

YÜKSELİŞ KAYITLARI

Yazan
Zingdad

Çeviren
Kadriye Aydemir

Bu SİZİN Eve dönüş yolculuğunuz olabilir mi?

Yükseliş Kayıtları

1. Kitap

Yazan
Zingdad

Çeviren
Kadriye Aydemir

* * * * *

Uluslararası Baskı

Me 'n My Dog Publishers tarafından yayınlanmıştır

Telif Hakkı (c) Zingdad'a aittir, 2010, 2014

Tüm hakları saklıdır

Yazarın manevi hakkı bulunmaktadır.

* * * * *

Uluslararası Baskı Lisans Notları

Bu e-kitap Zingdad.com'dan ücretsiz olarak indirilebilir ve asla parayla satılamaz. İki kısıtlama dahilinde paylaşılabilir ve başkalarına verebilirsiniz: Telif hakkını ihlal edeceği için kitabı veya elektronik kopyasını hiçbir şekilde değiştiremezsiniz. Ve dolandırıcılık olacağı için satışa (veya alınan herhangi bir şeyin parçası olarak) sunamazsınız. Bu çalışmayı istediğiniz kadar çok kişiyle paylaşabilirsiniz, ancak yazarın yaptığı gibi: *mevcut haliyle ve ücretsiz olarak*.

Lisa'ya

Bu kitabın oluşturulmasında o kadar çok payı var ki, adı hariç kitabın ortak yazarı.

Ne daha iyi bir yol arkadaşı isteyebilirdim,

Ne de daha iyi bir yolculuk!

İçerik

Çevirmenin Önsözü

Yükseliş Kayıtları Hakkında

Bölüm 1. Zingdad Hakkında

Bölüm 2. Yüksek Benlik nedir?

Bölüm 3. Bilinmezlik Perdesi

Bölüm 4. Birliğin Bilimsel Kanıtı

Bölüm 5. Birliğin Dini Kanıtı

Bölüm 6. Birliğin Etkileri

Bölüm 7. Tekillik Olayları

Bölüm 8. Gerçek Nedir?

Bölüm 9. Mistik Bir Ara

Bölüm 10. Kötülük Nedir?

Bölüm 11. Sevgi Nedir?

Kapanış Notları

* * * * *

Çevirenin Önsözü

Yaklaşık 3 yıl önce, içimden gelen çağrıya kulak vererek, işi bıraktım ve hayatımı yalınlaştırdım. Sonrasında sürecin neye benzeyeceğiyle ilgili pek bir fikrim yoktu. Tek bildiğim en azından bir süre "durmak" istediğimdi. Aslında kendimi bildim bileli ruhsal konulara meraklı olan biriydim. "Nereden geldim, nereye gidiyorum?" sorusu beni her zaman cezbetmiştir. Bu arayışla pek çok farklı kitap, farklı insan ve farklı uygulama ile yollarımız kesişti. Hepsisi de çok kıymetliydi. Ancak hayatımdaki kakofoniyi susturup gerçekten durmaya karar verdiğimde, ilk defa Kendimle baş başa kaldım.

İnsan kendisiyle baş başa kaldığında, bana göre gelmiş geçmiş yegâne soru ile de yüzleşmeye başlıyor: "Ben kimim?"

Cevabı bulup bulmadığımı merak edersiniz belki: Biraz evet biraz hayır. Ama gönül rahatlığıyla diyebilirim ki, kendime giden yolu buldum. Artık sürüklenmiyorum.

Yükseliş Kayıtları ile de bu yolda karşılaştık, yaklaşık 1 yıl önce. Bana göre hiçbir kitap, hiçbir öğreti ya da hiçbir uygulama yolculuğun kendisi değil; bunlar sadece birer araç, yolda refakatçilerimiz. En hakiki yol "kendini bilme, kendini bulma" yolu ki bu yol her birimiz için eşsiz ve biricik, aynı parmak izlerimiz gibi... Bununla birlikte bu kitap, okurken her kelimesiyle beni büyüleyen bir yol arkadaşı oldu. Öyle ki bazen kafamda dönüp duran düşünceleri ve fark edişlerimi, tam da kendi kurduğum cümlelerle kitapta gördüm; şaşkınlığa düştüm. Bazen, o an hayatımda içinden çıkamadığım bir durumun sanki bana özel tasarlanmış açıklaması hemen bir sonraki sayfada karşıma çıkıyordu. Bu kitap da "yaşayan" kitaplardan... Kitabı mı okudum, kendimi mi okudum inanın bilemiyorum.

Kitap bittiğinde kalbimde, bunu mutlaka Türkçeye çevirmem gerektiği hissi oluştu. Hemen Zingdad ile iletişime geçtim ve birkaç ayın sonunda işte buradayız.

Böyle muazzam bir hediye sundukları için, yolumda refakatçi oldukları için kitabı kaleme alan Zingdad'a ve kitap boyunca sohbet ettiği ruhdaşları İlahi Neşe ile 8'e sonsuz teşekkürler...

Dilerim kitap muhataplarını bulsun. Dilerim sizlere de bana olduğu gibi ses olsun, nefes olsun, ışık olsun...

Sevgilerimle,

Kadriye Aydemir

Temmuz, 2024

Ankara

* * * * *

Yükseliş Kayıtları Hakkında

Yazarın notu

"Dünyayı istediğiniz şekilde yeniden yaratabildiğinizi ve ruh ailenizi sizinle birlikte yaratmaya davet ettiğinizi hayal edin. Yaptığım şey bu. Ve Yükseliş Kayıtları benim davetimdir... Ama bu davetin senin için olup olmadığını sadece sen bileceksin..."

Sevgili Okuyucu,

Bu çalışmayı yazmaya başladığımda, sonucun bir kitap olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. O ana kadar yazdıklarım, çeşitli internet forumlarında yayınlanan, kanallık yoluyla aldığım bir dizi kısa bilgiden ibaretti. Yazar olmaya hiç meyilli değildim. Sonra, 2008 yılının mayıs ayında, hayatımı değiştiren bir ruhsal deneyim yaşadktan sonra (Bölüm 7'de ayrıntılı olarak açıklandığı gibi), kendimi, hayatımı, acımı ve kafa karışıklığımı bir düzen içinde anlamlandırmam gerektiğine karar verdim. Bu yüzden ruh ailemle yaptığım bazı konuşmaları kaydetmeye başladım. Bu gerçekten kendi ihtiyacım içindi ve belki de yine benzer internet forumlarında paylaşılacaktı. Ancak, ardından gelenler, bu niyetin ötesine geçti!

Açık bir kalp ve zihin, doyumsuz bir merak ve öğrenme açıklığı ile yola çıktım. Karşılığında bana verilen şey, hayal edilebilecek en şaşırtıcı bilinç yolculuğuydu. Bölümler birbirini takip etti. Her biri bir öncekinin üzerine inşa edildi. Hayatın nasıl işlediğine ve her şeyin neden böyle olduğuna dair inanılmaz derecede ayrıntılı, tutarlı bir resim yavaş yavaş oluştu. Ortaya çıkan gerçekler basit bir kavrayışın ötesinde bana, derin bir huzur, neşe ve tüm hayatım boyunca ruhumu kemiren korku ve acıdan kurtuluşu getirdi. Simyasal bir şekilde korku Sevgiye dönüştü. Kurban zihniyeti, yaratıcı bilince dönüştü. Bu eserin yazılmasının bir sonucu olarak, kendimi ve içinde yaşadığım dünyayı yepyeni bir bakış açısı ile algılamaya başladım. Beni en iyi versiyonum olacak şekilde özgürleştiren bir bakış açısı. İçimde yatan ihtişama uyanmama izin veren bir bakış açısı. Bu kitabı yazmak, varlığımdaki en derin büyümeyi ve dönüşümü tetikledi. Bu kitabı yazmak, basitçe, şimdiye kadar yaptığım en iyi, en önemli şeydi. Kendimi yaratmaya ve armağanlarımı vermeye devam ettiğim sürecin temeli oldu.

Ve yine de tüm bunlara rağmen, bu hayat değiştiren hikâyeyi anlatırken, özünde yanlış bir yere varmayı da başardım. Bu hatanın farkındalığı neredeyse iki yıldır kalbimde bir yükü. Bir yandan, bu çalışmayı hâlâ seviyordum ve onunla -ve dünya çapında sayısız okuyucu üzerinde yarattığı etki ile- aşırı derecede gurur duyuyordum. Öte yandan, kitabın özündeki o kusur yüzünden kalbimde bir ağırlık vardı. Nihayet, 2014 yılının haziran ayında, bir dizi olağanüstü olaydan sonra, bu hatayı nasıl düzelteceğimi gösteren bilgelik ve içgörü bana armağan edildi. Bu yeni anlayışla, sadece basitçe kitaptaki hata düzeltilmeyecekti, aslında kitap tamamen daha yüksek bir bilinç frekansında işlev görmeye başlayacaktı. Daha önceki hatamı gizlemeye çalışmayacağım için, Yükseliş Kayıtları'nın bu 3. versiyonunu okurken, bu dönüşüm sizin için açıklığa kavuşuyor. Dürüst ve şeffaf bir şekilde anlatarak çalışmayı yeniden düzenledim.

Şimdi kitabı yeniden yayınlamanın en derin sevincini hissediyorum. Kalbim ve ruhum, sonunda gerçekten doğruya ulaştığımı hissederek şarkı söylüyor.

Bu yeniden yazma sürecinde, bu materyali gerçekten ücretsiz olarak sunmam gerektiğini de anladım. Bu farkındalığa tam olarak nasıl ulaştığım da bu çalışmada açıklanıyor. Sonuç olarak, bu e-kitap sürümü tamamen ücretsizdir ve başkalarıyla paylaşmanıza izin verilmesinin ötesinde, kitabın paylaşımı *teşvik edilir*. Kitabı yararlı ve eğlenceli bulursanız, devam edin ve tanıdığınız herkese gönderin! İstedığınız şekilde paylaşın (ayrıntılar için lisans notlarına bakınız). Teşekkür etmek veya çalışmamı desteklemek isterseniz, basılı versiyonunu satın alabilir veya diğer tekliflerimi incelemek için web sitemi ziyaret edebilirsiniz (daha fazla ayrıntı için kitabın sonundaki Kapanış Notları'na bakınız).

Bu kitabı yazmak benim için ne harika bir yolculuk oldu! Ve bunu dünyanın her yerindeki okuyucularıyla, web sitesi üyelerimle, arkadaşlarımla ve ruh kardeşlerimle paylaşabilmek ne büyük bir zevk... *Sizinle* paylaşabiliyor olmak.

Yükseliş Kayıtları'nı okuyarak ne kazanacağınız tamamen size bağlı. Bu, sizden savunulan şeye inanmanızı talep eden bir çalışma değil ve kesinlikle sizi kendi hayatınızdan kurtarmayı vaat etmez. Ancak, eğer bu yolculuğa çıkmaya istekliyseniz, bu kitaptaki içeriğin kendi ihtişamınızı keşfetmenize yardımcı olabileceğine inancım tam... Olduğunuz halinizle mükemmel olduğunuzu, şimdi ve her zaman kendi gerçekliğinizin yaratıcısı olduğunuzu, saf, ışıltılı bir sevgi varlığı olduğunuzu keşfetmeniz için.

Bu kitap, kendimi keşfetme yolculuğumun kayıdır, ancak bugüne kadar okuyuculardan aldığım yoğun geri bildirim, kendinizi keşfetme yolculuğunuzda **sizin için de** paha biçilmez bir rehber olduğunu ve olabileceğini gösteriyor. Bu yüzden bunu sizinle büyük bir sevgi ve sevinçle paylaşıyorum.

Bu kitapta ele alınan konulardan bazıları şunlar:

Aslında neden buradayız? Neden insanlar olarak enkarne olduk ve burada, Dünya gezegenindeki bu çılgın yaşamın anlamı nedir?

Yaratıcımız hakkında ne bilebiliriz? Hepimiz gerçekten Tanrı ile bir miyiz? Ve eğer öyleyse, bu bizim için gerçekten ne anlama geliyor?

"Yüksek Benliğin" doğası nedir ve "Yüksek Benliklerimiz" ile ilişkimiz ne şekilde?

"Rehber Ruh" nedir?

Gerçek olan nedir gerçekten? Ve eğer mevcutsa, tartışılmaz, yadsınamaz bir şekilde doğru olan nedir?

Sevgi gerçekten nedir? Peki ya neşe gibi diğer duygular? Bunlar nedir ve neden onları hissediyoruz?

Eğer Yaradan, Tanrı, iyi ve sevgi doluysa, o zaman kötülük neden var? Ve neden korku ve acı var?

Dünya neden içinde bulunduğu durumda ve nasıl bu hale geldi?

Dünyayı perde arkasından yöneten gölge figürler var mı? Ve bu benim için hayatımda ne anlama geliyor?

Peki ya 2012, kıyamet, Maya takvimi ve tüm bunlar ne anlam ifade ediyor? O dönemdeki onca tantanaya rağmen neden 2012'de hiçbir şey değişmedi?

Peki ya din?... Peygamberler, kurtarıcılar, melekler, şeytanlar, iblisler, cennet ve cehennem? Bunlardan hangisi doğru ve sizin ve benim için ne anlama geliyor?

Ve bilimin, manevi yolculuktaki varlıklar olarak bize söyleyecek değerli bir şeyi var mı?

Kendimizi gerçekten tam hissetmenin -bütün, iyileşmiş, huzurlu ve neşeli hissetmenin- yolunu bulabilir miyiz?

Her birimizin kendi gerçekliğimizi yarattığımız doğru mu? Eğer öyleyse, neden bu kadar berbat şeyler ortaya çıkarıyoruz? Ve daha da önemlisi, işleri yoluna koymaya nasıl başlayabiliriz?

Bunlar ele alınacak birçok ilginç konudan sadece birkaçı, eminim siz de aynı fikirde olacaksınız, son derece ferahlatıcı yeni bir bakış açısı. Ancak bu çok sayıda ve çeşitlilikteki konuların tümü nihayetinde tek bir büyük amaca hizmet edecek. Ve bu, *ilahi, sınırsız benliğinizin gücüne adım atmanız için* önünüze konulan bir davet! Gerçekte olduğunuz her şeyle ve dolayısıyla tüm yaşamla doğru şekilde ilişkide olmanız için.

Ben, çok daha büyük bir varlığın enkarne veçhesi olarak, bu daveti buraya, bu yaşama, Dünya gezegenine getirme ayrıcalığına sahibim. Eğer daveti kabul ederseniz, hayal edilebilecek en harika gelecek realitesini birlikte yaratırken, bana ve bir dizi başka varlığa katılabileceksiniz... Büyük, altın bir çağda yepyeni bir dünyada yepyeni bir yaşam!

Ama şimdi bunun ayrıntılarına girmeyeceğim. Siz bu eseri okurken her şey ortaya çıkacak.

Benimle aynı fikirde olmanız, söylediklerime inanmanız ya da benim gerçeğimi kendinizinkine tercih etmeniz konusunda ısrar etmiyorum. Bu benim istediğimin tam tersi olur. Sizi sadece, kendi sezgileriniz ve gerçeğiniz doğrultusunda yazdıklarımı okumaya davet ediyorum. Eğer kendinizi anlatılanlarla etkileşimde hissederseniz, kalbiniz size burada sunulan fikirlerin "sizin için doğru" olduğunu söylüyor demektir.

Bu çalışmanın ben ve çeşitli ruhsal varlıklar arasındaki bir dizi konuşma şeklinde sunulduğunu göreceksiniz. Bildiğimiz anlamda bu Dünya'da mevcut olmayan varlıklarla bu diyalogları nasıl gerçekleştirdiğimi merak edebilirsiniz. Aslında cevap şu ki, bunun nasıl yapıldığını kendi kendime öğrenmek için uzun yıllar boyunca çok çaba harcadım. Zamanı geldiğinde, bir devam çalışmasının parçası niteliğinde, bunu tam olarak nasıl yaptığımı açıklayacağım ve arzu ederseniz sizin de bu yeteneği nasıl geliştirebileceğinize dair bazı fikirler sunacağım. Yaptığım şeye "kanallık" demeyi sevmiyorum. Benim kanalımla konuşması için gücümü başka bir varlığa teslim etmem. Ben buna "sezgisel konuşma" demeyi tercih ediyorum. Ben sadece soruları soruyorum ve sonra kalbimdeki doğrunun bana cevap vermesine izin veriyorum. Ve sonra aldığım cevabı yazıyorum. Kelimeleri nasıl türettiğim gerçekten önemli değil. Bu sözlerin aslında oldukça üst boyutlardaki yüce varlıklardan geliyor olmasından dolayı, anlatılanlar konusunda otorite olduğuma dair herhangi bir iddiada bulunmak istemem. Umarım anlatılanların sizin için ne derece doğru olduğuna, sözcüklerle etkileşiminize bakarak kendiniz karar verirsiniz.

Son olarak, bu kitabın ilk bölümlerinin ilerleyen bölümlerden daha az akıcı ve muhtemelen daha naif olduğunu fark edebilirsiniz. Bu çalışmayı güncellerken, ilk bölümleri sonraki bölümlerin standardına getirmek için gözden geçirmeyi düşündüm. Fakat aksi yönde karar verdim, çünkü kitap benim için ve onu okuyanlar için, web sitemde yazarken bölüm bölüm bu şekilde gelişti. Burada sunulan fikirlerle etkileşiminin bir sonucu olarak, kendi ruhsal yolculuğumun ilerleyişi bu. Kesinlikle son bölümler bana göre en iyi kısım, ancak bu ilk bölümlerde atılan temelin bir sonucu olarak mümkün oldu. Bu yüzden ilk bölümlerin olduğu gibi kalmasına izin verdim.

Ve lafı daha fazla uzatmadan, açıklıkla, kalpten ve sevinçle, sevgi armağanımı dünyaya sunuyorum. İşte **Yükseliş Kayıtları**, yazan Zingdad.

Sevgilerimle,

Zingdad

Arn "Zingdad" Allingham
Knysna, Güney Afrika
15 Temmuz 2014

* * * * *

1. Zingdad Hakkında

Sevgili okuyucum,

Bu çalışmaya, kendimi size tanıttığım koca bir bölümle başlıyor olmam, belki de size kendimi aşırı derecede önemseydiğimi düşündürecek. Ve bu bölümü okumaya başladığınızda, "geçmiş yaşam" hikâyelerimi size anlatmamı belki biraz garip bulacaksınız.

Sizin yerinizde olsam, "*Bütün bunlar nereye bağlanacak?*" diye merak ediyor olabilirdim. *Benimle bu yolculuğa çıkarken, sabrınızı rica ediyorum.* Çalışmaya bu girişle başlıyor olmamın çok iyi bir nedeni var, size reenkarnasyon deneyimlerimi anlatmam gerekiyor. Bu öyküler, **benim öykülerim**, sadece bu çalışmayı kaleme alabilmemi mümkün kılmak için deneyimlediğim ve fark ettiğim şeyler değil; aynı zamanda ilerleyen bölümlerde sunulan gerçekleri ve içgörülerini desteklemek ve açıklamak için size vereceğim örnekleri de oluşturuyorlar.

Öyleyse sevgili okuyucu, sana ruhumun doğuşunu, yaşadığım enkarnasyonları ve (kısaca) bunun benim için ne anlama geldiğini anlatırken bana katlan. Ve diğer bölümlere ilerlerken, anlatılanları derinden kavrayabilmenizi sağlayacak bir donanımla ödüllendirildiğinizi hissedeceğinize inanıyorum.

Gerçek iç huzurunu, öz sevgiyi ve kendine güveni bulmak için bu yaşamda çok fazla enerji harcadım. İç sancıya neyin sebep olduğunu anlamadan, onu iyileştirmekte zorlanacağımı vakitli fark ettim. Bu yüzden, yolculuğumun önemli bir kısmı, bu yaşamdan önceki deneyimlerime derin bir dalış yapmamı ve gerçekte kim olduğumu keşfetmemi içeriyordu. Bu bilgileri, meditasyon, hipnoz, oto-hipnoz yoluyla ve ayrıca sevdiğim kadının kendi "yüksek benliği" ile trans halindeki bağlantısı sırasında yaptığım birkaç konuşmadan elde ettim. Ayrıca, yetenekli bir hipnoterapist eşliğinde inanılmaz derecede iyileştirici, bir dizi yoğun regresyon deneyimi yaşadım. Kendimle ilgili yeni şeyler keşfettikçe dönüşen hikâyemi sizinle paylaşırken, aşağıda kim olduğuma dair kısa bir giriş ile başlıyorum.

Kökenim

Hikâyeme bu realiteyi yaratan Işık Varlıklar grubunun konsey toplantısı ile başlayacağım. İçinde yaşadığımız bu gerçekliğin nasıl sona erdirileceğini ve böylece yeni bir gerçekliğin nasıl onun yerini alabileceğini tartışıyorlardı. Bir oyunun bitmesi ve bu sayede bir diğerinin oynanabilmesi gibi bir şey. Bu oyunlar, her Işık Varlığın her oyunda belirli bir rolden sorumlu olması şeklinde oynanıyor. Şu anki oyun, tüm gerçekliğimiz, oldukça ilginç bir tanesi. Bu, Işık Varlıklardan bazılarının "bireyselliği" deneyimleyebilen birçok tezahür (enkarnasyon da diyebiliriz) yarattığı bir oyun. Bu oyunun işe yaraması için oldukça radikal bir şeyin başarılması gerekiyordu. Parlak Olanların oyunun içinde oynayacak olan veçheleri aslında hepsinin BİR olduğunu unutmak zorundaydı; böylece kendi ebedi, ölümsüz doğalarını unutmak durumunda kaldılar. Var olanın hiçbir yerinde daha önce böyle bir şey yapılmamıştı.

Oyuna yön vermek için "kutupluluk" kavramı devreye sokulmuştu. Kendi ilahi amaçlarının bilgisinin yokluğunda, oyuncuların büyümelerini ve ilerlemelerini teşvik edecek başka bir

şeye ihtiyaçları vardı. Önceki oyunlar, dürtünün yetersiz olması sebebiyle tökezlemişti. Ve böylece rekabet, yarışma ve çatışma ile sonuçlanacak iki ana "taraf" olmasına karar verildi. Bu iki taraf, oyuncuların kime hizmet edeceğine göre belirlendi. Bir tarafta "kendilerine hizmet" edenler, diğer tarafta "başkalarına hizmet" edenler olacaktı. Ve böylece oyun, Parlak Olanların veçhelerinin, bu sistem içinde yaşamın sevinçlerini ve ızdıraplarını deneyimledikleri enkarnasyonları aracılığıyla oynanıyor. Bunu yaparken, mutlak bir unutkanlık halinden başlayarak gerçekte kim olduklarını keşfediyorlar. Bu, bilincin içinde gerçekleşen, muhteşem, şaşırtıcı, büyük bir deney ve ödülleri gerçekten olağanüstü. Ama şimdi, oyunu sona erdirmeye zamanı yaklaşırken, Konsey ne yapılması gerektiğini kararlaştırmak için toplanıyor. Parlak Olanların oyuna derin bir şekilde gömülmüş veçhelerine zarar vermeden ve travma yaratmadan oyunu başarılı bir şekilde bitirmenin büyük zorlukları olacağı fark ediliyor.

Sorunu görebiliyor musunuz?

Oyunun işe yaraması için, tüm oyuncuların oyuncu olduklarını unutmaları ve **yegâne doğru ve hakikat buymuş gibi** oyuna derinden bağlanmaları gerekiyordu. Ayrılık oyununu oynarken, bazılarını karşı nefret ve öfke, bazılarını karşı sevgi ve ihtiyaç gibi güçlü duygular hissetmeye başlayacaklardı ve bu onları oyunun çok derinlerine gömülmeye itecekti. Böylece oyuncular, oyunun mutlak gerçek olmadığını düşünmeye bile yeltenemez durumda olacaklardı. Oyun devam ettiği sürece bu iyiydi, ancak Parlak Olanlar oyunu bitirmek istediğinde bir sorun ortaya çıktı. Oyunu bitirme zamanı geldiğinde, oyuna bütünüyle gömülmüş varlıklar oynamayı bırakıp, kim olduklarını tamamen hatırlamaya kolaylıkla geri dönemediler! Ve özgür iradeleri ihlal edilerek oyun zorla sona erdirilemez, çünkü bu oyuncularda derin bir travmaya neden olur ve onlara kendi gerçekliklerinin yaratıcıları olmadıklarını öğretir. Bu, oyunun büyüme ve öğrenme olan yegâne amacını terse çevirir, özellikle de yaratım sürecini öğrenmek açısından.

Bu nedenle, oyunu bitirme süreci dikkatle ve incelikle ele alınmalıydı. Bunu yapmanın tek yolu, oyuna, her bir veçhenin kendisinin, geçici bir illüzyonu deneyimleyen ölümsüz ışık varlığı olduğu gerçeğine uyanabileceği, dönüştürücü bir dönüm noktası dahil etmek olacaktı. Ancak o zaman oyunu gönüllü olarak bırakmayı seçecek bilgeliğe ve güce sahip olacaklardı. Ve böylece her oyuncunun belirlenen bir zamanda uyandırılmasına karar verildi. Her bir Işık Varlık, oyunu başarılı bir şekilde sona erdirmek için planını uygulamaya koydu.

Her bir Işık Varlığın neye karar verdiğini bilmek benim işim değil. Ben sadece o Işık Varlıklardan birinin ne yaptığının az bir kısmını biliyorum. Ve şimdi dikkatinizi bu özel Işık Varlığa çekeceğim. İsimlerin bu tür varlıklar için hiçbir manası olmasa da bizim için gerekliler, bu yüzden ona İlahi Neşe veya kısaca J-D diyeceğiz¹. J-D, özellikle bu oyunun sonunu getirecek büyük dönüşüme yardımcı olmak için gelip, oyunu oynamaya davet edildi. Yapmaya geldiği şeyi yapabilmesi için J-D, kendi enerjisini sisteme getirip oynamak suretiyle oyunun biraz yeniden düzenlenmesi gerektiğini gördü. Anlayacağınız gibi, bu varlıklar için zaman diye bir şey yoktur. Sonuç olarak, oyunu farklı bir şekilde bitirebilmek için oyunu yeni baştan yapmak da imkânsız değil. İsteddiğiniz sonucu elde edene kadar yeniden yapmaya devam edebilirsiniz ve sonuçta elde ettiğiniz şey, "en geçerli" olarak kabul edilecek versiyon olur. Böylece J-D oyundaki rollerden birini üstlendi. Ama J-D, Parlak Olanlar'dan çoğunun yaptığı gibi sonsuz bir şekilde yinelenen benlik veçheleri yaratmadı. Bu aslında onun oyunu değildi gördüğünüz gibi, ve bu yüzden diğerlerinin yaptığı gibi oyunu kendisinin milyarlarca,

¹ Yazıda bahsedilen Işık Varlığın orijinal metindeki adı "Joy-Devine" olarak belirtilmiştir. Türkçeye "İlahi Neşe" olarak çevrilmiştir. İsmi, orijinal metinde "J-D" olarak yansıtılan kısaltması çeviride de korunmuştur.

hatta trilyonlarca veçhesiyle doldurmaya uğraşmadı. Ama oyunu derinlemesine anlamaya çalıştı. Ve gerçekten de öyle ki, birinin bir şeyle ilgili en derin ve aydınlatıcı anlayışı kazanmasının yolu onu kendisinin deneyimlemesinden geçer. J-D, kendisinden istenen yardımı sunmak için bu tür bir kavrayışa ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ve böylece Benliğinin bir tezahürünü oyuna sokmaya karar verdi. Kendi varlığının içinden "Keyif" olarak adlandırılabilir bir varlık yarattı. Keyif, İlahi Neşe'nin ışığını oyunun en yoğun derinliklerine taşıyan şey olacaktı. Aslında Keyif, İlahi Neşe'nin enkarne olan kısmı idi...

Ve o, belki sizi şaşırtmayacaktır, benim **Yüksek Benliğim**.

Bir Başlangıç...

Bireysel varoluşumun bulabildiğim en eski anısında, hülyalı bir şekilde, süzülerek, yavaşça "benliğin" bilincine varıyordum. İlahi Neşe varlığının içinde sevgiyle kucaklanıyordum. Sadece birliği ve aidiyeti biliyordum. Sonsuz sevgi besin kaynağımdı. Yegâne deneyimim derin bir mutluluktum. Yavaş yavaş, bilincim bu uyku halindeki sevinçten doğdu ve ilk düşüncelerimi ortaya koymaya başladım. Kendi varlığımın farkına vardığımda, "*İşte buradayım*" düşüncesini tasarladım. Ve sonraki soru, "*Ben neyim?*" idi.

Ve sonsuz bir sevgi ve nezaketle, İlahi Neşe bana cevap vermeye başladı. Bazı açılardan, şu anki yaşamım ve ondan önce gelenler, bu sorunun sonsuz cevabının bir parçası. Çünkü yaşayarak ve **var olarak** kendimi, kim olduğumu ve ne olduğumu keşfediyorum. Görüyorsunuz, Parlak Olanlar bizim gibi düşüncelerle ve kelimelerle iletişim kurmuyorlar. Onların iletişimi bütün yaratımlarda! Tüm evrenimiz gerçekten de Parlak Olanlar arasında gelişen bir konuşmanın sadece bir parçası. Ve ben burada gerçekte kim olduğumu keşfederken, bu aynı zamanda, İlahi Neşe'nin, Keyif'in "Ben neyim?" sorusuna, çeşitli enkarnasyonlardaki deneyimlerim kanalıyla cevap verişidir. Bu gerçekten inanılmaz bir şey. Ve belki sizin için de böyledir? Belki siz de şu soruyu yanıtlamakla meşgulsünüzdür: "*Ben neyim?*" Bence öyle, değil mi?

Ama şimdi Keyif'in neden burada olduğu ve dolayısıyla benim, Zingdad'ın, neden burada olduğu sorusuna gelelim. Varlıkların ilerlemesi için, kendilerine bir amaç tasarımları gerekir. Keyif'in amacı "Müdahaleci" olmak. "Müdahaleci"nin tam olarak ne olduğu, başka bir vesileyle anlatacağım uzun bir hikâye; şimdilik, kendi yarattıkları yaratımlarda sıkışıp kalanlara yardım eden, manevi âlemlerde dolaşan bir varlık olduğunu kabul edin lütfen. Ve bu sayede Keyif burada, bu realitenin bir şekilde dönüştürülmesi çalışmasına, keyifli bir şekilde, yardımcı olacaktı. Ama bilirsiniz, neler yaşadığını anlamadığınız bir arkadaşınızın acılarını dindirmesine yardım edemezsiniz. Bu yüzden, Keyif'in yardım edebilmesi için önce kendini bu gerçekliğe tamamen kaptırması gerekiyordu. Birkaç kez enkarne olmak zorunda kaldı ve bu realitede kendini tamamen kaybetti. Ve sonra, oyunun büyük dönüşümü sürecindeki son enkarnasyonu sırasında, işaret geldiğinde, kendini hatırlamak, uyanmak ve sistemden geri çıkmak durumunda olacaktı. Ancak o zaman gerçekten yardım edebilecek ve yapmaya geldiği şeyi yapabilmek için yeterli anlayışa sahip olacaktı. Ve tabii ki, şu anda yapmaya çalıştığım şey tam olarak bu.

Bu sisteme doğru inişimin başlangıcını hatırlıyorum. İlahi Neşe olanın sıcak kucağından ayrılmıştım ve ilk kez bu realitenin yüksek boyutlarına giriyordum. Ve sonra, bir şokla düşmeye başladım. Düştüm düştüm... Yaradılışın yoğunlukları boyunca düşerken, Birlik ile olan bağlantımı kaybettiğimi fark etmeye başladım. Tamamen yeni bir deneyimin korkunç sancısını hissediyordum, çaresiz yalnızlığın soğukluğunda kaybolmak. Vizyonum daralmaya

başladı; eylemlerimin sonuçlarının ne olacağını artık göremiyordum! Her şeyin zaten mükemmel olduğunu artık bilmiyordum. Birdenbire bilememeye başladığım çok şey vardı. Ne olacağını bilmediğim gerçeğini düşündüğümde, tamamen yeni bir deneyim kalbimi kapladı, **korku!** Bundan sonra ne olacağını bilmiyorsam, iyi olacağımı nasıl bilebilirdim? Yapamazdım! Bilinmezlik Perdesi'nin siyah pelerinini etrafımda hissettim, sanki kalbimi sıkın buzlu parmaklar gibiydi. Tam bir ıstıraptı! Ve bu şekilde düşmeye devam ediyordum. Hem düşmenin acısını hem de ondan önceki mutluluğu unutkanın verdiği kayıtsızlık geldi sonra. İzdırıp soldu. Hafıza soldu. Bilinç sönükleşti. Her şey yavaş yavaş karanlığa gömüldü. Ve sonra bulanık gözlerle, tuhaf ve anlaşılmasız yeni bir dünyaya bakmaya başladım.

O zaman bilmiyordum ama ilk enkarnasyonum başlamıştı...

Lyra'daki Hayatım

İlk yaşamım, Lyra'nın yıldız sistemindeki bir gezegendeydi, adını lirden (bir tür arp) alıyor, ki bu benzetme orada yaşamın yaratılma şeklini anlamak için de yararlı. Birçok varlık ilk enkarnasyonunu Dünya'dan çok daha az yoğunlukta olan Lyra'da yaşadı. Bedenler, şu anki bedenlerimizden çok daha süptildi. Işıktaki tonal bir titreşim, cisimlerin tezahür etmesine neden olan şeydi, bu nedenle "arp" benzetmesi çok yerinde. Lyra'daki bu gezegende yaşam güzeldi. Neşenin, öğretmek için bir araç olarak kullanıldığı bir sevgi ve nezaket alanıydı. Her insan, en büyük coşkusunu takip etmeye, eşsiz ve özel armağanlarını bulmaya ve sonra yapmayı en çok sevdiği şeyi ifade etmeye teşvik edilirdi. Rekabet ve ceza yoktu. Her bir varlık, olduğu kişi ve yaptığı katkı için çok değer görürdü. Ve herkes her zaman elinden gelenin en iyisini yapardı.

Fiziksel olarak, varlıklar açık tenli ve açık renk saçlıydı, mavi gözleri vardı. Şimdi onlarla özdeşleşme duygusuyla bu özellikleri hâlâ taşıyorum. Bedenlerinin sevilmesi ve değer verilmesi gereken ilahi bir armağan olduğunu bilen ve bedenlerine nasıl saygılı davranılacağını anlayan zarif ve canlı insanlardı. Ve bu, inanılmaz derecede uzun süre yaşamalarının nedenlerinden biriydi. Fakat daha önemli başka bir neden daha vardı: Bu sistemdeki toplumlarda, fiziksel yükseliş öğretilerini başkalarına aktaran öğretmenler vardı. Bunu öğrenmenin bir sonucu olarak, Lyralılar şu an Dünya'da yaşlandığımız gibi yaşlanmıyorlardı. Gençler büyüyüp olgunlaştıkça, bir noktada ruhun yönlerini öğrenmeye ilgi göstermeye başlıyorlardı. Öğrenmeyi talep ederlerdi. Öğrenme süreci yavaş ve nazikti, sürecin kendisi sonuçtan çok daha değerliydi. Eğitimleri ilerledikçe, bu varlıklar ruhla ilgili daha bilge ve daha güçlü hale geliyorlardı. Sonunda auraları ışıdamaya başladığı için bir parlaklık kazanıyorlardı ve ileri yaştaki varlıklar auralarının parlaklığıyla hemen fark edilebiliyordu. Ancak vücutları, enteresan bir şekilde, yaşlanmıyordu. Böyle bir varlığın gözlerine bakmak, kutsandığınızı ve sevildiğinizi hissettirirdi. Eğitimleri ve ruhsal gelişimleri devam ettikçe, bu varlıklar daha az madde daha çok ışık haline geliyorlardı. Ve sonra, yapmak için geldikleri şeyi tamamladıklarında, fiziksel bedenlerini nihayet tamamen ışık bedenlere dönüştürüyorlar ve ruhun daha süptil âlemlerine gitmek için o dünyayı terk ediyorlardı. Buna tanık olmak harika bir şey.

Lyralılar toprakla mutlak bir uyum içinde yaşadılar. Bitkileri, hayvanları ve gezegenlerini kullanılacak ve tüketilecek bir şey olarak görmediler, aksine onlarla bir olduklarını biliyorlardı. Toprağa kendi anneleri gibi saygı duyulurdu. Bir bitki veya hayvanın, insanlara lazım olan bir şey için vücudunu feda etmesi gerekiyorsa, o zaman saygıyla bu fedakârlık istenirdi. İzin verilirse, yaşamın sona erdirilmesi büyük bir hürmet, saygı ve takdirle yapılırdı. Oradaki

yaşam gerçekten harika, uyumlu bir ortaklıktı ve her biri her zaman herkesin iyiliği için çalışırdı.

Lyra'daki kendi hayatımla ilgili en net anım, Adamu adında bir varlıkla ay ışığında okyanusa baktığımdır. Babam olmasa da beni büyüten ve bana yaşamı öğreten oydu. Bilge ve saygın bir ihtiyardı. Dalgalı sakalı, safir gözleri ve en parlak aura ışıltısıyla, güçlü yapılı, aslana benzeyen bir adamdı.

Anım, karşımda durup beni ciddi bir sohbeta sokmasıyla başlıyor. Bana onlarla kalmamam gerektiğini açıklıyordu, sonunda onların yaptığı gibi ışığa dönmemem gerektiğini... Yıldızları işaret ediyor ve kaderimin "orada" olduğunu söylüyordu. Durgun, mehtaplı okyanusa bir taş attı, yaklaşan yolculuğumda başka yerlerdeki başka hayatlara nasıl dalmam gerektiğinin bir metaforu gibi. Hıçkırma hıçkırma ağlıyordum. Sıkıntımın kaynağı ayrılmamın fiziksel olarak ölmek zorunda kalacağım anlamına gelmesi değildi. O dünyadaki herkes, ölümün başka bir duruma geçişten başka bir şey olmadığını biliyordu. Kederimin kaynağı oldukça basitti, oradan ayrılmak istemedim. Bu insanlara ve özellikle de bana karşı nazik, sevgi dolu rehberliğiyle Adamu'ya büyük bir sevgi duyuyordum. Gitmek istemedim ve tabii ki beni sevdiği için Adamu da gitmemi istemiyordu. Ama bu benim kaderimdi.

Adamu bana, "Yakında yola çıkacaksın ve bizi unutmuş olacaksın" dedi.

"Asla!" dedim, "Seni asla unutmayacağım. Ve bu anı sonsuza dek hatırlayacağım."

Ve hatırladım.

Lyra halkını her zaman seveceğim. Bana ilk hayatımı ve bu gerçeklikteki temelimi verdiler. Koşulsuz sevgiyi ve gerçek aidiyeti onların arasında tatmıştım. Geldiğim bir yer vardı ve hep bir gezgin olsam da yine de **bir eve sahip olmanın** ne demek olduğunu her zaman bilecektim.

Ve Adamu'yu hatırlayacaktım. Şu anki enkarnasyonum, birini özleme duygusuyla aşılandı, hayatımda olması gerektiğini bildiğim ama olmayan daha yaşlı, babacan bir figür. Adamu'yu hatırlamaya, onu meditasyonlarımda ve hipnotik regresyonlarımda algılamaya başladığımda, hayatımdaki bu boşluk da dolmaya başladı. Bu etkileyici varlıkla olan sevgimin derinliğini ve bağlantımı hatırlamaya başladım. Ve bu hatıra, bu dünyaya reenkarne olmaktan kaynaklanan derin unutkanlıktan bu şekilde sıyrıldı. Hatırlayacağımı söylemişim... ve yaptım. Bu yaşam sürecinde Adamu ile yeniden bağlantı kurduğumda ve sezgisel konuşmalar yapmayı öğrendiğimde, onun her zaman şefkatin içine gizlenmiş derin bir bilgelik ve doğruluğun kaynağı olduğunu da fark ettim. Bu yüzden başkalarının okuyabilmesi için onun sözlerini internetteki çeşitli forumlarda paylaşmaya başladım. Adamu sayesinde sezgisel konuşma becerisini geliştirebildim. Yine benim için harika bir rehberlik ile tavsiye kaynağı ve arkadaş oldu.

Bu garip değil mi? Hayali bir arkadaşı olan yetişkin bir adamım!

Ama hikâyeye geri dönelim. Daha önce de belirttiğim gibi, çoğu varlık Lyra'daki yaşamı, ışığa doğru bedensel bir yükseliş yoluyla terk etti. Ama bu benim yolum değildi. Işığa gitmeyenlerin yolundan gidecektim. Ayrılık Körfezi'nde mehtaplı suda göğsümün derinliklerine kadar okyanusa doğru yürüdüm ve sonra, tıpkı bana öğretildiği gibi, ruhumu fiziksel bedenimden ayırdım ve ikisi arasındaki bağlantıyı kopardım. Cansız bedenim suya geri düştü, dalgalar üzerine kapandı. Ve artık gitmiştim.

Zamanı geldiğinde okyanus kalıntıları temizleyecekti ve Lyra'da benden geriye anılardan başka bir şey kalmayacaktı.

Bir Askerin Hayatı

İkinci hayatımda askerdim.

İçine doğduğum uygarlık, başka bir uygarlıkla gezegenler arası bir savaşa girmişti. Ayrıntıları hatırlamıyorum, bu yüzden size savaşta büyük galaktik ittifakların mı yoksa sadece iki karşı gezegen uygarlığının mı savaştığını söyleyemem. Bunları hiç hatırlamıyorum. Bildiğim şey, kendi dünyamızdan çok uzakta küçük bir gezegendeki maden kolonisinde kurulmuş garnizondaki bir askerin hayatını yaşadığımdı. Gezegenin kendisi çok katı değildi. Nelerden oluştuğunu kesin olarak söyleyemem, ancak bir araç gezegenin içine doğru çok zorlanmadan uçurulabiliyordu. Belki de biraz Jüpiter veya Satürn'e benziyordu ve yoğunlaştırılmış gazlardan oluşuyordu. Kuşkusuz, gezegen yaşam için tamamen elverişsizdi, çünkü her zaman koruyucu teçhizatın veya yapıların içinde olmak zorundaydık. Ama sonuçta, bu hayatta bu yarı katı küçük gezegendeki madencilik operasyonlarını koruma görevi verilen bir grup askerden biriydim.

Orada yaşadığım hayat, Dünya'dakinden oldukça farklıydı. Birincisi, biz askerlerin işlevimizi yerine getirmemiz için genetiği değiştirilmiş gibi görünüyordu. Bunun sonuçlarından biri, hiçbirimizin üreyememesiydi, çünkü bu, görevimizin en iyi şekilde yerine getirilmesine ters etki yapacaktı. Görünüşe göre bedenlerimiz tüm yaşamlarımız boyunca cinsel olarak olgunlaşmamış kalacak şekilde tasarlanmıştı ve bu nedenle cinsiyetler arasındaki ayrım kesinlikle Dünya'da olduğu kadar belirgin değildi. Bu konuda kafam net değil ama iki cinsiyetten daha fazlası bile olabilir. Emin olduğum şey, askerlerin sadece erkek olmadığıydı. Ama dediğim gibi, cinsiyet orada Dünya'da taşıdığı anlamı taşııyordu. Bununla birlikte, birbirimize karşı cinsel yaklaşımlarımız olduğunu düşünüyorum, ancak bunun her şeyden çok eğlenceli, sevgi dolu, bağ kuran bir deneyim olduğuna inanıyorum. Her ne olursa olsun, o gezegende benimle birlikte olan bir grup asker benim her şeyimdi. Tanıdığım tek aile onlardı. Onlar benim arkadaşlarım, sevgililerim ve varlık sebebidim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, o hayattaki durumum şu anki algıma çok tuhaf geliyor, ama o zaman bana tamamen doğal ve doğru geliyordu. Kendi yolumuzda mutluyduk ve kesinlikle şu anki hayatımda hissettiğimden daha büyük bir aidiyet ve grup kimliği duygusu vardı.

Bir asker olarak rolüm belirli bir askeri araca pilotluk yapmaktı. Çok küçük bir uzay gemisi ile zırhlı araba arasında bir şeydi. Bu tek kişilik araç sadece gezegenin yüzeyinde seyahat etmekle kalmıyor, aynı zamanda gezegenin içine doğru girebiliyor ve yüzeyin altında manevra yapabiliyordu. O gezegendeki tüm elverişsiz koşullara karşı benim yaşam desteğimi sağlıyordu. Eminim bu bir keşif gemisiydi ve eğer herhangi bir silahı varsa da basit bir silahtı. Benim rolümün gerçekten sadece korumak ve devriye gezmek olduğunu düşünüyorum. Sahip olduğum anılara göre, sorumluluklarımı hiç ciddiye almamışım gibi görünüyor. Oyuncağı olan büyük bir çocuk gibi, küçük gemimi etrafta sürmekten ve geri çekilip yüzeye fırlaması için onu gezegenin derinliklerine itmekten gerçekten zevk alıyordum. Bu gemiyi kullanmak bana oldukça heyecan veriyordu, ama kesinlikle savaş zamanlarında stratejik bir varlığı savunmak gibi ölüm kalım sorumluluğuyla meşgul bir asker gibi davranmıyordum!

Bir gün, gezegenin yukarısındaki bir uyduda kontrol odasındaki nöbet sırası bendeydi. Görevdeyken, aşağıdaki gezegene bir pencereden bakıyordum ve tamamen idrakimin ötesinde bir şey oldu. Söyleyebileceğim tek şey, küçük gezegenin tüm sakinleriyle birlikte gözlerimin önünde yok olduğu! Her şey, oldukça basit bir şekilde, açıklanamayan bir fenomen tarafından yok edildi. **Kocaman** gri bir "şey" bu gerçeklikten geçti ve tüm gezegeni tamamen yok etti! Az önce gördüğüm şeyi anlamamın hiçbir yolu yoktu. Bu, daha önce

duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Ciddi bir travma geçirdim ve şoka girdim. Sevdiğim herkes – tüm arkadaşlarım, ailem, sevgililerim, evim, yaşama nedenim – benim için bir anlam ifade eden her şey akıl almaz bir şekilde yok oldu. Artık bir gezegene bağlı olmayan küçük bir uyduda tamamen yalnızdım. Sonra ne yaptığımı bilmiyorum. O küçük uyduda hayatımı uzun süre devam ettiremezdim. Bir süre sürüklendiğimi, sefil bir şekilde keder içinde kaybolduğumu biliyorum. Belki hava, yiyecek veya su yokluğundan öldüm. Belki de canıma kıydım. Bunu hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey bunaltıcı bir kayıp ve keder sisi... Ve sonrası yok.

Kendi Hayal Dünyamda Kayboldum

Üçüncü hayatımda, bir tür zihinsel yetersizliğim vardı. Bana acı veren şiddetli bir otizm olduğundan neredeyse eminim. Bildiğim şey, düşüncelerimin şimdi olduğu gibi bir yapıya sahip olmadığı. Sanki kelimelerle ya da karmaşık fikirlerle değil de çizgi roman resimleri ve ikonları ile düşünüyordum. Konuşamıyordum ve bunun yerine anlamsız sesler çıkarıyordum. Bu hayat, muhtemelen 16. yüzyıl Avrupa'sında (ya da buna benzer bir gerçeklikte) yaşandı ve oradaki hayat zor, kaba ve acımasızdı. Benim gibi sıkıntıları olan insanlar işe yaramaz bir yük olarak görülüyordu.

Bu hayat ikilem içinde hem umutsuzca mutsuz hem de keyifli ve neşeliydi. Tahmin edeceğiniz gibi, insanlar bana pek iyi davranmıyordu. Örneğin, diğer çocukların arasına girecek yaşa geldiğimde tuhaflığımı fark ettiler ve acımasızca benimle alay ettiler. Bana taş atıldılar ve bazen vahşi bir hayvan gibi sopalarla kovaladılar. Beni gerçekten seven ve bana karşı daima nazik olan tek kişi ablamdı. O, saf nezaket ve iyilikti.

Sonra ara sıra ziyarete gelen bir amca vardı. Benimle yalnız kalma fırsatı yakaladığında, bana cinsel tacizde bulunurdu. Ve tabii ki, bunu kimseye anlatamayacak kadar güçsüzdüm. O yakınlardayken ve bakışları bedenimde delikler açarken, tek korunağım kız kardeşime yapışmaktı, bu sayede beni rahat bırakıyordu. Ama eğer beni yalnız yakalarsa... Eh, epeyce berbat bir durumdu. Anlatılmaz derecede acı verici, yanlış ve inciten garip bir deneyim ve bu deneyimi anlamlandırmam imkânsızdı. Kesinlikle kendimi savunmanın ya da onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Ama bu hayat tamamen kötü olmaktan da uzaktı. Bazen her şeyin güzel olduğu değişik bir bilinç durumuna girebiliyordum. Işıktan periler ve ruhlara gördüğümü hatırlıyorum. Beni çevreleyen yaşamdaki altın auraları görürdüm. Bitkilerdeki enerji titreşimlerini görürdüm. Yıldızların arasındaki sıçramalı enerjetik iletişimi, gezegenin eterik bedenindeki enerji spirallerini ve akışları fark ederdim. Böyle zamanlarda harika şeyler algılıyordum. Bu bana derin bir neşe getirir ve acımı dindirirdi. Yani sorun yoktu. Ama sanırım ailem, oturup kendi kendime boşluğa dalıp gidişimden, zevkle kıkırdamamdan rahatsız oluyordu.

Ve sonra, o dönemlerde olduğu üzere, kız kardeşim uzak bir kasabadan bir yabancıyla evlendirildiğinde -15 ya da 16 yaşından daha büyük değildi- onunla yaşamak için bizden ayrılmak durumunda kaldı. Şimdi anlıyorum ki bunu bana anlatabilmek için çok uğraştı. Bana neler olduğunu açıklamaya çalıştığını şu an biliyorum. Başımı kucağına yaslayıp, bir yandan ağlarken bir yandan o zaman bana hiçbir şey ifade etmeyen kelimeler sarf ettiğini hatırlıyorum. Tek anlayabildiğim, bir süre hep mutsuz olduğuydu. Sonra bir at arabası onu almaya geldi ve gitti. Arabanın onu benden uzaklaştırıp, karla kaplı kasvetli ormana doğru götürüşünü izlediğimi hatırlıyorum.

Bundan kısa bir süre sonra, amca tekrar geldi. Onu gördüğümde ne olacağını biliyordum ve çaresizlik içinde kız kardeşimi bulmak için kaçtım. Arabanın gittiği yoldan aşağı doğru koştum ve koştum. Ciğerlerim ağrıyana kadar koştum, bitkin düşene kadar koştum. Gece çökmeye başladı ve soğuktan korunmak için bir ağaca yaslandım. Çok ama çok korkmuştum; ormandan gelen her ses her bir gölge, zihnimde canavar görüntülerinin yanıp sönmesine neden oluyordu.

Gerçek sonumu hatırlamıyorum ama sanırım o gece ormanda öldüm.

Bir Meta-Gerçeklik

Dördüncü yaşamım açıklanması en zor olanı çünkü bundan çok farklı bir gerçeklikte yaşandı ve tercüme etmesi kolay değil. Sanırım bir tür eterik âlem olabilir, çünkü bu yerde fikirler ve düşünceler gerçekten somut şeylerdi. Bir şekilde, mümkün olan fikirlerin üretilmesi konusunda bir yeteneğim vardı... Bilmiyorum... Yapabileceğim en iyi benzetme, "kelimelerden bir kılıcım" olduğu. Zihnimin üretimleriyle büyük zararlar verebilirdim ve etrafımdakiler bana karşı oldukça savunmasız görünüyordu. Onlara karşı büyük bir öfke duyuyordum. Sanırım bunlar önceki hayatımdakilerle aynı varlıklardı çünkü kız kardeşim yine oradaydı ve bu yaşamda sevdiğim tek kişi oydu. Diğer herkese saldırdım ve onları çok kötü yaraladım. Kendilerini savunmalarının hiçbir yolu yoktu ve ben sadece zarar vererek dolaştım, bu ökemin ifadesiydi sanırım. Bu yaşam da oldukça garip bir şekilde sona erdi. Diğerleri beni yakalayıp, hapsedtiler. Sonra kız kardeşimi getirdiler ve onu gözümün önünde öldürdüler. Onlar bunu yaparken, kız kardeşimin ve diğerlerinin aslında tek bir büyük varlık olduğunu fark ettim. İyinin ve kötünün, olumlunun ve olumsuzun, hepsinin aynı varlığın içinden geldiğini gördüm. En sevdiğim ve en nefret ettiğim şey, hepsi aynı varlıktı, sadece onun farklı tezahürleriydi. Özüme kadar sarsıldım. Sonra beni de öldürdüler. Bu bir şekilde benim için bir iyilikti ve beni karmamdan kurtardı. Aslında bunu bir sevgi eylemi olarak yaptılar. Bunların hiçbiri şu anki hayatım açısından bana mantıklı gelmiyor ama böyleydi.

Ayrıca, onlara yaptıklarımın bir şekilde onlara hizmet etmek olduğunu anladım daha sonra. Çok daha kötüsü gelecekti ve onları buna hazırlamak için yardım etmişim. Onlara yaşattıklarım sayesinde daha sonra hayatta kalabileceklerdi.

Bu yaşamı pek anlamıyorum ve bir gün hepsini çözmeyi umuyorum.

Sihirbaz

Beşinci hayatımın hikâyesini anlatmak benim için rahatsız edici. İçinde yaşadığım ortam büyük olasılıkla orta çağ Avrupa'sıydı. Yerel bir lordun çocuğu olarak dünyaya geldim. İçinde bir köy barındıran, vadiye bakan bir dağın üzerindeki bir kalede yaşıyorduk. Köyümüz oldukça izoleydi ve dağdan ulaşım yavaş at arabalarıyla yapılıyordu, bu yüzden tecrit edilmiş bir hayatımız vardı. Köylülerin çoğu yaşamları boyunca vadiden hiç çıkmıyordu. Bir sonraki köyü bile çok azı görürdü. Ulaşım zor ve yavaştı, etrafla iletişim neredeyse yoktu.

Bu yaşamda bana manevi bir armağan verilmişti: o dünyadaki maddeyi manipüle edebileceğim, "ruhsal enerjinin" özel bir formuyla bağlantı. Bu enerjiyi, şifa ve benzeri ruhsal çalışmaların nasıl yapılacağını insanlara göstermek için kullanacağım konusunda bir anlaşma yapılmıştı.

Annem hamile kalmak için yıllarca mücadele etmişti ve sanırım oldukça hastaydı. Yerel lordun karısı olarak, babama bir varis vermesi önemliydi. Hamilelik haberi bu nedenle büyük

bir sevinçle karşılandı. Tamamen sağlıklı bir erkek bebek olarak doğduğumda, köy halkı çok sevindi ve büyük bir kutlama yapıldı. Köyün "altın çocuğu" bendim. Kısa süre sonra yeteneğimi küçük büyüdü şeyler yaparak göstermeye başladım. İnsanlar bunu gördüler ve meraklandılar.

Ergenliğimin bir döneminde, olaylar beni karanlık bir yola sokacak şekilde üst üste geldi: Birincisi, annem beni doğurduktan sonra asla tam olarak iyileşemedi. Birkaç yıl yatalak kaldı ve ben hâlâ çocukken öldü. Babam kederiyle ve toprakların efendisi olmanın sorumluluklarıyla meşguldü. Büyüdü yeteneklerim belirginleştğinde, köyün cadısı yeteneklerimi "şekillendirmek" için beni eğitmesine izin verilmesini istedi. Cadı epey kötücül bir çizgide olduğunu göstermesine rağmen, sanırım babam sorumluluğunu taşıdığı bir husus daha azalıp rahatlayacağı için, cadının beni bakımına almasına izin verdi.

Cadı gerçekten de beni oldukça iyi eğitti. O hayatta bana verilen armağan olarak, maddeyi ve enerjiyi manipüle etmede doğuştan gelen bir yeteneğim vardı. Yeteneğim onunkinden çok daha büyük olmasına rağmen, cadı bana bu yeteneği kanalize etmeyi ve odaklamayı öğretmekte başarılıydı. Zamanla bu konuda oldukça ustalaştım. Örneğin, gerektiğinde ekinlere yağmur yağdırmak için hava şartlarını değiştirebiliyordum. Ayrıca şifa çalışması da yapabiliyordum. Sanırım başka becerilerim de vardı ama şimdi onları tam olarak hatırlayamıyorum. Fakat bana bildiklerini öğrettiği süre boyunca, cadı da beni kendi gündemine uyacak şekilde manipüle etmekle meşguldü. Kendisi güç sahibi olmak istiyordu ve şimdi eminim ki beni kuklasına dönüştürmeye karar vermişti. Bunu egomla oynayarak yaptı. Bana diğer insanlardan daha özel olduğumu söylerdi. Diğerlerinin bana hizmet etmesi ve benim kölem olması gerektiğine inanmamı sağladı. Beni bir tür yarı-tanrı olduğuma inandırdı. Büyüdü yeteneklerimin insanlara hizmet etmek üzere değil, aksine insanların bana hizmet etmesi gerektiğinin kanıtı olarak bana verildiğine inanmaya başladım. Bu hiç sağlıklı bir yaklaşım değildi.

Bir de köylülerin bana davranış biçimi vardı. Feodal toplumun sosyal dinamiğinin şu anda yaşadığımız hayata hiç benzemediğini anlamalısınız. Feodal bir lord, toprakları ve tebaası üzerinde mutlak bir güce sahiptir. Önünde eğilip yere kapanırlar, sorulmadıkça konuşmazlar ve efendilerinin gözlerinin içine asla bakmazlar. Neredeyse her zaman onun geldiğini gördüklerinde kaçıp saklanırlar, böylece onunla temas etmezler ve ona saygısızlık etme riskine girmemiş olurlar. Sanki iki farklı türmüş gibi: yöneten ve yönetilen. Tüm olanların sebebi, köy halkına aidiyet hissetmememdi. Kaleden köye indiğimde şarkılar ve danslarla karşılanmazdım... hayır. Susarlardı ve birçoğu koşarak uzaklaşırdı. Kendimi dışlanmış gibi hissederdim, varlığım yükümüş gibi. Ve sonra, aralarından ayrılır ayrılmaz, köylülerin sohbeti arkamdan kahkahalar atarak devam ederdi. Benden nefret ettiklerini sanıyordum. Ve belki de öyleydi!

İşleri daha da karmaşık hale getirecek şekilde, ben daha çocukken babam, köylülerimizin bir kısmını bir haçlı seferine (ya da buna benzer bir şeye) asker olarak göndermeyi reddetmişti. Bunun bir sonucu olarak toplumdaki dışlandı ve kendine saygısı olan hiçbir soylu aile beni kızları için uygun bir eş adayı olarak görmedi. Bu yüzden, maiyetin genç hanımlarıyla tanışmak için kraliyet sarayına gideceğim yaşa geldiğimde, hoş karşılanmayacağım açıkça belirtilmişti.

Yani yalnızdım.

Kendi amaçları için üzerimde ego manipülasyonları uygulamakla meşgul olan cadı tek yoldaşımdı. Anlaşılacağı üzere, bu sonunda ona geri tepecekti. Zamanla onun bana aşılacağı

fikirlerine inandım, hatta ona ve onun bencilliğine katlanmak zorunda kalmayacak kadar güçlü olduğumu hissetmeye başladım. Sonra onu gönderdim. O süreçte babam da öldü ve ben toprakların efendisi oldum. Sadece feodal bir lord olmanın tüm gücüne sahip değildim, aynı zamanda büyü gücüne de sahiptim. Köylüler için oldukça farklı ve tuhaf bir şeydim. Ve hayatımda gerçekten hiç kimse yoktu. Arkadaş yok, aile yok, sevgili yok, sırdaş yok. Sadece ben ve tamamen yabancı olduğum köy halkı. Bu tam bir tecrit hayatıydı.

Yine de insani ihtiyaçlarım ve arzularım vardı. Sanırım en çok istediğim şey sevilme ve kabul edilmektir. Ait olmak, ihtiyaç duyduğumu ve istendiğimi hissetmek. Zamanla, elbette, çekici köylü kızlarından bazılarını fark ettim. Onlardan birinin yanımda olmasını ve beni sevmesini dilerdim. Birkaç kez içlerinden birine yaklaşıp, sohbet etmeye çalışmıştım. Ancak aramızdaki uçurum aşılamayacak kadar genişti. Benim yanımda rahatsız ve ihtiyatlıydılar. Yaklaştığımda hepsi özür diliyor ve korkuyorlardı; muhtemelen yanlış bir şey yaptıkları için onları azarlamak istediğimi varsayarak (başka neden toprak efendisi bir köylü kızla konuşsun ki?). Bana bakmazlar ve sorularıma mümkün olduğunca az kelimeyle cevap verirlerdi.

Sonunda bir bahaneyle kızlardan birinin benimle şatoya gelmesini sağladım. Sevgi ve şefkat hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bilseydim bile buna karşılık vermezdi. Bunu itiraf etmekten utanıyorum, ona zorla sahip oldum ve istediğimi aldım. Bunu yaparak onun bir eş bulma şansını yok ettim. Ama bunu pek umursamadım. Bu berbat davranış bana bir tür güç hissi verdi ve sanırım tamamen yalnız kalmaktan daha iyi hissettirdi. Ve böylelikle benim için alışkanlık haline geldi. Aynı kızla birkaç kez tekrarladım ve sonra diğerlerine geçtim. İştahım dönüştü ve karanlık bir hal almaya başladı. Kısa süre sonra epeyce küfürbaz oldum. Ayrıntılara girmemeyi tercih ediyorum. Bu konuda yazmak benim için hiç kolay değil. Söyleyeceğim tek şey, köylü kızlara yaptığım tacizler konusunda son derece karanlık bir şekilde yaratıcı olduğumdur.

Görünen o ki bir noktada, köylüler bu konuda bir şeyler yapmaları gerektiğine karar verdiler. Bana durmamı söylemeleri gerekiyordu. Bu yüzden köyün ortasındaki açıklıkta bir toplantı yapıldı. Bunu duydum. Kaleden dışarı fırladım ve doğru olup olmadığını görmek için köye bakan bir uçurumun kenarından baktım. Ve evet, insanlar aşağıda toplanmıştı, biri ayakta onlara konuşma yapıyordu. Öfkelenmişim! Hafızamda, arkamda kale, köye bakan uçurumun kenarında durduğum bir resim var. Duygularım kabardı ve şahlandı. Hepsine gününü gösterecektim! Bir daha asla böyle bir küstahlığı denemeyeceklerdi! Tüm esintileri bir araya topladım ve rüzgârı güçlendirdim. Rüzgârı kendime doğru, üzerimde kükreten öfkeli bir fırtına oluşana kadar çektim. Gökyüzü karardı, şimşekler çaktı. Oluşan yoğun güçle bağlantıdaydım, şimşegi kendi bedenimde hissediyordum. Bu beni çok heyecanlandırdı. Kendimi öyle büyük hissettim ki... çok güçlü... çok canlı. Bu güçten ve vereceğim cezadan zevk aldım. Kendimi bir tanrı gibi hissettim, çok karanlık ve güçlü bir tanrı. Daha fazla enerji çektim. Rüzgâr vücuduma çarptı, neredeyse beni uçurumdan aşağı itiyordu. Aşağıdaki köylülerin dağıldığını ve evlerini güvence altına almak için koşturduklarını gördüm. Meydanda etrafında toplandıkları ateş, evlerinin sazlıktan çatılarına küller üflüyordu. Korkuları beni sevindiriyordu. Bedel ödeyeceklerdi! Fırtına büyüdükçe büyüdü; aşağıdaki köyü dağıtıp yok etmek için gerildi. Ve sonra... hiçlik. Bedenim o uçurumda cansız bir şekilde yere yığıldı. İpin ucunu kaçırmıştım. Onu taşıyamayacak bir kaba çok fazla enerji çekmiştim. Aşırı yüklenmiş vücudum basitçe çalışmayı bıraktı ve sonra, oradaki cansız bedene bakan bir ruhtum.

Bu benim bundan önceki son hayatımdı.

Yaşamlar Arası Bir Yaşam

O enkarnasyon ile şu anki enkarnasyonum arasında çok zaman geçirdim. Bir ruhsal varlık olarak, bıraktığım son hayatı gözden geçirdim; neden olduğum acı ve yıkıma baktım ve dehşete düştüm. Çok pişmanlık ve ıstırap hissettim. Kendi varlığımı sona erdirmeye niyet ettim. Varlığımı yok etmek için çok çabaladım. Elimden gelen her şeyi dedim ama kendimi sonlandıramadım. Ne yaptıysam olmadı... Sadece var olmaya devam ettim! Her şeyle olan bağlantımı yok etmek için bir süre vakit geçirmiş olmalıyım. Başka bir deyişle, **yapmayı bırakarak** ve her şeye dair hafızamı kaybederek yok olmaya çalıştım. Sonunda kendimi bir tür durağanlığın içinde buldum. Hiçbir yerde değildim, hiçbir şey yapmıyordum ve hiçbir şey bilmiyordum. Ama bu işe yaramadı çünkü oraya nasıl geldiğimi merak ettiğim anda, her şey hafızama geri dolmuştu. Kaçış olmadığını, bir sonlanma olmayacağını fark ettim. Yaptıklarımınla yüzleşmek zorunda kaldım. Ve **buna karar verir vermez**, kendimi bir grup ruhsal varlığın yanında buldum. Beni kadim, bilge ve güzel birinin önüne çıkardılar. Bu "baş büyücünün" benim yargıcım olduğunu varsaydım. Yaptığım büyük yanlışlar için beni cezalandıracağını sanıyordum. Hemen ona suçumu itiraf etmeye başladım. Soluk ıslak bir paçavra gibiydim; tüm o gözyaşları (mecazi olarak) ve sefil özür dilemeler. Bir dahaki sefere daha iyisini başarmak ve yaptığım yanlışları onarmak için kendimi sonsuz hizmete adanmak ile cezalandırılmak ya da yok edilmek için yalvarmak arasında bocaladım. Durmadan bu ikilem arasında gidip geldim ve bilge olan sadece dinledi. Sonunda gücüm tükendiğinde, *"Söyleyeceklerin bitti mi? Çünkü tanışman gereken biri var."* dedi.

Ve sonra çok özel bir varlıkla tanıştım. Saf, kusursuz bir hakikat varlığı. Ona "8" diyeceğim. Onu gerçeğin keskin bıçağı olarak görmeye başladım. Zor biriydi ama tamamen adildi. Olduğum paçavraya bir kez baktı ve basitçe şöyle dedi: *"Omurganı biraz geliştirmen gerekiyor."*

Beni ele aldı ve benimle çalıştı. Zamanın içinde değildik, bu yüzden benimle ne kadar süre çalıştığını söylememin bir yolu yok, ama bunun pek çok yaşam süresinin toplamına denk olduğunu söyleyebilirim. Ondan çok şey öğrendim. İlk olarak, bunun bir ceza olmadığını, sadece sevginin hizmet armağanı olarak sunulduğu bir fırsat olduğunu keşfedene kadar bana "ceza" olarak iş veriyormuş gibi yaptı. Sonra, nihayet artık cezalandırılmak istemediğimi anladığımda, ruhumdaki güzelliği görmeme yardım etmeye başladı. Değerimi ve neler sunabileceğimi görmeme yardımcı oldu. Yavaş yavaş aramızda derin ve inanılmaz bir bağ oluştu. O benim rehberim ve öğretmenimdi ama aynı zamanda bu gerçekliğin harika bazı varlıkları tarafından saygı duyulduğunu ve hatta itibar sahibi olduğunu da biliyordum. Yardımına geldiği için ifade edilemez derecede kutsanmış hissediyordum.

Enkarne Hayata Dönüş

Sonra 8 bana başladığım şeyi bitirme zamanımın geldiğini söyledi: Enkarnasyon döngüsünü bırakıp gerçekte ne olduğumu bulmam için yükselebilmem adına son bir enkarnasyona ihtiyacım vardı. Endişe içindeydim ve kendimden şüphe ediyordum. Gerçekten tekrar o yoğunluğa girmek istemedim. Tekrar başkalarına zarar vereceğimden korktum ve bunu yapmayı istemedim.

"Benimle gel," dedi 8, "Tanışmanı istediğim biri var."

"Kim?" diye sordum.

"Bir sonraki enkarnasyonda partnerin olacak kişi. Yalnız olmayacaksın." Ve önümüzde çok inanılmaz bir görüntü belirdi: çok parlak mavi ışığa sahip bir varlık. Bu kadar küçük bir alana bu kadar çok ışığın sıkıştırıldığını daha önce hiç görmemiştim. Hayran kaldım.

"Bu varlık benden ne istiyor?" diye fısıldadım 8'e.

"Bu varlığın, Dünya gezegeninde zorlu bir işi var: Öz-sevgi imtihanı ile mücadele edecek. Ve sen onu seveceksin."

"Tabii ki," diye yanıtladım, "böyle bir varlığa başka nasıl karşılık verebilirim?"

"Kendi öz sevgisini bulana kadar onu sürekli ve durmaksızın seveceksin, karşılığında sen kendi öz gerçeğini bulana kadar, o da senin gerçeğin olacak." Ve bu basit cümleyle ortaklık mühürlendi. Yanımda böyle bir varlık varken nasıl başarısız olabilirdim? Ve böylece ilerledi. Bu hayatın içine doğdum. Sevdiğim kadın Lisa ve ben tanıştığımızda çok genç bir adamdım. İlk görüşte aşktı ve o zamandan beri aşığız. Bizi bile hayrete düşüren bir birlikteliğimiz var. Aşkın bir mucizesi. O kendini sevene kadar **onu sevecektim** ve **o benim gerçeğim olmaya devam edecekti**, ta ki ben kendi gerçeğimi keşfedene kadar.

Altıncı yaşamımda ben bu yazıyı yazarken, birlikteliğimizin 23 yılındayız. 8'in şahitliğinde kabul ettiğimiz sözleşmemizi tamamladık. Ve şimdi, burada, Dünya'da, kendimizi bulduğumuzda, öylece sona eremeyecek kadar özel ve harika bir birlikteliği deneyimliyoruz. Diğerinin gidermesi gereken bir ihtiyaca ya da sarması gereken bir yaraya değil, saf sevgiye ve her birimizin olduğu şeyi diğerine sunma arzusuna dayanan yeni bir anlaşma içindeyiz.

Ve bu, beni şimdiki ana taşıyor.

İşte şimdi buradayım. Uyanmış, hatırlayan, kendini keşfetmiş ve yol boyunca başka birkaç şey daha keşfeden biri olarak:

Birincisi, hayatta olduğum süre boyunca 8 benim rehberim, ama kendimden sakladığım gerçek şu ki, o ve ben aslında ortağız; yani biz bir takımız. Yolculuğumda benimle ilgileniyor (çoğunluğunu fark etmesem de) böylece diğer uca ulaşabiliyorum ve işimizi birlikte yapabiliyoruz. Yardımları için ona duyduğum sonsuz minnettarlık yine onun üzerinden bana yansıyor. Bana sonsuz derecede minnettar olduğumu söylüyor çünkü zorlu bir iş olan bu realiteye doğru alçalma görevini bizim için ben üstlendim. Böylece o ve ben dengedeyiz. Buradaki işim gerçekten sadece kendimi bulmak ve sistemin içinden uyanmak, sistemin harmonik algılama yapısı aracılığıyla 8 ve benim yapmaya geldiğimiz işi gerçekleştirebiliyoruz.

İkincisi, "baş büyücünün" yaşlı bilge bir yargıç olmadığını, aslında sadece ben olduğumu fark ettim... kendi öz benliğim. Görüyorsunuz, sadece kendi kendimizi yargılayabiliriz; bunu başka hiç kimse yapamaz veya talep edemez. Ve zaten, o beni yargılamaya gelmemiştir. O sadece eve dönüş yolunu bulmama yardım etmenin bir parçası olmaya gelmişti. Yargıcın İlahi Neşe'nin bir veçhesi olduğunu düşündüğünüzü tahmin ediyorum. Aynı şekilde benim de İlahi Neşe'nin bir veçhesi olduğumu söyleyebilirsiniz. Öyle... Hepsi sadece benim.

Üçüncü olarak, kendimi gerçekten sevdiğimi fark ediyorum ve kendimi beğendiğimi ve kendime güvendiğimi. Bunun hepimizin yürüdüğü bir yol olduğunun farkındayım. Unutarak, kendimiz olmayan bir yere geliriz. Oradayken korku, acı, nefret ve istismar gibi her türlü ilginç şeyi deneyimleriz. Sonra yavaş yavaş, bunun bizi mutlu etmediğini keşfeder ve onu sevgi, neşe, nezaket ve şifa ile değiştirmeye başlarız. Bu da bizi daha mutlu kılar. Yol boyunca o kendimiz olmayan hali bırakıp, kendimizi Öz'e dönüş yolunda buluruz. Ve Öz unutan bir varlık

değildir, biz daha fazla Öz'e döndükçe, kaçınılmaz bir şekilde bu düalite gerçekliğinin dışına çıkarız.

Dördüncüsü, çok şaşırtıcı bir şekilde, bu realitede olanı gerçekten sevdiğimi fark ediyorum. Bu gezegeni bazen kalbimi ağrıtan bir aşkla seviyorum. Bu gezegendeki her şeyi de seviyorum. İnsanlar mı? Onların da hepsini seviyorum, her ne kadar yaptıkları her şeyi sevmesem de! Bazıları kendilerine ve başkalarına çok incitici şeyler yapıyor. Ancak bunun tek nedeni kaybolmuş olmaları ve kafalarının karışık olmasıdır. Hikâyemi okurken, kendi kafa karışıklığımda benim de çok yaralayıcı şeyler yaptığımı gördünüz. Bu yüzden bir başkasını yargılayamam.

Ve şimdi ilginç bir şey fark ediyorum: en karanlık, en utanç verici sırlarımız aslında ruhumuzun en görkemli mücevherleri. Görüyorsunuz, en derin acıyı deneyimlediğinizde, bir başkasına, iyileşmenize yardım etmesine imkân tanımak suretiyle, size olan sevgisini ifade edebilmesi armağanını verirsiniz. Sonra, iyileştiginizde, acı çeken herkese büyük bir şefkatle yaklaşırsınız. O zaman "diğerleri" size, acıları konusunda onlara yardım etmenize müsaade etme armağanını verir. Bu şey – birbirimize yardım etmek – şefkatten kaynaklanır. Her birimiz kendi içimizdeki karanlığı berrak ve açık gözlerle görürsek, o zaman bir başkasındaki karanlığa karşı şefkat gösterebiliriz. Ve şefkat birliğe giden yoldur. Parçalanmış olanın şifasıdır.

Ve sizinle paylaşmak istediğim şey buydu... Bu, hikâyemin en kısa özeti. Yol boyunca, başıma gelen her şeyin mükemmel olduğunu görüyorum. Olduğum kişi olmamı sağlamak için tam olarak ihtiyaç duyduğum buydu. Ve olduğum kişiyi seviyorum, hiç pişmanlığım yok.

(Zingdad'ın notu: Siz de kendi geçmiş yaşamlarınızı anlayarak acınızı şifalandırabilir ve yaşamınızda derin bir anlam duygusu bulabilirsiniz. Bu büyüleyici şeyi deneyimlemek isterseniz, kendinizi keşfetme yolculuğunuzda size nasıl yardımcı olabileceğimi öğrenmek için lütfen web sitemdeki, zingdad.com, [Geçmiş Yaşam Çalışması](#) bölümünü ziyaret edin.)²

Sevgi ve kakhaha ile,

Zingdad- Keyif olanın ta kendisi

Evet, Not 1:

Keşfettiğim diğer bir şeyi eklemeyi unuttum. Bu döngüsel bir şey: Zamanın olmadığı yerde, zaten yükselmiş olduğumu ve hep orada olduğumu fark ediyorum. Aslında ben, kendisini sonsuz sayıdaki gerçeklikte ebediyen ifade etmiş bir varlığım çünkü ben zaten sonsuz, ölümsüz, yaratıcı bir varlığım ve hep öyleydim. Ve bu yüzden benim başlangıcım, aslında yukarıdaki hikâyede anlatıldığı gibi değil; orası sadece bir hikâyeye başlamak için uygun bir yer. Ben kendimim, Yüksek Benliğimim ve ben Tanrı ile BİR'im. Ve sen de öylesin. Yani sen ve ben BİR'iz. Yani ben senim, sen de bensin ve biz Var Olan Her Şeyiz. Ve bu şimdiye kadarki en acayip, en mutluluk verici gerçek! Ve sizi selamlıyorum:

"Merhaba Tanrı!"

Not 2:

² Çeviride "Zingdad'ın notu" ile paylaşılan açıklamalarda belirtilen web sitesi ve sitede paylaşılan uygulamaların dili İngilizcedir. Anlam bütünlüğünü korumak adına uygulama başlıkları Türkçeye çevrilmiştir.

İnsanlar bana sık sık "Zingdad" adının nereden geldiğini ve neden sadece "gerçek adımlı" kullanmadığımı soruyorlar. İşte kısa bir cevap: Birkaç yıl önce, bir internet forumu için takma bir isme ihtiyacım olduğunda, Lisa'ya (sevdiğim kadın) fikrini sordum. Kucağımda kıvrılmış yatan dakhund cinsi köpeğim Zing ile bana bir bakış attı ve "kendine 'Zing'in Babası' diyebilirsin" dedi. Bu adı Zingdad olarak güncelledim ve öyle kaldı! İnsanlar beni internette Zingdad olarak tanıdılar ve bu bana eğlenceli geldi. Tamamen benzersiz olması hoşuma gidiyordu (Devam et... Google'da arat "Zingdad"... Çıkan her sonuç benimle ilgili! Harika, değil mi?). Ne var olan bir isim ne de anlam ifade eden bir kelime, bu nedenle herhangi bir önyargıyı tetiklememesi hoşuma gitti. Sadece beğendim! Bu yüzden internet ortamındaki adım olarak benimsedim. Kitabımı yayınlama zamanı geldiğinde, Zingdad adı zaten bir tür markaydı ve onu sevme nedenlerim benim için hâlâ geçerli olduğundan kitabımı da bu takma adla yayınladım. Ve gerçekten hepsi bu kadar!

Bununla birlikte, gerçek hayatta kullandığım isim Arn Allingham ve eğer tanışıp konuşursak, bana Arn demeniz çok hoşuma gider.

Ve Zing'in kendisine gelecek olursak, **onun** adı harika kelimesinin kısaltması³. Çünkü boyu çok kısa ve bu onu daha harika yapıyor. Bir doz Zing sevimliliği tatmak isterseniz, sizi web sitemde onun bazı fotoğraflarını paylaştığım [bu sayfayı](#) ziyaret etmeye davet ediyorum.

Ve giriş kısmı bu kadar.

2. Bölümde görüşmek üzere!

* * * * *

³ İngilizcede "amazing" kelimesi "harika" anlamına gelmektedir. Köpeğin ismi bu kelimenin son 4 harfinden oluşuyor.

2. Yüksek Benlik nedir?

İşte bu kitabın ilk sezgisel konuşması başlıyor. Siz bu eseri okumaya başlamadan şunu hatırlatmak isterim ki, bunları ilk yazdığımda bir kitaba dönüşeceğine dair hiç fikrim yoktu. Bunun, o zamanlar sık sık ziyaret ettiğim bir internet forumunda sunacağım kısa bir makale dizisinin ilk yazısı olacağına inanıyordum.

Buradan itibaren okuyacağınız şey, kendi Yüksek Benliğimle yaptığım bir konuşmanın kayıdır.

Zingdad: Yüksek Benliğimle konuşmayı arzu ediyorum. Daha önce kendisini bana İlahi Neşe olarak tanıtan varlık ile.

Joy-Divine: Merhaba. Her zaman olduğu gibi burada seninleyim.

Z: Merhaba. Seninle bir dizi konuyu tartışmak ve sonra bunu başkalarıyla paylaşabilmek için konuşmayı kaydetmek istiyorum. Sözlerini anlayabilecekleri bir bağlama sahip olabilmeleri için önce seni okuyucularıma tanıtmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum.

J-D: Evet, iyi fikir. Bundan mutluluk duyarım ama tabiri caizse anlatırken bir taşla pek çok kuş vurmaya öneriyorum. Hem beni hem de bir dizi ruhsal kavramı tanıtan ve daha fazla sohbete kapı açacak bir giriş yapabiliriz.

Z: Tamam, mükemmel! Ne tür ruhsal kavramlar?

J-D: Mesela, eğer okuyucularına "*Ben Zingdad'ın Yüksek Benliğiyim*" gibi basit bir şekilde kendimi tanıtabilirdim, hepimizin aynı sayfada kalabilmesi için hemen Yüksek Benliğin ne olduğunu açıklamam gerekirdi ki bu da bizi dolambaçlı bir yola sokardı. Ancak ben, bu kavramı açıklayabilmek için önce sizi başka kavramlarla tanıştıracacağım ve onların da açıklığa kavuşturulması gerekecek. Ve çok yakında, sadece basitçe kendimi tanıtmaya çalışırken, ele alınması gereken bir dizi konuyu açmış olacağım. Böyle bir konuşma asla bitmeyebilir! Gerçekten de öyle değil mi ki, iki kişi "*Sen kimsin?*" gibi basit bir sorunun cevabını keşfetme arzusunda ciddilerse, bu ömür boyu sürecek bir birlikteliğe davettir. Sorunu cevaplarken çok yakında tartışmaya açılacak birkaç husus şunlar olacak: "*Birlik⁴ nedir?*", "*Birliği kanıtlayabilir miyiz?*", "*Dünyada ruhsallık hakkında neden bu kadar çok kafa karışıklığı var?*", "*Birlik durumunda yaşamak nasıl olurdu?*" ve nihayetinde "*Gerçek nedir?*"

Z: Kulağa heyecan verici geliyor!

J-D: ... ve konuyu dikkatli bir şekilde ele almazsak potansiyel olarak kafa karıştırıcı. Ama evet, heyecan verici ve bu basit başlangıçtan ne kadar güzellik, gerçeklik ve bilgelik akacağına oldukça şaşıracaksınız.

Ama şimdilik, senden yapmanı istediğim şey, bunu parçalardan oluşan bir konuşma dizisi haline getirmen. Bugün, "*Yüksek Benlik Nedir?*" başlığını koyabileceğin bir tartışma ile başlayacağım. Ve sonra, benimle veya ruh ailemizin başka üyeleriyle, tamamlayıcı sohbetlerde ele alacağımız yeni konuşma alanları bulacağız. Olur mu?

⁴ Orijinal metinde "oneness" olarak kaydedilen kelime çeviride "birlik" olarak yansıtılmıştır.

Z: Evet, elbette! Peki o zaman, topu çevirmeye başlayayım ve soruyu soruyorum... ta damm...
Yalvarırım söyler misin, **Yüksek Benlik** nedir?

J-D: Bunu sorduğuna **çok** sevindim (gülümsüyor).

Öncelikle şunu söyleyeyim ki, en sık kullanılan terim "Yüksek Benlik" olsa da aslında "İçsel-Benlik" veya -belirli bir bağlamda- "Tanrı-Benlik" demeyi tercih ediyorum. Tüm bunların nasıl işlediğini açıklamak ya çok basit ya da felaket derecede karmaşık olabilir. Sunabileceğim en basit açıklama şu:

"Çok sayıda olma yanılsamasını yaşayan tek BİR varlık var."

Bu ifadeyi o kadar çok seviyorum ki, farklı bir şekilde tekrarlayacağım:

"BİR, Kendisini çok olarak deneyimliyor."

Bu ifade birçok düzeyde doğrudur. Eğer bu kavramı gerçekten anlarsan, o zaman Var Olan Her Şey'in ruhsal kozmolojisi olarak sunacağım şeyin temel tezini de anlamış olursun. Bu anlayış, öğrenmeye çalıştığın ruhsal kavramın büyüklüğüne aldırmaksızın sana hizmet eder. Hadi büyük başlayalım... yukarıdan aşağıya doğru inelim:

Hepimiz biriz. Ama BİR olan – sen Tanrı ya da Kaynak ya da Yaratıcı ya da başka herhangi bir terimi kullanıyor olabilirsin- Kendisi için Kendisi hakkında çok güçlü düşünceler yaratmakta ve bu düşünceler çok sayıdalar. Bunu açıklamak için, öykü yazar bir yazar örneğini kullanacağım. Yazar, hikâyenin karakterlerini zihninde yaratır. Karakterler yazarın zihninde belirginleştikçe, farklı kişilikler kazanmaya başlarlar. Çoğu zaman yazar, karakterleri kendi zihinleri varmış gibi değerlendirir! Yazara göre, karakterler sanki özerk varlıklardır ve kendi kendilerine düşünüp hissediyorlardır da yazar sadece onların davranışlarını kaydetmektedir. Bunun yazar için ne anlama geldiğini görebiliyor musun? Yazarın kendi zihninde birçok persona yarattığını... Ve onların her birine ayrı bir doğa ve kişilik verdiğini... Ve yazar hikâyelerini anlatırken, karakterlerin aslında sadece yazarın zihninde var oldukları gerçeğinden son derece habersiz göründüklerini... İçinde yaşadıkları dünya, çok büyük ve karmaşık olmasına rağmen, onun sadece hikâye anlatıcısının zihninde var olduğunu da görebiliyor musun?

Z: Hmm, evet, yazar benzetmesi iyi bir benzetme oldu.

J-D: Şimdi sana şunu söyleyeyim, bunu yapan -zihninde karakterler yaratan- sadece yazarlar değil. Aslında, hissedebilen tüm varlıklar bunu bir dereceye kadar yapar. Herkes kendi zihninde hayali konuşmalar ve etkileşimler yaratır. Herkesin hayalleri, fantezileri ve zihinsel tartışmaları vardır. Ve herkes uyurken rüya görür. Bu ve benzeri süreçlerin hepsi karakter yaratımı kanalıyla hikâye anlatımıdır.

O zaman her birinizin kendi zihninde "diğerlerini" yaratma deneyimine çoktan başladığını görebiliyor musun?

Z: Evet, bunu görebiliyorum.

J-D: Şimdi, bu karakterleri hayal ederek güçlü bir şekilde ortaya koyma sanatını mükemmelleştirmek için sonsuz bir zamanın olduğunu düşün. Sonsuz yaratıcı kaynaklara sahip olduğunu hayal et, gezegende var olmuş en büyük yaratıcı dehadan daha büyük bir yaratıcılığa sahip olduğunu düşün. BİR'in kendi zihninde, tabiri caizse, çeşitli karakterler ve kişilikler yaratmasının nasıl bir şey olduğuna dair ilk izlenimlere muhtemelen şu an sahipsin.

Z: Yani biz burada, Dünya'da bu şekilde mi var oluyoruz?

J-D: Hayır, tam olarak değil. İçinden çıkılmaz derecede karmaşık olabilecek bir konu hakkında sana basitleştirilmiş bir anlayış sunmaya çalışıyorum. Ve bu kavramları sana açıklayabilmek uğruna bazı şeyleri aşırı derecede basitleştirerek anlatmaya devam etmem gerekecek.

Eğer Dünya'daki canlıların buraya nasıl geldiğini anlamak istiyorsan, o zaman yaratıcı-varlıklardan oluşan hiyerarşik bir yapı hayal etmelisin. BİR'in zihninde beliren varlıkların kendi zihinlerinde daha da fazla varlık yarattığını düşün. Ve yaratılan o varlıklar da sırayla (hiyerarşik yapıda aşağı doğru) aynı şeyi yapıyorlar. Ve bu yaratım süreci, siz Dünya gezegeninde enkarne olmuş ruh parçalarına (veçhelerine) ulaşana dek birkaç kez yinelenir.

Bu dünyanın, bilinç yoğunluklarının derinliklerinde olduğunu duymuşsundur. Bu temel bir nosyondur: Her düşük yoğunluk ek bir yaratım seviyesi gerektirir. BİR'e doğru yükselirken, bulunduğunuz seviyenin üstündeki seviyelerin veya yoğunlukların her birinde bir "yüksek benliğiniz" olur. İşte bu yüzden bu tür varlıklara "Yüksek Benlik" diyorsunuz. Ama söylediğim gibi, orası aslında "yukarı" değil, "içeri". Bu seviyelerin sizin içinizde olduğunu düşünmek daha iyi bir yaklaşım. "İçsel Benliğinizi" bulmak için kalbinizin içine doğru yol alırsınız. Ve içe doğru ne kadar çok ilerlerseniz, İçsel Benliğinizin o kadar yüce bir versiyonunu bulursunuz.

Z: Bu Tanrı'ya giden yol, değil mi?

J-D: Evet. Tanrı'nın her insanın kalbinde olduğunun söylendiğini duymadın mı? Ya da cennetin krallığının insanın kendi içinde olduğunu?

Z: Ah, evet.

Özetlemek gerekirse: BİR olan vardır ki o Tanrı'dır. Ve Tanrı hepimizi kendi zihninde yarattı. Ama dolaylı olarak. Bir yapı var ve biz yaratımların yaratımlarıyız...

J-D: ... Ve bu şekilde devam eder, evet.

Ancak bu nedenle pek de güçlü olmadığınız izlenimine kapılma! BİR'in tüm parçaları, BİR'in temel doğası ile doludur. Tanrı'nın suretinde yaratıldığınız söylenir. Bu, Tanrı'nın sizinki gibi bir bedene sahip olduğu anlamına gelmez. Bu, **sizin** Tanrı'nın suretinde yaratıldığınız anlamına gelir. Artık bir insan bedeninde olmadığınızda da siz hâlâ siz olansınız. Bu, ruhun Tanrı gibi olduğu anlamına gelir. Ruh yaratıcıdır, kendiliğinden yaratıcıdır.

Sizi anlamaya teşvik edeceğim iki kavram fraktaller ve hologramlardır. Bunun iyi bir sebebi var. Herkesi en azından bu iki fenomeni biraz araştırmaya davet ediyorum. Bu yaratılışı anlamanız için harika bir bakış açısı sunar. Hologram, üç boyutlu bir görüntü sağlayan bir yapıdır. Hologramı çok sayıda küçük parçaya bölerseniz, bu parçaların her biri yine üç boyutlu görüntünün tamamını içerecektir. Ve siz de böylesiniz. Her varlık bütünü içerir.

Ve fraktallerle ilgili bilmenizi istediğim şu ki, ilginizi çeken bir nokta bulduğunuzda oradan fraktalin daha da derinlerine inebilirsiniz ama asla sonuna gelemesiniz. Fraktal ilerlemek istediğiniz herhangi bir yönde sonsuz bir şekilde özyinelemelidir. Ve siz de böylesiniz. Kendi içinize bakarsanız, sonsuza dek ilerleyebilirsiniz. Bakmak istediğiniz herhangi bir yönde her zaman keşfedilecek yeni şeyler vardır.

Bu yüzden size diyorum ki: Sanki evren sizin dışınızdaymış gibi görünüyor ama öyle değil. Aslında o sizin **içinizde**. Her biriniz bütünü içerirsiniz ve "her birinizin içine doğru zumlasak" bu sonsuza kadar devam eder. Her bir parça diğer tüm parçalarla bağlantıdadır.

Z: Tüm evrenin içimde olması konusunda şaka yapıyorsun, değil mi?

J-D: Hayır, tamamen ciddiym. Sohbetimiz ilerledikçe daha iyi anlayacağın bir nokta bu. Ama bunu bir an için rafa kaldırmalıyız ki **bu** konuşmayı bitirebilelim.

Z: Ah, tamam. Senin benim İçsel Benliğim olduğundan ve İçsel Benliğimin seviyeleri olduğundan bahsediyorduk.

J-D: Evet. Esasen sana anlatmaya çalıştığım asıl şey, ona nasıl baktığına bağlı olarak, yalnızca nihai bir İçsel Benlik veya sonsuz sayıda İçsel Benlik seviyesi olabileceği.

Z: Vay canına. Peki... nihai bir İçsel Benlik dediğimiz...?

J-D: Tabii ki Var Olan Her Şeyin Kaynağı, Tanrı. Bahsettiğim gibi hepimiz BİR'iz. Sonuç olarak, hepimiz, Benliğimizin nihai en yüce versiyonunun Tanrı olduğu gerçeğiyle birleşiriz.

Z: Bu büyük bir düşünce. Anlamakta biraz zorlanıyorum.

J-D: Sorun değil. Eğer bunun bir şüpheye yer bırakmayacak şekilde doğru olduğunu zaten biliyor olsaydın, o zaman muhtemelen şu anda içinde bulduğun düalite gerçekliğini pek deneyimleyemezdin. Bu nedenle, bu kavramla ilgili bazı zorluklar yaşamam doğal. Ama bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Bunu tam olarak anlayıncaya kadar şimdilik BİR'in yaratımında birçok büyük ruhsal varlık olduğunu düşünebilirsin basitçe. İstersen onlara Yarı Tanrı Varlıklar veya Baş Melekler diyebilirsin. Bu yüce varlıklar hem kendilerinin eşsiz bireyselleşmiş bilinçler olduğunun farkındadırlar hem de **aynı zamanda** her şeyle bir olduklarının kesinlikle farkındadırlar. Onlar kendi içlerinde (birlikte veya ayrı ayrı) daha düşük benlik seviyeleri de yarattılar. Sonraki her seviye daha ayrı ve bir olma halinden daha uzak. Ayrılık bilincinin en ileri derecesinde, düalite olarak bilinen bilinç düzeyinde, Dünya gezegeninde enkarne olmuş olan her şeyi onlar kendi içlerinde yarattılar. Bu nedenle onlar aynı zamanda Tanrı-Benlikleriniz olarak da adlandırılabilirler.

Z: Ama bir insan nasıl hem bir hem de ayrı olabilir?

J-D: Birlikle ilgili konuşmalardan birinde buna değineceğim. Adına "gökkuşağı metaforu" diyeceğim.

Z: Kulağa renkli geliyor, bunu dört gözle bekliyorum. Tamam o zaman, tartışmaya geri dönelim. Yani bir süreklilik var, tepedeki birlik hissinden en alttaki ayrılık hissine kadar, doğru mu?

J-D: Evet, aynen öyle. Ve her seviyede, varlık zihninde başka karakterler ve kişilikler yaratıyor. Hepsi her zaman Öz'ün ortak-yaratım⁵ süreci ile gerçekleşiyor. Şu anda içinde yaşadığınız bu realiteye indikçe, derin bir ayrılık hissine kapılırsınız, öyle ki hem diğer her şeyle bir olduğunuzu hem de yaratıcı bir varlık olduğunuzu tamamen unutursunuz. Aslında, sizin gerçeklik planınız bunun için yaratılmıştır: mutlak ayrılığı deneyimlemek ve keşfetmek.

Z: Tamam. O zaman bunu anlayıp anlamadığıma bir bakalım. En tepede birliğin olduğunu söylüyorsun, ki bu da Tanrı. Ve sonra Tanrı diğerlerini yaratıyor ve bu diğerlerinin zihninde çok daha fazlası vardır ve bu böyle devam eder, ta ki burada, Dünya'da çok sayıda olan ve BİR olmadığımızı inanma özgürlüğüne sahip olan bizlere varıncaya kadar. Ayrı ve bireysel olduğumuza inanırız. Ve bunu kendimize bilerek yaptık, böylece kendimiz hakkında bir şeyler keşfedip, kendimizi yeniden yaratabilecektik. Doğru mu?

⁵ Orijinal metinde "co-creation" olarak ifade edilen sözcük çeviride zaman zaman "ortak-yaratım", zaman zaman (cümle yapısına da bağlı olarak) "birlikte yaratım" şeklinde ifade edilmektedir.

J-D: Güzel. Evet, bu hikâyenin ilk yarısı. Artık yapının yukarıdan aşağıya nasıl çalıştığına dair kaba bir taslağa sahipsin. Ama tersini görene kadar, yani aşağıdan yukarıya akışı, gerçekten ne olduğunu anlamayacaksın. Öyleyse hikâyenin diğer yarısını anlatalım.

Anlaşılması gereken şey, her birinizin Dünya gezegeninde kendiniz için seçtiğiniz rolleri oynuyor olduğunuz. Kendinizi bir birey olarak deneyimleyebilmeniz için birçok ömre yayılan devasa, uzun soluklu oyunlar oynuyorsunuz. Birbirinden ayrı olarak, "BİR" olmayarak. Ve Dünya'daki yaşam böyle bir şey. Ancak her oyunun bir noktada sona ermesi gerekir. Eninde sonunda kendinize "*Bu oyunda görmek istediğim her şeyi gördüm*" diyeceksiniz ve tecrübenizi alıp gidip başka bir oyun oynamak isteyeceksiniz. Belki de bir dahaki sefere daha az kısıtlayıcı kuralları olan bir oyun oynamak isteyeceksiniz. Zaten, burada görmek istediğiniz şeyi gördüğünüze karar verdiğiniz nokta, genellikle yükseliş sürecine geçmeyi seçtiğiniz noktadır. "Yükseliş" terimini pek sevmesem de şu anda çok yaygın kullanımda olduğu için ben de onu kullanacağım.

Z: Bir dakika. Araya girdiğim için özür dilerim. Ama neden bu terimi sevmiyorsun?

J-D: Yükseliş mi? "Yüksek Benlik" ifadesini sevmemle aynı sebepten dolayı. "Yükseliş" kelimesi yukarı doğru bir hareketi ima eder, ancak "yukarı" gitmezsiniz. Aslında hiçbir yere gitmezsiniz. İyileşirsiniz, kendinizin tüm yönleri ile yeniden bütünleştirirsiniz, kendinizle daha çok bir hale gelirsiniz ve sonra gerçekte kim olduğunuzu hatırlamaya başlarsınız. Bunu yaptığınızda, bilincinizi "içeriye" daha üst yoğunluklara doğru götürmekte özgür olursunuz. Ve oradan diğer zaman çizgilerini keşfedebilir veya başka gerçekliklerin yaratımına dahil olabilir ya da nereye isterseniz gidebilirsiniz. Görüyorsun, esasen yükseliş sürecinde yaptığınız şey kendinizi kendinize doğru çekmektir. Kendinizi bu realiteden çıkarmak istiyorsanız bunu yapmanız gerekir, böylece gidip diğer realitelerde oynayabilirsiniz.

Şu anda Dünya gezegeninde kendi yükseliş sürecinde olan çok sayıda insan var. Bu gerçeklik seviyesindeki oyun ve kuralları ile ilişkilerini bitiriyorlar ve kendilerinin daha büyük bir versiyonu olmaya hazırlanıyorlar. Bunu kendiniz yapıyorsunuz ve muhtemelen bu çalışmayı okuyan herkes öyle. Yükseliş sürecinde olmayan kişiler burada yazılanlarla pek rezonansa (etkileşime) girmeyeceklerdir. Muhtemelen tüm bunların saçmalık olduğunu düşünürler. Bu yüzden, senin ve okuyucularının, hepinizin "yükselmekle" meşgul olduğunuzu güvenle söyleyebilirim.

Z: Peki ya sonra? Yükseldiğimizde ne olur?

J-D: Sorunda ima ettiğin şekilde bu tek adımlı bir süreç değil. "Yükseldikçe", benliğin daha da yüce idraklerine uyanırsınız. İnsanları oyunda tutsak eden bu dünyanın illüzyonlarını görmeye başlarsınız. Kendiniz ve diğerleri için gerçek sevgiyi ve şefkati fark edersiniz. Birçok yaşamınız boyunca kendi içinizde yarattığınız korku ve acıyı serbest bırakmaya başlarsınız. Kendinizi deneyimlerinizin kurbanı olarak düşünmeyi bırakır, kendi deneyimlerinizin yaratıcısı olduğunuzu daha derin bir şekilde anlarsınız. Ve bu sizin doğrunuz haline geldikçe, deneyimleriniz inancınızı destekler biçimde şekil alır. Kısacası, yaratıcı bir varlık haline gelirsiniz ve yalnız kalmış, kaybolmuş bir kurban olmaktan çıkarsınız.

Z: Peki ya tüm birlik olayı?

J-D: Güzel soru. Benlik algınız öncelikle egonuzda bulunduğu sürece – bu, Benliğin kendisini "ayrı" olarak gören ve yapma (eyleme) hali içinde olan yönüdür – o zaman Var Olan Her Şey'in geri kalanıyla ortak-yaratım halinde bulunmuyorsunuz demektir. Tüm yaradılıştaki en büyük güçlerle uyum içinde değilsinizdir. Kalbinizden ve sevgiyle yaratmaya başladığınızda,

birliğe doğru ilerlersiniz. O zaman Var Olan Her Şey sizinle birlikte yaratır. Bu büyük bir farktır. Siz, kendi başınıza olmanızın aksine, tüm yaratılıŐla uyum içindedesinizdir. İkinci durumda, hayatınızı mucizeler ve sihirle dolu bulursunuz. Diğer durumda, Murphy Yasası'nda benimsendiği gibi bir gerçekliğe sahip olursunuz: Kendi başına kalmış (bütünden ayrı) bir insan olursunuz, her Şeyi zorlarsınız ve sonra gerçekten de ters gidebilecek her Şey genellikle ters gider. Yani seçim sizin. Ayrı ve tek başına olmaya bağlı kalabilir ve bu bilinç yoğunluğunun oyunlarını oynamaya devam edebilirsiniz ya da bunu serbest bırakıp diğer herkesin benliğin başka bir veçhesi olduğunu görmeye niyet edersiniz. Birliği ve sevgiyi seçebilirsiniz ve sonra "yükseliş" başlar.

Z: Yükseliş süreci nasıl bir Şey?

J-D: Kısaca, bu sizin kendi realitenizin yaratıcısı olduğunuzun daha da farkına vardığınız ve realite yaratma yöntemlerinde her zamankinden daha yetkin olduğunuz bir süreçtir. Bunun anlamı, her insanın kendi yolunu ve kendi deneyimlerini yaratmasıdır. Her biri benzersiz bir yolda yürür. Bu yüzden herkesin neyi sereceğini ayrıntılı olarak açıklamak imkânsız. Ama tabii ki daha genel deneyimlerden bahsedebiliriz ve bunlar takip eden konuşmalar boyunca sizin için farklı perspektifler olarak ortaya çıkacak. Şimdilik, gerçekten anlamınızı istediğim tek Şey, senin ve çevrendekilerin kendi yükseliŐinizi deneyimlemekte olduğunuzdur. Kendi içsel Benliğiniz haline dönüŐtüđünüzü söylemek yanlış olmaz.

Z: Vay canına. Bir nevi seviye atlıyorum.

J-D: Evet. Yüksek bir binadaki katlar gibi kesin olarak tanımlanmıŐ "seviyeler" yoktur, ancak Şimdilik böyle düşünmen için karmaşıklığı azaltır. Bunlara baktığında, Tanrı'nın senin Tanrı-Benliğini yarattığını, onun da senin içsel Benliğini yarattığını ve onun da seni ve senin diğer enkarnasyonlarını yarattığını görebiliyor musun? Yaşadığın hayatı yaşayarak, yaptığın seçimleri yaparak ve sahip olduğun inançlara tutunarak ilerledikçe kendini yeniden yaratıyorsun. Ve kendini yeniden yarattığında, içsel Benliğinin bir parçasını yeniden yaratırsın. Sen ve içsel Benliğin bir kendini yaratma sürecindedesiniz. Bu nedenle senin, yaŐamının deneyimleriyle meşgul olan içsel Benliğinin ta kendisi olduğun söylenebilir. Öyleyse, tüm bunları toparlayacak olursak, içsel Benliğinin seni yarattığını ve sonra senin de içsel Benliğini yarattığını görebiliyor musun? Sürekli bir kendini yaratma sürecinde olan yüce bir varlık olduğunu...

Z: Tamam, **vay canına!** Bu harika! Ama... Neden çoğunlukla böyle hissedemiyorum? Demek istediğim, senin oldukça güçlü ve Şaşırtıcı olduğunu düşünüyorum ve tam tersine, benim genellikle oldukça kafam karışık ya da acı çekiyorum ya da yalnızlık ve kaybolmuŐluk hissi içindeyim.

J-D: Bu, Dünya'ya sadece hemen yükselmek için gelmediğin gerçeğine dayanıyor. Buraya burada olmak için geldin. Kendini ayrı bir birey olarak deneyimlemek için. Yani bu durumda, sık sık bu yalnızlık, kaybolmuŐluk ve güçsüzlük halini hissedersin. Ne yazık ki bu, bu sürecin bir parçası gibi görünüyor. Sadece oyunla gerçekten için bittiği zaman, aslında güçlü bir yaratıcı varlık olduğunu hatırlamaya başlarsın. Bunu hatırlamaya başladığında, ayrılığın bir kısmını serbest bırakırsın ve sonra kendini gerçekten **İçsel Benliğin olarak** yaratmaya başlarsın.

Z: Yani, her seviyede, çoğul olanın deneyimleri kanalıyla Kendini yaratmakta olan tek BİR varlığız.

J-D: Evet! Yukarıda nasılsa aşağıda da öyledir. Ve aşağıda nasılsa yukarıda da öyledir. Böylece kendini birlikte yaratırsın. Bunu yaparken, Tanrı-Benliğinin ortak-yaratımı süreciyle meşgul olan İçsel Benliğini birlikte yaratırsın. Görüyor musun? Bunu yeterince genişlet ve hepimizin BİR olduğunu anla. Nihayetinde, Kendisini sayısız yeni şekilde deneyimlemek ve Kendisini yeniden yaratmak için çokluğu yaratan sadece bir varlık var. Çokluk daha da fazlasını yaratır ve bu böyle devam eder, sınırsız bir şekilde, sonsuzluk boyunca. Ve çokluğun en küçük ve en genç parçası kendini yaratır ve bunu yaparken her şeyi yeniden yaratır. Sonsuza dek her yöne zümleyebileceğiniz veya uzaklaştırabileceğiniz bir fraktal gibi. En küçük parçacığının tüm görüntüyü içerdiği bir hologram gibi.

Z: Bu çok güzel!

J-D: Beğenmene sevindim. Bu benim bakış açım ve benim gerçeğim. Birçok başka bakış açısı da var. Benimkiyle hiç uyuşmayan ama aynı derecede geçerli olan farklı bakış açıları.

Z: Aa... dur bir dakika. Nasıl oluyor da kendi gerçeğin ve bir başkasının gerçeği aynı anda hem doğru hem de farklı olabiliyorlar?

J-D: Kolayca. Tüm gerçekler doğrudur ve hiçbir gerçek bir diğerinin aynısı değildir. Ama bunun sana ne kadar tuhaf görünebileceğini anlıyorum. İleride, doğru zaman geldiğinde, bu konuda ruh parçamız olan (ve senin Ruhsal Rehberin) 8 ile konuşmanızı isteyeceğim. Bu sohbetin başlığına "Gerçek nedir?" diyebilirsiniz. Ona sor, tamam mı?

Z: Tamam.

J-D: Yani şimdi devam edecek olursak... Sana söyleyeceğim şu ki, ben **senin** kişisel Tanrı-Benliğim. Olduğun ve olacağın Benliğin diğer tüm versiyonlarını içimde tutuyorum. Sen benim eserimsin ve açıkladığım gibi ben de senin eserim. Sen çok, çok daha büyük bir Varlığın parçasısın ve biz birlikte sürekli Kendini yaratma sürecine yoğun bir şekilde dahil oluyoruz. Benim bakış açımına göre, bunun Dünya gezegenindeki herkes için geçerli olduğunu söyleyebilirim.

Z: Ben senin enkarnasyonun muyum?

J-D: Evet, eğer böyle görmek istersen. Ya da kendimle ilgili yaratımlarımdan birini sen olarak deneyimlediğimi de söyleyebiliriz.

Z: İlahi Neşe'nin, şu anda Dünya gezegeninde benden başka kaç tane enkarnasyonu var?

J-D: Bu, düşündüğünden çok daha karmaşık bir soru. Bu soruyu sorduğun perspektiften bakarak, içinde var olduğun bu uzay/zaman bağlantısında Dünya gezegeninde İlahi Neşe'nin sadece bir tane insan enkarnasyonu olduğunu söyleyerek cevaplayacağım bu soruyu. Sadece sen varsın. Diğer bazı Parlak Olanlar gibi çok sayıda enkarnasyona sahip olmak bizim ruhsal amacımızla uyumlu değil.

Z: Güzel. Ama şimdi tüm bunlarla aklımı başımdan aldın ve başka ne soracağımı bilmiyorum.

J-D: (Gülüyor) Bu iyi. Sanırım bu seansı şimdi bitirmeliyiz ki zavallı zihnini dinlendirebilesin. Ama şimdi buradan ilerleyeceğimiz yapının başına ulaştık. Bir dahaki sefere "Birlik nedir?" konusunu ele alabiliriz.

Z: Muhteşem. Sadece şunu söylemek istiyorum, aslında bu konuşma kendimle kendim arasında gerçekleşiyor, garip değil mi?

J-D: Evet. Ama eğer doğru anladıysan, o zaman tüm evren aslında Tanrı'nın Kendisiyle yaptığı küçük bir kapı önu sohbetinden ibaret. Yani... senin durumun çok da garip değil.

Z: Küçük bir **kapı önu sohbeti!** Evren, Var Olan Her Şey, değil midir?

J-D: Hemen hemen hiç değil. Sana oldukça büyük göründüğünü biliyorum, ama bu evren sadece bir gerçeklik yapısının küçük bir parçası. Sonsuz sayıda başka yapı var. Ve tüm gerçeklikler birlikte Tanrı'nın Kendisini ifade etmesi için tek bir bütünü oluşturur. Sonsuz sayıda başkaları var.

Z: Vay canına. Şimdi gerçekten aklımı başımdan aldın. Hâlâ konuşacak çok şey olduğunu görebiliyorum. Bugün benimle sohbet ettiğin için çok teşekkür ederim. Sevgi ve şükran duyguları içindeyim.

J-D: Güzel duygular bunlar. Ben de aynı şeyi hissediyorum. Ama şarkının dediği gibi, "*Henüz hiçbir şey görmedin!*" Hâlâ eğlenecek çok şeyimiz var. Yakında tekrar konuşuruz.

* * * * *

3. Bilinmezlik Perdesi

Zingdad: J-D, son sohbetimizde birlik hakkında konuşmamız gerektiğini söylemiştin.

Joy-Divine: Merhaba. Evet. Size her şeyin bir olduğunu az çok kanıtlamak istiyorum ve sonra, bunu netleştirdiğimizde, bunun sizin için ne anlama geldiği hakkında konuşmak istiyorum.

Z: Harika. Neden "*az çok*" kanıtlamak dedin?

J-D: Peki, önce size içinde yaşadığınız gerçeklikten bahsedeyim, sonra ana argümanlarıma geleceğim. Öncelikle realiteniz bireyselliği deneyimlemek amacıyla yaratıldı. Bunu mümkün kılmak için, size ulaşabilecek bilgileri "filtrelemek" amacıyla bir bilinç yapısı kuruldu. Buna genellikle "Perde" veya daha spesifik olarak "Bilinmezlik Perdesi" denir ve bu terimi kullanmak hoşuma gidiyor. Perdenin esasen yaptığı şey, her şeyin bir olduğunu kanıtlayamayacağınızı garanti etmektir. Birliğin reddedilemez hakikatine yaklaşan herhangi bir şey, her bireyin kendi kararını vermek durumunda kalmasını sağlayacak şekilde, yeterli miktarda şüpheyi beraberinde getirir.

Z: Tamam. Fakat Perde bizden başka bilgi ve tecrübeleri de gizlemiyor mu?

J-D: Hayır. Yaptığı tek şey, Var Olan Her Şey ile temel birliğinizi sizden gizlemektir. Bunu bir an için düşün. Eğer her şey gerçekten birse, eğer her şey hakkındaki en temel gerçek onun içsel birliği ise ve eğer Perde birliği sizden saklıyorsa, o zaman eminim ki Perdenin her şeyin en temel doğasını sizden gizlemekte olduğunu mantıksal olarak görebilirsin. Bu, hiçbir şey hakkında en derin gerçeği bilemeyeceğiniz anlamına gelecektir. Çünkü, herhangi bir şeyin en derin gerçeğine yaklaşırsanız, her şeyin bir olduğunun kanıtına yaklaşırsınız. Ve Perde bunu engelliyor. Sorunun döngüsel doğasını görüyor musun? Her şeyin temel doğası, her şeyin diğer her şeyle bir olmasıdır. Ama bu sizden gizli.

Z: Yani hiçbir şeyin gerçek doğasını bilemeyeceğimizi mi söylüyorsun?

J-D: Evet, bu bir gerçek. Benim için dikkat çekici olan, Dünya'da ne kadar az insanın hiçbir şeyin köküne kadar bilinemediği gerçeğiyle ilgilendiği. Herhangi bir şeye bakıp, "*Bunu gerçekten anladık ve bu sağlam bilgi temeli üzerine inşa edebiliriz.*" diyebilir misiniz? Yüzevi, özelliklerini veya etkisini bilebilirsiniz, ancak gerçek nedeni bilemezsiniz.

Z: Hımm. Herhangi bir şey için, bilimimiz kesinlikle **bunun** kökenine indi, diyebilir miyiz emin değilim.

J-D: Tamam, birlikte ilerleyelim. Dünyanız, tüm hayvanlar, bitkiler ve benzerleri neyden yapılmıştır?

Z: Madde.

J-D: Madde neyden yapılmıştır?

Z: Hımm. Moleküllerden. Ve onlar atomlardan yapılmıştır. Ve onlar da atom altı parçacıklardan yapılmıştır.

J-D: Güzel. Devam et. Atom altı parçacıklar nelerden yapılmıştır?

Z: Enerji, sanırım?

J-D: Peki bu enerjinin doğası nedir?

Z: İmm...

J-D: Bu enerji neyden oluşuyor? Nereden geliyor? Yaratıldı mı? Eğer öyleyse, ne zaman ve nasıl? Ve eğer yaratılmadıysa, nasıl ortaya çıktı?

Z: Bilmiyorum. Bu cevapların hiçbirini bilmiyorum.

J-D: Kendini kötü hissetme. Bilim de bilmiyor. Elbette, bir dizi varsayım ve teori var, ancak parçacıklar etkileşime girdiğinde ne olduğuna dair basit gözlemler dışında, gezegeninizin bilimi, tüm maddenin yapı taşı olduğunu söyledikleri bu enerjinin doğası hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor. Ve eğer kendi bedeniniz de dahil olmak üzere gözlemleyebildiğiniz ve algılayabildiğiniz her şey, hakkında hiçbir şey bilmediğiniz bu enerjiden yapılmışsa, o zaman gerçekten her şey hakkında hiçbir şey bilmediğiniz anlaşılabilir!

Tüm bilim adamları, aydınlanmış olanları hariç, genellikle gözlemlenebilenden başka bir şey olmadığını söyleme hatasına düşerler... maddi dünyadan başka bir şey olmadığını söyleme hatasına. Ama sorun şu ki, maddi dünya mevcut değil! Bu, hızlı bir şekilde akan enerjiden oluşan bu geçici dünyanın bir fonksiyonudur. Ve bu enerji, aynı bilim adamları için aşılmaz bir gizemdir. Belirli koşullar altında nasıl davranabileceğine dair birkaç gözlem dışında -ki o zaman bile açıklayamadıkları gizemli uyumsuzluklar var- onunla ilgili ne olduğu, nereden geldiği vb. hiçbir şey bilmiyorlar. Bu yüzden gerçek olduğunu söyledikleri şeyin kökünü anlamakta veya açıklamakta başarısız oluyorlar.

Benim iddiam şu ki, bilincin doğasını ve özellikle bilinçten akan tüm enerji ve maddenin tek bir şey olduğunu anlamadan evrenin temelini oluşturan enerjiyi asla gerçekten kavrayamayacaksınız.

Z: Tüm maddeler kökeninde aynı şey midir?

J-D: Yukarıda ne varsa aşağıda o var, aşağıda ne varsa yukarıda o var. Her şey birdir. Nasıl bakacağınızı bilerseniz, bunu baktığınız her yerde görürsünüz. Ama sizin için sorun şu ki, bunun ispatlanabilmesi Perde tarafından engelleniyor.

Z: Tamam, bu benim için oldukça ilginç ve bunu seninle tartışmak istiyorum, ama bunu yapmadan önce, bana bildiğimiz şeylerden bir iki anlaşılır örnek daha verebilir misin? Enerji ve madde dışında, yani.

J-D: Tabii. Sana sayısız örnek verebilirim. Bunu sana kanıtlamak için adlandırabileceğin herhangi bir şeyin örneğini kullanabilirim. Ancak bazı örnekleri açıklamak diğerlerinden daha çok zaman alır. Bu yüzden basit bir tane seçeceğim: ışık. Bu konuda neredeyse hiçbir şey bilmiyorsunuz. Bununla birlikte aslında realitenizin en temel bileşenidir ışık. Ne kadar hızlı gittiğini biliyorsunuz, ama neden bu hızda gittiğini bilmiyorsunuz. Bazı son derece ilginç özelliklere sahip olduğunu biliyorsunuz -örneğin hem partikül hem de dalga benzeri bir doğaya sahip gibi görünüyor olmasını- ama yine, bunun neden böyle olması gerektiğini bilmiyorsunuz. Bilim her şeyde olduğu gibi bunda da yüzeysel bir şekilde, ışığın ne yaptığını anlar, ancak neden böyle davrandığını, gerçekte ne olduğunu veya gerçekte nereden geldiğini anlamaz. Örneğin, ışık hızı neden başka şeyler için hız sınırıdır? Uğraştığınızda bu gibi fenomenleri tanımlayabiliyorsunuz, ancak nasıl böyle olduğuna dair çok az fikriniz var. Işığın (ya da daha doğrusu tüm elektromanyetik radyasyonun) gerçekten sadece içinde bulunduğunuz belirli boyutun bir fonksiyonu olduğunu anlayana kadar, o kafanızı karıştırmaya devam edecek. Tüm gerçekliğinizin resmin sadece küçük bir parçası olduğunu

kabul etmeye istekli olmanız gerekiyor. Tüm evreniniz, sonsuz sayıda müzik aletinden oluşan bir orkestradaki bir piyanonun klavyesindeki tek bir tuş gibidir. Ve tüm bu enstrümanlar birlikte **aynı** senfoniye çalışıyor.

Ve işte bilim adamlarınızın gerçekten anlamadığı başka bir örnek daha, gerçekliğinizin bir başka temel kuvveti: yerçekimi. Vücudunuz üzerinde sabit bir kuvvettir. Uyanık olduğunuz tek bir saniye bile geçmiyor ki ondan etkilenmeyin. Ama nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikriniz yok.

Z: Bir dakika... Kütle ya da benzeri bir şeyin neden olduğu uzay-zamandaki bükülmeden kaynaklanmıyor mu?

J-D: Hayır. Bu konuda hiçbir **teori** yok demiyorum. Bunlardan bolca var. Ancak hepsinin içinde bazı kusurlar var ve kanıtlanmamış durumda. İstersen açıp okuyabilirsin. Biliminiz yerçekiminin nereden geldiğini, neden orada olduğunu veya nasıl yayıldığını bilmiyor. En yakın olan teori, diğer boyutların varlığını varsayan yeni bir teoridir. Ancak resmin bir araya gelmesi için önce bilim adamlarının, bu diğer boyutların ne olabileceğine dair görüşlerini büyük ölçüde genişletmeleri gerekecek.

Sana başka bir örnek vereceğim. Belki de bilimselden çok felsefi bir örnek: **Gerçekten, sen** nesin?

Z: Bir düşüneyim... Ben bir insanım?

J-D: Peki ya şu anda insan olarak tanımladığın şeyden başka bir şey olarak başka bir enkarnasyonun olsaydı? Kendin olmayı bırakır mıydın?

Z: Hayır. O zaman Zug gezegeninden bir Zorg olurum. Ya da öyle bir şey (gülerek). Tamam, ne demek istediğini anladım. Ben **gerçekten** neyim? Yani bir **bedenim olduğunu** biliyorum. Ama ben bedenim değilim. Descartes'ın ünlü sözünü kullansam nasıl olur: "*Düşünüyorum, öyleyse varım.*" O zaman ben düşüncelerimim. Ne dersin?

J-D: Çok sevimli. Ama yanlış. Düşünmeyi bıraktığında ne oluyor? Var olmayı bırakıyor musun? Örneğin, meditasyonun amaçlarından biri tüm düşünceleri durdurmaktır. Bu hedefe ulaştınca ne oluyor? Varlığın yok mu oluyor?

Z: Hımm. Hayır. Benim için (ve bildiğim meditasyon yapan diğer kişiler için) düşüncelerin sustuğu bu tür anlarda bilincin en şaşırtıcı genişlemesinin yaşandığını biliyorum.

J-D: O zaman bu ilginç. Yani ne kadar az **yaparsanız** ve ne kadar az düşünürseniz, bilinciniz o kadar genişler. Bunun nedeni şu, **yapmak** ve **olmak** birbirine zıt hallerdir. Ve **olmak** halinin doğası... bilinçtir.

Z: Oo. O zaman sorunun cevabı... Ben bilincim?

J-D: Evet. Peki o zaman, bilinç nedir? Demek istediğim, her insan bir bilinç (ya da en azından bilince **sahip**), ama bunu açıklayabilir misin? Bana bilinci nerede bulacağımı söyleyebilir misin?

Z: Emin değilim. Bilincin beyin tarafından üretildiği iddia edilemez mi?

J-D: Pek ikna edici olmaz. Bazıları bunu savundu, ancak teoride hep boşluklar var. Örneğin; birisinin "beyin ölümü" gerçekleştiği ilan edildiğinde ve sonra, bir mucize eseri, tekrar hayata döndüğünde bu nasıl oluyor? Beynin işlevini yitirdiği süreçte gerçekleşen olayları hatırlayanlar oluyor bazen, bunu nasıl açıklarsın? Ve daha da şaşırtıcı olanı, bunu deneyimlemiş olanlar genellikle ölü görünen beyni barındıran bedenin yakınında bile

meydana gelmemiş olaylardan bahsederler. Ve çeşitli insanlar üzerinde yapılan çeşitli beyin cerrahisi operasyonlarında beynin farklı parçalarının çıkarıldığı örneklerle ne demeli? Birisi görme yeteneğini kaybeder, bir diğeri belli duyuşsal tepkilerini yitirir vb. Ama herkes beden ölmekçe bilincini korur ki beden öldüğünde de **hâlâ** bilinçleri vardır, ancak elbette bu bilinç artık fiziksel bir forma bağılı değildir.

Yani, hayır, bilincin beyin tarafından üretildiği iddiası ile çelişen çok fazla anormallik var. Mesele şu ki, en temel ve asli niteliğiniz olan bilinciniz hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Neden mi? Benim iddiamaya göre bunun nedeni bilincinizin birliğin ta kendisi olmasıdır. Ancak insanlar kendileri hakkında hiçbir şey bilmediklerini öylece kabul edip ipotek ödemeye, televizyonda spor ve haber izlemeye, din ve siyaset hakkında hararetle tartışmaya devam ediyorlar. Ya da **hiçbir şeyin** gerçekten bilinmediği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamaları için onları yeterince eğlendirecek başka ne varsa onu yapıyorlar. Gizemin mucizesi sizi sürekli etkilemeli. Ama öyle değil. Hayatın sıkıcı ve sıradan olduğunu beyan ediyorsunuz. "Hayatımda mucize ya da gizem yok" diyorsunuz. Ama bunun tek nedeni, **her şeydeki** bitmek bilmeyen mucizeyi görece derecede **hiçbir şey**e derinlemesine bakmamak için kendinizi efsunluyor olmanızdır.

Bu konuyu daha da uzatabilirim çünkü kelimenin tam anlamıyla baktığınız her yönde, açıklanamaz ve tanımlanamaz bir sınıra varırsınız. Esasen söylemek istediğim şey, Bilinmezlik Perdesi'nin sizi her şeyin birliğini bilmenizi engellemesi durumunun çok esaslı sonuçları olduğudur. Bu, gerçekten de hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmediğiniz anlamına gelir. Ve elbette bu etki yalnızca fiziksel olarak etrafınızda olanları kapsamaz. Bu, tüm şüphelerin ötesinde, Tanrı'nın varlığını kanıtlayamayacağınız anlamına gelir. Bu oldukça şaşırtıcı bir durum. Her şeyin içinde olan, her şeyi içeren, her şeyi yaratan ve sizin de ayrılmaz bir parçası olduğunuz Asıl Yaratıcı'nın varlığı bile kanıtlanamaz! Size bir şey söyleyeyim: Bu realite alanını doğrudan deneyimlememiş olan ruh varlıkları, bu etkinin burada elde edilmiş olmasını neredeyse imkânsız bulurlar. Çoğu zaman sadece hayret etmek için gelip bakarlar. En derin, en temel ve en inkâr edilemez gerçek gözler önünde saklanmış! Ne büyük bir mucize!

Z: Tanrı'nın varlığını kanıtlamanın mümkün olmadığından emin misin? Bir dizi kanıt sunan bazı felsefi tezleri okuduğumu hayal meyal hatırlıyorum. Bunların geçerliliği yok mu?

J-D: Buna şöyle cevap vereyim. Eğer bu kanıtlardan sadece bir tanesi bile yanılmaz kesinlikte olsaydı, o zaman gezegende ateist ya da agnostik kimse olmazdı. Onlara kanıt gösterirdiniz, tutarsızlığı bulamazlardı ve sonuçta bir Tanrı'nın **var** olduğunu kabul etmek zorunda kalırlardı. Ateistler hakkında istediğinizi söyleyebilirsiniz, ancak onlar arasında çok net, rasyonel ve mantıklı düşünenler var. Yani demek istediğim hâlâ geçerli. Tarihiniz boyunca bazı çok berrak düşünen ruhani filozofların ortak çabalarına rağmen, hiç kimse Tanrı'nın varlığını tüm şüpheleri yok edecek şekilde kanıtlayamamıştır. Hatta ruhun varlığını bile. Ki bu çok tuhaf. Her biriniz **ruhsunuz** ve yine de ruhun olmadığını iddia etmek oldukça makul ve savunulabilir bir durum!

Dolayısıyla, bilim, din, felsefe ya da başka herhangi bir disiplin olsun, hangi yöne bakarsanız bakın, herhangi bir şeyi anlamaya çalıştığınızda, denenmiş ve test edilmiş hipotezlere dayanan birkaç anlayış adımından sonra cehaletin bulanıklığı ve karanlığını bulacağınız çok açık. Hiçbir şey özüne kadar bilinmez. Ve eğer kökenini bilmiyorsanız, bunların etkilerini **gerçekten** anladığınızı iddia edemezsiniz. Ve tüm bunlar, sizin ve diğer her şeyin bir bütün olduğunu bilemediğiniz için böyledir.

Z: Vay canına! Bu sertti. Peki bunu kendimize neden yaptık? Neden buraya gelip yaşamlar boyunca aptal olmayı seçtik ki?

J-D: Yok hayır, aptal değil. Sadece unutkan. Ayrılığa neden bu kadar derinlemesine girmeyi seçtiğinizi zamanı geldiğinde dikkatli bir şekilde ayrıntılı olarak ele alacağım çünkü bu başlı başına çok geniş bir konu ve zaman şimdi bunu hakkıyla yapmama izin vermez. Burada enkarnasyonunu tezahür ettirmeye karar veren her bir ruhsal varlığın bunu yapmak için bir nedeni olduğunu söylemek şu an benim için yeterli olacaktır. Bu deneyimde fark edilecek derin bir değer vardır. Ancak sizin bakış açınız, mecburen, çok sınırlı. Olayları yalnızca bulunduğunuz yerden, **kendi gerçekliğinizin içinden** görebiliyorsunuz. Kendi gerçekliğime göre, "İçsel Benlikleriniz" olan varlıklar için, bu deneyim yaşanabilecek en değerli deneyimlerden biridir. Burada bir dizi enkarnasyon deneyimleyen herkes Benliklerine dair çok daha derin bir anlayış kazanır, bilinçlerini büyük ölçüde geliştirir ve bilinçlerinde taşıdıkları herhangi bir tıkanıklık için tam bir şifa bulabilirler.

Unutmanın **kendisi**, kendini keşfetme ve iyileştirme için harika bir araçtır.

Z: Şimdi bu nokta üzerinde durmak istemediğini biliyorum ama bana kısa bir açıklama yapar mısın?

J-D: Tamam. Küçük bir hikâye anlatmayı deneyeyim:

Kral ve Unutkanlık İksiri Hikâyesi

Bir zamanlar büyük bir krallığın zengin ve güçlü bir kralı vardı. Kral bilgisi ile tanınırdı. Görevlerinden biri de ülkesindeki tüm yasal anlaşmazlıklar için son yargıç ve jüri olmasıydı. Ancak bu onun hoşuna giden bir şey değildi çünkü fakir, yoksul ve açlık çeken bir köylü olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamıyordu. Köylülerin bazı motivasyonlarını ve eylemlerini anlayamıyordu ve bu nedenle onları yargılamak için yeterli donanıma sahip olmadığını düşünüyordu. Ama bir köylünün hayatını gerçekten nasıl anlayabilirdi ki? Sorununu en değerli danışmanı olan saray büyücüsüne götürdü. Büyücünün bulduğu çözüm, krala öyle bir büyü yapmaktı ki, kral bildiği her şeyi tamamen unutacaktı. Sonra krala bir köylünün kıyafetlerini giydirecekler ve onu çantasında sadece birkaç bozuk parayla bir yere bırakacaklardı. Bir yıl içinde büyü kendiliğinden kalkacak ve kral kim olduğunu hatırlayacaktı. Böylece kral tam bir yıl boyunca bir köylü gibi yaşamış olacak ve o hayatın nasıl bir şey olduğunu öğrenecekti. Kral bu planı kabul etti ve öyle de oldu. Fakir bir adam gibi giydirildi ve bir handa büyüünün etkisi altında bırakıldı. Uyandığında kim olduğunu bilmiyordu. Bazı yerliler kafası karışmış zavallı yabancıya acımış ve bir iki günlüğüne ona yardım etmişlerdi. Ancak onlara borcunu ödeyecek herhangi bir pratik becerisi yokmuş gibi görünüyordu. Ve hiç hoşlanmadıkları kibirli ve nankör bir tavı vardı. Böylece, çok geçmeden kendi başına kaldı. Aç, sefil ve çaresiz bir halde hırsızlığa yöneldi. Ama yakalandı ve hapse atıldı.

Öyle mi oldu?

Belki de bunun yerine, insanların bir yabancıya gösterdiği nezaketi gördü ve onların bu iyiliğine karşılık vermeye karar verdi. Belki de kendi içinde doğal bir liderin becerikliliğini buldu ve bu beceriklilik iyi yapılanmış ve eğitilmiş bir zihinle birleşerek karşılaştığı herkes tarafından değer görmesini ve takdir edilmesini sağladı? Belki de yine bilinen bir lider olmuştur?

Ona ne olduğunu nasıl bileceğiz? Elbette tek yol, hikâyenin yaşanması ve gözlemlenmesidir. Ve mesele tam olarak bu. Kral, yoksulluk deneyimi hakkında bilgi edinmek istedi, ancak bu

unutkanlık deneyiminden geçerek, kral aslında gerçekte kim olduğu hakkında çok daha fazla şey öğrenecekti. Koşulları tarafından kim olmak için ayarlandığı şeyi değil, gerçek, temel doğasını.

Bu metaforu genişletir ve krala sadece bir yıllık bir unutkanlık değil, kendini keşfetme süreciyle gerçekte kim olduğunu hatırlayarak **kendini** uyandırması için gereken yaşam sayısı kadar izin verirsek, o zaman bu Dünya'da size olana benzer bir durum olacaktır.

Kendinizi kendi unutkanlık büyünüzün altına soktunuz ve hatırlamaya hazır olana kadar unutma dünyasında bir yolculuktasınız. Ve unutmanın bu alacakaranlık dünyasında kendiniz, yaşam ve Var Olan Her Şey hakkında en şaşırtıcı şeyleri keşfedersiniz. Ve oradan çıkış yolunuzu kendiniz keşfedip yaratana kadar orada kalırsınız. Gerçekte kim olduğunuzu hatırlayana kadar. Ve tüm bu keşif, yaratım ve hatırlama yolları kaçınılmaz olarak aynı hedefe götürür: her şeyin bir olduğu gerçeğine. Perdenin sakladığı şey budur, dolayısıyla mantıksal olarak bunun gerçek olduğunu bilmek çıkış yoludur. Elbette bunu sadece entelektüel olarak bilmek değil; her düşüncenizde, sözünüzde ve eyleminizde bilmek. Bunu varlığınızın özünden bilmek.

Ancak bu kavramı çok daha derin bir şekilde anlamın için pek çok fırsatımız olacak. Şimdilik, bu çok basit bir örnek olsa da Perde'nin varlığının değerli olduğunu görebildiğinden eminim.

Z: Evet, bunu oldukça aydınlatıcı buldum, teşekkür ederim. Sen bu hikâyeyi anlatırken bir iki "aha!" anı yaşadım. Derin unutma halinden öğrenilecek çok şey olduğunu görebiliyorum.

J-D: Ve dikkate alınması gereken başka bir şey de unutmanın cehaletinin doğasında bir koruma olduğudur.

Z: Var mı?

J-D: Tabii ki! Boyutsal merdivende ne kadar yukarı çıkarsanız, o kadar güçlü bir şekilde yaratabilirsiniz. Ne kadar güçlü bir yaratıcı varlık olursanız, potansiyel olarak o kadar güçlü bir şekilde zarar verebilirsiniz. Henüz kendi doğasının derinliklerine inmemiş çok güçlü bir yaratıcı varlık varsayalım. Neler yapabileceğini ve çeşitli koşullara nasıl tepki vereceğini henüz keşfetmemiştir. Ancak emrinde büyük bir güç vardır. Bu, bir çocuğu dünyanın mühimmatından sorumlu tutmak gibi bir şey olurdu. Ve bir bakış açısına göre, olan da budur. Sınırsız güce sahip ruhsal varlıklar birlikte oynarken, kendi seçimlerinin, eylemlerinin ya da yeteneklerinin sonuçlarını bilmeden ya da anlamadan birlikte gerçeklikler yaratırken bulurlar kendilerini. Yaratımın bu seviyesinde, işler "yanlış" gittiğinde, genellikle derslerin alınması ve ardından yaratımın daha büyük bir farkındalıkla yeniden işlenmesi basit bir meseledir. Ancak, arada sırada yaratıcı varlıklardan biri Kendisine öyle bir şekilde zarar verir ki, basitçe "yeniden yapmak" mümkün olmaz. Yaratıcı varlıklardan birinin kendine zarar vermesi alışılmış bir örnektir. Bu gerçekleştiğinde daha sert adımlar atılması gerekir.

Böyle bir sorunu çözenin çok güçlü bir yolu, kendine zarar veren varlığı Perde'nin ötesine yerleştirmektir, böylece sizin realitenizde enkarne olarak kendini iyileştirmenin yolunu bulabilir. Oradaki tüm varlıklar kim olduklarını derinden unuttukları için, mecburen kendi armağanlarını ve yeteneklerini de tamamen unutmuşlardır. Eğer gerçek gücünüzü bilmiyorsanız, o zaman onu ifade de edemezsiniz! Sizden uzakta kilitli kalır. Ve böylece bu, o varlık kendini sevme ve kendini iyileştirme yolunu bulana kadar mükemmel bir güvence haline gelir. Ve varlık kendini tam olarak iyileştirmenin yolunu bulduğunda, bu, tanım gereği, birlikte olan bağlantısının tam olarak hatırlanmasını da içerir. Ve bu hatırlama aynı zamanda varlığın doğuştan sahip olduğu tüm armağanların, yeteneklerin ve becerilerin de tam olarak

hatırlanmasını içerir; çünkü elbette bu beceriler her zaman birlikten kaynaklanır. Ve bu varlık kendi gerçek, en büyük, en muhteşem doğasını yeniden keşfederken, bunu bir kez daha kendi kendini yok etmeye düşmemek için bilgelik, şefkat ve içgörü ile yapar.

Z: Yani kendimize zarar verdiğimiz için Perdenin ötesine gönderilerek cezalandırıldık mı?

J-D: Bu, az önce sana sunduğum şeyi çok kusurlu bir şekilde anlamak olurdu.

Herhangi bir ceza söz konusu değil. Kimse sizi yargılamıyor. Bu şöyle işler: Her şey birdir. Eğer kendinize veya bir başkasına zarar vermeye çalışırsanız, o zaman BİR'e zarar vermeye çalışmış olursunuz. Ve bu aslında mümkün değildir. Sonsuz ve ebedi olana gerçekten *zarar* veremezsiniz. Ancak bunu yapma *arzusu* imkânsız bir ikilik yaratır. Bu ikilemin tek çözümü parçalanmadır: derhal çok güçlü bir ayrılık illüzyonu yaratmak, böylece zarar verecek bir "benlik" ve zarar görecektir başka bir "benlik" yaratmak.

Bunu açıklayabileceğim en basit yol bu.

Anlatmaya çalıştığım şey, bunun bir ceza olmadığı. Bunu kendinize kendiniz yapıyorsunuz. Yaratıcı bir varlık kendine zarar veren bir dürtüyü harekete geçirdiğinde, Kendi içinde ayrılık yaratır. Bilincini daha derin bir yoğunluğa indirir. Eğer girişimleri bu yöndeysen; eğer Kendini tamamen yok etmek istiyorsa, o zaman Kendini Tanrı vergisi tüm armağanlarını ve yeteneklerini tamamen unuttuğu "düalite" adı verilen ayrılığın bu en derin seviyesinde bulacaktır. Bunun kullanışlı bir yan ürünü de kendini yok etme kapasitesinin de sıfırlanmış olmasıdır.

Z: Anlıyorum. Teşekkürler.

J-D: Şimdi, bunlar sadece iki küçük açıklayıcı taslak. Lütfen bunun, bu gerçekliğe girdiğinizde elde edebileceğiniz değer tüm perspektiflerini yansıttığını düşünmeyin. Bu inanılmaz, harikulade bir sistemdir ve bunu deneyimlemek kıyaslanamayacak bir şeydir. Ve bu sistemin kalbi Bilinmezlik Perdesi'dir. Aslında bu size şaşırtıcı gelebilir ama Perde'ye bakmanın bir başka yolu da onun özgür irade yasasının ya da **Ra Bilgileri**'ni aktaran değerli meslektaşlarımızın deyişleriyle kafa karışıklığı yasasının bir aracı olduğudur.

Z: Nasıl yani?

J-D: Dünya üzerinde çok sayıda farklı dini ve felsefi inanç sistemi olduğunu biliyorsun. Her biri kendi adına hakikatin sadece kendisinde olduğunu iddia eder ve diğerlerini yalanlayarak lanetler. Ayrıca her dinin kendi içinde o kadar çok bölünme ve alt mezhep vardır ki, kimin gerçekten neye inandığını asla anlayamazsınız. Ve bu bahsettiğim sadece organize dinler. Peki ya agnostiklerin ve ateistlerin tüm varyasyonları? Kendilerini derin bir maneviyata sahip olarak gören ama dindar olmayan insanların sayısı her geçen gün artıyor. Onlar kendi kalplerinde kendi gerçeklerini ararlar. Ama her kalp farklıdır. Dolayısıyla her geçen gün farklı "gerçekler" ortaya çıkar. Ve her görüş diğerlerinden biraz farklıdır! Eğer herhangi biri yeterince dikkatli bakar ve yeterince dürüst olursa, inançlarını, "neyin doğru olduğuna" dair görüşlerini tam ve kesin olarak kendileriyle paylaşan başka bir insan olmadığını kabul etmek zorunda kalacaktır. Ne olmuş yani? Bundan ne anlam çıkarmalı? Ya sizin dışınızdaki herkesin kafası karışık, yanılgıda ya da kaçıklar veya gökyüzünün altındaki neredeyse her şeye inanmak için gerçekten geçerli bir neden var.

Ve var da. Şöyle: Perdeyi kendi realitenizi yarattığınız gerçeğiyle birleştirecek, o zaman ilk olarak gerçekliğinizi yarattığınızı bilmediğiniz farkındalığına ulaşırız. Ve ikinci olarak, neye inanırsanız onu yaratırsınız. Bu da doğru olduğuna inandığınız şeyler için her zaman daha

fazla kanıt bulacağınızı söylemenin sevimli bir yoludur. Ve **siz** kanıt buldukça da inancınızı yeniden teyit edersiniz. Ancak Perde nedeniyle bu inancınızı başka hiç kimseye kanıtlayamazsınız. Ve onlar da inançları için gittikçe daha fazla kanıt bulduklarından... eh... dogmatikler için felaketin reçetesi haline gelir. Deneyimlemek isteyen herkes için bol miktarda çatışma fırsatı olacağını herkes görebilir! Ancak burada asıl değinmek istediğim nokta bu değil. Vurgulamak istediğim şey, gerçekliğiniz hakkında istediğinize inanmak için özgür irade seçeneğine sahip olduğunuzdur. Ve siz buna inandıkça, kendinize haklılığınızı ispatlayacak kanıtlar elde edersiniz. Ve başkaları ne derse desin, siz olayları onların istediği gibi görmeye açık olmadığınız sürece onlar da size yanıldığınızı kanıtlayamazlar. İsteddiğiniz herhangi bir şeye inanmak için özgür iradeden daha fazlasına sahip olmanıza gerek yok. Ve hemen hemen istediğiniz her şeyi yapmak için de. Elbette, faaliyetlerinizi yönetmeye çalışan insani yasalar ve toplumsal normlar var, ancak sizi istediğinizi yapmaktan alıkoyan çok az sayıda Tanrı ürünü yasa bulunur.

Z: Vay canına! Peki ya kutsal metinler ve benzerleri? "*Öldürmeyeceksin*" yasasından ne haber?

J-D: Hayır. O kurallara saygısızlık etmek istemem ama onlar insan yapımı. Eğer "*Öldürmeyeceksin*" yasasını Tanrı koymuş olsaydı, o zaman öldüremezdiniz. Nokta. Ya bir başkasını öldürme düşüncesini formüle edemezsiniz ya da daha yüksek boyutlu âlemlerde olduğu gibi bu fiziksel olarak imkânsız olurdu. Benim bulunduğum yerde, bir varlığın "yok olması" tamamen ve kesinlikle imkânsızdır. Ölüm diye bir şey yoktur. Bazı bakış açılarına göre, sizden çok daha az özgür iradeye sahip olduğumuzu söyleyebilirsiniz.

Z: Bu inanılmaz. Ama bizden daha güçlü bir şekilde yaratmıyor musunuz?

J-D: Evet. Ama biz kısıtlıyız. Demek istediğim, çok güçlü bir şekilde yaratabilirim ama birliğin bir parçası olmadığım inancıyla yaratamam. Bilincimin bir parçasını Perdenin ötesine göndermedikçe olmaz. Tabii ki ben de tam olarak bunu yaptım.

Z: Öyle mi?

J-D: Evet (gülümseyerek). Hatırla, o sensin.

Z: Doğru! (gülerek)

Yani, burada çok fazla özgür iradeye sahip olduğumuzu söylüyorsun. Ve bu, Tanrı ürünü yasaların çok azına sahip olduğumuz anlamına geliyor.

J-D: Evet.

Z: Mesela yerçekimi kanunu hakkında ne düşünüyorsun? Ya da ışık hızı yasası?

J-D: Bunlar kanun değil. Onlar öneridir. Yerçekimini bir roketle yenebilirsiniz. Biraz daha gelişmiş bir teknolojiyle de ışık hızını yenebilirsiniz. Diğer güneş sistemlerinden gelen UFO'lara inanıyorsanız, o zaman ışıktan hızlı seyahate olan inancınızı kabul etmeniz gerekir. İster inan ister inanma, bunun mümkün olmanın ötesinde, teknolojik olarak o kadar da uzak olmadığını söylüyorum. Işık tarafından belirlenen hız sınırı aşılabılır ve bunu sizden sadece biraz daha gelişmiş türler hep yapar. Bunlar Tanrı'nın kanunları değildir. Onlar sadece sizin realitenizin mekaniğinin yapılarıdır.

Z: Peki, o zaman büyük spiritüel yasalarımız var mı?

J-D: Evet. Bu nasıl? "*İsteddiğini yapacaksın ama seçimlerinin sonuçlarına katlanacaksın*".

Z: (gülüyor) Hayır, cidden mi?

J-D: (gölüyor) Taklit-arkaik ifadeler⁶ bir yana, aslında ciddiym. Bu, özgür irade yasasını ifade etmenin mizahi yolu.

Biliyorsunuz, evrenin bazı yerlerinde, bazı canlıların diğerinin yanlış yaptığını hissettiklerinde birbirlerine savurdıkları bir lanet vardır. Derler ki, "*Tam olarak yarattığın şeyi elde etmeni dilerim!*"

Bu ilginçtir, çünkü evrende, varlıkların diğerinin harika şeyler yaptığını hissettiklerinde birbirlerine büyük bir kutsama sundukları bölgeler de vardır. Şöyle derler: "*Tam olarak yarattığın şeyi elde etmeni dilerim!*"

Bu garip değil mi? Özellikle de başkası için böyle bir şey dilemek açısından. Çünkü zaten herkes **her zaman** tam olarak yarattığını alır. Özgür iradenin amacı budur. Ne istersen yaratabilirsin. Ve bunu seçimler yaparak gerçekleştirirsiniz. Çıktısı hayatın olur.

Yani ne isterseniz yapabilirsiniz, ne isterseniz düşünebilirsiniz ve ne isterseniz ona inanabilirsiniz. Bunlar sizin seçimleriniz. Ancak seçimleriniz her zaman sonuçlar doğuracak ve seçimlerinizin sonuçlarını tam olarak alacaksınız. Bu şekilde yaptığınız, düşündüğünüz, inandığınız ve seçtiğiniz şeyi sevip sevmediğinizi görebilirsiniz. Böylelikle, aynı seçimlerden daha çok yapmaya devam edebilirsiniz veya yapmazsanız, fikrinizi değiştirebilir ve yeni seçimler yapabilirsiniz. Bu özgür irade yasasıdır. Sahip olduğunuzdan çok daha az özgür iradenin olduğu başka gerçeklikler de var. Ancak, yaratılışı yöneten büyük yasalar hakkında gerçekten bilgi edinmek istiyorsan, bunun kesin olarak ele alınması için gelecekteki başka bir konuşmayı beklemen gerekecek.

Z: Tamam. Ama devam etmeden önce, lütfen bana özgür irade yasasının neden kafa karışıklığı yasası olarak da adlandırıldığını söyler misin?

J-D: Ah. Bu bizi güzel bir şekilde ana konuya geri götürür. Kafa karışıklığı yasası size kanallık yoluyla alınmış **Ra Bilgileri** olarak da bilinen *Bir'in Yasası* adlı çalışma tarafından tanıtıldı, değil mi?

Z: Doğru.

J-D: Öyleyse, Perde'nin ya da özgür irade yasasının, kanal mesajlarıyla nasıl ilişkili olduğunu görelim. Birincisi, kanallıkla iletilen sözleri okuyan herhangi bir kişi, kanallık aracılığıyla konuşan bir ruhun olduğundan şüphe edebilir, değil mi? Demek istediğim, bu tür kanallıkla alınmış mesajlarda, yeterince yaratıcı bir hayal gücü tarafından biraz düşünme ve biraz çaba ile hayal edilemeyecek hiçbir şey yoktur, değil mi?

Z: Evet, sanırım. Yani, bunun gibi sezgisel konuşmalar yapmaya başladıktan sonra yıllarca ben bile yaşadıklarımın şüphe ettim. Belki de kendi kendimi kandırığımı düşündüm. Ama şimdi bunun gerçekleştiğinden emin olmak için yeterli kanıt sahibim.

J-D: Şüphe duymak mümkün değil mi?

Z: Tabii ki mümkün. Demek istediğim, elimde çok sayıda durumsal kanıt ve eşzamanlılık var. Ancak bunların hiçbiri tartışılmaz bir kanıt değil.

J-D: Doğru. Ama eğer ben olduğumu söylediğim kişiysen ve gerçekten seninle konuşuyorsam, sana mutlak kanıt vermemin benim için çok basit bir şey olacağını

⁶ Orijinal metinde "*İstediyini yapacaksın ama seçimlerinin sonuçlarına katlanacaksın*" cümlesi eski kutsal metinlerdeki ifade şekli ile yansıtılmıştır. Bu sebepten, şakacı bir şekilde "taklit-arkaik" bir ifade ile söylediğini vurguluyor.

düşünmüyor musun? Örneğin; sen ve bir arkadaşın bir araya gelseydiniz ve bir kâğıda uzun bir rastgele sayı dizisi yazıp sonra bir kutuya saklasaydınız, bu numaraların ne olduğunu çok kolay bir şekilde öğrenebilirdim ve sonra bunları size aktarabilirdim. Bu alıştırma uluslararası televizyonda yapardık ve bu tüm şüpheleri ortadan kaldırırdı. Doğru mu?

Z: Evet, doğru!

Ama bunu yapamayız, değil mi?

J-D: Bilinmezlik Perdesi'ni ihlal etmeden olmaz. Ve gezegendeki herkesten şüphe duyma özgür irade haklarını ve daha da önemlisi, kendi gerçekliklerini uygun gördükleri şekilde yaratma özgür iradelerini ellerinden almadan olmaz. Demek istediğim, eğer benimle sezgisel bir konuşma yaptığını kanıtlasaydın ve ben de her türlü harika bilgiye sahip olduğumu kanıtlasaydım, o zaman insanların kendi gerçeklerini aramayı ve yaratmayı sürdürmeleri aptalca olurdu. Onlar gerçek için sadece sana ve bana gelirlerdi. Ve bu, içinde yaşadığınız realitenin tüm amacını yok ederdi.

Z: Bu gerçekten iyi bir açıklama. Hiç böyle düşünmemiştim. Teşekkürler. Ama yine de kafa karışıklığı yasasını açıklamadın.

J-D: Dikkat etmene sevindim. Ben de tam oraya geliyordum. Dünya insanlarıyla konuşabilecek çeşitli ruhsal varlıkların Perde'ye müdahale edemeyeceğini söylüyorum. Size Perde ve özgür irade yasasıyla çelişecek şekilde herhangi bir şey hakkında doğrudan bilgi veremeyiz. Ancak sizler hem bu psikik fenomenlerin kanıtlanması hem de verildiği takdirde Perde'ye aykırı olacak her türlü kişisel tavsiye ve rehberlik konusunda çok isteklisiniz. Dolayısıyla, sohbet edilen ruhsal varlığın bazı seçenekleri vardır. Seninle yaptığım konuşmalarda çok dikkatli bir yaklaşım sergiliyorum. Benden gerçekten alman gereken bir şey varsa ve bunu sana basitçe aktarmak Perde'ye aykırı olacaksa, o zaman konuşmalarımızın üzerine inşa edilebileceği asgari içgörü ve farkındalıklara ulaşmanı sağlayacak deneyim ve etkileşimlere rehberlik etmek için seninle birlikte çalışırım. Bu durumu zaten fark etmişsindir: Bazen benimle belirli bir sohbe ihtiyacı duyuyorsun ama bunun gerçekleşemediğini görüyorsun. Sohbet etmediğimizden değil sohbeti yapıyoruz, sadece arzuladığın bilgiyi "alamadığını" hissediyorsun. Aslında sadece, o an doğru şekilde tercüme edilemiyordur. Ve bir süre sonra, senin tarafından biraz işlendikten sonra, sen bazı yeni düşüncelere ve ilhamlara ulaştıktan sonra, aniden aradığın bilgi sanki her zaman sana aitmiş gibi basitçe içinden akar.

Z: Bunu kesinlikle fark etmiştim ve merak ediyordum.

J-D: Eğer bu konuda mantıklı düşünürsen, o zaman bu sürecin bir sonucu olarak, "aldığın" bilginin kendi üretimin yoluyla elde edilmiş gibi görünebileceğini fark ediyorsun, değil mi? "Anlayana" kadar "üzerinde çalıştığın" söylenebilir. Olamaz mı?

Z: E-veet... ama...

J-D: Ama aynı zamanda belirli bilgi parçalarını almak için ilham almış gibi mi hissediyorsun?

Z: Kesinlikle.

J-D: Mesele şu. Sen, okuyucuların ve karşılaşabileceğiniz herkes **her zaman** bu eser hakkında seçim yapma hakkına sahip olacaksınız. Dilerseniz, bu çalışmanın çok "normal" bir yaratıcı düşünce süreciyle senden geldiğine inanmayı her zaman seçebileceksiniz. Ve bu böyle olduğu sürece, Perdeyi çığnememeyi başarmış olacağım.

Z: Bu çok ilginç.

J-D: Daha da ilginçleşecek. Senin yeni düşünceleri ve deneyimleri işleme yeteneğin geliştikçe, zihnini ve bilincini genişlettikçe, biz de sana daha ilginç içerikler aktarabileceğiz, ancak **yine de** Perde'yi asla kirletmeyeceğiz. Çok uzak olmayan bir gelecekte seninle gerçekten geniş kapsamlı bazı kavramları paylaşabilmeyi dört gözle bekliyorum. Tek ricam mümkün olduğunca açık ve esnek kalman.

Z: Bunu hatırlamaya çalışacağım.

J-D: Seninle ilgili diğer yaklaşımım ise, Perde'nin ötesinden bilgi almanın senin yararına olmayacağını düşündüğümde ortaya çıkıyor. Böyle durumlarda basitçe o bilginin akmasına izin vermiyorum. Çok açık bir örnek olarak, insanlar senden kişisel "okumalar" yapmanı veya kendi hikâyelerinin gerçeklerine ve ayrıntılarına girmeni istediklerinde, Adamu ve benim gibi varlıkların bu kişisel ayrıntılara girmek yerine "ruhani kavram" veya altta yatan felsefe hakkında konuşmayı seçtiğimizi fark etmişsindir. Bazen bireyin zaten üzerinde çalışmış olduğu çok kişisel ve spesifik konular hakkında konuşmak mümkündür, ancak kural olarak bunlardan kaçınmak tercih edilir. Başkalarına kendileri için neyin doğru olduğunu söyleyecek olursak, bu hem onların gelişimine zarar verir hem de Perde'ye aykırı olur.

Benim bakış açım göre, bir başkasının ruhsal şifa bulmasına yardımcı olmanın çok daha geliştirici yolları var. Ruhsal yeteneklerini ve araçlarını, diğerine neyi bilmesi ve neye inanması gerektiğini söylemek için kullanmak yerine, diğerinin kendi içinde doğru ve gerçek olanı bulmasına yardımcı olmak için kullanabilirsin. Onların kendi şifacıları olmalarına yardımcı olursan, gerçekten de büyük bir iş yapmış olursun. Ve ben bu tür arayışlara seninle birlikte katılmaya her zaman istekliyim. Bu şekilde birlikte büyük iyilikler yapabiliriz ve asla Perde'ye karşı gelmeyiz.

(Zingdad'ın notu: Benimle tam olarak böyle bir sürece girmekle ilgileniyorsanız, o zaman kendi acınızı iyileştirmenize, mevcut yaşamınızın zorluklarını ele almanıza, kendi gerçeğinizi ve gücünüzü bulmanıza ve ruhunuzun kayıp ve incinmiş kısımlarını yeniden bütünleştirmenize yardımcı olmak ben (ve J-D!) için büyük zevktir. Daha fazla bilgi almak için lütfen web sitemde (zingdad.com), [Ruhun Yeniden Entegrasyonu](#) bölümünü ziyaret edin.)

İşte ben Perde'yi bu şekilde ele alıyorum.

Elbette tamamen farklı başka yaklaşımlar da vardır. Bazen ruhsal varlık ve kanallık yapan kişi kendi nedenlerine göre mümkün olduğunca çok kişisel ayrıntıya girmek isteyebilirler. Bu tür durumlar ne yazık ki genellikle, bu olanağı kişisel kazanç ya da egolarını geliştirmek için kullanmak isteyen ve bu nedenle de "gerçeği bildiklerini" kanıtlamaya hevesli olan kanallık yapan kişilerde görülür. Bu tür kişilerle çalışırken son derece ihtiyatlı olmanız tavsiye edilir. Size yaklaşımları "Gerçeği sadece ben bilirim ne siz ne de başkası" şeklinde olacaktır. Bu, ilgili herkes için potansiyel olarak zararlı bir tutumdur. Enerjinizi onlara verirsiniz, bu bağımlılık yaratacaktır. Ne yazık ki bu tür varlıkların arzuladığı şey genellikle budur. Bunun danışanları ve kendileri için ne kadar zararlı olduğunu anlamamışlardır. Ancak, her ne olursa olsun, gerçeğin tek kaynağı oldukları iddiasını destekleyecek şekilde arzuladıkları güvenilirliği kazanmak amacıyla, sıklıkla öngörülerinin doğruluğu ve benzeri konularda iddialarda bulunmaya çalışacaklardır. Kanallık gibi fenomenler aracılığıyla bilgi edinmeye çalışacaklardır ki aslında Perde dolayısıyla bu mümkün değildir. Eğer araştırma yapar ve bu kişilerin sicillerinin gerçekte ne olduğunu (iddia ettiklerinin aksine) tam olarak görürseniz, genellikle

ortalama bir olasılıktan daha iyi olmayan bir isabet oranına sahip olduklarını göreceksiniz. Başka bir deyişle, deneyime dayalı tahminlerle de aynı derecede başarılı olabilirlerdi. Gördüğünüz gibi, Perde basitçe aşlamayacaktır.

Ne yazık ki aynı etki, şüphelerini gerçekten ve içtenlikle çözmeye çalışan kanallık yapanlar için de geçerlidir. Önce kanallık yapmaya başlarlar ve bu onlara iyi görünür. Ama sonra korku devreye girer ve şüpheyi düşerler. Her şeyin büyük bir kendini kandırma olup olmadığını merak ederler.

Z: Ben kendimi kesinlikle orada buldum!

J-D: Doğru. Ve o zaman sana olan şey, bu koşullar altında başkalarına da olacak olan şeydir. Şüphelerinizi dindirmek için kanıt talep ediyorsunuz. Sağlam, doğrulanabilir, tartışılmaz **kanıt**. Ve kanıt aradığınızda, Perde nedeniyle, bulacağınız tek şey şüphe etmek için daha fazla nedendir. Kanıt arayışınızda, nispeten düşük titreşimli bir ruhsal varlığı etkileşime davet ederseniz, böyle bir varlık size her türlü şaşırtıcı şeyi vaat edebilir. Ancak sadece neşeli bir dansa yönlendirilirsiniz ve aradığınız kanıtı asla elde edememekle kalmaz, aynı zamanda her türlü sahteliği ve -söylemeye cesaret edeceğim- *kafa karışıklığını* da elde edersiniz. Öte yandan, yalnızca daha yüksek titreşime sahip varlıklarla konuşma fikrine bağlı kalırsanız, kanıt talebinizi serbest bırakmanız ve arzu ettiğiniz sonucu yaratmayı öğrenmeniz için nazikçe yönlendirilirsiniz.

Üçüncü seçenek, kendi zihninizin, kanıt arzunuzun bir sonucu olarak, aldığınız bilgiyi çarpıtabilmesidir.

Z: Neden?

J-D: Çünkü kendi dışınızdaki bir kaynaktan gerçeğin kanıtını talep etmek aslında bir tür ruhsal nevrozdur. Hiçbir şeyin kanıtını dışınızda bir yerde bulamazsınız. Çünkü gerçeğiniz sizin içinizedir. Eğer "gerçek" ile karşılaşırsanız, bu sadece kendi içsel bilginiz onu onayladığı için "gerçektir". Aksi takdirde bu sadece başka bir hikâyledir. Başka bir varlığın sizin için gerçeğinizi yaratmasını talep ettiğiniz sürece, merceğinizi çarpıtıyorsunuz demektir. Ve kendi gerçeğinizi formüle etme, kendi yolunuzu bulma ve kendi gerçekliğinizi yaratma konusunda kendinize güvenmeyecek kadar korku ve kendinden şüphe ile dolu olduğunuz sürece, merceğiniz kirli ve algılarınız bulanık olacaktır.

Yani burada oldukça ilginç bir ironi var:

Kanallık yoluyla kanıtlanabilir, doğrulanabilir gerçekler arayanlar, genellikle şu veya bu nedenle oldukça açık bir şekilde şüpheli veya düpedüz yanlış olan mesajlar alacaklardır.

Kendilerinin tüm hakikatin meşru kaynağı olduğunu göstermeye çalışanlar, çoğu zaman sahtekâr olduklarını gösteren kanıtlar yaratacaklardır.

Şüpheyi yaklaşanlar şüphe etmek için daha fazla neden bulacaklardır.

Ve tüm bunlar, kafa karışıklığı yasaının kanallık mesajlarına nasıl etki ettiğinin harika birer örneğidir. Ve size genel olarak nasıl etkinleştiği konusunda biraz fikir verir. Esasen, eğer özgür irade gözetilecekse, o zaman şüphe etme hakkınız elinizden alınmaz. Başka bir şekilde görme hakkınız elinizden alınmaz. Farklı bir şekilde yaratma hakkınız elinizden alınmaz. Başka bir seçim yapma hakkınız elinizden alınmaz. Biraz kaos ve biraz kafa karışıklığı için her zaman bir alan olmalıdır.

Eğer doğru bakarsanız, bu harika ve güzel bir şeydir. Bu, her zaman seçenekleriniz olduğu anlamına gelir. Her zaman özgürsünüz. İradenizi her zaman ifade edebilirsiniz. Yaratıcılık her durumda devreye girebilir. Mucizeler gerçekleşebilir. Sihir gerçekleşebilir. Mucize ve keyif gerçekleşebilir. Beklenenden farklı bir şey elde edebilirsiniz.

Ve bu çok önemlidir. Eğer her şey sabit, düzenli ve kontrol altında olsaydı, o zaman herhangi bir şey yapmaya çalışmanın bir anlamı olmazdı; sonuç kesin olurdu ve meydan okuma, öğrenme ve büyüme olmazdı. İlerleme ve yaşam dururdu.

Bu yüzden seni gizemi küçümsemek yerine onu kucaklamaya teşvik ediyorum. Hiçbir şeyin kesin, sabit, düzenli ve ölü olmaması harikulade bir şeydir. Her şey her zaman canlıdır, değişir, akış halindedir ve sürpriz ve gizemle dolup taşar.

Ama değindiğim noktaya geri dönecek olursak... belki şimdi bir şeyleri somutlaştırmaya çalışmanın, sözlerimiz için kanıt bulmaya çalışmanın ve bunların ebediyen **doğru** olmasını talep etmenin ters etki yarattığını görebilirsin.

Z: Vay canına. Evet. Sanırım artık kanıt aramaktan vazgeçmeliyim, ha?

J-D: Kanıt bulmak isteyen herkesin, bu arzuları aracılığıyla, aslında şüphelerini onayladıklarını söyleyebilirim. Bunun böyle olmadığına inanırlar. Eğer iddia ettiğim gibi, gerçekliğinizin yaratıcısı sizseniz, o zaman her destekleyici düşünce bu düşünceyle uyumlu kanıtların ortaya çıkmasına neden olacaktır. Dolayısıyla, bu sadece kafa karışıklığı yasasını göstermekle kalmaz, aynı zamanda gerçekliğinizin yaratıcısı olduğunuzu da gösterir (ki bu da başka bir yasadır). Bu konuda zaten oldukça yol kat ettik. Ama bunun hakkında daha sonra daha detaylı konuşacağız.

Düşünce trenini rayına oturtmama izin verirsen: Bilinmezlik Perdesi adı verilen ve deneyimlerinizde çok fazla kanıtı bulunan bir bilinç yapısı olduğu iddiasında bulundum (ama o kadar iyi çalışıyor ki, isterseniz elbette onun da var olduğundan şüphe edebilirsiniz). Bu Perde'nin etkisi, tüm yaratılışın en temel gerçeği olan her şeyin BİR olduğu hakikatinin şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlanamayacağıdır.

Z: Ama bu, bana anlattığın tüm bu şeylerin, tıpkı diğerleri gibi, sadece olası bir bakış açısı olduğu anlamına gelmiyor mu? Tüm perspektiflerin eşit derecede geçerli olduğu anlamına?

J-D: Evet. Aynen öyle. Asla başkalarının inançlarını veya bakış açılarını yargılamayın. Asla sizinkilerin onlarınkinden daha geçerli olduğunu varsaymayın. Ancak yapabileceğiniz ve yapmanız gereken şey, kendi bakış açılarınızı ve inançlarınızı size en iyi şekilde hizmet edecek şekilde iyileştirmek veya ayarlamak için çabalamaktır. Burada yaptığım konuşmalarda size kendi anlayış ve perspektiflerimi sunuyorum. Bunlar yalnızca kendinizi güçlendirmenize, kendinizi bulmanıza ve gerçekte kim olduğunuzu hatırlamanıza yardımcı olmaları niyetiyle sunuluyor. Bu nedenle, burada okuduklarınızın işinize yarayacağını ummakla birlikte, sunulanları benimsemeyi ya da bir kenara bırakmayı seçerken kendi gerçeğinizi ortaya koymalısınız. Eğer size uyuyorsa, o zaman burada kendiniz için gerçeği buluyorsunuz demektir, aslında size sunulan bilgilerden kendi gerçeğinizi yaratıyorsunuz demektir. Eğer bunlar içinizde yankı bulmazsa, o zaman siz "yanlış" değilsinizdir, sadece sizin gerçeğiniz sizi benimkinden farklı bir yöne götürmektedir.

Kullanabileceğiniz pek çok gerçek seti vardır ve her biri sizi farklı bir yola götürecektir ve hepsi de eşit derecede geçerlidir. Bazıları size bir süre hizmet edecek ve sonra siz ve koşullarınız değiştikçe artık değerli olmayacaktır. Bazıları size acı verecek ve sonunda sizi

onları salıvermeye zorlayacaktır. Diğlerleri ise size sonsuza kadar hizmet edecek ve size her şeyin birliğıyle mutlu bir birlikteliğıe giden yolculuğunuzda daha fazla öz-sevgi ve iç huzuru getirecektir. Sana ve okuyucularına önerim, bu konuşmalarda size sunulan perspektiflere iyice bakmanızdır. Ben bunların son söylediğim türden olduğunu öne sürüyorum. Onlar benim bu gerçekliğe hizmetimin bir parçası ve şu anda gerçekleşmekte olan yükseliş sürecine benim katkımdır. Ama en çok da kalbinizin sesini dinlemenizi ve kendi gerçekliğinize ve sezgilerinize başka herhangi bir yerden alacağınız mesajlardan daha fazla güvenmenizi tavsiye ediyorum... Buna buradaki mesajlar da dahil.

Z: Anladım. Teşekkürler. Ama şimdi kafam karıştı. Birliğı kanıtlayacağını söylemiştin. Ama sonra tek yaptığın bana bunun Perde yüzünden yapılamayacağını söylemek oldu. Nasıl oluyor?

J-D: Aslında "az çok kanıtlamak" dedim, hatırladın mı? Sen de bana neden "az çok" diye sormuştun. Anlattıklarım soruna cevabımdı.

Z: Ah. Doğru. Yani hâlâ az çok kanıtımı alacağım?

J-D: Evet, öyle. Ama burası mola vermemiz için iyi bir nokta. Lütfen bu sohbeta "Bilinmezlik Perdesi" adını ver. Bu, "Birlik nedir?" konusunun ilk kısmıdır. Bir sonraki seansta buradan devam edeceğiz.

Z: Tamam, harika. Yani bir sonraki seansta...?

J-D: Bir sonraki seansta, doğrudan kanıtı imkânsız kılan bir Perde olduğu anlayışından hareket edebiliriz. Bununla birlikte, "her şeyin BİR olduğunu" göstermek için bazı iyi argümanlar sunacağım. Okuyucular bunun kanıt oluşturmaya ne kadar yaklaştığına kendileri karar verebilirler. Her zamanki gibi yine Perdeyi aşmaya çalışmayacağım.

* * * * *

4. Birliğin Bilimsel Kanıtı

Zingdad: Merhaba J-D.

"Birliğin kanıtı var mı?" sorusunu cevaplamaya devam edebilir miyiz?

Joy-Divine: Evet, elbette.

Hatırlayacağınız üzere, "Bilinmezlik Perdesi" tartışmasının asıl amacı, her şeyin bir olduğunu kanıtlayamayacağımızı söylemekti. Tartışılmayacak ya da çürütülemeyecek bir açıklama yapabileceğimiz anlamında değil ancak okuyucuda yankı uyandıracak ya da uyandırmayacak bazı çok güçlü argümanlar ortaya koyabiliriz. Bazıları bu argümanları "kanıt" olarak adlandırmak isteyebilir, çünkü bu argümanlar onlara zaten doğru olduğunu bildikleri şeyler için sağlam gerekçeler sunar; diğerleri ise argümanlarımda delikler açmaya ve onları çürütmeye karar verebilir ve bunların kanıt olmadığını söyleyebilir. Bunların her ikisi de geçerli durumlar olur ve hiçbirini dışlamaz. Her okuyucu kendi gerçeğinin nerede yattığına kendisi karar verir.

Z: Bir dakika lütfen. Tüm bu "senin gerçeğin", "benim gerçeğim" ve "tüm gerçekler geçerlidir" yaklaşımlarından memnun olup olmadığımdan emin değilim. **Gerçek** kelimesi onun **doğru** olduğunu ima etmiyor mu? Yani herkes için doğruluğunu?

J-D: Sana bunu ima ediyor olabilir. Eğer öyleyse, o zaman çok hızlı bir şekilde sıkışıp kalacak ve kendini kendinle, hayatınla ve ilişki kurduğun diğer kişilerle durmaksızın çatışma halinde bulacaksın.

Bununla mücadele ettiğini görüyorum. Bu konuya daha önce değinmiştik, ancak ben yine bahsedeceğim ve bu kez daha derin bir anlayış sunacağım.

Tüm perspektiflerden geçerli olması gereken tek bir hakikat olduğunda ısrar etmek, senin ve herkesin, her yerde aynı perspektife sahip olması gerektiğinde ısrar etmektir. Bunun da gerçekleşmeyeceği açıktır. Bundan daha da kötüsü, tek bir doğru olduğunda ısrar etmek, büyüme ve değişime yer olmadığı anlamına gelir. Aslında, tüm evrendeki herkesin ve her şeyin seninle tamamen aynı yaşam deneyimine sahip olması gerektiğinde ısrar etmiş olursun. Ve dahası; gençken doğru olduğuna kuvvetle inandığın bazı şeylerin, biraz zaman ve biraz yaşam deneyimi ile senin için daha az doğru hale geldiğini gördün, değil mi? O zamanlar senin için doğru olmayan başka şeyler de artık doğru. Bu büyümedir. Herkesin başına gelir. Şimdi, eğer her yerdeki herkesin seninle aynı gerçeklik setini paylaşması gerektiğinde ısrar ediyorsan, o zaman aslında sen de dahil olmak üzere herkesin tüm gelişim ve büyümeyi durdurması ve böylece bakış açılarının olduğu gibi sabit kalması gerektiğinde ısrar ediyorsun demektir! Açıkçası bu gerçekleşemez ve gerçekleşmeyecek. Ancak bunun böyle olması gerektiğine, kendilerinin haklı olduğuna ve diğer herkesin de kendileriyle aynı fikirde olması gerektiğine kararlı olanlar, kendilerini çevrelerindeki dünyaya "yanlışı" nedeniyle çok kızgın bulurlar. Sıklıkla "düzeltmek" ve kendi beklentilerine uyması için "doğru" hale getirmek adına tüm dünyayla savaşmaları gerektiğini hissederler. Ki bu asla ve asla olmayacaktır. Bu tür varlıklar kendileri için bir acı ve çatışma dünyası yaratırlar ve bu dünya, kendileri gevşeyip diğerlerinin kendi eşsiz, bireysel gerçeklerini ifade etmelerine izin verene kadar sona ermez.

Gördüğünüz gibi, doğru olduğuna inandığınız şeyler deneyimleriniz, girdilerinize ve bunlar hakkındaki düşüncelerinize dayanır. Eğer bir şeyi tecrübe ederseniz, o zaman bu tecrübenin doğru olduğuna inanırsınız. Dolayısıyla, mantıksal olarak, eğer birisi başka bir şey deneyimlense, o zaman farklı bir inanca sahip olacaktır. Şimdi iki varlık yaşam hakkındaki inançlarını birbirleriyle tartışmak üzere bir araya gelirse, daha az olgun bazı ruhların, az önce özetlendiği gibi, anlaşmaya zorlamak için birbirleriyle kavga etmek isteyeceklerini göreceksiniz. Öte yandan daha olgun ruhlar gerçekler arasında bir farklılık olduğunu kabul edecektir. Ancak başka bir bakış açısının kendilerine sunulan bir armağan olduğunu anlayacak olanlar üstatlardır. Kendinize "*Hangi koşullar altında bunların ikisi de doğru olabilir?*" diye sorun ve bir üstat gibi düşünmeye başlayın. O zaman size kendi deneyimlerinizden edindiğinizden daha büyük bir perspektif sağlayan aşkın gerçeklere ulaşmaya başlarsınız. O zaman sadece kendi deneyimlerinizden değil, başkalarının deneyimlerinden de gelişim elde edersiniz!

Örneğin; üzerinizdeki gökyüzü mavidir. Size mor olduğunu söylesem, nasıl reaksiyon verirsiniz? Delirdiğimi, Saçmaladığımı ve hatalı olduğumu söyleyecek olgunlaşmamış bir ruh gibi mi? Olayları farklı gördüğümü anlayabilecek olgun bir ruh gibi mi? Ya da daha büyük bir gerçeğe ulaşabilecek bir üstat gibi mi? Kimi gökyüzünün mavi, kimi gökyüzünün mor olduğu, belki de gökyüzünün gaz yapısının bir sonucu olarak bu renkte olduğu ve benim farklı bir atmosfere sahip başka bir gezegenden geldiğimi düşünerek... "O halde mantıksal olarak, gökyüzünün başka renkleri de olmalı. *Ne kadar harika ne kadar heyecan verici!*" diye bitirir üstat. Tartışmaktan çok daha iyi!

Bu nedenle, doğru olduğuna inandığınız şeyin "sizin gerçeğiniz" olduğunu anlamanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Şimdilik sizin için doğru olan budur. Başka bir şey değil. Gerçeğinizin değişmesi için istekli olun. Sizin doğrularınız kadar başkalarının doğrularının da onlar için doğru olduğu gerçeğine açık olun. Bunun oldukça sağlıklı bir psiko-ruhsal pozisyon olduğunu göreceksiniz. Sizinkinden farklı bakış açılarına sahip olan başkalarıyla ilişkilerinizde esnek olmanızı sağlayacaktır. Ve büyüdükçe ve kaçınılmaz olarak doğru olarak kabul ettiğiniz şeylerin artık size hizmet etmediğini keşfettikçe kendinize karşı esnek olmanızı sağlayacaktır. Bu şekilde minimum acı ile büyümeyi mümkün kılarırsınız. Bu pozisyonu almanız size daha fazla huzur ve uyum getirecektir. Ve bir üstat gibi düşünmeye başlamanızı sağlayacaktır.

Zamanı geldiğinde okuyucularını sevgili ekip arkadaşımız 8 adlı varlıkla tanıştırdığında, gerçeklik konusuna dair çok daha derin bir kavrayış kazanacaksınız. Ancak o zamana kadar, bu tartışmayı sürdürebilmek adına, lütfen her insanın farklı bir bakış açısına sahip, her birinin farklı bir dizi şeyi doğru olarak kabul ettiği **gerçeğimi** kabul edin.

Z: Tamam. Bu ikna edici bir yaklaşım. Yani hiç kimsenin doğrusunun başkasınıkinden daha iyi olmadığını söylüyorsun?

J-D: "Daha iyi"? Bu oldukça anlamsız bir değer yargısıdır. Demek istediğim, herhangi birinin gerçeğinin, yürüdükleri yolda onlara hizmet ediyorsa, diğerlerinininki kadar geçerli olduğudur.

Size doğrularınızın, üzerine gerçekliğinizi inşa ettiğiniz iskele olduğunu öneriyorum. Bazı insanların doğruları inşa için fazla alan bırakmaz. Belki de iskele çok küçük ve kısıtlayıcıdır. Ya da belki de yapısal olarak sağlam değildir ve üzerine konulan her şey onu çökertme tehdidi taşır. Bu tür gerçeklik setleri onlara sahip olanlara çok fazla ruhsal acı verecektir. Buna karşılık, bazılarının doğruları basit, açık ve güçlü bir yapıya sahiptir. Bunların üzerine zorluk çekmeden pek çok şey inşa edilebilir. Bu tür gerçeklik setleri, onları taşıyanlara büyük bir neşe ve yaşam sevgisi getirir. Dolayısıyla, bu tanımdan yola çıkarak, ikinci türün açıkça "daha iyi" olduğunu

düşünebilirsiniz. Ancak kendilerine acı veren gerçeklere tutunmaktan büyük gurur duyan pek çok, pek çok, pek çok ruh vardır. Bu gerçeklere tutunurlar çünkü bunu yapmak onlar için doğrudur... Çünkü inandıkları şeyin kendileri için doğru olduğunu söylerler. Peki siz ya da ben kim oluyoruz da onlara yanıldıklarını söyleyebiliyoruz? Kendileri karar vermeli ve doğru olduğunu düşündükleri şeye bağlı kalmalıdır. Her biri, oldukça basit bir şekilde, kendileri için neyin doğru olduğuna kendi varlıklarında neyin yankı bulduğuna karar verebilmelidir ve "daha iyinin" bunda yeri yoktur.

Şu anda burada seninle bu konuşmaları yapıyor olmamın nedeni bu: Sizlerle kendi doğrularımı paylaşmak istiyorum. Sunduğum şeyin, bilincini yükseltmek isteyen, kendini sevmeyi, herkes için sevgiyi ve içsel huzuru bulmak isteyen herkes için çok değerli olabileceğine dair derin bir inancım var. Birlik bilincine, bütünlüğe, sevgiye, huzura ve nihayetinde mümkün olan en büyük **neşeye** götüren gerçeğimi sunmak için şimdi burada sizinle bu konuşmaları yapıyorum. Sanırım bunun size, üzerine gerçekten de çok neşeli bir realite inşa edebileceğiniz bir "gerçeklik iskelesi" sunduğunu görebilirsiniz. Sizinle paylaşacağım şeyleri kendi gerçeklik setinize entegre etmeniz size doğru gelirse; o zaman kendinizde, Var Olan Her Şey ile mutluluk dolu bir birlik halinde olan muhteşem, güzel, harikulade bir Benlik keşfedeceksiniz. Var Olan Her Şey ile... Tanrı ile tamamen uyum içinde olan güçlü bir yaratıcı varlık.

Kendi engin, çok boyutlu deneyimime dayanarak, sunduğum görüşün sizi yükseliş yoluna yönlendireceğini iddia ediyorum. Evet, yükselişe giden yolu başka yollardan da bulabilirsiniz. Ancak benim sunduğum gerçeklik seti neşe yoludur ve kesinlikle mutlu bir yoldur.

Dolayısıyla, bu çalışmayı okuyabilecek herkese kendi gerçeğimi bir armağan olarak sunuyorum. Anlaşma şu: Bu hediye alabilir ya da bırakabilirsiniz, size nasıl uygun geliyorsa. Hatta hoşunuza giden kısımları alıp geri kalanını bırakabilirsiniz. Ya da alabilir, bir süre deneyebilir, beğenip beğenmediğinize bakabilir ve beğenmezseniz bırakabilirsiniz. Gerçeğimin bu armağanıyla ne yapmak isterseniz isteyin size kalmış ve benim için sorun yok. Ancak bu hediye herhangi bir parçasını ya da tamamını kabul ederseniz, o zaman kabul ettiğiniz şeyden **siz** sorumlusunuz demektir. Kabul ettiğiniz şey sizin olur çünkü onu kendiniz için talep etmişsinizdir. Ve kendinizden, gerçeğinizden ve varlığınızdan siz sorumlusunuz.

Z: Tamam, açıklama için teşekkürler. Ve bu şartlar benim için çok kabul edilebilir. Eğer her birimiz yetişkin ruhsal varlıklarsak bu şekilde olur ve **olmalıdır** da. Kendimiz için yaratmak ve seçmek... ve sonra seçimlerimiz ve yaratımlarımız için sorumluluk almak. Bu yüzden teşekkür ederim.

Yani, tamam, sonunda her birimizin kendi gerçeğine sahip olduğu fikrini tamamen benimsemeye hazır olduğuma inanıyorum. Bu gerçek, her bir bakış açısına özgü, tamamen öznel bir şeydir.

Ve böylece, belki de ana konuya girebiliriz?

J-D: Güzel, hadi girelim. Tanrı'nın Var Olan Her Şey ile bir olduğunu kanıtlayacağımı söyledim, değil mi?

Z: Doğru.

J-D: Peki, bir argüman ileri sürmek için genellikle karşı çıkılacak bir pozisyona sahip olmak en kolay yoldur. Eğer "*Tanrı Var Olan Her Şey ile Birdir*" iddiasına sahipsem, o zaman

muhtemelen en radikal karşıt pozisyon ateistlerinki olacaktır. Ateistler Tanrı'nın varlığını inkâr ettiklerinden, Tanrı hakkında söylenebilecek hiçbir şeyi kabul etmezler. Öyle değil mi?

Z: Doğru. Bir ateistle tartışmak oldukça zor olabilir.

J-D: Bu doğru, çünkü ateistler genellikle mantıklı ve rasyonel olmakla övünürler. Ampirik olarak kanıtlanamayan uçuk kaçık saçmalıklara inanmazlar. Evrenin bir Tanrı'ya ihtiyaç duyulmadan açıklanabileceğini iddia ederler ve Tanrı için doğrudan bir kanıt olmadığına göre, tüm bu din saçmalıklarıyla herkesin derdi nedir? Ve Perde nedeniyle onların pozisyonu elbette oldukça makul bir pozisyonudur. Eğer duyularla doğrudan algılanabilenin ötesinde hiçbir şey olmadığına ısrar ediyorsanız, o zaman ruhani inançlar kesinlikle batıl inançlar gibi görünebilir.

Z: Yani onlara her şeyin birliğini kanıtlayamazsın, değil mi?

J-D: Dur bakalım. O kadar çabuk değil. Akılcı insanlara karşı büyük bir sevgi ve saygı duyuyorum. Bilimsel yöntem harika bir şeydir ve insan deneyimini ölçülemeyecek kadar derinleştirmiştir. Oyunun yepyeni bir seviyesini oynamaya başlayıp da tüm ateist dostlarımızı bu seviyede yüzüstü bırakmak istemem. Bu yüzden onlar için küçük bir sürprizimiz var. Görüyorsunuz, Perde bir süredir inceliyor.

Z: Bu ne anlama geliyor, perdenin incelmesi?

J-D: Bu, gizemli olana ulaşmanın giderek daha kolay hale geldiği anlamına geliyor. Aslında her yerde herkesin ve her şeyin bölünmez bir parçası olduğu bir Tanrı olduğunu keşfetmek yavaş yavaş daha mümkün hale geliyor.

Z: **Vay canına!** Peki Perde'nin değeri ve ne kadar önemli olduğu hakkında tüm anlattıkların neydi? Madem bu kadar önemli bir şeydi, o zaman neden ortadan kalkıyor?

J-D: Harika bir soru! İşte cevabı: Bir oyunu ne kadar severseniz sevin ve bir bilim deneyi ne kadar önemli olursa olsun, oyunlar ve bilimsel deneyler her zaman sona erer. Bir noktada onlarla uğraşanlar "*Bundan istediğimizi aldık, hadi başka bir şey yapalım*" diyeceklerdir, değil mi? Bu, buradaki geniş ölçekli durumun çok ama çok kaba bir yorumudur. Realiteniz olan bu oyun (ya da deney), nihayet zarif ve neşeli bir sona ulaştırılabilmesi için oldukça radikal bir değişimin ortasındadır.

Gördüğünüz gibi, bu gerçekliğin planlanması, yaratılması ve gelişim sürecine dahil olan yüksek dereceli ruhsal varlıklar çok sevgi dolu varlıklardır. Sizi seviyorlar ve aslında **kendilerinin siz olduğunu** biliyorlar. Bu nedenle, oyunun nihayet sona ermesi emredilmiş olsa da, sistemdeki herkese uyanmaları için ihtiyaç duyabileceği her fırsatı vermeyi arzuluyorlar, böylece bu oyun kendi üzerine çökmeden önce onu terk etmeye hazır, istekli ve muktedir olacaksınız.

Dolayısıyla, Perde ne kadar fevkalade değerli bir yapı olsa da, faydası öncelikle bu oyunun içinde oynamak isteyenlerin bunu yapmasına izin vermektir. Ayrılık bilincine girişe izin verir ve aynı zamanda orada kalmanıza da izin verir. Şimdi, uyanmanız ve kendinizi bilincin daha yüksek yoğunluklarına yükseltmeniz ve nihayetinde bu realiteyi tamamen terk etmeniz arzu edilir hale geldikçe, Perde'nin yavaş yavaş daha şeffaf hale gelmesi de aynı şekilde istenir. Zamanla incelemek ve incelemek, ta ki en sonunda herkes onun arkasını görene kadar.

Z: Ve eğer perde birliği bilmeyi imkânsız kılan şeyse, o zaman şeffaflaşması birliği **bilmemenin** imkânsız olduğu anlamına mı gelir?

J-D: Kavrayışın çok kuvvetli, evet. Birlik nihai hakikattir. Dolayısıyla, Perde şeffaflaştığında, herkesin birliği, kelimenin tam anlamıyla, tüm varoluştaki en belirgin şey olacaktır.

Perde tamamen kaldırıldığında, sizin için sadece birlik olacak ve artık ayrılık olmayacak.

Z: Biliyor musun, aslında kısa yaşamım süresince bile Perde'nin incelmekte olduğunu fark etmiştim. Dünyada "etrafta" giderek daha fazla ruhani farkındalık olduğunu görüyorum. Giderek daha fazla insan uyanıyor gibi görünüyor. Ayrıca kendi ruhsal gelişimimi ilerletmenin, kendi yükselişimin, benim için giderek daha da kolay hale geldiğini görüyorum. Bu herkesin bunu deneyimlediği anlamına mı geliyor? Örneğin ateistler bile artık benzer bir şey mi deneyimliyor olacak?

J-D: Hayır. Herkes olaylara senin gibi yaklaşmıyor. Tüm bakış açıları geçerlidir, unutma. Dolayısıyla, ateist olmakta elbette özünde **yanlış** bir şey yoktur. Bu, bu realiteye verilen son derece makul ve mantıklı bir yanıttır. Ve bir ateist, tanımı gereği, kendisini bir "ruhani yol" ya da başka bir şeyle meşgul olarak algılamaz. Ancak ateist, tamamen makul bir duruş sergilediği için cezalandırılmayacaktır! Herkesin birliği görmeyi ve böylece daha yüksek bir gerçeklik seviyesine yükselmeyi seçebilme seçeneği olmalıdır. Peki, ateist Perde'nin incelmesini nasıl deneyimler? Ateizm bakış açısını bilimsel metot ve deneycilik üzerine kuranlar için şu anda bazı ilginç olasılıklar ortaya çıkıyor. Perdenin incilmesiyle birlikte, herkesin birliğine dair farkındalık artık daha önce nüfuz edilemeyen her türlü alana girmeye başlıyor. Bunu söylemenin bir başka yolu da, her zaman açıklanamaz olarak kalacak olan şeylerin, şimdi yaygın birlik bilinci bağlamında anlaşılabilir hale gelmesidir.

Z: Pratik açıdan, bu tam olarak ne anlama geliyor?

J-D: Bu, maddi dünyayı gerçekten anlamaya çalışanların, (birkaç örnek vermek gerekirse) maddenin, yerçekiminin, enerjinin, uzayın ve ışığın doğasını derinlemesine araştıranların, her şeyin ebedi birliğine dair daha fazla kanıt bulmaya başlayacakları anlamına gelir.

Z: Gerçekten mi? Nasıl?

J-D: İlk pırıltılar bir süredir var. Kuantum mekaniği ile uğraşan fizikçiler, en küçük ölçeğinde maddenin doğasını çözerek gerçekliğini anlamaya çalışıyorlar. Kuantum mekaniği üzerine iyi bir kitap bulmanızı içtenlikle tavsiye edebilirim. Tüm bunları sıradan insanların anlayacağı şekilde açıklayacak bir şeyler bulun. Ya da internet denen bu harika araçtan araştırın. Keşifler ve bunların sonuçları karşısında kendinizi hayretler içinde bulacaksınız. Size bir örnek vereceğim: Bu fizikçiler, küçük atom altı parçacıkların neden böyle davrandıklarını açıklamaya çalışırken, onu gözlemleyecek bir bilinç olmadan hiçbir kuantum reaksiyonunun meydana gelebileceğini öne süren bir teori ortaya attılar. Başka bir deyişle, bilinç tüm maddelerden önce gelir. Eğer evreninizdeki ilk kuantum reaksiyonunun "Büyük Patlamanın" en başında meydana geldiği görüşünü benimsiyorsanız, o zaman esasen Büyük Patlama'dan önce bu ilk reaksiyonu gözlemlemek için orada "birinin" olması gerektiğini söylüyorlar. Bu aynı zamanda, Büyük Patlama'dan bu yana meydana gelen her bir atomaltı reaksiyonu gözlemlemek için orada bir bilinç olması gerektiği anlamına gelir.

O halde, insanlığın bildiği en küçük ölçekten itibaren meydana gelmiş ve gelecek olan her reaksiyonu gözlemleyebilen bu geniş bilinç alanının kim -ya da ne- olabileceğini düşünürsünüz?

Eğer bu Tanrı değilse, o zaman ona çok benzeyen bir şey olmalı, değil mi?

Z: Bu büyüleyici!

J-D: Hem de çok. Ve işte size bahsetmek istediğim başka bir şey. Buna sıfır noktası enerji alanı deniyor. Bu Einstein tarafından önerilmiştir ve şu anda bilimsel çevrelerde oldukça genel kabul görmektedir. Esasen bu, evreninizin "temel durumunun" bir tanımıdır. Her yerde, her zaman var olan bir alan bulunmaktadır. Sonsuz enerji içeren bir alan. Ancak normalde bunu tespit edemezsiniz çünkü her zaman her yerdedir. Dolayısıyla bu alanı ancak içindeki değişimlerin farkına vararak tespit edebilirsiniz.

Z: Anlamadım?

J-D: Peki, şu benzetme nasıl: Eğer etrafınızdaki hava hareketsiz ve vücut sıcaklığındaysa, havanın farkında olma olasılığınız var mıdır?

Z: Sanırım yok.

J-D: Yok. Ancak bunu algılayamıyor olmanız, aslında devasa bir hava molekülü okyanusunun dibinde olmadığınız anlamına gelmez. Etrafınızda ve yüzlerce kilometre üstünüzde yığılmış olan bu okyanus, her yönden üzerinize doğru baskı yapmaktadır. Bu baskının her zaman farkında olmanız gerekir. Ama farkında değilsiniz. Büyük ölçüde değişmediği için.

Eğer bir basınç değişikliği olursa, o zaman bir esinti bu basıncı eşitlemek için kırırdanmaya başlar ve bunun farkına varırsınız. Eğer bir sıcaklık değişimi olursa ve bedeniniz çevreden ısı kaybetmeye ya da kazanmaya başlarsa, o zaman bunu hissedersiniz. Anlıyor musun? Değişkenliği olmayan bir şeyi algılamamız gerçekten de çok zordur çünkü aslında ölçecek bir şey yoktur. Sabit olan şeyler kolay kolay algılanamaz.

Z: Tamam, anladım. Teşekkürler.

J-D: Dolayısıyla, sıfır noktası enerji alanı her zaman her yerde olan sonsuz bir enerji alanıdır. Çökmüş bir yıldızın kalbindeki en yoğun maddenin olduğu yerde de uzayın en derin boşluğunda olduğu gibi eşit miktarda bulunur. Her yerdedir ve her zaman sonsuzdur.

Z: Ama eğer bu sonsuz bir enerjiyse ve her yerdeyse, o zaman neden bunu arabalarımıza ve evlerimize güç sağlamak için kullanamıyoruz, fosil yakıtlar ya da diğerlerinin yerine?

J-D: Bu kesinlikle mümkün. Sizi engelleyen bir küçük bir de büyük sorun var. Küçük sorun, buna olanak tanıyacak uygun bir teknolojiyi keşfetmek, büyük sorun ise bu teknolojiyi, bazı çıkar çevrelerinin sizi bundan alıkoymasına izin vermeden ön plana çıkarmaktır. Ancak bu çok tartışmalı bir konu ve şu anda bunun üzerinde çok fazla zaman harcamak istemiyorum. Sadece bu kavramı anlamamızı istiyorum ki merakımı anlatabileyim.

Z: Tamam o zaman. Sonsuz bir enerji alanı olduğunu ve onun her zaman her yerde olduğunu söylüyordun...

J-D: Doğru. Önceki sohbetimizde tüm maddelerin aslında sadece enerji olduğunu keşfettiğimizi hatırlıyor musun?

Z: Evet.

J-D: Söylemek istediğim şey, evreninizdeki tüm maddeyi oluşturan bu enerjinin, sıfır noktası enerji alanının sonsuz enerjisinden geldiğinin kanıtlanacağıdır. Bu alandaki iniş-çıkışlar (dalgalar ya da çırpıntılar gibi) maddenin en temel yapı taşlarını oluşturur, atom altı parçacıkları.

Bununla ilgili sorun, dalgaların durağan olmamasıdır. Hareket ederler. Birbirleriyle etkileşime girerler ve birbirlerini söndürürler.

Z: Bu neden bir sorun?

J-D: Çünkü bu o kadar hızlı ve tekrarlı bir şekilde gerçekleşirdi ki, hiçbir madde ortaya çıkmazdı. Atom altı parçacıklar ortaya çıkar, sonra yok olurlardı. Evrende tek bir atom bile olmazdı. Şu anda bedeniniz, gezegeniniz ve evreniniz şeklinde var olan tüm madde basitçe kaosa dağılır ve oldukça hızlı bir şekilde sıfır noktası alanının enerjisine geri dönerdi.

Z: Neden?

J-D: Eğer madde nihayetinde enerji dalgalarından oluşuyorsa, o zaman bu dalgaların dağılmasını engelleyen nedir? Bunu görebiliyor musun? Eğer vücudunuzu oluşturan atom altı parçacıklar dalgalardan oluşuyorsa, bu dalgalar neden dalgaların yaptığı gibi basitçe dalgalanmıyor? Ya da neden tepe ve çukurlar birbirini sönlendirip vücudunuzdaki maddenin yok olmasına neden olmuyor? Bunun yerine, neden vücudunuzun maddesi sabit kalıyor gibi görünüyor?

Demek istediğim şu ki, bilim adamlarınız sıfır noktası enerji alanını öyle bir anlayacaklar ki, tüm maddenin esasen bu alandaki dalgalanmalar arasındaki karmaşık karşılıklı ilişkilerden oluştuğu ortaya çıkacak. Ancak bu dalgalanmaların neden sabit kaldığını anlayamayacaklardır. *"Eğer her şey sadece enerji dalgalanmalarından ibaretse, neden kaosa düşmüyorlar?"* diye soracaklar. Ve kaosa düşmedikleri de açık. Fiziksel bedeniniz de böyle bir enerji sistemidir. Ve belli bir dereceye kadar fiziksel bütünlüğünüzü koruduğunuz aşikâr. Bedeniniz kaosa düşmeden an be an beklenen biçimde var olmaya devam eder. Dolayısıyla bu durum size uyumsuz ve kafa karıştırıcı görünebilir. Ancak bunun güzelliği cevabında saklı; daha önce de söylediğim gibi, teorik fizikçileriniz çoktan bilinç terimleriyle konuşmaya başladılar. Burada bir kez daha bilince başvurulması gerekecek. Sorunu çözecek ve mantıklı olmaya devam edecek tek hipotez, fiziksel evreninizin maddesinin dağılmadığını, çünkü gerçekliğinizdeki her şeyin daha yüksek bir boyutta planlarının olduğunu anlayan bir hipotez olacaktır. Tam anlamıyla bu, gerçekliğinizin her bir unsurunu yaratan (veya hayal eden) ve bu imgeyi (veya planı) yaratıcı zihninde tutan "biri" olması gerektiğini öne sürecektir.

Z: Yani daha yüksek bir boyutta var olan bu planın, bu atom-altı parçacıkların içine dökülebildiği bir kalıp görevi gördüğünü mü söylüyorsunuz?

J-D: Hayır, bu çok iyi bir benzetme olmaz. İyi bir benzetme yapabilmem için biraz daha açıklama yapmam gerekecek. Anlaman gereken ilk şey, bu dalgaların hareketsiz durmadığıdır. Sonsuza kadar ileriye doğru akarlar. Dolayısıyla, bu planları bir akarsuda anafora neden olan bir engel olarak düşünebilirsin. Örneğin, bir musluğu açıp suyun akışını izlersen ve ardından parmağını bu akıntıya sokarsan, parmağınla birlikte akıntıya ne olduğunu görebilirsin. Eğer parmağını sabit tutarsan, parmağınla birlikte suyun akışında bir "şekil" oluşur ve bu "şekil" oldukça sabit ve süreklidir. Bu, şekli oluşturan malzemenin (su) sürekli akış halinde olmasına rağmen böyledir. Bunu anladın mı?

Z: Evet. Bu mantıklı.

J-D: O zaman bu analogiyi kullanmama izin ver. Sıfır noktası enerji alanında dalgalanmalar vardır. Bu dalgalanmalar atom-altı parçacıkların gerçekliğinize fırlamasına neden olur. En temel düzeyde, bu atom-altı parçacıkların bir dansın içinde sarmaş dolaş olacak şekilde hareket etmelerine neden olan birkaç basit plan yaratılır. Bu şekilde bağlandıktan sonra elektronlar ve protonlar gibi parçacıklar bir araya gelerek atomları oluştururlar. Bazı atom altı parçacıklar bir şekilde birbirine dolandığında bir elektronun oluşmasına neden olabilir.

Diğerleri, başka bir şekilde iç içe geçtiğinde bir protonun oluşmasına neden olabilir. Her şey bu atom altı parçacıkların birbirleriyle nasıl ilişki kurduklarıyla ilgilidir.

Z: Bunu gözümde canlandırmak benim için oldukça zor.

J-D: Evet. Neredeyse hiçbir referans çerçeveye sahip olmadığın şeyleri açıklıyorum. Eğer bu **gerçekten** ilgini çekiyorsa, o zaman önce gidip bilim adamlarınızın anlattıkları hakkında bir araştırma yapmalısın ki üzerine inşa edebileceğim bir temelimiz olsun. Ben bunu sadece felsefi bir noktayı açıklamak için kullanıyorum.

Z: Tamam. Devam et lütfen.

J-D: Teşekkür ederim. Mesele şu ki, gerçekliğin bu en temel seviyesinde bile Tanrı benzeri iki şey arasında bir etkileşim vardır. Bunlardan biri sıfır noktası enerji alanı olarak adlandırılan sonsuz enerji alanıdır. Diğer ise enerjinin kararlı modeller oluşturmasına neden olan kalıpları yaratan bilinçtir ki o kalıplar da evreninizin madde illüzyonunu yaratır.

Z: Yani bilimsel gelişmeleri hevesle izleyenler için zaman içinde Tanrı'ya dair kanıtların ortaya çıkacağını mı söylüyorsun?

J-D: Kesinlikle çok ilginç sorular sormalarına neden olacak! Bilincin insan beyninden bağımsız olarak var olduğu sonucuna varmamak giderek daha da zorlaşacak.

Z: Tamam, ama şimdi merak ediyorum. Atomlar nasıl oluyor da sonunda insanlara, gezegenlere, yıldızlara ve diğer şeylere dönüşüyorlar?

J-D: Ah. Bu anlatması çok uzun ve karmaşık bir hikâye. **Bu** tartışma için gerekli olmadığından ve anlatmak istediğimi çoktan anlatmış olduğum için, onların daha kompleks planlar olduğunu söyleyerek yetineceğim. Yani ilk planlar atomik parçacıklar yaratır. Bir sonraki set, atomları yapmak için bir önceki seti kullanır. Sonra moleküller. Sonra daha karmaşık formlar. Esasen planlar içinde planlar içinde planlar olduğunu söylüyorum. Bir plan ne kadar basitse, daha karmaşık olan diğer planlarda o kadar sık yeniden kullanılır. Vücudunuz, her türlü karmaşıklık seviyesindeki şaşırtıcı derecede çok sayıda planın akıllara durgunluk veren bir etkileşimidir. Planın son, en yüksek seviyesi ruhunuz tarafından tutulur. Ancak bu da başka bir zaman için başka bir sohbet konusu.

Z: Tamam. Bu konuya değinmek için bir not alıyorum. Ama şimdilik, bedenlerimizi ve gerçekliğimizi oluşturan maddenin derinlemesine anlaşılmasının, senin de söylediğin gibi, bilinç ile sonsuz bir enerji alanı arasındaki bir etkileşim olduğuna işaret ettiğini anlıyorum. Mükemmel! Sırada ne var?

J-D: Acele etme. Bu konuyla işim henüz bitmedi. Tüm bunlardan çıkarılabilecek Tanrı benzeri bir anlayış daha var.

Z: Tamam, gönder gelsin.

J-D: Su akıntısı benzetmesine geri dönelim. Akarsuyun "planı" geçerek aktığını ve bunun bir desen oluşturduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?

Z: Evet.

J-D: Bu, desenin statik olduğu ancak deseni **oluşturan** malzemenin statik olmadığı anlamına geliyor.

Z: Evet. Su akmaya devam ediyor.

J-D: Doğru. Peki sıfır noktası enerji alanının "akışının" senin içinden geçtiğini söylersem bu senin için ne anlama gelir? Ona "tutunmazsın" ve o senin içinde ikamet etmez. Dalgaların

akışı sürekli olarak bedeninin içine ve dışına doğru gerçekleşir. Orada bir beden olmasının tek nedeni, bedeninin tüm planların bir araya geldiği yer olmasıdır. Planlar sabittir, enerjinin kendisi sabit değildir.

Z: Tamam, bu çok acayip bir düşünce. Tamam yani?

J-D: Yani? Ne demek olduğunu söylüyorum! Bu, bedeniniz ile evrendeki başka hiçbir şey arasında ayırım olmadığı anlamına gelir. Bedenin ve evrendeki diğer her bir beden ve her bir şey **aynı şeydir**.

Z: Vay canına!

J-D: Evet! Su benzetmesine geri dönelim. Su akışında biri diğerinin altında olmak üzere iki farklı form tutsanız ve suda iki farklı girdap "şekli" görseniz, şekillerin farklı olduğunu görürsünüz ama onları farklı "şeyler" olarak düşünmezsiniz, değil mi?

Z: Hayır. Hepsi sadece su, değil mi?

J-D: Doğru. Ve işte bilimsel düşünenleri hayrete düşürecek üçüncü Tanrı benzeri şey. Bu her şeyin bir olduğunu ortaya çıkaracak. Gözlemleyebildiğiniz hiçbir şey başka bir şeyden ayrı değildir. Hepsi aynı tek şeyin içindeki farklı örüntülerdir. Ve bu aynı tek şey her şeyin içinden sonsuz ve sürekli olarak akar.

Z: Vay canına. Bu gerçekten çok güzel.

J-D: Yukarıda ne varsa aşağıda da o var, aşağıda ne varsa yukarıda da o var. Görüyorsun değil mi? Eğer gerçekten bakmaya istekliysen, her şeyde Tanrı'yı görürsün. Ancak Perde bunu oldukça zorlaştırıyordu. Ve şimdi Perde inceliyor ve gerçekten görmek daha da kolaylaşıyor. Şu anda ayırt etmenin zaten mümkün olduğunu söylüyorum, ancak çok kısa bir süre içinde bilim camiasından bu tür şeylere işaret edecek tespitler gelecek:

Her Şey BİR'dir.

Her şey tamamen ve kesinlikle birbiriyle bağlantılıdır.

Birlik sonsuz ve sınırsızdır.

Birlik sonsuz enerjiye sahiptir.

Her şey bilinçten ibarettir.

Bilinç her yerde her şeye nüfuz eder.

Bilinç maddeden daha yücedir ve maddeden önce var olur.

Z: Vay canına! Bunlar oldukça Tanrısal ifadeler. Oldukça mistik şeyler.

J-D: Evet. Ve bu zaten bilimden akmaya başladı. Bunun yakında dramatik bir şekilde artacağını söylüyorum.

Z: Tamam o zaman... sadece açıklık getirmek için soruyorum. Sıfır noktası enerji alanının Tanrı olduğunu mu söylüyorsun?

J-D: Ben onun Tanrı'nın bölünmez bir **parçası** olduğunu söylüyorum. Ve tüm bölünmez parçalarda olduğu gibi, Tanrı'nın pek çok niteliğine sahip olması kaçınılmazdır. Bu nedenle, eğer onu inceler ve anlarsanız, bu nitelikleri fark etmeye başlayacaksınız.

Z: Peki bahsettiğin tüm bu planları kim yaratıyor?

J-D: Yaratılışın çeşitli düzeylerinde çalışan çeşitli yaratıcı varlıklar. Sen ve seninle birlikte Dünya'daki herkes pek çok birleşik plana sahiptir. Sadece henüz bunu bilmiyorsunuz. Ama yine de siz ve bu gerçekliğin yaratıcı varlıkları da Tanrı'nın bölünmez parçalarısınız.

Z: ... ve tüm bölünmez parçalarda olduğu gibi Tanrı'nın bazı niteliklerine sahip olmamak mümkün değil, değil mi?

J-D: Tam isabet! Tanrı'nın suretinde yaratıldığınız söylenmiyor mu? Bu ne anlama geliyor? Tanrı'nın iki kolu, iki bacağı vs. olduğu anlamına mı? Hayır. Bu olaya yanlış açıdan bakmak olur. Bu, Tanrı'nın ne olduğunun sizdeki yansımasına bakarak görülebileceği anlamına gelir. Sizler bilinçsiniz. Siz yaratıcısınız. Sonsuz ve ölümsüzsünüz. Var olan diğer her şeyle **birsiniz**. Ve bu böyle devam eder.

Z: Vav! Ve bu bilimden mi gelecek?

J-D: Hayır. Bilim, tercih edenler için olayları bu şekilde görmeyi mümkün kılacak. Olayları başka bir şekilde görmek de her zaman mümkün olacaktır. Daha önce de uzun uzadıya tartıştığımız gibi, Perde var olduğu sürece, hiçbir zaman hiçbir şeyin ondan kesinlikle şüphe edilemeyecek veya inkâr edilemeyecek şekilde kanıtı olmayacak. Yeni düşüncelere sahip olmak mümkün **olmalıdır**. Varlıklar keşfetmek istedikleri gerçekliğin herhangi bir varyasyonunu kendileri için bu şekilde yaratırlar. Dolayısıyla bilim adamlarınız kendilerini fiziksel evreniniz hakkında her türlü ilginç yeni veriyle karşı karşıya bulacaklardır. Bu verileri açıklamak için pek çok olası teorik hipotez olacaktır. Burada söylediğim şey, bilinci ve herkesin birliğini içeren bir modelin yalnızca mümkün olmakla kalmayıp, aynı zamanda son derece tatmin edici bir hipotez sağlayacağıdır. Mantıklı olacak ve veriler modele basit ve zarif bir şekilde uyacaktır. Ayrıca bundan şüphe etmenin ve başka hipotezler aramaya devam etmenin de mümkün olacağını söylüyorum. Bu diğer hipotezlerden bazıları umut vaat edecek, ancak işe yaralarını sağlamak için hipotez daha da fazla karmaşıklık gerektirmeye devam edecektir. Karmaşıklığı seviyorsanız sorun yok.

Sonuç olarak şunu söyleyebilirim: Son derece analitik bir zihne sahip olanlar, doğaları gereği son derece mantıklı, rasyonel ve bilimsel olanlar, Tanrı'ya dair kanıt olmadığı için ateist olduklarını söylemeyi seçmiş olanlar -ve söylüyorum- **bunlar** için kanıtlarda Tanrı'yı görme fırsatı olacaktır. Matematiksel modelleri takip edebilecek ve aslında Var Olan Her Şey ile bir olan bir Tanrı için kanıt bulabileceklerdir.

Z: Bu harika. Bu ne zaman olacak?

J-D: Gerçekleşmekte. Bizler gezegeninizdeki bilim insanlarının zihinlerinde ve laboratuvarlarında konuşurken, bunlar ortaya çıkmakla meşgul. Bunların bir kısmı bilimsel çevrelerde zaten rapor edilmiş durumda. Daha fazlası da gelecektir. Ama lütfen dikkatle dinleyin: Asıl mesele herkesin **seçim** yapabilecek olmasıdır. Eğer buna açık olmayı seçerseniz, bitmeyen, ebedi, birleştirici bir yaratıcı bilincin giderek daha fazla kanıtını bulacaksınız, Tanrı'nın kanıtını. Ancak aynı eski düalite oyununun bir başka raundunu oynamak istiyorsanız, bunu reddedebilir ve kanıt olarak görmemeyi seçebilirsiniz. Herkesin özgür iradesi vardır. Ve eğer birisi bilincini düalitede tutmak istiyorsa, bunu yapmaya her türlü hakkı vardır. Eğer sunulan ışığı görmeyeceklerse, o zaman ışık onlara dokunmayacaktır. Ve bunda bir sorun yok.

Z: O zaman onlar kayıp mı olurlar?

J-D: **Hayır!** Hiç kimse ve hiçbir şey asla kaybolmaz! Her şey zaten **birdir**. Öyle, hep öyleydi ve her zaman öyle olacak. Siz, düalite içinde, bunu unutmayı seçmiş olan BİR'in veçhelerisiniz.

Bu sizin için "yanlış" değildi; yapmanız gereken şey buydu. Ve şimdi bazılarınız bir olduğunuzu hatırlamayı seçtiğiniz için, bu geri kalanları yani hatırlamayı **seçmeyenleri** de "yanlış" yapmaz. Tıpkı geçmiş yaşamlarda düalite içinde asla kaybolmadığınız gibi (size öyle gelse bile), şu anda gerçekte kim olduklarını hatırlamayan diğerleri de kaybolmuş sayılmazlar. Herkes mükemmel, ilahi olarak doğru zamanda hatırlayacaktır, hazır olduklarında.

Z: Tamam. Sanırım anladım. Bilim yoluyla, herkesin birliğinin ve her şeyin kendisinden doğduğu temel birleştirici bilincin farkına varmak giderek daha mümkün hale gelecek. O zaman, şimdi olduğu gibi, her birey bu perspektifi kabul etmeyi ya da etmemeyi seçebilecek. Ve her iki durumda da bir yargılama söz konusu olmayacak. Aradaki fark, bu bakış açısına sahip olmak kişiyi yükselişe doğru götürürken, başka bir bakış açısına sahip olmak düalitede kalmayı sağlayacaktır.

J-D: Evet. Bu yeterince iyi bir özet.

Z: Peki ya bilim temelli düşünmeyenler? Yani dünya üzerinde kuantum mekaniğinin teorik yapılarından etkilenmeyecek çok sayıda insan var, değil mi?

J-D: Doğru. Bu konunun başında, bilimsel/akılcı/ateist bakış açısını davamı anlatmak için bir araç olarak kullanacağımı söylemiştim. Daha sonra, dini bakış açısını kullanacağım. Ama şimdilik bu kadar yeter. Burada bir ara vereceğiz ve "Birliğin Dini Kanıtı" adını vereceğimiz bir sonraki konuşmamızda tekrar devam edeceğiz.

Z: Dört gözle bekliyorum...

* * * * *

5. Birliğin Dini Kanıtı

Zingdad: J-D, anladığım kadarıyla dini açıdan da herkesin birliğini şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde "kanıtlamayacağız"?

Joy-Divine: Haklısın, kanıtlamayacağız. Bunun nasıl ele alındığının bir önemi yok, insanlar her zaman şüphe duyma veya diğerini seçme hakkına ve yeteneğine sahip olacaktır. Bu diğer görüşleri susturmakla ilgili **değil**. Bu, senin ve okuyucularının kalbinizde yankı bulması halinde kabul etmeyi seçebileceğiniz bir görüş sunmakla ilgili. Bu konuyu daha önce ateist/bilimsel perspektiften ele almıştım, bu tür insanlara saldırmak ya da onları ikna etmek istediğimden değil. Hiç değil. Basitçe, mantıklı bir tartışma yapabilmek için bir başlangıç noktasına ihtiyaç duyulduğu için. Ve şimdi bunu tekrarlayacağım. Aynı argümanı başka bir perspektiften anlatacağım. Bu yeni perspektif organize din perspektifidir. Amacım doğrultusunda dinleri iki gruba ayıracağım: Tanrı'yı benlikten ayrı görenler ve benliği Tanrı ile bir görenler. İkinci grup zaten burada vurguladığım hususla hemfikirdir, bu nedenle bu söylemin amaçları doğrultusunda onları olduğu gibi bırakabiliriz. Bu yüzden başlangıç noktası olarak ilk inancı kullanacağım: Bir Tanrı'nın **var olduğu** ancak Tanrı'nın yarattıklarından ayrı ya da onların dışında olduğu görüşü.

Bazı tespitlerde bulunmak istiyorum: Eğer birisi her şeye gücü yeten bir Yüce Yaratıcı Varlığa zaten inanıyorsa, o zaman şu iddiada bulunabilirim. Her şeye gücü yeten Yüce Yaratıcı istediği her şeyi yapabilir, değil mi?

Z: Hımm. Bir dakika lütfen. Tanrı için "O" kişi zamirini (orijinal metinde diğer varlıklar için kullanılan "It") kullanmandan memnun olup olmadığımıdan emin değilim.⁷

J-D: Evet. Biliyorum. Üzgünüm. "O"nun (orijinal metinde diğer varlıklar için kullanılan "It") kullanmandan bir şekilde "O"ndan (orijinal metinde erkekler için kullanılan "Him") ya da "O"ndan (orijinal metinde kadınlar için kullanılan "Her") daha aşağı olduğuna dair kültürel çağrışımlarınız var. Korkarım ki ben bu çağrışımlara boyun eğmeyeceğim. Yüce Yaratıcı'nın bir cinsiyeti yoktur. Bu tür küçük meselelerin çok ama **çok** ötesindedir. O hem her ikisidir hem de hiç biridir ve cinsiyetin çok ötesindedir. Dolayısıyla, İngilizcede "Kadın, erkek ve *tüm yaratılıştaki olabilecek diğer tüm cinsiyetler ve bunların hepsi ve hiçbiri*" anlamına gelen daha iyi bir kelime bulunana kadar, "O" kelimesini (orijinal metinde diğer varlıklar için kullanılan "It") kullanmak zorunda kalacağım. Bu, aşağılayıcı olmanın tam tersidir. Bana göre Tanrı'yı tek bir cinsiyetle sınırlandırmak çok daha aşağılayıcıdır. Ancak incinmiş hassasiyetlere bir selam olarak, kelimenin baş harfini harfini büyük yazalım. Tamam mı?

⁷ Türkçedeki "o" kişi zamirinin karşılığı olarak İngilizcede kadınlar için "she/her", erkekler için "he/his/him" ve genel olarak diğer varlıklar için "it/its" ifadeleri kullanılmaktadır. Türkçede böyle bir ayrım söz konusu olmadığı için bu önemli detay çeviriye yansımamaktadır. Orijinal metinde İlahi Neşe (Joy-Devine) Tanrı hakkında konuşurken "It" kişi zamirini kullanmaktadır. Sohbet Zingdad bundan duyduğu huzursuzluğu dile getiriyor, zira belli dini inançlara sahip toplumlarda Tanrı'nın erkekler için kullanılan "he/his/him" zamiri ile nitelendirilmesi yaygındır. Bunun üzerine İlahi Neşe gerekli açıklamayı yapıyor.

Z: Evet, mükemmel, teşekkür ederim. Ama madem sözünü kestim ve ince eleyip sık dokumakla meşgulüm, peki ya "Tanrı" etiketi? Yani, bu tek bir dini perspektifi ima etmiyor mu? Belki de "Kaynak" ya da... daha az kısıtlayıcı bir şey dememiz gerekmez mi?

J-D: Tamaaaaam. Bunu da hızlıca ele alalım. Bulacağın hiçbir isim veya etiket asla yeterli olmayacaktır. Bir etiket, doğası gereği indirgeyicidir. O olmayan her şeyi dışlar. Hiçbir etiket Tanrı'yı tanımlama işini asla yapamayacaktır çünkü Tanrı her şeydir ve hatta bundan daha fazlasıdır. Tanrı tam bir kavrayış ve tanımlamanın ötesindedir. Bu yüzden aslında Tanrı konusunda tamamen sessiz kalmayı tercih etmeliyiz çünkü Tanrı hakkında söyleyebileceğimiz her şey gerçeğin bir indirgenmesidir. İsim yok, tanımlama yok ve anlama çabası yok. Ama bu aptalca olur. En azından Tanrı'yı elimizde olanlarla anlamayı **denesek**? Bir başlangıç yapsak ve kavrama yeteneğimiz arttıkça kavrayışımızı geliştirmeye devam etsek? Dünya gezegeninde sizler iletişim kurmak ve düşüncelerinizi geliştirmek için dili kullandığınıza göre, Tanrı'yı ifade etmek için **bir kelime** bulmalıyız. Eğer tüm sözcükleri reddedersek, O'ndan söz edemeyiz. Ve eğer tanımlayıcı bir terim bulursak, o zaman daha kötü olur, çünkü bu daha da kısıtlayıcıdır. Bu nedenle, sadece konuşmanın akışını sağlamak adına, şu anda içinde yaşadığınız kültürde en büyük yankı uyandıran ismi seçiyorum. Kudretli Zeelagzog'dan (ya da türetilmiş herhangi bir isimden) bahsedersen, "o da kim?" dersiniz. Bunun yerine, Tanrı'dan bahsedersen, daha sonra Tanrı hakkındaki görüşümün ne olduğunu açıklamak zorunda kalsam bile, kimden söz ettiğimi bilirsiniz. Şu anda yaptığım da **tam olarak** bu. Eğer sizin Tanrı hakkındaki görüşünüz Tanrı'nın bizden ayrı olduğu yönündeyse, o zaman size diyorum ki, O bizimle ve Var Olan Her Şeyle BİR'dir. Bu yüzden "Tanrı" ismini kullanacağım ve zamanla bu isimle ne demek istediğimi anlayacaksınız. Okuyucuların başka bir terimi tercih edebilirler, bu konuda anlayışınızı rica ediyorum.

Z: Tamam, anladım. Açıklama için teşekkür ederim ve kesinti için özür dilerim. Lütfen kaldığımız yerden devam edebilir miyiz?

J-D: Evet, kesinlikle. Şöyle bir gözlemde bulunuyordum: Eğer Tanrı her şeye kadirse, o zaman Tanrı dilediği her şeyi yapabilir ve dilediği her şeyi yaratabilir, değil mi?

Z: Doğru.

J-D: Yani, eğer böyle bir Varlık dünyayı sizin bakış açınızdan deneyimlemek isteseydi, bunu yapabilirdi. Aslında, eğer isteseydi, dünyayı **aynı anda her bir canlı varlığın perspektifinden** deneyimleyebilirdi, değil mi?

Z: Evet. Sanırım "kadir (her şeye gücü yeten)" kelimesi kısıtlanmadığı anlamına geliyor. Her şeyi yapabilir. Eminim her şeyi her perspektiften görmek de buna dahildir.

J-D: O zaman tek soru Tanrı'nın bunu **isteyip istemeyeceği** olacaktır. Tanrı her şeyi tam olarak senin (ve diğer herkesin) gördüğü gibi mi görmek isterdi yoksa Yaratılış'a "yukarıdan" ya da "ayrı" bir konumdan mı bakmak isterdi? Soruyu şöyle yanıtlayacağım: Tanrı'nın benimseyeceği en sevgi dolu bakış açısı nedir? Tanrı'nın size karşı en çok sevgi ve şefkat duymasını sağlayacak bakış açısı nedir? Açıkçası, Tanrı'nın sizi **gerçekten** anlayabilmesi için, hayatı sizin **gibi** deneyimlemeye istekli olması gerekir. Aksi takdirde Tanrı sizin dışınızda durup tüm küçük zaaflarınıza ve beceriksizliklerinize bakacak ve sizi sadece kusurlu ve bozuk olarak görecektir. Ancak Tanrı dünyayı sizin aracılığınızla, siz **olarak** deneyimliyorsa, o zaman kesinlikle Tanrı'nın size karşı şefkat ve sevgiden başka bir yaklaşımı olamaz. Bu yüzden size bir seçenek sunuyorum: Tanrı'nın sevgi dolu olduğuna inanıyor musunuz, inanmıyor musunuz? Ben en güçlü şekilde Tanrı'nın sevgi **olduğunu** iddia ediyorum. Ve size şu basit gerçeği

sunuyorum: Tanrı için en sevgi dolu seçim, Tanrı'nın Kendisini sizden ayrı görmemesidir. Eğer Tanrı her şeyi sizin gözlerinizden görmeyi seçseydi, ama yine de Tanrı olduğunu **bilseydi**, o zaman bu sizin bakış açınız **olmazdı**. Sizin bakış açınız **tam olarak** sizin gördüğünüz şekildedir. Tanrı'nın yapacağı en sevgi dolu şeyin **tam olarak sizin** bakış açınıza sahip olmak olduğunu söylüyorum. Bu nedenle Tanrı dünyayı sizin aracılığınızla, siz **olarak** deneyimler! Tanrı'nın varlığını bilmeseniz ya da Tanrı'ya inanmasanız bile. Tanrı hâlâ sizin içinizdedir. Ve diğer tüm olası bakış açılarındadır. Yani Tanrı sadece iyi davrandıkları zaman belirli dindar ve "tanrısal" bakış açılarına girmez! Hayır. Bu koşullu sevgidir. Ben ise Tanrı'nın koşulsuz sevgi **olduğunu** söylüyorum.

Z: Bunu söylüyorsun ama bunu kanıtlayabilir misin?... Tanrı'nın bizi koşulsuz sevdiğini.

J-D: Tekrar ediyorum, sadece güçlü bir argüman sunabilirim. Siz istediğinize inanacaksınız. Ama eğer Tanrı'nın her yerde olan ve her ilme sahip olan olduğuna inanıyorsanız, o zaman tanım gereği benimle aynı fikirdesiniz demektir.

Z: Ha? Nasıl?

J-D: Her yerde olan, her noktada mevcut demektir. Tanrı'nın olmadığı hiçbir yer yoktur. Sizin bulunduğunuz yer de buna dahildir. Şimdi, konum algınızı genişletirseniz, sadece coğrafi olarak bulunduğunuz yerde olmadığını, ruhsal olarak da o konumda olduğunuzu anlayacaksınız. Kendiniz, yaşam ve Tanrı hakkında sahip olduğunuz inanç ve fikirlerin bir sonucu olarak ruhen bulunduğunuz yerdesiniz. Tanrı her yerde bulunur. Bu, Tanrı'nın aynı **zamanda** sizinle birlikte tam olarak o konumda ve diğer her yerde, Var Olan Her Şey'deki diğer her varlık ve şeyle birlikte olduğu anlamına gelir.

Z: Hmm. İyi bir noktaya değindin.

J-D: Ve her ilme sahip olan her şeyi bilen demektir. Köpek olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?

Z: Hayır... pek sayılmaz.

J-D: Ama evinde sizinle birlikte yaşayan köpekleriniz var. Onları çocukların gibi seviyorsun. Yaptıkları her şeyi gözlemliyorsun ve çoğu zaman etkileşimlerini ve gelişimlerini büyük bir ilgiyle inceliyorsun. Neden köpek olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun?

Z: Çünkü ben bir insanım! Köpek olmaya dair hiçbir fikrim yok!

J-D: Aha! Birisi olmanın nasıl bir şey olduğunu **gerçekten** bilmek için, gerçekten o kişi **olmanız gerekir**. Aksi takdirde yalnızca o varlık **hakkında** bir şeyler bilirsiniz. Şimdi aynı şey Tanrı için de geçerli. Eğer Tanrı gerçekten her şeyi biliyorsa, o zaman sadece sizin hakkınızda bir şeyler bilemez. Eğer Tanrı sizi dışarıdan gözlemlese, o zaman Tanrı siz **olmanın nasıl bir şey olduğunu** asla gerçekten bilemeyecektir. Bunun yerine Tanrı şunu yapar: Tanrı sizsinizdir.

Z: Ama... bu gülünç derecede egoist bir yaklaşım değil mi, benim Tanrı olduğum? Yani Tanrı çok büyük ve...

J-D: Hayır. Her bir kişi için iddia ettiğiniz bir şeyi kendiniz için de iddia etmek egoistlik olamaz. Aslında aynı şeyi her hayvan, bitki, böcek, taş, molekül, atom... için de iddia ediyorum. Bu perspektiften bakıldığında hem evren kadar büyük olduğunuzu hem de ama aynı zamanda bir amip büyüklüğünde olduğunuzu söylüyorum. Bu kulağa egoizm gibi mi geliyor? Bu konum sizi Var Olan Her Şey'deki diğer varlıklardan ne daha büyük ne de daha küçük yapar. Ancak Tanrı'yı **çok daha** yüce kılar.

Z: Nasıl?

J-D: Her yerde olan, her şeyi bilen ve sonsuz güç ve yeteneğe sahip olan sonsuz bakış açısına sahip bir Tanrı'nın, yalnızca bazı bakış açılarına sahip olan ve siz yalnızca belirli "iyi ve kutsal" şeyleri yaptığınız sürece sizin dışınızda yaşayan bir Tanrı'dan daha büyük olduğu açıktır.

Z: Hımm. Başka iyi bir argüman daha.

J-D: Buyurun size bir muamma. Eğer Tanrı her şeye kadirse **ve eğer Tanrı** sevgi ise, o zaman Tanrı'nın sizinle bir olması **gerekir**. Ve eğer Tanrı her şeyi biliyorsa, o zaman Tanrı sizinle bir **olmalıdır**. **Ve eğer Tanrı** her yerde mevcutsa, o zaman Tanrı sizinle bir **olmalıdır**.

Şimdi seçim sizin. Tanrı'nın bu niteliklerine olan inancınızdan vazgeçmek istiyor musunuz? Tanrı'nın bunlardan daha **az** olduğuna inanmayı mı tercih edersiniz? Tanrı'nın her şeye gücü yetmez, sevgi dolu değildir, her şeyi bilmez ve aynı anda her yerde değildir mi demek istersiniz? Yoksa Tanrı'nın herkesle -tabii ki sen ve okuyucularının her biri de dahil- bir olduğu kaçınılmaz gerçeğini mi kabul etmek istersiniz...?

Z: Eminim ileri sürülecek başka argümanlar da vardır.

J-D: Haklısın! Her zaman başka argümanlar da olur çünkü şüphe etmek ya da başka bir görüş yaratmak için her zaman alan vardır. Bu sizin özgür iradenizin devreye girmesidir. Ve eğer kalbinizin sizi yönlendirdiği yön buysa, o zaman elbette kendi gerçeğinizi takip etmelisiniz. Burada size gerçeğimizin ne olması gerektiğini söylemek için bulunmuyorum. Kendi gerçeğimin ne olduğunu söylemek için buradayım. Görüşümü ortaya koyuyorum ve onu destekliyorum. Sonrasında siz karar verebilirsiniz.

Z: Hayır, dur bir dakika. Anlatmak istediğim şey, Tanrı'nın tüm bakış açılarına sahip olduğuna dair oldukça güçlü bir iddia ortaya koymuş olduğun. Bunun, Tanrı'nın benim yerimde olmanın nasıl bir şey olduğunu tam olarak bilebileceği ve her şeyi tam olarak benim yaşadığım gibi yaşayabileceği anlamına gelebileceğini kabul edebilirim. Ancak bu, Tanrı'nın benimle bir olduğunu söylemekle aynı şey değildir.

J-D: Nasıl değil?

Z: Peki, imm... ya Tanrı zihnimde benimle birlikte hareket ediyorsa... bilirsin işte?

J-D: Hayır. Ya Tanrı senin hayatını tam olarak senin deneyimlediğin gibi deneyimliyor ya da Tanrı'nın senin hayatına ilişkin deneyimi seninkinden farklıdır. Her ikisi aynı anda olmaz. Fark ne kadar küçük olursa olsun, **herhangi bir** ayrılık her şeyi bilme ve her yerde bulunma kurallarını ihlal edecektir. Ama dediğim gibi, eğer istersek bu konuyu döndüre döndüre tartışacak küçük noktalar bulmaya devam edebiliriz.

Z: Hayır, anlayabiliyorum. Söylediklerini kabul ediyorum. Çok mantıklı ve aslında benim kalbimde de yankı buluyor. Ama tam olarak anlayamadığım bir şey var: Tanrı bunu neden yapıyor? Bu aşırı derecede karmaşık bir şey gibi görünüyor... tüm bu evreni yaratmak ve onu kim bilir kaç trilyon parçacıkla doldurmak, ki bunların hiçbiri kendilerinin O olduğunu bilmiyor. Neden bu kadar çaba harcasın? Tüm bunlar ne için?

J-D: Bölüm 3'teki hikâyeyi hatırlıyor musun? Hani unutkanlık iksirini içen kralla ilgili olan? Bu biraz ona benziyor. Tanrı sonsuz bir kendini yaratma ve kendini keşfetme sürecinde.

"Böyle olsaydım nasıl olurdu?" sorusu yeni bir varlık ya da yepyeni bir evren yaratan sorudur. Burada, bu realitede gerçekleşen unutmaya yolculuğu, kendini keşfetmenin olası yollarından biridir.

"Gerçekte kim ya da ne olduğumu bilmeseysen nasıl olurdu?" sorusu birçok gerçeğe yol açar. Bu da onlardan biri. Gerçeklik soru, siz her biriniz olası cevaplardan birisiniz.

"Ben **bu** koşullar altında Tanrı'ya olan şeyim" geri dönüş yolundaki cevabınızdır.

Z: Tamam... yani ben Tanrı ile birim ve hepimiz öyleyiz. Ve kendimizi keşfetme yolculuğundayız. Kendi kişisel keşif yolculuğumu gerçekleştirerek herkese daha fazla öz-bilgi getiriyorum.

J-D: Güzel! Evet! Eğer Tanrı'yı keşfetmek istiyorsanız, o zaman başlamak için en iyi yer kendinizi keşfetmektir.

Z: Hmm. Mantiği anlıyorum ama... bu çok... yani... bazı insanlar bunu biraz kafirce bulmayacak mı?

J-D: Oo, kesinlikle! Bu konuşmayı kafirce bulacak olanlar var. Yeterince dikkatli bakarsan, sadece mutlu olmayı bile küfür olarak nitelendirecek birilerini de bulabilirsin. Dolayısıyla başkalarının ne düşüneceği ya da neye inanacağı beni ilgilendirmiyor. Kendi adıma, tüm bu küfür kavramını anlamsız buluyorum. Tanrı'yı gücendirebileceğinizi ya da Tanrı'nın duygularını incitebileceğinizi düşünmek çok saçma. Bununla birlikte **sizi** incitebilecek inanç ve düşüncelere sahip **olabilirsiniz**. Örneğin, Tanrı hakkında nefret dolu düşüncelere sahip olmak bunu yapacaktır. Ancak, yeterli zaman ve biraz sevgi dolu rehberlik verildiğinde, tüm varlıklar sonunda kendilerini incitmekten hoşlanmadıklarına karar verirler ve bunu yapmayı bırakıp onun yerine daha yapıcı bir şey seçerler. Onlara huzur, sevgi ve neşe getirecek bir şey. Ve Tanrı'yı sevmek **bunu** kesinlikle yapacaktır. Tanrı bunu bilir. Tanrı sizi gerçekte olduğunuz gibi görür. Tanrı'yı gücendirecek anlık küçük bir şey yapamaz ya da söyleyemezsiniz. Aslında bu tamamen imkânsızdır çünkü Tanrı sonsuzdur ve kelimenin tam anlamıyla bundan daha büyüktür.

Z: Peki, o zaman küfür nedir? Eğer Tanrı gücendirilemezse, neden bu kelimeye sahibiz?

J-D: Küfür kavramı bazılarının diğerlerini korku yoluyla kontrol etmek için kullandığı bir kurgudur. Şamanların ve cadı-şifacıların kabileye belirli şekillerde davranmaları gerektiğini, aksi takdirde tanrıların mutsuz olacağını ve kötü bir hasat olacağını söylediği eski zamanlara kadar uzanır bu kavram... ya da benzer bir kavram. Bu, toplumunuzda belirli bir şekilde düşünmenizi, inanmanızı ve hareket etmenizi ve yalnızca belirli onaylanmış şeyleri söylemenizi talep eden dini otoriteler tarafından size sunulan şeyle tamamen aynıdır. Sizin için belirledikleri sınırların dışına çıkarsanız, size Tanrı'nın bundan hoşnut olmayacağını ve hayatınızı zorlaştıracığını, hatta size salgın hastalık göndereceğini ve ölmenize neden olacağını söylerler. Ve sonra, elbette, sonsuza kadar ıstırapla işkence görmenize neden olacaktır. Bu yine aynı manipülasyon ve kontrol hikâyesidir. Tek fark, yeni dinlerin, istediklerini yapmayanları hayali cezalandırma şekillerinin belki biraz daha acımasız ve vahşi olması. Ama fark etmez, hepsi eşit derecede hatalı. Tanrı uymanız için dar kurallar yaratmaz. Tanrı bunun yerine size özgür irade verir. Tanrı, özgür irade teklifini kabul ettiğinizde öfke nöbeti geçirecek huysuz bir çocuk değildir. Tanrı, çok insani, çok normal yargı hataları yaptığınız için sizi incitecek kindar, zalim bir sadist değildir. Bu hatalar yüzünden kendinize zarar veriyorsunuz ve kesinlikle garanti ediyorum ki hatalarınızdan eninde sonunda ders alacak ve biraz zaman tanındığında daha iyi kararlar vermeye başlayacaksınız. Öyleyse sizi cezalandırmanın ne anlamı var? Ceza size hiçbir şey öğretmez. Öğretici olan şey **tam olarak** yarattığınız şeyi elde etmenize izin vermektir. Tanrı kesinlikle dikkatsiz, cahil ya da akılsız değildir. Tanrı işe yaramayan bir şeyi yapmaz.

Küfür ve ilahi ceza kavramlarının tamamı sadece değersiz olmakla kalmaz, aynı zamanda Tanrı'nın ne olduğu ve nasıl davranacağı ile de doğrudan çelişir. Tanrı sizin birdir ve Tanrı Kendisinden nefret etme ya da Kendisini cezalandırma arzusunun ötesindedir.

Küfür diye bir şey varsa, o zaman bu küfür diye bir şey olduğunun öne sürülmüş olmasındandır (gülümseyerek).

Z: Pekâlâ. Bunu kabul edebilirim. O halde, Tanrı'yı keşfetmek için en iyi yerin kendi kalbimin içine bakmak olduğunu düşünmek net bir şekilde küfür değil mi?

J-D: Kesinlikle değil! Sana eski favorilerimden birini tekrar hatırlatacağım: Tanrı'nın suretinde yaratıldığınız söylenmiyor mu? Bu, "*Tanrı'yı görmek istiyorsanız... o zaman kendinize bakın!*" demenin bir başka yolu değil midir?

Z: Evet. Sanırım öyle.

J-D: Tekrar ediyorum, sadece fiziksel bedeninizi kastetmiyorum. Gerçekte **olduğunuz şeyi kastediyorum**. En gerçek, en derin özünüzü. Ve eğer bu böyleyse, o zaman kendi en derin özünüzü gerçekten ve derinden kavramaya çalışmak Tanrı'yı tanımaya çalışmaktır.

Z: Bu mantıklı. Ama hepimiz Tanrı'yız. Yani her şey Tanrı. Öyleyse neden Tanrı'yı keşfetmeye etrafımdaki başka bir insana, doğaya ya da başka bir şeye bakarak başlayamıyorum?

J-D: Bunu deneyebilirsin. Ve etrafındakileri gözlemlemen kendini daha iyi anlamana yardımcı olduğu ölçüde işe yarayacaktır. Gördüğün gibi, önce kendinde görmediğin bir şeyi başkasında anlayamazsın, bu sadece seni şaşırtacaktır.

Başını sallayarak uzaklaşırken kendine "*Nasıl böyle olabilirler?*" diye sorarken bulabilirsin kendini. Bununla birlikte, eğer bu şeyi kendinde gördüysen, o zaman diğeriyle empati kurabilirsin. Onlara kendi anlayışından bir hediye vermiş olursun ve bu hediye onların da kendilerini anlamalarına yardımcı olabilir. Yani kendini keşfetmek anahtardır. Ve kendini sevmek kapıdır. Kendini kabul etmek ise o kapıdan nasıl geçeceğinizdir. Ve bu sizin yaratıldığınız yolculuktur. Görüyorsunuz, Tanrı sadece sizin gözlerinizden dünyaya bakmakla kalmıyor, aynı zamanda sizin bakış açınızdan içeriye bakarak Kendisine de bakıyor. Ve böylece, kendiniz hakkında biraz daha fazla şey keşfettiğinizde Tanrı'ya Kendisi hakkında yeni bir bakış açısı hediye etmiş oluyorsunuz.

Z: Oo, bu oldukça havalı! Bu, Tanrı'nın hepimizin dahil olduğu tüm bu süreçlerin bir sonucu olarak sürekli bir Kendini yaratma ve Kendini keşfetme süreci içinde olduğu anlamına gelir.

J-D: Evet! Biz Tanrı'nın Kendisini keşfediyoruz.

Z: O zaman hepimiz aynı büyük işle uğraşıyoruz?

J-D: Evet. Tanrı'nın en kötü, en karanlık görünen şeyleri yapan yönleri bile öyle. Onlar bile Kendisini keşfetme için bir fırsat yaratırlar. Bunu hem büyüyüp kendilerini keşfederken yaşadıkları deneyimler aracılığıyla doğrudan yaparlar, hem de ışık yönelimli olanlara kendilerini tanımlama ve karanlığa karşı kendilerini keşfetme fırsatı sundukları için dolaylı olarak yaparlar. Eğer büyük ve güçlü bir düşman olmasaydı, cesur olduğunuzu, her şeye rağmen ayağa kalkıp doğru olanı yapacağınızı keşfetme fırsatınız asla olmazdı. Yanlış yapan hiç kimse olmasaydı, o zaman doğru olanı yapmaya nasıl karar verirdiniz? Ve bu böyle devam eder. Karanlık olanlar da aydınlık olanlar kadar değerlidir bu büyük iş için. Ve eğer karanlık bir oyun oynuyorsanız, o zaman rotanızı değiştirerek aydınlığa dönmekten alacağınız keyif çok yükücedir. Ve elbette gerçekten de "karanlık olanlar" veya "aydınlık olanlar" diye bir şey yoktur.

Gerçekten yoktur. Hepiniz bu iki durumu da kendi içinizde barındırıyorsunuz. Hepiniz, reenkarnasyon öykünüzün bir noktasında ve hatta mevcut yaşamınızın bir noktasında, çok sevimsiz şeyler yaptınız ve "karanlık" bir yerde bulundunuz. Ve herkes, ne kadar "karanlık" olursa olsun, bir noktada ışığa geri dönecektir. Bu yaşamda olmasa bile, gelecekteki bir noktada. Size **hepimizin bir olduğunu** söylüyorum. Ve hepimiz, her birimiz kendi yolunda, gerçekte kim olduğumuzu keşfetme sürecine dahil olmuş durumdayız. Ve bunu yaparken de sürekli bir yaratım süreci içindeyiz. Ve bu bizim Tanrı'ya hizmetimizdir.

Z: Bunu düşünmek beni mutlu ediyor. Bu harika bakış açısı için teşekkür ederim. Ancak her şeyin bir olduğu yönündeki önermeni kabul etmemin önünde son bir engel daha var. Böyle bir inanç bana iyi ve kötünün, doğru ve yanlışın olmadığını düşündürüyor. Ne istersek, nasıl istersek, kime istersek yapabileceğimiz ve her şeyin Tanrı tarafından kabul edileceği anlamına geliyor. Ve bu bana doğru gelmiyor. Bu "her şey birdir" meselesi ahlak dışı bir duruşa yol açıyor gibi görünüyor.

J-D: Sadece bunu yanlış anladığın için öyle geliyor. Burada bir ara vermek istiyorum çünkü dini perspektiften bakıldığında Tanrı'nın herkesle bir olup olmadığı sorusunun cevabını ortaya koyduğumu hissediyorum. Şimdi beni doğrudan bir sonraki konuya, "Birliğin Etkileri"ne yönlendirmek için mükemmel bir soru sordun. Ahlak ve yaşam kuralları gibi önemli bir konuya değindin. Bununla birlikte düzeltmek isteyeceğim yanlış bir varsayımda bulundun. Ama tüm bunlar bir sonraki bölümde olacak...

* * * * *

6. Birliğin Etkileri

Zingdad: Merhaba J-D, Birliğin ahlaki sonuçları hakkında konuşacaktık ama önce sormak istediğim birkaç soru var.

Yeni okuyanlar için; "her şeyin bir olduğunu" bilim ve din perspektiflerinden nasıl görebileceğimizi açıkladın. Ama buna bakabileceğimiz başka perspektifler de yok mu?

J-D: Merhaba Zingdad. Evet. Bu konunun ele alınabileceği bir dizi farklı ve eşit derecede geçerli bakış açısı olduğu kesin. Bence şu anda gezegeninizde yaşayan insanlar için neredeyse 7 milyar farklı geçerli bakış açısı var.

Z: Ne? Ama bu gezegendeki insan sayısı! Ah doğru ya, anladım. Her insanın kendine özgü bir bakış açısı vardır ve her insanın bakış açısı geçerlidir.

J-D: Bu doğru. Ama görüyorsun, bunu 7 milyar farklı perspektiften tartışmamıza gerek yok çünkü biz insanlarla tartışmaya çalışmıyoruz. Kimseyi herhangi bir şeye ikna etmeye çalışmıyoruz. Bahsettiğim iki perspektifi seçmemin tek nedeni, bunların şu anda içinde yaşadığınız toplumda nispeten yaygın ve anlaşılır bakış açıları olmasıdır. Ben sadece bunları kendi görüşümü ortaya koymak için bir çerçeve olarak kullandım.

Z: Tamam. Anlıyorum. Ama korkarım bu beni başka bir soruya götürüyor. Eğer kimseyi bir şeye ikna etmeye **çalışmıyorsan**, o zaman ne yapmaya çalışıyorsun? Yani neden benimle bu konuşmaları yapıyorsun?

J-D: Haa! Öncelikle **senin** ne yapmaya çalıştığını sormama izin ver? Neden **benimle** bu konuşmaları yapıyorsun?

Z: Şey... Her şey birkaç yıl önce beni rahatsız eden sorulara bazı cevaplar bulmaya çalışırken başladı. Bu dünya ve bu gerçeklik hakkında bana gerçekten anlamsız gelen çok şey vardı. İçimde o kadar çok acı ve çatışma vardı ki biraz karmaşa içindeydim. Ve sonra, bir şekilde, kafa karışıklığım ve acım içinde, 8 ile konuşmanın bir yolunu bulmayı başardım. Bazı cevaplar almaya başladım. Sonra Adamu ve diğer varlıklarla konuşmaya başladım ve aldığım bilgiler inanılmaz derecede yardımcı oldu. Bunu çalıştıkça, bana büyük ölçüde iç huzuru getirdi, iyileşme ve büyümeyi kolaylaştırdı. Sürece güvenmeyi ve onu sevmeyi öğrendim. Ve git gide daha iyi olmaya devam ediyor. Sanki ne kadar büyürsem o kadar çok şey alabiliyorum. Yani... Sanırım sorunun cevabı, kendimi iyileştirmeye çalışıyorum, kendimi sevmeye çalışıyorum, gerçekte kim olduğumu ve Tanrı'nın gerçekte kim olduğunu keşfetmeye çalışıyorum ve ruhumun amacını bulmaya ve gerçekleştirmeye çalışıyorum... bu tür şeyler. Benim cevabım bu. Seninki nedir?

J-D: Aynısı.

Z: Hayır hayır hayır... Bunu bana yapamazsın! Senin cevabın benimkiyle nasıl aynı oluyor?

J-D: İki sebep var. İlki çok kolay. Ben benim sen de bensin, hatırladın mı? Ben benim İçsel Benliğimim. Kendinin en yüksek hayrına niyet ettiğinde, kendini benimle hizalamış olursun. O zaman birbirimize benzeriz. Yani senin hedeflerin ve motivasyonların benimkiler olur. Sen ve ben sahip olduğumuz soruları birlikte yanıtıyoruz. Bu ilk yanıt ve açıklaması en kolay olanı.

İkinci cevap küçük bir bakış açısı değişikliği gerektirir. Gördüğün gibi "ben", varlığımın bir gerçeği olarak Tanrı ile bir olduğumu kesinlikle bilen bütünlenmiş bir varlığım. Herkesle ve her şeyle, her yerde bir olduğum ve hep birlikte Tanrı ile bir olduğumuz varlığımın temel bir gerçeğidir. Açık bir şekilde bu **benim için** Dünya gezegeninin her bir sakiniyle bir olduğumu bildiğim anlamına geliyor, değil mi?

Z: Vay canına! Bu, Dünya'daki herkesin "İçsel benliği" olduğun anlamına mı geliyor?

J-D: Hayır. Daha önceki bir konuşmamızda sana Dünya gezegeninde "şimdi ve burada" enkarne olan ve benimle **böyle** bir ilişkisi olan tek kişinin sen olduğunu söylemiştim. Demek istediğim şey, Dünya'daki herkesin Tanrı ile bir olduğudur. Ve onlar bunu bilsin ya da bilmesin, ben bunu biliyorum. Ve benim de Tanrı ile bir olduğumu biliyorum. Dolayısıyla, net bir şekilde, Dünya'daki herkesle bir olduğum benim için doğrudur. Tamam mı?

Z: Oo! Tamam. Kendi bakış açımdan **hepimizi** bir gördüğünü söylüyorsun!

J-D: Evet. Mantıksal olarak durum bu. Ama bir şeyi netleştirmeme izin ver. Ben bazı açılardan sizin gibiyim, bazı açılardan ise sizden farklıyım. Benim gerçeklik algım sizinkinden çok farklı. Bunu size tam olarak anlayabileceğiniz bir şekilde tarif edemeyeceğim, ancak size bir ipucu verebilirim.

Örnek vermek gerekirse, ben sizin gibi tek bir bakış açısıyla sınırlı değilim. Siz dünyanızı tek bir perspektiften algılıyorsunuz. Kendinizi aynı anda yalnızca tek bir yerde durabilen ve hayatınız hakkında aynı anda yalnızca tek bir şey hissedebilen veya düşünebilen tek bir varlık olarak deneyimliyorsunuz. Birbiriyle çelişen düşünceleriniz olsa bile, bir perspektiften diğerine sıçrarsınız. Her seferinde bir tane. Siz böyle olmak için yaratıldınız. Siz tek perspektifli bir varlıksınız. Öte yandan ben aslında bir çokluğum. Kendimden çoğul olarak "biz" diye bahsetmem doğru olur aslında ama bu kafa karıştırıcı olur. Gördüğünüz gibi, sonsuz sayıda bakış açısına sahibim. Bu, aynı anda sonsuz sayıda insan olduğumu söylemek gibi bir şey.

Z: Vay canına. Sonsuz mu? Bu senin Tanrı olduğun anlamına gelmiyor mu?

J-D: Hayır. Ben Tanrı ile BİR'im. Ama Tanrı'nın **tamamı** olmaktan çok ama çok uzağım! Tanrı'nın **bütünüyle** kıyaslandığımda ben... minicik bir şeyim. Çok ama çok küçük bir bebek varlığım.

Z: Ve buna rağmen sonsuz bakış açısına sahipsin?

J-D: Uzay/Zaman Sürekliliği adı verilen yapının dışında olduğumu anla. Bu sebepten varlığımın her bir anda sahip olabileceği tüm etkileşimleri bir bakışta görebiliyorum. Her an bir perspektiftir. Her etkileşim benim için **şimdidir**. Uzay/Zaman sonsuz olduğundan, sonsuz bakış açısına sahibim.

Z: Tamam, bu benim için biraz kafa karıştırıcı.

J-D: Evet. Ve ben sizin şu anda içinde bulunduğunuz ve sizin "evren" olarak adlandırdığınız gerçekliğin sadece bir parçasından söz ediyorum. Benim için bu, Yaşamla etkileşim halinde olduğum bir gerçekliğin bir alt kümesi. Benim için, kendimi bildiğim sonsuz sayıda başka gerçeklik var.

Z: Sonsuz sayıda başka evren mi?

J-D: Evet **bu şekilde** değerlendirebilirsin. Ancak bu zaten çok kısıtlayıcı bir kavramsallaştırma. Daha sonraki konuşmalarımızda size farkında olduğum sonsuz gerçekliklerin büyüklüğünü ve

enginliğini aktarmaya çalışacağım. Ve henüz keşfetmediğim ve farkındalığının içine almadığım çok daha fazlası var. Çok çok daha fazlası. Bunu size benim harikulade ve özel bir şey olduğumu düşündürmek için söylemiyorum. Yani **ben** harikulade ve özelim elbette (gülümsüyor). Ama var olan diğer tüm varlıklar da öyle. Dünya üzerindeki herkes kendi içinde bu Tanrı-benzeri farkındalığı deneyimleyen bir Tanrı-benliğe sahiptir. Dolayısıyla, size söylediklerim hem şaşırtıcı **hem de** biraz "ne olmuş yani?" dedirtecek türden. Bunu size söylememin nedeni, benim kendime ve gerçekliğime ilişkin algılarımın sizinkinden oldukça temel bazı farklılıklar taşıdığını size anlatabilmek. Dolayısıyla, benim için her şeyin bir olduğu doğrudur dediğimde soyut, felsefi bir şeyi kastetmiyorum. Bunu türetilmiş teorik bir anlayış olarak da ifade etmiyorum. Hayır. Demek istediğim, bu benim çok geniş bir deneyimler kümesinden kesinlikle algıladığım gerçekliktir.

Z: "Kesin algılanan gerçeklik" ne anlama geliyor?

J-D: Pekâlâ. Sana şunu sorayım: Yaşıyor musun? Ve eğer yaşıyorsan, bunu bana kanıtlayabilir misin?

Z: Tabii ki yaşıyorum. Bunu kanıtlayabilir miyim? Deneyebilirim. Ben yaşayan, nefes alan biyolojik bir varlığım. Ve bilinçliyim. Düşünüyorum, hissediyorum ve...

J-D: Güzel, güzel. Kanıta ihtiyacım yok ve bu tartışmayı yapmamıza da gerek yok. Ben sadece sana şunu göstermek istedim. Hayatta olduğunu **biliyorsun**. Bu sadece sahip olduğun bir fikir ya da teorik bir kurgu değil. Bu **senin** "*kesin algılanan gerçekliğin*". Bu senin için tartışılmaz. Şimdi senden hayatta olduğunu kanıtlamanı istesem, zihninde bunu açıklayacak ya da kanıtlamaya çalışacak düşünceler **arayabilirsin**. Bunu entelektüel bir egzersiz olarak yapabilirsin. Ancak bu **senin için** tamamen alakasız ve gereksizdir çünkü bunun doğru olduğunu her şeyinle, düşünmeden bile bilirsin. Bu mümkün olan en aşikâr şeydir. İşte tam da böyle bir şekilde, benim için her şeyin bir olduğu doğrudur. Ve bunu tüm varlığımın oldukça kapsamlı deneyiminin tüm gücüyle söylüyorum.

Z: Anlamaya başladım. Teşekkür ederim. Ancak bu, benimle aynı amaca sahip olman konusundaki sorumu yanıtlamadı.

J-D: Hayır. Ama bunu da boşuna açıklamadım. Argümanım için zemin hazırlıyordum. Anlamanızı istediğim şey, Dünya üzerindeki her varlığı gerçekten, tamamen, benimle ve Var Olan Her Şeyle bir olarak algıladığımdır. Ve kendimi çok sevdiğim ve önemsedğim için, bunun uzantısı olarak var olan her bir "diğeri" seviyor ve önemsiyorum. Ve bu nedenle, acı içinde bir çığlık duyduğumda, bu acıyı neşeye dönüştürmeye yardımcı olup olamayacağımı görme arzusundayım. Aslında benim buradaki amacım da bu. Bu gerçeklik sistemine geldim çünkü acı içinde bir çığlık vardı. Ve bu çığlığı duymamın nedeni de ona yanıt vermem gerektiği idi. Bu yüzden buradayım. Ve bu çağrıya yanıt vermekle meşgulüm.

Şimdi, soruna geri dönmeme izin ver. Bu gezegendeki her insanın sadece "başka bir ben" olduğu perspektifini anlayarak, tüm bunlarla **amacının** ne olduğunu söylediğin kısmı sana tekrar okuyayım. Şöyle demişsin: "*Kendimi iyileştirmeye çalışıyorum, kendimi sevmeye çalışıyorum, gerçekte kim olduğumu, Tanrı'nın gerçekte kim olduğunu keşfetmeye çalışıyorum ve ruhumun amacını bulmaya ve gerçekleştirmeye çalışıyorum.*" Benim de tam olarak aynı şeyi yaptığımı görebiliyor musun? Eğer benim için Benlik gezegendeki herhangi bir kişi olabiliyorsa, o zaman yapmaya çalıştığım şey de bu. Aslında yaptığım, her zaman yaptığım, her zaman yapacağım ve şimdiye kadar yaptığım şey bu.

Z: Ne?

J-D: Ben zamanın dışındayım. Sadece sizin bakış açınıza göre bu gerçekten de devam eden bir süreç. Benim bu konudaki bakış açım oldukça farklı. Bu süreç hem mükemmel ve tamamlanmış **hem de** hâlâ devam etmekte olan bir çalışma... hem de olabileceği diğer her şey. Zamanın dışından böyle görünüyor.

Z: Ha tamam. Ama lütfen bana **bu** konuşmalarımızın insanlık üzerinde büyük bir etki yaratması gerektiğini söyleme! Demek istediğim, bu sohbetlerin o kadar uzağa ulaştığını sanmıyorum...

J-D: Lütfen, korkularını ve şüphelerini sustur. Bu konuşmaların şüphesiz büyük bir değeri olacak. Şu anda hayal edebileceğinden çok daha fazla. Ama **iş** bu değil! Bu sohbetlere devam ettikçe, yaptığımız işin gerçekte ne olduğunu anlayacaksınız. Bu sohbetler basitçe başkalarına gelip bizimle birlikte yaratmaları için bir tür davetiye görevi görüyor. Konuşmalar ilerledikçe, değerinin ne olduğu konusunda yavaş yavaş daha net bir fikre sahip olacaksınız. Bu sohbetlerin pek çok kişi için derin bir değeri olacağı ve şu anda hayal edebileceğinden çok daha ileriye gideceği doğru olsa da benim için durumun kesinlikle "bu" olmadığını söylemeliyim. Yaptığım "iş" senin henüz anlamadığın şekillerde gerçekleştiriliyor. Aslında hiçbir şey "**yapmam**" gerekmiyor. Ben sadece buradayım. Başarmam gereken her şeyi sadece olduğum şey **olarak** başarıyorum. Enerjimi ortaya koyuyor ve kullanılabilir hale getiriyorum ve bu da her şeyi arzu ettiğim şekilde dönüştürüyor.

Z: Nasıl? Sadece "burada bulunarak" bir şeyleri nasıl değiştirebilirsin ki? Bir şeyler **yapmak** durumunda olduğun kesin.

J-D: Dünya insanlarına **var olmanın** gücünü açıklamak zor. Siz sadece **yapmanın** gücü açısından düşünüyorsunuz. Bir şey **yaptığınızda** daha güçlü ve etkili olduğunuzu düşünüyorsunuz. Oysa doğru olan tam tersi. **Yapmak** yalnızca gerçek gücünüzü azaltır. Ama bunu böyle anlayamayacaksınız. Sana bunu bir hikâye üzerinden anlatmama izin ver.

Z: Bir hikâye. Mükemmel!

J-D: Evet, işte başlıyoruz:

Karanlık Diyarlılar'ın Hikâyesi

Bir zamanlar Karanlık Diyarlılar adında bir insan ırkı vardı. Yeraltının derinliklerindeki geniş, karanlık bir mağarada yaşarlardı. Karanlık Diyarlılar ırkından hiç kimse mağaranın dışına çıkmamıştı. Ancak efsaneleri ve mitleri kadim bir zamandan -zamanın ötesinde bir zamandan- tanrılarının yukarıdaki büyük Aydınlık Diyar'dan inip burada, karanlık mağarada Karanlık Diyarlılar'ı yarattığını ve sonra ayrılıp Aydınlık Diyar'a döndüğünü anlatırdı. Tanrıların bir gün geri döneceği ve ışığı Karanlık Diyar'a getireceği söylenirdi. Karanlık Diyarlılar yukarıdaki Aydınlık Diyar'ın nasıl bir yer olduğunu hayal etmeye çalışmışlar ama kimse tek bir ışık bile görmediği için bunu yapamamışlardı. Sonra, bazı Karanlık Diyarlılar karanlık dünyaları tarafından kısıtlandıklarını hissetmeye başladılar. Yukarıdaki efsanevi dünyayı deneyimlemeyi arzuluyorlardı. Efsanelerde muhteşem manzaralar, geniş açık alanlar ve harikulade deneyimler anlatılıyordu ve bunlar bazı Karanlık Diyarlılar'a çok cazip geliyordu. Bu az sayıdaki Karanlık Diyarlı yüreklerinde bu dünyanın var olduğunu **hissediyor** ve bunu haykırıyorlardı. Diğer Karanlık Diyarlılar bunların hepsinin elbette "batıl inanç saçmalığı" olduğunu söylüyorlardı. İnsanların mantıklı olmaları ve saçmalıkların peşinden koşmadan, olduğu gibi hayatlarına devam etmeleri gerektiğini söylüyorlardı. Ve bu şekilde türlerin nasıl ortaya çıktığını görüyoruz: Öte dünyayı özleyen Hayalperestler ve sadece dünyevi olanla

ilgilenen Gerçekçiler. Gerçekçiler, mitler, efsaneler ve rüyalarla vakit kaybetmek yerine, mağarayı araştırıyorlar ve sahip oldukları hayattan en iyi şekilde yararlanabilmek için algılayabildikleri her şeyi anlamaya çalışıyorlardı. Ulaşamayacakları şeylerle vakit kaybetmek yerine sorunlarına pratik çözümler buluyorlardı. Ama Hayalperestler hayal kurmaya ve dua etmeye devam ediyorlardı. Ve sonra, bir gün, doğru zaman geldiğinde duaları beklenmedik bir şekilde yanıtlanmaya başlamıştı. Tanrılar Karanlık Diyarlılar'a çok küçük, çok loş bir ışık göndermişti.

Z: Küçük, loş bir ışık mı? Bunun nasıl bir faydası olmuştu?

J-D: Olmamıştı. Ama zararı da olmamıştı. Anlayacağınız, bu hikâyenin küçük, loş ışığı bildiğiniz ışıktan farklıydı. Karanlık Diyarlılar'ın her birine verilmişti... her birinin içine yerleştirilmişti. Ama o kadar küçük ve loştu ki, sadece en dikkatli gözlemciler değişik bir şey olduğunu fark edebilmişlerdi. Aslında o kadar küçük ve loştu ki, fark etseler bile, Karanlık Diyarlılar bunu sadece hayal ettiklerini düşünmüşlerdi. Kendilerine "bir şey" olduğunu söylemeyi seçebilirler ya da bunu hayal gücünün onlara oyun oynamasına bağlayıp "hiçbir şey" olmadığını söyleyebilirlerdi. Eğer bir Karanlık Diyarlı ışığı kabul ederse, o zaman ışık artıyordu. Gördüğün gibi, bakma ve **görme** arzusu, arzunun **kendisi**, ışığın yavaş yavaş artmasına neden oluyordu. Ve böylece, zaman içinde, buna niyet edenler, bunun üzerine meditasyon yapanlar ve bununla çalışanlar daha da parlak olmuşlardı.

Z: Herhalde daha parlak gördüklerini kastediyorsun?

J-D: Hayır, demek istediğim kendilerinin daha parlak hale geldikleri. Kendileri ışıkla parlamışlardı. Tekrar söylüyorum, bu ışık sizin bildiğiniz ışıktan farklıydı. Her bir Karanlık Diyarlı'nın **içine** yerleştirilmişti. Onu kabul ettikçe, ona dikkat ettikçe, ona saygı duydukça, onu besledikçe ve onu sevdiğinde içlerinde büyümüşü. İçlerinden parlayan ve her birinin görebileceği kendi ışıkları haline gelmişti. Ve git gide daha parlak hale geldikçe, daha uzağı görebilir olmuşlardı.

Z: Peki **bu** onlara nasıl yardımcı oldu?

J-D: Olmadı. Işık hiç yardımcı olmadı. Onları mağaradan dışarı çıkarmadı. Onlara aletler, haritalar, talimatlar ya da yeni bilgiler vermedi ya da efsanelerinin doğru olduğunu söylemedi ya da buna benzer hiçbir şey yapmadı. Işık, var **olmak** dışında hiçbir şey yapmadı. Sadece olduğu şeydi. Tüm ışıkların yaptığı şeyi yapmıştı... parlamıştı. Kendine özgü bir şekilde parlıyordu: Güzel, yumuşak, ışıltılı, altın rengi bir ışık. Ama onlara o kadar nazik bir şekilde geliyordu ki, sadece aktif bir şekilde istendiğinde artıyordu. Böylece uzunca bir süre kimse ondan hiç bahsetmedi. Anlayacağınız gibi, ilk başta ışığı fark edenler ve onu artırmak için çalışanlar en büyük Hayalperestlerdi. Bu armağana en açık ve uygun olanlar onlardı. Ancak, böylesine büyük Hayalperestler olarak, kendilerine deli, tembel ve kötü olduklarının söylenmesine çok alışkınlardı. Başkalarının onları dinlememesine alışkınlardı. Karanlık Diyar'da hiçbir güce sahip olmamaya alışkınlardı. Bu yüzden ışığı keşfettiklerini başkalarıyla paylaşmak için çok fazla çaba sarf etmemişlerdi. Çoğu bu garip ama harika yeni deneyimi yaşayan tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Ama buna çok da aldırılmamışlardı çünkü başka kimsenin bunu anlamayacağını düşünseler de ışığın bir sonucu olarak ilk kez kendilerini o kadar da yalnız hissetmiyorlardı.

Z: Yani ışığın yardımı olmadı. O sadece... ışıktı. Peki bu Karanlık Diyarlılar'ın dualarına nasıl yanıt vermiş oldu?

J-D: Gördüğünüz gibi **herkes** ışık için ya da Aydınlık Diyar'a dönmek için dua etmedi. Sadece bazıları etti. Dolayısıyla, eğer Karanlık Diyarlılar mağaradan Aydınlık Diyar'a taşınmış olsalardı, bu çoğunluğun istemedikleri bir şeyi vermek olurdu. Bu yüzden ışık sadece onu seçen ve eylemleri ve kararlarıyla ışığı kendi içlerinde yaratanlar için hafifçe parlamaktan başka bir şey yapmadı. Şöyle ki... en hevesle Arayanlar için ışık sonunda yeterince parlaklaştı ve bazı ilginç şeyler görmeye başladılar. Mağara tavanından sarkan güzel kristaller gibi. İşte burada işler tersine döndü. Arayanlar'dan birkaçı tavadaki kristallere bakarken birbirlerini fark etmişlerdi ve ilk kez yalnız olmadıklarını anlamışlardı! Birbirleriyle bu konu hakkında konuşmaya başladılar. Deneyimlerini paylaşmak ve ışığı arttırmak için ipuçları ve stratejiler konusunda birbirlerine yardımcı olmak üzere Arayan gruplarını bir araya getirdiler. Arayanlar'dan olmayan bazıları da gelip onların anlattıklarını dinlediler. Bazıları duyduklarını uygulayacak kadar ilgilendiler ve onlar da Arayanlar'dan oldular. Haber yayıldı ve bir süre için mağarada olan en heyecan verici şeye dönüştü. Işığı seçenlerin çoğunlukla Hayalperest, seçmeyenlerin ise çoğunlukla Gerçekçi olması dışında her şey yolundaydı. Ve tahmin edeceğimiz üzere, işleri yürütenler Gerçekçilerdi. Güç onlardaydı, kaynaklara sahiplerdi. Kuralları onlar koyuyordu. Ve görmeyi seçmedikleri ve ışığı kendi içlerinde yaratmadıkları için, onun var olduğunu inkâr etmişlerdi. Bu yadırganacak bir şey değildi çünkü -onların bakış açısından bakınca- etraflarında ışık görmüyorlardı! Yani Gerçekçiler'e göre bunların hepsi bir yalandı. Ve basit bir yalan da değil, tehlikeli bir yalandı! Onlara göre bu Arayanlar toplumsal bir baş belası haline gelmişlerdi. Üstlerinin emir ve talimatlarına uymayı reddediyorlardı! Toplumun düzgün ve üretken üyeleri değillerdi! Tüm bu "Arayış" saçmalığı toplumun dokusunu bozuyordu!

İktidardakiler ışığı ya da Arayış'ı yasaklayamazlardı çünkü zaten bunların hepsinin uydurma olduğunu iddia ediyorlardı. Bu yüzden nüfuzlarını ve güçlerini bu konuda konuşan herkesle alay etmek için kullandılar. Işığı görmeye çalışanların sadece deli insanlar olduğuna, hepsinin bir yalan olduğuna dair güçlü iddialar öne sürdüler. Hiçbir iyi, sağlıklı, akli başında Karanlık Diyarlı'nın ışığı görmeye çalışmaması gerektiğinin bilinmesini sağladılar.

"Dışarıda ne olduğunu bilmek istiyorsanız," dedi iktidardakiler, "size söyleyebilecek uzmanlarımız var." Ne de olsa otorite onlardı.

"Görmeye çalışmak sosyal açıdan yıkıcı ve gereksiz bir saçmalaktır. Karanlık Diyar'a aykırıdır!" diye ilan ettiler.

Ancak elbette Arayış'ı ortadan kaldırmayı başaramadılar. Aslında Arayış'ın popülaritesi yavaş yavaş artmıştı. Ve sonra en hevesli Arayanlar'dan oluşan bir grup yeni bir şey keşfetti. Işıklarını bir araya getirerek çok çok daha parlak bir ışığı birlikte yaratabileceklerini fark etmişlerdi. Oldukça uzağı, son derece net görebildiklerini keşfetmişlerdi. Ve böylece her gün bir araya gelip mağaranın tavanını araştırmaya başladılar. Tavandaki belirgin yarığı görmeleri an meselesiydi; bu yarık tam da eski efsanelerde anlatıldığı gibi yukarıdaki Aydınlık Diyar'a açılan bir geçitti!

İhtiyaç duydukları tüm itici güç buydu! Arayanlar daha önce hiçbirinin deneyimlemediği bir şevkle birlikte çalışmaya başlamışlardı. Malzemeleri bir araya topladılar ve çatlağa ulaşım, çıkış yolunun bu olup olmadığını görebilmek için iskele kurmaya giriştiler. Çalışmaları zaman zaman yetkililer tarafından engelleniyordu ama çok da kötü durumda değillerdi. Yetkililerin ışığı yoktu ve bu nedenle Arayanlar'ın ne yaptığını göremiyorlardı. Bu sebepten planlarını anlayamamışlardı ve çatlağın görüldüğünü ya da varlığını bile kabul edemedikleri için inşaatı durdurmak için fazla bir şey yapamamışlardı. Böylece Arayanlar devam ettiler ve iskelelerini kurdular.

Arayanlar'ın iskelesi çatlağa doğru uzanırken, hikâyemiz burada sona eriyor. Umutlu ve heyecanlılardı. Aşağıdaki Karanlık Diyarlılar'ın geri kalanı çoğunlukla neyin peşinde olduklarından habersizdi. Bazıları duymuş ve ilgilerini çekmişti. Bazıları ise bunun bir saçmalık olduğunda ısrar ediyorlardı. Sonra ne oldu? Şey... ne yazık ki hikâye burada sona eriyor.

Z: Olamaz! Neden?

J-D: Bir soru sordun. Buraya gelme nedenimi, **yapmak** yerine sadece var **olarak** nasıl başarabileceğimi sordun. Sorduğun şey bu değil miydi?

Z: Evet, **bunu** sordum.

J-D: Peki, hikâyenin nasıl ilerlediğine bir bakalım. Hikâyede ışığın Karanlık Diyar'a gelmeyi nasıl başardığını ve hiçbir şey **yapmadan** -sadece **var olarak**- nasıl alternatifler, seçimler ve değişim getirebildiğini görebiliyor musun? Işık orada olmasına rağmen, onu görmeyi ya da görmemeyi seçmek yine de Karanlık Diyarlılar'a kalmıştı. Ve eğer onu görmeyi seçerlerse, gördükleri bu şeyle ne yapacaklarını kendileri seçebilirlerdi. Yani ışığın kendisi hiçbir şey yapmadı ama yine de nüfusun tüm sosyal yapısı ve dinamiği değişti. Işık hiçbir şey yapmadan, onu isteyenlere çıkış yollarını bulmaları için bir araç sundu. Ama aslında onlar için hiçbir şey **yapmadı**, hayır. Çok daha iyi bir şey oldu: **Eğer bunu seçerlerse** çıkış yolu olacak şekilde kendi yollarını yaratmalarına izin verdi. Sadece ışığı dileyenler onu gerçekten aldılar. Işığı reddedenler alamadılar. Hiç kimse yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlanmadı. Herkes istediği gerçekliği yaratma şansına sahipti. Yine de her şey ışığın basitçe **varlığıyla** değişti. Bence bu hikâye size sadece **var olmanın** her şeyi nasıl değiştirebileceğini ifade etmekle kalmadı, aynı zamanda gerçekliğinizde olayların nasıl geliştiğine dair bir dizi paralellik içeren bir bakış açısı da sundu.

Z: Çok güzel bir benzetme olduğuna katılıyorum. Teşekkürler. Sanırım **var olmanın** gücünü şimdi anlıyorum. Fakat bağlantılı konular üzerinde çok fazla zaman harcadık. Kendimi kötü hissettim. Birliğin etkileri hakkında konuşuyor olmamız gerekiyordu. Bunun yerine aklıma gelen tüm bu soruları yanıtlayarak boşa kürek çekmene sebep oldum ve daha konumuz hakkında konuşmaya başlamadık bile!

J-D: Biraz inancın olsun. "*Her şeyin her zaman mükemmel olduğunu*" bilmiyor musun?

Z: Hımm. Hayır. Yani bunu duymuştum. Bu aydınlanmış ruhların bazen söylediği "tamamen ruhani" şeylerden biri. Ama **gerçekten de** her şey her zaman mükemmel değil, değil mi?

J-D: Sadece perspektifin çok yakın olduğu için sana öyle geliyor. Burada hatırlaman gereken bir şey var:

"Mükemmelliği göremiyorsanız, resme çok yakından bakıyorsunuz demektir."

Z: Yine kulağa çok derin geliyor ama pratikte bu nasıl oluyor?

J-D: Bir örnek ister misin?

Z: İyi olur.

J-D: Güzel. Sana bir örnek vereceğim. O da... tam da bu konuşma! Hâlâ üzerinde çalışıyoruz ve bu yüzden tamamlanmamış ürüne bakıyor ve yanlış sorular sorarak hata yaptığını düşünüyorsun. Benim de onlara uzun uzun cevap vererek hata yaptığımı düşünüyorsun. Ve bu sana komple büyük bir hata gibi görünüyor çünkü bu konunun akışına dair aklındaki şey

bu değildi. Ama işin püf noktası şu: Sana bunun sadece şu an kusurlu görüldüğünü söylüyorum çünkü hâlâ tamamlanmadı.

Z: Tamam, peki bu bilgiyle ne yapmalıyım?

J-D: Düşünmek bir başlangıç olabilir! Düşünmek. Ne dedim ben?

Z: Sadece eksik olduğu için kusurlu?

J-D: Evet. Peki sana eksik gelen ne?

Z: Hımm...

J-D: Tamamlanmamış demek için kullanabileceğimiz başka bir kelime de "bitmemiş"...

Z: Hikâye, hikâye! Hikâyeyi bitirmedin. Demek istediğim... soruma mükemmel bir şekilde cevap vererek bitirdin. Ama itiraf etmeliyim ki hayal kırıklığına uğradım çünkü asıl hikâyeyi askıda bıraktın.

J-D: **Doğru ya!** Yani, ne yapmamı istiyorsun?

Z: Peki, lütfen bana hikâyenin nasıl bittiğini anlatır mısın?

J-D: Evet, bunu yapmaktan memnuniyet duyarım!

Z: Teşekkürler. Çünkü bu benzetmenin aslında burada, Dünya'da bizimle nasıl bağlantılı olduğunu anlayabiliyorum. Ve yükseliş sürecini kastederek yaptığın sevimli "iskeleyle tırmanma" detayını görebiliyorum. Bu yüzden nasıl bittiğini öğrenmeye oldukça hevesliyim. Sanırım bu bana gelecekte Dünya'da bize neler olacağına dair bir fikir verebilir.

J-D: Evet, hikâye Dünya'daki yaşamı **ima ediyor**. Ama düşündüğün gibi değil. Kuyrukta epey bir dönemeç var. Ama oraya geldiğimizde anlayacaksın, hikâyeye devam edeyim.

Karanlık Diyarlılar'ın Hikâyesi, Bölüm 2

Tüm hikâyeyi basitçe "*Herkes kendisi için ne yarattıysa onu elde etti*" diyerek bitirebilirdim. Bu hem hikâye için hem de tüm realitedeki diğer tüm gerçek hikâyeler için doğru olurdu. Ama tatmin edici olmazdı. Çünkü her ne kadar,

*"Her zaman **tam olarak** yarattığınızı şeyi elde ediyor olsanız da",*

insanlar hâlâ hikâyelerin ayrıntılarını bilmek istiyor. Bakalım her zaman yarattığını elde etme kuralı Karanlık Diyarlılar için nasıl işlemiş.

Hatırla, Karanlık Diyarlılar'ın çoğu ışığı görmemeyi seçmişti, çoğu Karanlık Diyar'da kalmıştı, değil mi?

Z: Doğru.

J-D: Tamam. Açıkça görülüyor ki onların inancı ışığı göremeyecekleri, Karanlık Diyar'da kalmaları gerektiği ve her şeyin aşağı yukarı daha önce olduğu gibi devam edeceği yönündeydi. İnanırları şey buydu ve bu nedenle deneyimledikleri şey de buydu. Yeni hikâyeleri hemen hemen eski hikâyenin kaldığı yerden başlıyor. Karanlık Diyarlılar hâlâ Karanlık Diyar'dalardı ve hâlâ ışıkları yoktu. **Ancak** şimdi bir fark vardı. Artık Karanlık Diyar'da bir anda ortadan kaybolan arkadaşlarının ve aile üyelerinin varlığını biliyorlardı. Ayrıca kaybolanların Arayanlar olduğunu da biliyorlardı. Arayanlar'ın Aydınlık Diyar'a gitmekten

bahsettiklerini de biliyorlardı. Ve sonra ortadan kaybolmuşlardı. Bu yüzden kafaları karışmıştı ve birçoğu artık sorular sormaktaydı.

"Arayanlar'a ne oldu?" diye sordular.

Bazıları "*Tanrılar onlar için geri döndü!*" iddiasında bulundu.

"*Kötü davranışları yüzünden cezalandırıldılar ve götürüldüler!*" diye düşünenler oldu. Ve bu böyle devam etti. Kimse ne olduğundan emin değildi ama bildikleri bir şey varsa o da temiz, küçük, kapalı dünyalarının bir daha asla eskisi gibi olmayacağıydı. Açıklanamaz bir durum gerçekleşmişti, şaşkınlık içinde birçoğu eski tanrıları hatırladı ve dua etmeye başladılar. Ve şimdilik onları burada bırakıyoruz. Daha sonra hikâyeye diğer grupla devam edeceğimiz, iskeleye çıkanlarla.

Z: Arayanlar belli ki Aydınlık Diyar'ı bulmuşlar!

J-D: Kesinlikle öyle oldu. Yeni hikâyelerine yeni bir varoluş seviyesinde başladılar. Aşağıdaki topraklardan çıktıklarında, Aydınlık Diyar'ın bu kadar parlak olmasının nedeninin orada parlak bir ışığın varlığından kaynaklanmadığını, hayır, oradaki herkesin kendisinin parlak bir ışık kaynağı olduğu için buraların Aydınlık Diyar olduğunu keşfetmişlerdi.

Z: Vay canına! Herkes parlıyormuş!

J-D: Evet. Ve bunun anlamı herkesin etrafındaki gerçekliğin **kendileri** olduğunu görmesiydi. Anlıyor musun? Karanlık Diyar'da insanlar dünyayı **onun** olduğu haliyle algıladıklarını sanıyorlardı. Aydınlık Diyar'da ise onu **kendilerinin** olduğu halde gördüklerini fark ettiler.

Z: Hımm. Burada yavaşlayalım, anlamadım.

J-D: Gerçek şu ki, her biriniz kendi gerçekliğinizi yaratıyorsunuz. Net bir görüşle baktığınızda, gerçekliğinizin en derinden inandığınız şey -yani kalbinizden algıladığınız şey- nedeniyle mevcut şeklini aldığını görürsünüz. Dolayısıyla, bir sonraki seviyeye yükselenler, etraflarında gördükleri gerçekliğin kendi inanç ve seçimlerinin doğrudan bir sonucu olduğunu hemen fark ettiler. Bu da kendi gerçekliklerini kendilerinin yarattığını bildikleri anlamına gelir. Bu konu hakkında ilerleyen sohbetlerimizde daha fazla konuşmamız gerekecek çünkü bunu anlamak sizin için zor. Hâlâ büyük ölçüde kendi "Karanlık Diyar'ınızda" yaşıyorsunuz. Hâlâ her şeyi olduğu gibi gördüğünüze inanıyorsunuz. Ve öyle olduğuna inandığınız için de öyle! Bu konuda yakında tartışacağımız çok daha fazla şey olacak. Şimdilik, lütfen bir sonraki seviyeye yükselmiş olanların sizin yaşadığınızdan farklı bir deneyim yaşayacaklarını kabul et.

Z: Tamam, sanırım bu çok açık, farklı bir varoluş düzeyinin bundan çok farklı olacağı akla yatkın.

J-D: Ve aradaki farkı anlamak sizin için zor olacak çünkü bu konuda herhangi bir deneyiminiz yok.

Z: Tamam. Anlaştık.

J-D: Pekâlâ, sizin için gerçekliğin bir sonraki seviyesinin öz-ustalık⁸ seviyesi olduğunu söylüyorum. "Yükselmiş üstatları" duymuş muydun? Peki, onların tam olarak neyin ustadı olduklarını düşünüyordun? Ben size onların kendilerinin ustadı olduklarını söylüyorum. Gerçek öz-ustalık, kişinin kendi gerçekliğini tamamen kendisinin yarattığına inanmaya, bunu bilmeye ve deneyimlemeye hazır olduğu anlamına gelir. Her biri dünyayı kendi inandığı gibi

⁸ Orijinal metinde "self-mastery" olarak belirtilen ifade "öz-ustalık" olarak çevrilmiştir.

görmeye hazırdır. Kendi dünyasını **kendisi nasılsa o şekilde** yaratmaya hazırdır. İşte ışıkla kastettiğim şey de bu. Onlar ışıklarını parlatırlar ve ışık onlara dünyayı her birinin inandığı gibi gösterir.

Z: Vay canına. Sanırım gerçekliğin bir sonraki seviyesi oldukça şaşırtıcı bir yer.

J-D: Olabilir. Ne yazık ki evrensel sevgiye ulaşmadan da öz-ustalığa erişmek mümkündür.

Z: Öyle mi? O zaman ne olur?

J-D: Hikâyeye geri dönmeme izin ver. Bu sohbet uzun bir sohbet olacak. Daha anlatacak çok şey var. Ama benimle kal, tamam mı?

Z: Hiçbir yere gitmiyorum. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını görmek beni heyecanlandırıyor!

J-D: Güzel. Bence sabrının karşılığını fazlasıyla alacaksın. Hikâyeye geri dönelim. Hikâyenin amaçları doğrultusunda, Aydınlık Diyar'a yükselmiş olanları üç ana gruba ayıracağız. İlk grupta, kendine hizmet (KH) zihniyetine sahip olanlar var. Bu KH varlıkları, Karanlık Diyar'dan çıkmayı başarmış olmalarının, aşağıda kalan Karanlık Diyarlılar'dan daha özel olduklarını kanıtladığını düşündüler. Hâlâ mağarada bulunan Karanlık Diyarlılar'a kıyasla çok güçlü ve bilge olmaları gerektiğine karar verdiler. Şimdi söylediklerimden, Karanlık Diyar'dan Aydınlık Diyar'a kaçmış olsalar bile, kendilerini hâlâ Karanlık Diyar'a göre çerçevelediklerini fark edebilirsiniz. Dolayısıyla yeni hikâyelerine Karanlık Diyar'da başlamaktadı.

Z: Hayır, bunu gerçekten anlamadım. Karanlık Diyar'dan daha yeni kaçtılar. Neden geri dönsünler ki?

J-D: Tamam. Beni takip et. Yarattığınız şeyi elde edersiniz, değil mi? Ve ışığa sahip olduğunuzda, yarattığınızı hemen elde edersiniz. **Niyetinizi** ve **dikkatinizi** neye odaklarsanız onu elde edersiniz. Şimdi bu varlık grubu, kendilerini Aydınlık Diyar'da bulmuş olsalar da hâlâ aşağıdaki Karanlık Diyar'ın bakış açısıyla düşünüyorlardı. "*Biz Karanlık Diyarlılar'ın en iyileri ve en parlaklarıyız*" diye düşünüyorlardı. Bakış açıları buydu. Elde ettikleri şey de buydu... "*Karanlık Diyar'ın en iyisi ve en zekisi*" olmak! Ve elbette onları motive eden başka bir şey daha vardı. Artık buldukları bu yeni güce sahip olduklarına göre, sence bununla ne yapmak isterlerdi?

Z: Himm...

J-D: Sana bir ipucu vereyim. Bu KH varlıklarının akıllarında bir miktar intikam olabileceğini düşünmüyor musun?

Z: İntikam mı? Tabii ya! "İneklerin intikamı" gibi bir şey.

J-D: Bu ifadeyi açıklar mısın?

Z: İneklerin intikamını mı? Karanlık Diyar'da bu kişiler dışlanmış olarak görülüyordu, hatırladın mı? Karanlık Diyar'da onlar Hayalperestlerdi ve Gerçekçiler ve özellikle de iktidardakiler tarafından toplumun istenmeyen unsurları olarak görülüyorlardı. Saygısızlık gören ucubeler ve kaçıklardı. Ve şimdi, güç sahibi olduklarında, belki de ödeme zamanının geldiğini düşündüler. Mazlumlar geri dönüyor. İneklerin intikamı.

J-D: Bu oldukça iyi bir analiz. **Şimdi** görebiliyor musun, ışığı ve Aydınlık Diyar'ı bulmuş olsalar da aslında hâlâ Karanlık Diyar'daydılar. Olumsuz duyguları tarafından kapana kısılmışlardı.

Z: Evet. Bu çok mantıklı. Bunun nasıl işlediğini görebiliyorum.

J-D: Eğer içsel gücünüzü bulmuşsanız ama öncesinde şifa ve sevgiyi bulmamışsanız, o zaman kendinizi yine tuzağa düşürsünüz... ama bunu daha yüksek bir seviyede yaparsınız. Her neyse, hikâyeye geri dönelim. Daha sonra gerçekleşen şey, KH varlıklarının ışığı kendileriyle birlikte Karanlık Diyar'a geri getirmeleriydi. Bundan böyle onlara "Işık Getirenler" diyeceğiz. Gördüğünüz gibi onlar körler ülkesindeki "gören gözler"di. Bu da elbette KH varlıklarının normal Karanlık Diyar sakinlerinden çok daha güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Z: Peki bu Işık Getirenler Karanlık Diyar'da ne yapıyorlardı?

J-D: Karanlık Diyarlılar'ı nerede bıraktığımızı hatırlıyor musun? Arayanlar'ın gidişiyile bir kargaşa ve kafa karışıklığı içine düşmüşlerdi. Bir an için kendini onların yerine koymaya çalış. Birdenbire, daha önce doğru kabul ettikleri her şeyden derin bir şüphe duymaya başladılar. Birçoğu kendilerini kurtarması için tanrılara dua eder oldu. Ama bu şekilde dua etmenin yarattığı sorunu görebiliyor musun?

Z: Pek sayılmaz. Dua etmekle ilgili nasıl bir sorun olabilir ki?

J-D: *Kendi kendine* dua etmekte sorun yok, sorun bir kurtarıcının gelip tüm karmaşanızı ve sıkıntılarınızı gidermesi için dua etmekte.

Z: Bu neden bir sorun olsun ki?

J-D: Sorun şu ki ne isterseniz onu alırsınız. Ya da daha doğrusu, **gerçekten** istediğiniz şeyi alırsınız. Bunu anlamana yardımcı olmama izin ver. Eğer zayıf, kafası karışık, güçsüz ve kaybolmuş olduğunuzu, ne istediğinizi ve hatta ne istemeniz **gerektiğini** bilmediğinizi düşünerek, birinin gelip size ne isteyeceğinizi, ne yapacağınızı ve nasıl seçim yapacağınızı söylemesini talep ederseniz; bu büyük kurtarıcının dünyanıza gelip seçimlerinizi ve yaratımlarınızı sizden almasını ve bunun yerine onun yaratmayı seçtiklerini size vermesini istediğinizi ve bunu yaptığı için ona hizmet edeceğinizi, ona tapacağınızı ve ne derse yapacağınızı söylemiş olursunuz... O zaman kendiniz için acı dolu bir dünya yaratmış olursunuz. Hayatınızda başka birinin belirli bir rolü doldurması için bir boşluk yaratmış olursunuz. Kendinizi mükemmel bir şekilde bir kurban olarak yaratırsınız ve bir kurtarıcı istediğinizi söylerken, aslında Evrenden size bir fail sağlamasını istemektesinizdir.

Z: Bunu gerçekten anlayamadım.

J-D: Pekâlâ o zaman, şimdi size kurban/fail/kurtarıcı üçgeninden bahsetmek için iyi bir an.

Kurban/fail/kurtarıcı üçgeni

Hayatınızda bir şeyler ters gidiyor gibi görünüyorsa ve kendinizi kurban olarak görüyorsanız, o zaman bunu size bir başkasının "yaptığına" inanmayı seçmektesinizdir. Tüm mutsuzluğunuzdan sorumlu olan fail başka birisidir. Ve siz güçsüz bir kurban olduğunuz için, bu durumdan çıkmanıza yardımcı olacak, sizi kurtaracak ve her şeyi daha iyi hale getirecek birini bulmanız gerekir. Ve böylece üçlü bir ilişki kurulur: Kurban, fail ve kurtarıcı **her zaman** birlikte hareket eder. Birinin olduğu yerde diğer ikisi de vardır. Yani Karanlık Diyarlılar mağdur olduklarını çok açık bir şekilde beyan ediyorlardı. Kendilerine kurtarılmak istediklerini söylüyor olsalar da davet ettikleri şey bir faildi. Kendilerini ona hazır hale getirdiler. Bu açıklığı onlar yarattılar.

Z: Anlamıyorum. Kesinlikle öyle değil. **İyi** birinin gelip onlara yardım etmesini istediler. Bu neden kötü birini davet etsin ki?

J-D: Çünkü korku ve şüphe ile yaratıyorlardı. Bu, seninle yaratım araçları hakkında konuştuğumda ayrıntılarına gireceğim bir konu. Ama asıl mesele oldukça basit: Yaratım aracınız duygularınızdır. Eğer sevgiyle yaratırsanız, o zaman gerçekten istediğiniz şeyi elde edersiniz. Korkuyla yaratırsanız, o zaman istemediğinizi elde edersiniz. Şüpheyile yaratırsanız, o zaman karışık bir paket elde edersiniz ya da hiçbir şey elde edemezsiniz. Karanlık Diyarlılar korku **ve** şüphe içindeydiler. Bu yüzden ilk elde ettikleri şey istemedikleri şey oldu. Ve yarattığınız şeyi **elde etmelisiniz**. Eğer bunu yapmazsanız doğru şekilde yaratmayı başka nasıl öğreneceksiniz ki?

Z: Vay canına, bunu anlamak benim için oldukça güç. Ama tamam, hikâyeye devam edelim. Başka bir zaman tekrar bu konu hakkında konuşmak istiyorum... **istediğim şeyi** nasıl yaratacağım hakkında.

J-D: Sözüm olsun, yakında bunun hakkında konuşacağız. Ama şimdilik belki Karanlık Diyarlılar'ın kendileri için sevgi ve pozitiflikle açık ve net bir sonuç yaratmadıklarını kabul edersin. Ve böylece kendilerini hazır hale getirmelerinden dolayı bir açıklık yaratıldı. Ve eğer bunu Işık Getirenler'in yarattıklarıyla bir araya getirirsek, oldukça iyi bir eşleşme ortaya çıkar. Işık Getirenler Karanlık Diyarlılar tarafından "geri dönen tanrılar" olarak kabul görmekten son derece mutlu olmuşlardı. Kendilerine hizmet edilmesine, tapınılmasına ve egolarının parlatılıp cilalanmasına oldukça isteklilerdi. Onlara karşı boyun eğip yerleri süpürmeler onlara çok güzel hizmet ediyordu. Sadece tanrı olmaya değil, aynı zamanda Karanlık Diyar halkına kendilerine nasıl tapılması gerektiğini öğretmeye de oldukça isteklilerdi. Kendilerine övgü dolu şarkılar söylenmesini, en yetenekli aşçılar tarafından hazırlanan en iyi yiyeceklerin sunulmasını öğretmişlerdi. Kendilerine en iyi hizmet eden Karanlık Diyarlılar'ı iktidarda çeşitli mevkilere terfi ettirerek bir ruhban sınıfı yaratmışlardı, böylece sadece bu en sadık hizmetkârlar yanlarına gelebiliyordu. Halkın geri kalanı ise köleden başka bir şey değildi, rahiplerin ve onların gururlu tanrıların köleleri. Uyanık oldukları tüm saatler boyunca çalışmaya, çalışmaya ve çalışmaya zorlanıyorlardı. Egoist tanrıların yatıştırmak için büyük saraylar inşa etmeye mecbur bırakılıyorlardı. Ve sonra da tanrıların evcil hayvanı gibi olan rahiplerin büyümüş egolarını yatıştırmak için tapınaklar inşa etmişlerdi.

Ve sonra ilginç bir şey oldu. Tanrılar birbirlerini kıskanmaya başladılar. Birbirleriyle rekabet etmeye tutuştular. Her biri diğerinden daha fazla güce ve insanlar üzerinde daha fazla kontrole sahip olmak istedi, diğerinden daha iyi bir saraya sahip olmak istedi. Her biri rahiplerine kendilerine tapınanları toplayıp, Karanlık Diyarlılar'a sadece bu tanrıya tapınmaları ve diğerlerini terk etmeleri gerektiğini söyleme talimatı verdiler. Egolar çatıştıkça ve öfkeler kabardıkça bu bir süre böyle devam etti ve sonra savaş patlak verdi. Bazı tanrılara tapanlar diğer tanrılara tapanları öldürmek için talimat almışlardı. Misillemeler hızla topyekûn savaşa dönüşmüştü. Ve tanrılar güçlerini birbirlerinin tapınanlarını yok etmek için de kullanmışlardı. Karanlık Diyar paramparça olmuştu! Bir süre sonra bir ölçüde çıkmaza girilmişti. Tanrıların her biri, hayatta kalan köleleriyle birlikte, birbirlerinden belli bir mesafe uzaklıkta, farklı bir bölgede yaşıyorlardı. Orada kendi şehirlerini kurdular. Birbirleriyle savaşmaya devam etseler de zavallı Karanlık Diyarlılar için ara sıra barış zamanları da oluyordu. Ama hayatları zordu. Artık sadece binalar inşa etmek ve hizmet etmek için çalışmak zorunda değillerdi, aynı zamanda bazen tarım aletlerini savaş silahlarına dönüştürüp, savaşlarda ölmek ya da sakat kalmak durumunda bırakılıyorlardı. Ve bunların hepsi Işık Getirenler'in egolarına hizmet etmek içindi.

Ancak tüm bunlar olurken Karanlık Diyarlılar'ın kalbinde yeni bir şeyler doğmaya başlamıştı. Artık eskisi gibi kibirli Gerçekçiler değillerdi. Çok zor zamanlardan geçmişlerdi. Ve bunu

birlikte atlatmışlardı. Birbirlerine şefkat göstererek hayatta kalmışlardı. Kardeş kardeşe yardım ederek üstesinden gelmişlerdi. Yaşadıkları sıkıntılar kalplerini birbirlerine açmıştı. Ve artık kalpleri yeniden kurtarılmak için ağlamaya başlamıştı. Ama bu kez kalplerinden umutla sesleniyorlardı. Umut vardı, çünkü birbirlerinin gözlerinde sevgi ve şefkat görmüşlerdi. Tanrılardan sevgi ve merhamet ummaya başlamışlardı. Ve yine yarattıklarını aldılar. Her zaman olduğu ve olacağı gibi. Çünkü unutmama...

Z: "Her zaman kendiniz için ne yaratırsanız **kesinlikle** onu elde edersiniz."

J-D: Tam isabet! Peki, sence bu sefer dualarına cevap vermeye kim gelmiş?

Z: Emin değilim. Hatırladığım kadarıyla, o zaman Aydınlık Diyar'a yükselen Arayanlar'ın üç gruba ayrıldığından bahsetmiştin. İlk grup şu anda Işık Getirenler olarak adlandırdığımız KH (Kendine Hizmet) grubuydu. Sanırım şimdi bize Aydınlık Diyarlı ikinci bir gruptan bahsedeceksin. Onların bir şekilde Karanlık Diyarlılar'ın çağrılarını daha sevgi dolu bir yanıt verdiğini tahmin ediyorum.

J-D: Bu oldukça iyi bir tahmin. O halde ikinci gruba bakalım. Onlar Diğerlerine Hizmet (DH) zihniyetine sahiplerdi. Bu kişiler Aydınlık Diyar'a ilk geldiklerinde, bunun bir mucize, bir lütf ve bir ayrıcalık olduğunu hissetmişlerdi. Bu ayrıcalığı kendilerini başkalarına hizmet etmeye adanmak için kullanmak istiyorlardı. Karanlık Diyar'da geride bıraktıkları arkadaşları ve aile üyeleri için sevgi ve şefkat hissediyorlardı ve bu yüzden geri dönüp Karanlık Diyar'da kalanlara ellerinden geldiğince yardım etmeye karar vermişlerdi. Ve böylece aşağıdaki Karanlık Diyarlar'dan gelen sevgi dolu yardım çağrılarını duydular. Çağırıyorlardı ve karşılık verdiler. Ve Karanlık Diyar'a vardıklarında, DH varlıkları Işık Getirenler'in neler yaptıklarını görünce dehşete kapılmışlardı. Karanlık Diyar sakinlerinin yaşamlarına getirdikleri sefalet ve ölüm onlar için düşünemeyecekleri kadar korkunçtu.

Z: Bir dakika lütfen. Anlayamadım. KH grubundakilerin önce geldiğini söyledin. Ve onlar Karanlık Diyar'da imparatorluklar kurup, savaşlar yaparak oldukça uzun bir zaman geçirdiler ve DH grubundakiler ancak yüzlerce yıl sonra geldi, doğru mu?

J-D: Yüzlerce yıldan çok daha uzun bir süre sonra, ama evet, söylediğim şey bu. Gördüğün gibi, zaman farklı âlemlerde farklı akar. Boyutlar arasında hareket ederken aynı zaman çizgisinde kalmazsınız. Onlar tamamen farklı sıralı sistemler üzerinden işlerler. Dolayısıyla, örneğin Aydınlık Diyar'dan Karanlık Diyar'a geçtiğinizde, sizinle rezonansa giren zaman dilimine varırsınız. Karanlık Diyar sizin gelişiniz için hazır olduğunda varırsınız. Rolünüzü oynama zamanınız geldiğinde varırsınız. Sahne oyunu iyi bir benzetme olur. Tüm oyuncuların açılış perdesinde birlikte olduğu ve sonra hepsinin aynı anda uzun, kesintisiz bir monologda tüm repliklerini söylediği bir sahne oyunu hayal et. Bu kaotik bir kakofoni olurdu ve kimse için bir anlam ifade etmezdi. Bunun yerine, her biri sahneye doğru anda girer ve her biri diğerine mükemmel bir yanıt olacak şekilde rolünü oynar.

Z: Anlıyorum. Ama bu da başka bir soruyu beraberinde getiriyor: Onları "*doğru zamanda*" oraya getirmeye kim karar veriyor?

J-D: Kendileri. Bunu arzularıyla yaratırlar. DH varlıklarının arzularının ardındaki ana düşünceye bakalım. Onlar hizmet etmeyi arzuluyorlardı. Birilerine **yardım etmeyi** arzuluyorlardı. Karanlık Diyarlılar'ı içinde buldukları durumdan kurtarmak istemişlerdi. Ama bunu sevgi dolu, nazik bir şekilde yapmaya motiveydiler. Bu, kendini ifade etmeyi dileyen bir ruhun cömertliğidir. Yani anladın mı? DH varlıkları Karanlık Diyar'a, tam da Karanlık Diyarlılar'ın güçlü bir şekilde DH varlıklarının sundukları şeye göre açıklık yarattıkları

anda girdiler. Ve bu mükemmel an, hikâyenin bu bölümünün başında Işık Getirenler'in geldiği zaman değildi. Hayır. Karanlık Diyar'ın önce Işık Getirenler ile tanışması ve Işık Getirenler'in onların çağrısına nasıl yanıt verdiğini görmesi gerekiyordu. Ancak o zaman, bu yolda bir süre birlikte yürüdükten sonra, Karanlık Diyarlılar yeni bir seçim yapmaya hazır olacaklardı. Görüldüğü gibi, bir kurbanın kurtarıcıdan önce bir faile ihtiyacı olur.

Burada başka bir şeyi daha açıklamama izin ver. Hatırla, hikâyenin ilk bölümünde Karanlık Diyarlılar kibirliydi ve Arayanlar'ı kurban etmişlerdi. Onlar böyleydi ve bunu biliyorlardı. Dolayısıyla, Karanlık Diyarlılar için otorite konumundaki varlıklar ego merkezli ve buyurganlardı. Birbirlerine böyle davranıyorlardı. Bildikleri buydu ve bu yüzden çağrılarına yanıt olarak hayal edebildikleri de buydu.

Z: Çünkü bir şeyi hayal edemezseniz, onu yaratamazsınız, öyle mi?

J-D: Bu söylediğin son derece doğru bir şey. Yakında, yaratım araçları hakkında konuştuğumuzda, "hayal gücü" dediğin şeyin ne kadar güçlü bir şey olduğunu anlayacaksın. Ve evet, eğer hayal edemiyorsanız, yaratamazsınız. Ama hikâyenin bu bölümünde, Karanlık Diyarlılar'ın başına gelen şey, uzun bir dizi travmatik deneyimden geçmeleri idi. Ve burada enteresan bir şey var. İnsanlar bu tür zorluklar yaşadıklarında çoğu zaman içlerindeki en iyi şeyleri ortaya çıkarırlar. İşte bu yüzden Karanlık Diyarlılar Işık Getirenler tarafından gördükleri sert muameleye birbirlerine destek, şefkat, sevgi ve nezaket göstererek karşılık verdiler. Dostun dosta yardım etmesi, yabancıların birbirlerine beklenmedik yardımlar sunması... Böylece o karanlık zamanlar Karanlık Diyarlılar'ın kalplerinde bir kıvılcım ateşlemişti. Kalplerinde yeni ve farklı bir ışık doğmuştu. Merhamet ışığı usulca parlamaya başlamıştı. Ve böylece Karanlık Diyarlılar DH grubundaki Aydınlik Diyarlılar ile tanışmaya hazır hale gelmişlerdi. Bunu şöyle özetleyebilirim: Karanlık Diyarlılar dünyaları hakkında yeni bir düşünceye sahip olabilmek için önce kendileri hakkında yeni bir düşünceye sahip olmak zorundaydılar. İhtiyaçlarını sevgi dolu, şefkatli bir karşılık üzerinden tanımlayabilmeleri için önce kalplerinde sevgi ve şefkat bulmaları gerekiyordu.

Z: Peki DH üyeleri Karanlık Diyarlılar'ı Işık Getirenler'den nasıl kurtardılar? Beyaz atlı süvariler gibi silahlarını ateşleyerek geldiklerini sanmıyorum.

J-D: Hikâyeye girebilecekleri pek çok farklı yol var. İlerleyen süreçte alternatif zaman çizgilerinin karmaşık yapısını anladığımda, tüm olası yolların gerçekten gerçekleştiğini de anlayacaksın. Bazılarında **gerçekten de** gazaplı ve öfkeli bir şekilde geldiler: alev alev yanan intikam kılıçları olan melek orduları. Bu gerçekliklerde DH ve KH arasında büyük bir savaş vardı. Ama bu hiç kimse için iyi sonuçlanmadı. Herkes zarar gördü ve kimsenin işine yaramadı. Bu, bir kez başladığında sonu olmayan bir oyundur. Savaş korku ve acıya neden olur. Korku ve acı nefret doğurur. Nefret savaşa neden olur. Dönüp durursunuz. DH varlıkları Karanlık Diyarlılar'a zarar vermek değil yardım etmek istediklerinden, bu onların çıkarlarına hiç hizmet etmedi. DH varlıklarının bu gerçekliğe iyi, nazik ve yardımsever yarı-tanrılar olarak geldikleri ikinci bir zaman çizgisi seti daha vardır. KH varlıkları ile savaşmadılar ve hiçbir zarara yol açmadılar. Yaptıkları şey kendi güçlerine sahip çıkmak ve Karanlık Diyarlılar'a yardım etmek için ellerinden geleni sunmaktı. Öğreten, yardım eden, şifalandıran ve iyilik adına sonsuz hizmet eden büyük, nazik, iyiliksever tanrılar oldular.

Z: Ah! Bu daha iyi bir yaklaşım!

J-D: Belki. Ancak, son tahlilde, savaşmaktan çok daha başarılı değil.

Z: Yok artık! Nasıl yani?

J-D: Bu ikinci durumda Karanlık Diyarlılar kendileri için bir şey yapmayı bıraktılar. Bir şey yapmaya çalışmanın bile anlamsız olduğunu gördüler. İyi tanrılar ve kötü tanrılar vardı. Eğer iyi tanrılara hitap etmeyi başarırırsanız, başınıza iyi şeyler gelirdi. Eğer kötü tanrılara kızdırırsanız, başınıza kötü şeyler gelirdi. Bu şekilde Karanlık Diyarlılar hiçbir güçleri olmadığına karar verdiler ve denemeyi bıraktılar. Ve sonuçta DH varlıkları onların Aydınlik Diyar'a yükselmelerine yardımcı olamadı. Karanlık Diyarlılar sadece "*Biz sizin gibi değiliz. Sizler tanrısınız. Biz güçsüzüz. Biz size hizmet edelim, siz de bizim için bunları yapın.*" bakış açısına geldiler. DH varlıkları aslında hepsinin aynı olduğunu ve Karanlık Diyarlılar'ın onların yaptığı her şeyi yapabileceğini ne kadar anlatmaya çalışsalar da Karanlık Diyarlılar onlara inanmadı. Neden inansınlar ki? Bu tanrıların büyük sihir ve mucizeler gerçekleştirmeye muktedir oldukları çok açıktı. Yani bu da bir başarısızlıkla sonuçlandı. Bir de üçüncü bir zaman çizgisi seti var. Bu zaman çizgilerinde DH varlıkları insanların "üstünde" olmanın saçmalığını fark ettiler. Bunun yerine artık Karanlık Diyar'ın bir parçası olmayı seçtiler. Böylece Karanlık Diyar'daki ebeveynlerin bebekleri olarak doğarak oyuna dahil oldular. Bu setteki zaman çizgilerinin çoğunda (ebeveynlerin bebekleri olarak doğan DH varlıkları) öyle ya da böyle büyüdükçe Aydınlik Diyarlar'ı hatırlamaya başlayacaklardı. Işığı hatırlayacaklardı. Ve sonra kendileri de birer Karanlık Diyarlı olarak diğerlerine yardım etmeye ve öğretmeye başlayacaklardı.

Z: Peki **bu** daha mı iyi sonuç verdi?

J-D: Önemli ölçüde. Burada olan şey, Işık Getirenler'in neler olup bittiğini çabucak görmeleriydi. DH öğretmenleri ve şifacılar işlerini yaptıkça, Işık Getirenler de insanlar üzerindeki hakimiyetlerini kaybetmeye başladılar. Bu yüzden ışığın öğretilerine karşı yasalar çıkardılar. Işık öğretilerini aldılar, değiştirdiler ve bozdular. Bu sayede Işık Getirenler'in çıkarlarına hizmet edecek şekilde insanları tuzağa düşürüp onları köleleştirmeye devam edeceklerdi. Yapmayı başardıkları şey ışığın öğretilerini yeraltına çekmek oldu. Gizli gruplar toplandı. Orada, bu küçük gizli okullarda, **olmanın** gizemleri öğretildi. Ve böylece söz yayıldı. Bazen bir öğretmen ayağa kalkıyor ve sesini yükseltiyordu. Bazen *statükoyu* rahatsız edecek kadar takipçi topluyordu. Sesini yükselten her bir öğretmen ve başkaldırısı Işık Getirenler tarafından güç ve şiddet kullanılarak bastırılıyordu. Ancak o zamana kadar mesajı yakın takipçilerinden daha fazla kişiye ulaşmış oluyor ve giderek büyüyen bir grup insan uyanıyordu. Ve böylece bu varoluş biçimi biraz işe yaradı. Ama nihai olarak başarılı da olmadı. Hâlâ çoğu insan kendi gerçekliklerini yalnızca tanrıların yaratabileceğine inanıyordu. Yalnızca tanrılar sizi Aydınlik Diyar'a götürebilirdi ya da diyara hiç kabul etmeyebilirdilerdi. **Hâlâ** çoğu, Aydınlik Diyar'a gidenlerin **kendileri** buna hazır oldukları için, öz-ustalıklarını kazandıkları için gittikleri gerçeğini anlayamadı. Onlar bunu kendileri için yaratmaya istekli ve muktedir olduklarından üstat olmaya yükseliyorlardı. Sadece çok küçük bir yüzde bunu başarmış ve yükselebilmmişti. Ve Karanlık Diyarlılar'ın Hikâyesi'nin ikinci bölümü burada sona eriyor.

Tekrar başa sarıp duran bir döngüyle sona eriyor. Zaman çizgisi aslında bir çizgi değil, bir çemberdir. Yani son başlangıçtır, başlangıç sonudur... Kendine Hizmeti seçmiş olanlar, Diğerlerine Hizmeti seçmiş olanlar ve Kararsız kalanlar arasında sonsuz, karmaşık bir etkileşim vardır. Döngünün sona eriyor gibi görüldüğü bir nokta vardır ve burası, sonunda bir karar noktasına ulaşmış olan tüm Kararsızlar'ın hasat edildiği yerdir. Kararsız olmayı bırakıp Kendine Hizmet, Diğerlerine Hizmet veya çok nadiren üçüncü tip Aydınlik Diyarlı olacakları bir sonraki seviyeye yükselirler.

Z: Aa evet! Üçüncü bir grup olduğunu unutmuştum. **Onlar** ne yaparlar?

J-D: Henüz onları hikâyeye dahil etmenin zamanı gelmedi. Öncelikle Karanlık Diyarlılar hikâyesinin ikinci bölümünü bitirmem gerekiyor. Her döngünün sonunda bir olay olduğundan bahsetmiştim. Buna hasat deniyor. Bu, seçim yapmış olanların Kararsız olmaktan çıkıp Aydınlik Diyar'a yükseldiği zamandır. Genellikle bu, Karanlık Diyar sakinlerinin oldukça küçük bir yüzdesidir.

Z: Yani, zaman içinde Kararsızlar daha da azalıyor.

J-D: Olabilir. Elbette burası kapalı bir sistem değil ve zaman çizgisi gerçekte sona ermiyor. Buranın kendilerini keşfetmek için iyi bir yer olduğunu düşünen başka yerlerden başka varlıklar Karanlık Diyar'ı deneyimlemeye gelebilirler. Belli bir perspektiften bakıldığında bunun çok güzel ve zarif bir oyun olduğu görülebilir. Oyuna Kararsız olan yeni bir oyuncu olarak en alttan girebilirsiniz. İstedığınız kadar kararsız kalabilirsiniz ve sonra iyice baktıktan sonra hangisi olmak istediğinize karar verebilirsiniz -DH, KH ya da üçüncü tip (ona birazdan geliyorum!)- ve sonra ona geçersiniz. KH veya DH'i seçerseniz, bu rolü istediğiniz kadar oynayabilirsiniz ve bunu bitirdiğinizde, üçüncü tipi **hâlâ** seçebilirsiniz. Ve üçüncü tipin benzersiz yanı, bu tipin oyunu tamamen bırakmayı veya oynamaya devam etmeyi seçebilen tek tip olmasıdır. Ancak üçüncü tipin tam olarak ne olduğuna geçmeden önce, hadi bu sistemin güzelliğini görmek için bir dakikamızı ayıralım. Bunun nasıl sonsuza kadar dönerek devam eden bir şey olduğunu görebiliyor musun? Kararsız Karanlık Diyarlılar, Kendine Hizmet eden Işık Getirenler ve Diğerlerine Hizmet eden kurtarıcılar hep birlikte bu dansa kilitlenirler. Bir üçgen oluştururlar: kurban rolünü oynayan Karanlık Diyarlılar, fail rolünü oynayan Işık Getirenler ve kurtarıcı rolünü oynayan Diğerlerine Hizmet varlıkları. Ve bu düzen bir kez kurulduktan sonra sonsuza kadar dönebilir. Bu, sonsuza dek sürüp giden iç çatışmalı bir oyundur. Bireysel ruhlar başlangıçta oyuna girebilir, oyun boyunca DH veya KH'e (ve sıklıkla önce birine sonra diğerine) ve en sonunda da üçüncü gruba geçebilirler. Ve sonra, eğer isterlerse, üçüncü gruptan oyunu terk edebilirler.

Z: Tamam, daha fazla bekleyemeyeceğim. Lütfen bana üçüncü grubun ne **olduğunu** anlatabilir misin?

J-D: Merakını dizginlemenin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Pekâlâ, sana anlatacağım ve sonra her şeyin mantıklı olup olmadığını göreceksin. Üçüncü tip Aydınlik Diyarlılar benim Birleştiriciler olarak adlandırdığım tiptir. Onlar her şeyin BİR olduğunu **bilenlerdir**. Onlar kendilerinin hem KH'te hem DH'te hem de Kararsız olduklarını bilirler. Hepsi, hiçbir ve aynı zamanda bundan çok daha fazlası olduklarını. Başka bir varlığa baktıklarında hiçbir yargılama olamayacağını bilirler çünkü o varlığı kendilerinin başka bir benliği olarak görürler. Bu nedenle her şeyin mükemmel olduğunu bilirler. Onlar gerçekten ve tam anlamıyla ışığı görmüşlerdir. Aydınlik Diyar'daki diğerlerinin gördüğü ilk ışık parçasını değil hayır, her varlığın kalbinden parlayan ışığın derinliğini, yani o varlığın Ana Kaynak ile olan bağlantısını görmüşlerdir. Böyle bir varlık size baktığında geçici durumunuzu görmez, zaaflarınızı, kendinizi sınırlayan yanılgılarınızı, korkularınızı görmez... Hayır, onlar kalbinize bakarlar ve orada Tanrı'yı görürler! Elbette kendilerine baktıklarında gördükleri gibi. Birleştirici'nin gözleriyle baktığınızda Tanrı her yeredir. Ve elbette bu oyunda Kararsız olduklarını, KH'te olduklarını ve DH'te olduklarını da görebilirler. Bu nedenle bunların hiçbir hakkında yargıda bulunmayacaklardır. Ve işte onlarla, Birleştiriciler ile, Karanlık Diyarlılar'ın hikâyesinin bir sonraki bölümüne başlıyoruz...

Z: Vav! Bu uzun ve karmaşık bir hikâyeye dönüşüyor!

J-D: Aslında ne kadar karmaşık olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bazı şeyleri sıkıştırıp birleştirerek hikâyenin anlaşılabilir olması için **büyük** bir hareket alanı yarattım.

Z: Bu hikâye gerçek mi?

J-D: Tüm hikâyeler gerçektir. Ve tüm hikâyeler kurgudur. Bakış açınıza bağlı olarak bu ifadelerin her ikisi de doğru olabilir. Bu sadece bir hikâye, hatta isterseniz bir peri masalı bile olabilir. Ancak dünyanızda meydana gelmiş ve gelmeye devam eden olayları ilginç bir şekilde temsil ediyor. Umarım, sizi bazı şeyler hakkında düşünmeye sevk eder. Sizi yeni sorular sormaya ve yeni sonuçlara varmaya yönlendirir. Bu, size korku ve öfke iplerini çekmeden durumu anlamanın bir yolunu önermektir. Sizi kıyamet ve kasvetin mutsuzluğuna sürüklemeyi. Çünkü bunlar -kıyamet ve kasvet- benim gündemime hizmet etmiyor. Bunlar sizi kendi hizmetinde tutarak oyun oynamanızı isteyenlerin gündemine uygun şeyler.

Hadi şimdi...

Karanlık Diyarlılar'ın Hikâyesi, Bölüm 3

Üçüncü grup olan Birleştiriciler hakkında anlaşılması gereken şey, onların kendilerini kime hizmet ettikleri üzerinden tanımlamamalarıdır. Kendilerine **ya da** "diğerine" hizmet etmeleri gerekmez. "Diğeri" ve "kendisinin" nihayetinde aynı varlık olduğunu bilirler. "Diğerine" ne yaparsanız, otomatik olarak ve doğrudan Kendinize de onu yaptığınızı bilirler. Dolayısıyla kural olarak iyi, sevgi dolu ve nazik olsalar da (çünkü kendilerine de böyle davranılmasını isterler), bu tür varlıklar otomatik olarak kendilerine hizmet etme **ya da** başkalarına hizmet etme moduna geçmezler. "Hizmet" kavramı onlar için pek de büyük bir önem taşımaz. Bunun yerine, böyle bir varlığı genellikle harekete geçiren şey Kendisinin (Benliğinin) saf ifadesidir. Birleştirici'nin anlayışı, birliğin her bir parçacığının kesinlikle ve tamamen eşsiz olduğudur. Ve eğer her biri en büyük mutluluğu olan şeyi bulur ve sadece **bunu** ifade ederse, o zaman her şey yoluna girecektir. Çünkü, gördüğünüz gibi, hiçbir yerde iki varlık asla birbirinin aynı değildir. Dolayısıyla, farklı iki varlığın en büyük mutluluğu asla tam olarak aynı şey olmayacaktır. Her biri sunabileceği **o** eşsiz şey için sevinecek ve el üstünde tutulacaktır. Ve sunduğu şey, mükemmel bir şekilde **bir yerlerde** ihtiyaç duyulan şey olacaktır.

Birleştiriciler için kıtlık ve rekabet yoktur. Denge ve mükemmellik vardır. Ve bu varlıklar harekete geçmek yerine basitçe **olmayı** seçerler. **Keşfetmeyi** ve **görmeyi**. Tanrı'nın kalbine yolculuk etmeyi ve o eşsiz, en büyük armağanlarını vermeleri için onları çağırın şeyi bulmayı. Ve sonra kendilerini saf sevgi ve neşe içinde ifade edeceklerdir.

Z: Kulağa çok hoş geliyor. Ama gerçekten anlamadığım bir şey var. Kendinizi kaybetmeden nasıl herkesle ve diğer her şeyle BİR olduğunuzu **bilebilirsiniz?** Yani, kavramsal olarak birliği anlıyorum, ama varlığının bir gerçeği olarak sizinle başka herhangi bir varlık arasında hiçbir ayrılık olmadığı tam anlamıyla doğruysa... o zaman nasıl hâlâ **sen** olabilirsiniz?

J-D: Sorun bireysellik ile ilgili. Kimliğini kaybetmekle ilgili. İzin verirsen Karanlık Diyarlılar'ın hikâyesinden bir süre için çıkacağım. Bu çalışmanın 2.bölümündeki ilk sohbetimizde size "Gökkuşağı Metaforu"ndan bahsedeceğime söz vermiştim, hatırlıyor musun?

Z: Evet. Şimdi sen söyleyince hatırladım.

J-D: O zaman anlatıyorum.

Gökkuşığı Metaforu

Bir gökkuşığı olduğunu ve senin de renklerden biri olduğunu hayal et.

Sen ve tüm kardeş renklerin gökyüzünde bireysel ve ayrı gibi **görünebilirsiniz**. Ama öyle misinizdir?

Z: Anlıyorum. Hayır, renkler devamlılık arz eder, değil mi?

J-D: Evet, gördüğünüz şey aslında ışık frekanslarının eşit, kesintisiz, bölünmemiş bir yayılımıdır. Gözlemci zihninde bu frekanslardan bir seçkiyi bir araya getirmeye ve örneğin bu alanı sarı bir bant, şu alanı da yeşil bir bant olarak tanımlamaya karar verir. Ancak gerçekte bir rengin bittiği ve diğerinin başladığı bir yer yoktur. Gerçek anlamda herhangi bir renkten oluşan bir "bant" yoktur, sadece siz öyle olduğunu hayal etmeyi seçebilirsiniz.

Z: Yani tüm renklerin aslında tek olduğunu söylüyorsun. Sadece gökyüzünde ayrı renkleri gibi görünüyorlar. Ve buradan, bir varlığın kendisini nasıl farklı ya da benzersiz bir doğaya sahip olarak algılayabileceğini anlayabiliriz, ama aynı zamanda aslında tek BİR parlak beyaz ışığın parçası olduğunu da biliriz.

J-D: Bunu ifade etme şeklini sevdim. Evet, öyle. Ama gökkuşığı benzetmesinden bir başka hoş gözlem daha çıkarabiliriz. Orada aslında **gökkuşığı olmadığı** gerçeğine ne dersin? Hepsi bir yanılısana. Işık ve nem vardır. Bu iki şey arasındaki etkileşim, sizin gökyüzünde bu renkleri gördüğünüze inanmanıza neden olur. Ama **gerçekte** ne görüyorsunuz? Yağmur damlaları mı görüyorsunuz? Yoksa güneş ışınlarını mı görüyorsunuz?

Z: İkisini de sanırım.

J-D: Peki o zaman neden başka bir yerde duran farklı bir kişi gökkuşuğunu senin gördüğünden farklı bir yerde görüyor? Çünkü birbirlerinden birkaç metre uzakta duran iki gözlemci aslında ışığın farklı yağmur damlaları üzerinde oynadığını görmektedir. Demek istediğim üçüncü bir bileşen daha var. Işık, nem ve **Sen** yani gözlemci. Senin kesinlikle eşsiz olan bakış açın üçüncü bileşendir. Her bir gözlemci için gökkuşuğu biraz farklı görünecektir. Gözlemcinin nerede durduğuna bağlı olarak gökkuşuğu farklı bir konumda olacaktır.

Z: Ve bundan elde ettiğimiz büyük ruhani gerçek şudur ki...

J-D: Görünüşe göre bütün işi ben yapmalıyım. Tamam. Sana ve kardeş renklerine geri dönelim. Siz bir boşlukta var olmuyorsunuz. Kendi deneyimleriniz var ama her bir gözlemci, etkileşimde bulunduğunuz her varlık sizi biraz farklı görüyor. Etkileşimde bulunacağınız her bir diğerinin zihninde yeniden yaratılıyorsunuz. Ve **bu** aslında üzerinde derinlemesine düşünülmesi gereken bir konudur. Bunu düşünmeni istiyorum çünkü bu çok önemli bir kavramdır ve diyalogumuz ilerledikçe tekrar karşımıza çıkacak.

Z: Bir dakika. Ama o zaman... eğer ben bensem; diyelim ki ben bu gökkuşuğundaki sarı rengim. Ve yüz kişi beni görüyor ve her biri beni biraz farklı görüyor o zaman... bu versiyonlardan hangisi benim?

J-D: Bu ilginç bir nokta. Bir diğeri de şu: Seni **olduğun gibi** mi görüyorlar? Yoksa seni **oldukları gibi** mi görüyorlar?

Z: Oo, doğru! O konuya geri döndük.

J-D: Evet öyle. Ama umarım gökkuşığı metaforundan, kendi özellikleriniz ve doğanızla kendi eşsiz ve bireysel kimliğinize sahip olmanın ve yine de diğer tüm renklerle birliğinizin kesinlikle

farkında olmanın **ve** hatta tüm gözlemcilerle birliğinizin **ve** varlığını oluşturan diğer tüm fenomenlerle birliğinizin farkında olmanın çok mümkün olduğunu görebilirsiniz.

Z: Vay canına, evet. Bu çok güzel, teşekkür ederim.

J-D: Ve şimdi hikâyemize geri dönelim mi?

Z: Evet. Bu epik bir konuşmaya dönüşüyor! Her şeyin BİR olduğuna inanan Birleştirciler olduğunu konuşuyorduk. Ve bu yüzden özellikle kimseye hizmet etmeye çalışmıyorlardı. Sadece bir şeyleri gözlemleyerek etrafta takılıyorlardı.

J-D: Onlar **var olmakla** ve olanı gözlemlemekle meşguldüler. Evet.

Z: Sıkılmamışlar mı?

J-D: Bundan çok ama çok uzaklardı. Hatta tam tersi. Ne kadar az şey **yaparsanız** ve ne kadar çok şey **olursanız**, Tanrı'ya o kadar yakın olursunuz. Bununla kendinize dair deneyiminizin yükseldiğini ve kendinizin giderek daha büyük bir versiyonu olduğunuzu kastediyorum. Bilincinizi genişletirsiniz. İnsanların derin meditasyonda yaşadıkları en muhteşem, aşkın ve mutluluk verici deneyimler gerçekten hareketsiz olmaktan gelir. Tek bir şey bile düşünmemekten. Sadece var olmaktan.

Z: Tamam o zaman. Pratik açıdan, bu Birleştirciler ne deneyimlediler?

J-D: Tüm deneyimlerini biz bir araya toplayamayız. Ne deneyimleyecekleri ne yarattıklarına bağlı olacaktır. Ama bunu biraz daha kolaylaştıralım. İçlerinden birini seçelim ve ne deneyimlediğine bakalım, olur mu?

Z: Tamam. Onun için bir isimimiz var mı?

J-D: Pekâlâ. Ona şu ismi verelim... Mutlu.

Z: Mutlu mu? Yedi cücelerden biri gibi mi?

J-D: İstersen. Ya da belki Mutlu, Neşe'deki gibi, hatta belki de İlahi Neşe'deki gibi.

Z: Oo doğru! Bu hikâyeye senin hakkında mı o zaman?

J-D: Bu bir benzetme. Hayat hakkında bir şeyler anlatan bir hikâyeye. Hepimiz hakkında.

Z: Tamam. Lütfen devam et. Mutlu ne yaşadı?

J-D: Anlayacağın gibi Mutlu hayatı seven biriydi. Deneyimlemeyi severdi. Bir şeyleri görmeyi ve bilmeyi severdi. Tüm bu deneyimlerden keyif alıyordu. Bu yüzden ona "Mutlu" diyoruz. O böyleydi ve peşinden koştuğu şey de mutluluktu. Bu yüzden iskeleye ilk çıktığında ve Aydınlık Diyar'a vardığında, etrafına baktı ve gördüğü güzellik karşısında hayrete düştü. Derinleşti ve kalbinde büyük bir saygıyla, her şeyin harikuladeliğini takdir etti. Bir süre sonra, tam olarak bunu yapmanın daha da aydınlanmasını sağladığını fark etti. Daha fazlasını görmeye başladı ve dünya ona daha da fazla ihtişam ve görkem gösterdi. Gözlerini kapatarak, niyetini serbest bırakarak ve kendisine getirilen her şeyi sadece saygıyla ve sevinçle deneyimleyerek, kendi bilinci içinde gerçekten harika yolculuklara çıkabileceğini keşfetmeye başladı. Ve sonra, bir gün, bir sıçrama yaşadı. Varoluşun yeni bir seviyesini daha keşfetti.

Z: Aydınlık Diyar'ın yukarısını mı kastediyorsun?

J-D: Bir bakıma. Aydınlık Diyar'ın **mekândan** değil, sakinlerinin belli bir farkındalık seviyesine sahip olmasından dolayı aydınlık olduğunu fark etti. Bu onun için şu anlama geliyordu: Karanlık Diyar karanlık ya da Aydınlık Diyar aydınlık değildi. Farklı olan onları deneyimlemeyi

seçen varlıklardı; onların bilinç düzeyleri ve kendileri hakkında sahip oldukları inançlardı. Ve böylece daha da büyük bir gerçeğe niyet etti. Bunun kendisinin üstünde, ötesinde ya da dışında olmadığını fark etti. Değişimin kendi içinden geleceğini fark etti, tıpkı kendisi ve diğerlerinin Aydınlik Diyar'a yükseldiği zaman olduğu gibi. Bu yüzden sessizce oturdu ve içine baktı. Zihnini susturdu ve ışığı bekledi. Doğru disiplini edinmesi biraz zaman aldı ama sonunda yeni bir farkındalık seviyesine ulaştı. Kendi içinde yepyeni gerçeklikler buldu. Yeni bir varlık düzeyi buldu. İçsel ışığa sahip bir varlık olmaktan çok, aslında saf ışıktan yapılmış bir varlık olduğu bir yer buldu! Ve orada, kendi içinde, diğer ışık varlıklarıyla etkileşime girebiliyordu. O ve diğerleri birlikte oynadılar, sevdiler ve yarattılar. Onlar BİR'di ama yine de bireylerdi.

Z: Gökkuşağı gibi.

J-D: Kesinlikle. Sonunda, bu seviyede, kendisini gerçekten de gökkuşağının diğer tüm renkleriyle bir olan bir rengi olarak deneyimliyordu... ama yine de Benliğinin bilincindeydi.

Z: Peki sonra ne oldu?

J-D: "*Sonsuza dek mutlu yaşadım*" diyebiliriz ve bu doğru olur. "*Yarattığı şeye tam olarak sahip oldu*" da diyebiliriz, çünkü bu **her zaman** doğrudur. Ama o zaman hikâye biraz yarım kalmış olur. Gördüğün gibi, şimdi erişmiş olduğu bu gerçeklik seviyesinde, bu ışık beden seviyesinde, sayısız başka gerçekliğin de farkındaydı. O ve diğer ışık varlıkları bu gerçekliklerden sonsuz sayıda yarattılar ve bu yaratımlarda oynadılar. Ayrıca, yaratımının bir parçası olmadığı ama başkalarının yarattıklarını keşfedip görebildiği başka gerçekliklerin de farkındaydı. Ve ayrıca, **kendisinin** pek çok gerçeklikte yaşayan bir varlık olduğunun da farkındaydı. Sayının ötesindeki gerçeklikler onu bir şekilde ağırlıyordu. Ve bunların hepsi onun için **şu anda mevcuttu**.

Z: Bu nasıl olabilir?

J-D: "Hatırlamak" dediğiniz şeyi biliyorsun. Onun için bu, bir şeyi akla getirmeye çalışmak değildi. Hayır. Onun için hatırlamak istediği anda tam orada olmaktı. Çocukluğunuzu hatırlamaya çalışırken aniden **orada olmanız** gibi. Birdenbire annenizin bahçesinde salıncakta oynayan üç yaşında bir çocuk olmanız gibi. Onun için de öyleydi, tabii ki sonsuz sayıda gerçeklikte, kelimenin tam anlamıyla sonsuz sayıda "hayata" erişimi olacak şekilde.

Z: Birçok enkarnasyon gibi mi?

J-D: Evet. Sayılır. "Yaşamları" tırnak içine aldım çünkü çoğu sizin bir ömür olarak anladığınızdan tamamen farklı deneyimlerdi. Tamamen başka gerçeklikler.

Z: Açıklaması zor o zaman?

J-D: Çok zor. Belki bunu başka bir zaman deneyebiliriz. Burada önemli olan nokta Mutlu'nun kendi içsel mutluluğunun ve kusursuz **bilme halinin** koltuğunda oturduğu bir varoluş durumundan, sonsuz sayıda yapma ve deneyimleme durumlarından herhangi birine kendi isteğiyle geçebilmesidir. Ve bunu yapıyordu. Ve bu harikulade ve güzeldi. Ve elbette kendisinin bundan çok daha büyük bir şey olduğunun da farkına vardı. Ama bu başka bir hikâye. **Bu** hikâyeye geri dönmek için basitçe şunu söyleyeceğim: Mutlu bilincinde bir anı taşıyordu. Karanlık Diyar'ı hatırlıyordu. Orada olduğunu hatırladı. Bunu yaparken, aynı zamanda bunu hatırlayan diğer ışık varlıklarının varlığına ulaştı. Onlar da acı yardım çağrısını hatırlıyorlardı. Hatırladılar ve birlikte oradaydılar. En gerçek ışık bedenleriyle oradaydılar.

Z: Karanlık Diyar'da mı?

J-D: Evet.

Z: Ne yaptılar?

J-D: Dikkatini vermiyor musun? **Hiçbir şey** yapmadılar, hatırladın mı? Tek yaptıkları orada **olmaktı**.

Z: Vay canına! Bu çok havalı! Kendilerine geri döndüler ve kendilerini kurtardılar!

J-D: Kurtardılar mı? Kendilerini tam olarak "kurtardıklarını" sanmıyorum. Kendilerini sevdiler. Benliğin anısıyla orada olmaya gittiler ve bu sefer bu hikâyenin sadece birkaç zaman çizgisi ve birkaç parçadan ibaret olmadığını gördüler. Bu kez hikâyenin, her biri sonsuz sayıda zaman çizgisine sahip sonsuz sayıda versiyonu olduğunu yeterince net bir şekilde görebildiler. Ve hikâyenin versiyonlarından birinde, **tüm** varlıkların -Karanlık Diyarlılar, DH varlıkları, KH varlıkları, Birleştiriciler- hepsinin birliğe geri dönmenin bir yolunu bulduklarını gördüler. Her biri bunu kendi yöntemleriyle yaptı. Hikâyenin ya bu versiyonunda ya da bir diğerinde hepsi eve dönüş yolunu buldu. Ve bununla birlikte... her zaman yeterli sayıda kişinin birliği bulamadığı yeterli sayıda kesişimin yaşandığı hikâyeler de vardı ki hikâye hâlâ devam edebilsin.

Z: Üzgünüm, bunu tam olarak anlayamadım.

J-D: Zamanın içindesiniz ve bu yüzden doğrusal zaman mantığıyla düşünmek durumunda kalıyorsunuz. Ama açıklamama izin ver. Zamanın dışında, bir varlık istediği kadar çok yerde olabilir. Karanlık Diyar gerçekliğinde ve aynı zamanda Birlik ile beraber evde olabilir. Böyle bir varlık bunların yanı sıra birçok rol oynayabilir. Katı yürekli bir Gerçekçi ve aynı zamanda parlak gözlü bir Hayalperest ve aynı zamanda bir Aydınlik Diyarlı ve aynı zamanda bir Işık Varlığı olabilir. Ve bunun yanı sıra daha pek çok şey olabilir. Bu durumda ortada bir çelişki yok. Bu sadece bir bakış açısı meselesi. Ve sizin için de öyle. Şu anda Dünya gezegeninde sadece bir insan olmanın oldukça ilginç perspektifine sahipsin. Ama bunun yanı sıra pek çok başka şeysin, buna ben olmak -İlahi Neşe- da dahil. Ve bir düzeyde, Dünya üzerindeki her bir insan da herkesin birliğini bilen bir ışık varlığıdır. Ve bir düzeyde Dünya üzerindeki her bir insan aslında **Tanrı'dır**.

Z: Vay canına. Büyük bir konsept.

J-D: Öyle ve bunu gerçekten doğru bir şekilde anlamak için biraz çalışman gerekecek. Ancak acelemiz yok, konuşmaya devam edeceğiz ve sen anlayana kadar bunu yeni ve farklı şekillerde ele alacağız.

Z: Teşekkür ederim. Ama... ım... bu bölümün "Birliğin Etkileri" hakkında olması gerekiyordu. Her şeyin mükemmel olduğunu filan anlıyorum. Ama...

J-D: Ama aslında başlıkta vaat edilen şey hakkında konuşmamı istiyorsun?

Z: Evet lütfen.

J-D: Güzel. Sırada bu vardı. Anlatmak istediğim şey, içinde yaşadığınız bu gerçeklikte pek çok varoluş düzeyi olduğudur. En derin seviyede -şu anda içinde bulunduğunuz seviye- BİR olduğunuzu kesinlikle unutursunuz. Bu seviyenin üzerinde, -eğer seçiminiz buysa- her şeyin birliği gerçeğini kendinizden gizleyerek ilerlemenin hâlâ mümkün olduğu bir iki seviye vardır. Her şeyin gerçekten BİR olduğunu kabul etmek ve bu gerçekle yüzleşmek zorunda kalmadan ancak bu kadar içe gidilebilir. Eğer bunu görmeyi ve bunu kendiniz için gerçek kılmayı reddederseniz, o zaman ayrılık ve düalite bilincinde dilediğiniz kadar devam edebilirsiniz.

Yapabileceğiniz pek çok harika şey ve sahip olabileceğiniz pek çok harikulade deneyim vardır ama belli bir noktanın ötesine asla geçemeyeceğiniz basit bir gerçektir. Öte yandan, birliği varlığınızın temel bir gerçeği olarak kabul ettiğinizde, yalnızca o noktanın ötesine geçmekle kalmaz, aynı zamanda ötesindeki sonsuz âlemlere de erişim imkânı kazanırsınız.

Z: Öyleyse şunu söyleyebilirim... herkesin birliğine inanmayan varlıklar inandıkları şeyi elde ederler. Ayrılık elde ederler.

J-D: Evet.

Z: Bu da onları sınırlandırır.

J-D: Evet. Açıkçası Tanrı'yla bir olmak sizi O'ndan ayrı olmaya göre sonsuz derecede daha güçlü kılar. İronik bir şekilde, Tanrı'yla bir **olduğunuzda**, Tanrı'yla bir olmadıklarına inananlar da sizinle bir olurlar.

Z: Ha?

J-D: Anlaması zor, biliyorum. Ama örnek olarak seni ele alalım. Sen benim içimdesin. Tüm deneyimlerin de benim deneyimlerim. İstersen benden ayrı olduğuna inanabilirsin ama ben öyle olmadığımı biliyorum. Biliyorum ki sen benim bir veçhemsin ve bana arzu ettiğim deneyimleri sağlama rolünü mükemmel bir şekilde yerine getiriyorsun. Benim gündemime hizmet etmekten başka bir şey yapamazsın. Eğer bu gerçeği kabul etmek istemiyorsan, o zaman ayrılığı ve yalnız olmanın acısını seçerek benim gündemime hizmet edersin. Ya da birliğin hakikatini tanıyıp kendini benimle uyumlu hale getirebilir ve benim de **senin gündemine hizmet ettiğimi** fark ederek benimle sevgi dolu bir birlik ve neşe içinde yol alabilirsin. Bu önemli bir farkındalıktır. **Her şey** Tanrı'yla birdir ve Tanrı'nın içindedir. Kendilerinin böyle olduğunu göremeyenler bile. Bunu göremeyenler uyumun dışında kalırlar ve herhangi bir şeyi başarmak için çetin bir savaş verdiklerini hissederler. Bunu görmeyi seçenler birdenbire kendileriyle birlikte çalışmak ve birlikte yaratmak isteyen varlıklarla dolu sonsuz, sınırsız bir gerçekliğe uyanırlar. Gerçek güçlerine ve armağanlarına uyanırlar ve kendilerini, gerçek güçleri ve armağanları kendilerinininkini mükemmel bir şekilde tamamlayan başkalarıyla çevrelenmiş bulurlar.

Z: Bu şimdi bana mantıklı gelmeye başladı.

J-D: Bilincine mükemmel bir şekilde yerleşene kadar bu konuya geri döneceğiz. Anlamamı istediğim şey, tüm varlıkların asli bir olma halini bildikleri bir bilinç düzeyi olduğudur. Bu seviyedeki varlıklar, Dünya gezegeninde sizinle birlikte enkarne olan ve bir olduklarını bilmeyen herkesin İçsel Benlikleridir. Ayrılık içinde yaşayan bu Dış Benlikler birbirlerini incitmeye ve hatta öldürmeye karar verebilirken, bir olduklarını bilen İçsel Benlikler bunun sadece çok geçici, yanılsamalı bir deneyim olduğunu bilirler. Savaşanların aslında birbirlerini öldürüyormuş gibi yapan ama gerçekte aralarında sevgiden başka bir şey olmayan aktörler gibi olduklarını bilirler. İçsel Benlikler için bu böyledir. Birbirlerini severler çünkü onlar BİR'dir. Bu gerçeklik düzeyinde, birbirlerini incitmeyi gerçekten arzulamanın aslında imkânsız olduğunu bilirler. Bir başkasını incitmenin kendi Benliğini incitmek olduğunu bilirler. Gerçekten. Onlar için hiçbir fark yoktur, böyle bir varlık bir başkasına ne yaparsa, anında kendisine de yapar.

Z: Onlar tek BİR varlık oldukları için mi?

J-D: Evet, kesinlikle. Aynı zamanda çok olan BİR. Gerçekten BİR olan çok.

Z: Yani bu seviyede çirkinlik bulamazsınız. Hiç kimse bir diğerine saldırmaz ya da zarar vermez. Kimse bir başkasını manipüle etmeye ya da ondan bir şey almaya çalışmaz, değil mi?

J-D: Bu ancak her iki tarafın da her şeyi baştan kabul etmesi halinde gerçekleşebilir.

Z: Bu hiç oldu mu?

J-D: Oo evet! Dünyanızın nasıl bu hale geldiğini sanıyorsun? Nasıl oluyor da bu ışık varlıkları içinde birbirlerine tüm bu şeyleri yapan bu tezahürler var? Bunların hepsi önceden kararlaştırılmıştır. Her zaman bir sözleşme vardır.

Z: Eğer bir kişi diğerini incitir veya manipüle ederse, o zaman Işık Varlığı bunu kabul mü etmiş demektir?

J-D: Evet, bunu söylüyorum. Siz Dünya'da bizim içimizdesiniz. Siz bizim yaratımlarımızsınız ve biz de sizin. Deneyimlemekte olduğunuz tüm dünyayı birlikte yaratıyoruz. Düşünceleriniz ve inançlarınızla belirli deneyimleri kendinize doğru çekiyorsunuz, kendiniz hakkındaki fikirlerinizle. Biz de bunun bir parçasıyız. Her şeyin, daha büyük bir anlamda, tam olarak plana göre ilerlemesi için her türlü kolaylaştırmayı sağlıyoruz.

Z: Burada örtüşmeyen bir şey var. Peki ya özgür irade?

J-D: Özgür iradeniz var, tamam! Tüm bu kolaylaştırmaları tam da herkesin özgür iradeye sahip olması için yapıyoruz. Bu sayede hiç kimsenin özgür iradesi ortadan kaldırılmıyor.

Z: Bunu açıklar mısınız?

J-D: Peki ya düşünceleriniz, seçimleriniz ve inançlarınızla kendiniz için fail olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istediğiniz bir durum yaratıyorsanız? Diyelim ki birileri üzerinde güç kazandığınızı hissettiğiniz bir suç işlemek istediniz. Ruhsal yolculuğunuzun bir parçası olarak bunu seçtiniz. O zaman bunu nasıl başaracağız? Sizin için bir partner bulmamız gerekecek; bu işlemin diğer yarısı olmaya istekli birini. Dışarıda bir yerlerde, kendi nedenleriyle kurban olmanın nasıl bir şey olduğunu görmeyi seçen birileri olacaktır.

Z: Başlarına kötü şeyler gelen insanların bunu seçtiğini mi söylüyorsun?

J-D: Evet. Bu genellikle insanların hoşlanmadığı noktadır. Başlarına gelen "kötü şeyleri" kendilerinin yarattığını kabul edemedikleri için genellikle bu gerçekten uzaklaşırlar. Hemen bana, "Peki ya *tecavüze uğrayan çocuk?*" diye soracaklar ya da aynı derecede korkunç bir deneyimle karşılık vermek isteyeceklerdir. Bunun o kişi tarafından seçilmiş olmasının mümkün olmadığı konusunda ısrar edeceklerdir.

Z: Ve sen öyle olduğunu mu söylüyorsun?

J-D: Evet. Bazılarının bunu kabul etmesinin çok zaman alacağını biliyorum. İşte bu yüzden benim verdiğim mesajlar herkes için uygun değildir. Herkes bu mesajı duymaya hazır değil. Pek çok kişi hâlâ bir "kötü olan diğeri" olmasına ihtiyaç duyuyor. Kendilerinin dışında, dünyada olan tüm kötülükleri yaratan kötü varlıklar olduğuna inanmak istiyor ve buna ihtiyaç duyuyorlar. İçinde buldukları koşulların kurbanı olarak kalmak istiyorlar. Ve bu tamamen normaldir. Eğer insanlar bir süre için bu farkındalık düzeyinde kalmak istiyorlarsa, bunda yanlış bir şey yoktur. Ancak daha güçlü bir bilinç düzeyine geçmeye istekliyseniz, o zaman başka bir düşünce öneriyorum. Oldukça basit bir şey: Kendi gerçekliğinizin yaratıcısı **sizsiniz**. Eğer bu böyleyse, o zaman açıkçası kendi gerçekliğinizin kurbanı da olamazsınız! "Kurban" ve "yaratıcı" iki zıt durumdur. Ben sizin zaten gerçekliğinizin yaratıcısı **olduğunuzu** söylüyorum. Şu anda oynadığınız oyunu oynayabilmek için bunu unutmayı seçtiniz sadece. İsterseniz bunu

unutmaya devam edebilirsiniz. O zaman "*Ben gerçekliğimin yaratıcısı değilim*" düşüncesini yaratmış olursunuz. Ve eğer bunu yaratıyorsanız, o zaman "*Ben koşullarımın kurbanıyım*" düşüncesini de yaratıyorsunuz demektir. Ve eğer bunu yaratıyorsanız, bunu deneyimleyeceksiniz, çünkü...

"Her zaman tam olarak yarattığınız şeyi elde edersiniz."

Ve bu şekilde kendiniz için mağduriyeti deneyimleme fırsatları yaratırsınız, yani başınıza gelmesine izin verdiğiniz sözde "kötü şeyleri". Bu konuda yeni bir bakış açısına sahip olana kadar, gücünüzü geri almaya ve kurban olmayı bırakmaya karar verene kadar bu tür deneyimler yaşamaya devam edeceksiniz. Ta ki siz sorumluluk almaya ve yaratıcı olmaya karar verene kadar. Ve bunu **yaptığınızda**, bu deneyimler değişmeye başlayacaktır. Gerçekliğinizin yaratıcısı olduğunuzu ne kadar çok inanırsanız, bunu o kadar çok deneyimleyeceksiniz, deneyimlediğiniz her şeyin sizin seçimlerinizin doğrudan bir sonucu olduğunu o kadar çok göreceksiniz.

Z: Hikâyedeki "ışık" gibi!

J-D: Ah, evet! Ve şimdi sen de ışığı görmeye başladın!

Z: Kelime oyununu sevdim. Yani, eğer kurban olduğumuza inanırsak, o zaman İçsel Benliğimiz tarafından müzakere edilen kurban deneyimleri yaşayacağız.

J-D: Doğru.

Z: Tüm bu deneyimleri yarattığımızı keşfetmeye hazır olana ve bunların ötesine geçip daha çok sevdiğimiz deneyimler yaratmaya başlayana kadar.

J-D: Doğru.

Z: O zaman her zamankinden daha güçlü bir şekilde kendi gerçekliğimizin yaratıcıları oluruz.

J-D: Evet.

Z: Peki ya çocuklar. Tecavüze uğrayan çocuk örneğini verdin. Küçük bir çocuğun mağdur statüsünü aşmak için seçim yapmasını beklemek haksızlık değil mi?

J-D: Bu duygu yüklü bir konu ve bunun senin için neden zor olduğunu kolayca anlayabiliyorum. Ancak şunu bilmelisin ki bir çocuk bir yetişkinden ne daha fazla ne de daha az bir ruhsal varlık ifadesidir. Sen de yaşamlarından birinde engelli bir çocuk olarak oldukça korkunç bir deneyim yaşadın.

Z: Evet. Bunu okuyucularımızla paylaştım.

(Zingdad'ın notu: Bölüm 1'deki "Kendi Hayal Dünyamda Kayboldum" kısmına bakınız)

J-D: Pekâlâ, sonunda hikâyeyi doğru bir şekilde anlamaya başladığında seçimlerindeki simetriyi de görmeye başlayacaksınız. Bu yaşamların birbirini nasıl dengelediğini ve bu deneyimlerin hepsinin yaptığın seçimler ve aldığın kararlar sonucunda sana nasıl ulaştığını göreceksin. Bir yaşamında cinsel tacizci olmayı deneyimledin, bir başka yaşamında ise cinsel istismara uğramayı deneyimledin. Hatta dikkat çekici bir şekilde, failinin ve kurbanlarının hepsinin aynı ışık varlığın içinden geldiğini anlayacaksınız. Başka bir deyişle, sen ve bu diğer ışık varlık rolleri değiş tokuş ettiniz, böylece her ikiniz de ilk elden deneyimleyerek bunun ne olduğunu gerçekten anlayabildiniz. Bölüm 5'te sana, kendinizde olmayan bir şeyle başka bir varlıkta karşılaşsanız bunu anlayamayacağınızı söylemiştim. Bu sizi şaşırtırdı. Büyük olasılıkla diğerini yargılamaya kalkıştınız. Ancak bu şeyi kendiniz deneyimlemiş olduğunuzda, şefkatle

bakma olasılığınız çok daha yüksek olurdu ve böylece diğer varlığın şifa bulmasına yardımcı olabilirdiniz. Aslında, diğerine hizmet edebilmenizi sağlayan şey bu öz-anlayıştır. İşte bu nedenle, diğer yaşamlarınızdaki deneyimlerinizi, eğer bunu seçmeye istekliyseniz, kurban durumunda olanlara derin bir empati duymak için kullanabilirsiniz çünkü bir zamanlar siz de o konumdaydınız ve suçlulara da şefkat duyabilirsiniz çünkü sizin de bir istismarcı konumunda olabileceğinizi bilirsiniz. Bu, yaptığınız seçimlerin bir sonucudur. Burada hatırlanması gereken nokta şudur:

"Mükemmelliği göremiyorsanız, resme çok yakından bakıyorsunuz demektir."

Z: Oh, vay canına, evet! Buraya çok uygun oldu.

J-D: Ve bu en dokunaklı şekilde, örneğin masum bir çocuğun istismar edildiği bir deneyim yaşamasının yarattığı dehşetle örneklendirilebilir. Buna baktığımızda bize çok yanlış geliyor, çok adaletsiz. Sevgi dolu bir Tanrı'nın varlığıyla açıklanamayacak kadar uyumsuz. Böyle hissediyorsanız size yanıldığınızı nasıl söyleyebilirim? Söyleyemem. Ama size şunu söyleyebilirim ki, öyle bir zaman gelecek ki, resimden yeterince uzaklaştığınızda mükemmelliği göreceksiniz. Ve şunu da söyleyebilirim ki, istismara uğrayan **sizin** çocuğunuz olduğunda bunu size söylersem, "**asla!**" diyeceksiniz. Ve bunu önerdiğim için bile benim bir canavar olduğumu düşüneceksiniz. Bu işler böyle yürür. Kurban statüsünü seçen varlıklar, tanım gereği, bunu yaptıklarını göremezler. Eğer görebilselerdi, o zaman kendi gerçekliklerini yarattıklarını fark eder ve artık kurban olmazlardı. Gerçekten de bu bir tür iki arada bir derede kalma durumudur. Tek çıkış yolu sizin bir seçim yapmanızdır. Sorumluluğu üstlenmek ve kendi gerçekliğinizin yaratıcısı olmaya karar vermek ve bunun sizin için gerçek olmasına izin vermek için zaman ayırmak... Ancak bu herkesin duymaya müsait olduğu bir şey değil, orası kesin.

Z: Peki ya failler? Onlar kendi gerçekliklerinin yaratıcıları olduklarının farkında değiller mi?

J-D: Hayır. Ama mükemmel bir soru. Bir kurban/fail/kurtarıcı üçgeni olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?

Z: Evet.

J-D: Kendi gerçekliğinin yaratıcısı olduğunun farkında olmayanlara işler böyle görünür. Onlara her zaman sanki birbirleri arasında bu üç rolden birindelermiş gibi görünür. Ancak daha yüksek bir perspektiften bu şekilde görünmez, oradan bakıldığında yalnızca yaratıcı ve kurban vardır.

Z: Kurtarıcı ve faile ne oldu?

J-D: Eğer yeterince dikkatli bakarsan her ikisinin de sadece kurban olduğunu göreceksin. Sana meydan okuyorum, git ve istediğin sayıda fail bul. Onların hikâyelerine düzgün bir şekilde bak. Sana söz veriyorum, kendilerinin mağdur olduklarına inandıkları için fail olarak hareket ettiklerini göreceksin. Kendi mağduriyetlerine olan inançlarının bir sonucu olarak böyle davranmışlardır.

Z: Her zaman mı?

J-D: Her zaman. Hapishanelerinizdeki en kötü suçluların hepsi çocuklukta kötü koşullara sahiptir. Hepsi ruhsal travma yaşamışlardır. Eğer benlikleri şifalanmış ve sevilmiş olsaydı, o zaman dünyaya öfke duymazlardı. Böyle bir fail şifa bulduğunda, kendini sevdiğinde ve kabul gördüğünde neler olduğuna bakın. O dönüşür. İyilik için bir aracı haline gelir. Açıkça görüldüğü üzere, failin doğası kurban olma duygusuyla bağlantılıdır.

Z: Hmm... yani failer aslında kurbanlar. Peki ya kurtarıcılar?

J-D: Bu da bir mağduriyettir ancak çoğu zaman bir kişinin kendisini mağduriyetten kurtarmadan önceki son adımdır. Bu, aktif olarak bunlardan biri olmamakla birlikte hâlâ kurban/fail oyununa katılmanın bir yoludur. Gördüğünüz gibi, kurbanı/faili geride bırakmadan önce, bu oyunun içindeyken size yaşatıldığını düşündüğünüz acı ve travmadan kendinizi şifalandırmanız gerekecektir. Bunu, benzer durumdaki başkalarına yardım etmeye çalışarak yapabilirsiniz. Acınızı tersine çevirebilir ve bundan faydalı bir şey çıkarabilirsiniz. Bir sevgi feneri olarak bunun üstesinden gelebilirsiniz. Örneğin, bir tecavüz mağduru danışmanlık yapabilir. Bu tür girişimleri başlatan kişilerin genellikle ayağa kalkıp güçlerini geri alan mağdurlar olduğunu görürsünüz. Ya da bazen telafi etmeye karar veren failer bile olabilir. Mağdur/fail olmaktan kurtulmak isteyen varlıklar, oyunu geride bırakmadan önce genellikle bir kurtarıcı döngüsünden geçerler. Kurtarıcılığın başka nedenleri de vardır. Bazen kurtarıcı basitçe "asil" hissetmek ister. İyi işler yaparak öz-sevgi kazanmak ister. Bu genellikle mağdurların pek de takdir etmeyeceği bir tür müdahaleci kurtarıcı olma durumu ile sonuçlanır. Bir başka durum da ıslah olmuş bir fail olabilmesidir. Örneğin, yıllarca eşine kötü muamelede bulunmuş bir koca, erkeklerin öfke ve güçsüzlük sorunlarıyla başa çıkma yolları bulma konusunda birbirlerini destekledikleri bir "erkekler grubu" kurabilir. Bunun pek çok kombinasyonu vardır ve ben bunların hepsini açıklayamam. Ben sadece mağdurların, failerin ve kurtarıcılarının hepsinin hâlâ en nihayetinde mağdur olduklarına inanma durumunda olduklarını iddia ediyorum. Yaratıcı varlıklar ise herkesin yaratıcı bir varlık olduğunu bilirler. Her şey mükemmeldir. Düzeltmesi gereken hiçbir şey ve hiç kimse yoktur. Her şey her zaman mükemmeldir.

Z: Ama bu bana umursamaz ve duygusuzca geliyor.

J-D: Neden?

Z: Bu, acı çeken birini gördüğümde onu görmezden gelmem ve sadece "*Bunu kendin için yarattın*" demem gerektiği anlamına geliyor.

J-D: Bunu **yapabilirsin**. Ama unutma, her anında, her düşüncende ve her eyleminde kendini ve gerçekliğini yaratıyorsun. Eğer yaratıcı bir varlıksan, bunu bilirsin. Yani eğer bir başkasının acısını görüyorsan, aslında onu bir şekilde kendin deneyimliyorsun demektir. Bununla ne yapacağına karar vermelisin. Seçim yapmalısın.

Z: Ama...

J-D: Hayır, bir dakika bende kal. Sen, şu anda bulunduğun yerde, Dünya'da yaşıyorsun, herkesin birliğini **bilmiyorsun**. Bilincin ne kadar gelişmiş olursa olsun. Tanım gereği, Dünya'da olabilmen için diğerlerini sadece öteki olarak görmen **gerekir**. Henüz gerçek birlik bilincine sahip değilsin. Öyle olsaydın, burada benimle olurdu, Dünya'da değil. Yani söylediğim şeyleri entelektüel bir şekilde kabul edebilirsin ama henüz bunları gerçekliğin olarak deneyimlemiyorsun. Haksız mıyım?

Z: Evet. Aynen öyle.

J-D: Yani acı çeken bu diğerini hâlâ bir "öteki" olarak görüyorsun. Hâlâ gözlemediğin acının kendi acın değil, **onların acısı** olduğunu düşünüyorsun. Ve o anda, gözlemediğin şeyle ne yapacağına karar vermeye çağırılıyorsun. Ve bu çağrıya verdiğin yanıt, o anda kim olduğunu tanımlayacaktır.

Z: Off! Şimdi kafam karıştı. O zaman ne yapmalıyım? Herkese yardım mı etmeliyim yoksa kendi başlarına yaratmalarına izin mi vermeliyim?

J-D: Şimdi etik ve ahlaki değerlere geliyoruz. Güzel. Her şeyin bu noktada başladığını hatırlıyor musun? Her şeyin BİR olduğunu anlamanın ahlaki ve etik açıdan ne anlama geldiğini bilmek istemiştin?

Z: Ah evet. Sanki bir milyon sayfa önceymiş gibi geliyor!

J-D: Epeyce önce. O zamandan beri bir yolculuktaydık. Bu soruyu yanıtlamak için senden Karanlık Diyarlılar'ın öyküsünü düşünmeni isteyeceğim. O hikâyede pek çok farklı bilinç türünden varlıklar vardı. Kendilerini nasıl yaratmak istedikleri konusunda kararsız kalan Karanlık Diyarlılar vardı. Sonra üç gruptan birini seçen Aydınlık Diyarlılar vardı: düalite bilincindeki DH ve KH varlıkları ile birlik bilincindeki Birleştiriciler. Tüm bunlar arasında, her şeyin birliğini bilen yalnızca Birleştiriciler'di. Dolayısıyla, eğer birlik bilincinin ahlakını anlamak istiyorsan, o zaman Birleştiriciler'in nasıl davrandığını tekrar hatırlamalısın.

Birleştiriciler sizin ve kendilerinin özünde aynı varlık olduğunuzu bilirler. Bu nedenle size sevgi ve şefkat dolu gözlerle bakarlar. Sizi veya seçimlerinizi "yanlış" olarak görmezler. Sizi yargılamazlar ve size acımazlar (çünkü bu da bir yargılamadır!) Eğer yardım isterseniz, Birleştiriciler **kendi gerçeklerine göre** bunu yapmanın en iyi yolu olan bir şekilde yardımınıza geleceklerdir. Bu, hemen gelip sizi kurtaracakları **anlamına gelmez**. Bu, size istediğiniz her şeyi verecekleri anlamına da gelmez. Çünkü çoğu zaman yalvardığınız şey sizi bir ayrılık ve acı durumunda tutacak olan şeyin ta kendisidir. Bu yüzden size kendilerine yardım edilmesini istedikleri şekilde yardım edeceklerdir; size kendi gerçekliğinizin yaratıcısı ve birliğin bölünmez bir parçası olduğunuzu idrak ettirecek şekilde.

Sana pratik bir örnek vereyim. Eğer bana "*Lütfen J-D, hayatımı düzelt çünkü berbat durumda*" dersen ve ben de hemen gelip senin yerine düzeltirsem, o zaman sen ve ben gerçekte ne söylemiş oluruz? Senin aciz olduğunu ve gerçekliğinin yaratıcısı **olmadığını** söylemiş oluruz, değil mi? Ama görüyorsun, senin ben olduğunu ve benim de sen olduğumu **biliyorum**. Dolayısıyla **benim de** aciz olduğumu ve gerçekliğimin yaratıcısı olmadığımı söylemiş olurum. Bu da benim sana yardım etmemi imkânsız kılıyor. Böylece hiçbir şey olmuyor. Anlıyor musun?

Z: Bu çok hoş! Tamam. Yani bana sadece kendi gerçeğinle uyumlu bir şekilde yardım edebilirsin.

J-D: Kesinlikle! Ve benim gerçeğim, her şeyin Tanrı ile BİR olduğu ve herkesin, bunu bilsin ya da bilmesin, kendi gerçekliğini yarattığıdır. Bu gerçeği yadsıyacak şekilde sana ya da senin için bir şey yapamam. Dolayısıyla sana sunabileceğim ve sunacağım yardım, kendine yardım etmene yardımcı olmak şeklinde olacaktır. Bu, kendi gerçekliğinin yaratıcısı olduğunu daha güçlü bir şekilde anlamayı sağlar. Bu senin ayağa kalkıp hayatında hoşuna gitmeyen şeyleri ele alıp, hoşuna **gidecek** hale gelene kadar onları farklı bir şekilde yaratman için araçlar sağlar.

Z: Ah! Bu, hikâyedeki ışığın neden olduğu gibi olduğunun da açıklaması. Gelip bir şeyleri değiştirmez ve bir şeyleri olmasını istediği şekle sokmaz. Sadece farklı bir seçim yapabileceklerini ve yaşamlarını olmasını istedikleri gibi yaratabileceklerini görmeye hazır olanlara yardımcı olmak için oradadır.

J-D: Aynen öyle. Tüm hikâyenin ana fikri de tam olarak bu. Görüyorsun, ışık kimseyi yargılamak için orada değil. Karanlık Diyarlılar'ın kötü, yanlış ya da yeteneksiz olduğunu

düşündüğü için orada değil. Oraya nasıl geldiğini hatırlıyor musun? Oraya geldi çünkü Karanlık Diyarlılar'ın çoğu yardım istiyordu. Seslendiler ve aslında kendilerinin bir veçhesi olduğu ortaya çıkan şey, kendi iç acısını hatırladığı için onlara cevap verdi. Yargılama yok. Sadece çağrıya cevap var. Ve cevap ne bir kurtarıcı ne de bir fail şeklinde geliyor. Bu tür cevapların ne yaptığını görebiliriz, sadece döngünün devam etmesini sağlarlar. Hayır, cevap her bireyin kabul edebileceği ya da reddedebileceği, nazikçe sunulan bir sevgi armağanı şeklinde gelir. Reddetseler bile yargılama söz konusu değildir. Daha sonra kabul etmeleri için orada kalır. Ve kabul ettiklerinde, onunla ne yapmaları gerektiğine dair hiçbir yönlendirme yoktur. Her zaman tam olarak arzu ettikleri şeyi yaratabilirler ve yarattıkları şeyi her zaman elde ederler. Bu yüzden sunulan ışığı kendilerine ve başkalarına acı yaratmak için bile kullanabilirler. Eğer seçimleri buysa, o zaman yarattıklarını almaya devam edeceklerdir. Ve bu durum, onlar bunun kendilerine sevgi, neşe ya da huzur getirmede olduğunu görmeye hazır olana kadar devam edecektir.

Her şeyin birliğini bilmek çok daha geniş bir bakış açısı kazanmaktır. Her şeyin mükemmelliğini görmektir. O zaman başkalarını yargılamayı bırakır ve bunun yerine **sizin için** neyin doğru, iyi ve gerçek olduğunu basitçe ayırt etmeye başlarsınız. O zaman etrafınızda olup bitenleri yargılayarak savrulmak yerine gerçeğinin sizi götürdüğü yere gidersiniz.

(Zingdad'ın notu: Eğer kurban/fail/kurtarıcı üçgeninden çıkmaya ve gerçek yaratıcı doğanızı deneyimlemeye hazırsanız, multi-medya seminer dizim "Uyanık Hayalperest" yolculuğunuzda size büyük ölçüde yardımcı olacaktır. Lütfen web sitemdeki (zingdad.com) [ilgili bölümü](#) ziyaret edin.)

Tamam. Birlik ve bunun ne anlama geldiği hakkında konuşmayı bitirmekten hâlâ çok uzağız. Ama önemli bir zemin hazırladığımı hissediyorum. Sana basit bir soru sormak istiyorum. Bu konuşmada ortaya koyduklarım göz önüne alındığında, sence birliğin bilinmesi etik dışı veya ahlaksız davranışlara yol açabilir mi?

Z: Hayır. Bu konuşma için sana teşekkür etmek istiyorum. Çünkü gerçekten de birlik bilincine sahip olan varlıkların diğer tüm varlıklar için yalnızca en iyi olanı arzulayacaklarını görebiliyorum. Bana öyle geliyor ki, tanım gereği en sevgi dolu varlıklar olacaklardır. Ve bir başkasına zarar vereceğini bildikleri bir şeyi asla yapamayacaklardır.

J-D: Tamam. O halde Bölüm 5'in sonundaki soruyu yanıtlamış oldum ki bu bölümde yapmak istediğimiz şey de buydu. Ve şimdi bunu yaptığımıza göre, başka küçük bir noktaya değinerek bitirmek istiyorum. Birkaç sayfa önce, bu sohbetin yanlış ilerlediği konusunda nasıl bir karmaşaya düştüğünü hatırlıyor musun? Bu bölümde alakasız sorularla zaman kaybettiğimizi düşündüğünü?

Z: Evet, hatırlıyorum.

J-D: Senin zihninde o noktada boşa giden konuşma temelde Karanlık Diyarlılar'ın hikâyesiydi. Her şeyin birliğini bilmenin ahlaki ve etik sonuçlarına dair bir cevap istiyordun ve zaman kaybı olacak şekilde konuya teğet geçtiğimizi hissediyordun. Ancak şimdi, Karanlık Diyarlılar'ın hikâyesinin yalnızca birliğin sonuçlarına ilişkin çok iyi bir anlayışın temelini oluşturmakla kalmadığını, aynı zamanda gelecekteki pek çok başka anlayış için de zemin hazırladığınızı belirtmek istiyorum. Demek istediğim, sadece yapmak üzere yola çıktığımız şeyi yapmakla kalmadık, bunun yanı sıra pek çok başka güzel şeyi de başardık. Soruna bir yanıt aldın ve bu beklediğinin çok ötesinde bir anlayış zenginliği getirdi. Haklı mıyım?

Z: Evet. Kesinlikle öyle. Bu özel sohbet şu ana kadar en sevdiğim konuşma oldu. Eminim birçok kez tekrar okuyacağım.

J-D: Bu iyi bir fikir. Yakında tekrar okumanı öneririm. Bir ya da iki kez daha okursan, içine senin için açılacak kavrayışlar yerleştirdiğimi göreceksin. Ve eğer bir yıl sonra tekrar okursan, yeni ve daha derin anlayışlar kazanacaksın. Bu bölüm, senin düşündüğün gibi sorunu doğrudan yanıtlamakla yetindiğimizde olacağı halden çok daha zengin.

Z: Vay canına, bundaki güzelliği ve mükemmelliği kesinlikle görebiliyorum.

J-D: Ve bunun nedeni,

"Birlik seviyesinde, her şey her zaman en yüksek hayra doğru gelişir."

Bu da şunu söylemenin başka bir yolu,

"Her şey her zaman mükemmeldir."

Ve bunu öldüresiye tekrar etmiş olma riskini göze alarak,

"Mükemmelliği göremiyorsanız, resme çok yakından bakıyorsunuz demektir."

Z: Bu harika, J-D! Tüm bunları bu kadar güçlü bir şekilde dile getirdiğin için teşekkürler.

Ancak itiraf etmeliyim ki... bunlarla ilgili beni **hâlâ** rahatsız eden bir şey var.

J-D: Ve o ...?

Z: Tüm bu birlik konularından bahsetmen iyi ve güzel ama... işte... ben Dünya gezegeninde bir şeyleri anlamak için elimden geleni yapıyorum, iyi bir insan olmak için elimden geleni yapıyorum, tüm bu ruhani arayışların peşine düşüyorum... ama yine de senden, Tanrı'dan ve diğer her şeyden ayırırım! Yani, ne dediğini **anlıyorum**. Ama benim için bunların hepsi hâlâ teorik. Her şeyin bir olduğu benim doğrudan kişisel deneyimim değil.

J-D: Peki bu senin için bir sorun mu?

Z: **Yüce Tanrım evet!!!** Kalbimde buna özlem duyuyorum. Her şeyin birliğini **bilmek** istiyorum. Ve seninle konuşmak bu arzuyu daha da derinleştirdi. Ama hâlâ bunu deneyimlemiyorum. Yani hayatımda bazı harika ruhani deneyimler yaşadım ama **hâlâ** burada senden, Tanrı'dan ve diğer herkesten ayırırım.

J-D: Ee? Bir sorun var mı?

Z: Evet. Bunu nasıl deneyimleyebileceğimi bilmek istiyorum, kendi doğrudan deneyimim olarak Var Olan Her Şey ile kesinlikle ve tamamen bir olduğumu nasıl bilebilirim?

J-D: Bu soruyu sorduğuna **çok** sevindim. Bizi bir sonraki bölüme yönlendirmek için mükemmel bir soru. Çünkü bu gerçeklikte bulunmamın nedeni bu sorunun yanıtıyla bağlantılı ve şimdi size bunu anlatmaya başlamanın tam zamanı.

Belirttiğim gibi, ayrılıktaki herkes burada olmayı amaçlamıştır. Bu konuda hiçbir hata yok. Ve kendilerinin bir parçasının dūalitenin içine doğru gömülmesine izin veren herkes bunu seçti. Bu konuda da hiçbir hata yoktur. Dünya gezegeni üzerindeki her bir insan aslında şudur: Bu gerçekliğin bu parçasını deneyimlemeyi seçen büyük bir ruhsal varlığın bir parçası. Siz oradasınız çünkü bunu arzu ettiniz. Sizin gözünüzle bakınca sanki *başka* bir varlık sizin orada olmanıza neden olmuş gibi görünebilir. Dūalite içinde olduğunuz için bu diğer varlığın Tanrı olduğunu düşünebilirsiniz. Tanrı'nın sizi orada dūalite içinde küçük, karmaşık bir varoluş yaşamamız için yarattığını düşünebilirsiniz. Fakat durum böyle değildir. Bunu size Tanrı

yapmadı. Bu deneyimi yaşamayı **siz** seçtiniz. Ve sonra, arzu ettiğiniz deneyime sahip olabilmek için, Bilinmezlik Perdesi'nin katmanlarında ilerlemeyi **seçtiniz**. Her katmanda gerçekte kim olduğunuzu daha fazla unuttunuz. Tüm bunları siz seçtiniz. Ama siz kendinizin gerçekte kim olduğunuzu unutmuş olan parçasısınız.

Z: Ben senim. Her zaman sen oldum. Her zaman da sen olacağım. Ama bunu unutan parçan da benim yani, değil mi?

J-D: Ben de tam olarak bunu söylüyorum.

Ve aynı şey okuyucularının her biri için ve düalite gerçekliğinde sizinle birlikte olan diğer her bilinç zerresi için de geçerlidir. Hepiniz **İçsel Benliklerinizsiniz**. Sizler sadece bu varlıkların bunu unutmuş olan parçalarısınız.

Z: Ve açıkçası bunu unutmuş olmamız, unutmayı seçtiğimizi unuttuğumuz anlamına geliyor. Unuttuğumuzu unuttuk.

J-D: (gülümser) Evet, gerçekten. Ve unuttuğunuz daha çok şey var.

Her birinizin aslında şu anda kendinizi hayal edebileceğinizden çok daha sevgi dolu, güçlü ve bilge olduğunuzu unuttunuz.

Ve sevgi dolu **olduğunuz** için, bir parçanızı ayrılık içinde terk etmeyeceksiniz. Buradan ayrılma zamanı geldiğinde kendinizi iyileştirmek, parçalanmış kayıp parçaları sevgi dolu bütünlüğe geri döndürmek için çalışacaksınız.

Ve siz güçlü **olduğunuz** için, yaratmayı dilediğiniz şeyi elde edersiniz. Bu ayrılık realitesini birlikte yaratmayı dilediniz ve bunu başardınız. Kendinizi tamamen ayrı ve yalnız olarak deneyimlemeyi dilediniz ve bunu başardınız. Kendinizi tamamen unuttuğunuz o yerden yeniden keşfetmeyi dilediniz ve o veya bu şekilde hepiniz bununla meşgulsünüz. Ayrılıktan elde etmeyi dilediğiniz şeylerle işiniz bittiğinde, buradan ayrılmaya hazır olduğunuzda, ayrılacaksınız. Bunu doğru şekilde yapacaksınız.

Ve bilge olduğunuz için, deneyimlemek istediğiniz bu şeyleri başarmak için arkadaşlara ihtiyacınız olduğunu biliyorsunuz. Her bir görevin hangi kısımlarında hangi arkadaşlarınızın size yardımcı olabileceğini biliyorsunuz. Arkadaşlarınızı bilgece seçiyorsunuz. Bu, kendinizi uyandırmanıza ve kendinizi en sınırsız, ebedi ve muhteşem Benliğinizin tam olarak hatırlayan haline geri yükseltmenize yardımcı olacak ortak yaratıcıları seçiminiz için doğru olduğu kadar, ayrılığın derinliklerine nüfuz etmenize yardımcı olacak ortak yaratıcıları seçiminiz için de eşit derecede doğrudur. Birlik ile bir olan bir Benlik.

Ve şimdi, Var Olan Her Şey ile bir olduğunu nasıl bilebileceğini sorduğuna göre, şimdi sana İlahi Neşe olarak neden bu gerçeklikte olduğumu söylememin zamanı geldi. Aslında ben sadece ve sadece bunun için buradayım. Başkalarının uyanmasına yardımcı olan bir tür ortak-yaratıcı olmak için buradayım.

Z: Ah... evet... Sanırım bir seviyede, bunu hep biliyordum.

Ama bilmediğim şey nasıl yapılacağı. Bunu nasıl yapacağız? Biz, hepimiz, kendimiz için bu uyanışı nasıl birlikte yaratabiliriz?

J-D: Bu, sizlerle paylaşmaktan büyük heyecan duyacağım harika bir konu. Bir sonraki bölüme başlamanın zamanı geldi. Bu bölüme "Tekillik Olayları" başlığını verebilir ve ardından bana "Tekillik Olayı nedir?" diye sorarak sohbetimizi başlatabilirsin.

Z: Mükemmel. Bunu yapacağım. Ama... tüm bunlar kulağa çok büyüleyici geliyor ve beni meraklandırdın... Tekillik Olayı nedir?

J-D: Bir sonraki bölümde, seni afacan!

Z: Tamam (gülüyor). Orada görüşürüz...

* * * * *

7. Tekillik Olayları

Zingdad: J-D, işte **büyük soru:** Tekillik Olayı⁹ nedir?

Joy-Divine: Size bunu anlatmak için gerçekten sabırsızlanıyorum. Ancak her Tekillik Olayının kendisi aslında çok basit bir şey olsa da bağlamını anlamadığınız takdirde açıklaması sizin için pek bir şey ifade etmeyecektir. Ve bağlam çok geniştir. Öyle ki, kendi bakış açınızdan bunu anlamanız neredeyse imkânsız olacaktır. Tüm varlığını birinin mutfak tezgahındaki cam bir kaptaki geçirmiş küçük bir Japon balığına gezegenin su döngüsünü anlatmaya çalıştığınızı hayal edebiliyor musunuz? Sizin için de durum aynıdır. İlk Tekillik Olayınızın hikâyesinin bağlamı milyarlarca yıllık bir hikâyedir ve evreninizin tamamını ve ötesini kapsayacak kadar geniş kapsamlıdır. Dolayısıyla, tıpkı küçük balıkta olduğu gibi, sorun bir perspektif sorunu. Sizler, bu evrendeki milyarlarca galaksiden birinde yer alan milyarlarca gezegenden birinin küçük bir noktasında geçirdiğiniz birkaç on yılı kapsayan tek bir bakış açısına dalmış durumdasınız. İnsan perspektifinizin sınırlı olduğunu söylemek son derece yetersiz kalır.

Bu herhangi bir şekilde **kötü bir** şey değildir. Tanrı'nın kendisini pek çok ayrı varlık olarak deneyimlemesine izin veren tam da bu dar çerçeveli bakış açısıdır. Yani her şey tam da olması gerektiği gibidir. Ancak Tekillik Olayının hikâyesini anlayabilmeniz için, çok daha geniş bir bakış açısına ihtiyacınız olacak, benim sizinle paylaşmak üzere olduğum gibi bir bakış açısına.

Şöyle:

Bakış açımızı, uygarlığınızın Dünya gezegeninde yaşayan ilk uygarlık olmadığını fark edecek kadar genişleterek başlıyoruz. Benim bulunduğum yerde durup ne yaptığımı görebilseydiniz, aslında şu anki uygarlıktan önce birbirini izleyen pek çok uygarlık olduğunu fark ederdiniz. Atlantis ve Lemurya efsanelerine sahipsiniz ancak bunlar, geçmiş çağlarda Dünya'nın yüzünde çiçek açmış, milyarlarca yıl öncesine uzanan oldukça çeşitli bir uygarlıklar dizisinden yalnızca ikisidir.

Bunu anlamakta zorlanabilirsiniz ama Dünya ilk oluşurken bile üzerinde yaşamış olan uygarlıklar vardı; yaşamlarını o sıcak proto-gezegende sürdürmüş olan sizinkinden oldukça farklı biçimlerdeki varlıklar. Ve ilk uygarlıkların çoğu bakımdan en gelişmiş uygarlıklar olduğunu bilmeniz sizin için oldukça kafa karıştırıcı olabilir -birbirini izleyen her bir uygarlık daha da düşük bir bilince sahip olmuştur. Her biri, her şeyin bir olduğu ve herkesin kendi gerçekliğinin yaratıcısı olduğu bilincinden daha da uzaklaşmıştır.

Dolayısıyla, milyarlarca yıl önceki kadim yaratılıştan bu yana bilinç, Dünya gezegeninde kademeli adımlarla düşmektedir.

Şimdi "uzaklaşalım" ve perspektifimizi daha da genişletelim. Çok iyi bildiğiniz gibi, tüm bu gerçeklik ve onun içindeki her şey birlikten gelmektedir. Ve bu en gerçek ve pratik anlamda

⁹Tekillik, modern fizikte bir kara deliğin olay ufku ötesinde uzay ve zamanın öngörülemez kırılımını ifade eder. Matematikçi ve bilim kurgu yazarı olan Vernor Vinge de makineler belli bir zekâ düzeyine ulaştıktan sonra insan doğasının uğrayabileceği radikal ve öngörülemez değişimi bu olaya benzetmiştir. Yukarıdaki sohbette de, makineler ve yapay zekadan bağımsız olarak, kişinin bilincindeki sıçrayışı ifade etmek için Tekillik kavramı kullanılmaktadır.

böyledir. Şu anda "Büyük Patlama" olarak bilinen olay sırasında her şey birdi. Bu evrenin tüm maddesi ve bilinci bu gerçekliğe birlikten girdi, yoğunluğa ve ayrılığa doğru genişlemeye başladı.

Eğer böyle bakarsanız, o zaman lütuftan düşüşün Büyük Patlama ile başladığını ve o zamandan beri devam ettiğini anlarsınız. Yaşam gittikçe daha derinlere, yoğunluğa ve ayrılığa düşmüştür. Birçok küçük adım atmıştır.

Ve bu yanlışlıkla olmadı! "*Ya tek olmasaydım ya çok olsaydım...?*" sorusuna yanıt arayan BİR'e cevaptır bu.

Ancak temel nokta, bu evrende bilincin yüksek bir noktadan, bir birlik noktasından, bir yaratıcılık noktasından başladığı ve oradan aşağıya doğru tamamen ayrılığa ve kurban bilincine düştüğüdür. Bu düşüşü bir dizi adımla gerçekleştirmiştir ve son adım da şudur: Dünya'daki gezegensel uygarlığınız ayrılık ve kurban bilincinde en dip noktaya ulaşmıştır. Dünya gezegenindeki mevcut insan uygarlığı için mümkün olan ilahi Yaratıcı'nın yarattıklarından ayrı olduğuna dair inanç seviyesi gerçekten de çok derindir. Sizler, Dünya gezegeninin sevgili insanları, tüm görevlerin bu en imkânsız, en acı verici derecede zor olanını başardınız. Sizler bu büyük sorunun, "*Ya ben çok olsaydım?*" sorusunun nihai yanıt taşıyıcılarıdır.

Z: Yani bu bilincin en düşük seviyesi mi? Şu anda içinde yaşadığım bu dünya mı? Dünyada olup biten onca şey göz önüne alındığında buna inanırım.

J-D: Hayır, aslına bakarsan bu hikâyede anlatılacak daha çok şey var.

Bir bütün olarak ele alındığında, Dünya'daki insan uygarlığının bilincin en büyük derinliğine ulaştığını söylüyorum. Ancak şu an, zaman ve uzaydaki büyük yolculukta bulunduğunuz şu an, bu en düşük dip noktası değil. O en dip nokta kolektif geçmişinizde geride kaldı.

Size bunun en dip nokta gibi görünebileceğini anlayabiliyorum, ancak bir adım geri çekilip sonsuzluğun gözleriyle bakabilirseniz bunun böyle olmadığını göreceksiniz. Ben de size kanıt sunacağım.

Şu düşünceleri ele alın: "*Her şey Birdir*" ve "*Gerçekliğinizin yaratıcısı sizsiniz*". Bu fikirler uzay ve zamanın bu kavşağında gezegensel bilinciniz için hazırdır ve pek çok kişi bunları doğru olarak kabul etmiştir.

Şimdi kendinizi bir göz kırpması kadar geriye götürün. 1950'lerde bu tür fikirlere sahip olmak, gerçekten de tuhaf karşılanmanıza neden olurdu. Eğer böyle şeyler söyleseydiniz hoş karşılanmazdınız, dışlanırdınız. Saygın bir şirkette kazançlı bir iş bulamazdınız. Bu tür fikirleri ifade etmek istiyorsanız, hayatın sınırında yaşamak zorunda kalırdınız. Ve kendinizi inancınızda tamamen yalnız hissederdiniz.

Tarihte biraz daha geriye gidersek, bu fikirler daha agresif yaptırımlarla sonuçlanırdı. Bu fikirleri ifade ettiğinizden dolayı öldürüleceğinizi görmek için çok da geriye gitmenize gerek yok.

Burada vurgulamak istediğim nokta, en derin karanlığın geride kalmış olduğudur. Gerçek doruk noktasının tam olarak ne zaman olduğunu söylemek mümkün değildir çünkü bu, en karanlık anı neyin oluşturduğuna karar vermek için hangi ölçüyü kullandığınıza, kişinin bakış açısına bağlı olacaktır. Ancak dünya savaşları, haçlı seferleri, engizisyonlar, cadı mahkemeleri gibi olaylar sırasında insanlığın ruhunda neler olup bittiğini gözlemleyen biri, gerçekten de çok karanlık zamanlar görür. Ve bunlar bile muhtemelen en derinler değildi.

Bir zamanlar istilacı bir ordunun, istila ettiği şehirlerde evlerdeki her şeyi yağmalamasının, her genç çocuğu sokaklara sürükleyip katletmesinin, her kadına tecavüz etmesinin normal karşılandığını biliyor muydunuz? Böyle zamanlarda, istila eden ordunun bir şehirle işi bittiğinde geriye yanan molozlardan başka bir şey kalmazdı. Herkes ölmüş ya da köleleştirilmiş olurdu. Götürülebiyecek her şey götürülür, geri kalan her şey yok edilirdi.

Böyle zamanlar yaşayan biriyle tanışacak olsaydınız, gözlerinde "insanlık" diyebileceğiniz bir parıltı bile bulmakta zorlanırdınız. Hepsi içinde buldukları zorlu koşullar tarafından o kadar acımasızca ezilmişlerdi ki, nezaket ya da şefkate yer yoktu.

Ancak insanlığın hikâyesi anlatılması kolay bir hikâye değildir. Hakiki en derin karanlığın tam olarak ne zaman olduğu hakkında kesin ifadelerde bulunmak için fazlaca karmaşık ve girift. Kuşkusuz, en eski tarihi kayıtlarınızın anlattığı zamanda, birkaç bin yıl önce ve daha öncesinde, her şey gerçekten çok karanlıktı. Ve o zaman bile, eğer nasıl bakılacağı bilinirse, umut ışığı vardı. O zamanlar bile sevgi, şifa, şefkat ve bağışlama gibi parlak mesajlar taşıyan gezginler Dünya'da enkarnе olmuşlardı. Eğer kişi aramaya istekli olursa, o zaman bile karanlığın derinliklerinde bir ışık kıvılcımı bulabiliyordu. Ve bu ışık kıvılcımları çok ama çok yavaş bir şekilde çoğalmaya ve daha parlak hale gelmeye başladı. Ve böylece, salyangoz hızıyla, insanlığın kalbi dönüşmeye başladı. Bir zamanlar normal ve kabul edilebilir olan acımasız, yıkıcı davranışlar kabul edilemez ve anormal hale geldi. Diğerlerine de kendine davranılmasını istediğın gibi davranmakla ilgili garip, imkânsız düşünceler öne sürüldü ve yavaş yavaş, giderek daha fazla kabul görmeye başladı.

Ve böylece hikâye ilerledi.

Peki insanlık şimdi nerede? Sizden dipsiz bir okyanusa daldığınızı hayal etmenizi isteyeceğim, etrafta sadece zifiri karanlık kalana kadar aşağıya, aşağıya ve daha dibe daldığınızı hayal etmenizi. Suyun basıncı vücudunuzu ezmek üzere oluncaya kadar. Ve sonra, daha derine inemediğinizde, dalışınızın yönünü yavaşça parabolik bir yay şeklinde değiştirirsiniz. Yavaşça dönmeye başlarsınız. Ve böylece ilk kez ışığı görürsünüz, çok çok uzaklarda, üstünüzde. İşte şu anda bulunduğunuz yer burası. Çok azınız bu ilk görüntüyü yakaladı. Çok daha fazlası da yakalamak üzere. Ve bu ışık, her şeyin bir olduğunun ve her bir kişinin kendi gerçekliğinin yaratıcısı olduğunun farkındalığının ışığıdır.

Z: Bu oldukça ilginç bir hikâye. Paylaştığın için teşekkür ederim. Sen tüm bunları zihnimden geçirirken, kafamın içinde her türlü şeyin döndüğünü hissettim... bir tıkanıklık ve bir rahatlama... en basit tabiriyle tuhaf ve rahatsız ediciydi.

J-D: Bir hikâye bunun gibi akıl almaz derecede karmaşık olduğunda, hikâyeyi doğru anlatmakla ayrıntılarda boğulmak arasındaki çizgide çevik bir şekilde dans etmek kolay değildir. Çünkü elbette hikâyemin ana çizgisinde pek çok istisna var. Olay örgüsü kıvrımları ve incelikler var. Bir örnek olarak, uygarlığınıza eski çağlarda, diğer dünya dışı uygarlıklar tarafından, iyi ya da kötü, büyük ölçüde müdahale edildi. Ve giderek daha incelikli hale gelse de bu müdahale aslında hiçbir zaman sona ermedi.

Z: Şimdi beni büyüleyen bir konuyu gündeme getirdin. Sana bunu sorabilir miyim? Bahsettiklerin uzaylılar mı? Ve burada, Dünya'da tam olarak ne yaptılar?

J-D: Hayır. Bu başlı başına büyük bir konu ve bu konuda konuşmak için daha uygun başka biri var. Zamanı geldiğinde, birçok bölüm sonra, bu çalışmanın bir parçası olarak Adamu ile tekrar konuşmaya başlayacaksın.

(**Zingdad'ın notu:** Bu Yükseliş Kayıtları'nın 3. kitabında yer alacaktır.)

O zaman bu tür konulara girmenin zamanı gelmiş olacak. Bunu dile getirmemin tek nedeni, hikâyenin aşırı basitleştirilmiş olduğu birçok alternatifi olduğunu açıklığa kavuşturmaktır. Ancak, en azından anlatmak istediklerim için artık bir bağlamınız var.

Z: Tekillik Olayları mı?

J-D: Doğru.

Şu ana kadar anlattığım hikâye geniş bir perspektife sahipti. Genel olarak bu evrende ve özel olarak da Dünya gezegeninde bilincin evrimiyle ilgiliydi. Şimdi odağımızı kişisel olana kaydırmak istiyorum. Şimdi **sana** anlatıyorum, sevgili okuyucum. Şimdi **senin** kişisel yaşam deneyiminden bahsedeceğim.

Senin hakkında bildiğim bazı şeyler var. Kendine çok zarar verdiğini biliyorum. Ruhunda yaralar ve yara izleri taşıyorsun. Bunlarla elinden geldiğince başa çıkıyorsun ve bir süredir iyileşmen için gayretle ve ciddiyetle çalışıyorsun. Bu yaşamında kendi ruh hikâyesini kendine yeniden anlattın. Bu yaşamında da kendi sihirli armağanına ulaştın. Ayrıca korkunç acılar ve zorluklar hissettin ve acılarını iyileştirmek ve zorluklarla başa çıkmak için çalıştın. Tüm bunlar sayesinde bilgelik ve şefkat kazandın. Ve şimdi, son zamanlarda, şifalanma konusunda gerçekten iyi şeyler yapmaya başladın. Daha kat etmen gereken çok yol var. Ama en azından doğru yoldasın.

Bu, bunu okuyan hemen hemen herkes için geçerli olacaktır. Bunu okuyanlardan bazıları karanlığın biraz daha derinlerinde, bazıları ise ışığın içinde olacaktır. Ve gerçekten de bazıları kendi ışıklarını çoktan **görmüş olacaktır**.

Ve bu -ışığı gördüğümüz bu an- belki de en başta ayrılığa gelmemizin tüm nedenleri arasında en önemlisidir.

Işığı Görmek

Z: Bu bana ilginç geliyor. Sık sık tam olarak neden burada olduğumuzu merak etmişimdir. Yani, dürüst olalım, ayrılığa gelmek hiç de kolay değil. Düalite içinde bir yaşam sürmek zor, acı verici ve kafa karıştırıcı. Bu yüzden sık sık bunu kendimize neden yapmak istediğimizi merak etmişimdir. Elbette burada yanlışlıkla bulunuyor olamayız... bu gerçekliğe yanlışlıkla girmiş olabilir miyiz? Elbette İçsel Benliklerimiz zor olacağını bilmeksizin kendilerini tüm bunlara maruz bırakmış olamazlar, değil mi?

J-D: Hayır, elbette! Hiçbir hata yok. Hepimiz kasıtlı olarak buradayız ve hepimiz bunun son derece zorlu olacağını biliyorduk.

Z: Ben de öyle düşünmüştüm. Mantıksal olarak bunu yapmamız için çok iyi bir neden olmalı.

J-D: "*Neden buradayım?*" sorusunu sorarken benimsediğiniz bakış açısına göre değişen pek çok neden var. Bu inanılmaz derecede zor yolculuğu tekrar tekrar gerçekleştirmeye değer kılan pek çok harika neden. Ancak şu anda ele alacağım tek neden, **Kendini keşif (Benliğin keşfi)**.

Bu hikâyeyi anlatabilmek için sizden bir kez daha bakış açınızı değiştirmenizi isteyeceğim. Ancak bu kez, bakış açınızı insanlığın çağlarını kapsayacak şekilde genişletmek yerine, hep birlikte tüm bu gerçeklikten uzaklaşacağız.

Bir an için bile olsa, içindeki Tanrı-Benliğin olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?

Z: Ben... şey... hayır. Sanırım yapamam.

J-D: Tabii ki yapamazsın. Bulduğun yerde olmanın anlamı budur. Kendi gerçek doğanı tamamen unutacak kadar derin bir ayrılık içinde olmak. Ama sana biraz anlatabilirim ve sen de hayal etmeye çalışabilirsin.

Bir varlık var. Sınırsız ve ebedi. Bu varlık için "yaratıcı hayal gücü" ile "gerçeklik" arasında hiçbir fark yoktur. Demek istediğim, bu varlık yarattığı şeyi en güçlü ve gerçek şekilde elde eder. Tüm bunları doğal karşılar çünkü bu varlık için bu sadece "böyledir".

Bu varlık aynı zamanda, şüphe edilemeyecek veya inkâr edilemeyecek bir şekilde, kendisinden çok daha büyük bir şeyin parçası olduğunun da farkındadır. Sanki bu varlık, tamamen ışıktan olan mükemmel beyaz ışığın bir parçasının belirli ve özel bir ışık tonu olduğunu özünde biliyor gibidir. Kendisi için bir başlangıç ya da son olmadığını bilir ama aynı zamanda ışığın diğer pek çok tonunu taşımaktan sorumlu olan başka benlikler olduğunu da bilir.

Dolayısıyla bu varlığın Tanrı'nın Işığının bir taşıyıcısı olduğu söylenebilir.

Şimdi, şöyle denir: Yukarıda ne varsa aşağıda o vardır, aşağıda ne varsa yukarıda o vardır ve bu doğrudur. Bu varlık kendi "benliğinin" farkına vardıkça merak etmeye başlar. "*Ben kimim ve neyim?*" diye sorar kendine. Ve cevabı bulmak için erişebildiği her şeyi kullanır.

Cevap aramanın bir yolu da diğer ışıklara size baktıklarında ne gördüklerini sormaktır. Ve bu etkileşim için bir araç olarak yaratılmış pek çok harika gerçeklik vardır. Bu gerçekliklerde Parlak Olanlar birlikte dans edip oynarlar ve birbirlerinde gördüklerini birbirlerine göstermenin yollarını ararlar. Bu gerçeklikler hafif ve neşelidir. Buralarda Parlak Varlıklar saf sevginin olduğu bir yerden yaratabildikleri kadar güçlü bir şekilde yaratırlar. Etkileşimler derin ve güçlüdür. Gözlemlemek ve katılmak harika bir şeydir.

Ancak tüm bunlara rağmen, bu konuda tatmin edici olmayan bir şey vardır. Gördüğünüz gibi, Parlak Olanlar bu oyunları birlikte oynadıklarında asla kendilerini gerçekten göremiyorlar. Bunun yerine yalnızca başkalarının kendilerinde gördüklerini görebiliyorlar. Bu çok dolaylı bir şeydir.

O halde kişi kendini gerçekten nasıl görebilir?

Z: Aynayla mı?

J-D: Bu iyi bir cevap. Gerçekten de bir aynaya ihtiyacınız olur. Ve Dünya'da dünyevi formunuzun dış katmanını görmek için gümüş çerçeveli bir ayna kullanabilirsiniz. Ama Parlak Olanlara kendi gerçek ışıklarını göstermek için ne tür bir ayna gerekir?

Z: Eğer bu bir bilmeceyse, cevabını bilmiyorum.

J-D: Hayır, bir bilmece değil... ama kesinlikle bir bulmaca!

Ve işte çözüm. Parlak Olan'ın kendisinden bir parçayı ayırdığını ve bu parçaya parlak bir varlık olduğunu unutturabildiğini ve sonra o kim olduğunu tamamen unuttuğunda, tekrar o parlak varlığın huzuruna getirildiğini hayal et. Unutmuş olan kendisini ilk kez gördüğünde... ne görecek? Ve gördüğü Parlak Olan hakkında ne düşünecek? Ve Parlak Olan **olduğunu** hatırlamaya başladığında, kendini nasıl deneyimleyecek? Ve sonra, yolun her adımında daha

fazla hatırladıkça, kendi gerçek benliğiyle daha fazla birleştikçe, o zaman neyi keşfedecek ve bilecek? Kendisi hakkında nasıl hissedecek? Ve kendisi hakkında kendisine hangi bilgeliği, bilişi ve içgörüyü getirecektir?

Z: İşte biz de bunu yapıyoruz!

J-D: Evet, sevgili Kendim. Senin ve benim yaptığımız şey bu. Dünya'daki herkesin yaptığı şey budur ve tüm evrendeki her bir bilinç zerresinin eninde sonunda yaptığı şey budur. "*Ben kimim?*" sorusuna yanıt veriyoruz.

Z: Peki ya Tekillik Olayları?

J-D: Bunlar kendi ışığınızı gerçekten ve içtenlikle **gördüğünüz** anlardır. Bunlar kendi benliğinizin ilk birkaç açık ve net görüntüsüdür. Tekillik Olayları, kendi ruhunuzun aynası olma görevini yerine getirdiğiniz zamanlardır.

İlk Tekillik Olayınızla birlikte bir bağlantı kurulur ve o andan itibaren bir daha asla ayrılık içinde kaybolamazsınız. Ancak bu, yolculuğunuzun sonu değildir! Bu yolculuğunuzun orta noktasıdır. Ayrılığa varışınız ile birliğe dönüşünüz arasındaki yolun tam olarak yarısıdır. Buna Tekillik Olayı deniyor çünkü o anda bir birleşme söz konusu. Bir birlik anı. Kayıp bulunmuştur. Ve bütünü oluşturma süreci sadece devam etmekle kalmaz, aynı zamanda bir daha asla durdurulamaz veya tersine çevrilemez.

Işığı gördüğünüzde, sonsuza dek değişirsiniz. Işığı gördüğünüzde, yönünüzün Eve dönüş yönü olduğunu anlarsınız. Ana limandan parlayan bir fenere doğru gider gibi, o yöne doğru çekilirsiniz. Artık yolunuzu biliyorsunuzdur ve bildiğinizde bir daha asla bilmemezlik edemezsiniz.

Z: Kulağa harika geliyor!

J-D: Gerçekten mi? Aslında kulağa biraz kuru ve sıkıcı geldiğini düşünmüştüm. Demek istediğim, yukarıda anlatılanlar olayın teorik bir açıklaması. Ve bu açıklama olayın zengin, harikulade ve tam deneyimiyle kıyaslandığında **hiçbir şeydir**.

Bir şeyin tanımı, ne kadar gerçekçi ve doğru olursa olsun, o şeyin gerçek deneyimiyle asla kıyaslanamaz. İşte size bir örnek: Ezilmiş acı fasulye, dönüşmüş ter, kuş yumurtası, kristalize ot özü ve ezilmiş ot tohumlarından oluşan bir yiyeceği yemek ister misin?

Z: Iyykk!

J-D: Yani bunu yemek istemez miydin? Ta ki sıcak, bitter çikolatalı ıslak kekin tadına bakana kadar. O zaman birden fikrin değişirdi! Çünkü evet, kakao aslında sadece ezilmiş acı fasulyedir, süt sığır ter bezleri tarafından üretilir, yumurta kuş yumurtasıdır, şeker kristalize ot özüdür ve un bir tür otun tohumlarından yapılır.

Z: Ne demek istediğini anlıyorum, tarif deneyimle kıyaslandığında hiçbir şeydir.

Tamam. Peki Tekillik Olayı nasıl bir şey?

J-D: Her bir ruhun tamamen benzersiz olması gibi, deneyimleri de benzersiz olacaktır. Buna hazır olduklarında. Onlar için geldiğinde. Bu deneyim onlar için Tanrı-Benlikleri tarafından mükemmel bir Yuvaya dönüş çağrısı olacak şekilde özel olarak hazırlanır.

Z: Ama herkes bu Tekillik Olaylarını yaşayacak değil mi?

J-D: Hazır olduklarında.

Geçen bölümde Karanlık Diyarlılar için parlayan Işığın hatırlıyor musun? Şimdi, bu bölümde, o hikâyeyi farklı bir şekilde yeniden anlatıyoruz. Tekillik Olayı, Işık. Herkes için mevcut ve yoğunluğu gittikçe artıyor. Onu kendi içinde bulmak gittikçe daha kolay hale geliyor. Bunun nedeni de giderek daha fazla kişinin bunu seçiyor olmasıdır. Ve bu şekilde, daha kolay hale geldikçe, daha fazla kişi onu seçmeye devam ediyor. Kimseye zorla kabul ettirilmeyecek, ancak hazır olanlar onu arayabilir ve bulabilir. Ve bunu yaptıklarında, yaşadıkları deneyim onlar için tam anlamıyla mükemmel olacaktır. Bu deneyim hayatlarının akışını değiştirecek ve onları Evlerine giden yola sokacaktır.

Ve şimdi senden **senin** Işığa ilk bakışını okuyucularımızla paylaşmanı rica ediyorum. Rotanı değiştirdiğin ve doğrudan Eve giden yolu bulmaya başladığın anı.

Z: Son birkaç yıl içinde çok güçlü ve hayatımı değiştiren pek çok deneyim yaşadım ama benden Işığın ilk görüşümü anlatmamı istediğinde, bunlardan hangisinden bahsettiğini tam olarak biliyorum. Sizinle 2010 yılında yazdığım bir deneyimi paylaşmama izin verin:

Dağ Deneyimim

Resmi düzgün bir şekilde tasvir edebilmek için size iki şehirli züppeden bahsetmeliyim. İşte ruh eşim Lisa ve ben böyleydik. Her biri farklı bir ulusal perakende zinciri için program yapan bir dizi radyo istasyonundan oluşan kendi işim vardı. Lisa ise çok uluslu büyük bir biyoteknoloji şirketinde yönetim kurulu savaşıydı. Gösterişli bir hayat yaşıyorduk ve bunu çok iyi yapıyorduk. Hayatlarımızı karikatürize etmek istemiyorum, bu yüzden ikimizin de kendi manevi arayışımızla çok ilgili olduğumuzu ve yaşadığımız hayatların daha materyalist ve gerçek dışı kısımlarından biraz rahatsız olduğumuzu söylemeliyim. Ancak, tüm bunlar sadece arka plandaki bağlamdır. Asıl önemli kısım 2008 yılının Nisan ayında tatildeyken geldi. Her ne kadar şehirli olsak da doğayı her zaman severdik ve her tatilimizi ülkemizin Garden Route adlı bölgesinde geçirirdik. Bizi oraya çeken Outeniqua Dağları'nın (Oh-ten-ick-wah diye okunur) yamaçlarındaki yerel ormanlardı. Ancak bizim için bu bölgenin tamamında her zaman özel, tanımlanamaz bir şey vardı, sanki ruhsal seviyede buranın her zaman Dünya gezegenindeki gerçek evimiz olduğunu biliyorduk.

Bu özel tatilde ikimizi de sonsuza dek değiştiren bir deneyim yaşadık. Bu olay, yaşlı ağaçlardan oluşan el değmemiş bir ormanı görmek için yaptığımız yürüyüş sırasında gerçekleşti. Bir noktada patika bizi bir vadinin dışına ve uzun, yorucu, yokuş yukarı bir yola çıkardı. Tepeye, ormanın dışına ve küçük bir platoya çıktık; tepenin dibinde küçük bir nehrin denize doğru yol aldığı muhteşem güzellikteki bir vadiye bakıyorduk. Herhangi bir günde, bu manzara karşısında durup hayretler içinde kalabilirdim. Kesinlikle çok güzeldi. Ancak o gün, orada durup vadinin karşısındaki ormanlık dağlara bakarken bir şeyler değişti. Etrafımdaki dünya birdenbire inanılmaz derecede güzelleşti. Şimdi bunu tarif etmeye çalışabilirim, güneşin ışığını altından şurup gibi yeryüzüne nasıl döktüğünü ballandıra ballandıra anlatabilirim. Her bir ağacın her bir yaprağının mükemmel bir zümrüt mücevher gibi görüldüğünü ve çimenlerin arasından geçen rüzgârın ruhumda şarkı mırıldanan bir titreşim yarattığını söyleyebilirim. Uzaktaki ufuk çizgisine kadar her bir yaprağı ve çimen tanesini mutlak ve mükemmel bir netlikle görebildiğime inandığımı söyleyebilirim. Size havanın kalitesinden bahsedebilirim, beni ve etrafımdaki her şeyi çevreleyen ve iç içe geçen saf yaşam özünün yoğunluğuyla jelimsi bir hal aldığını söyleyebilirim. O muhteşem manzarayla gerçekten bir olduğumu ve toprağın tenim, çimenlerin ve ağaçların saçlarını hissettiğimi anlatabilirim. O anın saf, aşkın mutluluğunu sizlerle paylaşmak için boşuna

çalayarak sayfalar dolusu sözcük sarf edebilirim, ancak o anın nasıl bir şey olduğunu anlatmaya yaklaşmış bile olmam. Belki de basitçe şunu söyleyebilirim ki, o gün topraktaki Yaşamda Tanrı'yı gerçekten gördüğüme inanıyorum. Kalbim açılmış ve orada dünyayı yeniden gördüğüm bir kapı oluşmuştu. Ve böylece hayatımda ilk kez gerçekten, gerçekten gördüğümü hissettim. Sadece gözlerimle bakmak yerine kalbimle ve ruhumla gördüm. Ve bu çok güzeldi. Hayal edebileceğimden çok daha güzeldi. Bu inanılmaz, mistik deneyim, anlamlandırma yeteneğimin bile ötesindeydi.

Ayaktaydım. Bakakaldım. Huşu içindeydim.

Hissettim.

Biliyordum.

Aidiyet halindeydim.

Anlamak için çabalayan zihnim sonunda bu deneyimle ne yapacağıma dair bir fikre ulaştı. Ormana şöyle bir düşünce gönderdi: "*Seni görüyorum! Seni seviyorum! Bizi koruyucun olarak kabul eder misin?*"

Sonra kendime geldim ve Lisa'ya ne olduğunu merak ettim. Dik yokuşu oflaya pufloya çıkarken onunla son konuşmamızdan bu yana ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu görmek için döndüm. Birkaç metre ötede, dizlerinin üzerine çökmüştü ve sırtı bana dönüktü. Titrediğini fark ettim. Ona yaklaştığımda ağladığını gördüm, gözlerinde yaşlar parlıyordu. Yaklaştım ve tekrar tekrar "... evet... evet... evet..." dediğini duydum.

O anda sanki Lisa orman adına soruma cevap veriyormuş gibi geldi. Ya da belki de orman ona aynı soruyu sormuştu ve o da yanıtlıyordu. Sanki Lisa, orman ve ben tek bir varlıkmişiz ve hepimiz kendi kendimize aynı soruyu sorup cevaplıyormuşuz gibi hissettim: "*Bizi koruyucu olarak kabul edecek misin? Evet... evet... evet.*"

Ya da belki de zihnimin, tanımlamanın ve zihnin ötesinde olan bir deneyimi anlamlandırabilmesinin en iyi yolu buydu.

Bir süre sonra -ne kadar sürdüğünü bilmiyorum- saatin geç olduğunu ve arabaya dönmek için yürümemiz gereken bir mesafe olduğunu fark ettik. İsteksizce ama kalplerimiz yüklü bir şekilde, bir tür coşkulu, mutlu yarı trans halinde arabaya doğru yürüdük. İkimiz de hayatımızı değiştiren bir şey olduğunu biliyorduk ama bunu anlamlandırmanın bir yolu yoktu.

Lisa'nın bunu benimle birlikte deneyimlemiş olmasına derinden minnettarım. Bunu tek başıma deneyimlemiş olsaydım daha az anlamlı olurdu, ama bundan daha önemlisi bunu tek başıma deneyimlemiş olsaydım, artık onsuz bir yolculukta olduğumu bilirdim. Böyle bir deneyim insanı değiştirir. Artık böyle bir olaydan önce olduğunuz kişi değilsinizdir. Her şey değişir. Kesinlikle hayat yolunuz ve daha önce değer verdiğiniz her şey büyük ölçüde yeniden düzenlenir.

Ruhumun benim için bir planı olduğu ve Outeniqua ormanlarının bu planın hayati bir parçası olduğu benim için çok açıktı. Lisa da aynı şekilde hissettiği için BİR'e derinden minnettarım.

Ve işte şimdi buradayım. Bunu yazarken 2010 yılının ortasındayız ve kocaman bir pencereden sisli, ormanlık geçitlerden oluşan sonsuz bir manzaraya bakıyorum. Evet, başardık, taşındık. O dağ yürüyüşünde kalbimizin açılmasından bu yana 2 yıldan fazla zaman geçti ve artık burada yaşıyoruz! Şu anda Outeniqua ormanlarında güzel bir ağaç ev kiralamış durumdayız, bir yandan da kendi arazimizi satın almak için bekliyoruz. Bu gerçekleştiğinde, evimizi inşa

etmeye başlayacağız. Planlarımızı hazırladık ve kendi kendine yetebilen, şebekeden bağımsız bir çiftlik kurmak için gereken her şeyi hızla öğreniyoruz. Güneş bize elektrik ve su ısıtması sağlayacak, yağmur ve çiftlik barajlarımız bize su sağlayacak. Kendi meyve ve sebzelerimizi yetiştireceğiz ve ihtiyacımız olan gıdanın çoğunu yerel olarak takas edeceğiz. İsteyebileceğimiz ve ihtiyaç duyabileceğimiz neredeyse her şeyi kendi topraklarımızdan elde edeceğiz. Ve geri kalanı için, yaratıcı çıktılarımı dünyaya sunacağım ve gerekli olanı kazanacağım. Neredeyse vardık ve oraya giden yolda kalbimizin sesini dinlemeye devam edeceğiz.

Buraya ulaşmak biraz zaman aldı. Dükkânı kapatıp öylece çekip gidemeyeceğim bir işim vardı. Bu bana doğru gelmiyordu. Bu yüzden şirketi, bu işe tutkulu ve bağlılık gösteren iki çalışanıma devrettim. Lisa'ya kurumsal hayatta büyük bir basamak ve buna uygun bir maaş teklif edilmişti. Teklifi geri çevirdi ve istifasını verdi! İkimiz de altı ayımızı bizden sonra görevi devralacak olanlara kapsamlı bir devir teslim yapmakla geçirdik. Bu süre zarfında Cape Town'ın banliyösündeki gösterişli evimizi satışa çıkardık. Sportif şehir arabalarımızı sattık. Yatırımlarımızı tasfiye ettik ve artık bizim için bir anlam ifade etmeyen tüm o korkuya dayalı finansal araçları -ben yaratmadan başıma kötü şeyler gelebileceği önermesinden hareket eden tüm o sigorta planları vb.- kapattık. Bir yığın eşyayı çeşitli ikinci el dükkanlarına hediye ettik (neden tüm bu **eşyalara** ihtiyacımız olduğuna inanmıştık?!?) ve hayatlarımızın, kalplerimizin ve ruhlarımızın yükünü hafiflettik. Outeniqua bölgesine hayallerimizdeki mükemmel yeri aramaya geldik, oranın neye benzeyeceğine dair kalbimizde emin bir bilgiyle donanmıştık. Ve sonra onu bulduk.

Ve şimdi buradayız.

Ancak coğrafyadaki fiziksel hareket aslında gerçek değişimin sadece yüzeysel bir belirtisidir. Asıl değişim ruhlarımızda gerçekleşti. Bir kez kalplerimizle **gördükten** sonra, bir daha asla sadece gözlerimizle bakmaya geri dönemedik. Dönüşmüştük.

Size bir fikir vermesi için: Dağ Deneyiminden önce çeşitli internet forumlarında sezgisel konuşmalar yazıyordum, ancak o zamanlar bu konuşmaların farklı bir niteliği vardı. Kendi varlığımın merceği olayları iyiye karşı kötü açısından filtreliyordu. Ben de düalist zihniyetime sahiptim ve doğal olarak aldığım bilgiler de bunu yansıtıyordu. İyinin tarafında olduğuma, dünyayı daha iyi hale getirmek için değiştirmeye çalıştığıma inanıyordum. Dışımdayken direnmem ve savaşmam gereken kötü güçler olduğuna inanıyordum. Dağ Deneyimi bunu benden uzaklaştırdı. Bana en doğrudan ve kişisel şekilde, etrafımdaki her şeyle **bir** olduğum gösterildi. Ben Hayatın kendisiyim ve Hayat da ben ve hiçbir yerde ayrılık yok, sadece geçici bir yanılsama var. O zamanki sezgisel konuşmalarımın şimdikiyle arasındaki diğer fark, o yazıların benimsediği kurban zihniyetiydi. Gelip dünyayı kurtaracak bir kurtarıcı arıyordum. Kendimin ya da Dünya'daki herhangi birinin bizi her şeyi berbat etmekten kurtarabileceğini göremiyordum.

Ve sonra, 2008'in sonlarına doğru, bakış açınıza bağlı olarak, tüm bu Işık Gemisi fenomeni gerçekleşti ya da daha doğrusu gerçekleşmedi. Eminim hatırlıyorsunuzdur, değil mi? Görünüşte dünyada kanallık yoluyla mesajlar alan hemen hemen herkes, devasa bir Işık Gemisinin gökyüzümüzde belirip hepimizi kurtaracağına dair bir mesajın farklı varyasyonlarını alıyordu. Ben de bunun bir parçasıydım çünkü Adamu adındaki ruhsal arkadaşımın (Adamu hakkında daha fazla bilgi için Bölüm 1, "*Lyra'daki Hayatım*" bölümüne bakın) inanılmaz derecede heyecan verici ve şaşırtıcı bazı bilgiler almıştım. Ve bu da gerçekleşmedi. Ya da belki de oldu ama beklediğimiz şekilde değil. Ya da... şey... orada tam

olarak ne olduğu ve tüm bunların benim için ne anlama geldiği farklı bir konuşmanın konusu. Adamu ile sohbetlerimi aktardığım bölümlere başladığımda (ki bu bölümler **Yükseliş Kayıtları'nın** 3. kitabında yer alacak) bu konuya daha detaylı bir şekilde değineceğim. Her neyse, kişisel olarak benim için etkisi, kurban zihniyetimi oldukça dramatik bir şekilde sarsmak oldu. Bunun gerçekten ne anlama geleceğini bilmesem de kendi gerçekliğimin yaratıcısı olmaya karar verdim.

Geriye dönüp baktığımda Dağ Deneyimini davet ettiğimi görebiliyorum. Lisa ve ben aktif olarak ruhsal arayış içindeydik. Kalplerimizi takip etmek için kesin, net ve bilinçli bir karar almıştık. Kendimizi her zaman bilinçli bir şekilde niyet ederek büyümeye ve Sevgiye açıyorduk. Dolayısıyla, bu deneyim bizi şaşırtmış olsa da yine de istediğimiz ve kendimiz için seçtiğimiz şeydi. Bizim için **gerçekten** neyin önemli olduğunu mutlak bir netlikle bize gösteren muhteşem bir lütuftu. Ve bunu görmek bizim için kesinlikle her şeyi değiştirdi. Bu büyük değişimi kabullenmemiz zaman aldı ve dış dünyamızın içsel değişimi yansıtmaya başlaması daha da uzun sürdü, nitekim bu süreç halen devam ediyor.

Ancak belki de en belirgin fark, benim açımdan, yazılarımda görülebilir. Ancak bu deneyimden sonra, o zamandan beri zihnimden geçen "her şey birdir" türünden öğretilere kendimi açabildim. Dağ Deneyiminin, bu çalışmayı mümkün kılan bilinç dönüşümüm için çok önemli olduğunu kesin bir inançla söyleyebilirim.

Ve işte hikâye bu...

J-D: Çok güzel anlattın. Teşekkür ederim.

Şimdi, asıl mesele şu ki, senin deyimimle Dağ Deneyimin **senin** ilk parıltındı, ben buna ilk Tekillik Olayın demeyi tercih ediyorum. Ve bu, ruhun ilk kez ayrılığa batmaya başladığından beri gördüğün Birlik Işığının ilk görüntüsüydü. Bu deneyim tamamen sana özgü olsa da bu deneyimin ilk kez gören herkesle ortak olan birkaç yanı vardır. Bunlardan bazılarını şöyle özetleyebilirim:

1. İlk Tekillik Olayı insanların başına rastgele gelmez. İçinizdeki ilahi olanla bağlantı kurmak için kesin bir karara vardıldıktan (ve bu kararı yaşamaya başladıktan) sonra gelir. Sen ve Lisa buna "kalplerinizi takip etmek" adını verdiniz, başkaları bunu farklı şekillerde ifade edebilir, ancak buna ne ad verirsiniz verin, temelde aynı şeye varacaktır: Tanrı'yı kendi varlığınızın özünde bulmaya derin bir bağlılık.
2. İçinizdeki ilahi olanla bağlantınız lehine egonuzun dünyanın illüzyonlarına olan bağlılığından vazgeçme isteğiyle bu arayışa olumlu bir şekilde katıldığınızda, ilk Tekillik Olayı yaşama yolundasınız demektir.
3. Yukarıdaki iki maddede söylediğim şey, ilk Tekillik Olayının hazır ve istekli olanlara -onu kesin olarak seçmiş ve ona doğru ilerlemek için somut adımlar atmış olanlara- geleceğidir. İlk Tekillik Olayınız gerçekleştiğinde tüm yaşamınızı tamamen değiştireceği için bu çok da iyi bir şey. Asla hayal bile edemeyeceğiniz şekillerde, tüm bakış açınız değişmiş olacak. Bu güçlü ışık ve lütufta, hayatınızın rotasının yeniden yönlendirildiğini göreceksiniz. Daha önce önemli bulduğunuz pek çok şeyin önemsiz olduğunu hemen göreceksiniz. Daha önce değer vermediğiniz, az gelişmiş becerileriniz içinden armağanlar ve yetenekler ortaya çıkacak. Kendinizi, size inanılmaz derecede doğru gelen yeni seçimlere ve kararlara güçlü bir şekilde çekilmiş bulacaksınız.

Özetle, ilk Tekillik Olayınız uzay ve zaman içindeki tüm yolculuklarınızda deneyimlediğiniz hiçbir şeye benzemeyecek. Bunun güzelliği ve mucizesi sizi tamamen değiştirecek. Sonrasında hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Z: Ama bu garip çünkü benim "dışında" hiçbir şey değişmedi. Değişen sadece bendim.

J-D: Doğru. Bu yanılısamalar dünyası size "doğru olanın" sizin dışınızda olduğunu, "önemli olanın dünyadaki şeyleri değiştirmek" olduğunu öğretir. Ancak ilk Tekillik Olayınız size tamamen farklı bir şey gösterir. Size hakikatin içinizde olduğunu ve gerçekten önemli olan tek şeyin kalbinizde ilahi olanla kurduğunuz bağlantı olduğunu gösterir. Bu, tüm dünya görüşünüzün radikal bir şekilde yeniden yapılandırılmasıdır ve bir anda gerçekleşir. Ve kelimelerin ötesinde mutluluk vericidir.

Son bir nokta daha var:

4. Bu İlk Tekillik Olayınızdan sonra hayatınızı ilahi olanla bağlantınızı derinleştirmeye adanacaksınız. Bir sonraki Tekillik Olayınız için yaşayacaksınız.

Z: Bir sonraki Tekillik Olayımız mı? Başka Tekillik Olayları da mı var?

J-D: Evet. İlk deneyiminiz ile ikinci deneyiminiz arasında ruhunuzun sizi yapmaya çağıracağı şeyler olacaktır. Bu yüzden size bu deneyimler arasında büyük bir boşluk varmış gibi gelebilir. Ancak her Tekillik Olayı bütünlük ve birlik yönünde yaptığınız bir sıçramayı işaret eder. Her Tekillik Olayı aslında ruhunuzun tekâmülünün kutlanmasıdır. Her olay sizin daha yüksek bir bilinç yoğunluğuna adım atmanızdır.

Dağ Deneyiminde yaşadığınız olaylardan önce, bu dünyanın yanılısamalarına derinlemesine gömülmüştün. Daha ötesine ve arayışa açık olduğun doğrudur, ancak gerçek ve önemli olduğunu düşündüğün şeylerin hepsi dünyevi şeylerdi. Bağlılıkların ve önceliklerin üçüncü yoğunluk bilincine uygundu. Sonra temel, yeni bir seçim yaptın. Kendini dışındaki yanılısamalı dünyayla hizalamayı bırakmayı ve bunun yerine bağlantını ve gerçeğini içinde bulmayı seçtin. Bu kararı hayata geçirip gerçeğe dönüştürdükçe, evrimleşmeye başladın. Bundan kısa bir süre sonra, esasen dördüncü yoğunluk bilinci haline geldiğinde, ilk Tekillik Olayını yaşadın. O zamandan beri büyümeye ve evrimleşmeye devam ettin. Zamanı geldiğinde diğer bilinç yoğunluğu sınırlarına ulaşman ve bunları aşman kaçınılmaz.

Z: Çok ilginç! Peki şimdi bana bu bilinç yoğunluklarının tam olarak ne olduğunu söyleyebilir misin? Kaç tane yoğunluk olduğunu ve her bir yoğunluğun niteliklerinin ne olduğunu ve ayrıca yoğunluklarla boyutlar arasındaki farkın ne olabileceğini gerçekten bilmek istiyorum.

J-D: Bu gerçekten de çok önemli bir bilgi. Ve daha önce söz verdiğim gibi, yine söz veriyorum: Bu bilgi sana çok yakında verilecek. Ama henüz değil. Bu Tekillik Olayı konusunda söylenecek daha çok şey var.

Z: Tamam, bu çok güzel çünkü bunu duymak istiyorum ama gerçekten göğsümü daraltan bir konu var.

J-D: Duyalım bakalım...

Z: Şey... bunu yazarken, Yükseliş Kayıtları'nın 3. versiyonunu gözden geçiriyorum. Bu 3. versiyon için tüm kitap gözden geçirilmiş olsa da, gözden geçirme çalışmasının çoğu nispeten yüzeyseldi. Bu bölüm (Bölüm 7) bir istisna oldu. Senden aldığım ilhamla bu bölümün önceki versiyonunun tamamını bir kenara bırakıp, baştan başladım. Şu anki haliyle sıfırdan yeniden yazmak için. Bunun nedeni de önceki versiyonu tamamen ve bütünüyle yanlış anlamış

olmamızdı. Ve bu canımı çok yaktı. Beni yanlış yönlendirdiğin için sana öfke duydum ve ardından okuyucularımı yanlış yönlendirdiğim için suçluluk ve utanç hissettim ve şimdi bu yeni versiyonda olayların ne kadar doğru ve iyi olduğunu görebilsem de, şunu sormak zorundayım: Geçen sefer ne oldu?

J-D: Güzel. Bunu şimdi sormana sevindim, çünkü bu konuyu ele almak için mükemmel bir zaman. Tekillik Olayından daha önce ne anladığını, daha önce nasıl "yanlış anladığımızı" kısa bir şekilde özetleyebilir misin?

Z: Tamam, şu şekilde:

Bana Tekillik Olayımın 2012 tarihi ile bağlantılı olduğunu söyledin. Bu yazının yazıldığı sırada gezegensel bilincimizde bu tarihle ilgili büyük bir heyecan vardı. Pek çok insan, pek çok nedenden ötürü, bu tarihin, özellikle de 21 Aralık 2012'nin önemli olduğuna inanıyordu. Bazıları bu tarihte dünyanın felakete sona ereceğini düşünürken, diğerleri bunun hepimiz için coşkulu bir ruhsal yükseliş anı olacağına inanıyordu. Neye inanacağımdan emin değildim ama kesinlikle önemli olduğunu hissediyordum.

Konuşmamızda bana Tekillik Olayının bu tarihe bağlı olduğunu söylemiştin. Bu tarih civarında her birimizin kendi Tekillik Olayımızı yaşayacağı bir geçiş dönemi olduğunu söylemiştin. Ama son anlattığın gibi, bu öyle bir şey olacaktı ki gelip hepimizi alıp götürecekti. Hepimizi birliğin kalbinin derinliklerine taşıyacaktı ve bu öyle süper mutluluk verici, inanılmaz bir deneyim olacaktı ki sonsuza kadar değişecektik. Bundan sonra her birimiz kendi titreşim düzeyimizle daha uyumlu olacak bir dünyaya dönecektik.

Tüm bunlar göz önüne alındığında, sanırım bana bir şeylerin gelmesini bekliyordum... en derin, en harika meditasyonu deneyimlemek gibi. Ve sonra düşmeyi ve gittikçe daha çok düşmeyi ama düşüşümün Tanrı'nın kalbine olmasını. En harikulade şeyleri hissetmeyi, görmeyi ve bilmeyi bekliyordum. Ve sonra, hazır olduğumda, enkarne olmaya tekrar niyet ettiğimde, sihirli bir şekilde daha iyiye dönüşmüş dünyada kendime geri dönmeyi bekliyordum.

J-D: Peki bunun yerine ne oldu?

Z: Hiçbir şey olmadı. 21 Aralık 2012 belki de tüm hayatım boyunca yaşadığım en sıradan gündü. O gün kayda değer istisnai hiçbir şey olmadı. Normalde yaptığım gibi meditasyon bile yapamadım. Gün son derece gülünç bir şekilde olaysız geçti.

J-D: Tamam. Peki şimdi sana sadece basit bir yanlış anlaşılma olduğunu söylesem? Daha önce beklediğin her şeyin gerçekleşeceğini söylesem? Hepsinin. Birliğin kalbinden gelen enerjik bir akış var ve bu akış gezegeninizi süpürecek, hepimizi yükseltecek, sizi eve, birliğe getirecek, Tanrı'nın kalbine dokunacaksınız ve sonra yenilenmiş bir gezegene döneceksiniz ve kendinizi sevgi ve şefkat dolu başkalarıyla çevrili bulacaksınız. Ya sana bunun hâlâ gelmekte olduğunu, ancak Dünyadaki tarih belirleme yöntemlerindeki yanlışlık ve özgür irade yasasıyla ilgili karmaşık nedenlerden dolayı tarih konusunda yanlış olduğumuzu söylesem? Ya sana bunun hâlâ gelmekte olduğunu söylesem... ama 5 yıl sonra?

Z: Ahh, J-D. Biliyor musun... bunu söylediğinde bir yanımda heyecanlanıyor... bir yanımda sana gerçekten inanmak istiyor... ama yapamıyorum. Kalbime dönüyorum ve kalbim "hayır" diyor. Eğer bana tüm bunları söyleseydin ve bunda ciddi olsaydın, o zaman ellerimi klavyeden çeker ve yazmayı bırakırdım. Çünkü bu yanlış. Bir şeyler bu şekilde gerçekleşmez.

J-D: Tamam. Peki bunun yanlış olduğunu nereden biliyorsun?

Z: Sana söyledim: Kalbim "hayır" diyor.

J-D: Peki geçen sefer kalbin neden "hayır" demedi?

Z: (Düşünmek için uzun, çok uzun bir ara veriyorum. Masamdan kalkıyorum ve etrafta dolaşıyorum. Birkaç kez masama geri dönüyorum ve sonra kalkıp biraz daha dolaşıyorum. Bu soruya cevap vermekte gerçekten zorlandığımı fark ediyorum).

Korkarım buna nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilemiyorum J-D.

J-D: Pekâlâ, birazdan buna geri döneceğiz. Bunun yerine şu soruya ne dersin: Ya kalbin hayır demeseydi... ya da kalbini dinlemiyor olsaydın? Ya bu revize edilmiş bölümü az önce tarif ettiğim gibi yazsaydın -tüm o mutlu mesut, Tanrı'nın hepiniz için her şeyi düzelttiği anın hâlâ gelmekte olduğunu ve hepinizin sadece beş yıl beklemesi gerektiğini söyleseydin? Ne olurdu?

Z: Pek bir şey olmazdı. Okuyucularımın da buna inanacağını sanmıyorum.

J-D: Yani **bir şeyler** değişti. Tanımlanamaz ve aynı zamanda oldukça büyük bir şey. Tüm gezegensel kültürünüz, gelip sizi ve dünyanızı sonsuza dek değiştirecek olan bu muazzam dışsal olaya inanmaya istekli olmaktan, bir daha böyle bir şeye inanmaya istekli **olmamaya** dönüştü.

Z: Evet. Bu doğru.

J-D: Ve o anda, her biriniz inanç yapınızı değiştirdiğinizde, farklı bir şeye karar verdiniz. Bu muazzam, dünyayı değiştiren olayın gerçekleşmeyeceğinin farkına vardığınızda, yeni bir şeye karar verdiniz. Önemli bir şeye. Bazılarınız "*Tüm bu uçuk-kaçık yükseliş saçmalıkları sadece zayıf zihinliler için*" diye karar verdi, diğerleri "*Bir daha asla sihirli bir değişim umuduyla yanılmamaya*" karar verdi ve sen de...

Z: Hmm. İlginç. **Bir kez daha** dünyada görmek istediğim büyüme ve değişimin kendisi olmaya karar verdim. Umduğum ve hayal ettiğim Tekillik Olayını kendi içimde bulmaya karar verdim. İçinde yaşamak istediğim cennet gibi dünyayı yaratmanın bir yolunu bulmaya karar verdim.

J-D: Yani acın, kendi kalbini takip etme -kendi varlığın içinde ilahi olanla bağlantını arama-kararlılığına mı dönüştü?

Z: Hem evet hem hayır. Dediğin gibi, ama aynı zamanda bu bölümün önceki versiyonunu okuyan ve ona inanıp umut bağlayanları yanlış yönlendirdiğim için de büyük bir sorumluluk, suçluluk ve utanç duydum.

J-D: Bu ifadende çok ilginç iki konuyu gündeme getiriyorsun. Birincisi, daha önce **benim** hatam olduğunu söylediğin şey için **senin** suçluluk duyman. İkincisi ise, aslında kendi acını oldukça hızlı bir şekilde çözmüş olmana rağmen, başkalarının ne düşünebileceği veya neye inanabileceği konusunda algıladığın sorumluluğun bir sonucu olarak devam eden bir acı hissetmen. Şimdi bu iki noktaya bakalım. İlk olarak... **sen** mi suçlusun yoksa **ben** mi?

Z: Sen bunu sorarken, kafamın içinde her türlü enerjinin döndüğünü hissediyorum. Çok tuhaf bir his. Ve bununla birlikte cevabı da biliyorum. Ve şöyle:

Söylediğim her şeyden ben sorumluyum. Ve bunu söyledim. "Ben"den ayrı bir "sen" varmış gibi davrandığımız bir oyundayız. Ama sen benim İçsel Benliğimsin. Sen ve ben gerçekten ve samimiyetle biriz. Biz aynı varlığız, belki de sadece iki farklı bakış açısına sahibiz. Ama bu kitabın ve içinde yazılı olan her şeyin sorumluluğunu üstlenmesi gereken benim. Yani, eğer bir suç varsa, o da benim suçumdur. Ve suçluluktan bahsetmişken -bu inanılmaz ilahi

kurtuluşu çok istediğim için- olayları gittiği yöne çektiğime dair güçlü bir his var içimde. Bazı şeyleri etkilediğimi ve bu şekilde yazılmasına neden olduğumu hissediyorum.

J-D: Şimdi anlayamayacağın bir şekilde, o zaman yaptığın şey benim... bizim... dışsal bir kurtarıcıya duyulan özlemden nihayet kurtulmaya ihtiyaç duyan yönlerimizi ortaya çıkarmaktı. Bizim -monadik (tekli, bütünsel) ruh yapımızın- nihayet bu yararsız arzuyu salıvermemizle sonuçlanacak bir hikâyenin birlikte yaratım sürecinin bir parçasıydın.

Ve bu mükemmeldi çünkü Dünya'nın gezegensel bilincinde bunun büyük ölçekte ele alınması için tam da uygun bir andı. Bunu daha sonra anlayacaksınız ama gerçekten de Aralık 2012'nin sonu insanlık için bir dönüm **noktasıydı**. Ve bu dönüm noktası, ona dahil olan herkes tarafından birlikte yaratıldı. Onun hakkında yazan, konuşan, düşünen, enerji veren ve ona inanan herkes... sen ve **Yükseliş Kayıtları'nın** önceki versiyonlarını okuyanlar da dahil olmak üzere herkes... hepiniz onu birlikte yaratıyordunuz.

Bu harika, ilahi bir kurtuluşu birlikte yarattığınızı **sanıyordunuz**. Ama **aslında** birlikte yarattığınız şey, kurtarıcıma arzunuzdan nihai olarak vazgeçmenizdi. Ve bununla birlikte kurban, fail, kurtarıcı üçgeninin son kalıntılarını da salıvermeye başladınız. Demek istediğim, ancak o zaman gerçek yaratıcı bilincini birlikte yaratmaya başladınız.

Elbette, Dünya gezegeninde şu anda hâlâ kurban bilincine tutunmaya çalışan pek çok kişi var ve eğer bu onlara hizmet ediyorsa, bunu uzunca bir süre daha yapmaya devam edebilirler. Ancak temel bir düzeyde, bu noktada insan bilincinin potansiyelinde büyük bir şey değişti. Birlik bilincine ve yaratıcı bilincine tam uyanışa öncülük eden sizler için, işler o sıralarda vites atladı. Ve bu değişimin önemli bir parçası da pasif bir şekilde yukarıdan, ötelere ya da başka herhangi bir şekilde kendi dışınızdan gelecek bir kurtuluşu beklemeniz gerektiği fikrini bırakmaktı.

Z: Bu ilginç bir bakış açısı ve bana doğru geliyor. Ama aynı zamanda başkalarını yanlış yönlendirdiğim için "paçayı sıyırmak" istemediğimi de hissediyorum.

J-D: O halde senin için son önerim, söylediğin şeyi uygulamaman gerektiği. Her zaman kendin için %100 sorumluluk almak istediğini söyledin. Bu doğru mu?

Z: Evet, tabii ki!

J-D: Peki ya diğerleri? Onlar da kendi sorumluluklarını almalı mı yoksa onların sorumluluğunu da sen mi almalısın?

Z: Imm... hayır, elbette değil. Herkes kendi sorumluluğunu almalıdır.

J-D: Yani başkaları kendi düşüncelerinin, inançlarının ve seçimlerinin sorumluluğunu mu almalı?

Z: Evet. Net bir şekilde. Ama kendi sözlerimden sorumlu olduğum gerçeği ne olacak?

J-D: Öylesin! Her bir an en büyük berraklıkla gerçeğini kalpten dile getirmek senin sorumluluğundur. Ve sonra, eğer büyür ve değişirsen ve gerçeğinin dönüştüğünü fark edersen, o zaman kalbinle tekrar kontrol etmeli ve söylediğin herhangi bir şeyi düzeltecek ve kalbinle tekrar hizaya getirecek şekilde geri dönüp yeniden ele almanın senin için doğru olup olmadığını görmelisin.

Z: Hepimizin hatalar yaptığını ve bunların farkına vardığımızda düzelttiğimiz sürece sorun olmadığını söylüyorsun.

J-D: Bunu söylemenin bir yolu da bu. Ben şunu demeyi tercih ederim: Kalbini dinlemek için elinden gelenin en iyisini yaptığın sürece, hata diye bir şey yoktur. O zaman yalnızca kalbinin ifadeleri vardır. Ve her an bu ifadeler mükemmel olacaktır. Ve bu ifadelerin her biri seni büyümeye ve gelişmeye yönlendirecektir. Ve eğer bu büyüme ve evrimin bir sonucu olarak, önceki bir ifadeye dönüp baktığında onu kalbinin gerçeğinin mevcut durumuna göre güncellemek istersen, o zaman bu da mükemmeldir.

Z: Pekâlâ. Bunu kabul ediyorum. Bunda zarafet ve güzellik var ve doğru hissettiriyor.

Ancak yine de bu bölümün bir önceki versiyonunu okuyan herkese, kafalarının karışmasına neden olduysam gerçekten ve gerçekten üzgün olduğumu söylemek isterim. Bu dünyada hayat çok zor olabiliyor ve benim niyetim asla sizin yükünüzü arttırmak değildi. Aslında benim arzum, eğer yapabilirim, bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek ve burada yaşayanların yükünü hafifletmek. Bu nedenle, tüm içtenliğimle beni bağışlamanızı rica ediyorum.

Bu süreç boyunca çok şey öğrendim ve bundan böyle kalbimi dinleme ve egomun arzularını kalbimin en gerçek ifadelerinden ayırt etme konusunda her zamankinden daha dikkatli olacağımı taahhüt ediyorum. Kalbimden akan gerçeği söylemeyi taahhüt ediyorum.

J-D: Bu iyi bir özür ve iyi bir niyet beyanı.

Artık buradan ilerleyebilir miyiz?

Z: Evet. Şimdi devam edebiliriz.

J-D: Güzel. O halde Tekillik Olayı ile ilgili sorularına geçmeden önce üç küçük noktaya değinmek istiyorum.

Birincisi: Bu hata her zaman herkesin görebileceği kadar açıktı. Eğer kendini yanıltmayı bu kadar çok **istemeseydin**, eğer bu kozmik kurtarıma kurgusuna inanmayı bu kadar çok istemeseydin, o zaman bu bölümün önceki versiyonunda söylenenlerin bu kitapta anlatılan diğer her şeyle doğrudan çeliştiği gün gibi açık olurdu. Tüm kitabın temel mesajı, her birinizin kendi gerçekliğinizin yaratıcıları olduğunuzdur. Kitap boyunca bunu sayısız farklı şekilde tekrar tekrar söylemedik mi: Gerçekliğinizin yaratıcısı **sizsiniz**.

Z: "Her zaman **tam olarak** yarattığınız şeyi elde edersiniz."

J-D: Kesinlikle. Bu cümleyi defalarca tekrarladık ve sonra, bu kitabın özüne tamamen aykırı olarak, bu bölümün önceki versiyonu senin ve tüm dünyanın seçimlerinizden nasıl kurtarılacağını detaylandırmaya devam etti. Evrenin merkezinden gelen bu enerjinin sizi nasıl temizleyeceği ve sizin için her şeyi nasıl düzelteceği anlatılıyordu. Altıncı Bölümdeki ışığın nasıl "hiçbir şey yapmadığını" -nasıl hiçbir şeyi değiştirmedini- hatırlıyor musun? Ve şimdi aniden, bu bölümün bir önceki versiyonunda ışığın her şeyi en radikal şekilde değiştirdiğini gördük; sizi yepyeni deneyimlere sürüklüyor ve sonra Dünya gezegenini 3. yoğunluktan tamamen çıkarıyordu! Burada ciddi bir çelişki olduğu açıktı. Ve böylece, gerçek sen ve okuyucuların için mevcutken, her biriniz kendi nedenlerinizle inanmak istediğinizi seçtiniz. Ve her biriniz kendi seçimlerinizin sonuçlarına katlandınız. Ve şimdi, nihayet, seçimlerinin sonuçlarını sana yakışır bir şekilde ele aldın. Daha büyük bir iyiliğe hizmet edilmiş oldu.

İkinci nokta ise denge ile ilgili. Az önce yaptığın gibi sorumluluk almak iki yönlüdür. Eğer hatalı olduğunu düşündüğün ifadelerin için sorumluluk almaya istekliysen, o zaman doğru, haklı ve güzel olduklarında da ifadelerin için sorumluluk almaya istekli olmalısın.

Bu algılanan hatanın sorumluluğunu üstlenmeye istekli oldun ancak katalizörlüğünü yaptığın ve içinde yer aldığın tüm büyük iyiliklerin sorumluluğunu kabul etme konusunda çekingen davranıyorsun.

Bunu sana söylüyorum, ancak okuyucuların için de geçerliliği olduğu kesin: Herkes **tüm** inançları, seçimleri, eylemleri ve yarattıkları için mutlak sorumluluk almalı. Bunu yapmanın zor yanları var ama her zaman harika olan daha fazlası da var. Bu, başarılarınızı sahiplenmeye istekli olmak ve yaptığınız iyi şeylerden keyif almak anlamına gelir.

Z: Teşekkürler J-D. Bu külçeyle biraz uğraşmam gerekecek. Bu şekilde düşünmemiştim ve bu konuda benim için üzerinde çalışılması gereken çok fazla şey olduğunu görebiliyorum.

J-D: Acele etme. Bazen neşe veren ifadelerin için kendini sevme ve takdir etme lüksünü kendine tanı.

Şimdi sorularına geçmeden önce üçüncü ve son noktaya geliyorum: **Bu dünyada yanlış bir şey olmadığını** anlamını istiyorum. Hiçbir hata yoktur ve bu dünya **yanlış** değildir. Dünyanın bir kurtarıcıya ihtiyacı yoktur ve değiştirilmesi gereken hiçbir şey ve hiç kimse yoktur. Bunu daha açık bir şekilde nasıl söyleyebilirim bilmiyorum; dünya aslında tam olarak, %100 olması gerektiği gibi. Yani o gerektiği gibi bir "seçim makinesi". Bu dünyanın rolü, içine doğduğunuzda size sürekli olarak geniş bir seçenekler dizisi sunmasıdır. Şu ya da bu şeyin sizin için önemli olduğuna, şu davanın uğruna savaşmaya değer olduğuna, şu şeyin sizi güvende tutacağına, şu kişinin doğruyu bildiğine, şu kişinin güvenilir olduğuna, şu hikâyenin gerçek olduğuna, şu hikâyenin iğrenç bir yalan olduğuna, şu grubun sizin grubunuz olduğuna ve şu grubun düşman olduğuna inanmaya davet edilirsiniz... Ve bu böyle devam eder gider. Bu dünya size inanmanız için durmaksızın seçenekler sunar. Ve bunu yaptığınız anda - dünyanın size sunduğu seçeneklerden birini bile alıp ona geçmiş gibi inandığınız anda- kendinizi illüzyona bağlamış olursunuz. İşte o zaman enerjinizi dünyaya vermeye başlarsınız. Bu işi yapmaya, bu siyasi partiye oy vermeye, bu spor takımını takip etmeye, bu insan grubuyla ilişki kurmaya, bu amaç için savaşmaya, paranızı bu finans aracına yatırmaya başlarsınız. Ve bu böyle devam eder. Bunların hiçbirinde **yanlış** bir şey olduğundan değil. Ancak olan şey, **gerçek** bir şeyi -ebedi, ölümsüz yaratıcı doğanızı- alıp onu geçici ve hayali bir şeye -bu dünyanın yanılsamalarına- bağlamış olmanızdır. Yine, bu da **yanlış** değildir ama büyük acılara yol açar. Ve bu acı sizin savaşmanıza ve mücadeleye etmenize neden olur. Bu da daha da fazla bağlanmanıza neden olur. Ve böylece ayrılığın yanılsamalı dünyasına doğru daha da derinlere inersiniz.

Ve bu ayrılığa doğru sarmal dalış, tıpkı olması gerektiği gibi, yaşam boyu devam eder. Eğer izin verirsiniz sonsuza kadar devam edebilir çünkü dünyanın size sunduğu her bir seçim sizi tekrar aşağıya, illüzyonun daha da derinlerine götürür.

Sizi illüzyondan çıkaracak tek bir seçenek vardır; o da dünyanın size sunduğu seçenekler arasından seçim yapmaktan vazgeçmek ve bunun yerine en derin, en içsel gerçeğinizin size sunduklarını seçmektir. Ancak o zaman dünyayı bırakmaya ve bilincin daha yüksek seviyelerine doğru ilerlemeye başlarsınız. Ama **yine de** dünya **yanlış değildir**. Hâlâ onu deneyimlemek isteyenleri ayrılık ve düalitenin hayali dünyasının derinliklerine çeken büyüleyici bir gösteri olarak mükemmel amacına hizmet etmektedir. Ve onlar bu deneyimi arzulamakta haksız değiller. Tıpkı senin buraya gelerek muazzam bir büyüme ve evrim geçirmiş olman gibi, onların da bunu yapmaya hakları var.

Dolayısıyla dünyayı değiştirmek ve onun mükemmel bir "seçim makinesi" olmasını engellemeye çalışmak sana düşmez. Başkalarını değiştirmeye çalışmak ve senin de burada bulunduğun hızlandırılmış büyümeyi istemelerini engellemeye çalışmak da sana düşmez.

Bu yüzden, tek seferde ve tümünden sevgili Benliğim (Kendim), kurtarma ya da kurtarıma arzusunu bırakmamızı istiyorum. Gerçekte kurtarma diye bir şey yoktur. Aslında asla gerçekleşmez. Olur gibi görüldüğünde de her zaman yanlış gider, felakete yol açar ve hafiflettiğinden çok daha fazla acıya neden olur. Bunun övecek hiçbir yanı yoktur.

Z: Evet, anlaştık. Artık kurtarılmayı istemek ve başkalarını kurtarmak yok. Bunu tamamen aştım.

Ancak kurtarmak ve yardım etmek arasında çok önemli bir fark **vardır!**

J-D: Evet, var. Kesin olarak. Şöyle özetleyeyim:

Bir kurtarıcı bir kurbanla karşılaştığında "kırılmış" birini görür. Mağdur kendi kendine yardım edemeyeceğini hisseder ve "*Beni düzelt*" diye yalvarır, kurtarıcı da "*Seni düzelteceğim!*" der. Kurtarıcı daha sonra mağdurun ne yapması gerektiğine ya da mağdur için ne yapması gerektiğine karar verirken, mağdur onun verdiği bakımın pasif bir alıcısıdır. Ya da belki de kurtarıcı kurbanı ne yapması gerektiğini söyler ve o da itaatkâr bir şekilde buna uyar. Mağdur bir ihtiyaç durumunda, kurtarıcı da bu ihtiyacı karşılama durumunda olduğundan, ikisi arasında bir bağımlılık oluşur. Anlaşılmayan şey, kurtarıcının da aslında kurbanın ihtiyacından beslendiğidir. Dolayısıyla ikisi de mağdurun iyileşmesini gerçekten istemez çünkü bu etkileşimi sona erdirecektir. Sonuç olarak, kurban iyileşmez, bunun yerine daha da güçsüz ve daha da büyük bir kurban haline gelir. İhtiyacı sadece balonlaşır. Zamanla kurtarıcı, mağdurun ihtiyacının baş edemeyeceği kadar büyük olduğunu hissetmeye başlar. Onu sürekli kurtarma işi onun için çok zahmetli hale gelir. Kısacası, kurtarıcı mağdurun ihtiyacı tarafından kurban edildiğini hisseder. Bu olduğunda kurtarıcı enerjisini kurbandan çekmeye başlar, bu da kurbanın kurtarıcı tarafından kurban edildiğini hissetmesine neden olur. Her şey büyük bir karmaşa içinde sona erer ve herkes mağduriyetin daha da derinlerine batar.

Buna karşın bir şifacı, aslında her şeyden önce kendini iyileştirmek için burada olduğu bilgisiyle işe başlar. Dolayısıyla acı çeken bir başkasını gördüğünde, "acı çeken başka bir benlik" gördüğünü bilir. Bu diğer benliğe yardım etmeye çalışmanın kendisi için doğru olup olmadığını değerlendirebilir. Ve bu karardaki en önemli kriterlerden biri, bu diğer benliğin kurtarıcı arayan bir kurban olmak yerine, gerçekten şifa aradığı noktada olup olmadığıdır. Eğer şifacı danışanı kabul etmenin kendisi için doğru olduğuna karar verirse, o zaman "*Benim rolüm danışana kendini nasıl iyileştirebileceğini göstermektir*" inancıyla işe başlar. Şifacılar danışanlarının kendilerini iyileştirmelerine yardımcı olur. Danışanın bir kurban olmadığını, aslında yaşadığı zorlukların yaratıcısı ve aynı zamanda kendi iyileşmesinin de yaratıcısı olduğunu görmesine yardımcı olur. Bilgi, bilgelik ya da şifacının sunduğu başka bir şey paylaşılır. Gerçek iyileşme ancak danışan sıkıntısını/hastalığını ve aynı zamanda kendi iyileşmesini sahiplenmeye istekli olduğunda gerçekleşir. İyileşme tamamlandığında, danışan güçlenir ve gelecekte kendi şifasını gerçekleştirme olasılığı artar. Her yönden daha bağımsız ve daha güçlüdür. Ve şifacı da bu etkileşim sayesinde genişler ve iyileşir. Etkileşim her yönden büyüme ve iyileşme ile sonuçlanır.

Şifacı iyileştikçe, sunacağı şifa da değişecektir. Giderek daha yüksek enerjik seviyelerde çalışacaktır. Sonunda, tamamen iyileşecek ve şifa sunmayı bırakacak ve ayrılık içinde ikamet etmeyi tamamen bırakacaktır.

Z: Farkı gerçekten anladım, teşekkür ederim.

Herkes şifacı mı?

J-D: Evet ama senin kastettiğin şekilde değil. Burada ayrılık içinde olan herkes pek çok parçaya bölünmüştür. Bu ayrılığın doğasıdır. Ve bu yüzden herkes acı içinde. Ve ayrılığı terk etmek için, her birinin kendi ruhlarını iyileştirmesi ve kendi içlerinde bütünlüğü ve birliği bulması gerekir. Sonunda ayrılık içindeki her bir varlık kendini iyileştirecektir. Her biri kendi şifacısı olacaktır. İşte bu bölümde bahsettiğimiz şey de budur. Her bir ruh kendi ışığını parlatacak ve benliğinin tüm parçalarını tamamlanma ve bütünlüğe geri getirmek adına kendisi için birlik anları yaratacaktır.

Ancak herkesin şifacı olup olmadığını sorarken kastettiğin şey bu değil. Herkesin başkalarının şifacısı olup olmadığını sordun.

Eğer ayrılık yaşamını bir savaş alanı metaforuna benzetecek olursam, o zaman farklı insanların savaşın farklı türden bölümleri için uzmanlaştığını hemen görebiliriz. Gerçek savaşı yapan çoğu kişi askerdir, birçoğu ise askerleri türlü şekilde destekler: işaretçiler, mühendisler, aşçılar, nakliye ve lojistik... bunlar kişilerin uzmanlaşabileceği sayısız görevden sadece birkaçıdır. Tüm uzmanlık alanlarının yalnızca küçük bir yüzdesi, savaşın ortasında askerleri iyileştiren ve böylece savaşa devam edebilmelerini sağlayan saha sağlıkçılarıdır. Bunlar, siz savaşın derinliklerine doğru ilerlerken acılarınızla başa çıkmanıza yardımcı olan şifacılarıdır. Ve bir de senin gibi uzmanlaşmış çok ama çok küçük bir grup var: tahliye sıhhiyecileri. Sunduğun Ruhun Yeniden Bütünleşmesi şifasının amacı, nihayet savaş alanını tamamen terk etmeye hazır olanlara bunu yapmaları için yardımcı olmaktır. Birliklerinin bir parçası olan tüm askerleri bulmak, bu birliğin tüm parçalarını şifalandırmak, böylece hepsinin yol gösterici ışıklarını görmeye ve onu takip etmeye hazır olmalarını sağlamaktır.

(Zingdad'ın notu: Ruhun Yeniden Bütünleşmesi ve "savaş alanını terk etmeniz" için size nasıl yardımcı olabileceğim hakkında daha fazla bilgiye [buradan](#) ulaşabilirsiniz.)

Özetle: Herkes kendi kendisinin şifacısıdır ama sadece bazıları başkalarının iyileşmesine yardım eder ve sadece birkaçı başkalarının iyileşmesine yardım ederek ayrılıktan tamamen çıkmaya başlar. Tam bir şifacı olduğun için tüm dünyayı şifa bağlamında görüyorsun. Burada olup biten her şeyin bu olduğunu düşünüyorsun. Bakış açının bu olması doğru ve iyidir, ancak **tek** geçerli bakış açısı bu değildir. Şifa dışında oynanabilecek pek çok başka rol ve verilebilecek pek çok farklı armağan var.

Z: Mükemmel. Teşekkür ederim.

J-D: Ve şimdi aklında biriken sorulardan bazılarını sorabilirsin...

Z: Beni çok iyi tanıyorsun!

Merak ettiğim şey, "neden"? Bütün bunlar neden? Neden savaş? Neden ayrılık? Eğer seni doğru anladıysam, her şeyin gerçekten bir olduğunu söylüyorsun. BİR, Kendisi hakkındaki farklı cevapları ve fikirleri keşfetmek için kendi parçalarını yaratmayı seçti. Ve sorulardan biri şuydu: "*Ya ben çoksam?*" Ve sonra tüm bu ayrılık realitesi ortaya çıktı. Ve biz bu sorunun cevabını keşfediyoruz. Bunu yaşıyoruz. Ancak hepimiz için nihai sonuç, ışığı görmemiz ve tekrar bütünlüğe ve birliğe dönmemiz. Ama eğer buraya sadece birliğin ışığını görmeye geldiysek ve bu şekilde tekrar Eve dönebiliyorsak... Ne anlamı var ki?

Buraya gelmeden önceki halimize geri döneceksek, neden bu kadar büyük bir çaba harçayalım ve kendimize bu kadar acı çektirelim?

Sanırım bu soruyu sormanın bir başka şekli de şu: Eğer BİR her şeyi biliyorsa, o zaman neden ayrılığın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için Kendisini tekrar birliğe döndürerek Kendisini sıkıntıya sokma ihtiyacı duyuyor?

J-D: Bazı şeyler yalnızca bir sınırlama, bölünme ve ayrılık durumunda bilinebilir ve deneyimlenebilir. Bu yüzden, paradoksal olarak, birlik varlıklarının her şeyi bilmeleri için, aynı zamanda birlik olmayanı da deneyimlemeleri gerekir. Paradoksun özü, hâlâ birlik halindeyken bu ayrılığı deneyimleyebilecek olmaları ve deneyimlemeleridir. Ya da kendi birlikleri içinde ayrılık dereceleri yaratmayı seçebilirler.

Suyun Ruhunun Hikâyesi

Bunu anlamana yardımcı olmak için sana su örneğini kullanarak küçük bir hikâye anlatacağım. Su, kimyasal formülü H_2O olan moleküllerden oluşan bir maddedir. Hayata bakış açısını öğrenmek için tek bir su molekülüyle tanışmanızın ve konuşmanızın mümkün olduğunu varsayalım. Böyle bir molekülü rastgele seçtiğimizi ve onu kışın bir dağın tepesinde bulduğumuzu hayal edelim. Yeni tanıştığımız bu varlığa ne yaptığını sorduğumuzda şöyle diyebilir: "*Kıpırdamadan oturuyorum ve etrafımdaki diğer su molekülü arkadaşlarıma sıkı sıkıya tutunuyorum. Birlikte bir buzul oluşturduk.*"

Su molekülleri yeterince soğuduğunda bunu yapar. Yavaşlar ve oldukça hareketsiz hale gelirler. Bunu yaparken, etraflarındaki diğer moleküllerle yakınlaşır ve kristal bir kafes oluşturacak şekilde birbirlerine bağlanırlar. İşte buz budur. Ve ısı uygulanana kadar bu şekilde, nispeten hareketsiz ve birbirine bağlı olarak kalırlar.

Bu da beni küçük su molekülümüzle bir sonraki karşılaşmamıza getiriyor. Kış geçer ve bahar güneşinin ısıtıcı ışınları buzulu ısıtır. Tüm su molekülleri enerjiktir ve hareket etmeye başlarlar. Sonunda bazıları bağlarını koruyamayacak kadar güçlü bir şekilde hareket eder ve serbest kalarak bir akarsuya doğru süzülürler. Yeni arkadaşımızı bulup ona ne yaptığını sorduğumuzda, "*Hızla akan bir nehirde bir dağın yamacından aşağıya doğru koşuyorum!*" der.

Yine biraz zaman geçmesine izin verelim. Yaz gelir. Akarsu büyük bir göle karışır ve sıcak yaz güneşi suyun üzerine vurur. Gölün yüzeyindeki su molekülleri biraz daha ısınır. Ekstra enerji onları daha da güçlü bir şekilde dans ettirir ve buhar olarak su yüzeyinden serbestçe uçarlar. Şimdi arkadaşımız şöyle diyebilir: "*Özgürce sürükleniyorum, esintiyle uçup gidiyorum!*"

Zamanı geldiğinde, arkadaşımız muhtemelen katılacak bir bulut bulacak ve sonunda soğuyarak tekrar su bağları oluşturacak ve yeryüzüne düşecektir. Ve böylece döngü bir kez daha devam edecektir.

Ve şimdi su molekülünü biraz tanıdığınıza göre, sence onun hangi hali birliğin bir parçası olmaya en çok benziyor? Buzulda hareketsiz, huzurlu ve diğerleriyle bağlantılı olmak mı? Nehirde akışkan ama yine de bağlı olmak mı? Ya da buhar olarak özgür ve engelsiz ve enerjik olmak mı?

Z: Sanırım buzul. Sanırım kendini diğer su moleküllerine en bağlı hissettiği hal. Dingin ve huzurluydu.

J-D: İyi bir tahmin ama doğru değil. Hile yaptığımı itiraf etmeliyim; bu hileli bir soruydu. Bu su hallerinin hiçbiri birlik deneyimine pek benzemiyor. Üçü de yapma ve ayrılık halleridir. Her üç durumda da küçük molekül hâlâ tek perspektifli bir varlıktır. Bu sizin şu anki yaşam deneyiminize benzer. Buz halinde olduğu gibi, kendinizi başkalarıyla daha yakın bir uyum ve

bağlantı kurmanızı sağlayacak şeyler yaparken bulabilirsiniz. Hareketsiz ve huzurlu olabilirsiniz. İç gözlem yapabilir ve meditasyon yapabilirsiniz. Ancak yine de siz bir bireysiniz ve ayrılığı deneyimliyorsunuz. Ve eğer daha yüksek enerjili ve bireysel şeyler yapmayı seçerseniz, bu aslında sizi daha az ya da daha çok tek perspektifli bir varlık yapmayacaktır.

Ama şimdi, su molekülümüzün bir bulutun parçası olduğunu hayal edelim. Ancak bu kez, tek bir molekülle konuşmak yerine, tüm bulutla konuşabildiğimizi hayal et. İçinde çok ama çok fazla su molekülü var. Bildiğin en büyük sayıdan çok daha fazla.

Z: Bir trilyondan fazla mı?

J-D: Benim tahminime göre yaklaşık 5 ya da 10 yağmur damlasında bir trilyon su molekülü olabilir ve bu bulut bütün bir yağmur fırtınasını barındırır. Yani, bir trilyondan **çok daha** fazla.

Z: Vay canına!

J-D: Şaka yapmıyorum. Yani bu bulut, her biri benzersiz, bireysel bir bakış açısına sahip çok sayıda molekül içeriyor. Bulutun tüm bireysel moleküllerin yaptığı her şeyi bildiğini, hissettiğini, düşündüğünü, gördüğünü, hatırladığını ve deneyimlediğini hayal edelim. Bulut gerçekten de tüm moleküllerin bir araya gelmesinden oluşan bir kolektiftir. Ve bundan daha fazlasıdır. **Sadece** tüm moleküllerin toplu olarak bildiklerini bilmekle kalmaz... Bundan daha fazlasını da bilir. Bulut olmanın ne olduğunu da bilir. Bu akıl almaz sayıdaki küçük varlığın bildiklerinin hepsini aynı anda bilmenin ne olduğunu bilir. Ve işte anlamakta zorlanabileceğiniz şey: bulut, içinde başka varlıklar olan bir varlık değildir. O tüm bu küçük varlıklardır. Bulut **su molekülleridir** ve su molekülleri de **buluttur**. Hiçbir ayrılık yoktur. Su molekülleri olmadan bulut olmaz. Ancak bulut, oldukça basit bir şekilde, parçalarının toplamından çok daha fazlasıdır. Şu anda yeryüzündeki her insanın düşündüğü tüm düşünceleri düşünebiliyor olsaydın bunun senin için nasıl bir şey olacağını hayal et. Bu, algılama ve öz farkındalık kapasiteni hayal bile edilemeyecek şekilde genişletirdi. Artık sadece yedi milyar kat daha zeki bir insan olmazdın. Yaşamın ne olduğuna ve Benliğin ne anlama geldiğine dair tamamen farklı bir bakış açısına sahip tamamen farklı bir varlık düzeni olurdu.

Takip edebildin mi?

Z: Vay canına, sanırım!

J-D: Güzel. Peki şimdi, bulutun gerçek birliğin ne olduğunu bildiğini mi düşünüyorsun?

Z: Öyle görünüyor, evet.

J-D: Hayır, bulut pek çok bakış açısına sahip olmanın ne demek olduğunu kesinlikle bilir, bu doğrudur. Ama bu onun gerçek birliği bildiği anlamına gelmez. Örneğin bir okyanus olmanın ne demek olduğunu bilmez. Ancak bir sezgiden de daha fazlasına sahip olacaktır çünkü varlığını oluşturan tüm su molekülleri birçok döngülerinin bir noktasında okyanusta bulunmuş olacaktır. Böylece bulut birliğin özünü **hissetmeye** başlayacak ama aynı zamanda henüz pek çok kişiden oluşmasına rağmen hâlâ ayrı, bireysel bir bilinç olacaktır.

Şimdi seni daha büyük su yapılarıyla tanışacağın bir yolculuğa çıkarabilirim. Tüm gezegendeki tüm bulutlardan oluşan Bulut Ruhü adlı bir varlıkla tanışabiliriz. Sonra bir adım daha atabilir ve gezegendeki tüm su formlarından oluşan bir varlık olan Dünya Suyunun Ruhü ile tanışabiliriz. Bu varlıkların her biri, gittikçe artan bilinç düzeyleri ve sürekli artan perspektiflerinin bir sonucu olarak, gerçek birliğin ne olduğunu bilmeye gittikçe daha yakın olacaklardır. Bilinç ne kadar büyürse, o kadar çok sayıda "ötekini" tanır. Yolun bir yerinde Su Ruhü olarak adlandıracağımız varlık gibi birine ulaşırsınız. Herhangi bir yerde var olmuş olan

tüm suyun bu büyük varlığın bir parçası olduğunu hayal edelim. Her bir su molekülü bu varlığın büyük zihnindeki bir bilinç zerresidir. Şimdi, ne düşünüyorsun? Eğer Su Ruhu'na şu anda ne yaptığını sorsaydık, sence bize ne söylerdi? Buzullardan mı bahsedirdi? Azgın sellerden mi? Devasa tembel okyanuslardan mı? Bize gök gürültülü yükselen bulutlardan bahseder miydi? Ya da yağmur fırtınalarından, kar yağışlarından veya doludan? Ya da yaşayan her canlının damarlarında akan kandan? Ya da şu ya da bu durumda tamamen sudan oluşan koca gezegenlerden? Sen ne düşünüyorsun?

Z: Hayal edemiyorum...

J-D: Sanırım bu yüce varlık nazikçe gülümser ve şöyle derdi: "Çocuğum, ben 'yapma' düşüncesinin ötesindeyim. Benim olduğum şey var olmaktır. Şimdi ve burada, ben su oluyorum."

Ve burada, nihayet, birliğin ne olduğunu bilen bir varlık bulmuş oluruz. Hâlâ bir kimliğe ve eşsiz bir doğaya sahip olsa da bu varlık Kendisini yanlış tanımlamaz. Yaptığı şeyin kendisi olduğunu düşünmez. Sadece **olduğunu** bilir. O bilinçtir. Yaşamdır. Ve şu anda su olmaktadır. Ama aynı zamanda diğer tüm varlıklarla, her yerde, Var Olan Her Şey ile bir olduğunun da bilincindedir. Ve bilincinin içinde, bu gerçeklikte kendisi için mümkün olan tüm ayrılık seviyelerinde, **tüm** yapma hallerini deneyimlemenin ne olduğunun mutlak bilgisi vardır. Suyun Ruhu bütün ve eksiksizdir ve aynı zamanda bu ayrılık realitesinde tamamen ifade edilmiştir.

Z: Ve Su Ruhu buraya ayrılık realitesine gelmemiş olsaydı, bir su molekülü ya da bir buhar pufu ya da azgın bir sel ya da... bunların hiçbiri olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezdi.

J-D: Su Ruhu ayrılığa girmeden Su Ruhu olmazdı. Ayrılığın dışında su yoktur! Bu yalnızca BİR'in buraya gelip su modelini tutarak eşsiz ve değerli armağanını keşfeden bir parçasıdır. Ve bu **ne kadar** zengin, çeşitli ve çok yönlü bir deneyim! Ne büyük bir mucize! Bu deneyimin derinliği basitçe düşünülemez kadar dipsiz ve şaşırtıcıdır.

Z: İnsan bunu gerçekten tarif edemez, değil mi? Aslında onu yalnızca deneyimleyebilirsiniz ve onu deneyimlemenin tek yolu da buraya ayrılığa gelmektir.

J-D: Ve sonunda kendi soruna -neden ayrılık var- cevap veriyorsun. Çünkü deneyimlenmesi **gerekir**. Bu kadar basit... ve aynı zamanda anlaşılması bu kadar imkânsız.

Z: Yani buraya iyileşmek için gelmedik. Burayı terk etmek için gelmedik. Buraya birliği bulmak için gelmedik. Buraya **bunun için** geldik! Buraya ayrılığı deneyimlemeye geldik!

J-D: Bunu söylemek neredeyse çok saçma geliyor, değil mi? Ayrılığa, ayrılığı deneyimlemek için geldik.

Z: Evet, bu kulağa sıkıcı geliyor. Onun yerine Su Ruhu olmakla ilgili büyük hikâyeler anlatmalıyız.

J-D: ... ya da Müdahaleci Keyif olarak da ifade edilen İlahi Neşe olmakla ilgili hikâyeler.

Z: Evet. Anladım. Yani Tekillik Olayları **için** burada değiliz ama burada bulunuşumuz sona erdiğinde Tekillik Olayları ile buradan ayrılmaya başlayacağız.

J-D: Neredeyse doğru. Esasen yolculuğunuza birliğin olduğu bir yerden başlarsınız. Sonra ayrılığa girersiniz ve kendinizi parçalarsınız. Dibe vurana kadar ayrılığın derinliklerine doğru ilerlersiniz. Bu aynı zamanda ruhun karanlık gecesi olarak da bilinir. Bu, ayrılık yönünde daha fazla ilerleyemeyeceğinizi keşfettiğiniz zamandır. Bu derin ıstırap ayrılığı seçmeyi bırakmanıza

neden olur ve sonra etrafınızda başka seçenekler ararsınız. Biri hariç tüm seçenekler o ıstırap durumunda kalmanızla sonuçlanacaktır. Bu tek seçim ruhunuzu gerçekten iyileştirmeye başlama seçimidir; tüm kayıp parçalarınızı yeniden bütünleştirme seçimidir. Ve bunu yapmanın tek yolu kalbinizi takip etmek ve kendi içinizde bütünlüğü ve birliği bulmaktır. Bunu seçtiğinizde, sevgiyi seçmiş olursunuz. Yönünüzü değiştirirsiniz. Ayrılığın derinliklerine inmeyi bırakır, bunun yerine birlik yönünde ilerlemeye başlarsınız. Bahsettiğimiz ışık birliğin ışığı olduğu için, bu seçimde kalırsanız ışığı görürsünüz. İlk Tekillik Olayınızı yaşarsınız.

O zaman Ev yolunda olduğunuzu, bilmenin ötesinde bileceksiniz. Siz yolunuzda kaldıkça, evrimleşecek, büyüyecek ve iyileşeceksiniz ve zamanı geldiğinde, birliği bilmenin ilave anlarını -ilave Tekillik Olaylarını- deneyimleyeceksiniz. Sonunda bu sizi ayrılığın en uç noktasına kadar götürecektir ve orada ayrılıktan tamamen çıkma seçimini yapabileceksiniz.

Z: Sanırım anladım. Teşekkür ederim!

Aklıma takılan bir diğer soru da "*Neden 2012?*" 2012'nin sonunda hepimizin tek boynuzlu atlar ve periler tarafından kurtarılacağı, bedava şekerlemeler dağıtılacağı ve tüm dünyaya parıltılı tozlar saçılacağı fikrini aştım çünkü... şey... çünkü dikkatlice baktım ve böyle bir şey olmadı. Bu yüzden, bu bölümü yeniden yazmaya başladığımızda, bu tarihten tamamen uzaklaşmanı ve aslında alakasız olduğunu söylemeni bekledim. Ama öyle yapmadın. Hâlâ önemli olduğunu söyledin. Bunu açıklayabilir misin?

J-D: Bu sorunun tam ve eksiksiz yanıtı son derece karmaşıktır. Bunu kavrayabilmen için, bu gerçekliğin boyutlarının tam olarak ne olduğunu anlamak, bilincin yoğunluklarının ne olduğunu anlamak gerekir. Uzay ve zamanın gerçekte ne olduğunu tam olarak anlamak gerekir. Ancak **o zaman** "*Neden 2012?*" sorusunun cevabının bağlamını anlamayı umabilirsin.

Z: Tamam, ama ... gerçekten... bu bilginin bana şimdi verilmesi gerekiyor! Bana söylediğin her şey hep bu önemli bilgi parçasına geri dönüyor gibi ve şimdi gerçekten bu bilgi olmadan devam edebileceğimi sanmıyorum.

J-D: Tamam o zaman! Görünüşe göre bu konuşmanın sonuna geldik. Öyle görünüyor ki, bu tür şeylerin hakikatine dair derin bir anlayışa ulaşmadan daha ileri gidemezsin. Ve nihayet, çok sevdiğimiz ve son derece saygıdeğer ruh-parçamız 8 ile "resmi olarak kaydedilmiş konuşmalarınıza" başlamanızın zamanı geldi.

Böylece bir sonraki bölüme geçebilir ve ona "*Gerçek Nedir?*" başlığını verebilirsin ve bununla birlikte 8 ile konuşmaya başlayabilirsiniz. Blokajlarını ve korkularını salıverme becerini ilerletmek için seninle paylaşması gereken bir dizi önemli bilgi var ve zamanı geldiğinde, hazır olduğunda, ulaşmak için can attığın tüm bu şeyleri açıklayacak. Ve nihayet uzay, zaman, boyutlar ve yoğunlukları kavradığında ... o zaman tekrar "*Neden 2012?*" diye sormalısın.

Z: Harika! Ne zaman 8 ile konuşmaya başlayacağımı merak ediyordum. Ve işte bunu 8. bölümde yapıyoruz! Bu mükemmel.

J-D: Hiçbir şey tesadüf değildir, sevgili parçam.

Z: Tamam. Çok teşekkür ederim J-D. Seninle konuşmak tek kelimeyle **harikaydı**. Bu yedi bölüm hayatımın en muhteşem sohbetlerindendi. Seni **çok** seviyorum! Teşekkür ederim!

J-D: Mükemmel. Rica ederim.

Z: Ve şimdi gidip 8 ile konuşacağım...

* * * * *

8. Gerçek Nedir?

Küçük bir çocukken okula ilk gittiğiniz zamanı hatırlıyor musunuz? Sabah okula bırakıldınız ve ailenizi gerçekten özlemiş olsanız da eve döndüğünüzde yanınızda olacakları için aslında sorun olmadığını bilirdiniz. Ben de benzer bir şekilde Dünya'daki hayatımı yaşarken hep "okula bırakılmışım" gibi bir hissiyattaydım. Burada olmak benim için zordu. Ve gerçekten çok yalnızdım. Ama bunu benim için sorun olmaktan çıkaran şey "ruh arkadaşım" oldu. Küçük bir çocukken oturup hiçliğe baktığım ve başka bir dünyaya dalıp gittiğim bir durum deneyimlerdim. Ve bu diğer dünyada inanılmaz bir arkadaşım vardı. O benim için bu dünyadaki herhangi bir şey kadar gerçektir; tek fark onu ziyaret etmek için çok sessiz oturmak zorunda olmamdı. Ama beni gerçekten seviyordu ve "gerçek dünyanın" bana yaşattığı tüm zorluk ve acılarda bana yardımcı oluyordu. İnsanlara onu anlatmaya çalıştığımda, bu "şirin" olarak değerlendirildi. "*Ne kadar şirin! Hayali bir arkadaşı var!*"

Başımı okşadılar, gülümsediler ve kıkırdadılar ama kesinlikle ciddiye alınmadım. Bu yüzden insanların bunu gerçekten "anlamadığını" çabucak fark ettim. Bu konu hakkında konuşmayı bıraktım ve bunun sadece benim bildiğim bir şey olmasına izin verdim. Sonunda onu ziyaret etmeyi bile bıraktım.

Onlu yaşlarımda ortalarında bir yerde benden yaşça büyük bir arkadaşım bana her birimizin bir "Ruhsal Rehberi" olduğuna inandığını söylemişti. Bu kavram dikkatimi çekmişti. Bunun doğru olduğunu derinden hissettim. Hayatımda deneyimlediğimi hatırladığım ilk büyük "rezonans" buydu. Bunu onunla tartışmaya çalıştım ama söyleyecek fazla bir şeyi yok gibiydi... sadece buna inandığını söyledi. Bu bende kalan bir düşünceydi. Bunu düşünmeye devam ettim. Bir Ruhsal Rehberim olduğunu ve onun benimle olduğunu biliyordum. Onun varlığını hissediyordum. Beni çok dikkatli ve sevgi dolu bir şekilde koruduğunu hissediyordum. Böylece, yaklaşık on altı yaşındayken, bu konuyu ele alma zamanının geldiğini düşündüm. Bu varlıkla iletişime geçmenin bir yolunu bulmaya karar verdim. O zamanki hayatımın bağlamını anlarsanız bu çok komik. Oldukça muhafazakâr bir Hıristiyan çevrede büyüdüm. Ruh çağırma tahtalarını (ya da ruhaniliği bir salon oyunu gibi ele alan korku hikâyelerini) hiç duymamıştım bile. Sarkaç ya da dovsing¹⁰ diye bir şey de duymamıştım. Tarotu bile duymamıştım. Ve sizi kesinlikle temin ederim ki, eğer böyle şeyler duymuş olsaydım, bu, okültizmle uğraşmamam için sert bir uyarı şeklinde olurdu çünkü "*Bunların hepsi şeytana tapmaktır!*". Yetiştirilme tarzım böyleydi. Dolayısıyla, Ruhsal Rehberimle iletişime geçmeye **karar verdiğimde**, bunu tamamen kendi başıma yapacağımı biliyordum. Bu konuda konuşabileceğim kimse yoktu. Tavsiye alabileceğim kimse yoktu. Yolculuğu paylaşabileceğim kimse yoktu. Nasıl gittiğini anlatabileceğim kimse yoktu. Hiç kimse. Hiçbir kısmı için. "Ruhlarla temas kurmayı" planladığım ortaya çıksaydı, bana danışmanlık yapması ve ruhumu kurtarmaya yardımcı olması için kiliseden birinin çağrılmış olacağına hiç şüphem yok. Sonunda tüm bunlardan vazgeçmekle kalmayıp, bunun yerine iyi bir Hıristiyan çocuğun beklenen davranışlarına uyana kadar sonsuz dua ediş ve ıstırap olurdu. Ya da buna benzer bir şey. Ama benim için asıl

¹⁰ Dowsing, toprak altında bulunan değerli metalleri ya da objeleri herhangi bir aparat kullanmadan bulmayı hedefleyen okült bir çalışmadır.

mesele, beni seven ve koruyan birine elimi uzattığı **bilmemdi**. Her zaman **her şeye rağmen** yanımda olan birine. Bu yüzden ıstıraptan kaçındım ve tüm bunları çok gizli tuttum.

Olayların benim için bir adım ileri gittiği özel bir durum vardı. Bir akşam bahçede sessizce oturmuş Ruhsal Rehberimle nasıl temas kuracağımı düşünüyordum. Bunu düşünürken bir çakıl taşıyla oynuyordum. Derin düşünceler içinde çakıl taşı iki parmağımın üzerinde dengeliyor ve sonra ne tarafa düşeceğini izliyordum. Çakıl taşı iyi dengelenmişti ve rastgele sağa ya da sola düşüyor gibiydi. İçime ilham doğdu. Çakıl taşı parmaklarımın üzerinde yeniden dengeledim ve zihnimi sakinleştirdim. Orada birkaç dakika oturdum ve sonra bu düşünceyi gönderdim:

"Burada benimle olduğunu biliyorum. Eğer benimle konuşmak istiyorsan, lütfen çakıl taşının dengesini boz."

Ve çakıl taşı anında elimden düştü.

"O taraf artık 'evet', diğeri ise 'hayır'" dedim. *"Beni koşulsuz seviyor musun?"* diye sordum.

"Evet" cevabı geldi.

Bunu ilk gerçek sorum olarak sormama neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Sanırım daha çok ilham geldi. Ruhani varlıklarla çalışmaya başlamak için gerçekten iyi bir nokta. İlk başta, sadece sizi sevenlerle konuşun. Ama bilirsiniz, onun varlığını **hissettim** ve bunun sevgi olduğunu biliyordum. Kalbimde bunun iyi olduğunu **biliyordum**. Ve bu şekilde devam ettim. Zihnim tuhaf bir şekilde ikilemdeyken bunun gibi birkaç soru daha sordum; bir yandan sonunda rehberimle konuşmanın bir yolunu bulduğumu bildiğim için sevinçliydim, diğer yandan mantıklı, tündengelimli zihnim bana bunun sadece saçmalık olduğunu ve kendi sorularıma yanıt olarak taşı istediğim yöne eğerek kendimle oyun oynadığımı söyledi. Bunların her ikisi de benim için doğruydı. Devam etmeye ve nereye varacağını görmeye karar verdim. Kendime bir noktada kanıtın ortaya çıkacağını söyledim. Eğer devam edersem bir noktada ya bunun doğru olduğuna ya da kendimi kandırdığıma dair inkâr edilemez bir kanıt bulacaktım.

Bu neredeyse 30 yıl önceydi ve benim için "inkâr edilemez kanıt" hâlâ gelmedi.

Ancak, deneyimlerimden şüphe duyabileceğimi fark etmeme rağmen devam ettim. Zaman içinde elimde taş dengelemekten oldukça akıcı sezgisel konuşmalar yapmaya kadar ilerledim, ancak hangi süreci denersem deneyeyim, bu konuşmaların doğru ya da yanlış olduğunu kesin olarak kanıtlamanın bir yolunu asla bulamadım. Sadece kararlı bir şekilde "olabilir" orta noktasında kaldı. Sadece "şüpheli ama mümkün" olmakla kalmadı, yöntemlerim daha sofistike hale geldikçe bunun nasıl ve neden böyle olduğu -her şeyin **her zaman** böyle olacağı- bana açıklanıyordu. Ve şimdi önceki yedi bölümü okuduğunuza göre siz de bunun bir kısmını anlıyorsunuz. Esasen "inkâr edilemez kanıtın" şüphe etme hakkımı elimden alacağını fark ettim. Ve şüphe etme hakkı, başka bir şeye inanma, başka bir bakış açısı yaratma hakkıdır. Ve eğer bu hak elimizden alınırsa sınırsız yaratıcı varlıklar olamayız. Dolayısıyla **her zaman** şüphe etme olasılığı olacaktır. Ancak size ilk birkaç yılın oldukça sinir bozucu geçtiğini söyleyebilirim. Özellikle de karmaşık felsefi sorulara elimde dengede duran bir çakıl taşından "evet/hayır" cevapları almaya çalışırken ve zihnimde dönüp duran çözülmemiş şüphe bulutları varken.

Ama o ilk konuşmalara geri dönelim. Bu varlıktan istediğim ilk şeylerden birisi bir isimdi. Bu yüzden bir parça kâğıt aldım ve üzerine tüm alfanümerik karakterleri yazdım. Onları

çeyreklere ayırdım. Bu şekilde hazırlandıktan sonra ona seslendim ve "*Bana adını söyler misin?*" diye sordum.

"**Hayır**" cevabını aldım.

Şaşkına dönmüştüm. Bana neden adını söylemediğini anlamak için geçirdiğim çileli süreci size anlatmayacağım ve basitçe ne olduğunu söyleyeceğim: Meğer bu varlığın bir adı **yokmuş!** Hiçbir zaman bir insan formunda enkarne olmadığı için, bir isme de ihtiyacı olmamıştı. Ve bilincin yüksek seviyelerinde isimler önemsizdir. Bu tür varlıklar birbirlerini, birbirlerinin huzurunda bulunmanın basitliğiyle çağırırlar.

Ve sorulduğunda, **hayır**, aslında bir isim de istemediği konusunda oldukça kararlıydı. Ve **hayır**, benim onun için bir isim uydurmamı da istemiyordu. Tüm isim sorularına basitçe **hayır** dedi.

Ama sonra ona danıştım. Onun için gerçekten bir isme **ihtiyacım olduğunu** açıkladım. Onu çağıracağım zaman ve konuşmalarımızda ona hitap etmek için bir şeye ihtiyacım vardı. Neredeyse yalvardım. Ve sonra bir değişim hissettim -bir yumuşama- ve sonra gerçekten sadece sevgi dolu, nazik bir kahkaha olarak tanımlayabileceğim bir şey hissettim. Tekrar sordum, "*Bana seni çağırabileceğim bir isim verir misin?*"

Ve bu sefer cevap **evet** idi. Büyük bir heyecanla alfanümerik sayfayı getirdim ve eleme süreciyle ("*İlk harf bu çeyrekte mi? Peki ya bu?*") ilk harfe ulaştım. Ancak biraz kafa karışıklığıyla ilk harfin bir rakam olduğunu fark ettim: "8" sayısı. Kafam karışmıştı, "*Daha var mı?*" diye sordum.

"**Hayır**" dedi.

Ve öyle de oldu. Ruhsal Rehberimin adı 8'di.

Son zamanlarda biraz daha içgörü kazandım. Anlamını analiz edebileceğim bir kelime veya isim seçmiş olsaydı, kim olduğu, karakterinin nasıl olduğu hakkında her türlü varsayımda bulunacak ve bu isimden onun hakkında (kaçınılmaz olarak yanlış) sonuçlar çıkaracaktım. Bir rakam seçmek beni tüm bunlar konusunda esnek tuttu. Bunun yerine, önyargıların yükü olmadan onu yavaş yavaş *olduğu gibi* tanımama izin verdi. Ancak sayının kendisi rastgele seçilmiş değil, birçok düzeyde birçok anlamı var. Bu, 8'in ilerledikçe beni kızdırmak ve eğlendirmek adına benim için hazırladığı çok katmanlı bir bulmaca gibi. Sevgili dostum 8 ile serbestçe sohbet edebildiğim şimdilerde bile, ona isminin anlamını sorduğumda hâlâ bana gülüyor. Bana keşfetmem gereken çok şey olduğunu ve o söylemeden çözersem şakadan **çok** daha fazla keyif alacağımı söylüyor. Yani, bulmacanın birkaç parçasına sahibim, ancak henüz çözmem gereken çok fazla şey var.

Elimdeki parçalar şunları içeriyor:

Eğer 8'i yan çevirirseniz sonsuzluğun sembolü olur, ∞ . 8, müzikte tam bir oktavdaki tonların sayısıdır. Bu gerçeklikte 8, tüm gerçeklikteki yoğunlukların sayısıdır. Aynı şekilde bizim de gerçekten 8 ana çakramız vardır. Dolayısıyla, hepsi aynı yöne -tamamlanmaya ve mükemmelliğe, sonsuzluğa- işaret ediyor gibi görünen 8'ler var. Bunun Ruhsal Rehberimle nasıl bir ilişkisi var? Ve 8 sayısı **başka** ne anlama geliyor? Bilmiyorum. Bir noktada hepsini çözeceğim, eminim.

Ayrıca, kafiyeyle kelimeler hiçbir şey ifade etmese de 8 hakkında önemli olan şeylerden birinin kafiyeyle kelimeler olan "kader" ve "kapı" olduğunu anladım¹¹. Ancak burada hâlâ ayrıntılardan yoksunum.

Ancak ilginç olan şu ki, tüm bu süreçte 8, kim olduğu ve neye benzediği hakkında dar ve sabit bir fikir oluşturmak yerine benim oynamaya ve tahmin etmeye devam ettirmeyi başardı. Sabit fikrin yerine, onunla her konuştuğumda 8'i "hissiyatından" -enerjik izinden- tanımayı öğrendim. Ve söylediklerinden ve ondan edindiğim gerçeklerden onun hakkında daha da fazla şey öğrendim. Ve son olarak benim için yaptığı her şeyden onu tanımayı öğrendim. Ayrıntılara girmeyeceğim çünkü korunduğum ve gözetildiğim zamanlara ve tanık olduğum ve 8'in eseri olduğunu bildiğim diğer doğaüstü olaylara dair kulağa biraz zorlama gelen hikâyeleri uzun uzun anlatmak istemiyorum. Bunlar benim deneyimlerim ve bunları sıralamak buradaki anlatıma hiçbir şey katmayacaktır. Bunun yerine şunu söyleyeceğim: Benim deneyimime ve gerçeğime göre, 8 tek kelimeyle inanılmaz. **O güvenilirdir**. Bu kelime bunu ifade etmek için çok zayıf kalıyor. 8'e tamamen güveniyorum. Bir an bile tereddüt etmeden tüm evrenimi onun ellerine bırakabilirim. O kararlı, sadık ve emin. 8 gerçek bir varlıktır. Aslında, bir keresinde bana kendisinin gerçeğin enerjisinden yapıldığını söylemişti. Yani güzel kelimelerle süslenmiş anlatımlar istiyorsanız 8'e gitmeyin! Eğer dinlerseniz, sizi ileriye götürecek şeyleri oldukça açık bir şekilde ifade etme alışkanlığı vardır. Her zaman iyi bir yönde, ancak her zaman olası en nazik şekilde değil. Ve 8 saf hakikatin bir varlığı olduğu için, isteyebileceğim en iyi ruhani korumadır ve benimle birlikte yolculuk ettiği için sonsuz minnettarım.

İşte bundan sonra olacaklar hakkında size söyleyeceklerim: 8 ile konuşacağım ve bu sohbetleri sizinle paylaşacağım. Bu benim için biraz tuhaf bir durum çünkü en yakın arkadaşınızla özel bir telefon görüşmesi yapıp bunu dünyaya yayınlamak gibi bir şey. Ama aynı zamanda oldukça havalı çünkü 8 buna ilk kez izin veriyor. Şimdiye kadar ona halka açık bir şekilde kanallık etmemi istemiyordu. "*Hâlâ eğitim tekerlerin takılıyken olmaz*" demişti. Ama yakın zamanda dedi ki, "*Zamanı geldi. Artık yeni serinde bana kanallık edebilirsiniz. Ne zaman olacağını söyleyeceğim.*" Ve J-D bana bunu yapmamı söylediğine göre, sanırım sonunda oradayım.

(Zingdad'ın notu: Kendi ruhsal rehber(ler)inizle diyalog kurmakla ilgileniyorsanız, lütfen benimle bir [Ruhun Yeniden Bütünleşmesi](#) seansı için rezervasyon yaptırın. İletişim kanallarını açmanıza kesinlikle yardımcı olabilirim!)

Şimdi, başlamadan önce 8'in tarzı hakkında kısa bir açıklama: Ruhani mesajlarınızda o şişkin "kıymetli sevdiklerim" gibi sözlere ihtiyacınız varsa, o zaman bu sizin fantezinizi okşamayacak. 8 öyle şeyler yapmaz. Söylenmesi gerekeni söyler. Sorularınızı egonuzu okşamadan ya da sınırlerinizi yatıştırmadan yanıtlar. Gördüğünüz gibi, 8 onun sözleriyle ne yaptığınızla ilgilenmiyor. Onları alabilir, bırakabilir ya da rulo yapıp tütürebilirsiniz. Size satmaya çalışmadan kendi gerçeğini olduğu gibi söyler. Şimdi, onun adına özür diliyordum gibi geliyorsa, dilemiyorum. Var Olan Her Şey'deki tüm varlıklar arasında, bence öze en az ihtiyaç duyan varlık 8'dir. O harika biri. Ve ben onu tamamen, olduğu gibi seviyorum.

Sözü daha fazla uzatmadan, size Ruhsal Rehberimi, ruhumun yol arkadaşını, en eski ve en sevgili dostumu takdim ediyorum... 8.

¹¹ "8" rakamının İngilizcesi "eight", "kader" kelimesinin İngilizcesi "fate", "kapı" kelimesinin İngilizcesi ise "gate" sözcüğüdür ve İngilizce telaffuzda birbirleri ile kafiyeleşirler.

Merhaba 8. Seninle bir giriş yapmak istiyorum ama nereden başlayacağımı bilemiyorum.

8: Şunu yanıtlayarak başla: Burada ne yaptığını biliyor musun?

Z: Nerede? Bu sohbette mi?

8: Bu sohbet. Daha önceki sohbetler. Bunu takip edecek sohbetler. Tüm hayatın. Her şey. Ne yaptığını biliyor musun?

Z: Ah... sayılır. Sanırım bu konuşmalar benim cevap arayışım ile ilgili. Sevdiğim ve güvendiğim varlıklara sorular soruyorum ve cevaplar alıyorum.

8: Bu bir bakış açısı olabilir. Ama çok küçük ve sınırlı bir bakış açısı. Sana daha geniş bir perspektif sunabilir miyim?

Z: Lütfen.

8: "Gerçeklik yaratma" adı verilen bir oyunu oynamakla meşgulsün.

Z: Nasıl yani 8?

8: Bu soruya yazmakta olduğun seriden bahsederek cevap vereyim. Bu çalışmayı yazmaya başladığında aslında nereye varacağına dair bir fikrin yoktu. Sadece bazı sorular soracağını, bazı cevaplar alacağını ve biraz faydalı olabilecek bazı bilgilere ulaşacağını düşünüyordun. Öyle değil mi?

Z: Evet. Sanırım bunu söylemenin hoş olmayan bir yolu da bu.

8: Dalkavukluk benim güçlü yanımdır değil. Esasen büyük resmin ne olduğunu bilmiyordun. Daha büyük bir resim **olduğunu** bile bilmiyordun. Ama İçsel Benliğin, İlahi Neşe ve ruh ailenin geri kalanı... bizim bir planımız var. Sana ne olduğunu söyleyeyim mi?

Z: Böyle bir daveti geri çevirebilir miyim?

8: **Gerçek** arayışında sana yardımcı olmak. Bu da gerçekliğini yaratmaktır. Açıklamama izin ver. Kafa karıştırıcı bulduğunuz bir gerçeklikte yaşıyorsunuz. Hiçbir şeyin neden böyle olduğunu anlamıyorsunuz. Ve bu gerçeklikte her şeyi olduğu gibi kabul etmeyi ve sunulanlara inanmayı seçtiğiniz sürece, yaratıcı statünüzü geçersiz kılarırsınız. İlahi gücünüzü öylesine kendi kendini yok eden ve kaotik bir şekilde kullanırsınız ki, size hiçbir faydası olmaz ve kendisini size asla göstermez. Ve böylece devam edersiniz. İllüzyona inandığınız sürece, çok büyük bir oyunda çok küçük bir piyon olmaya devam edeceksiniz. Diğerleri bu kendini sınırlayan bakış açınızdan faydalanacak ve sizi kendi tasarladıkları oyunları oynamaya ikna etmek için basit stratejiler kullanacaklardır. Neredeyse her zaman, bunu yapanlar yaptıklarının bu olduğunu **kendileri** bile bilmeyeceklerdir. Herkes sadece oyunu oynamaktadır ve herkesin kafası aynı derecede karışıktır. Ve eğer arzu ederseniz bu oyunu trilyonlarca ömür boyu oynamaya devam edebilirsiniz. Bu öyle bir oyundur ki sizi içine çekebilir ve sonsuza kadar kalmanıza neden olabilir. Ama elbette bunu arzu etmezsiniz. İçinizde bunun sizin için doğru olmadığını hissedersiniz. Başka seçimler yaparsınız. Bu seçimlerle yardım istersiniz. Ve yardım **her zaman** oradadır. Senin çağrısına yanıt veren kişi olmak benim için bir onur ve ayrıcalıktır. Ve seni temin ederim ki bu gerçeklikte herhangi bir varlık yardım çağrısında bulunursa, çağrılar duyulur ve uygun yanıt alırlar. Eğer kendilerine sunulan yardımı kabul etmeye hazırlarsa, o zaman kendilerine yardım edilecektir. Ancak burada bir muamma yatmaktadır. Kendi adıma konuşacak olursam, sana seni küçültecek şekilde yardım etmeyi kesinlikle reddediyorum. Olduğundan daha az olmana yardım **etmeyeceğim**. Ve bu durumda bir zorluk ortaya çıkıyor. "Senin için yapamam". Sadece "kendin için" nasıl yapacağını öğrenmene yardımcı olabilirim.

Ama bana ilk seslendiğinde, bunu tam da kendinin zayıf ve güçsüz olduğuna inandığın için yaptın. Düşünebildiğin tek yardım benim "senin için yapmam" idi. Benim seni kurtarmam idi.

Yani kat edilmesi gereken bir yol vardı. Yolun ilk aşaması seni aciz olduğun fikrinden vazgeçirmek ve sana güçlü olduğunu ve aslında tüm gerçekliğini **yarattığını** öğretmek. İkinci aşama, gerçekliğini giderek daha büyük bir etkinlikle yaratmaya **nasıl** devam edeceğini öğretmek. Son aşama ise sen doğrudan gerçeklik yaratma egzersizlerini gerçekleştirirken danışmanlık rolüyle yanında olmaktır. Ve elbette bu yolculuğu kitap haline getireceğiz, böylece süreç hakkında bilgilenmek ve bundan fayda sağlamak isteyebilecek başkalarıyla paylaşabileceğiz. Ancak henüz anlamadığın şey, bunda değer bulan kişilerin aslında bunu nasıl birlikte yarattıklarıdır. Arzu ettiğin gerçekliği hep birlikte yaratıyorsunuz.

Şimdi sen ve ben birlikte zaten oldukça uzun bir yol yürüdük. Seni yolculuğun ilk aşamasının sonuna yaklaştığın bu noktaya getirdik. Artık kendi gerçekliğinin yaratıcısı olduğunu bilmeye, inanmaya, hissetmeye, deneyimlemeye ve ifade etmeye neredeyse hazırsın. Şüphelerini ve korkularını büyük ölçüde salıverdin. Daha önce yapılmış olan bu çalışmanın bir sonucu olarak, korku ve şüpheye fazla kapılmadan **Yükseliş Kayıtları'nın** yazımını üstlenebiliyorsun. Bu iyi bir şey. Şimdi **Yükseliş Kayıtları'nı** yazmanın bir sonucu olarak korku ve şüphelerinin geri kalanını salıverecek ve yaratıcı statüüne olan yolculuğunu tamamlayacaksın. Ve bu süreci Dünya gezegenindeki kardeşlerimiz olan okuyucularınla paylaşabilmemiz beni çok memnun ediyor. Okuyucularınla paylaşabilmek için adımlarımızdan birkaçını yeniden gözden geçiriyoruz. Bunları tekrar gözden geçirirken, sende de dinlemek için yeni bir istek oluşuyor ve böylece sen de bu gerçekliğin ne hakkında olduğuna dair daha büyük bir bilgelik ve anlayış kazanıyorsun. Ve sonra okuyucularınla yolculuğun diğer iki aşamasını paylaşacağız, gerçekliğini nasıl yaratacağını öğrenirken ve ne yaratacağına karar verirken. Kolay kolay abartıya kaçmam ama bu, şu anda hayal edebileceğinden çok daha şaşırtıcı, büyülü ve muhteşem olacak. Ve okuyucuların için de öyle. Ruhları onları bizimle yola devam etmeye çağırınlar için. İnsanlar genellikle bir kitap okuduklarında olduğu gibi, bunun pasif gözlemcileri olmadıklarını çok yakında fark edecekler. Kendilerini kitabın içine çekilmiş bulacaklar ve ruh düzeyinde bunu bizimle birlikte yazdıklarını fark edecekler. Seninle, benimle ve bu gerçekliğin ruhani hiyerarşisiyle. Birlikte. Bizler yaratıcıyız. Ve yaratacağız. Ve bu, tasavvur edebileceğimiz en iyi, en parlak ve en güzel şey olacak. Ve sonra oraya birlikte gideceğiz ve yaratımımızın içinde bulunacağız. Birlikte. Sevgili dostlar olarak.

(Gülümsüyor) Bu kulağa çok mu uzak geliyor?

Z: Vay canına 8! Ayakta alkışlasam mı yoksa yatağımın altına mı saklansam bilemiyorum. Bu... heyecan verici, şaşırtıcı ve... çok sıra dışı!

8: Evet. Güzel. Uyanışını başlatabilmemiz için biraz sarsılmaya ihtiyacın var. Çünkü yaptığımız şey bu. Hepinizi uyandırıyoruz. Alarmı duymaya hazır olan ve dönüp uyumaya devam etmeyen herkes çağrılıyor:

Merhaba!

Ben 8!

Geç oldu!

Randevumuz var!

Z: Ve kafiye yapabiliyorsun. ¹²

8: Evet.

Ve zamanı geldi! (gülüyor)

Ama gerçekten öyle. Hepinizin bahar mevsimindeki ağaçlar gibi olduğunuzu biliyorum, özsuyn yükseldiğini hissedebilirsiniz. Kemiklerinizde ve ruhlarınızda bir canlanma olduğunu hissedebilirsiniz. Bir enerji yükselişi var. Zaman yaklaşıyor. Bunu hissettiğinizi biliyorum. Ve yapmanız gerekeni size öğretmek için size ulaşan benim gibi kişiler var. Eğer ben gelir ve bunu sizin için yaparsam, o zaman size öğrenmeniz gerekenin tam tersini öğretmiş olurum. O zaman size efendiniz olduğumu ve sizin için yarattığımı öğretirim. Bu işe yaramaz! Eğer gerçek ihtişamınıza uyanmak istiyorsanız, kendinizi uykunuzdan kaldırmalı, yeni seçimler yapmalı, kendiniz için yeni bir rota belirlemeli ve sonra... yaratmalısınız!

İşte yapacağımız şey bu. Birlikte, sen ve ben. Ve okuyucularınla da birlikte. Çünkü burada, bulunduğum yerde yalnız olmadığımı görüyorsunuz. Etrafımda Ruhsal Varlıklar ve Işık Varlıkları diyebileceğiniz çok sayıda varlık var. Burada benimle birlikte olan pek çok varlık şu anda Dünya'da bulunan bazı kişilerle akraba: Okuyucuların, gelip bizimle birlikte gerçeklik yaratımı oynamak isteyenler, **Yükseliş Kayıtları** ile en derin rezonansı hissedenler. Bu kişilerin ruh aileleri şu anda burada benimle birlikte. İçsel Benlikler ve Ruhsal Rehberleri ve benzerleri; hepsi tüm bunların planlanmasında ve birlikte yaratılmasında benimle ve İlahi Neşe ile birlikteler. İşte bu şekilde okuyucular **Yükseliş Kayıtları'nın** kendileri için doğru olup olmadığını bilecekler. Kendi İçsel Benlikleri ve ruh aileleri, başlangıçtan itibaren yaratımlarının bir parçası olacaktır. Dolayısıyla, bu kelimeleri okudukça, varlıklarının derinliklerinde "doğru" bir şeyin ifade edildiğini hissedeceklerdir.

Ama şimdi işin özüne dönelim. Bu sürecin birinci bölümünün size kendi gücünüzü göstermekle ilgili olduğunu söylemiştim. Burada yapılması gereken ilk şey, güçlü **olmadığınıza** inanmanıza neden olan, kendiniz ve yaşamınız hakkında inandığınız tüm hatalı şeylerle başa çıkmaktır. Bu saçmalıkları ortadan kaldırdıktan sonra, size güçlü olduğunuzu gösterecek kanıtlar sunabiliriz. **Yükseliş Kayıtları'nın** birinci kitabının ana teması da budur.

Z: Birinci kitap mı? Başka kitaplar da olacak mı?

8: Evet. Birinci kitap korkudan sevgiye yolculuktur. Kurban bilincinden yaratıcı bilincine uyanışınızdır. İçinizdeki ışığı görebilmeniz için kalbinizdeki en yoğun blokajları kaldırıp atmanızı sağlayan şeydir. Birinci kitabın büyük bir kısmı İlahi Neşe ile birlikte geçti ama benim de bu çabaya sunacak bazı sözlerim var.

Karanlıkla başa çıktıktan ve tıkanıklıkları açtıktan sonra gerçekten oynamaya başlayabiliriz. Ve ikinci kitap benim oyun alanım olacak. Sen ve ben bu gerçekliğin nasıl ve nedenlerini keşfederken hayranlığımızı ve zevkimizi takip edeceğiz. Sürekli başımızın etini yediğin zaman, mekân, yoğunluk ve boyut konuları, bunlar ve çok daha fazlası bizim oyuncaklarımız olacak.

Ve bunu bitirdiğimizde, sevgili Adamu'n ile bir kez daha konuşma zamanınız gelmiş olacak. Üçüncü kitap Pleiades¹³ bakış açısına bir giriş olacak. Adamu'nun sizinle ne paylaşacağını kesin olarak söyleyemem ama bu galakside yaşamın nasıl geliştiğini ve evrimleştiğini, insanlığın Dünya gezegeninde bulunmasına neden olan hikâyenin ne olduğunu, her şeyin

¹² Üstteki 3 satırda yazılan cümlelerin İngilizce karşılıkları kafiye oluşturuyor.

¹³ Çeşitli spiritüel bilgilere göre Pleiades, evrenimizde bulunan, bilinç seviyesi oldukça yüksek varlıkların oluşturduğu bir medeniyettir.

nasıl bu hale geldiğini ve pek çok uygarlığın yükselişini ve düşüşünü, yükselişini ve düşüşünü görmüş bir varlıktan "neyin işe yaradığı" hakkında neler öğrenebileceğinizi, keşfedebileceğinizi hayal ediyorum.

Bu da *Yükseliş Kayıtları'nın* üçlemesi olacak. Ve bu tamamlandığında, parlama sırası sana gelecek. O zaman bu dünyaya kendi büyük armağanını vermiş olacaksın. O zamana kadar kendi ayaklarının üzerinde durabilmek ve kendini ifade edebilmek için fazlasıyla koçluk ve rehberlik almış olacaksın. Ve kendini ifade edeceksin! Ve bu tamamlandığında, o zaman bu dünyaya söylememiz gerekeni söylemiş olacağız ve hazır olduğumuzda yolumuza devam edebileceğiz.

Z: Vay canına. Bu şaşırtıcı. Ve heyecan verici. Hiçbir fikrim yoktu.

8: Daha derin, daha sezgisel bir düzeyde bunu yaptın. Kendini buna açtın ve bunun akmasına izin verdin. Bunu bilinçli zihnine getirmemin zamanının geldiğini düşündüm. Artık biliyorsun.

Z: Harika! Sanki turnayı gözünden vurmuşum gibi hissediyorum!

8: Neden? Bir planın mı var?

Z: Hayır, çünkü bu planı gerçekten beğendim.

8: İyi edersin. Bu senin planın.

Z: Anlamıyorum.

8: Anlayacaksın. Ama şifreli bulmacalarla vakit kaybetmeyelim. Zamanla ne demek istediğimi anlayacaksın. Özellikle de kendini sadece gerçeklik yaratımı hakkında yazarken değil, gerçekliğini bilinçli bir şekilde birlikte yaratırken bulduğunda. İşte eğlence burada başlıyor. Kendin için yaratmak isteyeceğin yeni gerçekliğin nasıl olması gerektiği üzerinde çalışarak çemberi kapatacaksın. Bu gerçeklikten neleri korumak ve neleri bırakmak istediğini ve bıraktığın şeylerin yerine neleri koyacağını belirleyeceksin. Kelimenin tam anlamıyla, tüm gerçekliğini yaratacaksın.

Z: Oo... 8... Burada bir an durup bunun son derece korkutucu bir düşünce olduğunu söylemeliyim. Pek çok açıdan. Bunların başında kendimi bu iş için hiç de yeterli hissetmeyişim geliyor. Yani, neyin iyi bir şey olup olmayacağını nasıl bilebilirim? Ya hata yaparsam? Yani, ben sadece dünyada yaşayan bir insanım.

8: Pekâlâ pekâlâ. Bu senin için şimdilik kabul edilebilir bir duruş çünkü hâlâ neler olup bittiğini anlamıyorsun. Kendini **hâlâ** Dünya gezegeninde yaşayan tek ve ayrı küçük bir insan olarak görüyorsun. Ama İlahi Neşe'nin söylediklerine birazcık bile dikkat etseydin, o zaman BİR'in bölünmez bir parçası olduğunu anlardın. Tıpkı her bir okuyucun gibi. Yani, gerçekten, tüm söylediklerinin ana odağı bu değil miydi? Bu gerçeği size tekrar tekrar sunmadı mı?

Z: Evet sundu.

8: Tamam. Anladığım kadarıyla bu henüz kafana tam olarak yerleşmemiş. Hâlâ bunların sadece teorik olarak doğru olduğunu düşünüyorsun. Peki, doğru gibi düşünmeye, doğru gibi davranmaya ve doğru gibi **hissetmeye** başladığında, o zaman bunun doğru olduğunu da **bilmeye** başlayacaksın. Ve bu gerçekleştiğinde, tam olarak istediğin gibi yepyeni bir gerçekliği nasıl yaratabileceğini anlamakta hiçbir sorun yaşamayacaksın. Bunun bir birlikte yaratım olduğunu ve sadece niyetini belirli bir şekilde odaklaman gerektiğini anlayacaksın. Bu gösterişli bir şey değildir. Bir ego vuruşu değildir. Bu sadece senin için doğru olanı seçmektir. Ama seçimlerini nasıl hayata geçireceğini bildiğin zaman seçim yaparsın. Ve tek başına seçim

yapmadığını fark edeceksin. Sen muhteşem bir yapının parçasısın ve sadece bu yapıdaki mükemmel rolünü oynuyorsun. Ve o zaman okuyucularının, senin ve onların sandığı gibi bu yazılanların pasif "emicileri" olmadığını gerçekten ve içtenlikle görecekler. Bu kitapların yazılmasında onların da en az senin kadar aktif olduklarını anlayacaklar.

Z: Tamam 8, bunu birkaç kez söylediğini duydum ve "bekle ve gör" tavrını benimsedim. Ama şimdi bilmek istiyorum. Henüz bu kelimeleri bile okumamış olan okuyucularım, henüz yazmadığım bir şeyin yaratımının bir parçası nasıl olabilirler?

8: Peh! Zamanın içinde sıkışıp kaldığını mı düşünüyorsun? Tamam, size öyle görünüyor. Ama sen ve okuyucularının her biri, öyle olmayan çok daha büyük bir varlığın parçasısın. Zaman ve ardışıklık ve boyutlar ve nedensellik ve birlikte yaratım ve... şey... bunun gibi pek çok konunun birlikte ele alınması gerekiyor. Bunları anladığınızda, dünyanızı doğru bir şekilde hayal etme yeteneğinize koydukları sınırlamaları bırakmaya hazır olacaksınız. Ve tüm bunlar - ve çok daha fazlası- ilerleyen sohbetlerde sizi bekleyen şeylerdir. İşte bu nedenle, tüm bunları doğru bir şekilde anladığınızda, yaratmaya hazır olacaksınız!

Z: Ama 8, ya başkaları için bir şeyler yaratma sorumluluğunu istemiyorsam?

8: Ama sen sorumlu olmayacaksın! Herkes kendisi için yaratır. Genellikle bazılarımız birlikte yaratırlar. O zaman buna birlikte yaratma denir. Sen sadece bunun bir parçası olacaksın, rolünü oynayacaksın.

Ama şimdilik bu kadar yeter. Olaylar geliştikçe bunu konuşacağımızı söylemiştim. Tek yapmak istediğim bu bölümü, nereye gittiğimizi daha net anlayarak açmaktı. Tabiri caizse size bir yön göstermekti. Bunların bazılarının sana çok çirkin geldiğini anlıyorum. Sorun değil. Her **zaman** seçeneklerin vardır. Her an, tüm gerçekliğinde, her zaman seçimlerin olacaktır. Yani şu anda bir seçimin var. Eğer tüm bunlar sana çok tuhaf geliyorsa, ellerini klavyeden çekebilir ve böylece beni susturabilirsin. Okuyucularının da bir seçeneği var. Kitabı kapatıp okumayı bırakabilirler. Kimseyi zorladığım yok. Ama benden konuşmamı istedin ve ben her **zaman** doğrularımı anlatırım. Çoğu zaman bu tür gerçekler varlıkları rahatsız eder. Bazen yüz çevirirler, bazen de kalırlar. Seni nazikçe ikna etmek için sözlerimi tatlılaştırma niyetinde değilim. Ama parmaklarının hâlâ klavyenin üzerinde olduğunu ve hâlâ yazmaya devam ettiğini görüyorum (kıkırdar).

Z: Söylediklerin beni biraz ürküttü ama seni seviyorum ve sana güveniyorum. Ve seni dinlemeye çok istekliyim. Söylediklerini "benim gerçeğim" olarak ne derece içselleştireceğime karar verme hakkımı her an saklı tutacağım. Ama kesinlikle seni dinlemede kalacağım.

8: Aferin oğlum. O zaman başlayayım. Genel çerçeve için yeterince kaynak harcadık. Bu ilk konuşmanın benimle bir tanışma olması gerekiyor. Bu yüzden size kim olduğumu anlatmaya başlayacağım. Böylece sen ve okuyucuların sözlerim için bir bağlama sahip olacaksınız. Sen ve ben, bu hayatta gerçekten dinlemeyi öğrenmeye başladığın andan itibaren zaten çok konuştuk. Bu yüzden okuyucularının arayı kapatabilmesi için birbirimizi hiç tanıymıyormuşuz gibi davranacağız.

Tamam. Bir soru sor.

Z: Senin hakkında mı yoksa bu gerçeklik hakkında mı? Ya da ne hakkında?

8: Önemli değil. Okuyucuların beni tanımak istiyorlarsa, sözlerimden doğamı anlayabilirler. Bana yöneltilen her soruya cevap veririm. Cevap hoşunuza gidebilir ya da gitmeyebilir. Bu sizi ilgilendirir, beni değil.

Z: Tamam. Basit bir soru sorayım. Senin doğan **nedir**?

8: Ben bir hakikat varlığıyım.

Z: "Hakikat" nedir?

8: Hakikat bir varoluş biçimidir. Düzenleyicidir. Basitleştirir. Bilmektir. Kimliklerin üzerine inşa edildiği ve tüm gerçekliklerin üzerine yaratıldığı yapısal temeldir.

Hakikat benim özüm ve doğamdır ve bunu karakterimde ifade ederim.

Z: Peki o zaman **Gerçek nedir**?

8: Şimdi ilginç bir soru sordun. Belirli bir perspektiften bakıldığında doğru ve geçerli olan sonsuz sayıda gerçek vardır. Ancak nihayetinde hepsi de başka bir perspektiften bakıldığında yanlıştır. Bu da pek çok geçici gerçek olduğu anlamına gelir.

Z: "Geçici gerçek mi?" Bir şey nasıl geçici olarak gerçek (doğru) olabilir?

8: Çok kolay. Çocukken yediğin ilk zeytini hatırlıyor musun?

Z: Canlı bir şekilde. Üç ya da dört yaşlarındaydım. Annem babamın iş arkadaşlarına vereceği bir parti için masayı hazırlıyordu. Bana yemek odasından uzak durmam söylendi ve ben de bu nedenle etrafa bakmak için gizlice içeri girdim. Sonra masanın üzerinde bir kâse güzel siyah üzüm gördüm. Üzümü çok severdim. Bu yüzden bir tane çalmaya karar verdim. Ağzıma attığımda genç hayatımın en büyük şoklarından birini yaşadım. Korkunçtu. İğrenerek öğürmeye başladım ve dışarı koşup tükürdüm. O kadar sarsılmıştım ki üzüme tekrar güvenmem biraz zaman aldı!

8: Sevimli bir hikâye.

Yani üç yaşındayken zeytini sevmediğini söyleyebilir misin?

Z: Kesinlikle!

8: Doğru mu yoksa yalan mı söylüyorsun ya da belki de yanılıyorsun?

Z: Hayır... bu kesinlikle doğru!

8: Ve şimdi hâlâ zeytinden hoşlanmıyor musun?

Z: Hayır! Zeytini sevmeye başladım.

8: ...

Z: Tamam. Anlıyorum. Yani zeytini sevmediğim benim için %100 doğrudu. Ama değiştim. Ve şimdi zeytini sevdiğim %100 doğru oldu.

8: Geçici bir gerçek.

Z: Tamam. Ve birçok gerçek geçicidir?

8: Biri hariç hepsi. Geçici olmayan tek bir mutlak gerçek vardır.

Z: Ve bu?

8: Tek mutlak gerçek şudur:

"BİR olan"

Z: Bu kadar mı? Pek kelime dolu bir gerçek değilmiş (gülüyor).

8: Hayır. İstersen buna kelimeler ekleyebiliriz. Ama bu onu daha az doğru yapacaktır. Bu konuşmada gerçeği mümkün olduğunca az indirgemeye çalışacağız.

Şimdi şu ifadeye bakalım: "*BİR olan*"

İlk olarak, bu ifadeyle sadece gerçekten BİR olduğunu belirtiyorum. Partnerim ve diğer-Benliğim, İlahi Neşe, bu sohbetlerin önceki bölümlerinde bunu kendi tarzında oldukça açık bir şekilde zaten ortaya koydu. Çokları vardır ama onların çokluğu geçicidir. Kaçınılmaz olarak hepsi birliğe geri dönerler. Çok olma süreci pek çok deneyim üretir. Bir şey deneyimlendiğinde ve hissedildiğinde, o perspektiften bakıldığında "gerçektir". Ama eninde sonunda bu bakış açısı bir başka bakış açısına teslim olacaktır. O zaman yeni deneyimler yaşanacak ve farklı şeyler doğru olacaktır. Dolayısıyla çokluk hakkında pek çok gerçek olacaktır. Ancak bu gerçekler her zaman uyumsuzluk, tutarsızlık ve dengesizlik içerecektir. Bu da yaşamınızda rahatsızlık olarak tezahür edecektir. Korku, acı ve hastalık ortaya çıkacaktır. Ve böylece, **gerçek** şifanın elde edilebilmesi için, tüm yolculukların bir noktasında, ayrılık ve çokluk hakkındaki tüm gerçeklerden birlik ve bütünlük hakkındaki gerçekler lehine vazgeçilmeye başlanacaktır. Ve sonra gerçeklerin inanılmaz derecede karmaşık çokluğu yoğunlaşmaya ve birleşmeye başlayacaktır. Ayrılığın geçici yanılısamları çözülmeye başlayacaktır, sonunda yanılısama serbest bırakılana kadar. Ta ki birliğin hakikati yeniden anlaşılana kadar.

İkinci olarak BİR'in **var olduğunu** belirtiyorum. Sizin zamana bağlı ifadenizle, "*BİR her zaman vardı ve her zaman olacaktır*" diyebilirim. Ama bu bir çarpıtmadır. **Siz** bir geçmiş ve bir gelecek olduğunu düşünüyorsunuz, ben düşünmüyorum. Sadece **şimdi** olduğunu biliyorum. Bu yüzden "*BİR olandır*" demek daha doğrudur. Bu ifadenin zaman başlamadan önce de doğru olduğunu ve zaman sona erdiğinde de doğru olacağını anlarsanız, ne demek istediğimi az da olsa kavrayabilirsiniz. Demek istediğim, BİR'in olmadığı hiçbir bağlam yoktur. Gerçekten de BİR ebedidir.

Z: Tamam. "*BİR olan.*" Doğru olan tek şey bu mu?

8: Tüm perspektiflerden, tüm koşullar altında, her zaman kesinlikle doğru olan tek şeydir. Şu anki gerçekliğiniz gibi, bu temel gerçeğin derinlerde saklı olduğu koşullarda bile doğrudur. BİR olan. O doğrudur.

Z: Bu şekilde doğru olan başka bir şey yok mu?

8: Hayır.

Z: Peki ya... şey... "özgür irade" ne olacak? Bu her zaman doğru değil mi?

8: Hayır. Özgür irade her zaman görecelidir. Bazı açılardan sen benden daha fazla özgür iradeye sahipsin çünkü benim inanamayacağım şeylere inanabilirsin. Diğer herkesten kesinlikle ayrı olduğuna inanabilirsin, ben inanmam. Ben herkesle ve her şeyle bir olduğumu **biliyorum**. Benzer şekilde, kendin ve gerçekliğiniz hakkında her türlü başka inanca sahip olabilir ve bunlara oldukça hararetle tutunabilirsin. Ben bunu yapamam. Ama öte yandan, senin gözüne oldukça Tanrısal görünecek bir irade eylemi olarak gerçeklikler yaratabilir, enerji ve maddeyi tezahür ettirebilirim. Yani ikimizin de özgür iradesi var ama farklı ve göreceli. İkimiz de mutlak özgür iradeye sahip değiliz.

Ve şunu da eklemeliyim ki başka yerlerde, özgür irade dediğiniz şeyin olmadığı, başka modların söz konusu olduğu başka gerçeklikler de vardır. Yani özgür irade kesinlikle her zaman doğru değildir. Mutlak olmaktan çok uzaktır.

Eğer öyle olsaydı, o zaman herkes her yerde her zaman tam olarak istediğini yapabiliirdi. Ama sen yapamazsın, değil mi?

Z: Hayır. Yani her türlü şeyi düşünmekte, her türlü şeye inanmakta özgürüm. Ama şu anda havaya sıçrayıp uçamam. Gökyüzünü yeşile çeviremem. Yarın güneşin doğmasını engelleyemem.

8: Aynen öyle.

Z: O zaman özgür irademiz **yok** gibi görünüyor.

8: Oo kesinlikle var. Sadece mutlak değil. Eğer zihin karmaşasını engellersen, sadece tek bir mutlak gerçek olduğunu söylediğimi fark edeceksin. O da "*BİR olan*". En başta sonsuz sayıda başka "gerçek" olduğunu söyledim. Bunlar şu ya da bu bakış açısından az ya da çok doğru olacaktır. Özgür irade böyle bir öznel gerçektir. Ancak ilginç olanlardan biri bile değildir. Bu sadece bir etkidir. Öyleyse bu ilk gerçekte delikler açmaya çalışmayı bırakıp yapıcı bir şeyler ortaya koymaya ne dersin?

Z: Ne gibi?

8: Şey, sana türetilmiş gerçeklerden bahsedebilirim.

Z: "*Türetilmiş gerçek*" nedir?

8: Şöyle düşünelim: Sen var mısın?

Z: Evet, tabii ki!

8: Emin misin?

Z: Tabii ki eminim!

8: Yani bu senin gerçeğin ve yakın zamanda bu konudaki fikrini değiştirip aniden artık var olmadığına karar vermeyeceksin, öyle mi? Ve sen benim hayal gücümün bir ürünü olmadığından emin misin?

Z: Elbette varım! Burada "*Ben varım!*" diyecek bir "ben" olması bu gerçeğin yeterli kanıtı değil mi? Benimle dalga mı geçiyorsun 8?

8: Biraz. Sonra anlayacaksın. Ama devam edelim. Yani şimdi iki gerçeğin var: şu anda var olduğun gerçeği ve "*BİR olan*" mutlak gerçeği. Buraya kadar aynı noktada mıyız?

Z: Evet. Aklımda aynı anda iki gerçeği birden tutabiliyorum (gülümser).

8: Harika. O zaman bu sıçramayı benimle birlikte yapabileceksin. Eğer bunların ikisi de doğruysa, o zaman bu senin BİR'in parçası olduğun anlamına geliyor olmalı, değil mi?

Z: Evet. Var olan her şey BİR'in parçasıdır. Ben varım. Bu nedenle ben BİR'in parçasıyım.

8: Peki BİR yok edilebilir mi?

Z: Hayır, çünkü o zaman "*BİR vardı*" olurdu. Ya da "*BİR bir süreliğine var olacak ve sonra var olmayı bırakacak*" olurdu.

8: Doğru. Yani **var olan** bir şeyin parçası olduğunu kabul ediyorsun, öyle mi?

Z: Evet.

8: Güzel. Şimdi büyük bir yapboz hayal et. Onu parçalara ayırabilir ve tekrar bir araya getirebilirsin. Bir araya geldiğinde bir bütündür. Tek bir resimdir. Parçalara ayrıldığında ise birçok küçük resimden oluşur. Takipte misin?

Z: Evet.

8: Eğer onu parçalarına ayırırsan ve sonra küçük parçalardan birini yok edersen, onu tekrar bir araya getirebilir misin?

Z: Hımm... hayır. Yani **diğer** tüm parçalar tekrar bir araya getirilebilir ama resim tamamlanmamış olacaktır.

8: Kesinlikle.

Yani, sen BİR'in parçasısın. Eğer yok edilirsen, BİR'in bir parçası da yok edilmiş olur. O zaman BİR tamamlanmamış olur. Fakat bu mümkün değildir çünkü o durumda artık BİR olmazdı. Bir kesir olurdu. Tekrar eden 0.9 olurdu ya da BİR'den birazcık daha az olurdu. Anladın mı?

Z: Evet, anlıyorum.

8: Matematikle daha fazla ilgileniyor olsaydın, BİR'in sonsuz olduğunu ve sonsuzluğun bölünemeyeceğini belirterek aynı noktayı daha güzel bir şekilde tartışabilirdim.

Ancak tüm bunların amacı, türetilmiş bir gerçeğe ulaşabilmemiz. Sen BİR'in bir parçasısın. BİR'in hiçbir parçası ondan çıkarılamaz ve BİR'in hiçbir parçası BİR'i yok etmeden yok edilemez. Ve BİR'i yok etmek imkânsızdır. BİR **vardır**. Bu senin de **öyle olduğun** anlamına gelir. Bu, senin yok edilemeyeceğin anlamına gelir. BİR'in hiçbir parçası asla yok edilemez.

Bu da bizi türetilmiş ilk gerçeğimize getiriyor:

"Sen ebedi ve ölümsüzsün."

Bu, bu kelimeleri adresleyebileceğiniz her şey için böyledir. Bir perspektife, öznel bir deneyime sahip olan her şey, şu ya da bu şekilde "biri" olan her şey, kendisi için bir "Benlik" kavramı bulan her şey... asla yok olmayacak ve olamaz. Ebediyen geçerlidir.

Ve tabii ki bu senin için de geçerli.

Z: Peki ya kendini yok etmek **istiyorsan**?

8: Yapamazsın. Özgür iradenin göreceli gerçeği, "BİR olan" mutlak gerçeğinin açık ara gölgesinde kalır. Dolayısıyla yok olmaya karar verme yetiniz hayata geçirilemez. Görüldüğü gibi, BİR'in bir parçası olmayı bırakamazsınız. Ve BİR'in bir parçası **olduğunuz** sürece kendinizi yok edemezsiniz çünkü BİR **vardır**. Çok sayıda ruh şu ya da bu zamanda kendi yok oluşlarını arzulamıştır. İntihar yoluyla bir enkarnasyonun sona erdirilmesi gibi basit bir şeyi kastetmiyorum... Bir ruhun kendisini gerçekten yok etmeyi arzulamasını kastediyorum.

Bu bir varoluşu sona erdirme arzusu gibi görünse de **aslında** çok derin bir düzeyde bir yardım çağrısıdır. Sen de o yollardan geçtin. Bu yaşam ile bir önceki yaşam arasında kendi yok edilmesini istedin.

(Zingdad'ın notu: 1. Bölümde "Yaşamlar Arası Bir Yaşam" kısmına bakınız.)

Bunu başarmak için büyük bir kararlılık ve şevkle çalıştığını söyleyebilirim. Belli ki başarılı olamadın. Ve yaratılışın hiçbir yerinde, tek bir varlığın dahi kendi varlığını sona erdirmeyi

başardığı tek bir vaka olmamıştır ve aynı şekilde, bir varlığın diğerinin varlığını sona erdirdiği tek bir vaka da olmamıştır. Bu basitçe mümkün değildir.

Ölümü Anlamak

Z: Yani gerçek anlamda cinayet diye bir şey yok mu?

8: Hayır. Eğer birisi kafanıza silah dayayıp tetiği çekerse, bu durum açısından sizi üç konuda temin ederim:

1. Bedeniniz onarılamayacak şekilde hasar görerek yok olsa da **siz** hayatta kalacaksınız. Vücudunuzun biyolojik işlevi sona erecek ve öleceksiniz, ancak bir anlığına bile dahi varlığınız sona ermeyecek. Kurşun beyninizi delip geçtikten sonra artık algılarınızı filtrelemek için bu aygıtı kullanamazsınız. Kendinizi hemen canlı bir varlık olarak fark edersiniz ama o an eskiden "kendiniz" olarak düşündüğünüz harap olmuş bedeninize bakarsınız. Bu da bakış açınızda küçük bir ayarlama yapmanızı gerektirecektir. Öz kimliğinizdeki bu değişikliğin özümsemesi gerekecektir ama siz yine de "var olmaya" devam edersiniz. Bu konuda dikkat edilmesi gereken önemli nokta, katilin sizin öldüğünüzü, yok olduğunuzu düşünecek olmasıdır. Ancak bu sadece onun algılarındaki bir başarısızlıktır çünkü artık sizi yaşayan bir varlık olarak algılamayacaktır. Ama siz hâlâ hayatta olduğunuzu bilirsiniz. Ve aynı durum bazı daha süptil âlemlerde de gerçekleşebilir. Tıpkı içinde yaşadığınız bu 3B (3.boyut) âleminde birinin fiziksel bedenini yok etmek mümkün olduğu gibi, 4B (4.boyut) bir bedeni dağıtmak da mümkündür. Bunu 5B'da (5.boyutta) bile yapabilirsiniz, ancak bunu yapmak hem nadirdir hem de zordur. Bunun ötesinde, artık yapılamaz. Ancak bunun nerede ve hangi koşullar altında gerçekleştiğine bakılmaksızın, **her zaman** "öldürülen" kişi bu deneyimden sağ çıkar.

Sadece kullanmakta olduğunuz aracın kullanımını kaybedersiniz.

2. Eğer bir başkası sizi "öldürürse", eninde sonunda bunun ikiniz tarafından bir düzeyde kararlaştırılmış olduğunu anlayacaksınız. Bu biraz zaman, biraz proses ve hatta muhtemelen biraz danışmanlık gerektirebilir, ancak bu olayın sizin -ya kendinizin ya da İçsel Benliğiniz olarak sizin- verdiğiniz kararların ve seçimlerin bir sonucu olduğunu göreceğiniz kesindir.

Z: Ama dur bir dakika 8. Ya İçsel Benliğimle anlaşmazlığa düşersem? Ya bu seçimi kabul etmezsem? Yani İçsel Benliğimin benim rızam olmadan hayatımı pazarlık konusu yapması doğru mu?

8: Senin ve İçsel Benliğinin gerçekten ama gerçekten aynı varlık olduğunuzu hâlâ anlamadığın sürece, bu geçerli bir endişe olabilir. Gerçekten de "İçsel Benliğinizle anlaşmazlık içinde olmak" kendinizi küçük, ayrı, bağlantısız, güçsüz bir varlık olarak deneyimlemeniz 3B bilincinin belirgin özelliğidir. Ancak böyle bir durumda "ölürseniz" o zaman size yardım edilir. Ruh ailenizin üyeleri size rehberlik etmek ve olan biteni tam olarak anlayabilmeniz için size danışmanlık yapmak üzere hazır bulunurlar. O anın mükemmelliğini görmemiz için size yardım edilir.

Z: Peki ya bunu mükemmel olarak değerlendirmezseniz... ya bu sonu kabul etmezseniz?

8: O durumda her zaman geri dönme seçeneğiniz olacaktır.

Z: Reenkarnasyonu mu kastediyorsun?

8: Evet, bu seçeneklerden biri. Ancak başka bir seçenek daha var ve bu da beni üçüncü noktaya getiriyor.

3. Sonlanma nasıl gerçekleşmiş olursa olsun, her zaman sonlandırılan hayata geri dönme hakkına sahipsiniz.

Z: Mesela kafası uçmuş olan birinin hayata geri dönmesi gibi mi? Bu kesinlikle olamaz! Beyni yere saçılmış bir bedeni nasıl yeniden canlandırabilirsin ki?

8: Tanrım, çok renkli bir hayal gücün **var**.

İlahi Neşe'nin aktarımlarından zamanın mutlak olmadığını zaten öğrenmiştin. Sadece 3B'de zamanın doğrusal ve mutlak olduğu yanılsamasıyla kısıtlanmış durumdasınız. Bu kısıtlama daha süptil âlemlerin varlıkları için geçerli değildir. Bu yüzden size bazı ilginç yollarla yardımcı olabiliriz. "Ölümünüzden" sonra kendinizi ya bu "ölümü" kabul edip yolunuza devam edecek bir konumda bulursunuz **ya da** ruh ailenizin daha ileri düzeydeki üyelerinden danışmanlık alma seçeneğine sahip olursunuz. Bu noktada ya "ölümü" kabul edip yolunuza devam edersiniz ya da geri dönmeniz gerektiği konusunda bir mutabakata varırsınız. Eğer durum ikincisiyse, bir dahaki sefere daha iyi seçimler yapmanıza yardımcı olmak için daha fazla danışmanlık hizmeti verilecektir, böylece aynı senaryoyu tekrar tekrar yaşamazsınız. Tüm bunlar düzgün bir şekilde ele alınır ve uygun bir zamanda hayatınıza geri dönersiniz. "Uygun anın" ne olduğu büyük ölçüde vakadan vakaya değişecektir. Bazı durumlarda bu, ileriye doğru yeni bir yol bulunabilmesi ve ölüm olayından tamamen kaçınılabilmesi için ölüm anından epeyce önce olacaktır. Bazı durumlarda, olayın meydana gelmesinden sadece birkaç dakika öncesine geri döndürülürsünüz ve ilham verici bir rehberlikle bu olayda farklı bir şekilde yol alırsınız. Bir de varlığın "ölümü" deneyimlemesine, danışmanlığın bir kısmını hatırlamasına ve geri dönüşü hatırlamasına izin verilen, son derece ilham verici olabilen durumlar vardır. Bunlar genellikle Ölüme Yakın Deneyimler olarak adlandırılır. Ancak her vaka farklı ve benzersizdir ve her biri, varlığın ruh ailesi tarafından büyük bir sevgi ve hassasiyetle ele alınır.

Z: Bu oldukça şaşırtıcı bir şey 8. Yani kimse ölümü kabul etmeden ölmüyor.

8: Sevgili Zingdad. Bir süredir sana her türlü farklı yolla ve yakın zamandan beridir de bu çalışma **-Yükseliş Kayıtları-** aracılığıyla kendi gerçekliğinizin yaratıcısı olduğunuzu söylüyoruz. İlahi Neşe bunu nasıl ortaya koymuştu?

Z: Nasıl söylediğini kastediyorsan;

*"Her zaman **tam olarak** yarattığınız şeyi elde edersiniz."*

8: Tam olarak bunu kastediyorum, evet. Eğer öldüğünüzde geçersiz sayılıysaydı bu ifade nasıl doğru olurdu? Doğru olmazdı.

Z: Haklısın. O zaman şöyle olması gerekirdi: "*Ne yaratırsan onu alırsın... ölene kadar.*"

8: Çok doğru. İşte mesele de bu: Ölümün bile kurbanı değilsiniz. Öldüğünüzde bile **hâlâ** seçenekleriniz vardır. Hâlâ "*Hey! Benim işim bitmemiştir!*" deme hakkına sahipsinizdir. Ve uygun şekilde danışmanlık aldıktan sonra, gerçekten de bitmemiş bir iş olduğuna ya da bunu sonlandırmanın daha iyi bir yolu olduğuna karar verirseniz... "sonlandırma olayından" önceki uygun bir ana geri dönersiniz.

Z: Ama o zaman insanlar ölmemeyi seçmezler miydi? Geride kalan sevdiklerine yardım etmekten başka bir sebep olmasa bile hepsi geri dönmez miydi?

8: Dünya'daki insanlar "öldüklerinde" derhal, olanları anlamlandırmak için her türlü yardıma sahip oldukları bir ara gerçekliğe girerler. Bunun en iyisi olduğu -artık yollarına devam

etmeleri gerektiği- ya da geri dönmeleri konusunda anlaşmaya varırlar. Bu böyledir. Ve neredeyse hepinizin kaç kez "öldüğünüzü" ve geri döndüğünüzü bilseniz şaşırırdınız.

Z: Gerçekten mi? Ama benim başıma hiç gelmedi. Böyle bir şey hatırlamıyorum.

8: Tabii ki hatırlamıyorsun. Bu senin zaman akışında gerçekleşmedi. Hatırlayacağın şekilde "geride" değil. Yaşamına geri döndüğünde alternatif bir zaman akışı seçtin, bu da **senin için** hiç ölmediğin anlamına geliyordu.

Ama hatırlamana yardımcı olmama izin ver. Yaklaşık on beş yıl önce geçirdiğin motosiklet kazasını hatırlıyorsundur belki? Hani "mucizevi bir şekilde" ciddi bir yara almadan kurtulduğun kaza... O zamandan önce bir süredir hayatının anlamsızlığı hakkında düşünüyordun. Yaşama karşı büyük bir arzu duymuyordun ve her şey senin için biraz renksiz ve sıkıcı hale gelmişti. Yönünü bir şekilde kaybetmiştin. Sonra, o akşam bir arkadaşınla sohbet etmiştin. Sana geçirdiği korkunç bir motosiklet kazasını ve aldığı yaralar nedeniyle neredeyse ölmek üzere olduğunu anlatmıştı. İstediyin şeyin belki de bu olduğunu düşündün. Bu dünyayı terk etmek... Sonra arkadaşına veda ettin, motosikletine bindin ve eve döndün. Ve eve dönüş yolunda, otoyolda bir virajı dönerken, trafikte önünde ani bir tıkanma oldu ve sen zamanında duramayacak kadar hızlı gidiyordun ve kaza yaptın.

Şu anda hatırlamadığın şey, o gece gerçekten "ölmüş" olduğun. Sonra sen ve ben küçük bir görüşme yaptık. Hayatının hangi noktasında olduğunu konuştuk ve ben de sana önünde uzanan yolun bazı önemli noktalarını gösterdim. Yapılacak çok iş olsa da yapmaya değer olduğu konusunda hemfikirdin çünkü önünde ne kadar heyecan verici bir gelecek olduğunu görebiliyordun. Geri dönmen gerektiği konusunda benimle hemfikirdin, hayatına devam etmen gerekiyordu. Böylece seni kazadan **hemen önceki** bir ana geri götürdük ve bu kez bazı arkadaşlarımdan uzman yardımı aldın. Tabiri caizse ellerini senin ellerinin üzerine koydular ve sen de motosikletle bir Hollywood dublörü gibi manevralar yaptın, önünde durmuş olan araçların etrafında taklalar attın ve uçtun. Ve sonra, motosikletinden ayrılma zamanı geldiğinde, vücudunu senin için yöneten başka biri tarafından sana yardım edildi, en inanılmaz akrobatik taklayı attın ve en ufak bir çürük veya çizik olmadan yere indin! Bundan sonrasında seni izlemek ilginçti. Durumu değerlendirmen, hâlâ iyi olduğunu fark etmen, kaskını çıkarman ve o gece yoldaki tüm karmaşaya neden olan sürücüye doğru birkaç küfür savurman sadece bir iki saniyeni aldı.

Ve sonra hayatına devam ettin.

Sık sık o kazayı düşünürdün. O manevraları yapabilecek beceriyi nereden bulduğunu merak ederdin. Ayrıca kazadan sonra nasıl olup da hayatına yeni bir yön vermeye başladığını da merak ediyordun. Merak ettiğin pek çok şey vardı, ama o gece gerçekte ne olduğunu asla fark etmedin.

Z: Yani o gece **gerçekten** ölebilir miydim?

8: O gece gerçekten **öldün**. Ve sonra ölmedin. İkisi de doğru. Ölmediğin zaman çizgisini deneyimliyorsun. Bu senin seçimin. Ve bu başına gelen tek olay değil.

Yirmi yıl kadar önce tatil yerine giderken otoyolda arabayı döndürdüğünü hatırlıyor musun (gülümsüyor)? Bir noktada otoyolda saatte 100 km hızla geri geri gidiyordun ve sonra sakın bir şekilde arabayı 180 derece döndürdün ve yolda doğru şekilde gitmeye devam ettin. Mükemmel bir şekilde sonuçlanan şaşırtıcı bir dublör sürüşü daha! Sence **bu** nasıl başarıldı?

Böyle birkaç olay daha oldu. Bazıları bunlardan daha az dramatik ve daha az göz alıcı. Bazıları oldukça üzücü, yalnızlık içeren ve biraz da acınasıydı.

Ancak asıl mesele şu ki, kendine bu yaşamdan bir dizi çıkış noktası buldun. Ama her seferinde onları kullanmamayı seçtin. Her seferinde geri döndün. Ve işte hâlâ buradasın. Bu senin seçimin. Ve bu, Dünya'da bulunan hemen hemen herkes için böyledir. Bir insanın bir yetişkin olarak Benliğinin tam olarak farkına varması ve bu tür birkaç çıkış noktasından hiç geçmemiş olması oldukça nadir bir durumdur. Aslında, her okuyucuya bunu biraz düşünmesini şiddetle tavsiye ederim. Hayatınızı bir düşünün. Garip ve mucizevi görünen olayların sizi, hayatınızı tehdit eden veya hayatınızı değiştiren durumlardan geçirdiği zamanları düşünün. Ve belki de kendi ölümünüzü ciddi bir şekilde düşünecek ve planlayacak kadar çaresiz ya da belki de yeterince sıkılmış olduğunuz ve sonra, bir şekilde, açıklanamaz bir şekilde bunu gerçekleştirmediğiniz zamanları düşünün. Bu tür olayların, sizin kendi çıkış noktalarınızda gezindiğiniz anlamına gelip gelmediği üzerinde düşünün. Özellikle de bu olaylarda ya da bu olayların yakınında çok daha fazla yön ve yaşam arzusu bulup bulmadığınıza dikkat edin. Bu biraz da başarılı bir çıkış noktasının işaretidir. Okurlarımızın her birine bu konuda biraz düşünmelerini şiddetle tavsiye ediyorum. İç gözlem yapmak için biraz zaman ayırın ve hayatınızın size sunduğu çıkış noktalarından ve bu çıkış noktalarında izlediğiniz yollardan kendiniz, hayatınız ve seçimleriniz hakkında bir şeyler öğrenip öğrenmediğinizi görün.

Z: Teşekkür ederim 8, ben de aynısını yapacağım ve bana verdiğin iki an dışındaki anları düşüneceğim.

Ama yine de... Ölen ve geri **dönmemeye** karar verenler konusuna geri dönmek istiyorum. Neden dönmüyorlar? Sadece onları sevenlerle birlikte olmak için bile olsa geri döneceklerine eminim.

8: Tamam, bak... Şu anda Dünya'daki bu enkarne yaşamında sahip olduğundan çok daha geniş bir perspektif olduğunu kabul etmeye istekli misin?

Z: Evet, sanırım bu çok açık.

8: Çünkü eğer realitenizin tasarımının bir parçası olarak bu realitede yaşayanların bazı şeyleri bilmelerinin kısıtlandığını kabul etmeye gönüllüysen, o zaman bazı kısıtlamalar kaldırıldığında bakış açınızın farklı olacağı **aşikâr** olmalıdır.

Z: Tamam, sanırım, ama...

8: Anlamadığın şey, şu anda yaşadığın bu hayatın gerçekten ama gerçekten oynadığın ayrıntılı bir oyunun sadece bir parçası olduğudur. Sanki büyük bir sahne oyununda bir rol oynuyormuşsun gibi. Tüm enkarne yaşamınız bir rolden ibarettir. Bu, onun önemli olmadığı ya da büyük bir değer ve amaca sahip olmadığı anlamına gelmez. Ama öyle ki, "ölümden" sonra bunun ne olduğunu görmeye başlarsınız. Ve bunu yapmak için doğru zaman geldiğinde ona olan bağlılığınızı salıvermeye istekli olursunuz. Sevdiklerinize, arkadaşlarınıza ve ailenize gelince, sana onlardan söz edeyim. "Öldüğünüzde" onları ruh formunda tekrar göreceksiniz. Bu varlıkların her birinin daha gerçek versiyonunu burada, ruh formunda sizi evinizde karşılarken göreceksiniz ve **aynı zamanda** bu varlıkların enkarne olmuş veçhelerinin yaşamlarına devam ettiğini ve sizi kaybetmelerinin yasını tuttıklarını da göreceksiniz. Açıkçası onların kayıpları ve kederleri için şefkat duyacak ve onlara karşı büyük bir sevgi hissedeceksiniz. Onları teselli etmeyi ve acılarında yanlarında olmayı arzulayacaksınız. Ancak onların kafa karışıklığı sizin kafa karışıklığınız olmayacak. Sizi kaybetmiş olmalarının, gitmiş olmanızın, artık ölmüş olmanızın yalnızca onların sınırlı perspektifinde olduğunu bileceksiniz.

Bunun böyle olmadığını ve sevdiklerinizin her birinin ebediyen geçerli, bilge ve muhteşem bir versiyonunun ruh formunda sizinle birlikte olduğunu bileceksiniz. Peki o zaman... sence kararın ne olur? Enkarne olmuş veçhelerinin yasını ve kaybını hafifletmek için hemen o enkarnasyona geri dönmek mi? Yoksa ölümünü olduğu gibi görmek, enkarnasyondan daha az sınırlı bir perspektife kaçınılmaz geçiş mi? Yolculuğun açıkça sona ermiş olsa bile onların yanında olmak için çabalayacak mısın? Herkesin eninde sonunda geçiş yapmak **zorunda** kalacağını bildiğin halde sırf onların yas tutmasını geciktirebilmek için kalış süreni uzatmaya çalışacak mısın? Ve eğer onlar da enkarne yaşamda ölmeye ve daha büyük gerçekliklerine uyanmaya hazır olduklarında orada onları bekliyor olacağını biliyorsan, sence hangisini seçerdin? Sırf başkalarını rahatlatmak uğruna enkarne yaşama geri dönmeyi seçmeye devam eder miydin?

Z: Sanırım... böyle bir karar verme zamanı geldiğinde, bu koşullar altında yapabileceğim en iyi seçimi yapacağım. Ve sanırım gerçekten gitme zamanım geldiğinde gitmeyi seçeceğim.

8: Güzel dedin. Ancak şu anda beden ölümünün, bu yerden çıkmanın tek yolu olmadığını belirtmenin önemli olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle en yaygın olanıdır. Öyle ki genellikle tek çıkış yolu olduğu düşünülür. Ancak yola devam etmenin başka ilginç yolları da var.

Z: Bu kesinlikle büyüleyici bir konuya benziyor!

8: O zaman belki bu konuyu da zamanı geldiğinde ele alırız. Ama şimdi ölümle ilgili başka sorun var mı? İfademi bağışlarsan, gerçekten de bu konuyu kapattığımızdan emin olmak istiyorum. Ölüm, 3B varlıklar için anlaşılabilir bir şekilde önemli bir zorluk konusudur çünkü çok fazla korku ve kafa karışıklığına neden olur. Ölüm korkusu çoğu zaman yaşamdan saf bir şekilde keyif almanın önünde büyük bir engel olabilir.

Z: Evet, hâlâ bazı sorularım var. Geride kalan kişinin bakış açısından yas tutma konusunda bana yardımcı olabilir misin? Ölen kişinin bize geri dönebileceği ama dönmediği düşüncesiyle nasıl başa çıkacağız?

8: Her insan her mesajı alamayabilir. Bazen insanların kederlerini ve acılarını bir süre daha içlerinde tutmaları gerekir. Bazen bu durum, algılarına göre artık hayatta olmayan kişiye duydukları sevgiyi doğruluyormuş gibi gelir. İnsan duyguları karmaşık şeylerdir.

Ancak yas tutan kişi burada ifade edilenleri gerçekten duyabilirse, belki de bu bir nebze de olsa şifa getirecektir. Ölen kişinin gerçekten iyi olduğunu bilmek bir teselli kaynağı olamaz mı? Onların "ölümü", seçme şansına sahip oldukları ve bunu kullandıkları bir şey değil midir? Ve daha geniş bir perspektif kazandıklarında, hayatlarında kat ettikleri yolun güzelliğini, mükemmelliğini ve bütünlüğünü görmüş olmazlar mı?

Yas tutan kişi bunu görebilirse, yas doğru perspektife oturtulmaya başlanabilir: **Kendi** kaybınız için yas tutarsınız. Hayatınızda artık bu kişinin deneyimine sahip olmadığınız için acı hissedersiniz. Hayatınızda bir gedik, bir boşluk, bir delik vardır. Ve elbette bu size acı verir ve bunun için yas tutmanız doğrudur, çünkü yas tutmanın kendisi iyileşmenin çok önemli bir parçasıdır.

Doğru bakış açısı budur.

Diğerleri için yas tutmazsınız, kendiniz için yas tutarsınız. Kendi kaybınız için. Ve bu, elbette, duruma yanıt vermenin normal ve geçerli yoludur. Ve yas bir süreçtir; yürüyeceğiniz bir yoldur. Yol boyunca çok sayıda iyi bilinen manzara vardır. Danışmanlarınız ve psikologlarınız size inkâr, pazarlık ve öfkenin beklenen şeyler olduğunu söyleyecektir. Ve siz bu yolda

ilerledikçe, kabullenmeyi de bulursunuz. Bunlar, bir danışmanın yolunuzu bulmanıza yardımcı olabileceği şeylerdir. Ancak, genellikle kabul edilmeyen bir aşama daha vardır.

Z: Ve bu?

8: Neşe.

Z: Neşe mi?

8: Evet. Çünkü zamanı geldiğinde, ölümle kaybettiğinizi düşündüğünüz kişiyle yeniden bir araya geleceksiniz. Kendiniz o yaşam akışına tutunmayı bıraktığınızda, daha önce "ölmüş" olanlarla tekrar buluşacaksınız. Ve bu yeniden birleşme, çember tamamlanırken sınırsız bir sevinç getirecektir.

Z: Çünkü her insan öldüğünde diğer tarafta sevdikleriyle buluşur.

8: Doğru. Dünya'daki insanlar bu olayı gerçekten tersinden anlıyorlar. Genellikle ölümü bir tür "uykuya dalma" olarak görürler. Bir tür "karanlık geceye dalış" ya da buna benzer bir şey. Oysa gerçekte tam tersidir. Ölüm daha çok bir uyanış gibidir. Az önce yaşadığınız hayatın rüya olduğu bir uykudan uyanmak gibi. Sizin deyiminizle "diğer tarafa" geçtiğinizde, algılarınızın şu anda olduğundan çok daha keskin olduğunu fark edeceksiniz. İlgörünüz ve anlayışınız şu anda olduğundan çok daha güçlü olacak. Dolayısıyla deneyiminiz, bir rüyadan uyanmış ve rüya çok canlı ve güçlü olmasına rağmen oldukça kısıtlayıcı ve şu anda deneyimlediğinizden daha az "gerçek" olduğunu fark eden birinin deneyimine benzeyecektir. Kendinizi hafif ve özgür hissedeceksiniz. Ve kendinizi en sevdiklerinizle çevrili bulacaksınız. Ve şimdi, yıllar önce kaybettiğinize inandığınız o en sevdiğiniz varlığın aniden sizi selamlamak için orada olduğunu gördüğünüzde nasıl hissedeceğinizi hayal edin! Ve bu varlık sadece orada olmakla kalmaz, aynı zamanda onları gerçekte oldukları gibi görürsünüz: En iyi hallerinde, tam bir ışıltı ve güzellik içinde.

Evet, öyledir, bu sınırsız bir neşe zamanıdır.

Ve belki de bunu bilmek, bir kaybın yasını tutanlara biraz rahatlık getirecektir. Yas tutan biri için kaybın acısını ortadan kaldırmaz, bu doğrudur. Düşüncelerin ve fikirlerin kollarında tutulamazsınız. Ama en azından kaybınızın kalıcı olmadığını anlayabilirsiniz. Eninde sonunda yeniden bir araya geleceksiniz.

Ayrıca, yas tuttuğunuz kişinin sizin farkınızda olduğu ve sizinle birlikte olduğu da çok doğrudur... bunu her zaman hissedemeseniz bile.

Z: Anlıyorum. Teşekkür ederim. Ama 8, peki ya bir ışık tüneli olduğuna dair duyduğum şeyler... Bunlar bu "aile ile tanışma" olayıyla nasıl bağdaşıyor?

8: Işık tüneli gerçekten de pek çok kişinin algılayacağı bir şeydir. Ölüm deneyimi genellikle oldukça travmatiktir ve bu nedenle bir alışma dönemi sağlar. İlk olarak, eğer isterseniz ya da buna ihtiyacınız olduğunu hissederseniz, bir süre 3B dünyanın çevrelerinde dolaşmanıza izin verilir. Bazıları mevcut enkarnasyonlarına, bedenlerine veya mevcut yaşamın gereçlerine çok bağlıdır. Tüm bunların sadece oyunun dekorları olduğunu -daha fazlası değil- görmeye hazır değillerdir. Bu tür varlıklar muhtemelen ölümden sonra bir süre daha 3. boyut gerçekliğine yakın kalmak isteyeceklerdir.

Z: O zaman onlar hayalet mi?

8: Hayalet olarak bahsettiğin şey pek çok başka şeyden biri olabilir. Hisleri kuvvetli kişilerin yolculuklarına henüz devam etmemiş olan bu tür kişilerin varlığını hissetmeleri mümkündür.

Bunlar "hayalet" olarak etiketleniyor olabilir. Ancak Dünya etrafında sıkışıp kalanlara er ya da geç ilerlemeleri için yardım edilecektir.

Genellikle deneyimlenen bir sonraki aşama rahatlatıcı, sessiz ve karanlık bir yerdir. Enkarne yaşamın tüm koşuşturmacasından ve bazen travmatik bir şekilde sona ermesinden sonra, genellikle kısa bir "mola" vermenin faydalı olduğu düşünülür. Ve böylece, varlıklar kendilerini genellikle bir durgunluk yerinde bulurlar. Burası karanlık ve huzurludur. Ancak, varlıkların kafalarının karışmaması ve terk edilmiş ve yalnız olduklarını düşünmemeleri için, "yukarıda" algısal olarak ışıldayan, parlak, beyaz bir ışık vardır. Bu "yukarıdan gelen parlak, beyaz ışığın" sembolizmi hem açık hem de evrenseldir. Ve şimdi varlık seçim yapmalıdır. Işığa doğru hareket edecek misin yoksa etmeyecek misin? Sunulan seçim budur. Eğer huzur ve sessizlikten hoşlanıyorsanız, orada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Orada zaman önemsizdir. Eğer ışığa doğru ilerlerseniz, bunun oldukça mutluluk verici ve sevgi dolu olduğunu hissedersiniz. Işığı reddederseniz, ilerlemek için pek çok başka yön bulabilirsiniz. Örneğin, başka bir enkarnasyona doğrudan girişin daha az parlak bir ışığı vardır. Bu tavsiye edilmez ama seçilebilir. Ya da kişi, varlıkların rüyalarından, fantezilerinden ve hayallerinden ifade bulan meta-gerçekliklerde dolaşabilir. Bu da bir seçenektir ama tavsiye edilmez. Bu üst-gerçekliklerden bazıları, varlıkların içsel işkencelerinin en kötüsünü işlettikleri kâbus dünyasıdır. Orada takılmak gerçekten de cehennem gibi görünebilir!

Pek çok seçenek vardır ve her zaman olduğu gibi seçim sizin olacaktır. Eğer sevgi arıyorsanız, o zaman bariz olanı yapmalısınız: Parlak, beyaz ışığı arayın, onun sevgisini hissedin ve ona doğru ilerleyin.

Z: Peki insanlar aile üyeleriyle bu neşeli buluşmayı ne zaman gerçekleştirebilirler?

8: Bir şekilde ışığa doğru ilerlediğinizde, bir birlik ve aidiyet hissetmeye başlarsınız. Eğer buna doğru ilerlerseniz, kalbinizi takip ederek sizi en çok sevenlere ulaşırsınız. Onları bulmanız kaçınılmazdır.

Lütfen size ölüm denen süreç boyunca beklenebilecek bazı genel eğilimleri sunduğumu unutmayın. Bunun sadece bazı genel eğilimler olduğunu vurgulamalıyım. Kesin kurallar yoktur. Her insan kendine özgüdür ve bu geçiş sürecinde kendine özgü bir deneyim yaşayacaktır. Yukarıda anlatılanlar hiçbir şekilde kesin değildir.

Örneğin seninle, bedenle bağlantını kopardığın anda benim karşımda durduğumu fark ettiğin bir geleneğimiz var. Hepsi bu kadar gerçekten. Beni görür görmez, geçiş yaptığını bilirsin. Her zamanki alışkanlığımız, az önce terk ettiğin bedenle yanındayken, olduğun yerde başlamaktır. Çıkışını değerlendirmek için biraz zaman ayırırız. Tartışırız. Bazı seçimler yapar ve buna göre hareket ederiz.

Yani tüm o karanlık/ışık sütunu/sevilenleri selamlama/yaşam değerlendirmesi/huzur bulma ve kabullenme/bir sonraki enkarnasyonu planlama sıralaması birçokları için "normal" akıştır, ancak bu pek de gerekli değildir.

Z: Peki bir kişinin geçiş sürecinin nasıl olacağını ne belirler?

8: Elbette kendi seçimleri!

Ölüm denen bu geçiş sürecinde bile, **hâlâ** yarattığınız şeyi elde edersiniz. Kötü seçimler ya da şöyle diyeyim, size acı verecek seçimler yapma hakkına sahipsiniz. Bu tür seçimler yapmak sizin hakkınızdır. Ancak sevgi yolunu seçmeye istekliyseniz, o zaman danışmanlık ve tavsiye alma ve ardından gerçekten iyi seçimler yapma hakkına da sahipsiniz.

İşte bu nedenle ölüm hakkındaki bu uzun tartışmaya girmekten mutluluk duyuyorum. Konuyu bağlamam gerekirse, özünde çok ama çok önemli bir nokta var. Ölüm sürecinin hiçbir noktasında gerçekten ölmezsiniz. Hiçbir noktada seçenekleriniz sona ermez. Hiçbir noktada bilincinize ya da Benlik duygunuza sahip olmayı bırakmazsınız. Siz, oldukça basit bir şekilde, ölmezsiniz. Asla ölmezsiniz.

Z: O zaman neden öyle olduğuna inanıyoruz?

8: İlginç bir ironi duymak ister misin?

Z: Tamam.

8: Gerçekte ölüme en yakın şey, sizin "doğum" dediğiniz deneyimdir!

Z: Ne!?!

8: Şöyle ki; "ölümden" sonra nasıl daha bilinçli ve farkında olduğunuzu daha önce açıklamıştım. Geçiş yaparken, uyandığınızı hissedersiniz. Hayatınızı büyük bir netlikle hatırlarsınız. Genellikle diğer yaşamları ve enkarnasyonlar arasındaki çok sayıdaki ve çeşitlilikteki deneyimleri de hatırlamaya başlarsınız. Düşünceleriniz netleşir ve düşünce süreçleriniz hızlanır. Kısacası, benlik duygunuz genişler ve bildiklerinizi işleme kapasiteniz de genişler. **Daha fazlası** olursunuz. İşte "ölümden" sonra olan budur.

Peki ya doğum? Bu tam tersi bir süreçtir. Bilincinizi yeni bir bebek bedeniyle bütünleştirirken, kendinizi unutkanlığa kaptırırsınız. Anılarınızı ve bilginizi kaybedersiniz. Derinlemesine ve hızlı bir şekilde işleme yeteneğinizi bırakırsınız. Yavaşlar, sönükleşir ve unutursunuz. **Daha az** olursunuz. İşte **bu** yüzden ölümün nihai olduğuna inanırsınız. Ölümden sonra hiçbir şey hatırlanamayacağı için değil, hayır, doğumdan sonra neredeyse hiçbir şey hatırlanamadığı için bu böyledir!

Z: Bu çok ilginç. Ama bunu neden yapıyoruz?

8: Neden doğumu deneyimlemeyi seçtiniz? Eğer şu ana kadar **Yükseliş Kayıtları**'nda size sunulan mantığı takip ettiysen, kendinizi keşfedebilmek ve bilmediğiniz bir yerden - unutkanlığın olduğu bir yerden- kendinizi yaratabilmek için 3. yoğunlukta enkarne yaşama girmeyi seçmiş olduğunuzu anlamış olmalısın. Böylece gerçek ayrılığı ve çokluğu deneyimleyebiliyorsunuz. Dolayısıyla, bir enkarnasyona girerken Bilinmezlik Perdesi'nin son ve en yoğun katmanının bilincinizin üzerini örtmesine izin vermenin aslında sizin amaçlarınıza hizmet ettiği açıktır. Bu gerçekleştiğinde, yalnızca 3. yoğunlukta şeyleri algılayabilmekle sınırlısınız ve bunun dışında çok az şey algılayabilirsiniz. Bu da arzu ettiğiniz öğrenme ve büyümeyi kolaylaştırır.

Z: Pekâlâ. Bu mantıklı.

8: Öyleyse, söylenenleri özetlememe izin verirsen; enkarne yaşama girdiğinizde, bildiğiniz hemen hemen her şeyi unutursunuz. Sonra, derin unutuşunuzla elinizden geldiğince başa çıkıp hayatınıza devam ederken, size bu yaşam akışından bir dizi çıkış noktası sunulur. Birçoğunu görmezden gelirsiniz. Bazılarını kabul eder ve sonra hatanızı anlayıp geri dönersiniz. Yaşam akışınız, bir çıkış noktasını seçtiğinizde ve fikrinizi değiştirmede, hayatınızın tamamlandığına karar verdiğinizde sona erecektir. Ve sonra yolculuğunuza devam etmek için ruhlar âlemine geçeceksiniz, ne şekilde olursa olsun.

Şimdi gerçekten "ölüm" yoktur derken ne demek istediğimi anlıyorsun. Ve yaşadığınız hayali ölüm deneyimi bile bir seçim meselesidir. Sizin seçiminiz. Çünkü iddia ettiğim gibi, gerçekten de öyle:

"Sen ebedi ve ölümsüzsün."

Z: 8, bunun duyduğum en güzel şeylerden biri olduğunu söylemeliyim. Bana doğru ve gerçek gibi geliyor ve böyle olabileceğini düşünmek beni çok mutlu ediyor.

8: Ölümün derin bir durum değişikliğinden başka bir şey olmadığını gerçekten anlamını istiyorum. Ve değişim hayattır. Yaşam değişimdir. Değişime direnmek ölümdür. Ve böylece oldukça ilginç bir ikilem ortaya çıkıyor. Ölümden, bu korku onları tüketmeye başlayacak kadar korkanlar, ölüme direnmeye çalışırlar. Değişimin akışını durdurmaya çalışırlar. Ve ironik bir şekilde, yaptıkları tek şey yaşam akışını durdurmaktır. Aslında hâlâ yaşarken bile ölümü kendi üzerlerine örterler! Bu her türlü içsel ıstıraba neden olur ve bedende hastalık olarak da ortaya çıkacak olan ruhsal ve zihinsel hastalıklara yol açar. İroniyi görebiliyor musun? Ölümden korkmak, ölümü yaklaştıran hastalıklara neden olur!

Bu nedenle, artık ondan korkmamanız için ölümü doğru anlamanız sizin için en faydalı olandır.

Bir sonraki adım yaşamı ve değişimi kucaklamaktır ve çok yakında ölüm deneyimini tamamen geride bırakabileceksiniz. Bu da yükseliş kavramının merkezinde yer alır. Yükselmiş varlıklar ölüm kavramının ötesine geçerler. Sonsuza kadar yaşamın içinde kalırlar.

Z: Tamam. Teşekkürler 8. Ruh düzeyinde ölümsüz olduğumu duymanın benim için zaten oldukça zihin açıcı olduğunu söylemeliyim, ancak bu yaşamda daha önce öldüğüm ve her seferinde geri dönmeyi seçtiğim gerçeği de eklendiğinde, bunda kabul edilmesi gereken çok şey var. Ancak buradaki tartışmamız sayesinde ölümün o kadar da kasvetli ve korkutucu bir şey olmayabileceğini görmeye başladım.

8: Hayır, gerçekten değil. Ölüm aslında sadece şu anki gerçekliğinizden başka bir gerçekliğe açılan bir kapıdır. Başka bir şey değil. Ve tek yönlü bir kapı bile değildir. Ve bunun da ötesinde, şu anda bunun farkında olmasanız bile, o kapıyı nasıl kullanacağınızın kontrolü sizdedir.

Şimdi az önce değindiğimiz bir sonraki türetilmiş gerçeğe geçebiliriz. O da şudur:

"Değişmeyen tek şey değişimdir."

Z: Bunun söylendiğini sık sık duydum. Ve bana doğru gibi geliyor. Yani her şey eninde sonunda değişir. Ama öncelikle bana bunun ilk mutlak gerçekten nasıl türediğini söyleyebilir misin?

8: Ölüm hakkındaki tartışmamızda bundan bahsetmiştim, ama tekrarlamama izin ver. Durağan, hareketsiz ve değişmeyen her şeyin ölü olduğunu anlıyor musun? **Herhangi bir şey,** eğer hiç değişmezse, hareket etmeyi bırakırsa, o zaman yaşamayı bırakmıştır. O artık ölüdür. Ve hiçbir şey ölmediğine göre, hiçbir şey hareket etmeyi ve değişmeyi bırakmaz.

Z: Hiçbir şey ölmez mi?

8: Konuşmanın ilk kısmını çoktan unuttun. Bunu daha önce konuşmuştuk. Hatırladın mı, BİR olan?

Z: Oh evet, üzgünüm 8. Hatırlıyorum. BİR'dir ve bölünemez ve bu da BİR'in tüm parçalarının var olmaya devam etmesi gerektiği anlamına gelir. Hiçbir şey ölmez, hiçbir şey yok olmaz. Ve şimdi sen "hiçbir şey ölmez" eşittir "her şey değişir" diyorsun.

8: Evet.

Z: Ama 8, pek çok şey değişmiyor. Ve pek çok şey ölü.

8: Ne gibi?

Z: Hadi ama 8, eminim benimle dalga geçiyorsun. Bir evin duvarındaki bir tuğlayı ele alalım. Oldukça ölü ve kesinlikle pek de değişiklik yapıyor gibi görünmüyor!

8: Yanlış. Tuğla yaşar. Sadece senin anlayamayacağın bir şekilde. Henüz algılama yeteneğine sahip olmadığın canlı bir sistemin parçasıdır. Sormama izin ver, vücudundaki kemikler canlı mı?

Z: Evet. Sanırım canlı organ gibi bir şey. Zaman içinde büyür ve değişirler.

8: Ama onlarla konuşamazsın. Onları yemek yerken göremezsin. Merkezi sinir sistemleri yok. Zeki gibi görünmüyorlar. Yine de onlara "canlı" terimini atfetmekten çekinmiyorsun. Peki ya sana bir kemiğin ya da kan hücresinin kendi başına canlı olduğu gibi, bu kadar küçümsediğin tuğlanın da canlı olduğunu söylesem? Ve tıpkı bir kemik ya da kan hücresinin çok daha büyük bir canlı varlığın önemli bir parçası olması gibi, bu tuğla da öyledir. Tuğlanın kendisi de sürekli bir akış halindedir, her zaman değişir. Atom altı düzeyde çok yüksek bir hızda sürekli değişim vardır ve makro düzeyde biraz daha yavaş bir hızda sürekli değişim vardır. Böyle bir değişimi görmek istiyorsan, gidip birkaç yüzyıl boyunca hiçbir bakım onarım görmemiş bir eve bak. O evin tamamı yavaş yavaş Dünya'ya geri dönecektir; tuğlalar ufalanacak, değişecek ve Dünya'nın bir parçası haline gelecektir. Gördüğün gibi, neyin "yaşam" neyin "yaşam dışı" olduğunu, keyfi parametrelerle ölçerek belirleyebileceğinize inanmanız insanlığın kibridir... ve açıkçası, kendi durumunuza benzerliklerine rağmen. Yaşam süreniz anlamlı olamayacak kadar kısa olduğu için sizin gerçek bir yaşam formu olmadığını söylesem hoşuna gider miydi? İnsanlarla aynı kibre sahip bir galaksinin görüşü de böyle olabilir. Bu kibirden kurtulmanın zamanı geldi. **Her şeyin** hayat olduğunu anlamanın zamanı geldi. Her şey öyle ya da böyle bilinçten ibarettir. Ve o zaman hiçbir şeyin ölmediğini ve her şeyin değiştiğini anlayabilirsiniz. Bu iki fikir aslında aynı fikirdir. Değişim yaşamdır. Durağanlık ise ölümdür. Ama aslında hiçbir şey gerçek anlamda durağan değildir. Hiçbir yerde hiçbir şey tüm hareketini durdurmaz. Her yerde, varlıklar ve şeyler sürekli bir hareket ve değişim sürecindedir.

Değişim mutlak bir sabittir. Ve **tek** mutlak sabittir.

Z: Pekâlâ 8. Bunu en baştan ele alayım: BİR'in parçası olmayan, işaret edebileceğim veya adlandırabileceğim tek bir şey bile yok.

8: Doğru.

Z: Ve BİR'in hiçbir parçası ölü ya da durağan değildir. BİR'in tüm parçaları canlıdır ve değişir.

8: Evet. Biliminizin "yaşam" olarak adlandırdığı dar niteliklere sahip olmayabilirler, ama kesinlikle canlılardır.

Z: Peki o zaman, yaşam nedir? Eğer bilimin ona verdiği "dar niteliklerden" ibaret değilse, o zaman nedir?

8: Büyüme. Değişim. Evrim. Oluş. Bilinç. Bunlar yaşamın niteliklerinden bazılarıdır. Ama gerçekte **nedir**? Bu çok büyük ve çok karmaşık bir soru. Etrafinıza bakın. Gezegeninize bakın. Yaratılışından sonuna kadar gezegeninizde olmuş olan her bir şeyi gördüyseniz, o zaman resmin küçük bir parçasına sahip olursunuz. Sonra gidin ve aynı şeyi evrendeki her gezegen ve her yıldız için yapın. Yavaş yavaş resmin daha da büyük bir parçasını elde edeceksiniz. Her

şeyi, Var Olan Her Şey'in her yerini gördüğünüzde, "Yaşam nedir?" sorusunun yanıtına kendi içinizde sahip olmaya başlayacaksınız.

Hayat bir gizemdir. Kavrayışın ötesindedir. Güzel, muhteşem ve sonsuzdur. **Yaşam** vardır.

Z: Ruhunun bu daha şiirsel yanını pek sık göremiyorum 8.

8: Biliyor musun, sevgili genç dostum, bir şeyleri ne kadar basitleştirmeye çalışırsan, onların karmaşıklığını o kadar çok görürsün. Ve kendinizi sonsuz karmaşıklığa teslim etmeye hazır olduğunuzda, birdenbire saf sadelik ortaya çıkar. Bu benim deneyimim. Hayat, dayanılmaz güzelliğiyle kalbinizi kıracaktır. Ve kırık bir kalple, daha fazla ve daha fazla yaşam isteyeceksiniz.

Hayat bir mucizedir.

Ve emin ol, huysuz eski dostun 8 hayata çok aşık.

Z: Aman Tanrım 8, bu söylediğin çok güzel bir şey!

8: Teşekkür ederim. Yaşamın kendisi benim ilham kaynağımdır ve yaşam güzeldir. Ancak yaşam sonsuz ve sürekli değişen bir şey olduğu için, anlaşılacağı üzere tanımlanamaz olarak kalacağı mantıksal bir kesinliktir. İşte bu yüzden, ne yazık ki, yaşamın ne olduğunu tanımlamak için bilimsel yöntemi kullanma girişimleriniz her zaman yetersiz kalacaktır. Hayatı aklınızla bilemezsiniz. Onu yalnızca kalbinizle bilebilirsiniz. İşte bu yüzden bana hayatın ne olduğunu sorduğunda, sevgi, güzellik ve benzeri kalbi şeylerden bahsettiğimi duyarsın.

Z: Bu bana çok mantıklı geldi 8 ve bu tanımlama gerçekten hoşuma gitti.

8: Bu iyi. O zaman bir sonraki türetilmiş gerçeğe geçelim, olur mu?

Z: Harika. Nedir?

8: İşte bu:

"Ne verirseniz onu geri alırsınız."

Z: Güzel. Bunu biliyorum. Ama bu nasıl türetilmiş?

8: En basit açıklama şudur: Ayrılık, BİR'in çok olduğunu hayal edebildiği bir gerçekliktir. Ve bu çokluk birbirlerine ya da birbirleri için bir şeyler yapabileceklerini hayal edebilir. Ancak çokluk bir yanılsama ve birlik gerçek olduğuna göre, bir başkasına veya bir başkası için yaptığınız her şey aslında sadece BİR'in Kendi içinde hareket etmesidir.

Başkasına ya da başkası için yaptığınız her şeyi kendinize ya da kendiniz için yaparsınız.

Mantığı da budur.

Z: Hımm. Söylediklerin entelektüel açıdan mantıklı ama... eğer doğruysa, o zaman hayat neden öyle görünmüyor? Neden başkalarına yaptığım şeylerin bana geri döndüğünü hemen göremiyorum?

8: Bu mükemmel bir soru. Bunu neden **hemen** göremediğini sordun. İşte mesele tam da bu! Açıklamama izin ver. Bir başkasına bir şey yaptığınızda, sonucun size geri dönmesi zaman alır. Aslında zamanın tanımı, sebep ve sonuç arasında geçen süredir. Bu, ortaya koyduğunuz şey ile geri aldığınız şey arasında beklemeniz gereken duraklama süredir. Ve bu süre içinde neden ile sonuç arasındaki bağlantıyı göz ardı etme fırsatına sahip olursunuz. Sonuç hayatınıza girdiğinde, bunu nasıl ve ne zaman seçtiğinizi ve buna sizin neden olduğunuzu unutma fırsatına sahip olursunuz. Ve **bu arada** işleri daha da karmaşık hale getirecek şekilde çok

sayıda başka seçim yapmış ve bunu yaparken de çok sayıda başka sonucu hayata geçirmiş olursunuz. Dolayısıyla, bu sonuçlar hayatınıza girdiğinde, birbirine karışmış olarak girerler. Bunlar tüm yaratımlarınızın sonuçlarının bir karışımıdır. Ve şu anda Dünya üzerinde enkarne olan varlıkların çoğu yaşamlarını bu şekilde deneyimliyor. Yaşamları, birçok seçimlerinin sonuçlarının harmanlanmış bir karmaşasıdır. Yaptıkları ya da seçtikleri şeylerle görünürde hiçbir ilişkisi olmayan rastgele şeyler başlarına geliyor gibi görünüyor. Bazen iyi, bazen kötü, ama çoğunlukla biraz sıkıcı ve sıradan... Ve böylece beşikten mezara kadar bocalayıp duruyorlar.

Bu bakış açısına sahip oldukları için onları kim suçlayabilir? Seçimlerinin sonuçları seçildikten hemen sonra gelseydi, o zaman hiçbir kafa karışıklığı olmazdı. Elde ettikleri şeyi kendilerinin yarattığını hemen görürlerdi. O zaman hemen daha iyi seçimler yapmaya başlardı. O zaman yaratıcı doğalarına uyanırlardı. Ve sonra düalite illüzyonunu terk ederlerdi. İşte dostum, "zaman" denen bu şeyin amacı da tam olarak **budur**, deneyimlediğiniz sonuçları siz yaratmamışsınız gibi davranabilmenizi sağlar.

Z: Ama neden 8? Tek yaptığı kafamızı karıştırmaksa neden zamanı bu şekilde deneyimlemeyi seçiyoruz?

8: Çünkü bu tam da sizin istediğiniz şey! Buraya özellikle gerçekte kim olduğunuzu unutmayı deneyimlemek için geldiniz. Ve zaman kurgusu, unutmanıza yardımcı olmak için çok güçlü bir araçtır.

Aslında her şey oldukça basit. Özeti şöyle: Ne verirseniz onu geri alırsınız çünkü... burada sadece birimiz var. Ama BİR'in bazı parçaları bir olduklarını unutmak istediler. Ve bu sizin başardığınız şey. Ve birliğin bir parçası olduğunuzu unutmanızın hayati bir bileşeni, yaratıcı olma duygusunu tümüyle kaybetmektir. Bunun nedeni korkunun sizi ayrılık içinde tutmasıdır. Korku mağduriyetten gelir. Korku yaratıcı-bilinç tarafından çözülür. Eğer deneyimlerinizi yarattığınızı biliyorsanız, o zaman onlardan korkmanın pek bir anlamı yoktur, değil mi?

Z: Hayır. Bu, ellerimle duvarda korkunç gölge canavarlar yapmak sonra da onlardan korkmak gibi bir şey.

8: İşte **tam olarak** böyle bir şey!

Z: Tamam, güzel. Ama şöyle bir şey var: Bana sunduğun mantığı tamamen anlayabiliyorum. Eğer burada sadece birimiz varsa, o zaman yaptığım her şeyi kendime yapıyorum demektir. Güzel. Ayrıca, kendi gerçekliğimin yaratıcısı olduğumu unuttuğum bir hal yarattığım yönündeki argümanının mantığını da anlıyorum. Burada bir tür şaşmaz döngüsel mantık var. Ama kendi deneyimlerimin yaratıcısı olduğumu nasıl **bilebilirim**? Yoksa burada enkarne olduğum sürece bunu bilemeyeceğimi kabul etmek mi zorundayım?

8: Hayır, hiç de değil. Yükseliş yolunu seçmiş bir varlık olarak, hâlâ enkarne haldeyken herkesin temel birliğini ve aynı zamanda kendi yaratıcı doğanı tanımayı seçen birisin. Yükseliş sürecinin anlamı budur. Dolayısıyla, kendi deneyimlerini yarattığını kesinlikle bilebilirsin. Zamanı geldiğinde Yaratım Araçlarını keşfedecek ve başkalarına bunların neler olduğunu ve nasıl kullanılacağını öğretmeye başlayacaksın.

(**Zingdad'ın Notu:** "Yaratım Araçları" aslında [Uyanık Hayalperest](#)'in 3. bölümünün adıdır!)

Ve bu araçları kullandığında, kendi yaratıcı doğanı **tanıyacaksın**. Ancak burada sana bir ipucu verebilirim: Eğer kendi deneyimlerinin yaratıcısıysan, ancak şimdiye kadar kendinle ilgili

sadece bir kurban olduğunu ve aslında bir yaratıcı olmadığını yarattıysan, o zaman bu deneyimi nasıl tersine çevirebilirsin?

Z: Ben... İmmh... yaratıcı olduğumu yaratarak, sanırım. Bu seçimi yaparak.

8: Mükemmel! Yapacağın şey tam olarak bu. Böyle olması için onu **sen** yaratırsın. Başka hiç kimse bunu senin için yapamaz. Eğer bir başkası bunu senin için yaparsa, o zaman senin hayatının yaratıcısı olduklarını yaratmış olurlar. Bu da senin onların kurbanı olmanla aynı şeydir. Yani bunu sadece sen yapabilirsin!

Z: Pekâlâ. Ama Yaratım Araçları ile çalışmaya başlayana kadar devam etmemi sağlayacak bir şey verebilir misin? O zamana kadar bunu nasıl yapabilirim, yaratıcı olduğumu nasıl yaratabilirim?

8: Öncelikle doğruymuş gibi davranarak. Bu kesinlikle inandığın bir şey olsaydı yapmak isteyeceğin her şeyi yapabilirdin. Yaratıcı bir varlığın deneyimlediği kural şudur:

"Ne vererseniz onu geri alırsınız."

Yani bu şekilde yaşa ve gör. Eğer bu doğruysa, o zaman doğru olduğunu gösterecektir. Dışarıya yalnızca sevgi dolu, pozitif enerji vermek, zamanla dünyanın yalnızca sevgi dolu, pozitif enerjiyi geri verecek şekilde değişeceği anlamına gelecektir. Bunu yap ve gör. Eğer işe yararsa, o zaman bunun doğru olduğunu doğrudan ve kendi deneyiminle, inkâr edemeyeceğin bir şekilde bilirsin. O zaman sen de yaratıcı bir varlık olma yolunda ilerliyorsun demektir çünkü yaratımın ilk aracının kullanımını ve uygulamasını anlamışsındır. İstedüğün şeyi önce siz ortaya koyarak yaratırsınız.

"Elde ettikleriniz doğrudan ortaya koyduklarınız tarafından belirlenir."

Bu şu ifadenin tersten söylenişidir:

"Ne vererseniz onu geri alırsınız."

Z: Sanırım şimdi anlıyorum! Tamam, bu çok mantıklı. Yani ne yaratırsak onu elde ederiz, ancak bunun doğru olup olmadığını görmenin tek yolu, kuralı eylem halinde gözlemleyebilmek için bir süre boyunca istediğimiz bir şeyi bilinçli ve tutarlı bir şekilde yaratmaktır.

8: Bu tek yol değildir. Ancak basit ve açık bir yoldur. Ancak bunu yaparsanız, ortaya koyduğunuz şeyde hem amaçlı hem de tutarlı olmalısınız ve sonra da geri aldığınız şeye dikkat etmelisiniz. O zaman bunun varlığınızın bir gerçeği olarak doğru olduğunu göreceksiniz. Bunu bir kez bu şekilde deneyimlediğinizde, bunu ifade etmenin aptalca görüneceği kadar açık olduğunu hissedeceksiniz. Bu, "Sol eliniz vücudunuzun sol tarafındaki eldir" demek gibi bir şey olacaktır.

"Ne vererseniz onu geri alırsınız."

Bu, çağlar boyunca pek çok şekilde ifade edilmiş bir gerçektir. "Altın kural" ve "karşılıklılık yasası" olarak adlandırılmıştır. Evrendeki uygarlıkların dini metinlerinin ve etik geleneklerinin çoğunda şu ya da bu şekilde ifade edilmiştir. Şu şekilde formüle edildiğini duymuşsundur:

"Ne ekersen, onu biçersin."

Ve şu şekilde:

"Başkalarına size davranılmasını istediğiniz gibi davranın."

Aynı şeyi farklı şekillerde söyleyen başka formülasyonlar da vardır. Eğer negatif açıdan bakarsanız:

"Direndiğiniz şey devam eder."

Gördün mü? Aynı anlama geliyor. *"İstemediğiniz şeylere odaklanırsanız, onlardan daha fazla elde edersiniz"* demek gibi bir şey. Çünkü ortaya koyduğunuz şey size geri döner! Bu anlayış, seçimlerinizin sonuçlarından kaçınamayacağınızı öğretmesi bakımından karma yasası olarak adlandırılan şeyin temelini oluşturur. Aynı zamanda bolluk felsefesinin ve şu sıralar popülerlik kazanmış "çekim yasası" öğretilerinin de temelini oluşturur.

"Ne verirsiniz onu geri alırsınız."

Bu, arzu ettiğiniz yaşamı kendinize çekmek için yaşamınızda uygulayabileceğiniz basit bir gerçektir.

Z: Şu şekilde de ifade edilmiyor mu?

*"Her zaman **tam olarak** yarattığınız şeyi elde edersiniz."*

8: Hah! Evet, öyle! **Yükseliş Kayıtları**'nda bunu bu şekilde ifade ettik. Bu altın kuralın en güçlü ifadesidir ve senin ve okuyucularının şimdi almaya hazır olduğunuz gerçektir. Gördüğümüz gibi, düalite bilincinin derinliklerinde olan varlıklar, tanım gereği, yaratıcı olduklarını duymaya hazır değillerdir. Dolayısıyla bu kavram, yaşamlarında uygulayabilecekleri daha zayıf ifadelerle sunulur. Bu ilkeye göre yaşamayı seçerlerse, yavaşça uyanıp yaratıcı statülerine nihai uyanışlarına ve buna eşlik eden düalite sisteminden yükselişlerine hazırlanırken, uyumlu ve neşeli bir yaşamın tadını çıkarabilirler.

Ancak sen ve okuyucuların doğrudan ve kendi rızanızla yükseliş sürecine dahil oluyorsunuz. Eğer aslında örgü örmeyi ya da çömlek yapmayı öğrenmek istiyordysanız, **Yükseliş Kayıtları** adlı bir kitapla meşgul olmazdınız (gülüyor). Siz kendi yükselişinizden sonra buradasınız! Dolayısıyla, *"Ne verirsiniz onu geri alırsınız"* kavramını en güçlü haliyle ele alabiliriz:

*"Her zaman **tam olarak** yarattığınız şeyi elde edersiniz."*

Sizler BİR'in fraktal, holografik birer temsilcisisiniz. Yaratıcı bir varlık **olmalısınız**. Bu basitçe böyle **olmalıdır**. Tek yapmanız gereken bunu hatırlamanın bir yolunu bulmak ve size bunun böyle olmadığını söyleyen programlamayla başa çıkmaktır.

Az önce tartıştığımız şey, bu gerçeğin yaşamınızda işlediğini görmeye başlamak için iyi bir yerdir. Bir sonraki adım ise bunu Yaratılış Araçlarından biri olarak kullanmayı öğrenmektir ki bunu tartışacağımız zaman yaklaşıyor.

Z: Bu tartışmayı gerçekten dört gözle beklediğimi söylemeliyim!

8: Hem ilginç hem de faydalı olacak.

Ancak devam etmeden önce belirtmem gereken çok önemli birkaç husus var.

Z: Evet?

8: Bu bölümde tartıştığımız her şeyin temelde tek bir ana gerçekten kaynaklandığını fark ettin mi?

Z: Hangisi: BİR olan.

8: Doğru.

Benim öne sürdüğüm argüman, gerçeğin katmanları olduğudur. Zirvede tek bir mutlak hakikat vardır ve bunun altında da ondan türetilen gerçekler yer alır. Bu bölümde tartışılanlar gibi büyük gerçekler, bir bilinç olarak yaratıldığınız andan, bu gerçekleri bile salıvermeye ve sadece BİR'e dönmeye istekli olduğunuz ana kadar tüm deneyimleriniz için doğru kalacaktır. Bir kimliğiniz, bir kişiliğiniz ve bir şahsiyetiniz olduğu sürece, bu gerçeklerin geçerliliği olacaktır. Bu gerçeklerin altında, şu anda sahip olabileceğiniz ve çok daha geçici olacak pek çok başka "daha az" doğru olan gerçek vardır. Tıpkı bir şeyi öylesine şiddetle doğru kabul eden bir çocuğun bu yüzden okul bahçesinde kavgaya tutuşması ama ertesi gün bunun kendisi için artık doğru olmadığını çoktan anlamış olması gibi. Siz de sonuna kadar savunmaya hazır olduğunuz inançlara sahipsiniz, ancak çok yakında bu inançları tamamen bırakacaksınız. Küçük gerçeklerin doğası böyledir. Kısa bir süre için hizmet ederler ve sonra geçici doğaları keşfedilir. İnsanlar yükselişin belirtilerinden birinin "yanılsamaları görmek" olduğunu söylediğinde kastedilen budur. Bu böyledir. Siz uyandıkça, çevrenizdekilerin hâlâ bağlı olduğu inanç ve fikirleri salıverirsiniz. Bazı fikirlerin o kadar da doğru olmadığını görmeye başlarsınız. Onlar bu dünyanın yanılsamalarıdır. Eğer bu dünyanın dramalarına derinden bağlı kalmaya devam ederseniz, o zaman gerçekten de bunlara inanmaya devam etmeniz gerekir. Eğer bunların iç yüzünü görmeye başlarsanız, o zaman kendinizi bu dünyadaki yaşama örtülü oyunları oynamaya devam edemez halde bulursunuz. Bu, okuyucularının çoğuna olduğu gibi sana da zaten oluyor. Siyaset ve din gibi konuları artık ciddiye alamadığınızı fark edersiniz. "Haberlere" biraz kuşkuyla bakmaya başlarsınız. Para, statü, güç... bunlar artık size birkaç yıl öncesine göre çok daha az ilginç gelir. Sahip olduklarınızın ya "amaca uygun" olduğunu ya da size yük olduğunu keşfedersiniz. Ve bu böyle devam eder. Bu tür geçişler kaçınılmazdır. Dünyanızı kendiniz olan bir mercekte görürsünüz. Siz kendinizi değiştirdikçe, dünya da farklı görünür. "Gerçeğin katmanları," görüyorsunuz. Ve siz, uyananlar, daha geçici katmanların ötesini görmeye başlıyorsunuz.

Ve bundan sonra yapacağımız konuşmaların amacının büyük bir kısmı da **bu**. Sizinle hâlâ sahip olduğunuz bazı geçici gerçekler hakkında konuşacağım. Bunlardan bazıları ruhunuzun oldukça derinlerine gömülmüş durumda ve gün ışığına çıkarılmaları ve ne olduklarının görülmesi için biraz dürtülmeye ihtiyaçları olacak. Bunu yaparken, artık amacına hizmet etmeyen yanılsamaları salıvermenize yardımcı olacağım.

Z: Kulağa çok ilginç ve heyecan verici bir yolculuk gibi geliyor. Ancak 8, beni biraz rahatsız eden bir şey var. Okuyucularımıza "nasıl olduğunu" ve "nasıl olmadığını" anlatacağın. Ama bu beni endişelendiriyor. Sanki insanların seçme hakkını ve kendileri için yaratma hakkını ihlal ediyormuşuz gibi geliyor.

8: Bu iyi bir nokta ve bunu tam olarak doğru zamanda dile getirdin. İlahi Neşe'nin anlattığı bölümlerde, **Yükseliş Kayıtları**'nda sunulan şeylerin kendi bakış açısından doğru olan şeyler olduğunu ve okuyucunun kendi sezgilerine ve gerçeğine güvenmesi gerektiğini açıkça belirtmeye çok özen gösterdiğini fark etmişsinizdir. Bu iyi bir şey ve ben de bunu yineliyorum. Ancak İlahi Neşe'nin ele aldığı konular çoğunlukla "yumuşak" konulardı. Bazı felsefi konular ve benzerleri. Gerçekliğinizin zor konularına nadiren giriyordu. Öte yandan ben, bu zor konular hakkında kapsamlı bir şekilde konuşacağım. Ben gördüğümü söyleyeceğim. **Açıkçası** bu benim bakış açım olacak. Ancak benim bakış açımın neden özellikle faydalı ve geçerli olduğunu belirteceğim. Burada durup size gerçekliğinizin öyküsünü anlatmamın neden doğru ve uygun olduğunu anlatacağım. Sonrası sana ve okuyucularına kalmış. Referanslarımı kabul etmeye ya da reddetmeye karar verebilirsiniz. Ve buna dayanarak, benim bakış açımdan "ne olduğunun" gerçekliğine itibar edebilir ya da etmeyebilirsiniz.

Z: Ama 8, aradaki farkı nasıl anlayacağız?

8: Güzel soru. Size nasıl yapılacağını öğreteceğim. **Yükseliş Kayıtları'**nda söylediğim ve söyleyeceğim her şeyden **tek bir şey** çıkaracak olsanız, bunun şu olması gerektiğini söyleyebilirim:

"Sizin gerçeğiniz, kalbinizin derinliklerinde doğru olan şeydir."

Size hakikat hakkında söyleyebileceğim en önemli şey budur.

Z: Bunu açıklayabilir misin?

8: Elbette. Görüyorsunuz, her yerdeki tüm varlıklar kendileriyle ilgili bazı gerçekleri kendilerinden gizliyorlar. Çünkü eğer kesinlikle doğru olan tek şey "**BİR**" ise, o zaman ayrılık, farklılaşma, bireyleşme yaratan her şey geçici bir gerçektir. Bir yanılsamadır. Benim senden ayrı olduğum bir yanılsamadır. Senin okuyucularından ayrı olduğun da bir yanılsamadır. Hepimiz **biriz**.

Z: Takipteyim.

8: Şimdi bu ayrılık kurguları, bir şeyleri ayrı ayrı yapmamıza ve farklı bakış açlarına sahip olmamıza izin vermek için kendimiz hakkında inandığımız bu şeyler, bunlar zihnimizdeki yanılsamalardır.

Onlarda yanlış bir şey yok. Bunu yapmamız BİR'in amacına hizmet eder. Ancak yine de bunlar birer yanılsamadır ve zihnimizde yer alırlar.

Z: Anladım.

8: Şimdi Bilinmezlik Perdesi'nin ne olduğunu düşünüyorsun?

Z: Hım! Bu bir zihin yanılsaması!

8: Evet öyle. Pek çok ortak yanılsama vardır. Paylaşılan yanılsamalarımızın sonuçlarına "konsensüs¹⁴ gerçekliği" diyoruz. Bu, içinde yaşadığımız gerçekliği oluşturan yanılsamalar konusunda hepimizin hemfikir olduğu anlamına gelir. Ve böylece bu gerçekliği birlikte yaratırız. İki veya daha fazla varlık birbirlerine paylaşacakları şeyler yaratma izni verdiğinde, bu deneyime birlikte yaratma denir.

Şimdi Perde hakkında anlamanız gereken şey, onun aslında bilinçli ve canlı olduğudur. Şu anda olduğunuz gibi Perdenin arkasında olabilmeniz için, Perde Tutucusu ile birlikte yaratıyor olmanız gerekir. Bu şekilde, neyi bilip neyi bilemeyeceğinizle ilgilenmeyi bırakabilirsiniz. Bu anlaşmaya girersiniz ve sonra gelip oyunu oynarsınız. Perde Tutucusu kuralı doğru kılmak için çalışır, bu sebepten herkesin birliğinin gerçeğini fark etmeyebiliyorsunuz.

Z: Vay canına.

8: Ama şimdi... Bilinmezlik Perdesi'nin ne olduğunu tekrar söyler misin? Az önce söyledin ya?

Z: Bunun bir zihin yanılsaması olduğunu söyledim.

8: Doğru. Yani zihin tüm bu ayrılık yanılsamalarının bulunduğu yerdir. Zihin, oynadığınız oyunları oynamanıza izin veren tüm karmaşık yapıları tuttuğunuz yerdir. Zihin tüm bu anlayışların ve karmaşıklıkların yeridir. Zihin analiz eder ve indirgeyici akıl yürütmelerde bulunur.

¹⁴ Konsensüs, tartışmalı bir konuda uzlaşılarak ulaşılan genel görüş birliği, uzlaşma anlamına gelmektedir.

Zihin **anlar**.

Ancak...

Kalp **bilir**.

Kalbiniz tüm yanılsamalar arasından ilerleyeceğiniz yoldur. Kalbiniz doğrudan BİR'e ve herkesin birliği olan en büyük gerçeğe bağlıdır. Eğer zihninizin tüm gevezeliklerini durdurursanız, varlığınızdaki tüm gürültüyü susturursanız, kalbinizin söyleyeceklerini duymak için yeterince uzun süre **susmayı** öğrenirsiniz; o zaman onun **birlik** özlemiyle haykırdığını duyarsınız. BİR'in sonsuz, ezici, mutluluk verici sevgisi için.

Kalbiniz bu en büyük gerçeği biliyor ve asla unutmadı.

Hissedebiliyor musun?

Kalbine bakıp bunun doğru olduğunu bilebilir misin?

Z: Evet. Evet, kesinlikle yapabilirim.

8: Yükseliş sürecine dahil olan diğer kişiler de bunu yapabilmelidir. Yükseliş sürecinin kendisi kalbinizin çağrısına yanıt vermenizdir. Kalbiniz sizi eve çağırır ve siz de yanıt vermeye başlarsınız.

Bu nedenle size aktarmaya çalıştığım derin gerçek şudur:

"Kalp bilir."

Sizin işiniz kalbinizi dinlemeyi öğrenmektir. Eğer bunu yapabilirsiniz, o zaman her zaman her konuda gerçeğinizi bilebilirsiniz. Çünkü kalbiniz aracılığıyla İçsel Benliğinize, İçsel Benliğiniz aracılığıyla Tanrı Benliğinize ve Tanrı Benliğiniz aracılığıyla da herkese ve her şeye, her yerde, her zaman bağlısınız. Her şeyin birliğine bağlısınız. Kalbiniz tüm gerçeğe ve tüm bilgiye doğrudan bir hattır. Sadece **dinlemeyi** öğrenmelisiniz!

Z: Peki bunu nasıl yapacağım 8?

8: Bu disiplin gerektirir. Sizi rahatsız etmemesi için zihninizi susturmayı öğrenmeli ve sonra da kalp portalınızı açmayı öğrenmelisiniz ki netlik aradığınız konuları kalbinize getirebilesiniz ve gerçeğinizin ne olduğunu **bilesiniz**.

Kalbiniz sizinle duygular aracılığıyla konuşur. Kalbinizle hissetmeyi öğrenmeniz gerekir. Kalbiniz genişlediğinde, rezonansa girdiğinde ve rezonansa girmediğinde nasıl hissettiğini hissedin. Bir düşünceyi kendi gerçeğinizle test etmeniz gerekirse, basitçe yaptığınız şeyi durdurun, gözlerinizi kapatın, zihninizi sakinleştirin ve kalbinizdeki his için hazır olun. Sonra test etmek istediğiniz düşünceyi zihninizde tutun ve kalbinizin nasıl hissettiğini hissedin. Eğer "doğru" hissediyorsanız, o zaman sizin için doğrudur. Eğer rahatsızlık veriyorsa, o zaman dikkatli olmalısınız. Ve eğer tamamen yanlış hissediyorsanız, o zaman uzaklaşmalısınız.

Bunu uygulayın. Hayatınızdaki her şeyde olduğu gibi, bunu da ne kadar çok yaparsanız, o kadar iyi yapmaya başlarsınız. Çok geçmeden kalbiniz sizinle anlamlı bir şekilde konuşacak çünkü ona gerçekten dinleyerek saygı gösteriyorsunuz. Kalbinizi dinleme konusunda gerçekten iyi olmak, sahip olabileceğiniz en değerli araçtır. Önünüzdeki yolculuk için bundan daha önemli neredeyse hiçbir şey yoktur.

(Zingdad'ın notu: Kalbinizi dinlemek yardıma ihtiyacınız olduğunu hissettiğiniz bir konuya, size yardımcı olmaktan büyük memnuniyet duyarım! Yükseliş Kayıtları'nı yazmaya başladığımdan bu yana bir dizi rehberli meditasyon hazırladım ve bunlardan

bazıları özellikle kalbinizi dinlemeniz için size rehberlik edebilir. Mevcut meditasyonlara göz atmak için lütfen web sitemdeki [Rehberli Meditasyonlar](#) bölümünü ziyaret edin.)

Z: Teşekkür ederim 8. Bunun için gerçekten minnettarım.

8: Benim için bir zevk. Gerçekten büyük bir zevk. Ama artık bu tartışma çok uzadı. Burada bitirelim. Bundan sonraki bölümlerimizde bizi çok heyecanlı bir yolculuk bekliyor.

Z: Dört gözle bekliyorum 8. Bu inanılmaz ve güzel bir bölüm oldu. Gerçekten çok beğendim. Yakında tekrar konuşuruz.

8: İyi o zaman. Seni seviyorum. Bir dahaki sefere kadar...

* * * * *

9. Mistik Bir Ara

Zingdad: 8?

8: Evet?

Z: Biraz zorlanıyorum.

8: Pekâlâ. Ne hakkında?

Z: 8. bölümü tekrar okuyordum ve **Yükseliş Kayıtları'**nı alabilmem (sezgisel sohbet yoluyla) için şüphelerimin ve korkularımın üstesinden nasıl geldiğimden bahsettiğin yere rastladım. Ve sen bunu söylediğinde kendimi oldukça iyi hissetmiştim. Ancak, o bölümü bitirip bir sonrakine hazırlanma sürecinde düşünmek için biraz zamanım oldu. Ve kendimi biraz sahtekâr gibi hissediyorum. Çünkü **hâlâ** bir sürü kuşku var. Ve düşündükçe daha fazla şüphe duyuyorum. Ve geçmişte bir şeyleri nasıl yanlış yaptığımı düşününce, işleri yine berbat edebileceğimden korkuyorum. Sonra senin ve İlahi Neşe'nin bana söylediği şeyleri düşünüyorum ve... neden sadece inanamıyorum... bilirsin... neden basitçe inançlı olamıyorum?

O zaman kendimi daha da büyük bir sahtekâr gibi hissediyorum çünkü burada bu kitabı yazıyorum, burada bu bilgileri alıyorum ve **benim** bile bunlara inancım tam değil! Ve benim bile şüphelerim varsa, okuyucularımın bu şeylere inanmasını nasıl bekleyebilirim? Sonra da delirmiş olmam gerektiğini düşünüyorum çünkü önceki bölümlerde anlatılanların hepsini kendi kendime üretmiş olamayacağımı **biliyorum**. Bunu yapmanın benim kapasitem dahilinde olmadığını **biliyorum**. Bu yüzden bu sözler senden ve İlahi Neşe'den geliyor **olmalı** ama o zaman neden hâlâ şüphe duyuyorum? Dönüp dolaşıp aynı yere geliyorum.

İşte sorun bu. Çok büyük bir sorun değil ama beni rahatsız ediyor ve kalbimde bir ağırlık hissediyorum. Bu yüzden bir sonraki bölüme geçmeden önce bu konuda gerçekten bir çözüm bulmak istiyorum.

Yardım edebilir misin?

8: Evet.

Başlangıç olarak, birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım. Öncelikle, son bölümde şüphelerini ve korkularını büyük ölçüde salıverdiğini ve bunun sonucunda **Yükseliş Kayıtları'**nın yazımını üstlenemediğini söylemiştim. Ve bu doğrudur. Bu sohbetleri, korkuları ve şüpheleri salıvermeye gerçekten başlamadan bu bilgileri bir ay öncesinde bile almış olamazdın. Hazır olduğunda başladın. Ayrıca, **Yükseliş Kayıtları'**nı yazmanın bir sonucu olarak, korkularının ve şüphelerinin geri kalanını salıvereceğini ve böylece gerçek yaratıcı doğana uyanabileceğini de söyledim.

Bunu söylediğimi hatırlamıyor musun?

Z: Evet, bu kulağıma tanıdık geliyor.

8: O halde şimdi eğer korkularının ve şüphelerinin geri kalanını salıvereceğimizi söylediysem, o zaman salıverilmesi gereken bazı şeyler olduğunu bildiğim ve bunlarla ilgili olarak sana

yardım etmeyi amaçladığım anlamına geliyor olmalı. Ve işte bugün buradayız ve sen tam da bu konu hakkında konuşmaya ihtiyaç duyuyorsun. İşte bu mükemmel. Tam zamanında geldi. Ve hayır, kitabı yazmaya geri dönmeden **önce** bunu benimle çözmen gerekiyor. Bunu benimle şimdi çözüyor olman kitabı yazmaktır ve ele alabileceğimiz diğer konular kadar önemlidir. Bu konuşma aslında 9. Bölüm.

Z: Gerçekten mi?

8: İlahi Neşe söylemişti:

"Mükemmelliği göremiyorsanız, resme çok yakından bakıyorsunuz demektir."

Karanlık Diyarlılar ile ilgili bölümde bunun sana ne kadar doğru geldiğini hatırlıyor musun?

Z: Evet.

8: Bu durum, bu bölüm için de geçerli olacak. Bu bölüm bir nevi şüphe hakkında. Şüphe ile başlıyor ve bir mistik olduğunu fark etmenle sona eriyor.

Z: Bir ne?

8: Bir mistik.

Z: Özür dilerim, ne dediğini duydum. Kafa karışıklığımı kastediyordum. Seninle şüphe duymam hakkında konuşarak nasıl bir mistik **olduğumu** fark edeceğimi bir kenara bırak, bir mistiğin ne **olduğundan** bile tam olarak emin değilim.

8: Tamam. Bu dizüstü bilgisayarda internete erişimin var. Beş dakikanı ayırıp mistisizmin ne olduğuna dair hızlı bir araştırma yap ve bana söyle.

(Bunu yapıyorum. Kelimenin tam anlamıyla beş dakikamı ayırıyorum ve en basit fikri ediniyorum.)

Z: İnternette öğrenebildiğim kadarıyla, bir mistik, ilahi olanla doğrudan, kişisel bağlantı arayan biri gibi görünüyor. Dini doktrinlerin müdahalesi olmadan Tanrı ile temas arayan (veya bulan) biri. Ayrıca bir mistiğin "gizem okulları" ile bağlantılı olmasıyla ilgili bir şey de var. Bu terimi daha önce duyduğumu hayal meyal hatırlıyorum ama bunun ötesinde, bu okulların ne olduğu veya ne öğrettikleri konusunda hiçbir fikrim yok.

Yani mistisizm büyük bir gizemle ilgili gibi görünüyor.

Bu da makul çünkü benim için her şey biraz gizemli!

8: Tamam. Bu sohbetin amaçları doğrultusunda yeterince anlayış kazandın.

Şimdi "gizem" kelimesinin kısa bir tanımına ihtiyacımız var, eğer lütfedersen.

Tamam, bakacağım.

(Ki öyle yapıyorum.)

"Gizem" kelimesinin genel olarak ne anlama geldiğini buldum:

Bir sır. Bilinmeyen veya açıklanamayan bir şey. Merak uyandıran bir şey. Sadece ilahi vahiyle bilinebilecek bir şey.

Ve ilginçtir ki, bu kelime aslen Yunanca "inisiye¹⁵" anlamına gelen *mustēs* kelimesinden türemiş.

8: Bu ilginç, değil mi?

Pekâlâ. Şimdilik bunları burada bırakalım. Doğrudan senin yaşadığın zorluğa geçmek istiyorum. Şüphe ile mücadele ettiğini söylüyorsun. Bana şüphenin nereden geldiğini düşündüğünü söyleyebilir misin?

Z: Bence bu korkudan kaynaklanıyor.

8: Bu bana göre biraz fazla basit. Şuna ne dersin?

"Şüphe, kesinliğe olan bağlılıktan doğar."

Ya da bunu olumsuz olarak ifade edebilir ve şöyle diyebilirim:

"Şüphe, belirsizliğe karşı dirençten kaynaklanır."

Z: Tamam. Bir saniye bunu düşünmeme izin ver. Emin olmadığım pek çok şey var. Örneğin komşumun bu sabah kahvaltıda ne yediğinden tamamen emin değilim. Ama bu sorun değil çünkü bunun benimle bir ilgisi yok. Buna hiçbir bağlılığım yok. Buna kıyasla, İlahi Neşe'nin gelmekte olduğunu söylediği ikinci Tekillik Olayını deneyimleyeceğimden de emin değilim. Ama bunun gerçekleşmesini gerçekten ama gerçekten istiyorum! Bu benim Eve dönüş yolumu bulmamın bir ölçütü. İşleri doğru yaptığının bir kanıtı. Ve aynı zamanda en harika, en şaşırtıcı deneyim. Yani...

8: Yani, belirsizliğe direniyorsun. Bir yandan heyecan var çünkü "*vay canına, gerçekleşirse ne kadar harika olur*", diğer yandan korku var çünkü "*hayır hayır, ya gerçekleşmezse?*"

Z: Tamamdır. Aynen öyle. Senden ve İlahi Neşe'den aldığım tüm bilgiler için de aynı şey geçerli. Her zaman %100 doğru olup olmadığını bilmemin gerçekten bir yolu yok. Yani bu konuşmaların sadece benim hayal gücümün bir ürünü olup olmadığını bilmiyorum. Tanrı aşkına, **senin** benim hayal gücümün bir ürünü olmadığından bile emin değilim.

8: Ama burada "*Ben varım!*" diyecek bir "ben" olması, var olduğumun yeterli kanıtı değil mi?

Z: Hayır... çünkü burada olan "sen" sadece benim zihnimin içinde "buradasın".

8: Ama bir önceki bölümde sen... ah... boş ver. Aslında seninle biraz eğleniyordum ama belli ki havanda değilsin.

Z: Oh, doğru. Tamam, şakayı anladım (biraz gülümser).

Belki o zaman sana daha somut bir örnek verebilirim. "Dağ Deneyimimin", ne kadar şaşırtıcı olsa da sadece bir kerelik bir şey olmadığını nasıl bilebilirim? İkinci bir Tekillik Olayı olacağını nereden bileceğim? Ve okuyucularım (eğer yaşamamışlarsa) **kendi** Tekillik Olayı deneyimlerini yaşayacaklarını nereden bilecekler? **Herhangi bir şeyi** nasıl bilebiliriz? Şüphe etmekten nasıl vazgeçeriz?

8: Yani şüphe ediyorsun... ve sonra da şüphe ettiğin için kendini yargılıyor musun?

Z: Evet. Çünkü benim inançlı olmam gerekiyor.

¹⁵ İnisiyasyon ya da kılavuzluk çeşitli kaynaklarda bireyin spiritüel gelişimi için, spiritüel tesiri alıp aktarabilen bir üstadın kontrolü altında, bir düzen ve disiplin içinde eğitimi şeklinde tanımlanmaktadır. Sözcüğün kökeni Latince "bir yere girme, kabul edilme" anlamındadır. Öğrenci inisiyasyonu tamamladığı zaman inisiye olur.

8: Öyle mi? Emin olmadığın bir şeyle karşılaştığında, "sadece inanman" mı gerekiyor? Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?

Yarın sokakta biri sana yaklaşırsa ve sadece yüz dolar karşılığında, sürüldüğü her şeyi som altına çevirecek sihirli bir krem satmayı teklif etse, ona inanır ve parayı verir miydin?

Z: (gülüyor) Hayır, tabii ki önce uygulamasını görmek isterdim.

8: Tamam, ama şimdi gerçekten dürüst ol; eğer bunu uygulamada görseydin, o zaman parayı ona verir miydin?

Z: Doğrusu, hayır. Her şeyi altına çevirebilen sihirli krem diye bir şey olduğuna inanmıyorum. Bu mümkün değil. Altın olmayan atomları nasıl altın atomlarına dönüştürebilirsiniz? Nükleer reaksiyon ya da onun gibi bir şey ile mi? Altın atomuna dönüşmesi için her bir atomdan kesin sayıda atomik parçacığı nasıl ekler ya da çıkarırsınız? Bu saçmalık. Tam olarak bunun yapıldığı tamamen ikna edici bir gösterime tanık olsaydım, ya yeteneklerini şüphe duymayanları parasız bırakmak için kullanan çok yetenekli bir illüzyonisti gözlemlediğimi ya da belki de ayrıntılı bir şakanın hedefi olduğumu düşünürdüm.

Düşündüğümde, parayı teslim edebileceğim tek koşul, bu sihir maddesini kullanarak değersiz hurdalardan bin dolar değerinde altın yaratmama, satmama, elde ettiğim parayı ona vermeme ve sonra sihirli kremi alıp gitmeme izin vermesidir.

8: Bu akıllıca. Hayatında sana oldukça iyi hizmet etmiş olan da aynı türden bir zekâ. İyi kararlar almanı sağladı, öyle ki nadiren senden faydalanıldı ya da aptal yerine konuldun. Yani bu iyi ve yararlıdır. Ve bu *akıllı olma durumu* yalnızca belirsizliği doğru bir şekilde irdelemenin bir sonucu olarak ortaya çıkar. Sunulan bilgilerle başlarsınız. Sonra bilmediğiniz ya da anlamadığınız şeyleri bildiklerinizle tartarsınız. Eğer belirsizliği zaten bildiklerinizle çözebiliyorsanız, o zaman tamam. Belirsizliği çözemiyorsanız ama çok da önemli değilse (komşunun bu sabahki kahvaltı menüsüyle ilgili örneğin gibi) o zaman omuz silkersiniz. Ancak gerçekten önemliyse -sizi zengin edebilecek krem örneğimiz gerçekten önemliyse- o zaman kendinizi şüphe ederken bulursunuz. Ve örneğimizde, şüphelerini, sihirli kremi satın almama kararına varacak şekilde olayları anlamlandırma sürecini yönlendirmek için kullandın.

Yapmadığın şey, sadece inanmaktı. Sadece inanmak. Parayı öylece vermek.

O halde sana sorum şu: J-D (İlahi Neşe) ve benim seninle paylaştığımız fikirler ve kavramlar söz konusu olduğunda neden farklı davranmayı bekliyorsun?

Z: Bu ilginç. Nedenini bilmiyorum.

8: O zaman sana nedenini söyleyeyim. Zihninde "gerçek" şeyleri "ruhani" şeylerden ayırıyorsun. Ve "gerçek" şeyler gerçek bir kanıtı ihtiyaç duyarken, "ruhani" şeylerde sadece inançlı olman ve inanman gerektiğini hissediyorsun. Bunun nedeni de dinin etkilerinden mustarip olmanızdır. Dünyanızdaki dinlerin çoğu, şüphenin "kötü" olduğu fikrini yaymak için oldukça sıkı çalışıyor. Ama öyle değil. Sadece iş için kötüdür. Onların işleri için. Eğer bir dine mensupsanız ve kendinizi şüphe duyarken buluyorsanız, o zaman olan şey, dinin sunduğu yanıtların sizi tatmin etmediğini fark etmenizdir. Size sundukları bilmediğiniz ya da anlamadığınız şeyler, zihninizde, bildiğiniz şeylerle çözümlenemez. Tanrı ve ebedi ruhunuz hakkındaki gerçek oldukça önemli bir şey olduğu için, bunu görmezden gelemeyeceğinizi fark edersiniz. Bilmek zorundasınızdır. Bu yüzden şüphe duyarsınız. Şüphelerinizin peşinden gitmeyi seçerseniz bu, dinler açısından sorun teşkil eder. O zaman başka bir yerde sizi tatmin edecek cevaplar bulabilirsiniz. Ve eğer o dinin dışında daha iyi yanıtlar bulursanız, o dini terk

edebilirsiniz. O zaman size söylediklerini yapmayı bırakırsınız. O dinin liderlerinin büyük gündemleri tarafından kontrol edilmeyi bırakırsınız. Ve tabii ki onlara para vermeyi de bırakırsınız. Dolayısıyla dini liderlerin, insanların şüphe etmesinden ve şüphelerinin peşinden giderek onların sunduklarına göre daha yeni ve farklı cevaplar aramasından pek hoşlanmamaları garip değildir. Bu yüzden oldukça kurnaz bir strateji geliştirirler: insanlara şüphenin kötü olduğunu söylemek. İnsanlara bunun kötü bir zihin yapısının ya da şeytanın iş başında olduğunun kanıtı olduğunu söyleyin. Şüphe duydukları için kendilerini gerçekten kötü hissetmelerini sağlayın. Sonra insanlar şüpheye düştüklerinde ve soru sorduklarında kendilerini o kadar kötü hissedecekler ki sorularına yanıt aramaya çalışmayacaklardır. Şüphelerinin varlığını doğuştan günahkâr olduklarının kanıtı olarak kabul edeceklerdir. Sonra da "iyi" olmak için ekstra çaba sarf edeceklerdir. Çoğunlukla da şüpheleriyle başa çıkabilmek için inançları konusunda fanatikleşeceklerdir. Zekice, değil mi?

Z: Belki. Ama bu pek hoş değil, değil mi?

8: Eğer dinlerin dünyanızda "iyilik" ile yayıldığını düşünüyorsanız, o zaman gözlemden son derece uzaksınız demektir. Dinlerin üzerine kurulduğu orijinal öğretilerin herhangi bir iyilik içermediğini söylemiyorum, çünkü içerdikleri açık. Ve çeşitli dinler adına yapılan bazı iyilikler olmadığını da söylemiyorum, çünkü açıkça var. Ancak dinin asıl amacının kitleler üzerinde güç ve kontrol sahibi olmak olduğu gerçeğini görmezden geliyorsanız, o zaman kafanızı kuma gömmüşsünüz demektir.

Ancak bu bölüm aslında dinle ilgili değil. Aslında dine karşı da değilim çünkü onun da oynayacağı bir rol var ve burada hiç kimse aslında kurban değil. Şu anda aslında belirtmek istediğim tek şey, dinin gezegensel ruhunuzu şekillendirmede yaygın bir etkiye sahip olduğudur. Ve ruhani kavramları sorgulamanızın dinin çıkarlarına çok aykırı olduğu göz önüne alındığında, şüpheye karşı önceden programlanmış olumsuz bir tepkiye sahip olmanız şaşırtıcı değildir.

"*Şüphe etme, sadece inan!*" derler size. Ancak hayatın başka herhangi bir alanında, sadece size söylenene inanırsanız, sonunda sahip olduklarınızdan mahrum kalırsınız. Ve böylece küçük bir nevroz doğar:

Kendinize, "Ruhani konularda sadece inançlı olmalıyım, ama diğer her alanda aklımı başıma almalı ve kendi deneyimlerime güvenmeliyim" dersiniz.

Ama bu açıkça aptallık! Ruhaniyetinizden daha **gerçek** bir şey olabilir mi? Kendi gerçek doğanız -ruhsal benliğiniz- en gerçek şeyiniz olmalıdır! Öyleyse neden **her zaman** sadece kendi gerçeğinize ve kendi deneyiminize güvenmeyesiniz?

Şimdi bu programlamanın bir kısmını iptal etmemiz gerekiyor. Maneviyat ile gerçek yaşamı uzlaştırmak zorundayız. Bu din adamlarını ve onların doktrinlerini sizinle ruhunuz arasından, sizinle BİR'in, gerçekte ayrılmaz bir parçası olduğunuz Kaynak-Tanrı'nın arasından çıkarmamız gerekiyor. Çünkü gerçekten de kalbinizde olanı, kendi nefesiniz kadar yakınınızda olanı bilmek için kadim metinleri olan başka birine gitmeniz gerekmesi ne kadar aptalca, değil mi?

Z: Bu alışılmamış bir fikir gibi görünüyor.

8: Düaliteye daha derinden girmek isteyenlerin bunu yapmaları uygundur çünkü onlar kendileri için kurban durumu yaratmaktadırlar. "*Ben kendi gerçeğime sahip değilim, başkası benim için sahip olmalı!*" diyerek düalitenin daha da derinlerine inerler.

Bu yüzden de her zaman kendilerine neyin doğru olduğunu söyleyecek uzmanlar ararlar: din adamları, politikacılar, avukatlar, doktorlar, bilim insanları ve benzerleri. Bu otoriteler onlara kendi gerçekliklerinde ne olduğunu söylemelidir. Ancak bu yoğunluktan yükselmek isteyenler için durum böyle değildir. Uyananlar başka bir varlığın bakış açısını tabii ki dikkate alabilir; onlarla paylaşabilir ve onlardan öğrenebilirsiniz. Ancak Tanrı, ilahi olan ve birlik ile bağlantı yalnızca doğrudan ve kişisel olarak gerçekleşebilir.

Yükselenler için "ruhaniliği" "yaşamdan" ayırmaya çalışmaktan vazgeçmek uygun olur. Uyanan varlık için tüm yaşam "ruhani" hale gelir. Örneğin, burada bilincin üst yoğunluklarında bulunan bizler için "maneviyat" ya da "din" diye bir kavram yoktur çünkü **her şey** "manevidir". Ve din -bağlı olmamız gereken bir dizi doktrin ve inanç olarak- bizim için tamamen anlamsızdır. Gördüğümüz gibi, her şey BİR ile ilişki içinde gerçekleşir. **Her şey** Tanrı'ya hizmet içindir. Bunun hakkında düşünmemiz, dindar olmaya çalışmamız ya da bunun için zaman ayırmamız gerekmez. Oldukça basit bir şekilde, başka bir şey yapamayız zaten.

O halde buradaki düşüncemi tamamlamama ve şunu söylememe izin ver: Şüphe duyduğun için kendini yargılama halini serbest bırak. Bu yargı gereksizdir, ters etki yapar ve sana acı verir. Şüphe ediyorsun çünkü bilmiyorsun. Konuyu açıklamak için bir sonraki Tekillik Olayını örnek olarak kullanmama izin ver. İlahi Neşe sana bunu açıkladığında ve sen bunun gelmekte olduğunu ve ne anlama geldiğini anladığında, bu olasılık karşısında heyecanlanman ve mutlu hissetmen oldukça doğaldır. Daha sonra bunun hakkında düşünmen ve meraklanman da oldukça doğaldır. "Bu konuda hiçbir şey bilmediğini" fark etmek, bu belirsizliktir.

Şimdi, eğer bunun doğru olduğunu hararetle ummaya başlarsan, hatta belki de iyi olman için bunun doğru olması gerektiğine inanırsan, o zaman belirsizliğe odaklanmaya başlarsın. Kendini ona bağlamaya başlarsın. İçini kemiren bir şüphe haline gelir. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, artık bu şüphenin kendisinin de kötü olduğuna karar verirsin.

Böyle yaparak bir nevroz yaratırsın. Şüphe duyarsın ama şüphenin kötü olduğunu düşünürsün, bu yüzden şüphe duymayı bırakmaya çalışırsın ama kesinlik yaratamazsın, bu yüzden daha da fazla şüphe duyarsın. Ve böylece kendini benim "zayıflatıcı şüphe" dediğim şeyin içinde bulursun.

Hatırla, geçen bölümdeki türetilmiş gerçeklerden biri "*Ne verirseniz onu geri alırsınız*" idi.

Z: Evet. Hatırlıyorum.

8: Ve bunun sonucu olarak, "*Direndiğiniz şey devam eder*" ifadesi de aynı derecede doğru idi.

Z: Doğru.

8: Yani şüphe duyuyorsanız, ya bu konuda bir şey yapabilirsiniz ya da şüphenin kendisine odaklanabilirsiniz. Eğer şüphenin kendisine odaklanır ve onunla boğuşursanız, o zaman "devam eder". Daha fazlasını elde edersiniz. Ve şüpheniz hakkında, şüphenin kendisinin yanlış olduğunu söyleyen bir yargıya sahip olmak, şüpheyi odaklanmanıza neden olur. Büyük olasılıkla bir "zayıflatıcı şüphe" atağı geçirirsiniz.

Dönüp durursunuz. Şüphe etmeye ve bu konuda kendinizi kötü hissetmeye devam edersiniz. Tüm bunların nedeni içinizde bir yerlerde şüphe duymamanız gerektiğini düşünmenizdir.

Sapkın. Tuhaf. Ve pek de işe yarar değil.

Z: Vay canına! Anlıyorum. Tamam. O zaman bu yargıyı bırakmak istiyorum. Belki de başka bir Tekillik Olayı yaşayacağıma dair şüphe duymamda bir sakınca yoktur...

8: Şüphelerinin ayrıntılarını bir an için bir kenara bırakalım. Daha ziyade perde arkasında neler olup bittiğine bakalım.

Geleceği biliyor musun?

Z: Şey... Hayır.

8: Gelecekte ne olacağına dair herhangi bir kesinlik var mı?

Z: Hayır.

8: Gelecek üzerinde kontrol sahibi olduğunuzu hissediyor musun?

Z: Hayır.

8: J-D ve benim bu konuşmalarda seninle paylaştığımız içerik hakkında doğrudan ve kişisel bilgin var mı?

Z: Hayır. Bilseydim, bana anlatmana gerek kalmazdı.

8: Yani, bu noktada kendi içinde bunlardan emin olmanın bir yolu yok mu?

Z: Hayır.

8: Pekâlâ, işte bu kadar. Sahip olduğun şey belirsizliktir ve bu koşullar altında belirsizlik tamamen makuldür. Sorun senin bağlılığında ortaya çıkıyor. Bu bilgi hakkında kesinlik istiyorsun. Ancak henüz anlamadığın şey bunun gerçekte olamayacağıdır. J-D ve benim sana anlattığımız şeyler ve belki de daha da önemlisi Adamu'nun sana anlatacağı şeyler, öylece inanman gereken inanç maddeleri olarak kabul edilmemelidir! Bunlar, deneyimlerimiz sonucunda doğru olduğunu bildiğimiz şeylerdir. Ve bu şeyler senin deneyimlerinde olmadığı için, şaşkınlık, hayret ve merakla karşılık vereceğini bilerek bunları seninle paylaşıyoruz. Bunlar sana test edebileceğin, deneyebileceğin ve senin için de iyi ve doğru olup olmadıklarını görebileceğin hediyelerimizdir. Yolculuğun ilerledikçe, bunları, yani hediyelerimizi kendi gelişimin için araçlar olarak kullanabilirsin.

Demek istediğim şu ki, meselenin özüne indiğimizde, yaptığımız tek şey sana bakış açılarımızı sunmak. Kendini ve gerçekliğini yaratabileceğin yolları sunan bu armağanları kullanıp kullanmayacağına karar vermek sana kalmış. Biz senin için yaratamayız. Ve kendimiz için yarattıklarımızdan daha başka bir şey yaratma hakkını da senden alamayız. Bu çok saçma olur. İlahi Neşe, 8 ve Adamu dünyanın yaratıcıları değil ve senin ve Dünya'daki diğer herkesin ne yaratacağından ya da yaratmayacağından kesinlikle sorumlu değil.

Dolayısıyla burada yaptığımız tek şey, sen bir deneyim yaratıp **bunu** kendin için **gerçek kılan kadar**, senin için bazı farklı olasılıklara ışık tutmaktır. Yani, kendin için gerçek bir şey yaratana kadar, belirsizliğin doğru, iyi ve sağlıklıdır.

Sağlıksız olan, belirsiz sonuçlara bağlanman ve daha da kötüsü, belirsizlik içinde olduğun için kendini yargılamandır. Bunu yapmayı seçmen **yanlış** değildir. Sadece seni olmak istediğin yere götürmez. Ve sana zarar verir. Dediğim gibi, sağlıksızdır.

Z: Anlıyorum 8. O halde bunu yapmayı bırakmak istiyorum. Emin olmadığım şeylere olan bağlılığımıza takılıp kalmayı bırakmak istiyorum. Ve eğer şüphe duyarsam, bunun için kendimi yargılamayı bırakmak istiyorum.

8: Mükemmel. İşte bu bölümde sana bu konuda yardımcı olacağım. Belirsizliği daha iyi anlamana yardımcı olacağım. Sana onun gücünü ve ihtişamını öğreteceğim. Bunun sonucu artık belirsizlik yaşamaman ya da bir daha asla şüphe duymaman **olmayacaktır**. Sonuç,

belirsizliği kucaklaman ve onu harika yeni şekillerde kullanmayı öğrenmen olacak. Onu inanılmaz bir armağan olarak görmeye başlayacaksın.

Z: Gerçekten mi 8? Buna inanmak oldukça zor.

8: Öyle mi? O zaman meydan okumanı kabul ediyorum (gülüyor)!

Başlangıç olarak, varsayımsal bir durum yaratalım:

Karanlık ve aysız bir gecede bir kamp ateşinin yanında oturduğunu hayal et. Sadece ateşin ışığının kasveti delip geçtiği kadarını görebiliyorsun ve başka bir ışık kaynağın yok.

Ne yaparsın? Ateşe daha da sokulur ve sıçrayan her gölgede korkuyla titrer misin? Yoksa karanlık, bilinmeyen manzaraya merakla mı karşılık verirsin?

Eğer korku hissedersen, olduğun yerde kalırsın. Muhtemelen karanlığa bile **bakmazsın** çünkü bu seni huzursuz eder.

Eğer korku yerine eğlenceli bir merak hissediyorsan, o zaman hiç düşünmeden ayağa kalkar ve karanlığa doğru ilerlersin. Gözlerinin karanlığa alışmasına izin verir ve kendini yeni keşiflere açarsın. Bunu yaparken de çevrenle ilgili bilgilerini genişletirsin. Ve yeni şeyler öğrendikçe aslında kendini de genişletmiş olursun!

Şimdi bu tabii ki sadece varsayımsal bir durum. Kimsenin gözü kara olması ve gecenin karanlığında tökezlemesi gerektiğini söylemiyorum. Ben sadece bilinmeyene nasıl yanıt verileceği ile ilgili bir noktayı örneklendiriyorum. Eğer buna sevinçle karşılık verirsiniz, Benliğin genişlemesini deneyimlersiniz. Buna korkuyla karşılık verirsiniz, Benliğinizde bir daralma yaşarsınız.

Şimdi anlamanız gereken şey, yaşam deneyiminizde büyük miktarda "bilinmeyen" olduğu ve her zaman olacağıdır. Her zaman ve sonsuza dek emin olamayacağınız çok şey olacaktır.

Z: Gerçekten mi 8? **Her zaman** mı? Senin gibi biri için bile mi?

8: (gülür) Tanrım, evet! Açıklamama izin ver: BİR sonsuzdur, değil mi?

Z: Doğru.

8: Ve BİR'in içinde sonsuz bir çokluk var, değil mi?

Z: Evet...

8: Ve değişim değişmeyen tek şey olduğundan, tüm bu çokluk ebediyen ve sonsuza dek değişmekte, genişlemekte ve büyümektedir. Değil mi?

Z: Doğru.

8: Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Bu, BİR'in sonsuz olduğu ve yine de sonsuz bir hızla genişlediği anlamına gelir! Bunu kavramaya çalışmak bile akıllara durgunluk veriyor. Ve elbette bu, herhangi bir varlığın algısal alanının ötesinde "dışarıda" inanılmaz derecede büyük miktarda şey olduğu anlamına gelir. Ve "dışarıda" olan şey gittikçe daha da artıyor! Ve siz ne kadar hızlı büyür, öğrenir, deneyimler ve anlarsanız anlayın, "bilinmeyen" her zaman sizden daha hızlı büyüyecektir. Çünkü ne kadar hızlı "genişlerseniz", BİR'i o kadar genişletirsiniz ve BİR'in diğer tüm yönlerinin büyümesine o kadar hızlı yardımcı olursunuz. Bu gerçekten müthiş güzel bir şey. Gizem derinleşir ve genişler.

Yani evet, kesinlikle, **her zaman** daha fazla bilinmeyen, incelenmemiş ve keşfedilmemiş bölge vardır. Her zaman yenilik vardır. Her zaman gizem vardır. Ve gizem, kişisel perspektiften

bakıldığında, belirsizliktir. Asıl soru, buna nasıl yanıt vermeyi seçeceğinizdir. Ondan korkarak geri mi çekileceksiniz yoksa onu neşeyle mi keşfedeceksiniz? Bu size kalmış bir şey. Ve her zaman olduğu gibi, yarattığınız şeyi tam olarak elde edecek ve yaratımınızın sonuçlarını deneyimleyeceksiniz.

Takipte misin?

Z: Evet. Sabırlı açıklaman için teşekkür ederim. Çok mantıklı.

8: Bunun hayatında nasıl işlediğini görelim. Sana şunu sorayım: Elinde bir çakıl taşıyla ilk kez oturup bana "orada" olup olmadığını soran bir çocuk vardı.

(Zingdad'ın notu: Bakınız Bölüm 1, Zingdad Hakkında)

Bana onu sevip sevmediğini soran çocuk. Her gece orada oturup sorularını soran ve evet/hayır cevaplarıyla bilinmezlikten bir çıkış yolu bulmaya çalışan o çocuk...

O çocuk karanlığa mı çıkıyordu yoksa ateşe mi sokuluyordu?

Z: Dışarı çıkıyordu.

8: Peki bu onun için nasıl sonuçlandı?

Z: Oldukça iyi, öyle görünüyor.

8: Öyle mi düşünüyorsun?

Bence bu senin en iyi anlarından biriydi!

Düşünecek olursan, **Yükseliş Kayıtları** ve yaşadığın diğer tüm süreçler, arayışlar, hepsi o andan sonra ortaya çıktı. Elbette, yol boyunca dinleme yeteneğini geliştirdin ve rafine ettin. Ama elinde o çakıl taşının olduğu o **ilk anda**, ateşin başındaki rahat ve güvenli yerinden kalktın. Bilinmeyen karanlığıyla yüzleşmek için döndün ve ilk kez cesurca ileri adım attın. Hiçbir emsal olmadan, işe yarayacağına inanmak için hiçbir neden olmadan, sana yol gösterecek kimse olmadan, belirsizlik karşısında korku yerine neşeyi seçtin.

Hayatının her zaman değerini bileceğim bir anıydı.

Bu yaşamında seninle böyle sohbetler yapmak gibi bir niyetim yoktu. Kendimi sana açacağım ve şu anda yaptığımız gibi sohbet edeceğimiz hal, farkında olduğum herhangi bir planın parçası değildi. Ama böylesi bir cesarete, kendini açmaya, genişletmeye ve bilinmeyi keşfetmeye dair böylesi bir istekliliğe nasıl karşı koyabilirdim? Karşı koyamazdım! Kalbimi ışıltı yaptın. Yapmaya çalıştığın şeyin bir parçası olmaktan gurur duyuyordum. Ve bu yüzden, yardım edemedim ama birlikte oynadım.

Ve şimdi, bu konuşmalara devam ederken, arayışını genişletmeye devam ediyorsun. Kendini karanlığın içine doğru genişletmeye devam ediyorsun. Aslında karşılaştığın karanlık alanları, tam da onları keşfetme eylemiyle ışık alanlarına dönüştürüyorsun. **Işığını** oralara getiriyorsun.

Belirsizlikle ilgili yaptığın şey de **bu**.

Görmüyor musun? **Yükseliş Kayıtları** tamamen senin belirsizliğinin bir ürünü. Ve henüz farkında değilsin ama **Yükseliş Kayıtları** sadece bir başlangıç. Bu gerçekten de belirsizliğin karanlığına attığın ilk adımın kayıdır. Önünde sonsuza kadar sürecek bir keşif ve yaratım süreci var. Sen karanlığa ışığını getirirken, sen belirsizliğe doğru genişledikçe, gelecekteki yaratımlarından akacak olan güzelliği ve neşeyi hayal bile edemezsin.

Şimdi sana soruyorum, belirsizliğini ortadan kaldırmamı ister misin? Bunu yaşamaktan vazgeçmek istiyor musun?

Z: Aman Tanrım 8, bu çok şaşırtıcı bir bakış açısı. Vay be. Hayır, sanırım belirsizlik yaşamaktan vazgeçmek istemiyorum.

Ama nasıl ona bağlanmamayı, nasıl zayıflatıcı bir şüpheye düşmemeyi sağlarım?

8: Buna bir bakalım. Bu konuşmaya bana şüphelerinden bahsederek başladın. Benim bağımsız varlığımdan bile şüphe duyabildiğini itiraf ettin. Buna rağmen yine de bu konuda konuşmak için bana geliyorsun. Hâlâ sorular sormaya ve olası cevapları araştırmaya devam ediyorsun. Hâlâ kendini büyüme olasılığına açıyorsun. Hâlâ bilinmeyi araştırarak karanlığa doğru daha büyük yaylar çiziyorsun. Sana daha önce **Yükseliş Kayıtları'**nın gelmesine izin vermek için korku ve şüpheyle yeterince çalıştığını söylediğimde kastettiğim de **buydu**. Demek istediğim, bunun seni zayıflatmasına izin vermeyecek kadar ileri gitmiş olduğundu. Seni durma noktasına getirmeyecek kadar ileri. Çünkü belirsizliği hissettiğinizde ve buna korkuyla karşılık verdiğinizde ve sonra da korkuyu hissettiğiniz için kendinizi yargıladığınızda olan budur. Sana "güçten düşüren şüpheden" söz ederek kastettiğim buydu.

Bilinmeyene karşı bir miktar korku hissetmek gayet normaldir, ancak korkunun veya bu konudaki yargılarınızın bir sonucu olarak bilinmeyi araştırmamayı seçtiğinizde, o zaman bir zorluk alanına girmiş olursunuz. O zaman şüphelerinize yanıt bulmayı kendiniz için imkânsız hale getirirsiniz. Kendi yaratıcı gücünüzü kapatırsınız. Ve böylece bir şüphe durumunda kalırsınız ve bundan kurtulamazsınız. Bunun sizi güçsüzleştirdiğini görürsünüz.

Yani, sen o ilk engeli çoktan aştın. Hâlâ şüphenin acısını hissetsen de artık bunun büyümeni ve ilerlemeni durdurmasına izin vermiyorsun. Ve bu, şüpheden bağımsız olarak ilerlemeye devam etme yönündeki kendi seçiminin bir sonucudur.

Şimdi bir sonraki engeli aşmak istiyorsun. Belirsizliğin yüzünden kendine acı çektirmekten vazgeçmek istiyorsun.

Bir adım geri atalım ve belirsizlikle başa çıkmanın sağlıklı yoluna bakalım:

Yapılması gereken ilk şey, bilinmeyene **bakmak** için kendinize izin verme seçimini yapmaktır. Eğer bir korku, şüphe ya da sorgulama hali hissediyorsanız, bundan çekinmeyin, korkmayın; gidin ve ona **bakın**. Bu belirsizliği içgörü, anlayış, yanıt ve bilgelikle değiştirmeye çalışacağınıza dair bir karar verin. Bunu yaptığınız anda, şüphenizin yarattığı "sıkışmışlığın" yerini seçeneklere sahip olmanın özgürlüğünün aldığını göreceksiniz. Seçenekleriniz olduğunda, seçim yapabilirsiniz. Seçebildiğiniz zaman yaratabilirsiniz. Ve yaratmaya başladığınızda, Tanrı-Benliğinizle bir kez daha ve yeniden bağlantı kurarsınız. Ve tabii ki bu anda çok daha sağlıklı bir hal yaratır. Hâlâ aynı belirsizliğe ve aynı sorulara sahip olsanız bile, sadece seçeneklerinize bakıyor olmanız bile enerjinin yeniden akmasını sağlar. Ve size doğru olan bir şey söyleyeyim; seçenekler **her zaman** vardır. Eğer hiçbirini göremiyorsanız, o zaman sadece bakmamayı seçiyorsunuz demektir.

İhtiyacınız olan yanıtlara sahip değilseniz onları, o zaman içinizde, kendi içsel gerçeğinizde, kendi kalbinizde, ilahi olanla kişisel bağlantınızda aramalısınız. Bu genellikle biraz çalışma gerektirecektir. İç sesinizi dinlemeyi öğrenmeniz gerekecektir. Kendinize güvenmeyi, kendinizi sevmeyi öğrenmek zorunda kalacaksınız. Ancak ilerledikçe, bilinmeyene karşı duyduğunuz korkuyu yenmeye başladığınızı göreceksiniz. Bilinmeyen soruların olduğu bu alanlara daha büyük bir cesaretle gireceksiniz. En derin anlamı bulmak için kalbinizi, ruhunuzu ve tüm

evreni araştırma sürecinden keyif almaya başlayacaksınız. Korkunuz yavaş yavaş sevgiye dönüşecek. Ve belirsizliğinize gerçek, açık yürekli bir sevgiyle yaklaştığınızda, çok sihirli bir şeyi keşfedeceksiniz; eğlenceli bir merak.

İşte o zaman önünüzdeki engeli aşarsınız. Bu, kendinize acı çektirmeden belirsizlikle oynamaya başladığınız zamandır.

Eğlenceli merak, egonuzu sonuca bağlamadan cevapları ararken en yaratıcı halinizi harekete geçirmenizi sağlar. Oynarsınız. Eğlenirsiniz. Yaratırsınız. En şaşırtıcı ve muhteşem cevaplar, eğer oyuncu bir merak içinde yaşayabilerseniz ve yanılmaktan korkmazsanız, size gelecektir. Çünkü "yanlış" sadece işe yaramayan bir cevap anlamına gelir. Ve bu da **yeniden oynamak** için başka bir fırsattır!

Görüyorsunuz, değil mi?

Ve her şey belirsizlikle ve bu konuda nasıl hissetmeyi seçtiğinizle başlar.

Z: Bu harika 8. Bu gerçekten hoşuma gitti. Çünkü daha önce bir şeyleri yanlış anladığımda da böyle olmuştu. İşe yaramayan bir cevap bulmuşum. İçsel olarak tutarsızdı ve olamazdı. Zor oldu ama tekrar oynamaya başladım ve şimdi çok daha gelişmiş bir cevabım var. Ve dediğin gibi, her şey kendi belirsizliğini keşfetmeye istekli olmakla başlıyor.

8: Dahası da var. Belirsizliğin tam tersine bakalım. "Kesinliğe" bakalım. Kesin olan şeyler sabittir. Onlar hakkında kesin olduğumuzu söyleriz çünkü onların değiştirilemez ve değişmez olduklarını hissederiz. Bu "kesinlikleri" kullanırız ve gerçekliğimizi ve kendimize dair algılarımızı bunların üzerine inşa ederiz. Bunlar bizim en derin gerçeklerimizdir ve bu nedenle de üzerine inşa ettiğimiz iskeledirler. Bu yüzden bizim için çok değerlidirler. Onlar olmadan herhangi bir anlam veya öneme sahip bir şey yaratmakta zorlanırdık. Demek istediğim, fizik kuralları olmasaydı içinde bulunduğunuz evren ve üzerinde bulunduğunuz gezegen gibi gerçeklikleri nasıl yaratabilirdik? Eğer hiçbir kural olmasaydı, kaos olurdu ve bildiğiniz şekliyle yaşam var olamazdı.

Ve eğer sizinle ilgili hiçbir şey bir süre sabit kalmazsa kendinizi anlamaya nasıl başladınız?

Z: Çok zor. Bunu görebiliyorum.

8: Dolayısıyla bu gerçeklerimiz, bu "kesinliklerimiz" bizim için çok değerlidir ve onları çok severiz. Ancak bunlar aslında geçicidir. Yeterli zaman verildiğinde, şu anda doğru olarak kabul ettiğimiz her bir şey daha az doğru olmaya başlayacak ve sonunda da doğru olmaktan çıkacaktır. Bu bir birey olarak sizin için de böyledir, ruhsal monadınız (ruhsal bütünlüğünüz) için de böyledir ve bu her yerde, tüm yaşam için böyledir. Şu anda kendiniz ve gerçekliğiniz hakkında inandığınız şeyler kaçınılmaz olarak değişecek ve evrimleşecektir. Eskileri size hizmet etmeyi bıraktıkça ve siz onları salıverdükçe yeni inançlar edineceksiniz. Bu "Gerçek" olanın doğasıdır. Diğer her şey gibi o da her zaman değişir. Hakkında emin olduğumuz her şey için de bu böyledir. Zamanla onlardan daha az emin olmaya başlayacağız ve en sonunda, öyle **olmadıklarından** bile emin olabiliriz!

Z: Her şey mi 8?

8: Ayırt edebilmek için gösterdiğim yoğun çabanın elverdiği ölçüde, bunun her şey için böyle olduğunu söyleyeceğim. Tabii ki değişmez tek gerçek dışında.

Z: "BİR olan."

8: Doğru. Ve bu sadece sonsuz değişim içermeye kapasitesi nedeniyle değişmez bir gerçektir. Yani, "*BİR olandır*" ve geri kalanına gelince "*değişim tek sabittir*".

Ve eğer yalnızca değişim varsa, o zaman yeterli deneyim süresi verildiğinde, büyük bir değişim yaşarsınız. Sonsuz deneyim imkânı verildiğinde, sonsuz şekilde değişirsiniz. Mevcut gerçekliğinizle ilgili küçük hakikatlere tutunmaya pek de gerek yok gibi görünüyor, değil mi?

Z: Hayır, sanırım yok. Belirsizlik bir kesinlikmiş gibi geliyor kulağa.

8: (gülüyor) Kesinlikle. Ve bunun böyle olması çok iyi bir şey. Çünkü büyüyebileceğimiz ve değişebileceğimiz alanlar belirsizlik alanlarıdır. Geçici olarak emin olduğumuz alanlar, bakmayı bıraktığımız ve büyümeyi durdurduğumuz alanlardır. İşte önemli bir farkındalık:

*"Belirsizlik olmadan yeni bir şey ve yaratım olmaz.
Eğer belirsizliği kucaklarsanız, yaratımı da kucaklarsınız."*

Kalbinizi belirsizliğe açarsanız, o zaman en büyük, en ilahi benliğinizin onunla oynamasına izin verirsiniz. Aslında "dehaya" doğru ilerlersiniz. Belirsizlik en büyük ilham perisidir!

(Zingdad'ın notu: Dâhi kelimesi köken olarak, daha büyük bir ruhun, "ölümlü" bir varlık bedeninde hayat bulunduğu bir bilinç durumunu ifade etmektedir.)

Değerini bilin. Arayın. Keşfedin. Sevin. Ve en önemlisi, onunla **eğlenin!**

Z: 8, bu harika. Bu beni oldukça heyecanlandırdı. Bana doğru hissettirdi. Teşekkür ederim.

8: Rica ederim.

Ve yine de bu konuyu hâlâ tam olarak aşamadığımı hissedebiliyorum...

Z: Evet. Haklısın. Belki de söylediklerini içselleştirmem gerekiyordur. Ya da başka bir şey. Çünkü hâlâ burada bir sorunum varmış gibi hissediyorum.

8: Bunu benimle paylaş.

Z: Tamam. Bir bakalım. Sanırım şöyle. Belirsizlik var. Eğer bundan çok korkarsam, o zaman kilitlenirim ve ilerleyemem. Yani bu sağlıklı değil. Öte yandan, bunu seversem, o zaman yaratmaya başlarım. Ve yaratırken eğlenirim. Önce belirsizliğimin doğasında var olan soruları tanımlıyorum, sonra da bu sorulara uygun görünen yanıtları bulmaya başlıyorum. Bunu yaparken gerçekten eğlenmeye başladığımı fark ediyorum. Ve sonra gerçekten harika diyaloglar yaratmaya başlıyorum ve gerçekten şaşırtıcı, harika cevaplar bana geri geliyor ve süreci tamamen sevdiğimi ve çok **doğru** hissettirdiğini görüyorum.

8: Ama?

Z: Evet. Ama!

Ancak bu cevapların doğru olup olmadığını **hâlâ** bilmiyorum. Kendim ve hayatım hakkında ne kadar iyi hissediyor olursam olayım, tüm bu aldığım bilgilerin hayal gücümün sınırları dışında bir geçerliliği olup olmadığını hâlâ bilmiyorum.

Lütfen beni yanlış anlama. Aldığım bilgiler karşısında hayrete düştüm. Mesajların iç tutarlılığı karşısında şaşkına döndüm. Tüm bunları -normal anlamda- hayal etmiş olabileceğime gerçekten ama gerçekten inanmıyorum. Bana göre burada "paranormal" bir şeyler dönüyor **olmalı**. Ama **yine de** tüm bunların doğru olup olmadığını bilmiyorum.

8: Pekâlâ. Sana birkaç şey söylemek istiyorum.

İlki burada daha önce ele aldığım bir konu, ancak bunu biraz farklı bir şekilde ifade edeceğim. Sana söylemek istediğim, bir dereceye kadar belirsizliği korumanın, gerçeklik görüşüne "hafifçe tutunmanın" **senin işin olduğudur**. Çünkü böyle yaparak şu anda yapmakta olduğun şeyi yapabiliyorsun. Bu kitabı yazmana ve bunu takip edecek diğer pek çok yaratıcı görevi yerine getirmene olanak tanıyor. Eve dönüş yolunu bu şekilde yaratmaya karar verdin. Bu senin seçimindi. O halde bunu yapabilmek için bir miktar belirsizliğe sahip olmaya devam etmen zorunludur. Aksi takdirde bu yolu yaratamazsın ve başka bir yol bulmak zorunda kalırsın.

İkinci olarak: Sihirli bir değnek dokundursaydım ve sen de tam bir kesinlik hissetseydin nasıl olurdu? **Yükseliş Kayıtları'**nda bahsedilen her şeyin kesinlikle doğru olduğunu mutlak bir inançla **bilseydin** ve ruhunda en ufak bir şüphe kırıntısı olmasaydı; ilerideki Tekillik Olaylarının her birinin gerçekleşeceğini ve bunların ne zaman ve nasıl gerçekleşeceğini **bilseydin**; o zaman bu nasıl olurdu?

Z: İmhh... ilk bakışta kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Yani hâlâ tüm bunları yazabilir ve insanlara anlatabilirim, değil mi? Hâlâ herkesin Eve dönmesine yardım edebilirim!

8: Tamam, bir dakika bekle. Şimdi bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Bunu okuyucuların için yapmıyorsun. Kendi eve dönüş yolunu yaratıyorsun. Yaptığın şey bu. Çünkü başka türlüünü yapamazsın. Evet, eve dönüş yolunda keşfettiğin şeyleri başkalarına faydalı olur diye paylaşıyorsun ve evet, bunun sonucunda güzel ve büyümlü bir birlikte yaratım gerçekleşiyor. Bunların hepsi doğru. Ama sen kimseyi kurtarmıyorsun. Eğer bunu bu şekilde görmeye başlarsan, seni temin ederim ki incinirsin. Bunu kendi yolun olarak görmek yerine, başkalarına da bir armağan olarak sunduğun bir kurtarıcı kompleksi geliştirirsin. Tamam mı?

Z: Teşekkürler 8. Peh! Bu doğru ve hatırlattığın için minnettarım. Kurtarmaktan vazgeçmiştim.

8: Bunun çözüldüğüne sevindim. Şimdi konumuza dönelim. Sana tekrar sorayım. Eve dönüş yolundaki Tekillik Olayları dizisi hakkında mutlak bir kesinliğe sahip olsaydın nasıl olurdu?

Z: Bunu düşünüyorum 8. Ve sonra beni aynı şekilde rahatsız edecek başka şeyler bulacağım aklıma geliyor; belirsizlik alanları gibi hissettiren bilmediğim başka şeyler. O zaman şu anda olduğum yere geri dönerdim ama başının etini yiyecek başka bir şey bulurdum.

8: ... Peki ya sana **bu** konuda kesin bir bilgi verseydik?

Z: ... Bir sonraki belirsizliğe varana kadar bir süre devam ederdim.

8: Doğru.

Yani, senin üç versiyonun var. Bu versiyonlardan ikisi belirsizlik adı verilen bir duvarın karşı taraflarında duruyorlar. Duvarın karanlık ve gölgeli tarafında şüpheyle boğuşan versiyonun, aydınlık ve güneşli tarafında ise neşeyle, şakacı bir şekilde kendi gerçekliğini yaratan versiyonun var. Karanlık tarafta olan versiyonunun mutlu, güvende ya da iyi hissetmesi için hiç kimsenin yapabileceği bir şey yoktur. Yalnızca o kendine yardım edebilir. Ve kendi belirsizliğinden korkmayı bırakma seçimini yaparak, kendisine yardım edebilir. Kendine güvenmeyi ve süreci sevmeyi her seçtiğinde, duvarı tırmanır ve ışığa geçersin. Aydınlık tarafta olduğunda, yaratımla oynayan benlik versiyonu olursun. Ve aydınlık tarafta ne kadar uzun zaman geçirirsen, orada güvende olduğunu ve kendine güvenebileceğini o kadar çok görürsün. Kendi gerçeğinde durduğun ve kalbini en derinden takip ettiğin sürece, her zaman güvende ve iyi olacaksın. Fiziksel bedeninin ölümü gibi büyük değişimlerden geçerken bile; o zaman bile güvende ve iyi olacaksın.

Ve kalbinin kapısından seninle konuşan Tanrı-Benliğini duymayı ve buna güvenmeyi öğrenmen kesinlikle çok önemli! Gördüğün gibi, zihnine belirsizlik getirmek her zaman mümkün olacaktır. Her zaman. Ancak bundan korkmayı bırakıp bunun yerine onu sevmeye başladığında, açıkçası, seni rahatsız etmeyecektir. Ve bu konuda nasıl hissettiğin tamamen senin seçimidir.

Başlangıçta seçim yapmak için çok çalışman gerekecek. Zamanla bu konuda ustalaşacak ve artık korku duymayacaksın. Ancak her zaman belirsizlik olacaktır. Her zaman. Ve bu harika bir şey çünkü bu her zaman seçeneklerin olacağı anlamına geliyor. Her zaman yaratabileceksin. Her zaman büyüme ve değişim için bir alan olacaktır.

Z: Anlıyorum. Peki ya üçüncü versiyon?

8: Hangi "üçüncü versiyon"? Üçüncü bir versiyon yok.

Z: Ama... sen dedin ki...

8: Tamam (gülür) sadece seninle oynuyordum. Üçüncü versiyon, hiçbir belirsizliği olmayan versiyondur. Üçüncü bir versiyon olmadığını söylediğimde bunu kastetmişim. Çünkü eğer hiçbir belirsizliğin yoksa, o zaman hiçbir seçeneğin ve tercihin de yoktur. Yaratacak hiçbir şey yoktur. Bu da bu versiyonun gerçekten, tamamen ve bütünüyle ölü olduğu anlamına gelir. Bu da onun var olmadığını söylemenin başka bir yoludur.

Belirsizliği olmayan hiç kimse ve hiçbir şey yoktur. Belirsizlik hayattır. Büyümedir. Varoluştur.

Z: Bunu gerçekten anlamam biraz zaman aldı. Görüyorum ki sana her şeyi iki kez açıklıyorum. Sabrın ve nezaketin için teşekkür ederim. Sanırım sonunda anladım.

8: Bu iyi.

Ve şimdi başladığım konuyu bitireceğim. Şimdi seni bir mistik yapacağız.

Hazır mısın?

Z: (gülür) Sanırım öyle. Ama nasıl?

8: "*Her zaman tam olarak yarattığınız şeyi alırsınız*" dediğimde buna katılıyor musun?

Z: İlerledikçe hayatımda bunun giderek daha fazla olduğunu görüyorum. Evet, öyle. Bunun doğru olduğuna katılıyorum.

8: O halde bir şeye ne kadar çok odaklanırsan, ondan o kadar çok elde edeceğini kabul ediyorsun?

Z: Bu mantıksal olarak doğru ve benim kendi deneyimlerimle de uyumlu. Evet.

8: Peki belirsizliği **seversen** ne olur? Gerçekten açık bir kalple seversen, ona odaklanır ve derinlemesine bakarsan?

Z: Hımm... daha fazlasını alırım. **Çok** daha fazlasını.

8: Evet. Aynen öyle. Gizem derinleşir. Seni sarar. Büyük, akıl almaz gizeme daha fazla dokunur ve onu daha fazla deneyimlersin. Ve ondan korkmadığın için, onunla başa çıkman, onu kontrol etmen ve yönetmen gerektiğini hissetmediğin için... onun hakkında seni rahat hissettirecek bir açıklamaya sahip **olman** gerektiğini hissetmediğin için... deneyimin ne ise o olmasına izin verebilir ve sadece onun içinde olabilirsin. Anlıyor musun?

Z: Evet...?

8: Tamam. Öyleyse sonsuz Kaynak-Tanrı'nın senin O'nun bütünlüğünü kavrama kapasitenin çok, çok, çok ötesinde olduğu konusunda benimle hem fikir misin? Ve bu nedenle, büyük ölçüde, derin bir gizem olduğu konusunda?

Z: Bu çok net. Evet.

8: O zaman şu mantıksal sıçramayı yapabilmelisin: Gizemi açık bir yürekle kucaklamak, kendini ilahi olanla doğrudan birleşme deneyimine yaklaştırmaktır!

Kendinizi gizeme gerçekten açtığınızda, onu deneyiminize taşırsınız. Ve bunu onu olduğundan daha az gösterme ihtiyacı duymadan yaparsınız. Deneyimlediğiniz şeyi parçalara ayırma ve indirgeyici bir şekilde anlama ihtiyacınızı salıverirsiniz. **Olmasına** izin verirsiniz. Kendinize **olma** izni verirsiniz. Tanrı'ya **olma** izni verirsiniz. BİR'i zihninizin daracık sınırlarına sığdırmaya çalışmak yerine, tüm varlığınızla deneyimlemenize izin verirsiniz.

BİR'i **tüm** varlığınızla deneyimlersiniz.

Ve **bu**, BİR ile gerçek vecd dolu birliğe giden yolun başlangıcıdır.

Z: Aman Tanrım!

8: Evet! Kesinlikle!

Ne oldu? Aradığın şey bu muydu? İlahi olanla kendinden geçerek birleşmek mi istiyorsun?

Z: Tüm kalbimle istiyorum! Bazı derin meditasyonlarda ve kesinlikle Dağ Deneyimimde bunun ipuçlarını gördüm ve tadını aldım. Ama kalbim daha fazlasını arzuluyor. Tanrı'yı tüm varlığımla **bilmek** istiyorum. Tüm varlıklarla ve her yerdeki her şeyle daha kalıcı bir birlik duygusu hissetmek istiyorum. Bir süredir bunun için çabalıyorum, bunu derinlemesine ve tam olarak deneyimlemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

8: Bunu kesin bir "evet" olarak kabul ediyorum o zaman (gülümser). Ve tabii ki ruh ailen ve ben senin çabanı ve özlemini biliyoruz. Bunu hissetmen ve arzulaman yükseliş sürecinin bir parçasıdır. Ve **Yükseliş Kayıtları** bizim buna yanıt verme biçimimizdir. Arzu ettiğin ilahi olanla tam birleşmeyi deneyimleyeceksin. Ama önce yapman gereken bazı işler var. Ve bizim burada yaptığımız da **tam olarak** bu. Bu işi yapıyoruz. Ve bu özel bölüm şüphe ve belirsizlikle çalışmamızla ilgili. Ve ben sana belirsizliğin yalnızca yaratıcılık alanlarının bulunduğu yer değil, aynı zamanda çok derinden arzu ettiğin bu deneyimi bulacağın yer olduğunu söylemek için buradayım. Bir anlamda Tanrı'yı bulacağın yerdir.

Z: Vay canına 8, bu muhteşem. Bunu hiç böyle düşünmemiştim.

8: İçinde yaşadığınız sistemde böyle bir düşünce teşvik **edilmiyor**. Çünkü insanların manipüle edilebilir olmaktan çıkmasına neden olur. Sadece dinden vazgeçmekle kalmazsınız, aynı zamanda siyaset, savaş, nefret, şiddet ve... tüm bu üzücü şeylerden de vazgeçersiniz. Böyle bir düşünce sizi sistemin dışına çıkarır. Yükselmenize neden olur. Bu yüzden öğretilmez ya da teşvik edilmez.

Gerçekliğinizde bu düşüncenin sistematik olarak öğretildiği yerlerden bazıları merak ettiğin gizem okullarıydı. Binlerce yıl önce bu okullar eskilerin bilgilerini aktarmak için kurulmuştu. Eski uygarlıkların kalıntılarından gelen bilgiler. Derin ruhani eğitim almak isteyen bireyler bu gizem okullarına gidebilirdi. Farklı okullar farklı yaklaşımlar benimsedi, ancak birçoğunun temel taşlarından biri korkuyu anlama eğitimiydi: korkunun kullanılabilir bir araç olduğu, ancak kontrol edici ilke olmaması gerektiğini öğrenmek. Gizem okullarındaki inisiyeller korkularına gerçekten hâkim olmaya başladıkça, Büyük Gizem'e de korkusuzca yaklaşmaya

istekli oluyorlardı. Tanrısal olanı doğrudan deneyimlemeye istekli oluyorlardı. Ancak elbette, gizem okullarının inisiyeleri -ya da mistikleri- kendi dünyalarının liderlerine karşı duydukları korkuyu da kaybettiler. Kraliyet ve ruhban sınıfı, ortak çıkarlarının bu okulların öğretileri tarafından baltalandığını gördüler. Sonuçta, ilahi olanı doğrudan deneyimlemeye başlarsanız, başka bir ölümlü insanın önünde eğilmeye değer olduğunu düşünür müydünüz? Onun önemsiz emirlerini takip etmeye değer bulur muydunuz? Ve eğer ebedi gizemi benimsemişseniz, dinin tüm külliyatı sizin için ne kadar ilgi çekici olabilirdi? İlahi olanı doğrudan kendi kalbinizde deneyimlemişken, Tanrı'nın sizden şunu ya da bunu talep ettiğine dair sözler söyleyen bir adamı dinler miydiniz?

Ve işte tam da bu nedenle bu gizem okulları yeraltına sürüldü. İktidardakiler gizem okullarını statülerini tehdit eden unsurlar olarak tanımladılar. Şiddetle karşılık verdiler. Gizem okulları ya ezildi ve susturuldu ya da gizli-saklı örgütler haline geldiler. Bazıları gerçek öğretilerini gizlilik katmanlarının ardına sakladı; en dıştaki katmanlar sıradan lonca toplulukları ya da "ruhani araştırma" grupları vb. gibi görünüyordu. Testler, taahhütler ve gizli yeminler olurdu ve bunlar üyeleri örgütün daha da derinlerine çekerdi. Sonunda, kendinizi büyük ölçüde kanıtladıktan sonra, yavaş yavaş onların gerçek sınırlarına vakıf olabilirsiniz.

Bununla ilgili sorun, gizem öğretilerini saklama ve onları yalnızca gizli, seçkin bir azınlığın malı haline getirme eyleminin, bu öğretilerin doğasını değiştirmiş olmasıdır. Artık gizli olan bu topluluklarda, bilgiyi ellerinde tutanlar kendi egolarına kapıldılar ve bildiklerini paylaşmaya çalışmaktan vazgeçtiler. Bu bilgiye erişimi sağlayan yüce mertebelere ulaştıkları için kendilerini önemli ve özel hissettiler. Ve elbette bu aynı zamanda kişisel zenginleşme ve güç kullanma aracı haline geldi. Böylece, bu kuruluşlar ışığı parlatan araçlar olmak yerine, karşı koymak için yaratıldıkları karanlığın araçları haline dönüştüler. Büyük kadim öğretiler ikincil hale geldi. Organizasyonun rütbeleri, yapıları, yeminleri ve araçları birincil hale geldi. Ve böylece hepsi neredeyse anlamsızlığa dönüştü. Ve kadim bilgeliklerin hepsi kayboldu. Karanlık, ışığı bastırmış gibi görünüyordu.

Öyle ki, gizem okullarının büyük öğretilerinin kısıntıları bugün gizli ve esrarlı gruplarda saklı olarak yaşamaktadır, ancak bunların kilidini açma süreci esasen onları geçersiz kılmaktadır. Bu da ironik ve üzücüdür.

İşte şimdi bu grupların her şeyin değiştiğini görmelerinin zamanı geldi. Artık yolculuklarını tamamlama ve bilgi hazinelerini herkesin kullanımına sunma zamanı geldi. Bunu yaparak gerçek hizmete geri dönecekler. Bu onların son sınavı olacak, tabii bunu yapacak cesaretleri varsa.

Ancak onlar için nefesimizi tüketmeyeceğiz. Yapıp yapmamaları sadece kendileri için önemli olacaktır. Bilginin özüne susamış olanlar, kadim gizemlerin sahiplerinin ne yapıp yapmadığına bakmaksızın onu bulacaklardır. Işık yükseliyor ve artık size ulaşmak ve bilmeniz gerekenleri pek çok farklı yolla öğretmek mümkün. Uyanış gerçekleşiyor ve gezegeninizdeki hiç kimsenin bunu durdurmak için yapabileceği bir şey yok. Kalbinize dokunacağız ve karanlıkta gizli el sıkışanların o hokus pokusları olmadan yolunuzu bulmanıza yardımcı olacağız.

Z: Vay canına, ne hikâye ama 8. Hiç bilmiyordum! Ama biraz geriye gitmek istiyorum. Gizem okulları dini otoritelerin gücünü zayıflattıkları için mi yeraltına sürüldüler? Ama benim anlamadığım şey, ilk etapta gücümüzü dinlere nasıl teslim ettiğimiziz.

8: Bu çok uzun bir hikâye. Yakında bir ara anlatırım. Şimdilik, bilinmeyenden korkmanın ne kadar kolay olduğunu kendi içinde gözlemle. Bunu yapmak zor değil. Dışarıda, karanlıkta sizi

yutmak için bir kaplan pusuya yatmış olabilir (gülümser)! Yani bilinmeyen korkutucu olabilir. Ve ölümün ötesinde yatan bilinmeyenden korkmak kolaydır. İşte bu yüzden, ölümden sonra güvenliğinizi ve mutluluğunuzu sağlamak için araçların size Tanrı'yı, hayatın nasıl işlediğini ve hayattayken yapmanız ve yapmamanız gereken şeyleri anlatmasını isteyebilirsiniz. O zaman dinleri, kutsal kitapları ve din adamlarını (ki bunlar da kafası karışık ve şüpheci insanlardan başka bir şey değildir) kendi kalbiniz ile BİR'in arasına koymaya istekli olursunuz.

İsterseniz bunu kesinlikle yapabilirsiniz, ancak o zaman neden BİR'i doğrudan deneyimleyemediğinizi merak etmeyin. Deneyimleyemezsiniz çünkü demagoji, doktrin ve dogmanın tüm o kalın, karartıcı katmanlarının arasından herhangi bir şeyi görmek neredeyse imkânsızdır.

Z: Anlıyorum.

8: Ve şimdi, tüm bunları toparlamadan önce, seninle paylaşmak istediğim küçük bir hediye var.

Z: Hediye mi? Ne hediyesi?

8: Başlangıç olarak şunu sormama izin ver: Kendine, başka bir Tekillik Olayı **olmasaydı** ne olurdu diye sormayı düşündün mü?

Z: Ne? Bu da nereden çıktı? Hayır, düşünmedim.

8: Gördün mü? Hâlâ korkuyorsun! Bu olasılığa **bakmak** bile istemiyorsun. Ve ona bakmadığın için, senin üzerinde gücü var. **Ona bir bak.** Ne olabilir ki?

Z: Tamam. Bakacağım. Her Tekillik Olayı, bir sonraki boyuta yükselişimi hızlandıran ilahi olanla yeniden bağlantı kurmanın inanılmaz, mutlu bir deneyimidir. Eğer bu olmasaydı, o zaman ben nasıl...

Oo. Bekle bir dakika. Az önce bana gizemi kucaklayarak ilahi olanla birleşmekten bahsediyordun. Bu ilahi olanla "farklı" bir birleşme mi?

8: Hayır. Sadece bir tane BİR vardır. Ve kalbinde BİR ile birleşmeyi bulmak tam da budur. Bu Tekillik Olayları sadece BİR ile ilişki kurma şeklindeki faz değişimi deneyimidir.

Z: Ama bu aslında beni ileriye taşıyacak bir Tekillik Olayına **ihtiyacım** olmadığı anlamına geliyor. "Bunu gerçekleştiren" olay değil; bu sadece yol boyunca yaşanan bir deneyim!

8: Bingo! Her gün bilincini yükseltiyorsun. Her gün birliğe daha da yaklaşıyorsun. Sen zaten, şu anda, yükselmekle meşgulsün. Oraya ulaşman kaçınılmaz.

Z: Öyleyse, gerçekten korkacak bir şey yok!

8: Hediye nasıl buldun? Ve en iyi kısmı da hediye kendi kendine vermiş olman.

Z: Bu tek kelimeyle harika 8. Ama neden bunu bana en başta söylemedin?

8: Önemli olan sonuç değildir dostum, süreçtir. Ne kadar belirsizlikle oynadık ve bunu yaparken ne kadarını bilgelığe, büyümeye ve öğrenmeye dönüştürdük? Çok fazla! Sürecin kendisi sevginin olduğu yer.

Ama şimdi tüm bunları toparlamalıyım. Bunu yapmak için sana birkaç soru soracağım.

Bana tekrar söyle. Tanrısal olanla doğrudan, kişisel vecd halinde birleşme arayışında olduğun, Tanrı'yı doğrudan bilmeye çalıştığın doğru mu?

Z: Evet! Bu kesinlikle doğru.

8: Ve bunu bir dinin öğretilerini ve doktrinlerini izleyerek ve gerçeğini diğer insanların sözlerine boyun eğdirerek başaramayacağını kabul ediyor musun?

Z: Bu benim için kesinlikle doğru görünüyor. Belki de başkaları bir dini takip ederek doğru yoldadırlar. Ama bu benim için doğru değil.

8: Farkındalık işliyor. Çok iyi.

O halde, BİR'i doğrudan bilme ve deneyimleme hedefine ulaşmak için O'na aklınla değil, kalbinle yaklaşmaya istekli olman gerektiğini görebiliyor musun? Onu anlamayı talep etmeden olduğu gibi deneyimlemek ve tüm deneyimlerini zihninde tutmak için gizemin derinliklerine inmeye istekli olman gerektiğini anlıyor musun?

Z: Evet, anlıyorum. Buna ben de katılıyorum.

8: Yani gizemi benimsiyorsun?

Z: Evet.

8: Ve bunun bilinmeyene karşı duyduğun korkuyu salıvermeye istekli olduğun anlamına geldiğini anlıyorsun. Bu, aslında belirsizliği **sevdiğin** ve onu büyük bir armağan olarak kucakladığın anlamına gelir.

Z: Evet. Ben de öyle anlıyorum. Katılıyorum.

8: O zaman seni... bir mistik olarak ilan ediyorum!

Z: Ha ha! 8, bu harika!

8: Öyle. Ve az önce neyi kabul ettiğine bir bak: belirsizliği bir armağan olarak kucakladığını. Bu bölümün hemen başındaki meydan okumayı hatırlıyor musun?

Z: Aman Tanrım, evet! Sen kazandın!

8: Hayır dostum. Kazanan **sensin**.

Ve böylece, bu bölüm bitmiştir!

* * * * *

10. Kötülük Nedir?

Zingdad: Merhaba 8.

8: Merhaba sevgili dostum. Bugün ne hakkında konuşacağız?

Z: 8 ben de sana bunu soracaktım.

8: Club 8'de açık mikrofon gecesi olarak düşün (gülümsüyor). Konuyu sen seç.

Z: Şey, aklımı kurcalayan bir şey **var**. Bu "kötülük" meselesi.

Sen ve J-D her ikiniz de herkesin kendi gerçekliğini yarattığını belirttiniz. Herkesin kendi seçimleriyle hayatlarında olan her şeyi yarattığını savundunuz. Kötü şeyleri bile. Ama bu beni meraklandırdı... Bu kötülük diye bir şey olmadığı anlamına mı geliyor? Ve eğer böyle bir şey varsa... tam olarak nedir?

8: Ah, evet. Çok ilginç bir soru. Kısa cevabı mı yoksa uzun cevabı mı istersin?

Z: Sanırım kısa olması daha iyi...

8: Pekâlâ o zaman. Kısa cevap:

"Eğer kötülük diye bir şey varsa, o zaman bu sevgiyi öğrenmek için bir fırsattır."

Bu kadar mı?!?

8: Evet. Bu kadar.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Anlamıyorsun. Burada **kötülükten** bahsediyorum. Soykırım yapmaya istekli insanlar gibi -güç, zenginlik ya da siyasi çıkar uğruna bir insan nüfusunu katletmek- şeylerden bahsediyorum. Yaşamın kutsallığını hiçe sayan teröristlerden bahsediyorum. Ve tecavüze yeltenen insanlardan. Çocukları ve bebekleri istismar eden insanlardan. Anlıyor musun? İşte sorduğum şey bu. Gerçek kötülük. Peki ya iblisler? Gerçekten böyle varlıklar var mı? Ve gerçekten şeytan tarafından ele geçirilme diye bir şey var mı? Hepsini bilmek istiyorum. Ve hazır başlamışken, Lucifer diye bir varlık var mı bilmek istiyorum. Bilirsin. Şeytan... O gerçekten var mı? Bilmek istediğim şey **bu**. İlk ve son kez olarak, tüm bu karanlık şeyleri bilmek istiyorum, böylece bu konuda ne yapacağımı bulabilirim. Ve lütfen 8... bana bunların sadece "*sevgiyi öğrenmek*" için bir fırsat olduğunu söylüyor olamazsın! Emin misin? Eğer Dünya'da enkarne olmuş olsaydın, burada gerçekten çok kötü şeyler olduğunu bilirdin!

8: Ah. Anlıyorum. Görünüşe göre uzun cevabı istiyorsun.

Z: Uzun cevap mı?

8: Az önce kısa cevabın "*Eğer kötülük diye bir şey varsa, o zaman bunun sevgiyi öğrenmek için bir fırsat*" olduğunu söyledim. Bu seni memnun etmemiş gibi görünüyor. Bu yüzden onun yerine uzun bir cevap vereceğiz. Bu şimdiye kadarki en uzun sohbetimiz olacak. Çok sayıda büyüleyici noktadan geçecek ve sonunda kısa cevapla aynı son noktaya varacak: "*Eğer kötülük diye bir şey varsa, o zaman bu sevgiyi öğrenmek için bir fırsattır.*" Ve o noktaya

vardığımızda, sevginin kendisi hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyeceksin. İşte bir sonraki bölümümüz bu olacak: "Sevgi Nedir?"

Z: Tüm bunlardan oldukça emin görünüyorsun.

8: Bu tartışmayı birçok açıdan gördüm. Ne beklemem gerektiğini biliyorum.

Şimdi. Bana öyle geliyor ki iki temel soruyu ele almamızı istiyorsun. Birincisi, "*Kötülük nedir?*" İkincisi, "*Kötülüğün varlığına nasıl tepki verilmelidir?*" Ve son olarak, ortaya çıkardığın bu küçük dehşet listesi hakkında bilgi edinmek istiyorsun. Bu konuyu "*Kötülüğün tezahürleri*" başlığı altında ele alacağız.

Kulağa nasıl geliyor?

Z: Teşekkür ederim 8. Kulağa uygun geliyor.

8: Tamam o zaman, başlayalım. Soru 1:

Kötülük nedir?

Kötülüğü düzgün bir şekilde tartışabilmemiz için önce onun tanımı üzerinde anlaşmamız gerekir. Aksi takdirde aklımızda farklı şeyler olabilir ve türlü türlü yanlış anlama ortaya çıkabilir.

Z: Katılıyorum.

8: İyi. O zaman kötülüğün bu tanımı hakkında ne düşünüyorsun?

"Kötülük, bir varlığın seçme hakkını elinden alıyor gibi görünen herhangi bir eylemdir."

Z: Imm. Şey... Bunu bilemiyorum. Bu pek doğru görünmüyor. Bu biraz... ezikçe görünüyor.

8: Ezik mi? Belli ki bu konuya gereken önemi vermemişsin! Bunu sana açıklayacağım, ancak bunu yapmak için kötü olduğunu düşündüğün üç eylemi saymanı istiyorum.

Z: Üç kötü eylem mi? Pekâlâ. Tecavüz, cinayet ve hırsızlığa ne dersin?

8: Bunlar, örneklememizin amacına çok uygun. Tecavüzle başlayalım.

Diyelim ki iki insanımız var: A Kişisi ve B Kişisi. Her ikisi de akli başında ve tüm yetilere sahip yetişkinlerdir. Aynı zamanda birbirlerine yabancılar ve daha önce hiçbir ilişkide bulunmamışlar.

Z: Tamam.

8: Şimdi, A kişisi B kişisine yaklaşırsa ve "*Seninle seks yapmayı çok istiyorum; sen de benimle seks yapmak ister misin?*" gibi bir şey söylese bu kötü müdür?

Z: Hımm... Hayır.

Biraz aşırı.

Ve muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en başarılı taktik de değil.

Ama şeytani değil.

8: Güzel. Peki B kişisi "*Hayır, teşekkür ederim*" dese ve ikisi kendi yollarına gitse, bu kötülük olur mu?

Z: Hayır, kesinlikle olmaz.

8: Peki ya A kişisi "*Evet, elbette*" deseydi ve gerçekten seks **yapsalardı**?

Z: O zaman ikisi de çok kolay kişiler olurdu (gülüyor).

8: Kabul ediyorum (gülümsüyor). Ama yine de bu gerçekten kötülük değil, değil mi?

Z: Görebildiğim kadarıyla hayır. Ne istediğini bilen, rızası olan iki yetişkinin seks yapmayı kabul etmesi... Bu kötü bir şey değil. Yabancılarla seks yapmak **benim** tarzım değil ve şahsen bunun kötü bir fikir olduğuna dair pek çok neden sıralayabilirim. Ama ben böyleyim. Eğer bunu kabul eden iki kişi varsa, o zaman bu onların meselesi. Ama kesinlikle kötülük değil.

8: Şimdi denklemdeki katılımcılardan birinin seçim hakkını kaldırdığımızda ne olacağını görelim. Şimdi A kişisi B kişisine yaklaşıyor ve B kişisine hiçbir seçenek sunmuyor, B kişisini zorla veya tehditle rıza dışı sekse zorluyor. Bu kötü bir şey midir?

Z: Bu tecavüz. Ve evet, bunun büyük bir kötülük olduğunu düşünüyorum.

8: Peki o zaman, ben de tam olarak bunu söylüyorum. Kötü olan **eylem** değildir. Birinin seçeneklerinin elinden alındığını hissetmesi gerçeğidir. Kötü olan **budur**.

Z: Evet. Ne demek istediğini anlıyorum.

8: Ve aynı durum, kötülük olarak tanımlamaya kalkacağın diğer her bir eylem için de geçerlidir. Ne demek istediğimi daha iyi anlatabilmek için belirttiğin bir başka eyleme bakalım: Cinayet.

A Kişisi B Kişisine yaklaşıp "Bedeninle olan bağlantını sonlandırmamı ister misin?" dese.

B kişisi de "*Evet, lütfen*" diye cevap verse.

Bu nasıl olurdu?

Z: Hımm. Bu garip olurdu.

Sanırım, biraz zorlarsam, bunun gerçekleşebileceği bir durum tasavvur edebilirim. Örneğin B kişisi ölümcül bir hastalığa yakalanmışsa ve dayanılmaz acılar çekiyorsa ve A kişisi merhamet duygusuyla B kişisinin ölmesine yardım etmeyi teklif ederse. Bu tür şeyler bazen olur. Buna yardımcı intihar denir.

8: Şu anda içinde yaşadığınız kültürde ölüm ve ölmekle ilgili pek çok tabu vardır ve bunlar ölümün nihai olduğu yönündeki güçlü yanılsamadan kaynaklanmaktadır. Bu sizin sonunuz olarak değerlendirilir. Gezegeninizde ölümün basitçe bir geçiş olduğunu bilen başka kültürler de olmuştur. Tekrar uykuya yatmadan önce uyanmak gibi. Tekrar nefes almadan önce nefes vermek gibi. Bu görüş diğer gezegenlerdeki daha ileri kültürlerde de baskın görüştür. Bu daha faydalı bir bakış açısidir çünkü ölüm kavramı konusunda daha az katı ve korkulu olmanızı sağlar. Ve bu tür kültürlerde, eğer bir varlık ölümlü düzlemde ayrılmasına en iyi şekilde hizmet edeceğini düşündüğü bir noktaya gelirse, o zaman bu varlık kendi başına o yaşamdan ayrılmanın bir yolunu bulabilir veya gitmesine yardımcı olunabilir. Hatta vefatları, beden bağlantısının sonlandırılmasından sorumlu bir "kutsal kişi" tarafından büyük bir kutlama ritüeline dönüştürülebilir. Bu tür şeyler sizin kültürünüzdeki çoğu kişiye iğrenç gelecektir ama bunun tek nedeni sizin bağlamınızın çoğunlukla umutsuz bir ölüm korkusundan ibaret olmasıdır. Diğer medeniyetlerin bağlamında ise bu güzel ve görkemli bir şey olabilir.

Z: Bu çok ilginç, 8. Bunun nasıl olabileceğini anlayabiliyorum.

8: Ama sizin kültürünüzde durum böyle değil. Bedeninle olan bağlantınızı sonlandırmayı seçmek kültürünüzde nadiren kabul edilebilir bir seçim olarak görülüyor, değil mi?

Z: Hayır, öyle değil. Aslında intihar birçok ülkede suç olarak kabul ediliyor. Bunun her zaman tuhaf olduğunu düşünmüşümdür. Yani kendini öldüren bir "suçluyu" nasıl cezalandıracaksınız? Ama her neyse, bu tabunun bir sonucu olarak, yardımcı intihar yasal ve etik açıdan karmaşık bir konu. Bazı ülkelerde yasal olarak buna izin verilirken bazılarında verilmiyor. Ve kesinlikle ele alınması gereken etik hususlar var.

8: Gerçekten var mı? Sen devam et ve onlara istediğin yakıştırmayı yap. Ben kendi adıma neyin doğru olduğu konusunda oldukça netim. Diğer tüm konularda olduğu gibi bu konuda da benim pozisyonum şudur:

Seçme Hakkınız

Kim olursanız olun, durumunuz ne olursa olsun, kendiniz için seçim yapma hakkınız olduğuna inanıyorum.

Sizin için neyin en doğru olduğunu bilmenin sizin işiniz olduğuna inanıyorum. Bu nedenle hiç kimse sizin seçme hakkınızı elinizden almamalıdır.

Herhangi bir seçim yaparken tavsiyeye veya rehberliğe ihtiyacınız olduğunu hissederseniz, en bilge ve bilgili olduğuna inandığınız kişilerden, seçiminizi yaparken size yardımcı olmalarını isteyebilirsiniz. Ve bu kişiler size yardımcı olmayı kabul etme, size yardımcı olmayı reddetme veya size yardımcı oldukları için adil bir tazminat talep etme hakkına sahiptir. Size yardımcı olmayı kabul ederlerse, yardımlarının sorumluluğunu üstlenmelidirler.

Eğer bir şekilde iş göremez durumdaysanız ve bu nedenle seçim yapabilecek durumda değilseniz, o zaman en sevdiğiniz kişiler sizin yerinize seçim yapmalı ve bu seçimlerinin sorumluluğunu üstlenmelidir.

Eğer bir şekilde aciz duruma düşerseniz ve kendiniz için yaptığınız seçimleri hayata geçiremeyeceğinizi fark ederseniz, o zaman yetkin olduğunuzu düşündüğünüz birinden bu seçimi hayata geçirmenizde size yardımcı olmasını isteme hakkına sahiptir. Bu kişi size yardım etmeyi kabul etme, yardım etmeyi reddetme ya da size yardım ettiği için adil bir ücret talep etme hakkına sahiptir. Ve bu kişi verdiği yardımın sorumluluğunu üstlenmelidir.

Ve benim için doğru olan da **bu**. Ve bunun benim için doğru olduğundan hiç şüphem yok çünkü oldukça basit bir şekilde, şu anda kendim için istediğim bu ve sizinki gibi bir sistemde enkarne olsaydım kendim için isteyeceğim şey yine bu olurdu. Her durumda her zaman kendim için seçim yapabilmeyi isterdim. Benim için neyin en iyi olduğuna karar vermesi için yasal ya da başka bir sistemin insafına kalmayı asla istemem. Yasal sistem beni neden önemsesin ki? Benim benzersiz durumum ve deneyimlerim hakkında ne biliyor? Hiçbir şey. Hukuk sistemleri ve benzerleri, her şey başarısız olduğunda başvurulacak son nokta olmalıdır, ilk referans noktası değil.

Z: Söylediklerin bana doğru ve geçerli görünüyor. Buna katılıyorum. Teşekkürler 8.

8: Burada bir değer bulmana sevindim. Ancak bu entelektüel gezintinin asıl amacı aslında ölüm söz konusu olduğunda seçim meselesini ele almaktır. Eğer size birisinin yaşamınıza son vermesi seçeneği sunuluyorsa ve bu teklifi kabul etme ya da reddetme konusunda mutlak hakkınız varsa... o zaman...

Z: ... o zaman katılıyorum, bu kötülük değil. Bu konuda seninle aynı fikirdeyim. Ayrıca her zaman kendim için seçme hakkı isteyeceğimi de söylüyorum. Ve bu nedenle başkalarına da

aynı seçme hakkını vermek isterim. Bu kötülük değildir. Bu ahlaki ve doğru. Benim pozisyonum da bu.

8: Ve diğer herkes kendi kararını verebilir mi?

Z: Evet. Elbette onların da kendi seçimleri var. Yeter ki onların seçimleri benim kendim için seçim yapma hakkımı elimden almasın.

8: Hımm... evet... seçimler. İşin güzelliğini görüyor musun? Eğer seçme hakkını elinden almanın kötülük olduğunu söylüyorsak, o zaman birine daha fazla seçenek sunmak... nedir?

Z: Eğer birinin seçme hakkını elinden almak kötülükse, o zaman birine daha fazla seçenek sunmak kötülüğün tam tersi olacaktır.

8: Bu iyi bir cevap.

Z: Peki kötülüğün karşıtı nedir? Sevgi mi?

8: Bu soruyu yanıtlamak zor çünkü benim bakış açım göre kötülük geçici, hayali bir deneyimdir ve Sevgi çok güçlü, çok gerçek, ebediyen geçerli bir güçtür. Kötülüğe verilecek doğru yanıtın kesinlikle sevgi olduğunu söyleyebilirim. Sevgi kötülüğü söndüren şeydir. Ama kötülüğün karşıtı mıdır? Hayır, değildir.

Kötülüğün zıttı olarak adlandırabileceğim en yakın şey "seçim" ya da belki de "yaratma" olmalıdır.

Z: Tamam. Sadece bir merak konusuydu zaten.

8: O zaman devam edelim ve tartışmanın bu küçük bölümünü son nokta ile bitirelim. Hırsızlığı üçüncü kötü eylem olarak adlandırdın. Şimdi buna bir bakalım.

A kişisi B kişisine "Televizyonunuzu ve wi-fi'nizi alabilir miyim lütfen?" diye sorsa nasıl olurdu? Bunda herhangi bir kötülük var mıdır?

Z: Olduğunu düşünmüyorum. Eğer B Kişisi A Kişisinin isteğini kabul ederse, o zaman bu verilen bir hediyedir. Bu kötülük değil, sadece cömertliktir. Ve eğer B Kişisi "Hayır" derse ve A Kişisi de bunu kabul edip yoluna devam ederse, o zaman da herhangi bir zarar söz konusu olmaz.

8: Bu doğru. Ve bu oyununu, kötülük olarak adlandırabileceğin istediğin kadar çok davranış örneğiyle oynayabiliriz. Sonuç olarak, kötülüğün yalnızca seçim hakkı ortadan kaldırılmış gibi görüldüğü durumlarda yapıldığı algılanacaktır. Seçim hakkını geri koyduğunuzda kötülük ortadan kalkar.

Z: Anlıyorum, teşekkürler 8. Ve açıklama konusundaki sabrın için de teşekkürler. Kötülüğün seçme hakkının ortadan kaldırılması olduğu yönündeki bakış açını kesinlikle anlayabiliyorum. Ama hikâyenin **tamamının** bu olduğundan emin değilim. Yani... "kötülük bir başkasına büyük zarar verme arzusudur" ya da "kötülük kendi iyiliği adına zarar vermektir" gibi farklı bir tanıma ne dersin?

8: Kötülüğü "zarar vermek" gibi "yanlış" bir şey olarak çerçeveleme arzunu anlıyorum, ancak sorun şu ki, böyle bir tanım incelemeye dayanmıyor. Eğer sana zarar vermek istiyorsam ama bunu yapmadan önce sana sorarsam ve sen de bunu kabul edersen...

Z: O zaman sanırım yukarıda verdiğin örnekler gibi olur. Eğer kabul edersem, o zaman kötü değildir. Eğer "hayır" deme hakkım varsa ve sen buna saygı duyuyorsan, o zaman tabii ki...

Tamam. Argümanında bir boşluk varsa da bunu gerçekten göremiyorum. Tanımını kabul ediyorum, "kötülük diğerinin seçme hakkının elinden alınmasıdır."

8: Tamam, güzel. Ama bir şeyi atladın. Dedim ki:

*"Kötülük, bir varlığın seçme hakkını elinden alıyor gibi **görünen** herhangi bir eylemdir."*

"Gibi görünen" kısmı çok önemli. Bunun anlamı şudur: Seçme hakkınızı **gerçekten elinizden** alamam. Bunu kimse yapamaz. Gerçekten yapamaz. Ancak siz ve ben kendimiz için böyle bir yanılısama yaratmayı kabul edebiliriz.

Z: Ah, evet. Bunun nereye gideceğini anlayabilecek kadar bu kavramlarla haşır neşir oldum. Yine kurban/fail meselesi, değil mi? Gerçekten kimsenin kurbanı olamam. Sadece öyle olduğum yanılısamasına sahip olabilirim.

8: Şimdi anlıyorsun.

Z: Bir önceki bölümde belirsizliğin bize seçenekler sunan şey olduğunu söylemiştin. Bu seçeneklerin yaratım, büyüme ve yaşam olduğunu söylemiştin. Mutlak kesinlik olduğunda artık seçeneklerin ve dolayısıyla yaşamın da kalmayacağını söylemiştin. Ve hepimiz BİR'in bir parçası olduğumuz ve hiçbirimiz yok edilemeyeceğimiz için mutlak kesinlik mümkün değildir. Sonuç olarak, eğer benim hiçbir zaman mutlak kesinliğe sahip olamayacağım doğruysa, o zaman aynı şekilde bir başkasının da benim seçme hakkımı elimden alamayacağı doğru olmalıdır!

8: Güzel! Ve böylece tüm kavramların nasıl birbirine bağlandığını, hepsinin nasıl birbiriyle ilişkili olduğunu ve tutarlı, uyumlu bir bütün oluşturduğunu görüyor musun?

İşte 8. bölümde bana sorduğun gerçeğin doğası budur.

Z: Şimdi bunu *hissetmeye* başladım.

8: Mükemmel. Ve bu duygu *senin* gerçeğindir. Varlığında her şey birbirine eklendiğinde, denge ve uyum içinde olduğunda hissettiğin o *doğruluk* duygusu... İşte bu senin gerçeğinin "evet" demesidir. Bu konuda birkaç kez tökezledin. Daha önce ego-arzularını ve heyecanını gerçeğinle karıştırdın. Ve bunu yapman gerekiyordu. Bu hatayı görmeyen ve ondan ders çıkarman gerekiyordu. Sonra da her zaman kalbinin gerçeğini bulmak ve buna saygı duyup onurlandırmak için yeni bir seçim yaptın. Ve işte şimdi buradayız. Şimdi gerçekten kendi içinde kendi gerçeğini buluyorsun. **Bu**, içindeki her şeyin **doğru** olduğu hissidir.

Z: Anladım 8. Teşekkürler. Ama biraz konudan çıktık.

8: Pek sayılmaz. "Gerçeğin" hakkındaki bu farkındalığa birazdan geri döneceğiz. Şimdilik, hiç kimsenin senin seçme hakkını gerçekten elinden alamayacağını keşfettik. Ama elbette, benim senin seçme hakkını elinden alıyormuş *gibi görüldüğüm* bir illüzyonu paylaşabiliriz.

Z: O zaman kötülük hayali bir şey mi?

8: Bu benim bakış açım, evet. Bu, şu anda içinde yaşadığınız bu gerçeklik içinde deneyimliyor gibi **görünebileceğiniz** bir şey. Size çok gerçek görünebilir. Ama yine de sadece bir yanılısamadır. Sana iyi ve kötü hakkında bir gerçeği anlatmama izin ver. Şöyle bir şey:

"İyi ya da kötü olan tek bir şey bile yoktur, ama siz onun hakkında öyle hissedersiniz."

Z: Hiçbir şeyin özünde kötü olmadığını söylüyorsun. Hiçbir şeyin. Ama yine de bazı şeyler bana kötü gelebilir, öyle mi?

8: Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Ya da şöyle ifade edebilirim: Kötülük nesnel olarak mevcut değildir ama öznel olarak kesinlikle deneyimlenebilir.

Z: Uhh... Bu, kötülüğü deneyimliyor muyum gibi hissedebileceğimi ama bunun gerçekten var olduğu anlamına gelmediğini söylemenin başka bir yolu mu?

8: Doğru.

Z: Tamam, vay canına. Bu bilgiyle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Çünkü bunu entelektüel olarak tamamen anlayabiliyorum. Argümanı anladım ve hatta doğruluğunu kalbimde hissettim ama... Tüm kötülüklerin ve alçaklıkların, şimdiye kadar işlenmiş ve işlenmeye devam eden tüm zulümlerin... ne olduğunu kabul etmeye henüz istekli miyim bilmiyorum. Üzerinde anlaşmaya varılmış, birlikte yaratılmış bir illüzyon mu?

8: Anlıyorum. İşte bu yüzden bu konuşmayı yapmalıyız. Çünkü Birlik Bilincine yükselebilen için bunu bu şekilde görmeyi gerekir. Bu yüzden sana bir seçim sunuyorum: Bir yandan belirli varlıkları ve onların davranışlarını kötü olarak etiketlemeye devam etmeyi seçebilir ve böylece kendini onlardan uzak ve ayrı tutabilirsin, böylece onları yargılama durumunda kalabilir ve kendini onlardan üstün hissetmeye devam edebilirsin. Öte yandan, hiç kimsenin gerçekten "öteki" olmadığını, hiçbir şeyin ebediyen sevilemez veya affedilemez olmadığını anlamaya istekli olmayı seçebilirsin.

Z: Peki seçim bu mu? Eğer bunu bu şekilde görmeye istekli değilsem, o zaman birlik bilincine yükselemez miyim?

8: İşin gerçeği bu. Her şeyde olduğu gibi, her zaman bir seçimin vardır. Bu kez seçimin birlik bilinci ile düalite (ya da ayrılık) bilinci arasında. Seçtiğiniz şey hakkında doğru ya da yanlış olmadığını ve yaptığınız seçimler için sizi yargılamadığımızı anlayın. Ancak seçtiğiniz şey kim olduğunuzu tanımlar ve deneyimleyeceğiniz gerçekliği yaratır. Ve oldukça basit bir şekilde, herkesi **bir** olarak görmeye istekli olmadan, "diğerini" "kendiniz" olarak görmeye istekli olmadan ve yargılama ve nefret gibi ayrılık mekanizmalarını bırakmaya istekli olmadan Birlik Bilinci varlığı olamazsınız ve birlik realitesinde yaşayamazsınız.

Görüyorsun sevgili dostum, bu düalite tarafından size sunulan seçimdir. Düalitenin teklifini kabul edebilir ve kendinizi diğer her şeyden ayrı olarak görmeye devam edebilir ve motivasyon kaynağınız olan korku ile ayrılık yolunda dışarıya doğru ilerleyebilirsiniz. Ya da diğer taraftan, sevgiyi seçebilirsiniz. Eğer sevgi seçimine bağlı kalırsanız, o zaman birlik yoluna adım atarsınız. Eve, birliğe doğru yolculuk etmeye başlarsınız. Bir süre için, hâlâ ayrılık illüzyonuna tutunurken sevgi yolunda ilerleyebileceğiniz doğrudur. Varoluşun "Başkasına Hizmet" ya da "Kendine Hizmet" modlarından birini seçenlere olan budur. Ve seçtiğiniz şey buyusa sorun yok. Ancak er ya da geç bu yollar da birleşecek ve bu varlıklar Öteki ve Kendi kavramlarının ilk düşündükleri gibi olmadığını fark edeceklerdir. Aslında yalnızca birlik vardır.

Söylediklerimi takip ederseniz, yolunuzda pek çok olası seçenek ve tercih varmış gibi görünebileceğini anlayacaksınız. Ama gerçekte öyle değildir. Gerçekten de yalnızca tek bir seçenek vardır.

Ya **her şeyi** bir olarak kabul ederseniz ya da daha fazla ayrılık yaratırsınız.

Seçim sizin. Ve bir yandan bazı varlıkların onları birliğin bir parçası olarak kabul etmeyi reddedecek kadar aşağılık ve sevimsiz olduğu görüşüne tutunurken, diğer yandan da Var Olan Her Şey ile bir olmaya doğru ilerleyemezsiniz. Onları "kötü" olarak etiketleyebilir ve böylece ebedi karanlığa mahkûm edebilirsiniz.

Her şey birdir. Ya da değildir. Seçim sizin.

Z: Bunu çok iyi açıkladın, teşekkür ederim 8. Şimdi anlıyorum. İki fikir arasında seçim yapmalıyım. Bir tarafta bazı varlıkların sevebilir olma olasılığının dışında kaldığı fikri var. Bu yüzden onları ve faaliyetlerini kötü olarak etiketliyoruz. Diğer tarafta ise tüm bunların geçici ve yanıltıcı bir durum olduğu anlayışı var. Tüm varlıklar doğaları gereği sevgiye layıktır ve Tanrı'nın bir parçasıdır. Ben gerçekten de tüm varlıklarla ve her yerdeki her şeyle birim.

8: Evet. Seçim bu.

Z: O zaman ben birliği seçiyorum.

8: Bu iyi. Ancak bu seçimi gönülsüzce yaparsan, o zaman hiçbir değeri olmaz. Yaşam deneyiminde bir değişikliğe yol açmadan önce bunu tamamen ve gerçekten yürekten yapmalısın.

Z: Anlıyorum ve bu seçimi yapmaya hazırım. Beni ayrılık yolunda tutan inançların ve seçimlerin son kalıntılarını da salıvermeme yardım eder misin?

8: Evet, yardım edeceğim. İşte bu yüzden bugün kötülük hakkında bu konuşmayı yapmayı seçiyorum.

Z: Nasıl **sen** seçiyorsun? Bu konu **benim** seçimimdi!

8: Evet, seçiyorum. Bunu eninde sonunda anlayacaksın.

Z: (Gülümser ve başını sallar) Pekâlâ, kötülük hakkında senden anladıklarımı özetlemeye çalışayım:

Seçeneklerimin elimden alındığını hissettiğimde, sanki bana kötülük yapılmış gibi hissedirim. Ancak bunu deneyimleyebileceğim bu durumlar yanıltıcıdır. Yani aslında seçeneklerimin elimden alınması deneyimini ben seçmişimdir ve aslında her zaman diğer seçeneği seçebilirim. O anda bana nasıl görüldüğü önemli değil.

8: Evet. Ve bu kötülüğü deneyimliyor olman, muhtemelen bunu deneyimlemekten başka bir seçeneğin olmadığına inanmak için oldukça sıkı çaba sarf ettiğin anlamına gelir. Bu senin seçtiğin şeydir. Sen, bir yaratıcı olarak, bir yaratıcı olmadığın yanılsamasını yarattın. Ve sen, birliğin ayrılmaz bir parçası olarak, tamamen ayrı ve yalnız olduğun deneyimini yarattın.

Z: Vav! Bu tam bir paradoks, değil mi 8?

8: Evet, öyle. Ama bu, aslında sen kendi gerçekliğinin yaratıcısı olsaydın evrenin nasıl olacağı ile tutarlı değil mi?

Z: Öyle.

8: Ve bunun tersi de doğru olacaktır. Eğer şu anda seçmiş olduğun gibi, herkesle bir olmayı seçmeye başlamaya hazır olsaydın, o zaman ilginç bir şey olurdu: Sen bu seçimi yaptıkça ve bu gerçekliğinde daha fazla tezahür ettikçe, zamanla kötülüğü deneyimlemeyi bırakırdın.

Z: Gerçekten mi? Birliği seçmek kötülüğü deneyimlemeyi bırakacağım anlamına mı geliyor?

8: Evet. Gerçekten de Var Olan Her Şey ile bir olduğunuzun doğru olduğunu bildiğiniz derecede, artık kötülüğü de deneyimlemezsiniz. Kötülük yanılsamasını yalnızca bir ayrılık durumunda ikamet ettiğiniz sürece -ikilik halinde- deneyimleyebilirsiniz. Özsel birliğinizi bir kez hatırladığınızda ne size yapılan kötülüğü deneyimleyebilir ne de bunu bir başkasına yapmayı düşünebilirsiniz. Yalnızca ayrılık ya da düalite halindeyken başka bir varlığın

eylemlerini kötülük olarak deneyimleyebilir ya da başka bir varlığa kötülük yapmayı düşünebilirsiniz.

Z: Bunu bana açıklayabilir misin 8?

8: Kesinlikle. Birlik seviyesinde, size herhangi bir zarar vermek için yola çıkmam mümkün değildir.

Z: Neden 8?

8: Çünkü sizin ve benim bir olduğumuzu biliyorum! Gördüğün gibi, birlik bilinci içinde yaşayan tüm varlıklar bir başkasına yaptıkları her şeyi doğrudan kendilerine yapılmış olarak deneyimlerler. Eğer sizi incitirsem, o zaman anında, bu eylemle kendimi de aynı ölçüde incitirim. Aslında, size verdiğim zarar kendime de verdiğim zarardır. Birlik bilinci düzeyinde olan budur. Kendimi incitmek istemediğim için, sizi de incitmeye çalışmam.

Sizler Dünya üzerinde bir düalite illüzyonu içinde yaşıyorsunuz, yani bunun böyle olmadığına dair bir illüzyonunuz var. "Zaman" aracı sizi seçimlerinizden ayırmak için kullanılır, bu yüzden başkalarına yaptığınız her şeyi tam ve kesin olarak kendinize de yaptığınızı görmezsiniz. Ama biz, düalite illüzyonunun dışında, bunu doğrudan görüyoruz. Biz **biriz**. Bunu biliyoruz. Bunu deneyimliyoruz. Size ne yapıyorsam, kendime de onu yapıyorum. Dolayısıyla birlik bilincine sahip bir varlık asla zarar vermeye çalışmaz çünkü bu zarar kendine **verilen zarardır**.

Z: Dur bir dakika 8, başkasına yaptığım her şeyi doğrudan kendime de yaptığımı mı söylüyorsun? Gerçekten mi?

8: Evet. Öyle. Ama sizi yarattıklarınızdan ayıran zekice bir zaman ve mekân illüzyonunuz var, bu yüzden öyle olmadığına inanabiliyorsunuz. Ama öyle. Başkasını incitirseniz kendinizi de incitirsiniz. İncinmeyi hissetmek için zaman ve mekânda biraz ilerlemeniz gerekebilir ve bu yüzden bunu kendinize yaptığınızı fark etmeyebilirsiniz. Ve acı size geri döndüğünde, bunu size yapanın başka bir varlık olduğunu kendinize söyleyebilirsiniz. Bu yanılısamanın gücüdür. Ama yine de böyledir; başkasına yaptığınız her şeyi kendinize de yaparsınız. Bu nedenle, "*Başkalarının size yapmasını istediğiniz her şeyi siz de onlara yapın*" demek çok akıllıca olacaktır. Size davranılmasını istediğiniz gibi davranılmasını sağlamanın en iyi yolu budur.

Z: Tamam, yani bir yabancıya yanına gidip suratına bir tokat atsam ve kaçsam, bir süre sonra beni bulacak ve bana vuracak mı?

8: Düşüncelerinde bu kadar yüzeysel olmamaya çalış. İşte daha iyi bir açıklama:

Bir yabancıya yanına gidip ona tokat atabilseydin nasıl bir insan olurdu? Ya da belki bunu sormanın daha iyi bir yolu, bunu yaptığında kendin ve hayat hakkında ne tür inançları ifade edersin? Belki de şımarık bir çocuk gibi, "*Umurumda değil ve her şeyden yakamı sıyrabilirim*" gibi bir duyguyu ifade ediyorsundur? Böylece o yabancıya masum ve güven dolu doğasından faydalanıyorsunuzdur. Sen yaklaştığında savunmaya geçmemiştir. Sen de ona bir tokat atıp kaçmışsındır. Aslında yaptığın şey onun güven duygusunu sarmaktır. Ondan masumiyetinin bir kısmını çalmışsındır.

Şimdi, bu yabancıyı rastgele seçmişsin gibi görünebilir, ama rastgele seçmedin. Senin ve onun bir sözleşmesi vardı. Bu daha yüksek seviyelerde kararlaştırılmıştı. Oldukça basit bir şekilde, ruhunun bu deneyime kendi nedenleriyle ihtiyacı vardı. Ama meseleyi fazla karmaşıklaştırmayacağız. O ruhun seçimlerini ve motivasyonlarını bir kenara bırakacağız. Önemli olan o ruhun bunu gerçekten istemiş olmasıdır. Ve böylece, enkarne kişilikler düzeyinde, ona istediği hediye vermiş oldun.

Sonra senin için zaman işler. Hayatına devam edersin ve muhtemelen o olayı tamamen unutursun. Şimdi belki de bir barda içki içiyorsundur. Genç ve güzel bir kadın görmüş ve gidip onunla sohbet etmeye karar vermişsindir. Her şey yolunda gidiyordur. Onunla konuşurken bir kadında aradığın her şeye sahip gibi görünüyordur. Ve o da senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyordur. Romantik bir yakınlaşma başlar. Birbirinizi birkaç kez daha görürsünüz ve sonra, tam ona âşık olmuşken, tam kalbini ona vermeye hazırken... onu en iyi arkadaşınla yatakta bulursun.

Z: Tokat!

8: Kesinlikle. Az önce hediyenin geri dönüşünü deneyimledin. Biraz faiziyle.

Güven duygunun sarsılmasının nasıl bir şey olduğunu az önce hissettin. Masumiyetin çalındı.

Ve bu sorun değil, çünkü ruh düzeyinde bunu sen istemiştin. Bunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeye ihtiyacın vardı. Bunu diğerine yapmak ve bunun sana yapılması aynı madalyonun iki yüzüdür, aynı deneyimin iki yüzü. Ve ruh düzeyinde bunu sen yarattın. Nasıl karşılık vereceğin -bununla ne **yapacağın**- sana kalmış.

Bilgelik ve şefkatle, sizi bütünlüğe ve birliğe götüren seçimler mi yapıyorsunuz? Yoksa cehalet ve nefretle, acı ve ayrılığa yol açan seçimler mi yapıyorsunuz?

Seçenekler, seçenekler, seçenekler.

Her zaman seçim yaparsınız ve her zaman seçimlerinizin sonuçlarını alırsınız.

Z: Bu çok öğreticiydi, teşekkür ederim 8. Ve eğer bunu gerçek hayattaki durumuma uygularsam, daha önce ego-arzularımın, korkularımın ve ihtiyaçlarımın, Tekillik Olayını hepimiz için büyük bir kurtarma hikâyesine doğru itmesine izin vermeyi seçtiğimde...

8: Aynı şey. Bir dizi farklı yolla bunun sana faiziyle geri döndüğünü deneyimledin. Çalışmalarını takip edenlere ve bu kitabın önceki versiyonunu okuyanlara bazı sıkıntılar yaşattın. Bazıları 2012'de vaat edildiği gibi şeyler gerçekleşmediğinde oldukça büyük bir acı hissettiler. Yani kayıp, şüphe, korku, güvensizlik... gibi duygular yaşadılar. Ne demek istediğimi anladın.

Z: Ve sonra bu bana geri döndü.

8: Çeşitli şekillerde. Olaylar düşündüğün gibi gelişmediğinde sen de kendini aynı sıkıntıya soktun. Fakat bu yeterli değildi. Ruh sözleşmenin tamamlanması için, bunun sana yapıldığını deneyimlemen gerekiyordu.

Z: Ve şimdi birden anlıyorum. Evimin soyulmasının ve dizüstü bilgisayarımın çalınmasının nedeni buydu, değil mi?

8: Bir bakalım, olur mu? Çünkü bu olayı anlamlandırmakta zorlanıyorsun ki bu anlaşılır bir şey. Söyler misin, bu soygunun sende uyandırdığı duygular nelerdi?

Z: Kayıp, şüphe, korku, güvensizlik... Ana fikri anladım.

8: Peki ya sonra? Bununla ne yapmaya karar verdin?

Z: Cehennemden geçtim aslında. Çok öfkeliydim ve hakkıma tecavüz edildiği hissindeydim. Evimin artık güvenli olmadığını hissediyordum. Ve asla geri alamayacağım yedeklenmemiş bir sürü çalışmamı kaybettim. Üzerinde çalıştığım şeyler vardı ve yeniden başlamak gerekekti.

8: ... Acını azımsamak istemem çünkü senin için çok şiddetli olduğunu biliyorum. Ama asıl soru bu değildi. Bununla ne **yaptın**?

Z: Ben... ah... şey. Pek bir şey yapmadım. Bu deneyimi nasıl yarattığımı anlamaya karar verdim. Seninle konuşmaya başladım. Ve tüm bunlar sayesinde sınırlar ve seçimlerimizin sonuçlarını almak hakkında çok şey öğrendim. Ama hiçbir zaman tam bir kapanış hissetmemiştim. Bunun **neden** olduğunu anladığımı hiç hissetmemiştim. Ama şimdi hepsi bir araya geliyor. Şimdi, bu konuşmada benim için her şey yerine oturdu. Sonunda anladım.

8: Yani bunu da serbest bırakabilir misin?

Z: Evet. Şimdi onu bırakabilirim.

8: Peki ya hırsız?

Z: Hiç bulunamadı.

Ve ilk başta onun için her türlü kötülüğü dilemekten kendimi alamadım. Yakalanmasını ve sonra da bana -ve tabii Lisa'ya da- yaptıklarından dolayı canının yanmasını istedim! Ama sonra... şey... Size tüm bu uzun süreci aktarmama gerek yok, ama gerçekten de onun kendi korkusu ve eksikliğiyle uğraşan başka bir insan olduğunu fark ettim. Benden bir şeyler aldı çünkü ihtiyacı olan şeyi elde etmenin tek yolunun bu olduğunu düşünüyordu. Onun hikâyesini bilmeme gerek yok. Gitmesine izin verebilir ve gelecekte daha iyi seçimler yapmasını umabilirim. Kendi iyiliği için.

8: Yani onu da serbest bırakabilir misin?

Z: Evet. Artık tüm bu durumu geride bırakıyorum. Bitti ve ben çok şey öğrendim ve büyüdüm.

8: Yani? Seçimlerini sadece cehalet ve nefretle mi yaptın? Yoksa seçimlerini bilgelik ve şefkatle mi yaptın?

Z: Biraz zaman aldı ama sonunda bilgelige ve şefkate ulaştığımı kesinlikle hissediyorum. Büyük ölçüde senin yardımın sayesinde.

8: Yolun her adımı, neyi seçmeye istekli olduğunla ilgiliydi. Bunu azımsama. Bilgelik ve şefkatle seçim yaptığın için, elde ettiğin şey bütünlük ve birliktir.

Bunun olduğunu gerçekten *hissettin*, değil mi? Dizüstü bilgisayarının kaybını kabullenme seçimini yaptıkça, yoluna devam etmeye başlamanı sağlayan gerekli içgörünün geldiğini gördün. Bunu seçip kendini daha büyük bir bilgelige ve zarafete açtığında, Tekillik Olayı hikâyesini *doğruluğu* yansıtacak şekilde yeniden yazmana olanak tanıyan ilave yeni içgörülere ulaştın. Ve Tekillik Olayının yeniden anlatımını tamamladığın için, şimdi dizüstü bilgisayarla ilgili durumu tam olarak anlayabiliyorsun. Bu iki deneyim senin için enerjisel olarak birbirine dolanmıştı. Senin için birlikte çözüme kavuştular.

Ve şimdi her şeyin doğru ilahi düzen içinde geliştiğini görebilirsin. Herkes tam olarak istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyi elde etti ve herkes uygun gördüğü şekilde seçim yapmaya ve seçimlerinin sonuçlarını almaya devam ediyor.

Denge ve uyum.

Görev tamamlandı.

Z: Evet. Görev tamamlandı.

Görünüşte tamamen ilgisiz olan bu şeylerin aslında *benim için* enerjisel olarak nasıl bağlantılı olduğu şaşırtıcı ve şimdi nasıl birlikte çözüldükleri ve salıverildikleri.

8: Şimdi yavaş yavaş kendi yaratıcı doğanın farkına varıyorsun. Artık deneyimlerinin neden-sonuç ilişkisini görmeye başlıyorsun. Bunu net bir şekilde gördüğünde, artık kendini rastgele olayların kurbanı olarak düşünemezsin.

Elbette başkaları senin hayatına bakıp, olmayan bir şeye anlam yüklediğini düşünebilir. Bu iki şey birbiriyle ilişkili değilmiş gibi. Ancak sen bunların birbiriyle ne kadar ilişkili olduğunu *hissedebilirsin*. Bunun inkâr edemeyeceğin bir şekilde doğru olduğunu bilirsin.

Z: Bu doğru.

Seçimlerim ve inançlarımla kesinlikle deneyimlerimi yarattığının farkındalığına gerçekten varıyorum.

8: O zaman sana ilginç bir şey söyleyeyim. Hırsız eyleminin karşılığını faiziyle birlikte aldı. Eğer "yakalansaydı" bu en yüksek hayır olmazdı. Bunun nedenleri karmaşıktır ve diyalogumuz için gereksizdir, ancak önemli olan nokta, polis ve hapisaneyi içeren "Dünya adaletinin" burada gerekli veya yararlı olmadığıdır. Ancak hiç kuşkun olmasın; hırsız enerjik yatırımının karşılığını çoktan ve hatırı sayılır bir faizle aldı. Senden iş araçlarını, kendini ifade etme araçlarını, güvenlik hissini aldı... ve aynı alanların hepsinde çok daha büyük kayıplar yaşadı.

Bunu sana, belirttiğin noktayı tekrar vurgulamak için söylüyorum. Kendi yaratıcı doğanızın farkında olup olmamanız önemli değildir. Ortaya koyduğunuz şey size geri dönecektir.

Z: "Herkes her zaman tam olarak kendi yarattığını alır."

8: Sen de yaptın, hırsız da yaptı. Kurban yoktur, sadece yaratıcı vardır. Ve tabii ki,

"Başkasına ne yaparsanız kendinize de onu yaparsınız."

Z: Bunu şimdi gerçekten anlıyorum. Yani burada ayrılık içinde, illüzyonun içindeyiz. Kendimizi birbirimize zarar veriyor ve birbirimizin seçme hakkını elinden alıyor olarak deneyimliyoruz. Ama bu gerçekten de sadece bir yanılsamadır. Aslında tüm bunları sadece kendimize yapıyoruz. Ve sizler yüksek boyutlarda ve diğer gerçekliklerde, bu zaman ve mekân illüzyonuna sahip değilsiniz, bu yüzden birbirinizden ayrı olduğunuza inanamazsınız. Ne yaparsanız yapın, kendinize yaptığınızı **biliyorsunuz**. Bu doğru mu?

8: Birlik bilincine sahip olanlarımız için bu böyledir. Eğer her deneyiminiz size açık bir şekilde gerçekliğin diğer tüm parçalarıyla bir olduğunuzu gösteriyorsa, o zaman bunun doğru olduğunu kabul etmezseniz gözlemden oldukça uzaksınız demektir. Bu bizim için böyledir ve şimdi sizin için de yavaş yavaş böyle olmaya başladı.

Z: Yani siz asla bilinçli olarak bir başkasına zarar vermeyi seçmezsiniz çünkü bu hemen kendinize zarar vermenizle sonuçlanır.

8: Ben de bunu söylüyorum.

Ve tabii ki bir diğer husus da gerçek birlik bilincine sahip bir varlığın sizin inandığınız şekilde incinmeyi deneyimleyemeyeceğidir. Bizler zarar görebilecek ölümlü formlara sahip değiliz, dolayısıyla fiziksel olarak zarar görebileceğimizi veya öldürülebileceğimizi hayal edemeyiz. Yaşayabileceğimiz acı, sizin duygusal acı ya da muhtemelen psikolojik acı olarak adlandıracağınız şeydir. Ve bu acılar sizin anladığınızdan farklı bir şekilde anlaşılır. Bunları deneyimlediğimizde, bunların bize başka bir varlık ya da dışsal bir deneyim tarafından

verildiğini düşünmeyiz. Oldukça basit bir şekilde, bunların kendi seçimlerimizin sonuçları olduğunu anlarız. Başka bir varlıkla etkileşimim sırasında incinirsem, kendi seçimlerimin bana acı verdiğini anlarım. "Başka bir benlik" ile etkileşim sadece bir katalizördür. Aslında, eğer gözlemci olursam, tüm bunların bana hangi seçimlerimin ve inançlarımın bana hizmet etmediğini gösteren bir armağan olduğunu görürüm.

Birlik bilincine sahip bir varlık kendisine kötülük yapıldığını deneyimleyemeyeceği gibi, başka bir Benliğe kötülük yapmayı da düşünemez.

Z: Sanırım bunu şimdi anlıyorum.

8: Bu çok iyi. O zaman anlayacaksın ki, ancak bir düalite realitesi içinde, ayrılık perspektifinden bakıldığında, BİR olduğunuzu bilmediğinizde, bir varlık kendisine ve başkalarına karşı son derece incitici ve yıkıcı bir şekilde davranmayı isteyebilir. Ancak böyle bir gerçeklikte, içsel kargaşalarını öyle bir şekilde deneyimleyebilirler ve bu onların kendilerinden o kadar nefret etmelerine neden olabilir ki, birbirlerine her türlü iğrenç şeyi yapmaya istekli olabilirler.

Z: Anlıyorum.

8: Ve aynı şekilde öyle ki, ancak bir düalite realitesi içinde, ayrılık perspektifinden, BİR olduğunuzu bilmediğinizde, böyle bir varlığın eylemlerine bakabilir ve "*Sen kötüsün*" diyebilirsiniz.

Düalitenin dışında, siz ve etkileşimde bulunduğunuz varlık, daha önce yaptığınız seçimlerin sizler için nasıl bazı acılara ve kafa karışıklıklarına yol açtığının her ikinize de gösterildiğini bileceksiniz. Durumun mucizesi, ilk etapta seçimlerinin kendilerine hizmet ettiğini görmeyen iki farklı Benliği mükemmel bir etkileşimle mükemmel bir şekilde bir araya getirmesidir. Bu etkileşimden önce bunu göremeyebirdiniz. Ama etkileşimin bir sonucu olarak, bunu açıkça görebilir hale gelirsiniz. Ve bunu gördüğünüzde, farklı bir seçim yapabilirsiniz. Ve daha iyi bir seçim yaptığınızda, önceki seçim ve sonuçları iyileştirilebilir, sevilebilir ve yeniden bütünleştirilebilir.

Görüyorsunuz, bu harika bir hediye.

Ancak, düalitenin içinde, bu etkileşimi pekâlâ kötülük olarak da deneyimleyebilirsiniz. Kurbanın deneyimi, kötülük yapan biri tarafından korkunç bir şekilde kurban edildiğinde masum bir şekilde hayatına devam ediyor olduğu yönünde olabilir. Failin deneyimi ise, kendisini bu korkunç davranışa iten korkunç ve yoksun bir hayatı olduğu yönünde olabilir. Ve hiç kimse ne kurbanı ne de faili deneyimlerinin geçerli olmadığını söyleyemez. Bu onların deneyimidir!

Her deneyim size bir seçim sunar. Düalite oyununu oynayan hemen herkes, bu tür her bir etkileşimden sonra, kurban temelli başka bir seçim yapacaktır. Bu da onları ikilik içinde tutmaya hizmet edecek ve bu tür etkileşimlere daha fazla davetiye çıkaracaktır. Ancak bu tuzaktan kaçmak mümkündür. Bunun yerine, etkileşimin seçimlerinizin bir sonucu olarak kendinize getirdiğiniz bir deneyim olduğunu kabul etmek mümkündür. Bunu yapabilirsiniz, size daha uygun yeni seçimler yapmak için kendinize bakmaya başlayabilirsiniz. Tüm bu deneyimlerin bir yanılısıma içinde gerçekleştiğini fark etmek yardımcı olabilir. Ve ortada daha büyük bir gerçek vardır, o da şudur ki; başka bir düzeyde hem siz hem de diğer oyuncu bunun sizin seçtiğiniz ve üzerinde anlaştığınız bir şey olduğunu bilirsiniz.

Z: Yine de bunu yapmak çok zor 8.

8: Öyle. Ama asla kolay olması gerekmiyordu. Bunu birazdan "Manastır Tarikatı Hikâyesi" ile açıklayacağım.

Z: (gülüyor) **Ne!?!**

8: (gülümser) Göreceksin. Ancak buna geçmeden önce, sana bir kurban ilişkisinin nasıl ortaya çıkabileceğine dair bir örnek sunmak istiyorum.

Şimdi artık enkarne olmadığını hayal et. Burada ruhsal alanda benimle birliktesin ve yeni bir yaşam planlıyoruz. Yanına geliyorum ve sana diyorum ki:

"Beni tanıyorsun, ben 8. Düalite içinde kaybolduğunda senin Ruhsal Rehberin rolündeydim ve evinin yolunu bulmana yardımcı oldum. Ben aynı zamanda senin sevgili arkadaşım ve bir düzeyde uzun süreli paydaşlarız. Başka bir düzeyde ise birlikte birliği bulduk. Beni tanıyorsun. Ve şimdi sana bir ihtiyaçla geldim. Arzu ettiğim şekilde ilerleyebilmem için, kurban durumunun deneyimini gerçekten anlamaya ihtiyacım var. Enkarne olmaya ve sonra da kendimi tamamen bir başkasının gücüne bırakmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemeye ihtiyacım olduğunu hissediyorum, öyle ki bana çok kötü davranabilir ve sonra da beni acımasızca öldürebilirler. Bunu oynamaya, nasıl hissettirdiğini ve buna nasıl tepki verdiğimi görmeye ihtiyacım var. Benimle birlikte kendimizi perdeleyeceğimiz ve bu senaryoyu oynayabileceğimiz bir düalite sistemine enkarne olmaya gönüllü olur musun? Benim için fail rolünü oynar mısın?"

Eğer teklifimi kabul edersen, ikimizin de bir parçamızı Perde'nin ötesine gönderdiğimiz ve benim güçsüz bir kurban olmayı deneyimlediğim, senin de kötü fail rolünü oynadığın bir durum yaşayabiliriz. Bunun nasıl bir şey olduğunu görürüz ve kendimiz hakkında bir şeyler öğreniriz ve sonra da öğrendiklerimizi ele alırız.

Görüyor musun?

Z: Görüyorum, evet.

8: Ve bunun seni aslında kötü yapmadığını görebiliyor musun? Sen sadece arzu ettiğim şeyi deneyimlememe yardımcı oldun.

Z: Anladım, evet. Açıklama için teşekkür ederim. Ama umarım bana bir daha böyle bir taleple gelmezsin.

8: Peki neden?

Z: Çünkü o zaman korkarım seni geri çevirmek zorunda kalırım. Çok üzgünüm ama senin failin olmayacağım. Asla seni incitmeye ya da sana kötü davranmaya çalışmam. Sana karşı sevgi, saygı ve onur dışında herhangi bir şekilde davranmayı asla tercih etmem.

8: Pekâlâ. Ama neden? Eğer senden bunu istediysem, neden benim için bunu yapmazdın?

Z: Çünkü sevgili 8, bu benim için yanlış. Çünkü sen böyle bir rolü deneyimlemeye ne kadar ihtiyaç duyarsan duy, benim kalbimde ya da varlığimde bunu oynamak gibi bir arzu yok.

8: Neden?

Z: Çünkü... Bunu kendime yapmak istemiyorum. Çünkü senin zalim failin olmak beni çok incitir. Bu yaşamda ve özellikle de geçmiş yaşamlarımda, fail olmanın ne demek olduğunu gördüm.

(Zingdad'ın Notu: Bakınız Bölüm 1, "Büyücü")

Bunun ne olduğunu biliyorum ve daha fazlasını bilmeme gerek yok. İstemiyorum. Kendimi buna katlanamayacak kadar çok seviyorum ve seni de bunu sana yapamayacak kadar çok seviyorum. Kalbimde böyle hissediyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim.

8: Sevgili dostum! Tam tersine. Bu beni neden hayal kırıklığına uğratsın ki?

Z: Çünkü eğer ben senin failin olmaya istekli değilsem, o zaman ihtiyaç duyduğunu hissettiğin deneyimleri yaşayamazsın. Öyle değil mi?

8: Hayır, değil. Sizin dünyanız, buna izin veren herkesi bir tür mağduriyete uğratmaya hazır insanlarla dolu değil mi?

Z: Evet. Sanırım öyle. Yani senin için bu rolü oynayacak **birini** her zaman bulabileceğini söylüyorsun.

8: Bu çok doğru. Aslında durum bundan çok daha basit. Benim bazı deneyimleri arzulamam gerçeği bilinç alanında bir dengesizlik yaratıyor. Burada aslında sadece birimiz olduğunu hatırlıyor musun?

Z: Evet... yani...

8: Yani eğer burada sadece birimiz varsa, o zaman BİR'in bir şeyi deneyimlemeyi arzulayan bir yönü, onu arzulayan BİR ile aynıdır. Bu da demek oluyor ki, gerçekleşme aracı olmadan arzuya sahip olamazsınız. BİR, ancak ilgili rolü oynamaya istekli olarak bu arzuya yanıt veren başka bir Benlik varsa, bu arzuyu içimde ifade edebilir ve edecektir. Ve kendi rollerimizi oynamayı bitirdiğimizde, aslında BİR olduğumuzu, aslında aynı büyük varlık olduğumuzu idrak ederek sahip olduğumuz her türlü acıyı iyileştirebiliriz. Ve işte **bu şekilde** olur. Korkunç, şeytani, kötü faili Kendiniz olarak görmeye istekli olduğunuzda, olduğunuzdan daha büyük bir şey haline gelirsiniz. Sonra da yükselirsiniz. Ve elbette aynı şey üzgün, acınası, zayıf, kasvetli kurbanı Benlik olarak görmeye istekli olduğunuzda da gerçekleşir.

Z: Vay canına 8. Az önce çok önemli bir şeyi ifade ettiğini hissediyorum. Bunun benim için son derece önemli bir şey olduğunu ruhumda hissediyorum.

8: Sadece senin için değil. Birlik bilincini bulmaya hazır olan herkes için. Bu, ilerledikçe daha da geliştireceğimiz bir fikir. Ama şimdilik sorunu tekrar sana yöneltmek istiyorum. Tartışmamız göz önüne alındığında, şimdi senden benim için faili oynamanı istesem ve sen beni reddetsen ne olacağını düşünüyorsun? O zaman ne olur?

Z: Pekâlâ, bu yeni bilgiler ışığında, bana öyle geliyor ki ben senin ihtiyacına ya doğru yanıtım ya da değilim. Eğer öyleysem "evet" diyeceğim, değilsem "hayır" diyeceğim. Ve keşfettiğimiz gibi, "evet" demek beni kötü yapmaz çünkü o zaman sana sadece kendinle ilgili bir şey göstermiş olurum. Ve "hayır" demek de sorun değildir, çünkü eminim ki "evet" cevabını vermesinin doğru olduğu *birileri olacaktır*.

8: Peki, kurban nerede? Kötülük nerede?

Z: Hiç yok! Çünkü benim her zaman bir seçeneğim var. Hepimizin var. Ve seçimlerimizi yaparken sadece kendimize kendimizle ilgili bir şey gösteriyoruz!

8: Doğru. Ve konuyu dağıtmak pahasına, eğer benim failim olmayı kabul edersen, seni kötü olarak algılayabilirim, ama bu sadece oyun illüzyonu içinde olur. Ve bu sadece geçici bir deneyim olacaktır.

Z: Evet, şimdi anladım.

8: Ve her zaman kendi en yüksek hayrına yanıt verme seçimine **sahipsin**. Ve eğer kalbine gider ve en derin gerçeğinle seçimler yaparsan, o zaman seçimlerin birlik bilincine sahip parçanın da senin için seçtiği şeyle uyum içinde olacaktır.

Gördüğün gibi, gerçekte var olan tek şey seçimdir. Seçersiniz ve sonra seçimlerinizin sonuçlarını deneyimlersiniz.

Z: Anlıyorum 8, teşekkürler.

8: O halde özetleyelim. Varlıklar seçimlerinin ellerinden alındığını hissettiklerinde kötülük yapılmış gibi hissettikleri konusunda benimle hemfikir misin?

Z: Evet. Hemfikirim.

8: Ve *aslında* her zaman seçimleriniz olduğuna da katılıyor musun? Olmadığınız yanılısamasına sahip olabilirsiniz ama eğer kendiniz için sorumluluk almaya istekliyseniz ve eğer rehberliğinizi kullanmaya ve kendi kalbinizdeki gerçeğinizi dinlemeye istekliyseniz, o zaman bu yanılısamayı da göreceksiniz. O zaman, her zaman seçimleriniz olduğunu bileceksiniz.

Z: Evet, bunu ben de anlıyorum. Birlik seviyesinde kötülük yoktur, sadece seçimler vardır. Ve kalbimle bağlantı kurarak, birlik seviyesinde var olanla bağlantı kuruyorum.

8: Çok iyi gidiyorsun. Evet. İyi söyledin.

Ve şimdi, devam etmeden önce, senden failim olmanı talep ettiğim durumu kısaca tekrar gözden geçirmek istiyorum. Talebimi geri çevirmeyi seçtiğinde, bu seçimi yapmanı motive eden şey neydi?

Z: Sevgi. Seni incitmek istemediğime karar verdim çünkü sevgi için bir seçim yaptım.

8: Doğru, öyle yaptın. Kendini yalnızca ifade şeklini seveceğin şekilde ifade etmeyi seçtin. Ve bu gerçekten de çok iyi bir seçim. Acı ve korku ile yaratma ihtiyacını bırakmayı seçtin. Artık yalnızca sevgiyle yaratıyorsun. Bu seçimin beni neden memnun ettiğini anlayabiliyor musun?

Z: Evet anlayabiliyorum.

8: Ve seçiminin nedenlerini sorduğumda, önemli bir noktayı çok güzel bir şekilde açıkladın; benim failim olmanın **seni** çok inciteceğini fark ettiğini ifade ettin. Öyle değil mi? Yani bu, şu anki gerçekliğinizde büyük kötüler olarak kabul edilebilecek varlıkların, sizin için bu rolü oynarken kendilerine önemli ölçüde acı çektirdikleri anlamına geliyor.

Z: Evet. Bunu görebiliyorum. Ama yine de yaptıkları ve hâlâ yapmakta oldukları şeyi onaylayamam!

8: Bu iyi. Bu sana, onlara çok pahalıya mal olan bir hediye sundukları anlamına gelir. Bu, onların kurbanı olmak isteyip istemediğini seçme fırsatıdır. Eğer onların kurbanı olmak istediğine karar **verirsen**, işte oradalar! Senin oynamalarını istediğin rolü oynamaya istekli olurlar. Ve eğer kurbanı oynamamayı seçersen, o zaman **gerçekten** bu seçimi yaptığını kendine göstermiş olursun. Gördüğün gibi, onların son derece iyi hazırlanmış teklifleri olmasaydı, sonunda ve tamamen kurban olmamayı seçtiğini söyleyemezdin.

Z: Bunu tam olarak anlayamadım...?

8: Tamam. Bu konuya gireceğimize söz vermiştim ve işte burada:

Manastır Tarikatı Hikâyesi

Bir zamanlar her ikisi de mütevazı koşullarda doğmuş benzer yaşlarda iki adam vardı. Biri çok zeki bir iş zekasına sahipti ve bunu bilinçli bir şekilde servet sahibi olmak için kullandı. İşinde oldukça başarı elde ettiğinde, ailesinin evinden daha yeni ayrılmıştı. Otuzlu yaşlarının ortalarına geldiğinde kasabanın açık ara en zengin adamıydı.

Diğer adam zenginlik peşinde değildi ve sıkı çalışmaya da pek hevesli değildi. O bir şair ve müzisyendi ve en sevdiği şey bütün gün nehirde oturup balık yakalamak ve şarkılar bestelemektir.

Ancak, bu iki adam ne kadar farklı görünse de her ikisinin de ruhani konulara derin bir ilgisi vardı. İkisi de kendi aydınlanmaları için açlık duyuyordu. Ve böylece her ikisi de kendilerini tamamen ruhani gelişimlerine adanma kararı aldılar. Her ikisi de bunu yapmanın en uygun yolunun kasabanın yukarısındaki tepede bulunan manastıra katılmak olduğuna karar verdiler.

Z: Keşiş mi olmak istiyorlardı?

8: Kesinlikle. Ve bu manastır tarikatının gerekliliklerinden biri de keşişlerin yoksulluk yemini etmeleri, tüm mal varlıklarından vazgeçmeleri ve gelecekte maddi mallara olan tüm bağlılıklarından vazgeçmeleriydi.

Z: Hah, zengin adam bununla mücadele edecek!

8: Ve etti de! Hayatını servet biriktirerek geçirdiği, bu konuda çok iyi olduğu, servetinin onun başarı ölçüsü ve başkalarının ona duyduğu yüksek saygının temeli haline geldiği düşünüldüğünde... servetini bırakmak onun için gerçekten de çok zordu. Öte yandan fakir adamın böyle bir zorluğu yoktu. Neredeyse hiçbir şeye sahip olmadığı için, neredeyse hiçbir şeyden vazgeçmedi!

Z: Evet, anlıyorum. Peki bu, kurban olmayı bırakmayı seçmekle ilgili söylediklerini nasıl açıklıyor?

8: Kısmen. Benimle kal, oraya geleceğim. Gördüğün gibi, bu adamların her ikisi de yoksulluk yemini etmiş ve her ikisi de manastıra kabul **edilmişti**. O zamanlar ikisi de tarikatın kardeşleriydi ve ikisinin de kendilerine ait tek bir fiziksel varlığı yoktu.

Z: Tamam...

8: Ne dersin, o zaman onlardan hangisi yoksulluğu zenginliğe tercih etmenin ne demek olduğunu ruhunun derinliklerine kadar biliyordu?

Z: Ah, anlıyorum! Bu kararın değerini gerçekten bilen kişi zengin olan adam. Tüm servet ve mal varlığından vazgeçmenin ne demek olduğunu **gerçekten** biliyordur.

8: Evet. Ve içinde yaşadığınız bu düalite-gerçekliğinde sizin için de durum böyle. Hepiniz kurban olma fırsatları açısından çok zenginsiniz. Her gün milyonlarca farklı şekilde kurban olmaya yeniden davet ediliyorsunuz. Televizyonu her açtığınızda, gazeteyi her açtığınızda ya da her dergi okuduğunuzda, kendi kurbanlığınızla ilgili mesajlarla tekrar tekrar bombardımana tutuluyorsunuz.

Siyasi, hukuki ve mali sistemleriniz hepinizin mağdur olduğu temeline dayanmakta ve sizi bu durumda tutmak için çabalamaktadır.

İşverenleriniz, size teklif ettikleri para karşılığında nefret ettiğiniz işleri yapmaya devam edebileniz için kurban olmanıza ihtiyaç duyuyor.

Her yerde, baktığınız her yönde, kendi mağduriyetinizin tepside sunulma durumuyla çevrilisiniz.

Ve bunların hepsi son derece zorlayıcı ve bağımlılık yapıcıdır. Böylece o işe girmenin, o ipoteği ödemenin, akla gelebilecek her türlü felakete karşı o sigortayı satın almanın, neyin doğru ve ahlaki olduğundan, ruhunuz için neyin doğru olduğuna, sağlığınız için neyin iyi olduğuna, ne yemeniz gerektiğine, kendi hayat arkadaşınızla nasıl ilişki kurmanız ve kendi çocuklarınıza nasıl davranmanız gerektiğine kadar her konuda o uzmanlara danışmanın iyi, doğru ve sorumluluk sahibi bir tavır olduğuna inanmaya devam edersiniz... Anladın işte... kurban olmaya bağımlısinizdir.

Ve oldukça zorlayıcı getirileri var. "*Bu benim hatam değil! Bunu ben yapmadım! Bu adil değil!*" ve benim kişisel favorim "*Neden ben?*" dersiniz. Ve sanki her şeyin suçlusu başkasıymış gibi hissedersiniz. "*Bana haksızlık ettiler! Aldatıldım! Bana hiç şans vermediler!*" Ve böylece kendinizi sorumluluk almak durumunda kalmaktan kurtarırsınız.

Oldukça bağımlılık yapıcı bir şey.

Ve oldukça da çocukça, öyle değil mi?

Z: Evet, böyle söyleyince sanki hepimiz öfke nöbeti geçiren veletlermişiz gibi görünüyor.

8: Bazen kesinlikle öyle görünebilir. Ama sorun değil. Çocukluk, deneyimlenmesi için oradadır ve bu deneyimler aracılığı ile kendimizi keşfetmeye ve büyüdüğümüzde kim olmak istediğimize karar vermeye başlarız. Burası olması zor bir yer ve sanırım biraz öfke nöbeti geçirmek de olağan bir durum. Ve biraz zaman verildiğinde, herkes gerçekten de büyür. Ve büyümenin en önemli özelliği sorumluluk almaktır. Bir yetişkin bunu yapar. Ve ruhsal açıdan olgun bir varlık, tüm deneyimleri için mutlak sorumluluk almaya istekli olan bir varlıktır.

Z: Ruhsal açıdan çocuk olan biri sorumluluk almaz mı? Kendini kurban olarak mı görür?

8: Bu doğru.

Z: Hım. Sanırım kurban bağımlılığından vazgeçmenin zamanı geldi.

8: Evet. Ve tıpkı zenginliğe ve geçici güce olan bağlılığından vazgeçen zengin adam gibi, tıpkı bir uyuşturucuya olan bağımlılığından vazgeçen esrarkeş gibi, sen de **ruhunun derinliklerine kadar** kurban bilinciyle nihayet ve tamamen **işinin** bittiğini bilen biri olacaksın. Bu düalite sisteminden çıkıp kendi yaratıcı statüüne yükseldiğinde, bir daha asla kurban olduğuna inanma hatasına düşmeyeceksin. Kurbanlığı en aldaticı kılıklarının hepsinde görmüş olacaksın. Onu kendi ruhunda, kendi deneyiminde ve kendi kararlarıyla yenmiş olacaksın. Kendini bir yaratıcı olarak yaratmış olacaksın. Bu da elbette yaratıcı bir varlık olmanın tek meşru yoludur.

Z: Ha ha! İşte yine o paradoks. Ama bu kez diğer taraftan bakıyoruz. Eğer yaratıcı olacaksak, o zaman yaratıcı olduğumuzu yaratmaya istekli olmalıyız!

Bu akıllara durgunluk verecek kadar havalı.

8: Denir ki, bir varlık ilk kez öz-ustalığa uyandığında, o varlık gülmeye, gülmeye ve gülmeye başlar. Ve çoğu zaman da öyle olur. Daha önce sizi bağlayan sorunların ve tuzakların çözümlerinin büyük kozmik şakalardan başka bir şey olmadığı keşfedilir.

Tamam o zaman, özetleyelim. Bana ne düşündüğünü söyle: Gerçekten kötülük diye bir şey var mı?

Z: Anladığım kadarıyla cevabın hem evet hem de hayır olduğunu söyleyebilirim. Bu hayali bir şeydir. Eğer onu seçer, ona izin verir ve onu davet ederseniz, o zaman onu deneyimleyebilirsiniz.

8: Yani,

"İyi ya da kötü olan tek bir şey bile yoktur, ama siz onun hakkında öyle hissedersiniz."

Z: Doğru!

8: Peki ama gerçekte deneyimlediğimiz yanılısama nedir?

Z: Seçimlerimizin elimizden alındığı yanılısamasını yaşıyoruz.

8: O zaman şunu kabul ediyorsun;

"Kötülük, bir varlığın seçme hakkını elinden alıyor gibi görünen herhangi bir eylemdir."

Z: Evet, aynı fikirdeyim.

8: İyi. O zaman aynı sayfadayız ve inanıyorum ki ilk soru olan "*Kötülük nedir?*" sorusunu yanıtlamış olduk.

Z: Evet, yanıtladık, teşekkür ederim.

8: Bu da bizi ikinci soruyu ele almak için mükemmel bir şekilde hazırlıyor:

Kötülüğün Varlığına Nasıl Karşılık Verilmeli?

Ne olmuş yani? Şansını denemek ister misin? Kötülük deneyimine nasıl karşılık vermek gerektiğini **düşünüyorsun?**

Z: Öyle görünüyor ki böyle bir deneyim aşkın bir anı gerektiriyor. Benden diğerleriyle gerçekten bir olduğumu hatırlamayı seçmemi talep ediyor. Büyük sevgi dolu bir yerden seçim yapmamı ve hareket etmemi istiyor.

8: Bu çok iyi bir cevap. Ayrıca sana kötülük hakkında söylediğim diğer şeyle de uyumlu,

"Eğer kötülük diye bir şey varsa, o zaman bu sevgiyi öğrenmek için bir fırsattır."

Z: Sanırım bunu oldukça iyi anlıyorum ama henüz tam olarak *hissetmediğimi* söylemeliyim. Ve söylemekten neredeyse utanıyorum, zihnimde hâlâ buna karşı bir itiraz var.

Sanki bunun ötesinde olmalıymışım gibi hissediyorum çünkü her şey yine kurban/fail/kurtarıcı üçgenine geri dönüyor. Ve bunu şimdiye kadar çözmüş olmalıydım. Bunu o kadar çok tartıştık ki!

8: Kendine karşı anlayışlı ol. Derinlere kök salmış fikirleri ve inançları salıvermek çok çalışma gerektirir. Kendine biraz müsamaha göster. Bu üçgenle son bir raundun var ve ben bu konuşmayı bekliyordum.

Öyleyse... söyle... seni rahatsız eden ne? Bu içgörülerini, doğru olduğunu **düşündüğün** kafandan, doğru olduğunu **bildiğin** kalbine taşımana yardımcı olabilirim.

Kurban Üçgeni- Son Bir Kez

Z: Şöyle bir şey: Kötülüğün bir yanılsama olduğunu ve birliği kucaklayarak kendimi onu deneyimlemekten kurtarabileceğimi görmeye başladım. Ve bu benim için harika bir şey. Peki ya hâlâ bunun acısını çeken diğer herkes ne olacak?

8: Ah. Merhamet.

Şefkat harika ama bir o kadar da korkunç, iki ucu keskin bir kılıçtır. Bir başkasının deneyimini gerçekten paylaşmanızı sağlar, bu da sizi birliğe yaklaştırır. Ama aynı zamanda sizi diğerinin acısına bağlar, bu da sizi düaliteye geri çeker.

Sana bir şey sormama izin ver. Son birkaç yıldır çok aktif bir şekilde kendi kurban bilincini salıveriyorsun, değil mi? Dünyanızla kurduğunuz kurban ilişkilerinden çıkıp yaşamla daha büyük bir uyum içinde olacağın yeni bir duruma geçiyorsun, değil mi?

Z: Şehirden ormana taşınmamdan mı bahsediyorsun?

8: Fiziksel düzeyde olan budur. Ama tabii ki benim daha çok ilgilendiğim duygusal ve ruhsal düzeyde gerçekleşen hareket. Yaşam seçimlerinde radikal bir geçişi başarıyla sonuçlandırdın, değil mi?

Z: Evet var, ama...

8: Yani bu, kalp-bağlantısını arayan ve bulan birinin dış-deneyimidir.

Yükseliş Kayıtları bir iskele ise, yaşamın da bu iskele üzerine inşa ettiğin yapıdır. Hikâyeni anlatmaya devam etmenin, yaptıklarını başkalarıyla paylaşmaya devam etmenin yollarını bulmalısın. Bunu paylaşmanın sana değer kattığını göreceksin ve başkaları da yaptıklarını okumakta değer bulacaktır. Ve bundan da öte, bunu yapmanın seni genişlettiğini göreceksin. Hikâyeni anlatmak seni daha da büyük hediyeler vermeye açacaktır.

Z: Bunun ne kadar doğru olduğunu görebiliyorum. Web sitemde bir [blog bölümü](#) açtım ve burada şehir hayatından çıkıp ormana taşınmakla ilgili deneyimlerimi yazıyorum ve bu konuda yazmak oldukça faydalı oldu.

8: Beklenmedik şekillerde, bu şimdi hayal edebileceğinden çok daha büyük ödülleri getirecektir.

Ancak bu bir yan konu. Önemli olan nokta, kendini dünyayla olan eski kurban ilişkilerinden kurtarmak için bu değişiklikleri yapmakta çok aktif olduğundur. Ruhunda muazzam bir hareketlenme oldu ve bu dış dünyaya da yansıdı. Kurbanı serbest bırakıyordun ve şimdi kendini yaratıcı bir varlık olarak keşfediyorsun. Öyle değil mi?

Z: Her geçen gün daha da fazla.

8: Tamam. Peki, işte soru geliyor. Bunu yapıyor olman, dünyanızdaki diğer herkesin de bunu yapması için ısrar etmen ve bunu talep etmen gerektiği anlamına mı geliyor? Sırf sen yapıyorsun diye gezegendeki herkes **senin** şu anda yaptığın şeyi yapmak zorunda mı? Herkes senin yaptığın seçimlerin aynısını yapmak zorunda mı?

Z: Hayır. Bu mantıklı görünmüyor. Tabii ki değil.

8: Peki, o zaman hâlâ kurban oyununu oynamak isteyen diğerleri ne olacak? Sen durmaya karar verdin diye onlar da hemen şimdi durmak **zorunda** mı? Sen devam edip başka bir oyun oynamadan önce onları kurban oyununu oynamayı bırakmaya zorlaman mı gerekiyor? Yoksa

sen gidip, iyi bir oyunun ne olduğuna dair vizyonunu paylaşanlarla kendiniz için yeni bir oyun yaratırken -kendini keşfettiğin daha nazik, daha sevgi dolu versiyonunla daha uyumlu bir oyun- diğerlerinin dilediklerini yapmalarına izin vermeye istekli misin?

Z: Bu şekilde ifade ettiğinde bunu anlayabiliyorum. Açıkçası, eğer yapmak istedikleri buysa, kurban oyunlarına devam etmelerine izin vermeye istekli olmalıyım.

8: Seçtikleri şey sana zalimce ve kaba görünse bile, onların seçme hakkını ellerinden almak...

Z: Kötülük müdür?

Ne kadar tuhaf. Başkalarının kötülüğü deneyimleme hakkını ellerinden almak kötülük olur.

8: Öyleyse, kötülüğün deneyimlenebileceği gerçeği -ve bazılarının birbirleriyle kurban ve faili oynaması- bu senin sorunun mu?

Z: Hayır, sanırım değil. Yani, bunun benim sorunum olmadığını biliyorum.

Ama o zaman neden bunu söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum?

8: Aslında oldukça basit bir şekilde, kurtarıcı olmayı bırakma kararına yönelik son itirazlarından birini deneyimliyorsun. İnsanların neyi seçmek istediklerini seçmelerine izin vermen gerektiğini görebiliyorsun, ancak seçimleri onları acı verici sonuçlara götürdüğünde, bu seni rahatsız ediyor. Sanki yapmak istediklerine karar verdikleri şeye devam etmelerine izin vermen yanlışmış gibi.

Elbette ne yapmak istiyorsan onu yapabilirsin. Her dans davetine tam da arzu ettiğin gibi yanıt verebilirsin. Ancak unutmaman gereken şey, yaptığınız her seçimle kendinizi yarattığınızdır. Her seçimle, gerçekliğinizin nasıl olacağına siz karar verirsiniz. Ve eğer birini kurtarmayı seçiyorsanız, o zaman kendinizi kurtarıcı olarak yaratıyorsunuz demektir. Kurtarıcı da kurban/fail/kurtarıcı üçgeninin bir parçasıdır. Ve bunların üçü de aslında, doğru anlaşıldığında, sadece kurbandır. Eğer birini kurtarmayı seçerseniz, o zaman hâlâ bir kurban olmayı seçiyor ve yaratıcı varlık olma ilahi hakkınızdan vazgeçiyorsunuz demektir. Eğer bunu seçerseniz, o zaman bu ayrılık gerçekliği içinde düalite bilinci düzeyinde ikamet etmeye devam edersiniz.

Z: Hâlâ bu işi bitiremediğimi fark etmek hayal kırıklığı yaratıyor.

8: Kurtarıcı, yükselen ruh için son engeldir. Tüm kurban bağımlılıkları arasında kurtarıcı, kurtulması en zor olanıdır ve aynı zamanda bırakılması gereken son bağımlılıktır. Yukarıda kullandığımız manastır düzeni benzetmesinde, sonunda kurtarıcıyı bırakmak, bir iş adamının yoksulluğu seçip manastıra girebilmesi gibi olacaktır.

Z: Kurtarıcının serbest bırakılması neden bu kadar zor?

8: Kurtarıcı ile kendinize ne kadar iyi ve asil bir insan olduğunuza dair bir hikâye anlatırsınız. **Yardım** ediyorsunuzdur! Bu **iyi bir şeydir!** Kurban zayıf bir kişi ve fail kötü bir kişi iken, kurtarıcı modundayken kendinize iyi bir insan olduğunuzu söyleyebilirsiniz.

Bununla ilgili sorun, kaçınılmaz olarak tüm iyi niyetlerinizin duman olup uçmasıdır. Kurtardığınız kurbanlar size bağımlı hale gelir ve sizden giderek daha fazla şey talep etmeye başlarlar. Sonra kurbanlara kızmaya ve yardımınızı esirgemeye başlarsınız. O zaman mağdurlar kendilerini **sizin** kurbanınızmış gibi hissederler çünkü siz anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirmiyorsunuzdur. Siz de kendinizi kurban gibi hissedersiniz çünkü kurbanlar sizin iyi niyetinizi suistimal etmektedir. Failler de mağdurlarla olan ilişkilerine karıştığınız için

sizden nefret eder. Ve kısa bir süre içinde, hepinizin yardıma ihtiyacınız olacaktır. **O zaman** kimi arayacaksınız?

Z: Err... Hayalet Avcılarını mı?

8: (gülüyor) Çok komik.

Z: (gülümser) Yine de ne dediğini anlıyorum -o zaman üçümüzün de bir kurtarıcıya ihtiyacı olacak. Peki **sonra** ne olacak?

8: Öyle ya da böyle, bu asla sona ermez. Kendinizi bir kurtarıcı olarak gördüğünüz sürece, gerçekte kendinizi kurban olarak tutmaya devam edersiniz. Bu üçgenden asla kurtulamazsınız.

Z: Tamam. Daha önce kurtarıcıyla işimi bitirmeye karar vermiştim. Şimdi bu kararımı tekrar teyit ediyorum.

8: Mükemmel.

Bilincinizi tam olarak bu şekilde dönüştürsünüz. Yeni bir bakış açısına sahip olmaya karar verirsiniz ve sonra bu yeni bakış açısına (içinizden) her itiraz geldiğinde, itirazın ışığında bile aynı kararı tekrar vermenin bir yolunu bularak bununla başa çıkarsınız. Sonra bu yeni perspektife geri dönersiniz. İtirazların temsil ettiği engelleri aşarak bilincinizdeki geçişi yönlendirirsiniz. Zamanla tüm itirazlarınızı aşmış ve kendinizi kalıcı olarak bu yeni perspektifte ikamet ederken bulmuş olursunuz. Bu işler böyle yürür ve bizim burada yaptığımız da bu. İşte bu şekilde kendini bir kurbandan bir yaratıcıya dönüştürüyorsunuz.

Z: Bunu görüyorum ve her adımda yanımda olduğun için teşekkür ediyorum.

Yine de biraz daha yardıma ihtiyacım var. Ne önerirsin; insanların kendilerini acı verici sonuçlara götüren seçimler yaptığını gördüğüm bir dünyaya nasıl tepki vermeliyim?

8: Sana önerebileceğim bir stratejim var. Açıkça yardıma ihtiyacı olan biriyle karşılaşsan, bu strateji kurtarıcıya dönüşmeden ona yardım teklif etmeni sağlayacaktır.

Z: Kulağa harika geliyor, teşekkürler 8.

8: Ve hazır başlamışken, kurban üçgeninin diğer iki ayağına, yani kurban ve faile de bakacağız. Kendini bu modlardan herhangi birinde bulduğunda kendi hayatına uyarlayabileceğin stratejiler sunacağım. Bu stratejiler ile birlikte "*Kötülüğün varlığıyla nasıl başa çıkabilirim?*" sorusunu yanıtlamak konusunda yol katetmiş olacağız.

Birincisi: Fail Olduğunuz Durum

Bu durum, kendinizi kasıtlı ya da kasıtsız olarak başka bir varlığın seçeneklerinin elinden alınmış gibi hissetmesine neden olduğunuz bir durumda olduğunuzda ortaya çıkar.

Ne yapmalısınız?

Cesaretle başlayın. Cesur olun ve yaptığınız şeyle yüzleşin. Mümkünse, mağdurla konuşun ve öncelikle bu durumu nasıl yaşadıklarını çok net bir şekilde anlamaya çalışın. Ne hissettiler? Nasıl incindiler? Sormanız gereken tüm soruları sorduğunuzda, onların yaşadıklarını gerçekten anladığınızı ve size söylemek isteyebilecekleri her şeyi söylediklerini hissettiğinizde, duyduklarınızı onlara geri bildirmeli ve bakış açılarını gerçekten doğru anlayıp anlamadığınızı onlarla birlikte kontrol etmelisiniz. Nasıl hissettiklerini gerçekten iyi anladığınızı kabul ettiklerinde, **ancak o zaman** onlara kendi bakış açınızı sunmanın zamanı gelmiş demektir. Eğer onların bakış açısını tam olarak anlamadan kendi bakış açınızı ortaya koyarsanız, o

zaman kendiniz için bahaneler üretmeye ve "işin içinden sıyrılmaya" çalışıyor olursunuz. Bu sadece korkakça bir davranış olur. Bu nedenle, önce deneyimi mağdurun tarafından gerçekten ve derinlemesine anlama cesaretini gösterin. **Sonra** onlara yaptığınız şeyi neden yaptığınızı anlatın. Niyetinizin ne olduğunu ve sizi neyin motive ettiğini onlara tüm kalbinizle söyleyin. Büyük olasılıkla onlara zarar verme niyetinde değildiniz. Büyük olasılıkla bu, tamamen başka bir şey yapmaya çalışmanızın istenmeyen bir yan etkisiydi. Kendinizi elinizden geldiğince açıklayın ve sizden duyduklarını size geri bildirmelerini isteyin. Sizi ve motivasyonlarınızı doğru bir şekilde anladıklarını hissedene kadar onlarla birlikte çalışın.

Bu yapıldığında, iyileşme başlayabilir. Sonra bunu bir daha yapmamayı taahhüt etmelisiniz. Bunun nasıl zarar verdiğini gördünüz, o halde kendinize ya da başkalarına bir daha bu şekilde zarar vermeme seçimini yapın. Bunun olmasına izin veren en derin çekirdek seçimi veya inancı bulmaya çalışmanız çok faydalı olacaktır. Eğer yüzeysel bir seçimle çalışırsanız, o zaman size hizmet etmeyen çekirdek seçimi **bulana** kadar bunu tekrar tekrar ele almanız gerekecektir. Kurbanınıza yeni kararınızdan bahsedin ve bu yeni kararın sizi bir daha ne onu ne de bir başkasını bu şekilde incitmekten alıkoyacağına nasıl inandığınızı anlatın.

Yapılacak bir sonraki şey telafi aramaktır. Zarar verdiğiniz kişi için yapabileceğiniz ve verdiğiniz zararı bir şekilde dengeleyecek bir şey bulmaya çalışın. Zarar gören şeyi doğrudan onarmak mümkünse, bunu ve daha fazlasını yapın. Bu mümkün değilse, o zaman onlar için, onlara verilen zarardan daha büyük ölçüde fayda sağlayacak başka bir şey yapmaya çalışın. Size önerim, aldığınızdan daha fazlasını geri verip veremeyeceğinize bakmanızdır. Ve telafinizi mümkün olduğunca kişisel ve verdiğiniz zararın iyileştirilmesiyle mümkün olduğunca doğrudan ilgili hale getirin.

Bu yapıldığında, bu deneyimden alabileceğiniz her bir bilgelik zerresini almak için çalışın. Bundan öğrendiğiniz her şeyi bilincinize taşıyın. Gelecekte sizin yaptığınıza benzer şekilde yanlış adımlar atan başkalarına karşı şefkatli olmayı da bir kenara not edin.

Tüm bunlar tamamlandıktan sonra, zararı dengelemiş ve telafi etmiş olacaksınız. Diğerinden ve kendinizden af dilemiş olacaksınız. Durumun içerdiği şefkat ve bilgeliği kazanmış olacaksınız. Burada işiniz bitmiş olacak.

Ve kendinizi fail olarak bulduğunuzda yapacağınız şey **budur**.

Z: Bu çok iyi bir malzeme 8. Bunun denge ve şifa getirmek için gerçekten işe yarayacağını görebiliyorum.

8: Eğer bu ilkeleri uygulamaya istekli ve muktedir olacak kadar yeterli bilince sahipseniz, kendinizi fail rolünde bulmanız oldukça nadirdir. Ancak bu kesinlikle yine de olabilir. Son birkaç bölümde tartıştığımız gibi, sen de kendini oldukça büyük ölçekte bir failmişsin gibi hissetmeye başladın. Yani bu, yükselen ruhun başına bile gelebilir.

Z: Peki 8, kurbanınızla bu tür bir tartışma yapamadığınızda ne olacak? Mesela artık enkarne değillerse ya da sizi şahsen tanımıyorlarsa.

8: O zaman hayat sizinle bu konuşmayı yapacaktır. Tıpkı daha önce konuştuğumuz gibi. Deneyimi **yaşamdan** geri alacaksınız, böylece gerçekten ve gerçekten anlayacaksınız. Ne yaptığınızı **anlayana** kadar işiniz bitmiş sayılmaz. Anladığınızda, o zaman "**Anladım**" diyebilir ve bunda ciddi olabilirsiniz. O zaman "**Özür dilerim**" diyebilir ve bunu içtenlikle söyleyebilirsiniz. Ve hikâyenizi faydalanacak olanlara anlatabilirsiniz, öyle ki sadece bahaneler

üretmeden anlayabilirsiniz. Ve sonra telafi yoluyla Hayata geri vermek istediğiniz şeyin ne olduğunu bilebilirsiniz.

Z: Imm. Bu beni bir sonraki noktaya getiriyor. Hayata gerçekten bir hediye vermek istiyorum. Çok garip. **Yükseliş Kayıtları**'nı gözden geçirmem ve 3. baskısını yayınlamam gerektiğini ilk fark ettiğimde, nedenini gerçekten bilmiyordum ama en azından e-kitap versiyonunu ücretsiz olarak sunmak istediğime dair güçlü bir his vardı içimde. Baskı ya da posta masrafı olmadığı için bunu yapabilirim. Bu kitabı isteyen herkese hediye edebilirim. Ve bu düşünce, Tekillik Olayını doğru bir şekilde açıklamam gerektiği düşüncesiyle aynı zamanda ortaya çıktı. Aynı düşünceydi: "*Doğru anlat ve ücretsiz paylaş.*" Ve şimdi bana öyle geliyor ki **bu** benim telafim. Derin, çok derin bir seviyede, bu metni isteyen ve ihtiyacı olan herkese ücretsiz olarak sunmanın sadece önceki zararımı telafi etmekle kalmayacağını, aynı zamanda ücretsiz olduğu için bu kitabın ücretli halde olduğundan çok daha fazla insana ulaşabileceğini biliyorum. Böylece zararı telafi etmekten daha fazlasını yapmış olacağım. Ayrıca bu, benim yanlış adıma mümkün olduğunca doğrudan bir yanıt gibi görünüyor.

8: Bunda şiirsel bir uyum var. Eğer kalbinin sana seslendiği şey buysa, o zaman bu fikri tamamen destekliyorum.

Ancak bir uyarı. Dengesizliğe neden olacak kadar ters yönde aşırı dengeleme yapma. Enerji akışını engelleme. Elbette niyet ettiğin gibi yap ve bu çalışmayı ücretsiz olarak kullanıma sun, ancak başkalarının da, eğer böyle yapmaya çağıldıklarını hissederlerse, bir şeyler vermelerine engel olma. Demek istediğim, verme arzusu yerine alma yeteneğini asla engellemem gerektiğidir. Bu senin sadece başka, daha yüksek bir bilinç seviyesinde - dUALite yerine kutuplulukta- sıkışıp kalmana neden olur.

Z: Tüm bunları dikkatlice düşüneceğim ve kalbimden gelen bir cevap bulacağım, teşekkür ederim 8.

(**Zingdad'ın notu:** Bu ve çok daha fazlası için lütfen bu kitabın sonundaki "Kapanış Notları" bölümüne bakın.)

8: Sen bunu yap.

Şimdi kötülüğü algılayabileceğiniz bir sonraki yola geçelim.

İkincisi: Kurban Siz Olduğunuzda

Failin oyuna dahil olmasını ve yukarıda özetlenen süreçten geçmesini sağlayabilirsiniz, bu harika olur. Ama sonuçta, eğer failiniz böyle bir süreçten geçmeye istekliyse, o zaman kendinizi gerçekten bir kurban olarak görmezsiniz. Sadece sonunda iyi sonuçlanan mutsuz bir duruma karışmış biri olarak görürsünüz. Dolayısıyla, kendinizi gerçekten bir kurban gibi hissediyorsanız, bunun nedeni bu diğer varlığın size yaptığı yanlışı asla düzeltmeyeceğini hissetmenizdir.

O zaman ne yapmalı?

Kendinizi kurban gibi hissettiğinizde yapmanız gereken ilk şey kendinize seçenekler sunmaktır. Seçenekleriniz olduğunda, o anda yeniden bir yaratıcı olursunuz. Ve kurban olduğunuz yanlısamasını yaratan bir yaratıcı olmadığınız **süreçe** hem yaratıcı hem de kurban olamazsınız. Bu durumda yapacağınız şey de tam olarak budur.

Yapmanız gereken ilk şey budur. Bilincinizi yaratıcı moduna geçirin. Seçimleriniz olduğunun farkına varın. Bu konuda yapabileceğiniz çok güçlü bir şey kendinize şunu söylemektir:

"Her an seçimlerimle kendimi yaratıyorum. Şu anda hangi seçeneklerim var ve bu seçeneklerin her biriyle kendimi nasıl yaratırım?"

Sonra seçeneklerinizi listeleyin. Bu durumda yapabileceğinizi düşündüğünüz her olası şeyi düşünün. Eğer birkaç taneden fazlaysa bunları yazın. Ardından, her seçeneğin yanına, o seçimi yaparsanız nasıl bir insan olacağınızı yazın. Dürüst ve açık olun. **Sonra** gerçekten nasıl bir insan olmak istediğinizi yazın. Örneğin, "*kendimin en muhteşem, sevgi dolu versiyonu*" ya da muhtemelen "*olabileceğim en bilge, en yaratıcı kişi*" ya da buna benzer bir şey olmak isteyebilirsiniz.

Şimdi, yazdığınız seçeneklerden herhangi birinin, kendinizin o en sevgi dolu ve muhteşem versiyonu tarafından benimsenecek bir seçime uyup uymadığına bakın. Muhtemelen hiçbiri uymuyordur. İşte bu yüzden kendinizi bir kurban olarak deneyimliyorsunuz. Çünkü olabileceğiniz en yüksek Benlik versiyonu olmayı seçmiyorsunuz. Kurban deneyimi bir armağandır. Sizden yeniden seçim yapmanızı ister.

Ve şimdi büyülü ve harikulade bir anın içindesiniz. Eğer izin verirsiniz, ruhunuzun simyası gerçekleşmek üzere. Şimdi kendinize şu çok önemli soruyu sorabilirsiniz: "*Kendimin en muhteşem, en sevgi dolu versiyonu bu durumda ne yapardı?*" Yanıt hemen aklınıza geliyor mu? O zaman yazın. Sonra da yapın! Sorunuza hemen bir yanıt bulamazsanız, kendinize "damıtma" izni verebilirsiniz. Soruyu kalbinizde tutun ve cevabı duymaya istekli olun. Belki ertesi sabah cevapla uyanacaksınız. Belki de dolaylı olarak başka birinden ya da ilham yoluyla alacaksınız. Ama size şunu söyleyeyim, eğer soruyu kalbinizde tutarsanız cevap gelecektir.

Ve bu gerçekleştiğinde, buna karşı direnç gösterebilirsiniz. Failinizi cezalandırmaya çalışmamanın "haksızlık" olduğunu düşünebilirsiniz. Ya da öfke ve ihanet duygularınızın üstesinden gelemeyeceğiniz gibi hissedebilirsiniz. Ya da her neyse. Mesele şu ki, işte tam burada ilk itirazınız ortaya çıkmaktadır. Ne yapacağınızı biliyorsunuz ama buna itirazınız var. Peki neyi seçeceksiniz?

Ve bu seçimi kendiniz için yaparken, ruhunuzu biraz araştırmak çok faydalı olabilir. En derin inançlarınıza ve anılarınıza inin. Özellikle de çocukluğunuza. Gidin ve bu mağduriyet deneyimini yaşamınıza davet etmenize neden olan, sahip olduğunuz tohum düşünceyi bulun. Sizi sevgiye, neşeye ya da huzura yaklaştırmayan inançlara tutunduğunuzun farkına varın. Tutunduğunuz ve yaşadığınız kurban deneyimlerine davetiye çıkaran inançları bulana kadar bu inançlarla çalışın. Onları bırakmaya hazır olana kadar onlarla çalışın.

Peki ya yapamazsanız? Kendinizi sıkışmış bulursanız? O zaman bu konuda size yardımcı olacak yetenekli bir danışman ya da terapist bulmanızı tavsiye ederim. Acınızın en derin kökeni sizin ulaşamayacağınız bir yerde olabilir -başka bir yaşamda ya da varoluşun başka bir düzeyinde. Böyle bir durumda, size girdi ve rehberlik sunabilecek birinden dışarıdan yardım almak çok faydalı olabilir.

(Zingdad'ın notu: 8 bana bu sözleri ilk söylediğinde, o insanlardan biri, tam da bu tür süreçlerde yardım sunabilen bir şifacı olacağımı hiç düşünmemiştim. Hayatın bu şekilde ilerlemesi gerçekten de şaşırtıcı, öyle değil mi? Ve eğer kendi kurban-acınızı şifalandırmak ve serbest bırakmak için yardıma ihtiyacınız varsa, bu konuda gerçekten çok ama çok iyi olduğumdan emin olabilirsiniz. Daha fazla bilgi için zingdad.com adresindeki [Ruhun Yeniden Bütünleşmesi](#) sayfamaya bakabilirsiniz.)

Eğer kurban durumunuzun üzerine çıkmayı ve Benliğinizin en yüce versiyonunun yapacağını yapmayı seçmeye istekliyseniz, o zaman öyle ya da böyle bu sizin için mümkün olacaktır. Ve

eğer bu seçimde yeterince uzun süre kalırsanız, bundan doğacak harika sonuçları göreceksiniz. Hafif ve özgür hissetmeye başlayacaksınız. Kendinizi gerçekte olduğunuz güçlü yaratıcı varlık olarak tanımaya başlayacaksınız.

Görüyor musun?

Z: Evet. Anlıyorum.

8: Ama aramalısın. Ve değişmeye istekli olmalısın.

Ruh ilerlemeye hazır olduğunda bunu yapacaktır. Eğer bunu yapmakta zorlanıyorsa, o zaman yardım mevcuttur. Eğer yardımı kabul etmeye hazır ve istekliyse, o zaman yol açılacaktır.

Z: Anlıyorum. Bu hoşuma gitti.

8: Ve sonra, zamanı geldiğinde, artık kurban deneyimleri yaşamadığınızı göreceksiniz. Size hizmet etmeyen tüm bu ilişkileri geride bırakmanıza izin veren kararlar aldığınızı göreceksiniz. Ve sonunda, şimdiye kadar yaşadığınız her bir kurban deneyimini aslında sizin yarattığınızı bilmeye hazır olacaksınız.

Ve sonra kurban olmaktan kurtulacaksınız!

Z: Harika! Teşekkürler 8. Ve üçüncü kurban durumu kurtarıcı mı?

8: Doğru.

Üçüncüsü: Kurtarıcı Siz Olduğunuzda

Hayatınızdaki biri kendini kurban gibi hissettiğinde, yardım için size ulaşabilir. Eğer siz hâlâ kurban bilincine sahipsensiz, o zaman bu diğer varlığa karşı kurtarıcı rolü oynamaya çekilmeniz çok olasıdır. Öte yandan, kurban üçgeniyle işiniz tamamen bittiyse, o zaman böyle bir zorluk yaşamazsınız. Onların içinde buldukları durumu olduğu gibi görürsünüz. Tıpkı aynı kurban oyununu oynarken sizin yaptığınız gibi, onların da tüm dramayı kendi amaçları için yarattıklarını göreceksiniz. Ve onların acılarının sizin eserinizi olmadığını ve aslında onların acılarını iyileştirmekten sorumlu olamayacağınızı göreceksiniz. Onlar adına seçim yapamazsınız. Onları düzeltemezsiniz. Onları değiştiremezsiniz. Ve eğer deneseydiniz, çok geçmeden kendinizi onların acılarına bulaştıracağınızı, kurtarıcı olarak başlayıp hızla hem fail hem de kurban olmaya doğru ilerleyeceğinizi bilirdiniz. Bunu yapmaya istekli olmadığınız ve aslında yalnızca onların kendilerini iyileştirebileceklerinin tamamen farkında olurdunuz. Önce kendileri hayatlarının olmasını istedikleri gibi olmadığına karar vermelidirler. Eğer arzu ettikleri değişimi kendi başlarına gerçekleştiremeyeceklerini anlarsa, o zaman elbette yardım isteyebilirler. Çünkü yardım almak istemeyen hiç kimseye yardım gelmez.

Şimdi, bu kişi tüm bunları **nasıl** yapacağını bilmiyor olabilir. Belki de mutlu olabilmeleri için kendilerinin dışında bir şeyin ya da birinin değişmesi gerektiğine inanıyorlardır. Belki de kendi seçimlerinden nasıl sorumlu olduklarını görmek istiyorlar ama bu bakış açısına nasıl ulaşacaklarını bilmiyorlardır. Belki de hangi seçimlerinin kendilerine zarar verdiğini nasıl bulacaklarını bilmiyorlardır. Belki de nasıl daha iyi seçimler yapacaklarını bilmiyorlardır. Bu nedenle, kurtarıcı konumuna geçmeden kendilerine yardım etmelerine yardımcı olmanız mümkün olabilir.

Z: Peki bunu yapmak için benimle bir yöntem paylaşacak mısınız?

8: Evet. Bunu üç aşamalı bir süreç olarak belirleyelim:

Kurtarıcı Olmadan Yardımcı Olmak: Üç Adımlı Süreç

Adım 1: Kendinize şunu söyleyerek kendi bilincinizi daha yüksek bir titreşime yükseltin:

"Her şey BİR'dir ve her şey mükemmeldir. Hem..... (bu diğer varlığın adı) hem de ben BİR'in mükemmel ifadeleriyiz. Herkes için en yüksek iyiliğe..... (bu diğer varlığın adı) kendini iyileştirmesine yardımcı olarak hizmet etmek istiyorum. Sadece sevgiyle motive oluyorum."

Adım 2: Bu diğer varlığın konumunu anlayın. Bunu kendinizi onların durumunda görerek ve ayrıca onlarla konuşarak ve konumlarını gerçekten anlayana kadar deneyimleri hakkında sorular sorarak yapabilirsiniz. Bu adımda hiçbir şeyi düzeltmeye ya da değiştirmeye çalışmıyorsunuz. Bu sizin onlara ders verme ya da herhangi bir şey söyleme fırsatınız değildir. Bu adımda sadece durumlarının ne olduğunu ve onları rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğrendiğinizde iyi anlamaya çalışıyorsunuz. Sorular sorabilirsiniz. Sorular iyidir. Ancak sizi onların durumunu ve tam olarak nasıl hissettiklerini daha derinlemesine anlamaya yönlendirecek sorular sorun. Bunu yaparak onlara ilk hediye vermiş olursunuz. Onlara ilginizi armağan etmiş olursunuz. Bunu herhangi bir yargılama veya eleştiri yapmadan yapabilirsiniz, onlara gerçekten de çok sevgi dolu bir hediye vermiş olursunuz. Durumlarını gerçekten anladığınızı hissedene kadar bu şekilde devam edin. Ve anladığınızı onlardan da kontrol edin. Onlara ne söylediklerini duyduğunuzu söyleyin ve bunun deneyimlerinin doğru bir tanımı olduğuna katılıp katılmadıklarını sorun. **Sadece bu** adımın bile ne kadar harika bir şifa armağanı olduğuna şaşıracaksınız.

3. Adım: Durumu gerçekten iyi bir şekilde kavradıktan sonra, kendinize bu diğer kişiye verebileceğiniz en yüksek ve en iyi yardım teklifinin ne olduğunu sorabilirsiniz. Onların durumunda olsaydınız kendiniz için ne yapılmasını isterdiniz?

Z: Oh doğru: "Başkalarının size yapmasını istediğiniz şeyleri siz de onlara yapın."

8: Bu kadar.

Burada bir kıvrım var. Dikkat edin, çünkü bu önemli.

Herhangi bir yardım sunmadan önce, bu diğer varlığa ne yaparsanız kendinize de yapmış olacağınızı unutmayın. Dolayısıyla, bu diğer varlığa verdiğiniz her şeyi kendiniz için deneyimlemeye istekli olun ve sonra onu izleyin. O size ulaşmanın yolunu bulacaktır. Örneğin, acele edip bu diğer varlığın seçimlerini elinden alırsanız, kendi seçimlerinizin de elinizden alındığını göreceksiniz. Diğer varlığa sanki kendi yolunu bulabilecek kapasitede değilmiş gibi davranırsanız, o zaman siz de yolunuzu kaybedersiniz. Öte yandan, sevgi dolu ve saygılı bir yardım sunarsanız, ihtiyacınız olduğunda bu size de sunulacaktır. Bu varlığa birliğin bir parçasıymış gibi davranırsanız, siz de kendinizi birliğin bir parçasıymış gibi hissedeceksiniz.

Anlıyor musunuz?

Yalnızca, "Size yapılmasını istediğinizi siz de başkalarına yapın" değil, "Kendinize tam olarak bunu yaptığının farkında olarak başkalarına yapın." Bunun size de yapılmasına hazır olduğunuzdan emin olun.

Z: Anlıyorum. Bu mükemmel bir tavsiye 8. Bunun beni kurtarıcı konumuna çekmeden gerçekten yardımcı olabileceğini görebiliyorum.

8: Bu konuda size sunmak istediğim bir şey daha var.

Z: Lütfen...

8: Eğer kurban bilincinde sıkışıp kaldıysanız, en çok istediğiniz şeyin kurban bilincinden çıkmanıza yardım edilmesi olduğu doğrudur değil mi? Aslında kendi gerçekliğinizin yaratıcısı olduğunuzu görmeye yardımcı olunması? Böyle bir durumda sana bu şekilde yardım edilmesini istemez miydin?

Z: Evet. Ben de kendim için kesinlikle bunu isterdim.

8: Peki, eğer kurban durumunda olan başka birine yardım etmek istersen, o zaman açıkça, onlar için yapmak isteyeceğin şey, yaratıcı bilincine geri dönmelerine yardım etmek olacaktır.

Z: "Başkalarına yaptıkların" ve tüm bunlar...

8: Kesinlikle.

Şimdi, her şeyde olduğu gibi, bunu yapmanın da bir doğru bir de yanlış yolu vardır. Yanlış yol, acı ve kafa karışıklığı içinde oturan bu kişiye "*Kendini topla çünkü tüm bunları zaten kendin yarattın!*" demektir.

Z: (gülerek) Aman Tanrım, **bunun** nasıl işe yaramayacağını görebiliyorum!

8: Evet, kesinlikle. Doğru yol bundan çok daha nazik ve sevgi doludur. Ve **çok** daha etkilidir. Eğer bu varlığın seçenekleri ve tercihleri olduğunu görmesine yardımcı olabilirsiniz, o zaman derhal kurbandan uzaklaşabilir.

Z: Ah, doğru... kendimi kurban olarak görseydim kendim için yapacağımın aynısı.

8: Söylediğimiz de bu değil mi? Kendinize yapılmasını istediğiniz her şeyi karşınızdakine de yapın.

Z: Evet, anlıyorum.

8: Yani, tıpkı kendinize seçenekleriniz olduğunu göstermeye çalıştığınız gibi, kurban konumundaki bir arkadaşınızın da her zaman seçenekleri olduğunu fark etmesine yardımcı olabilirsiniz. Ve eğer buna açıklarsa, aşkın bir seçime ulaşmalarına yardımcı olabilirsiniz... Onlara sadece kurban olmadıklarını değil, aslında kendilerinin daha önce düşündüklerinden çok daha büyük bir versiyonu olduklarını gösteren bir seçim.

Ve bu birleştiricinin yoludur. Bu, birliğe geri dönen bir varlığın yoludur.

Z: Bu harika 8. Teşekkür ederim. Bunu hayatıma uygulayacağım. Kendi yolumu çizeceğim.

8: Bunu bir müjde olarak kabul etmek yerine, sana bunu yaşamayı denemeni ve sonra senin için nasıl çalıştığını görmeni öneririm. Az önce söylediklerime uygun olarak, burada talimat, doktrin ya da dogma vermek için bulunmadığımı hatırlamanı rica ediyorum. Ben sadece sana seçenekler sunuyorum. Dolayısıyla, eğer bunu kabul etmeyi seçersen, bunu deneysel bir zihniyetle yapmanı tavsiye ederim. Eğer bunu denemek istiyorsan, elbette her gün, her etkileşiminde bunu gerçekten *yaşaman* gerekir. Bunu doğal hissedene kadar bir süre yap. Sonra hayatını gözden geçir ve bu şekilde yaşadığında kendinle daha mutlu olup olmadığını gör. Hayatının sana daha fazla neşe getirip getirmediğine bak. Kendin ve başkaları için daha fazla sevgi hissedip hissetmediğini gör. Bunun senin için doğru olup olmadığına benim söylememden ziyade kendi deneyimlerine dayanarak karar ver.

Z: Anladım. Teşekkürler 8.

8: Güzel o zaman. Ama buradan devam etmeden önce, biraz pratik çalışma yapmamızı istiyorum. Yeni anlayışlarını nasıl uygulayacağını görelim, olur mu?

Z: Tamam.

8: Pekâlâ, o zaman bir senaryo yaratalım. Bir arkadaşın olduğunu hayal et, ona Uther diyelim, kurban bilincinde oldukça kötü bir şekilde sıkışmış durumda. Uther yaşamda biraz mücadele ediyor ve hayatı pek çok açıdan onun için yolunda gitmiyor. Sana "*İşimden nefret ediyorum ve patronum aptalın teki*" veya "*Bu aptal politikacılar tüm ülkeyi mahvediyor*" veya "*Karım beni anlamıyor*" veya "*Hiçbir şey istediğim gibi gitmiyor*" veya "*Çocukken farklı bir ebeveynim olsaydı bugün bu kadar berbat olmazdım*" veya "*Bedenim bu kadar berbat olmasaydı mutlu olurdu*" gibi bazı düşüncelerini ifade ediyor. Acı içinde olduğunu görebiliyorsun. Hayatının ona neşe getirmediğini ve meseleleri nasıl iyileştireceğini bilmediğini açıkça görüyorsun.

Artık ne bildiğini bildiğine göre, sen olsaydın ne yapardın?

Z: Hımm... Empati kurabilirim. Hayatımda bunlardan bazılarını hissettim ve bu yüzden onun ne hissettiğini biliyorum. Artık orada değilim -artık bazı şeyleri daha farklı anlıyorum. Ama onun nerede olduğunu kesinlikle anlayabiliyorum.

8: Ee? Sen ne yaparsın?

Z: Pekâlâ... üç adımı uygulamama izin ver.

Öncelikle her şeyin BİR ve her şeyin mükemmel olduğunu kabul ediyorum. Hem Uther hem de ben BİR'in mükemmel ifadeleriyiz. Uther'in kendisini iyileştirmesine yardımcı olarak herkes için en yüksek iyiliğe hizmet etmek istiyorum. Ben yalnızca sevgiyle motive oluyorum.

İkinci ve üçüncü olarak, sadece kendime yapılmasını istediğim şeyi Uther'e yapmakla kalmayıp, aynı zamanda Uther'e yapacağım şeyi tam olarak kendime **yaptığımı** fark etmemi sağlayan bir seçim yapma niyetimi -kendim için tam olarak bu seçimi yapmaya istekli olduğumu- ifade ediyorum.

(Durum hakkında biraz düşündüm ve sonra...)

Pekâlâ. Aklıma gelen bu. Uther aslında benden yardım istemedi. Sadece acısını ifade ediyor. Yani sadece sızlanmak mı istiyor yoksa gerçekten mağduriyetten kurtulmak mı istiyor bilmiyorum. Bu yüzden Uther ile dertleşmek isteyip istemediğime karar vererek başlayacağım. Eğer istersem, bulunduğu yerde onunla birlikte olacağım. Bana acısını ve kafa karışıklığını anlatmasına izin vereceğim ve yargılayıcı olmadan, onu eleştirmeden ya da onu yanlışlamadan paylaşması için ona güvenli bir alan vereceğim. Ona en fazla, hayatında neler olup bittiğini daha iyi ifade etmesini sağlayacak sorular soracağım. Onu gerçekten duyduğumdan emin olacağım ve gerçekten anladığımdan emin olmak için anladığımı onunla birlikte kontrol edeceğim. Ona tüm dikkatimi ve dinlemeyi armağan edeceğim. Tanıklık edeceğim. Uther ile birlikte "mevcut olacağım".

Benim bulduğum seçim bu ve bunun iyi bir seçim olduğunu hissediyorum çünkü üç adımla uyumlu. Üzerinde çalıştığım bir acım olduğunda birisi bana böylesine özenli ve sevgi dolu bir kulak verse ben de çok ama çok mutlu olurum.

8: Mükemmel. Beni gururlandırdın. Bunun neden iyi bir seçim olduğuna dair sana başka bir neden daha verebilirim: Eğer bunu uygularsan, Uther'in kendi sorunlarını çözme yolunda ne kadar ilerleme kaydedeceğine şaşıracaksın. Sadece böyle sevgi dolu, dikkatli bir dinleyicinin varlığında olmak bile neredeyse her zaman büyük bir iyileşme getirecektir. İlerleme bunu

takip edecektir. Ve seninle bu şekilde konuştuktan sonra, Uther büyük olasılıkla sana "**Bana çok yardımcı oldun!**" ya da benzer bir şey söyleyecektir. Sen de ona şöyle diyeceksin: "**Hayır dostum, ben sadece dinledim. Sen kendine yardım ettin.**" Ve ikiniz de moral bulmuş olarak oradan ayrılacaksınız.

Acele edip Uther'i kurtarmaya karar verdiğin, ona tam olarak nasıl kendini toparlaması ve hayatını düzeltmek için ne yapması gerektiğini söylediğin durumdan oldukça farklı. Böyle bir yol ikinizin de engellenmiş, duyulmamış ve kırgın hissetmenize neden olur.

Z: Hımm. Evet. Ben de o yollardan geçtim. Bu denklemin her iki tarafında da bulundum. İşe yaramıyor.

8: Pekâlâ, şimdi sıradaki soru. Uther senden gerçekten yardım ve tavsiye isteseydi ne yapardın? Belki de sadece hayatı hakkında konuşarak yeterince ilerleme kaydedemediğini fark eder. Ya da belki de senin onun kadar mücadele etmediğini görür ve senin öğrenme ve deneyimlerinden yararlanmak istiyordur. O zaman ne olacak?

Z: Yine üç adımı uygulayacağım.

(Biraz düşündüm...)

Uther'e ne yapması gerektiğini söylememin bir faydası olmayacağı sonucuna vardım.

Bence ona ne düşündüğümü anlatmanın en iyi yolu hikâyemin uygun bir bölümünü anlatmaktır. Böylece benim deneyimin kendi deneyimine ne kadar benzediğini (ya da benzemediğini) kendisi fark edebilir ve o durumda ne yaptığımı ve benim için nasıl sonuçlandığını öğrenebilir. O zaman benim yaptığım gibi mi yoksa benim önerdiğim (eğer bu benim gerçekte yaptığımdan farklıysa) gibi mi yapacağına kendisi karar verebilir. Ondan söylediklerimi yapmasını beklemediğimi açıkça ifade edeceğim. Ben düşüncelerimi sevgiyle sunuyorum ve o da bunları uygun gördüğü şekilde değerlendirebilir.

Bu benim için işe yarıyor çünkü yine üç adımla uyumlu. Benim hâlâ mücadele ettiğim bir şeyi çözmüş bir arkadaşım olsaydı, ondan tavsiye isteyebilmeyi isterdim. Bana tavsiyesini verme özgürlüğüne sahip olmasını isterdim. Tavsiyesini, kendi hayatında nasıl uyguladığını ve nasıl işe yaradığını ya da neden benim için işe yarayacağını düşündüğünü görmemi sağlayacak şekilde vermesini isterdim. Ve son olarak, tam olarak söylediği gibi yapmam gerektiği sonucuna bağlanmasını istemezdim. Tavsiyesini duymak istiyorsam ve yine de uygulamama özgürlüğüne sahipsem, bu onun için sorun olmamalıydı. Yoksa onun tavsiyesini hiç istemezdim.

8: Çok güzel dedin.

Ve sana bir şeyi belirtmek isterim.

Z: Evet?

8: Arkadaşın Uther senden kurban bilincinden nasıl kurtulabileceği konusunda tavsiye isteseydi... **Yükseliş Kayıtları'**nı onunla paylaşman mümkün değil miydi?

Z: Oo, doğru (gülüyor). Bu tam olarak benim yapabileceğim şeydi! Ve bu tam da benim isteyeceğim şeydi. Kendi kurban durumumda derinden kaybolduğumu hissettiğimde, birinin bana tam olarak bu kitabı vermesini isterdim.

8: Gerçekten de **Yükseliş Kayıtları'**nı paylaşman kendine yapılmasını en çok istediğin şeyi başkalarına yapman olur.

Z: Hımm... evet... anladım! Bu çok mükemmel, değil mi?

8: Hep birlikte Benliğe zor bir durumdan çıkış yolunu hem nazik hem de saygılı bir şekilde sağlıyoruz. Kitabı yazan Benliğin ve bu kitabı okuyan Benliğin buradaki bilgeliği kabul etmeyi veya reddetmeyi seçebileceği doğrudur. Ya da hoşlarına gidebilecek bazı parçaları alabilirler. Sana da böyle verilmesini isterdin, öyle değil mi? Zorlama olmadan paylaşılmasını...

Z: Öyle, evet.

8: Ve böylece en çok arzuladığın şeyi vermiş olursun ve bunu yaparken de onu kendine verirsin! Onu paylaşmanın güzelliği budur.

Ve böylece, yalnızca kendiniz için almaya istekli olduğunuz şeyi başkasına vermeniz gerektiği fikrinin önemli bir sonucunu keşfediyoruz. O da şudur: Eğer istediğinizi ya da ihtiyaç duyduğunuzu hissettiğiniz bir şey varsa, o zaman ihtiyaç duyduğunuz şeyi bir başkasına vermenin bir yolunu bulmalısınız. Çünkü gerçekten de her zaman ilk etapta sizin verdiğiniz şeyi kazanırsınız.

Z: Bu çok güzel 8. Bunu şimdi yepyeni bir şekilde anlıyorum. Bunu uygulayacağım ve benim için nasıl çalıştığını göreceğim.

8: Aferin oğlum! Ve böylece bir daha başkasını kurtarma ihtiyacından vazgeçme kararını yeniden teyit edebilirsin, değil mi?

Z: Kesinlikle edebilirim. Bu itiraz ele alınmış oldu.

Çünkü kurtarıcı rolü oynadığımda, aslında istemediğim bir şeyi vermiş oluyorum. Başka birinin benim yerime karar vermesini, öğrenme fırsatlarımı elimden almasını ya da bana ne yapacağımı söylemesini istemiyorum.

8: Güzel. O zaman bunu başkalarına yapma.

Yalnızca kendin için arzu ettiğin şeyi ver.

Z: Bu harika, teşekkürler 8.

Biliyor musun, daha önce defalarca ele alınmış gibi hissettiğim kurtarıcı olma konusunu **tekrar** gündeme getirmekten utanmıştım. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Ancak bu konuda öğrenmem gereken daha çok şey olduğu şimdi çok açık. Bu yüzden konuyu tekrar gündeme getirdiğim için şimdi gerçekten memnunum.

8: Benliğin yeniden yaratılması işinin (ki burada yaptığın şey budur) gerçekten de zorlu olduğunu anlamayı dilerim. Dünya gezegenindeki her bir insan, kolektif ve bireysel olarak isteyerek omuzladığınız görevin derinliği nedeniyle, yüksek âlemler ve diğer realiteler tarafından zaten en yüksek saygıyla karşılanmaktadır. Ve bu bilinç dönüşümü çalışması, "insanlık" adı verilen deney olan mucizenin en uç noktasıdır. Ve itirazlarınızla başa çıkmak, kendi bilincinizdeki bu dönüşümleri **nasıl** gerçekleştirdiğinizdir.

İşte bu yüzden bu konuları seninle konuşurken beni sabırlı görüyorsun. Eğer gerçekten sadece zaman ve enerji harcıyor ve "aptallık ediyor" olsaydın, çok iyi biliyorsun ki bunu kabul etmezdim.

Şimdi. Kendilerini kurban konumunda bulan diğer varlıklara yardım etme konusunda sana söyleyeceğim son bir şey var. O da şudur: Eğer istedikleri buysa, kurban konumunda kalmanın onların en doğal hakkı olduğunu lütfen unutma. Senden yardım istiyor olmaları, değişmelerini istediğin şekilde değişmeleri gerektiği fikrine kendini bağlayan anlamına

gelmez. Yardımını önerebilirsin ancak onları bu yardımı almaya zorlayamazsın. Sırf sana bir ihtiyaçlarını ifade ettikleri için onlardan yapmalarını beklediğin şeyi yapmalarını talep edemezsin. Bu gezegendeki neredeyse herkes hâlâ kurban oyununu oynamakla meşgul. Çoğu insan buraya sahip olmak için geldikleri deneyimleri yaşayabilmek için hâlâ kurban dramalarının devam etmesine ihtiyaç duymaktadır. Senden yardım isteseler ve mağduru oynamayı bırakmak istediklerini söyleseler bile, aslında **hâlâ** mağduru oynamaya devam etmek istiyor ve buna ihtiyaç duyuyor olabilirler. Onları değiştirmeye zorlamak senin görevin değil.

Z: Evet, bunu görebiliyorum. Ya yardımımı beklentisiz bir şekilde sunmam ya da hiç teklif etmemem gerektiğine katılıyorum.

8: Evet. Üç adımlı süreci cesaretle ve açık bir kalple uygula. En azından kendini kurban bilincinde olmayan sevgi dolu bir şefkat varlığı olarak yaratacaksın. Bu iyi bir başlangıçtır. Diğer varlığın değer kazanma ve yaşamında değişiklik yapma derecesi kendisine bağlıdır.

Z: Teşekkürler 8. Tüm bu yöntemleri deneyeceğim ve hayatımda nasıl işe yaradıklarını göreceğim.

8: İyi. Doğru şekilde uygulandığında ve her duruma uyarlandığında, kendini içinde bulunduğun durumdan kötülüğün doğrudan deneyimini serbest bırakırken bulmalısın.

Z: Teşekkürler 8.

Peki ya dolaylı deneyimler? Mesela... dünyada "dışarıda" olup biten onca şeye ne demeli? Bu gezegende bir sürü kötü şey oluyor. Bunlar benim hayatımı doğrudan etkilemese de yine de bunların farkındayım. Bu konuda sağlıklı bir bakış açısı kazanmama yardımcı olabilir misin? Böylece onu serbest bırakabilir ve gitmesine izin verebilirim.

8: Bu konuşmanın üçüncü bölümü için mükemmel bir işaret gibi görünüyor:

Kötülüğün Tezahürleri

Kötülüğün tezahür ettiği **tüm** yollara bakmayacağız. Tam bir liste için senin yazabileceğinden çok daha fazla sayfa gerekir. Yapacağımız şey, kendimizi bu bölümün açılışında sorduğun endişe alanlarına değinmekle sınırlamaktır. Bunlar şunlardı:

1. Güç, servet veya siyasi çıkar uğruna soykırım yapmaya istekli insanlar
2. Teröristler
3. Kadınlara ve çocuklara tecavüz eden veya istismarda bulunan kişiler
4. Cinler ve ele geçirilme
5. Lucifer, Şeytan ve İblis¹⁶

Seninle bu konuların her biri hakkında konuşacağım ve sonra, işim bittiğinde, bu konularla ilgili endişelerini serbest bırakabileceksin. Ve sonra da bunun gerçekten böyle olduğunu anlamaya istekli olacaksın:

"Eğer kötülük diye bir şey varsa, o zaman bu sevgiyi öğrenmek için bir fırsattır."

¹⁶ 4. ve 5. maddelerde 4 farklı varlık türünden bahsedilmektedir. Metinde "demon" "cin" olarak, "satan" "şeytan" olarak, "devil" "iblis" olarak çevrilmiştir. "Lucifer" özel isim niteliği de taşıdığı için orijinal halinde bırakılmıştır.

Bağlamdan bağımsız olarak.

Hazır mısınız?

Z: Tabii ki! Hadi başlayalım.

8: Tamam o zaman.

Kötülüğün bilmek istediğin ilk tezahürü şuydu:

Güç, zenginlik veya siyasi çıkar uğruna soykırım yapmaya istekli insanlar

Sana bu insanları, kurtarıcıdan bahsederken kaldığımız yerden devam ederek anlatmaya başlayayım. Az önce kendi kurban dramlarıyla işi bitmemiş pek çok insan olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?

Z: Evet.

8: Öyle ki, gezegeninizdeki insanların büyük çoğunluğu gerçekten de hâlâ kurban durumuyla derinden meşguldür. Ve bu nedenle, günden güne karşılaşıcağın hemen hemen herkes, şu ya da bu ölçüde, yaşamlarında bir dizi eşzamanlı kurban draması oynamaktadır.

Bu doğru ve uygundur çünkü onlar bu gezegene bunun için gelmişlerdir. Ruh düzeyinde buraya gelmeyi seçtiler ve bu seçimleri yaptıklarında bu deneyimleri yaşayacaklarını biliyorlardı.

Z: ... ve bu yüzden onları kurtarmaya çalışmamalıyız. Bunu anlıyorum.

8: Yavaş ol. Şimdi başka bir noktaya değiniyorum. Sadece onları kurtarmaya çalışmamalı, aynı zamanda aslında bir faile ihtiyaç duymalarına da izin vermelisin. Eğer bir tahterevallinin bir tarafına oturacaksanız, o zaman diğer tarafına oturacak başka birine ihtiyacınız vardır. Yolculuğu sürdürmenin tek yolu budur. İşte tam da bu şekilde, mağdur ve failin birbirine ihtiyacı vardır. Biri olmadan diğeri hareket edemez. Ve her bir varlık nihayet tüm kurban deneyimini salıvermeye hazır olana kadar, faillere ihtiyaç duymaya devam edecektir. Bu kararı güçlü bir şekilde ve nihayet ruh düzeyinde verene kadar, bu oyunu geride bırakıp başka, belki de daha nazik, daha sevgi dolu bir oyuna geçemeyeceklerdir. Her biriniz kendi ruhunuzun hem karanlığında hem de aydınlığında ustalaşana kadar, kendi kendinizin efendisi olamayacaksınız. Ve sadece ustalar yükselir.

Demek istediğim şu ki, mağdurların kendi varlıklarını deneyimlemelerine ve keşfetmelerine olanak sağlamak için faillere ihtiyaç vardır. Öz-ustalıklarını elde edene kadar kendilerini tekrar tekrar yaratabilmeleri için onlara ihtiyaç duydukları seçenekleri sunmaları için.

Z: Anlıyorum. Ama bu soykırım yapacak kişiler için ne anlama geliyor?

8: Az önce söylediklerim tüm mağdur/fail ilişkileri için geçerlidir. Ancak, tamam, bu sorunun ayrıntılarına girelim: çıkar uğruna soykırım yapanlar.

Şu anda gezegensel bilincinizde çok fazla yer alan bir şeyi örnek olarak kullanmama ne dersin? Oldukça duygusal, çetrefilli ve hararetle tartışılan bir konu. Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan 9-11 saldırısı örneği.

(Zingdad'ın notu: Bunu ilk yazdığımda 11 Eylül saldırısının üzerinden birkaç yıl geçmişti ama bu noktada olay çok tartışılan bir konu haline gelmişti. Devlet kurumları tarafından anlatılan "resmi hikâye" yoğun bir şekilde sorgulanıyor, yapılan açıklamalarda delikler bulunuyor ve basitçe geçiştirdikleri geniş alanlara dikkat çekiliyordu. O zamandan bu

yana zaman geçmesine ve başka yeni "sıcak konular" gelip geçmesine rağmen, 9-11 sırasında gerçekten ne olduğu, üç binanın nasıl çöktüğü ve tüm bunların arkasında kimin olduğu konuları hiçbir zaman tatmin edici bir şekilde çözülemedi. Bu nedenle 8 ve ben bu örneği bu üçüncü baskıda olduğu gibi kullanmaya devam etmeye karar verdik).

Z: Ovvv! Bu kesinlikle Dünya'daki pek çok kişi için çok tartışmalı bir konu. Ama şimdi terörizm hakkında konuşuyoruz ve ben soykırım hakkında konuşacağımızı sanıyordum.

8: Biliyorum. Dikkatimin dağılmasına izin vermek gibi bir alışkanlığım yok. Eğer dikkatini vermiş olsaydın, aslında soykırım yapan **insanlar** hakkında konuştuğumuzu hatırlardın. Eğer bu insanları ve neden ve nasıl böyle davrandıklarını anlamak istiyorsan, o zaman soykırımın onların yaptıkları şeylerden sadece bir tanesi olduğunu anlamak gerekir. Bu aslında çok daha büyük bir hikâyenin sadece bir sayfasıdır. Ve eğer size bu hikâyeyi anlatacaksam, o zaman en iyisi anlatmaya sizin ilişki kurabileceğiniz bir yerden başlamamdır.

Kompla Teorisini John'un Hikâyesi

"9-11 terörist saldırısı" olarak adlandırılan olayda bir aile üyesini kaybeden bir adamın -ona John diyeceğiz- hikâyesini anlatarak başlayacağım. Bu, büyük olasılıkla insanlık tarihinin en görünür terörist saldırısıydı. Her açıdan filme çekildi ve dünya çapında televizyonlarda tekrar tekrar gösterildi. John sadece kaybından dolayı derin bir üzüntü duymakla kalmadı, aynı zamanda bu alçakça eylemin kendisine tekrar tekrar sunulma şekli, kederinin derin bir öfke noktasına kadar alevlenmesine neden oldu.

"*Ne tür iğrenç, şeytani bir güç bunu yapar?*" John bu teröristleri merak ediyordu. Ve neredeyse sihirli bir şekilde, sorusuna cevap olarak, televizyon ekranında türbanlı sakallı bir adamın görüntüsü belirdi. Ona bunun baş kötü adam olduğu söylendi. Bu, tüm operasyonun arkasındaki şeytani beyindi. Hatta bu adamın sorumluluğu üstlendiği kayıtlar bile vardı. Ve bundan kısa bir süre sonra John televizyonunda başka Ortadoğulu adamların görüntülerini gördü. Televizyondaki konuşmacılar, yabancı bir dine ve nefret ideolojisine sahip bu kara gözlü yabancıların failer olduğunu ona yetkili ağızlardan bildirdiler. Nihayet John'un öfkesi için bir hedefi vardı. Ve tüm bunların ona sunulmuş şekli, nefretinin hedefinin küçük bir avuç insandan bütün bir kültüre... bütün bir dine dönüşmesine neden oldu. Aslında John artık bütün bir coğrafi bölgenin sakinlerinden nefret ettiğini fark etti! Ve ulusunun kovboy şapkallı başkanı savaştan söz ettiğinde, John sesinin onay verdiğini fark etti: Evet, ceza! Evet, intikam! Evet, intikam! John, teröristlere karşı savaşa girme fikrini çok kolay destekleyebileceği bir fikir olarak görüyordu. Eğer çok yaşlı olmasaydı, kendi kendine gönüllü olacağını söyledi. Gidip o "şeytani canavarlardan" bazılarını öldürmeyi çok isterdim, dedi kendi kendine.

Ve elbette ülkesinde bu şekilde hisseden tek kişi John değildi. Hatta dünyada da. Bu bir süre için oldukça popüler bir düşünceydi.

Ve böylece savaş çıktı.

Ancak çok hızlı bir şekilde cerrahi olarak net bir operasyondan çamurlu ve karmaşık bir şeye dönüştü. Ve "ikincil zarar" hakkında okuduğunda John'un coşkusu azalmaya başladı. Sivillerin öldürülmesi anlamına gelen bir terimdi. Gördüğümüz gibi, John yeterince zeki bir adam ve kalbi aslında doğruydü. Ve onun istediği bu değildi. **Teröristlerin** cezalandırılmasını istiyordu, uzak bir ülkedeki basit, zavallı, masum köy halkının değil. Ama her zaman baş teröristi yakalama fikri vardı. John'a tekrar tekrar 11 Eylül saldırılarının sorumluluğunu üstlendiği video kayıtları yapan sarıklı adam hatırlatılıyordu. Onu adalete teslim etmek John'un hâlâ

arkasında durabileceği bir fikirdi. Ve John baş teröristin adalete teslim edilmesini beklerken, bir şekilde bu tek savaş iki farklı savaşa dönüştü. John bunun nasıl olduğundan tam olarak emin değildi. Önce dağlarda bu baş düşmanı avlıyorlar, sonra da bambaşka bir ülkede Kitle İmha Silahları arıyorlardı. Televizyonun söylediğine göre bu silahların 11 Eylül teröristleriyle bağlantısı vardı. Travma geçirmiş, korkmuş ve çok öfkeli olan John, savaş çabalarını desteklemeye devam etmek istiyordu. "*Gidin hepsini öldürün*" diye düşünüyordu.

Ancak bu savaşlar uzadıkça, daha fazla genç insan ceset torbaları içinde ve uzuvlarını kaybetmiş olarak geri döndükçe, John'un karnındaki ateş daha da arttı. Ve bu savaş ona da giderek daha az iyi ve doğru bir savaş gibi görünmeye başladı. Öncesinde Kitle İmha Silahları bulunamamıştı. Sonra 11 Eylül teröristleri ile bu ikinci ülke arasında hiçbir bağlantı olmadığı okudu. Savaşın bu şekilde genişlemesinin başka bir nedeni olduğundan şüphelenmeye başladı. Her şeyin sadece petrolle ilgili olup olmadığını merak etti. Ya da muhtemelen kendi ülkesinin lideri ile diğer ülkenin lideri arasında bir kan davası olup olmadığını. Ve bir süre sonra John, *11 Eylül saldırılarının kendi ülkesinin hükümeti içindeki insanlar tarafından kışkırtıldığını* iddia eden bir komplo teorisiyle karşılaştı!

Komplo teorisyeni, iki gökdelenin yıkılmasına neden olan şeyin iki uçak değil, aslında binaların içine önceden yerleştirilmiş olması gereken güçlü yüksek patlayıcılar olduğu iddiasını destekleyen her türlü delille geldi. Bir de üçüncü bir binanın uçak çarpmadan yıkıldığını gösteren bir video görmüştü. John ilk başta bu görüşleri reddetti. Bunun düşüncesi bile çok iğrençti. Ama bu görüşler onu etkiliyordu çünkü onlara verecek bir cevabı yoktu. Zihninde onunla alay ediyorlardı. Bu yüzden daha fazlasını bulmak için internete yeniden baktı. Ve daha fazlasını buldu. En azından hükümetinde iktidarda olan bir grup insanın uçak saldırılarının gerçekleşmesi için oldukça sıkı çalıştığına dair daha fazla delil vardı, binaların gerçekten patlayıcılarla yıkıldığına dair daha çok delil. Hiçbir zaman kanıt bulunamadı ama her zaman daha fazla ipucu bulundu.

Katman katman örtbaslar. Resmi hikâyeye uymayan gerçekler. Mühendisler, mimarlar, pilotlar gibi çeşitli sektörlerden profesyonellerin hepsi daha derinlemesine ve cevaplanmamış sorularla ortaya çıkıyordu. Hepsi de olayların resmi hikâyeye uygun olarak gerçekleşmesinin tam anlamıyla imkânsız olduğunu söylüyordu. Hepsi gerçeği talep ediyordu. Hepsi de resmi hikâyenin bir aklama olduğuna ikna olmuştu. John resmi hikâyenin her açıdan nasıl çürütüldüğünü okudu ve sonunda komplo teorilerinin doğru olduğuna kendisi de karar verdi. Ve bu kapıyı açar açmaz John'un üzerine bir çığ düştü. Tavşan deliğinin derinliklerine indikçe daha fazla bilgi buldu. Geçmişe kadar uzanan, dünyanın dört bir yanında yaşanmış aldatma ve kandırma hikâyelerinin -görünüşe göre ülkesinin liderlerinin bilgisi ve onayıyla yürütülen utanç verici gizli operasyonların- sayısı giderek artıyordu. Cinayetler ve suikastlar, yabancı topraklarda kışkırtılan savaşlar, despotlara ve delilere kendi halklarına karşı kullanmaları için sağlanan silah ve teçhizat, silah karşılığında takas edilen uyuşturucular... uzayıp gidiyordu. John baktığı her yerde, iktidardakiler tarafından halkın güveninin ağır bir şekilde kötüye kullanıldığını ve bunların yalan ve aldatma katmanlarının arkasına gizlendiğini anlatan hikâyeler buldu. Ve bu komplo teorilerinin hepsi birbirine bağlıydı. Biri diğerine yol açıyordu. Hepsi bir araya geldiğinde, dünyanın neden bu halde olduğunu oldukça mide bulandırıcı bir şekilde açıklıyordu. Dünyada neden bu kadar çok nefret olduğunu açıklayan uzun bir yol kat etti.

Ve John'u burada bırakıyoruz.

Z: Vay canına 8. Oldukça kasvetli bir tablo çiziyorsun. Peki tüm bu komplo teorileri doğru mu?

8: Doğru mu derken?

Z: Evet, yani her şey komplo teorisyenlerinin söylediği gibi mi oldu?

8: (İç çeker) Sevgili genç dostum. Bunu anlamamanın senin için zor olduğunu biliyorum, ama lütfen dene. Senin dışında "**BİR olan**"dan başka nesnel bir gerçek yoktur, hatırladın mı?

Z: Evet. Bunu hatırlıyorum. Ama bu saldırı bir şekilde ya gerçekleşti ya da gerçekleşmedi?

8: Hayır. Hâlâ gerçekten anlamadın. Bu hikâyenin -ya da bu konuda başka herhangi bir hikâyenin- senin dışında var olan nesnel bir gerçeği yok. Böyle bir şey yok. Basitçe, işler bu şekilde yürümez. Bu oyunun içinde hepinizin birlikte yaratmakla meşgul olduğu perspektifler ve olasılıklar var. Ancak hiçbir versiyon sabit değildir. Hiçbir versiyon ebediyen geçerli değildir.

İşte bu yüzden size "gerçekten olan" şeylerden ziyade John'un bakış açısını anlatıyordum. Çünkü senin, John'un ve bu gezegendeki diğer herkesin dışında... sizin dışınızda hiçbir şey olmuyor. Yaratıcıların dışında yaratım yoktur.

Dolayısıyla, ilgilenmeniz gereken tek şey kendi öznel deneyiminizdir. Ve her biriniz için bu biraz farklıdır. Her biriniz biraz farklı bir deneyime ve hikâyeye sahipsiniz. Bu yüzden lütfen söylediklerime dikkat et, önemli olan "hikâye" değildir. Siz öyle olduğuna inanıyorsunuz ama değil. Hikâye sadece kendinizi anlamak ve kendinizi yaratmak için bir araç olarak kullandığınız bir mekanizma, bir aygıt, bir olay örgüsüdür. Ve önemli olan tek şey de şudur: kendinizi keşfetmeniz, yaratmanız ve yeniden yaratmanız.

O yüzden dinle! Ne olduğu ya da olmadığı önemli değil. Önemli olan sizin bu konuda nasıl hissettiğinizdir. Bu algılanan dış uyarının bir sonucu olarak neye karar verdiğiniz, neyi seçtiğiniz ve neyi yarattığınızdır. Önemli olan sizin kendi içsel gerçekliğinizdir.

Yani bir sizin gerçeğiniz vardır, bir de sizin gerçeğinize ulaşmanıza yardımcı olması için kullandığınız hikâye vardır. Hikâye ikincildir. Yalnızca birincil amaca hizmet ettiği sürece önem taşır. Bu da sizin kendinizi keşfetmeniz ve yaratmanızdır.

Anladın mı?

Z: Evet, teşekkürler 8. Demek istediğim, ne dediğini anlıyorum ve mantıklı geliyor ve gerçekten takdir ediyorum. Ancak olayların nasıl birden fazla versiyonu olduğunu henüz anlamış değilim. Nasıl aynı derecede doğru birçok hikâye olabilir?

8: Oraya varacaksın. Zaman içinde bunun böyle olduğunu ve ancak böyle olabileceğini kesinlikle göreceksin. Şimdilik tartışmamıza geri dönelim.

Tekrar söylüyorum... Bir **hikâye** var, bir de **sizin gerçeğiniz** var. Şimdi arkadaşımız John'a geri dönmek istiyorum. Onun öznel deneyimleri hakkında konuşmak ve bunların sonucunda şimdi kendini nasıl yaratabileceğine bakmak istiyorum.

Görüldüğü gibi, komplo teorilerinin doğru olup olmadığı sorusu nihayetinde alakasız bir sorudur. Anlamsızdır. Ancak John'un doğrudan, kişisel ve öznel deneyimine göre, bu çok önemli ve hayati bir sorudur. Ve eğer John kendisine karşı gerçekten dürüst olmak isterse, hiçbir yönde mutlak bir kanıt olmadığını kabul edecektir. Hiç kimse gerçeğin herhangi bir versiyonunu mutlak ve tartışılmaz kılacak herhangi bir kanıt sunamamıştır. Elinde olan tek şey, kendi sonuçlarına ulaşabileceği, gelişmekte olan bir kanıt koleksiyonudur. Ve eğer son derece dürüst ve aynı zamanda inanılmaz derecede gözlemci ise, o zaman topladığı kanıtları toplamasına yol açanın kendi fikirleri, inançları ve önyargıları olduğunu fark edecektir. Anladın mı? Farkında bile olmadan kendi gerçekliğini yaratmaktadır. John sadece dış

gerçekliğini gözlemediğine inanıyor. Ama öyle değil. Kendi dünyasına giriyor, gözlemediklerini dikkatle süzgeçten geçiriyor ve sonra da kendi seçtiği yapboz parçalarıyla kendi içinde bir resim yaratıyor. Biraz daha farklı bir başlangıç pozisyonu ve biraz daha farklı bir dizi ön kabulle, John tamamen farklı kanıt parçaları toplar ve neyin doğru olduğuna dair farklı fikirlere tutunurdu. Sonunda kendi "hikâyesinde" neler olup bittiğine dair tamamen farklı bir inanca sahip olurdu.

Onun hikâyesi.

Tarih. ¹⁷

Hepsi kurgu. Bakış açıları ve görüşlerin bir seçkisi. Farklı bakış açılarını ve görüşleri bir araya getirdiğinizde her şey tamamen farklı görünür.

Ancak önemli olan hikâye değil, onunla ne yaptığınızdır. Onun hakkında nasıl hissettiğinizdir. Çünkü o zaman kendinizi yaratıyor ve keşfediyorsunuz. Örtüyü kaldırmak¹⁸. Kendinizi gerçekte olduğunuz halinizle ortaya çıkarırsınız.

Z: Bunlar fantastik 8! Bu harika bir şey. Şimdi anlamaya başlıyorum. Peki John kendini nasıl yarattı?

8: Görüldüğü üzere, John olaylar hakkında dışsal bir gerçeğe çok inanıyor. Ve yolculuğu sonucunda komplo teorilerinin çoğunlukla doğru olduğuna karar verdi. Ona mantıklı geliyorlardı. Onları kendi gerçekliğinin doğru bir yansıması olarak gördü. Ne olmuş yani? Bu durumda John ne yapmalıydı? Nasıl karşılık vermeliydi?

Ve tabii ki cevap, bunun tamamen onun gerçekten ne istediğine bağlı olduğudur. Ne istediğine karar vermelidir ve seçimleriyle kendini yaratacaktır.

Eğer bunu yapmak isterse, hükümeti sırları üzerindeki sıkı kontrolünü gevşetmeye zorlamak için, "gerçek" için bir haçlı seferine çıkabilir. İktidardakileri doğruyu söylemeye zorlamak için. Gidip sıfır noktasında bulunanlarla görüşmek ve röportaj yapmak... olayın yeni video görüntülerini bulmak ve izlemek... uzmanlarla konuşmak... yurttaşlarını "gerçek" konusunda "uyandırmaya" çalışmak (oysa onlar, genel olarak, bir kez daha erteleme düğmesine basmayı tercih edeceklerdir). Bunu yapabilir. Ve John'un şu anda tam da bunu yapan pek çok versiyonu var. Ve eğer yapmak istedikleri buysa, bunda yanlış bir şey yok.

Ya da her şeyi oluruna bırakıp pes edebilir. Makinenin savaşılamayacak kadar büyük olduğuna karar verip derin bir güvensizlik ve hayal kırıklığı duygusuyla uzaklaşabilir. Böylece "yetkililere" güvenilmesi gerektiği inancını, onların aslında insanlığın düşmanı olduğu inancıyla değiştirebilir.

Ya da siyasette aktif olabilir ve sistemi içeriden düzeltmeye çalışabilir. Belki de sistemin içinde, desteklemek için gerçeğin dürüst bir aracısı gibi görünen yalnız bir ses arayabilir. "Yalanlar sistemi" içindeki bu "hakikat insanı" için daha fazla seçmen toplamaya çalışır.

Ve tabii ki John'un gidebileceği pek çok başka yol da vardır. Gördüğünüz gibi, yol boyunca ona sürekli olarak her türlü seçenek sunuluyor. Sanki her noktada seçebileceği milyonlarca

¹⁷ Çeviride "onun hikâyesi" ve "tarih" olarak belirtilen ifadelerin orijinal metindeki İngilizce karşılıkları "his story" ve "history" ifadeleridir. Burada kelime benzerliklerinden yola çıkılarak bir vurgu, bir gönderme yapılmaktadır.

¹⁸ Çeviride "keşfetmek" olarak belirtilen ifadenin orijinal metindeki karşılığı "discovering" ifadesidir. "Cover", "örtmek" anlamındadır. "Dis-covering" örtüyü kaldırmak anlamı taşır, yani orijinal metinde, "kendini keşfetmenin" aslında kendi üzerindeki örtüyü kaldırmak olduğunu kelime kökeni üzerinden vurgulamaktadır.

farklı şey varmış gibi görünüyor. Bu teoriye mi inanacak yoksa diğerine mi? Bu politikacıya mı güvenecek yoksa diğerine mi? Bu şeyi protesto mu edecek yoksa onu destekleyecek mi? Belediye binasındaki toplantıya gidip endişelerini mi dile getirecek? Öfkesini ve güvensizliğini yeraltına taşıyacak kadar inancını mı kaybedecek; silah ve mühimmat alıp aynı fikirde olan diğerleriyle gizli toplantılar mı yapacak? Peki ya iktidardakileri doğruyu söylemeye zorlamak için yasal bir mücadeleye ne dersiniz? Ya da sisteme bir kez daha güvenip kendini onaracağına mı inanacak? Bu sefer sadece "doğru" adaya oy vermesine ne dersiniz?

Çok fazla seçenek var.

Ama görüyorsunuz, bu da bir yanılsamadan ibaret. Gerçekten tek bir seçenek vardır: kurban oyununun daha da derinlerine inmek ya da kendinizi bu oyundan çıkarmak. Ve John için yukarıda özetlenen **tüm** seçenekler aslında aynı seçenektir: oyunun derinliklerine inmek. Gördüğünüz gibi, oyunun kendisi size asla diğer seçeneği göstermez... kendinizi oyundan çıkarabileceğinizi asla göstermez. Bunun yerine sahne sihirbazı ışıklarıyla gözlerinizi kamaştırır. Siz sadece onun görmenizi istediği seçenekleri görürsünüz ve bu seçeneklerin **hepsi de** oyunun daha derinlerine inmekle ilgilidir. Bu yüzden bu kadar başarılı bir sistem. Herkesin aynı oyunu oynamasını sağlıyor. Tam da olması gerektiği gibi.

Z: Yani oyunun kurbanları oynamaya ve inanmaya devam ettirecek şekilde tasarlandığını mı söylüyorsun?

8: Evet. Oyun size sadece oyunu oynamaya devam etmenizi sağlayacak seçenekleri göstermek üzere tasarlanmıştır... kurban bilinci seçeneklerini. Diğer insanların mağduriyetini desteklediğiniz türden seçenekler sunmakta özellikle başarılı. Bunlar oyuna devam etmenizi sağlayan en iyi seçeneklerdir. Eğer başka bir kişinin de mağdur olmasına neden olabilirsiniz, o zaman oyun iki kat daha iyi işliyor demektir.

Şimdi de bu seçimlerin makine dairesi hakkında biraz konuşmak istiyorum. Bunu yapmak için John'u geride bırakmak ve sizi başka biriyle tanıştırmak istiyorum. Ona Maximilian diyelim. Kısaca Max. Max benim "Süper Güçlü Birey" ya da kısaca SGB dediğim kişi.

Süper Güçlü Bireyler

Z: SGB nedir? Bir ülkenin başkanı ya da büyük bir şirketin sahibi gibi mi?

8: Hayır, Süper Güçlü Birey, dünyanızda büyük bir güce sahip olmasına rağmen büyük ölçüde görünmez ve bilinmeyen çok az sayıda insandan biri olacaktır. Yani Max kendisini şu ya da bu ülkenin vatandaşı olarak görmeyecektir. Aksine, ülkeleri ve siyasi liderlerini kendi varlıklarını yönetmek için bir araç olarak görecektir. O bir ülkeye ait değildir; ülkeler ona aittir! Kendisini sadece şirket sahibi olarak da görmez; şirketleri kendi kullanımı için araçlar olarak görür. Max, gezegende sahip olmaya değer buldukları her şeye toplu olarak sahip olan bir avuç insandan biridir. Aslında SGB'lerin çoğu muhtemelen gezegendeki insanların da sahibi olduklarına inanırlar. Ve özellikle de normalde güçlü sayabileceğiniz herkese sahip olduklarını düşünürler: Başkanlar, CEO'lar, krallar ve kardinaller SGB'lerin özel varlıklarıdır. Politikacılar seçim dönemlerinde gelir ve giderler. Şirket yönetim kurulu üyeleri hissedarlar tarafından görevden alınabilir. Ama SGB orada kalır. Perde arkasında. Görünmez. Dokunulmaz.

Eğer bu adamlardan biri olsaydınız, oldukça etkileyici güçlere sahip olurdunuz. Bir ülkenin demokratik olarak seçilmiş lideri sizin isteğinize uygun davranmazsa, onu görevden alabilir, bir isyanı kışkırtarak devrilmesini sağlayabilir ya da bir suikastla öldürtebilirsiniz; sizin isteklerinize uygun bir dünya için hangisi daha büyük bir resme hizmet edecekse. Ve

dünyadaki sermaye akışını kontrol ettiğiniz için, bir bölgenin nasıl zenginleşeceğini ve diğerinin nasıl fakirleşeceğini dikte edebilirdiniz. Patlamalara sebep olabilir ve küresel bir finansal çöküşü tetikleyebilirdiniz. Bölgesel ve hatta küresel ölçekte savaşlar başlatabilir ya da onları durdurabilirdiniz. Böyle bir gücünüz olurdu.

Z: O zaman bu SGB'ler İlluminati mi?

8: "İlluminati" terimini kullanmamayı tercih ediyorum çünkü bu yanlış anlamaya davetiye çıkarır. Kolektif bilincinizde, gezegeninizdeki işleri yürüten böyle gizli bir örgüt, uyumlu, gölgeli bir yeraltı birimi olduğuna dair bir düşünce var. Ancak bu yanlış bir anlayıştır. Bu kişiler, bu Süper Güçlü Bireyler, bir araya gelip kolektif bir hedef doğrultusunda uyumlu bir şekilde çalışan türden varlıklar değildir. Basitçe böyle bir örgütlenme yoktur. Bu varlıkların bir arada tutabildikleri en uyumlu örgütlenme birimi ailedir. Bazı ailelerin başında son derece baskın, güçlü varlıklar vardır ve bu aileler başarılı olur çünkü üyeleri baştakinin arkasında hizalanmaya isteklidir. Diğerleri o kadar başarılı değildir çünkü kimin liderlik edeceği konusunda iç çekişmelerle boğuşmaktadırlar. Genellikle bazı aileler bağlılıklar oluşturur ve bir süre birlikte çalışırlar. Bazen bu bağlılıklar zaman içinde kurumsallaşır. Ve SGB'lerin ait oldukları ve katıldıkları birçok kulüp, grup ve toplantı vardır. Ancak gezegendeki tüm Süper Güçlü Bireylerin bir arada oturduklarını, birlikte komplo kurduklarını, bir arada çalıştıklarını hayal etmek, onların kim ve ne olduklarını temelden yanlış anlamaktır. Bunların hepsi inanılmaz derecede güçlü bireycilerdir. Her biri esasen önce kendi kişisel çıkarlarını gözetir. Disiplinin sert bir şekilde uygulandığı katı hiyerarşiler, uyumun sürdürülebilmesinin tek yoludur. Ve o zaman bile örgütlerinin iç işleyişi oldukça Bizansvari olabilir, çünkü bitmek bilmeyen entrikalar, arkadan bıcaklamalar ve ikili oynamalar vardır. Yani anlayacağınız, bu sizin hayal ettiğiniz gibi gezegeni kapsayan birleşik bir örgüt değildir. Daha ziyade, her biri kabaca feodal çizgide faaliyet gösteren ve en kıdemli "reisin" aileyi yönettiği bir dizi aileden oluşuyor. Dediğim gibi, bazı aileler arasında bağlılıklar ve anlaşmalar olsa da.

Z: Hımm. Tamam, sanırım şimdi daha iyi anlıyorum.

8: Öyle mi? O zaman sana bir soru sorayım: Eğer sen Max olsaydın, ne isterdin? Ne yapmak, neyi başarmak, neyi deneyimlemek ya da neye sahip olmak isterdin? Ne isterdin?

Z: Bu ilginç bir soru. Sanırım aslında hiçbir şey **istemezdim**. En azından maddi bir şey istemezdim. İhtiyacım olduğunu hayal edebileceğim her şeye sahip olurum. Sanırım servetimin ve gücümün tadını, başkalarına yardım etmek için kullanmanın yollarını bularak çıkarmaya karar verirdim.

8: Esasen onu vermeye mi başladın?

Z: Evet. Sanırım öyle.

8: Bunu duyduğuma sevindim. Ve diğer SGB'ler de öyle. Bu, imparatorluğunuzu bütünüyle yutabilecekleri ve böylece daha da zengin ve güçlü olabilecekleri anlamına gelir. Ve paranızı sorumlu bir şekilde dağıtmanın ne kadar zor olacağını ayrıntılarına girmeyeceğim bile, böylece bağışlar çözdüğünden daha fazla zarara neden olmaz. Bu bambaşka bir tartışma konusu. Değirmek istediğim nokta, Süper Güçlüler dünyasında çok kısa sürede önemsiz hale geleceğinizdir. Çok hızlı bir şekilde artık çok da güçlü olmadığınız bir duruma gelirsiniz. Bu yüzden senden soruyu tekrar yanıtlamaya çalışmanı isteyeceğim. Bakış açınızı değiştirmeye çalış. Kendini o derece güçlü **biri** olarak hayal etmeye çalış. Eğer doğduğundan itibaren bu gücün taşıyıcısı olmak üzere eğitilip geliştirilmemiş olsaydın, bu kadar güçlü olamazdın. Ve eğer bu kisveyi taşımak için her türlü yeteneği, kapasiteyi ve kararlılığı göstermemiş olsaydın

ailen seni imparatorluğun başına getirmezdin. Yetiştirilmen, eğitimin ve öğretimin her anı seni tahtın diğer olası varisleriyle rekabete sokmakla ilgili olurdu. Bu imparatorluğun başına geçebilmek için acımasız ve zeki bir oyuncu olman gerekirdi. Ve bu da öylece kucağına bırakılmazdı. Sana kademeli olarak artan güç ve sorumluluk seviyeleri verilecek ve her fırsatta en zeki ve en iyi olduğunu göstermen gerekecekti.

Z: Hımm. Anlıyorum. Sanırım güç oyununda kendimi diğer herkesle rekabet halinde görürdüm. Ailemin imparatorluğunun başına geçmek için kendi içimde rekabet ederdim; böylece kendimi diğer herkesle rekabet halinde görürdüm. Sanırım bunu ailemin imparatorluğunu genişletmek ve zenginlik ve güç oyununu kazanmak için bir meydan okuma olarak görürdüm.

8: Evet. Bu onlar için bir tür oyun. Genellikle nefes kesici derecede acımasız ve gaddar bir oyun. Yollarına çıkanlar için ölümcül derecede ciddi bir oyun. Ama yine de bir oyun.

Z: Tamam. Anlıyorum. Kendimi Max'in yerine koysam ne isterdim diye sorarsan, cevabım oyunu kazanmak olur. Muazzam bir servet ve güce sahip olsam bile **daha fazlasını** isterdim. Aslında, **hepsini** isterdim. Eminim "en tepedeki" diğer herkes gibi. O halde benim arzum oyunda en iyi olmak ve diğer tüm SGB'leri alt etmek, daha fazla güç ve kontrol elde etmek ve yoluma çıkan herkesi ezmek olacaktır.

8: Bunun böyle olacağını sezgisel olarak görebiliyorsun, değil mi?

Z: Evet, kolayca. Bir süre önce "Civilisation" adlı bir bilgisayar oyunu oynamıştım. Oyunda M.Ö. 6000 yılından başlayarak yeni kurulmuş küçük bir imparatorluğun başına geçiyorsunuz. İmparatorluğunuzun büyümesini ve gelişimini tüm yönleriyle yönetiyor, onu besliyor ve büyümesini izliyorsunuz. Yeni şehirler kuruyorsunuz ve onlar da büyüyor. Ve sonra diğer imparatorluklarla karşılaşmaya başlıyorsunuz. Ticaret ve antlaşmalar yapıyorsunuz. Ve kaynaklar tükenmeye başlayana kadar her şey yolunda gidiyor. Artık daha fazla genişleyemezsiniz çünkü komşularınız tarafından kuşatılırsınız. O zaman savaşın patlak vermesi oyunun kaçınılmaz bir parçası haline gelir. Büyüyerek genişlemek yerine, fethederek genişlersiniz. Sonuçta bu sadece iyi bir strateji. Oyunu kazanmanın tek yolu bu!

Komik olan şu ki, oyundaki dünyanın yeterli bir yüzdesi kontrolüm altında olduğu için kendimi oyunu kazanırken bulduğumda, durmak istemedim. Uygarlığıma o kadar çok enerji ve dikkat harcamıştım ki "yeterince iyi" ile bitirmek istemedim. Tüm dünya benim olana kadar -tüm düşmanlarım ezilene kadar- dünyada kontrolüm altında olmayan tek bir köşe kalmayana kadar oyunda kalmak istedim.

Oops. Sanırım kendim hakkında çok şey açıklamış oldum, değil mi?

8: Ortaya koyduğun şey aslında güç sorununu **gerçekten anladığındır**. Yani şefkatin var ve yargılamayı bırakabiliyorsun. Bu çok iyi bir şey.

Şimdi söyle bana, sen Max olsaydın, "en alttaki" tüm o küçük halk kitlesi için ne isterdin? Fabrika işçileri, tezgahçılar, mağaza asistanları, ofis yöneticileri, askerler ve daha bilmem ne olan tüm sıradan insanlar için?

Z: Imm... Sanırım çalışmaya devam etmelerini isterdim. Köleleşmeye devam etmelerini. Ve yapmalarını istediğim şeyi, istediğim zaman yapmalarını. Ve yol boyunca uysal ve itaatkâr olmalarını.

8: Peki ya itaatsizlik ederlerse? Ya içlerinden bazıları senin isteğine hizmet etmeyi bırakırsa? Ya neler olup bittiğinin farkına varmaya başlarsa? Ya bir gün birisi fabrika zemininden

başını kaldırıp, "Bu işten hiç hoşlanmıyorum. Bunun yerine yapmayı sevdiğim başka bir şey yapacağım. Benliğimin en mutlu ifadesini bulacağım ve gerçek doğamı keşfedeceğim ve sonra bu sistemden yükseleceğim." Sonra ne olur?

Z: Bu benim için kötü haber olur. Çünkü belli ki böyle bir şey tutabilir. Diğerleri bu adamın sevdiği şeyi yaptığını ve mutlu olduğunu görürse, onlar da bunu yapmak isteyebilir. Kısa zaman içinde tüm kölelerim boyalı kıyafetler giyer, papatya taçları yapar ve "Kumbaya" ya da her neyse onu söylerler. Bana hizmet etmiyor olurlar. Oyunda kaybetmeye başlarım.

8: Ama sorun değil, değil mi, çünkü böyle bir şey olmayacak. Yani, bir saniye düşün. Dünyanın dört bir yanındaki fabrikalarda, dükkanlarda ve ofislerde köle gibi çalışan kaç kişi pes edip istediğini yapabilir?

Z: Çok fazla değil.

8: Peki neden?

Z: Çoğunlukla ödemeleri gereken borçları olduğu için. Borçları olmasa bile, yiyecek ve barınma gibi ihtiyaçları nasıl karşılayacaklar? Ve bunları ödeyebilseler bile, gelecek ne olacak? Çocuklarının eğitimi ne olacak?

8: Kesinlikle. Yani ilk nokta bu. Borç. Bu Süper Güçlü Bireylerin gösteriyi yönettiğini unutma. Esasen dünya ekonomisinin sahibi onlar. Kesinlikle tüm bankalar onların. Dolayısıyla, insanlar ne kadar çok borçlanırsa, o kadar çok köle gibi çalışmaya devam ederler. Fabrikalarda, dükkanlarda ve işletmelerde, ki bunlar da Süper Güçlülere aittir.

Z: Vay canına. Bu çok şok edici. Ya da gerçekten harika bir strateji. Bakış açınıza göre değişir.

8: Ve bu hâlâ bir şey değil. Fabrika işçisi Joe'nun gözlerini fabrika zemininde tutmanın başka pek çok yolu var. Borç bunlardan sadece biri. Bazıları daha da iğrençtir. Yukarıdaki 9-11 saldırısı örneğini hatırlıyor musun?

Z: Olamaz! 11 Eylül saldırısının insanları manipüle edilebilir kılmak için devasa bir kontrol mekanizmasından başka bir şey olmadığını mı söylüyorsun?

8: Ne düşünüyorsun?

Z: Ben... hım... ama bir dakika bekle 8. "*Hikâyenin kişinin Kendi Gerçeğinden daha az önemli olduğu*" hakkındaki tüm o söylediklerine ne oldu? Şimdi de komplo teorilerinin doğru olduğunu mu söylüyorsun?

8: Hayır. Sana başka bir hikâye anlatıyorum. Ne eksik ne fazla. Yoksa bir noktada senden bana inanmanı talep ettiğimi mi hissettin?

Z: Ama 8! Eğer doğru değilse bunun amacı ne?

8: Amaç mı? Bu, hayatını yaşayarak kendine anlattığın hikâyenin amacı ile aynıdır. Mesele şu ki, seçebilmen ve yaratabilmen için kendine deneyimler veriyorsun. Aynen sana daha önce söylediğim gibi. Sana bunu anlatıyorum ki bağımlısı olduğun kurban uyuşturucusunda dibe vurabilesin, böylece onu bırakmaya ve **yaratmaya** karar verebilesin! Sahiplen! Uyan! Gerçekte kim olduğunu keşfet!

Tüm konuşmalarımızda sana söylediğim **her şey** geçerli olsaydı, sence dışarıda mutlak olan tek bir hikâye olur muydu? Bu aslında bir yaratım... bir kurgu... özenle hazırlanmış bir sahne oyunu değil miydi? **Birlikte yarattığınız sahne oyununuz!**

Z: Peki o zaman bana bu SGB'lerden bahsetmenin değeri nedir? Neden bana herhangi bir eski anne kaz hikâyesi anlatmıyorsun?

8: Yapabilirim. Ama bu senin deneyimlerine uymaz. Senin işine yaramayacaktır. Tekrar söyleyeceğim, **lütfen** bu sefer dikkatini ver, tamam mı? Bu gerçekten önemli bir kısım ve bunu gerçekten dikkate almaya çalışmalısın:

Hiçbir hikâyenin nesnel bir gerçeği **yoktur**. Sadece her bir oyunu oynayanların birlikte yarattıkları perspektifler ve olasılıklar vardır. Ancak yine de her ortak yaratıcının daha büyük hikâye içinde kendine özgü bir bakış açısı, deneyimi ve hikâyesi vardır. Başka herhangi bir hikâyeyi gerçek dışı kılan tek bir mutlak hikâye yoktur. Bu da sorun değildir çünkü sonuçta önemli olan hikâye değildir. Oyunun işe yaraması için sadece hikâyenin en önemli şey olduğunu varsaymanız gerekir. Ancak, şimdi oyundan çıkarken, hikâyenin sadece dış gerçekliğe yansıtılan içsel varlığınıza kendinize gösterdiğiniz bir araç olduğunun farkına varabilirsiniz. Siz sadece kendinizi keşfetmek ve kendinizi yaratmak için öykü mekanizmasını kullanırsınız. Hikâye çok zorlayıcı olabilir. Öyle olması gerekir. Ama sonuçta bunun yalnızca **sizin gerçeğiniz** bağlamında bir değeri olduğunu anlamaya hazır olursunuz. Bunun dışında anlamsızdır.

Ve böylece artık hikâyenin ne olduğunu anlayabilirsiniz. Bu, kendinize kendinizle ilgili bir şeyler göstermek için kullanabileceğiniz bir şeydir ve daha sonra kendinizle ilgili gördüklerinizden ne kadar hoşlandığınıza bağlı olarak kendinizle ilgili yeni seçimler yapabilirsiniz.

Kendinizi keşfedin ve kendinizi yaratın. Tüm bunların amacı budur.

Şimdi bana neden sana bu SGB'lerden bahsettiğimi soruyorsun. İşte cevabı: Ben de artık hikâyeyi kullanıyorum. Sizin hikâyenizi kullanıyorum. Sizin birlikte yarattığınız gerçekliği. Ve size hikâyeniz hakkında bir şeyler anlatıyorum. Size anlattıklarımın ne derece geçerli olduğuna kendiniz karar verebilirsiniz. Ve sonra bu bilginin size kendiniz hakkında ne söylediğine karar verebilirsiniz. Ve sonra kendinizi nasıl yaratacağınıza karar verebilirsiniz.

Bunu nasıl buldun?

Z: Aslında bununla mücadele ediyorum 8. Sanırım "hikâye" hakkında ne dediğini şimdi anlıyorum. Ve nasıl yanıt vereceğimi bilemiyorum. Sanki bu tür şeyleri dinlemenin bir anlamı yokmuş gibi hissediyorum. Eğer hepsi uydurma ise... o zaman bu konuda konuşmanın ne anlamı var?

8: Pekâlâ, sana yardım edeyim.

Dün gece gördüğün rüyayı hatırlıyor musun?

Z: Evet. Aslına bakarsan çok uzun ve ayrıntılı bir rüya gördüm. Sonra uyandım, Lisa'ya rüyamı anlatıyordum, o ve ben rüya hakkında sohbet ettik. Ve sonra tekrar uyandım! Ve **her iki** deneyimin de bir rüya olduğunu fark ettim.

8: Birçok insan bu tür rüya içinde rüya deneyimleri yaşayacaktır. Eğer buna dikkat etmeye istekliyseniz, böyle bir rüyada kendinize verdiğiniz çok önemli bir mesaj vardır. Kendinize bir rüyadan nasıl uyanabileceğinizi ve uyanık olduğunuza, rüyanın sadece bir kurgu olduğuna ve yine de **hâlâ bir rüyanın** içinde olduğunuza nasıl inanabileceğinizi gösteriyorsunuz. Her şey hâlâ bir kurgudan ibaret. Ve sonra tekrar uyanıyorsunuz ve...

...ve...

Z: Sanırım **hâlâ** bir kurgunun içinde yaşadığımı fark edebiliyorum.

8: Evet. Ve bu oldukça zorlayıcı bir kurgu. Yani, gerçekten de Zingdad takma adını ve **Yükseliş Kayıtları** adında bir kitap yazmayı seçen bir karakter varmış gibi hissetmiyor musun?

Z: Evet. Öyle hissediyorum. Bu benmişim gibi hissediyorum.

8: Ve dünya çapında bu kurguyu birlikte yaratan pek çok insan var. Onlar da **Yükseliş Kayıtları** adlı bu kitabı yazan Zingdad adında bir karakter olduğuna inanıyorlar. Ancak onlar bu kurguyu biraz farklı deneyimliyorlar. Bu karakteri çok uzaklarda yaşayan ve okuyabildikleri bu kelimeleri yazan biri olarak deneyimliyorlar.

Peki ya şimdi hepimiz uyanırsanız ve bunun sadece birlikte gördüğümüz büyük, ayrıntılı bir rüya olduğunu fark etseniz ne olurdu? Zingdad karakterinin sadece rüyadaki karakterin olduğunu ve senin çok daha fazlası olduğunu fark etseydin? Yaratıcılık açısından çok daha güçlü ve gerçek bir şey. Ve **Yükseliş Kayıtları** aslında yazdığın bir kitap değil, aslında hepimizin kendiniz için ayarladığı, karşılıklı olarak kararlaştırılmış bir dizi uyandırma çağrısından biri olsaydı. Uyumadan önce çalar saat kurmak gibi bir şey.

Sonra ne olurdu?

Sonra uyanıp, "Ah, o hikâyeler sadece hikâyeydi. Ve hikâyeler önemsiz ve anlamsızdır. Hepsi saçmalık. Unutalım ve gidip gerçek bir şeyler yapalım" mı derdiniz?

Yoksa her birinizin kendi kendine anlattığı, birçok yaşamı kapsayan bu muhteşem destansı öykülerde size gösterilen büyük güzelliği ve gerçeği mi gördünüz? Bir araya gelip deneyimlerimizi ve öğrendiklerimizi paylaşır mıydınız? Birbirinize hikâyelerinizi gösterir miydiniz? Anlattığınız masalları ve onlardan çıkardığınız anlam ve değeri sevip, yaşatır mıydınız?

Z: Evet. Evet. Anlıyorum.

Yaşadığımız bu hayatlar bizim hikâyelerimiz. Ve biz, kolektif olarak, kendimize bu hikâyeleri anlatıyoruz. Masalın yazarları bizleriz ve masalın içindeki karakterler de bizleriz. Ve bu hikâyeleri yaşarken, kendimiz hakkında çok güçlü bazı gerçekleri keşfediyoruz. İşte bu yüzden hikâyeler önemlidir.

Tamam.

Peki, bu Süper Güçlü Bireyleri anlamak neden önemli?

8: Bu şöyle işliyor: Okuyucuların Zingdad'ın gerçekliğini kendi hayatlarında deneyimliyorlar çünkü hayatları senin eserlerinden etkileniyor. Senin var olduğuna inanıyorlar, çünkü bu kitabı okuyorlar. Ve bunun sonucu olarak, bu eserde onlara seçenekler sunuluyor ve nasıl tepki vereceklerine ve kendilerini nasıl yaratacaklarına kendileri karar verebiliyorlar.

Peki yaşamınız üzerinde bir etki deneyimleseniz ama bunun kaynağı sizden çok akıllıca bir şekilde gizlense nasıl olurdu? Gördüğümüz gibi, kendilerini SGB'ler olarak deneyimleyen varlıklar da var. Bu hikâyede **onların** kendileri için yarattıkları kurgu budur. Ve onların çalışmaları oldukça yaygın. Onların çalışmalarından tamamen etkilenmemek için sözde medeniyetten çok uzakta yaşamamız gerekir. Ancak bu etki hakkında karar vermekte zorlanırsınız çünkü neler olup bittiği açık değil. İşte benim yaptığım da bu: Gizli olanı açık hale getirmeye yardımcı oluyorum.

Daha önce kesinlikle doğru olan tek bir hikâye olmadığını söylemişim. Ayrıca sadece olasılıklar ve perspektifler olduğunu da söyledim. Şimdi eklemem gereken şey şu: Belirli bir olasılığa ne kadar çok enerji harcanırsa, o olasılık o kadar değer kazanır. Ne kadar az enerji harcanırsa, o kadar yok olup gider.

Z: Yani bir şeye ne kadar çok inanırsak o kadar gerçek mi oluyor?

8: Bunun gibi bir şey. Seçimler yaparsınız ve seçimlerinizle enerjinizi odaklıyorsunuz. Enerjinizi bir şeye odakladığınızda, onun yaratımına katkıda bulunursunuz. Onu kendiniz için daha gerçek hale getirirsiniz. Eğer pek çok insan bir araya gelir ve bir şeyi kendileri için gerçek kılarırsa, o zaman bu şey daha büyük bir olasılığa sahip olur. Birlikte yaratılan bir dünya böyle işler. Ve bazen yanlış yönlendirilirsiniz. Enerjilerinizi aslında arkasında gizli bir şeyi besleyen şeylere harcamak için kolektif olarak büyülenirsiniz. Bir illüzyonu beslersiniz ve illüzyonun yaratıcısı da beslenir.

Ve burada olan da budur. Çok azınız SGB'lerin varlığından haberdar olsa da enerjilerinizi onların size sunduklarına odaklayarak onları çok canlı ve güçlü bir şekilde gerçekliğinize getiriyorsunuz.

Bu yüzden size ne yaptıklarını ve nasıl yaptıklarını anlatmak istiyorum. O zaman farkında olacaksınız. O zaman enerjilerinizi bundan kurtarabilirsiniz. O zaman bunu kendiniz için yaratmayı bırakabilirsiniz. Tabii ki bundan hoşlanıyorsanız, bu durumda... bu size kalmış.

Z: Ah.

Sabrın için tekrar teşekkür ederim 8. Kendi uyanışım için bana bakıcılık yaptığın için minnettarım. Bu bana gerçekten mantıklı gelmeye başladı.

SGB'lerin hikâyesine geri dönmeye hazırım. Hayatımda daha iyi seçimler yapabilmem için hikâyemde nasıl yer aldıklarını bilmek istiyorum.

8: Bu harika. Aferin.

Z: Pekâlâ, 9-11 saldırısı hakkında bir şeyler söylüyordun. Bunun arkasında gerçekten de SGB'lerin olabileceğini mi söylüyorsun? Gerçekten mi?

8: Evet. Size John'dan bahsederken 11 Eylül örneğini boşuna kullanmadım. Size bunun nasıl SGB'ler tarafından yönlendirilen bir hikâye olabileceğini gösteriyordum. Bu tür şeyler tarihiniz boyunca süregelmiştir. SGB'lerin kölelerini köle olarak tutmak için kullandıkları en iyi yöntemlerden biri savaşı körüklemektir. İnsanlar kendilerini, ailelerini ve yaşam biçimlerini yok etmek isteyen başka bir kötü ulus, başka bir kötü din, başka bir kötü ideoloji, başka bir kötü şey olduğuna ikna edilebildikleri sürece... o zaman eminim ki ellerini direksiyona koymaya ve üzerlerine düşeni yapmaya istekli olacaklardır. Hatta belki de savaşa katılmak için gönüllü olmaları gerektiğini düşüneceklerdir. Ve sonra, eğer savaşta ölürlerse, ailelerindeki diğer herkesin kötü düşmana kızması ve nefretle dolması için bir neden daha olacaktır.

Öfke ve nefret... bunlar muhtemelen insanları ikilik ve ayrılık içinde tutma konusunda borçtan bile daha iyidir.

Peki dinleri hiç merak ettin mi?

Z: Dinler mi? Tam olarak ne açıdan?

8: Peki, çoğu dinin yeryüzünde gelmiş geçmiş en barışçıl insanların sözleri ve eylemleri üzerine kurulmuş gibi görünmesi gerçekten çok ama çok tuhaf değil mi? Demek istediğim,

tüm dogma ve inançlar bir yana, bu dinlerin öğretilerinin özünde ne olduğuna bakarsanız, insanlar arasında barış için çabalamak ve dünyada doğru olanı yapma arzusuyla ilgili olduklarını görürsünüz. Yine de bu barış sistemlerinden birinin en hararetli taraftarlarının gidip başka bir barış sisteminin en hararetli taraftarlarını öldürmek için kışkırtıldığını görmeye devam ediyorsunuz. Bu o kadar sık oluyor ki, garip olduğu düşünülüyor bile. Ve bazen inanç farklılıkları dışarıdan bakanlar için ayırt edilemeyecek kadar küçüktür.

Bu gerçekten tuhaf görünmüyor mu?

Z: Evet. Daha önce bu şekilde düşünmemiştim.

8: Şimdi sana sormak zorundayım; bu dinlerden birine inanan bir kişi, kardeşini sevmek ve benzeri tüm güzel düşüncelerle... nasıl oluyor da böyle bir kişi başka bir inançtan olan diğer kardeşini öldürmeye ikna oluyor?

Z: Bilmiyorum.

8: Peki, sana söyleyeyim. Bu, bir liderin ona diğer inançtan olan kişinin aslında kardeşi olmadığını söylemesi gibi basit bir yöntemle olur. Ona diğer inancın iğrenç bir şey olduğu söylenir. Kötüdür. Ve **kendi** inancının aslında başka inançtan insanların öldürülmesine izin verdiği söylenir. Sadece izin vermekle kalmaz, bunu **zorunlu kılar**.

Delice, ha?

Sevgi, barış ve hoşgörü sistemi, sizden sadece biraz farklı bir şeye inanan birinin öldürülmesi gerektiğine inanacak kadar bağınaz olmanıza izin vermenizin nedeni olabilir.

Kendi içinde bir tutarsızlık yok mu?! (hüzünle güler)

Z: Vay canına. Bu çok iyi bir nokta 8. Peki neden? Bu dini liderler bunu neden yapsın?

8: Oldukça basit. Yine şu Süper Güçlüler. Bir süre önce kendi çıkarlarına ters düşen ruhani öğretiler olduğunu fark ettiler. Arada sırada bir öğretmen çıkıp sevgi, barış, birlik ve hoşgörü mesajı yayıyor, bu da kölelerinden bazılarının yarattıkları oyuna olan ilgilerini kaybetmelerine neden oluyordu. Bazen doğrudan yükselişi öğreten okullar bile vardı, bu da kölelerin oyundan çıkmasına neden oluyordu. Bu yüzden Süper Güçlüler gerçekten de çok kurnazca bir plan yaptılar. Bu dinleri kendileri için kullanışlı hale getirmenin bir yolunu buldular. Dinlerin, birbirlerine kardeşçe hizmet eden insanlar tarafından paylaşılan basit inanç kümeleri olmaya devam etmesine izin vermek yerine, siyasallaştırdılar. Dinlerin içine iktidar yapıları yerleştirildi. Dogmalar oluşturuldu. **Örgütlere** dönüştürüldüler. Çoğu zaman dini liderler krallardan ve imparatorlardan daha güçlüydü. Ve sonra belirli bir bölgedeki insanların belirli bir inancı takip etmesi **gerektiğine** karar verildi. Onlara "**Buna inanmalısınız**" emri verildi. Ve eğer dogmadan farklı bir şeye inanırsanız, cezalandırılıyordunuz. Genellikle çok acımasızca ve şiddetle ve çoğunlukla ölümle sonuçlanırdı. Ve böylece bu harika barış sistemlerinden sorumlu insanlar birdenbire büyük güç sahibi oldular. Nasıl işlediğini görüyor musun?

Z: Bu oldukça mide bulandırıcı.

8: Sana nasıl öyle geldiğini anlayabiliyorum. Ama unutma.

"İyi ya da kötü olan tek bir şey yoktur, sadece sizin o konuda öyle hissetmeniz vardır."

Z: Oh evet.

8: Yani bu sistemde olmak sizin seçiminiz. Sistem sizi burada tutmak için tasarlandı. Kalmanız için her türlü teşviki almaya devam ediyorsunuz.

Peki bu Süper Güçlü Bireyler... kötüler mi?

Z: Bana öyle geliyor ki, kesinlikle oldukça kötü şekillerde davranma kapasitesine sahipler. Yani, enkarne olmuş yönleri kesinlikle öyle. Ve biz "kölelerin" enkarne olmuş veçheleri de kesinlikle bize yapılan büyük bir kötülüğün kurbanlarımız gibi hissedebiliriz.

Ama eğer bunu doğru anlıyorsam, bu daha düşük mertebeden bir bakış açısidir. Ve bu bakış açısını seçmek benim burada düalite içinde kalmamla sonuçlanacaktır. Öfkem ve kızgınlığım karşılık vermek istememe neden olacaktır. Ve böylece birlikten ayrı kalırım.

8: ... bu da onların kazandığı anlamına gelir. Nefret etmeye ve savaşmaya karar verdiği kişiler Süper Güçlüler olsa bile -fark etmez- nefret etmeye ve savaşmaya karar vermen onların kazandığı anlamına gelir. Çünkü burada kalırsın. Ve onların gündemine hizmet etmeye devam edersin. Nasıl işlediğini görüyor musun? Ve örneğin, diğer savaşçılarla bir araya gelip onlara karşı silahlanmaya karar verirsen, onlara karşı savaşmaya karar verirsen, bil bakalım sonra ne olur?

Z: Bilmiyorum.

8: Değerli ve yetenekli bir lider gelecektir. Strateji ve savaş konusunda bilgili biri. "Kötü orospu çocuklarından" sizden daha çok nefret ediyor gibi görünen biri! Ve sonra savaşta onu takip etmeye, söylediklerini yapmaya hazır olacaksınız ve... bingo!... Oyuna geri dönüp onlara hizmet edeceksiniz. Doğrudan ve dolaylı olarak. Doğrudan, çünkü onlar her türlü muhalefeti yönetme stratejisinde ustadırlar. Bunu da muhalefete **liderlik** etmeyi kendilerine iş edinerek yaparlar. Siz bir direniş grubu örgütlemeye başladığınızda, onlar da kendi kuklalarını direniş grubunuzun başına geçirmenin yollarını bulacaklardır. Siz farkında olmayacaksınız ama lideriniz, sizi yönetmek için stratejik olarak örgütünüze yerleştirdikleri kölelerinden biri olacak!

Ve onlara dolaylı olarak da hizmet ediyor olursunuz. Örneğin silahlarınızı kimden alacağınızı düşünüyorsun? Diğer tüm ekipmanlarınızı ve altyapınızı nereden alacaksınız? Süper Güçlülere karşı direnişe geçmek için ihtiyaç duyacağınız her şeyi Süper Güçlülerden satın alacaksınız. Ve her işlemde el değiştiren her kuruş da onları daha da zenginleştirmek için vergilendirilecek ve enflasyona göre vergilendirilecek. Ve bu böyle devam eder. Ve aynı şey daha "barışçıl bir direnişe" katılırsanız da geçerlidir. İnternet forumlarında başkalarıyla bir araya gelip "Var Olan Güçlerin kötülüklerini" tartışırsanız ve gerçekte neler olup bittiğini "yayarsanız"; dünya insanları arasında bilincin yükselmesine yardımcı olduğunuzu düşünebilirsiniz. Gerçeği yayarak Süper Güçlülerin faaliyetlerini engellemek için bir şeyler yaptığınızı düşünebilirsiniz. Ve sonra, ilerledikçe, "hakikat hareketinin" önde gelen ışıkları gibi görünen her türden "uzman" bulursunuz. Bu "öncü ışıklardan" en azından **bazılarının** Süper Güçlülerin hizmetinde olduğu aklına gelmiş olmalı. **Siz** Max olsaydınız böyle yapmaz mıydınız? Ve eğer durum buysa, kime güveneceğinize nasıl karar verirdiniz? Kim size **gerçekleri** söylüyor ve kim sizi manipüle etmek için yalanlarla dolu gerçeğin bir versiyonunu satıyor? Birdenbire işler o kadar basit olmaktan çıktı, değil mi? Gördüğünüz gibi, Süper Güçlüler aptal oldukları için Süper Güçlü olmadılar. Onlar var olan her türlü isyan ve ayaklanmayı gördüler ve atlattılar. Ve her seferinde daha akıllı, daha zeki ve daha güçlü oldular. Ve **uzun dönemli** hafızaları ve gündemleri var. Şimdi, bu yaşamda ne olacağı açısından değil, birçok nesil açısından düşünürler. Bu sayede oyunda bu kadar şaşırtıcı bir şekilde başarılı oluyorlar. Ve böylece bir gezegen dolusu kölelerinin olduğu, onların emirlerini yerine getirdikleri ve neredeyse tek bir kişinin bile bunu tahmin edemediği bir duruma geliyoruz! Ve bunu

keşfedenler bile bu konuda hiçbir şey yapamıyor gibi görünüyor. Aslında, bu konuda bir şeyler yapmaya çalışırken, sadece Süper Güçlü'nün elini güçlendiriyorlar.

Ve "şeytani illuminati "ye ya da onlara her ne diyorsanız ona karşı savaş açmakla ilgili son nokta şu: Tam olarak kime saldıracaksınız? Yerel devlet dairelerinizi bombalayarak mı "adamına göre muamele" yapacaksınız? Gerçekten de Süper Güçlülerden herhangi birinin orada bulunacağını düşünüyor musunuz? Eğer orada değilse, o zaman onları nerede bulacaksınız? Size söyleyeyim, onları bulamayacaksınız! Süper Güçlüler o kadar derinlere, perde arkasına gizlenmişlerdir ki isimlerini basında neredeyse hiç göremezsiniz, yüzlerini ise daha da az görürsünüz. Yani kimi bombalarsanız bombalayın ya da vurursanız vurun, sadece bir vekile, bir kuklaya zarar vermiş olacaksınız. Hayatta elinden geldiğince kendi yolunu çizmeye çalışan zavallı bir kum torbasına zarar vermiş olacaksınız. Böylece SGB'lere hiç zarar vermemiş olursunuz ve tek yaptığınız dünyadaki nefretin biraz daha artmasına katkıda bulunmak olur. Bu da ironik bir şekilde onları daha güçlü kılar.

Yani kaybedersiniz.

Sonra yine kaybedersiniz.

Ve sonra biraz daha kaybedersiniz.

Ve tamamen kaybettiğinizde, biraz daha kaybetmiş olursunuz.

Onların kendi oyunlarında onlara karşı oynamaya çalışırsanız böyle olur. Ve bu onların oyunu. Onlarla ya da sistemle savaşarak onları yenemezsiniz. Oyun öyle bir şekilde kurulmuştur ki sizin elinizde hiçbir şey yoktur, onların elinde ise tüm aslar vardır. Ve her ihtimale karşı, ellerinde isteyebilecekleri diğer tüm kartlardan bir seçki vardır. Ve eğer bu yeterli gelmezse, istedikleri zaman kuralları değiştirebilirler.

Her şeyin onlar için bir oyun olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Bazen acımasız ve zalim bir oyun, ama yine de bir oyun? Bu konuda hatırlanması gereken şey, oynamaları gereken bir rolleri olduğudur. Oyunda kalmanız için size en güçlü teşvikleri sağlamaya devam ettikleri sürece, işlerini yapıyorlar demektir.

Z: Onların işi **bu mu**?

8: Ruh düzeyinde, evet. Çoğunlukla enkarne olmuş kişilikleri bunu bilmez. Ama esasen bu oyuna giren herkesle yaptıkları ruh sözleşmesi bu. Şu anda onlarla empati kurmakta zorlanacağını biliyorum ama bu varlıklar çok ağır bir yük taşıyorlar. Ve hayatları, sizin popüler hayallerinizin aksine, hiç de mutlu değil. Birbiri ardına gelen göz alıcı partilerden ibaret değil. Evet, gezegendeki en zengin ve en güçlü insanlar olmanın bazı mükafatları var, ancak bazı ciddi maliyetleri de var. Size küçük bir özet geçmeme izin ver:

Süper Güçlüler sizden tamamen gizlidir. Eğer bir isim biliyorsanız ya da magazin gazetelerinde ya da televizyonda bir resim gördüyseniz, en iyi ihtimalle o kişi gerçekten güçlü olanların bir görevlisidir. SGB'lerin **kendileri** siyasete karışmazlar ya da yönetim kurulu başkanı değildirler. Onlar gizlidir. İktidarın dizginlerini kendi görevlileri olan diğer kişiler **aracılığıyla** ellerinde tutarlar. Eğer iktidar saltanatının üzerindeki elleri görebiliyorsanız, o zaman bir görevliye bakıyorsunuz demektir.

Gerçekten güçlü olanlar bunun için yetiştirilir. Söyledikleri gibi, öyle doğarlar, sonradan öyle olmazlar. İş hayatında başarılı olarak ya da zengin olarak onların arasına katılamazsınız. Gizli bir cemiyete katılıp en üst rütbelere kadar yükselerek onlardan biri olamazsınız. Seçimleri kazanarak da onlara katılamazsınız. En fazla onların hizmetkârı olabilirsiniz, ya da belki bilinçli

ve istekli bir tebaası. Süper Güçlüler neredeyse ayrı bir türdür. Aile soylarının bütünlüğünü dikkatle korumaları başarı stratejilerinin hayati bir parçasıdır. Genetik saflıkları onlar için bir takındır. Ve bunun iyi bir nedeni var. Bir kere, genetik yapıları insanlığın geri kalanının başına bela olan pek çok hastalıktan muaftır.

Beşikten itibaren yetiştirilirler, şartlandırılırlar ve oldukları gibi olmaları için eğitilirler. Yetiştirilmeleri zordur. Tahmin edebileceğinizden çok daha zor. Diğer bebekler şımartılıp sevgi ve paylaşım öğretilirken, bu bebeklere öz disiplin ve kendine güven gibi zorlu dersler verilir. Onlara sorgusuz sualsiz itaat öğretilir, ama sadece efendilerine karşı. Onlara diğer herkesin piyon olduğu öğretilir; onların kullanımı için orada bulunan köleler olduğu. Kurnazlık, arkadan bıçaklama, aldatma, yalan ve manipülasyon ticaretlerinin değerli araçlarıdır. Eylemlerinizi aileniz için daha büyük bir güç birikimine yol açtığı sürece, ailenin çıkarlarına hizmet ediyorsunuz demektir. Ve eğer bu, ahlaki açıdan muğlak yollarla diğer SGB'ler üzerinde kişisel olarak güç kazanmanız anlamına geliyorsa, o zaman bu da kabul edilebilir. Açıkça saygı duyulmasa bile.

Ve uçuk zenginlik düzeyleri garantiyken; nezaket, kibarlık, sabır, şefkat gibi sevginin bu tür tezahürleri acınacak kadar azdır.

Bu kişilerin omuzlarına öylesine büyük bir beklenti yüklenmiştir ki, çaba gösterilen her şeyde her zaman mükemmel bir şekilde başarılı olamamanın hiçbir şekilde yeri yoktur. Herhangi bir zayıflık belirtisi alay konusu olur. Utanç vericidir. Ayıklanmalıdır. Başarısızlığa müsamaha gösterilmez.

Varlıkları hakkında burada söyleyebileceğim çok daha fazla şey var. Ancak şimdilik tek yapmak istediğim size bir ipucu vermek. Eminim bu varlıkların çok ama çok zor bir yaşamları olduğunu anlamaya başlamışsınızdır. Beşikten mezara kadar. Sevgi, onların gözünde, karşılayamayacakları bir lüks. Elbette sevgiyi yanlış anlıyorlar. Eğer öyle olmasaydı, böyle düşünceleri mümkün olmazdı. Ama bütün bunlar da sözleşmenin bir parçası.

Z: Ama neden 8? Neden? Bunu hiç anlamıyorum. En azından iyi vakit geçiriyor, eğleniyor olsalardı, bu bana mantıklı gelirdi. Eğer bunu tüm güce sahip olmaktan gerçekten hoşlandıkları ve bu onları gerçekten mutlu ettiği için yapıyorlarsa, o zaman en azından bu mantıklı olurdu. Ama eğer güce sahip olmak gerçekten de neredeyse dayanılmaz bir yükse, o zaman neden yapıyorlar? Yani, eğer bu kadar mutsuzlarsa, neden dalkavuklarını basına ve televizyona çıkarıp *"Üzgünüm millet. Küçük bir hata oldu. Aslında şovu yönetmekten hoşlanmadığımızı fark ettik. Görüldüğü kadar eğlenceli değil. Sizlerin de işlerin sizin açınızdan sonuçlanma şeklinden pek hoşlanmadığınızı biliyoruz. Bu yüzden artık hepimiz oyuncaklarımızı paylaşıp uslu uslu oynayacağız. Bizim evde parti var. Herkes davetli!"* böyle bir şey demiyorlar. O zaman herkes mutlu olurdu.

8: Mutlu mu? Bahsettiğin durumda herkesin mutlu olacağından emin değilim. Gerçekler bu şekilde ortaya çıkmaya başlarsa, mutluluktan çok öfke olacağından şüpheleniyorum. İnsanlara birbirleriyle savaşmalarının nedeninin, basitçe, bir avuç insanı daha zengin ve daha güçlü yapmanın en iyi yolunun bu olduğu söylene ne kadar mutlu olurlardı? Ailenizden birini böyle bir savaşta kaybetmiş olsaydınız, *"Olsun, geçmiş olsun"* türünden bir yanıtı kabul eder miydiniz? Hayır. Aldatmacanın derinliği şaşırtıcı. Ve eğer bu ortaya çıkmaya başlarsa, insanlar şoka girecektir. İnkâr, öfke ve hiddet gibi her türlü tepki verilecektir. Çok ama çok azı mutlu olmaya karar vererek karşılık verir. Her neyse... İnsanların mutlu olmak **istediklerini** nereden çıkarıyorsun?

Z: Ben... imm.

8: Evet, elbette herkesin **gerçekten** istediği şey budur. Ama eğer başlıca motivasyonunuz bu olsaydı -sadece mutlu olmak- gerçekten de bu uygarlıkta ve bu zamanda Dünya gezegeninde enkarne olmayı seçer miydiniz? Hayır. Var Olan Her Şey'de gerçekten de tamamen mutluluğu bulmakla ilgili yerler vardır. Ve yakında bu konu hakkında çok daha fazla konuşacağız. Ancak bu noktada kafanın karışması ihtimaline karşı seni temin ederim ki, bu uzay/zaman bağlantı noktasındaki bu gezegensel gerçeklik insanların mutlu olmaya çalışmasıyla ilgili değildir. İşte **bu** şekilde sorunu yanıtlamaya başlayabilirim. Eğer bu onları mutsuz ediyorsa, Süper Güçlü Bireylerin bunu neden yaptıklarını soruyorsun. Sanırım ben de size aynı soruyu sorabilirim. Eğer bu sizi mutsuz ediyorsa neden her biriniz bu gezegene geldiniz ve burada enkarne oldunuz? Dualarınızda ve meditasyonlarınızda bize mutsuz olduğunuzu söyleyip duruyorsunuz. Neden? Neden tüm bunlar?

Z: Anladığım kadarıyla buraya gerçekte kim olduğumuzu unutarak yeniden keşfetmeye geliyoruz.

8: Evet, temel motivasyon bu. Kendinizi keşfetmek. Kendinizi yeniden yaratmak. Sonsuz sayıda başka ikincil nedenler de var. Bazı acıları iyileştirmek gibi. Birlik olmayı keşfederek birliği bulmak gibi. Bir süreliğine vazgeçerek sevginin gerçekte ne olduğunu anlamak gibi. Ve bunun gibi şeyler. İçinde yaşadığınız gerçeklik bir mucizedir. Yaratım ve keşif için inanılmaz bir araçtır. Ve böylece her biriniz, kendinize ait nedenlerle, oraya gitmeyi seçtiniz. Ve her biriniz oradan ayrılırken harika, şaşırtıcı bir ödül bulacaksınız.

Zaten bu **yüzden** oraya gittiniz.

Şimdi. Sence Süper Güçlü Bireyler için durum farklı olur muydu?

Z: Bilmiyorum. Sanırım hayır.

8: Olmayacak. Oraya giden herkes çeşitli roller oynar. Süper Güçlüler gezegeninizde belirli bir ruhani iklim yaratmaya yardımcı olan rolü oynarlar.

Z: Açıklar mısınız?

8: Her insanın kalbinde ilahi olanın bir kıvılcımı vardır. Dolayısıyla hepimiz özünde iyi, nazik ve sevgi dolusunuz. Aslında her biriniz armağanınızı bulmak ve vermek **istiyorsunuz**. İyilik yapmak, nazik olmak ve birbirinize yardım etmek. Sevgiyi bulmak, sevgiyi ifade etmek, sevgi **olmak** istiyorsunuz. Bedenlerinizin sağlıklı ve güçlü olmasını istiyorsunuz. İlişkilerinizin iyi olmasını istiyorsunuz. Ve bu böyle devam eder. Gördüğünüz gibi, her biriniz gerçekten istediğiniz şeye sahip olsaydınız, bir atlama, bir sıçrama olurdu ve kalbinizdeki gerçeğinizi keşfediyor olurdunuz. Varlığınıza inanılmaz miktarlarda ışık getirir ve sonra sistemden yükselirdiniz. Her iki kişiden birinin dedesi ya da teyzesi harika bir bilge olurdu. Danışmak için bilgelik olurdu. Herkesin birliği gibi kavramlar evrensel olarak anlaşılırdı. Uluslar, ırklar, dinler ya da başka herhangi bir gruplaşma arasında bölünme olmazdı. Her birey sadece kendi gerçek yolunu takip ediyor olurdu.

Z: Kulağa harika geliyor!

8: Ve diğer pek çok gerçeklikte de olan tam olarak budur. Hatta galaksinizde bunun böyle olduğu pek çok gezegen var. Ve böyle olduğu zaman **harikadır**. Ve eğer ruh düzeyinde ihtiyaç duyduğunuz ya da arzuladığınız şey buysa, o zaman orada olurdunuz; huzur, sevgi ve neşenin olduğu birlik-bilincindeki başka bir gezegende.

Ama orada değilsiniz, değil mi?

Z: Görünüşe göre değil.

Yani, eğer seni doğru anlıyorsam, o zaman ben bu realitede bulunuyorum çünkü ruh düzeyinde deneyimlemek istediğim şey buydu. Bu da aslında bu Süper Güçlü Bireylerin yaptıklarına ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Eğer yapmasalardı, dünya olduğu gibi olmazdı. Ve eğer olduğu gibi olmasaydı, kendimi deneyimlemek ve ifade etmek için **bu** fırsata sahip olamazdım.

8: Adama bir puro verin!

Z: Hayretler içindeyim 8. Bu yolda ilerlerken, bir sonraki adımda benden bu bireylerin fedakarlıklarını tanımamı isteyeceksin... geri kalanımızın oynamasına ihtiyaç duyduğumuz bu zor ve acımasız rolü oynayabilmek için sevginin bol olduğu ve anın tadını çıkardıkları basit zevklerle dolu bir hayattan vazgeçtikleri gerçeğini.

8: Onlar için uzun uzun gözyaşı dökmekte acele etme. Hepsi oynadıkları rolleri kabul ettiler.

Şimdi sana bunu neden söylediğimi anlamana yardımcı olacak yeni bir şey söylemek istiyorum. Ruh düzeyinde SGB kulübünün bir parçası olmak üzere **yetiştirildiğini** biliyor muydun? Üzerinde ilerlediğin yol buydu ve "büyücü yaşamı" olarak adlandırdığın yaşamın amacı da buydu.

(Zingdad'ın notu: Bakınız Bölüm 1)

Programlamayı kabul etmen, yolu takip etmen ve bu role adım atman bekleniyordu. Ancak sende bir şeyler "yanlış" gitti. Senin için belirlenen KH (kendine hizmet) yolunu reddettin. Bu da bazı çevrelerde şaşkınlığa neden oldu ve sonra ben seninle "ne yapılacağını" bulmaya çağıldım.

Z: Aman Tanrım, bunu fark etmemiştim! Ama şimdi sen söyleyince çok mantıklı geldi!

8: O yaşamda kullandığın sihir **senin** sihrin değildi. İçinde belirli bir bakış açısı yaratmak için başkaları tarafından sana verilmişti. Bunun KH yolunu ve buna eşlik eden SGB kulübü üyeliğine yükselişi (şu anda içinde bulunduğundan biraz farklı bir gerçeklikte olsa da) senin için otomatik bir seçim haline getirme sonucu olmalıydı. Bu senin yetiştirilmenin ve eğitiminin bir parçasıydı. Başkaları üzerinde güç sahibi olmak gibi bir zevk geliştirmiş olmalıydın. Başkalarının yalnızca hayal edebileceği yeteneklere sahip olmayı benimsemiş olmalıydın. Tüm bunlar seni baştan **çıkarmalıydı**. Ama öyle olmadı. Bunu tatsız buldun ve yolu reddettin. Bunun olması nadirdir ama duyulmamış bir şey değildir.

Bu konuda sana anlatabileceğim çok ama çok daha fazla şey var ve anlatacağım da, ancak bunlar okuyucularının pek ilgisini çekmeyecektir. Bu konuyu şimdi bu kadar aleni bir şekilde gündeme getirmemin tek nedeni, her bir rolün seçilmiş olduğunun farkına varılması açısından faydalı olmasıdır. Her şey anlaşmayla yapılır. Ve her biriniz her enkarnasyonda arkadaşlarınız ve ailenizle her türlü sevgi dolu ilişkiye girmeyi kabul ettiğiniz gibi, deneyimlediğiniz daha düşmanca ilişkilere girmeyi de kabul ettiniz. Ve aynı şekilde, daha geniş çaplı ilişkiler üzerinde de anlaşmaya varılmıştır. Dolayısıyla, şu anda Dünya'da bulunan hepimizin ruh düzeyinde Süper Güçlülerle bir anlaşmaya vardığınız da doğrudur. Onlar, deneyimlemek istediğiniz diğer dramaları ve ilişkileri oynayabilmeniz için orada kalmanızı mümkün kılacak zorlayıcı bir ortam sağlamayı kabul ettiler. Karşılığında kendileri için yarattıkları deneyimleri alırlar; bu konuda endişelenme. Ve kural hâlâ geçerli: Gezegenel bir bilinç olarak size ne yapıyorlarsa kendilerine de onu yapıyorlar. Ve bu, onlar da bunun

kendilerine hizmet etmediğini görene kadar devam edecek. Ta ki onlar da kendi yüce ihtişamlarına uyanmaya hazır olana kadar.

Görüyor musunuz?

Bu işte hepiniz birliktesiniz. **Hepiniz** kendi yaptıklarınızın kurbanlarıdır. Her biriniz. SGB'ler de dahil. Ve bu her biriniz için, sonunda kurban oyununun pek çok rolü ile işiniz tamam olana kadar devam edecek. Ve sonra, tüm bunlarla işiniz bittiğinde, belki de başka bir oyun oynamak isteyeceksiniz. İşte o zaman bu gerçeklikte kalmanızı teşvik eden şeylerden kurtulmaya karar verebilirsiniz. Eğer bunu yaparsanız, gelişiminizde öyle bir yere geleceksiniz ki, bu dünyada kışkırtılan tüm çılgınca şeyler artık sizi eğlendirmeyecek. Bu dünyanın illüzyonlarının ötesini göreceksiniz.

Savaş, din, üretilmiş bir yığın hastalık, besin değeri tükenmiş zehirle dolu yiyecekler, su kaynağınıza eklenen toksinler, borç, enflasyon ve diğer adaletsiz finansal durumlar, politika, durmak bilmeyen şiddet ve saldırganlık, tahrip edilmiş ve kirletilmiş bir dünya, korkuya dayalı haber medyası ve hatta alkol, nikotin ve uyuşturucu gibi şeyler, sizi kendi içinizde sevgi ve huzuru bulmaktan alıkoymak için kullanılan şeylerden sadece birkaçıdır. Bunlar sizi diğer herkesi bir kardeş olarak görmekten alıkoyar. Sizi en büyük gerçeğin kendi kalbinizin içinde yattığını bilmekten alıkoyan şeylerdir.

Z: Sırf güç ve kontrolü ellerinde tutmak için bize, hemcinsleri olan insanlara bunu yapmaya istekli olmaları bana oldukça mide bulandırıcı geliyor. Nasıl bu kadar kalpsiz olabiliyorlar? Yoksa gerçekten "küçük insanlara" karşı bir nefretleri mi var?

8: Süper Güçlülerin sizleri, yani dünya vatandaşlarını kendi varlıkları olarak gördüklerini söylemekte olduğumu şimdiye kadar anlamışsındır, hatta belki biraz da bir çiftçinin hayvanlarını gördüğü gibi. Çiftçi kendi tarzında hayvanlarını sever. Onlarla ilgilenir, ihtiyaçlarını karşılar, onları hastalıklardan uzak tutar, yırtıcı hayvanlardan korur vs. Bu ilişki gerçek sevgi dolu ilginin pek çok özelliğini gösterir. Elbette kesim zamanı hariç. Çiftçinin yatırımının karşılığını alması gerektiğinde, ilişki başka özellikler göstermeye başlar. Hayvanlar kamyonlara yüklenir, mezbahaya götürülür ve kesilir.

Tüm bunlara etkisinde kalmadan bakabilseydin, çiftçinin **sürüyü** sevdiği ancak sürüdeki **bireyleri** önemsemediği sonucuna varabilirdin.

Z: SGB'lerin de böyle olduğunu mu söylüyorsun?

8: Hepsi adına konuşamaz -hepsi ayrı düşünce ve tarzlara sahip bireylerdir- ancak davranışları kesinlikle bu yaklaşımı göstermektedir. Birçoğu, insan ırkını yönetmenin ve ona göz kulak olmanın kendi görevleri ve neredeyse kutsal bir emanet olduğuna inanıyor. Bir bütün olarak insan ırkını kastediyorum. Tıpkı bir çiftçinin bir sürüye bir bütün olarak bakması gibi. Ancak yol boyunca faturalarını ödemek için bazı bireyleri seve seve katlettirir ve arazisinde aşırı otlatmaya karşı biraz itlaf yapmamanın sorumsuzluk olduğunu düşünür. Gördüğünüz gibi, bireyler önemli görülüyor. Bu yüzden de sizi kendi amaçları doğrultusunda uygun gördükleri şekilde kullanacaklardır.

SGB'ler, daha önce de söylediğim gibi, sahip olmaya değecek kadar büyük ve önemli olan her şeyin nihai sahipleridir. Peki ya ekonomi onların sahip olmaya değer her şeye sahip **olamamalarına** neden olacak şekilde büyürse? O zaman her şeyi eski değerinin çok altında bir fiyata satın alabilmek için ekonomiyi çöpe atmaktan kaçınmazlar. Ekonomi kendini yeniden düzelttikçe, bir kez daha neredeyse tamamına sahip olurlar. Sayısız insanın hayatının

mahvolması, birçoğunun açlıktan ölmesi ve diğerlerinin umutlarının ve hayallerinin yıkılması onları ilgilendirmiyor. Onlar için önemli olan birey değildir.

Bu bölümün bu kısmına, çıkar uğruna soykırım hakkında sorduğın soruyla başladık. Soykırımı başlatanlar yalnızca Süper Güçlü Bireyler değildir. Ancak kayıtlı tarihiniz boyunca bunu en tutarlı şekilde yapanlar da onlardır. Tarih size sorumlu olanın şu ya da bu grup ya da lider olduğunu söylediğinde, bunun SGB'lerin istekleri doğrultusunda gerçekleşmiş olma ihtimali çok güçlüdür.

Z: Tüm bunlardan ne anlam çıkaracağımı gerçekten bilmiyorum 8. Dehşet verici ve ürpertici.

8: Belki de öyle. Şimdi önünde birkaç seçenek var. Söylediklerime inanabilirsin çünkü bu senin yaşam gözlemlerinden bazılarına uyuyor. Ya da uymadığı için veya uymasını istemediğin için inanmayabilirsin. Ve eğer buna inanmaya karar verirsen, o zaman öfkelenebilir ve nefretle dolabilirsin. Karşılık vermeye çalışabilirsin. Ve kaybedersin.

Ya da oyun tarafından incitilmeyi bırakmaya hazırsan, uyanabilir ve gerçekte kim olduğunu keşfedebilir ve bunun ne olduğunu görebilirsin: çok büyük bir oyun. Ciddi ve korkutucu bir oyun. Ama yine de bir oyun. Var Olan Her Şey'in herhangi bir yerinde yaşanabilecek en inanılmaz deneyimlerden bazılarını yaşamanızı sağlayan bir oyun. Gerçekte kim ve ne olduğunuza dair derin ve şaşırtıcı keşifler yapmanızı sağlayan güçlü seçimler ortaya çıkaran harikulade, muhteşem bir makine.

Tüm bu dünya, olduğu gibi, size kim olduğunuzu göstermek için var.

Kendi fikirlerinizi, inançlarınızı, düşüncelerinizi ve seçimlerinizi mükemmel bir hassasiyet ve sadakatle size geri yansıtır. Ve nihayetinde Süper Güçlü Bireyler makinenin sadece bir parçasıdır. Onlar olmadan makine çalışmaz.

Ve eğer kendinizi onların kurbanı olarak görmeyi seçmek istiyorsanız, o zaman bu özel makinenin işleyişi etrafında bir tur daha atmak istediğiniz açıktır. Öte yandan, gerçekliğinizi yalnızca sizin yaratabileceğinizi ve kimsenin kurbanı olmadığını idrak ederseniz, o zaman sizin için her şey değişmeye başlayacaktır. O zaman kendi varlığınızın, kendi kaderinizin ve tüm deneyimlerinizin efendisi haline geleceksiniz.

Sonra ne olacak? Bu ana bilinç durumunda, o zaman Süper Güçlü Bireyler hakkında nasıl düşüneceksiniz? Size söylüyorum, onları artık süper güçlü olarak düşünmeyeceksiniz. Onları büyük bir oyundaki rolleri oynayan oyunculardan başka bir şey olarak görmeyeceksiniz. Oynamak için oldukça ilginç rolleri olan kişiler. Rollerinin zorluğunu, acısını ve karmaşıklığını göreceksiniz. Ve anlayış ve merhamet duyacaksınız. Öfke ve intikam sizi terk etmiş olacak.

İşte size Süper Güçlü Bireyler hakkında anlatacağım hikâyeye **budur**. Bunu size bu şekilde anlatıyorum ki, size pembe bir tablo çizmeye çalışmadığımı duyun ve anlayın. Size "*İşler sandığınız kadar kötü değil*" demeye çalışmıyorum. Hayır. Gerçekten de işler muhtemelen düşündüğünüzden çok daha kötü. Ve yine de... bu bir sorun değil. Çünkü, kendi uyanışınıza ulaşmanız için gerekli olan şeyler bunlarsa, dünyanızda işlerin ne kadar kötü olduğu önemli değildir.

Hepiniz biraz, V adı verilen çok güçlü bir uyuşturucuya uzun süredir bağımlı olan uyuşturucu bağımlıları gibisiniz. Ve hepiniz tekrar tekrar V'den dozlar alıyorsunuz, bazen kötü bir yolculuk geçerseniz de bazen aşırı doz alsanız da, yine de bağımlılığınız sizi onu almaya devam etmeye itiyor. Ve bir noktada, size "*Yeter!*" dedirtecek bir tür dibe vurma deneyimi yaşamanız gerekir. Ve ancak o zaman bu alışkanlıktan kurtulmaya karar verirsiniz.

Yani, etrafınızda gördüğünüz dünya, siz olduğunuz gibi olduğunuz için böyledir. Ve kurban bilinciyle işiniz bittiğinde, bittiğinde ve **bittiğinde**, size söz veriyorum, dünyanız size tamamen farklı görünecek. Artık hiçbir kurban deneyimiyle karşılaşmayacaksınız. Yeni gözlerle yeni bir dünya göreceksiniz.

Ve şimdi, bu sorunun cevabını sonlandırmak adına; Süper Güçlü Bireyler oynadıkları rolü oynamasaydı, oyunun hiç işlemeyeceğini görebiliyor musun? Gezegenel sistemin çok farklı olacağını? Deneyimlerinizin çok farklı olacağını? Ve şu anda sahip olduğunuz kendini keşfetme ve kendini yaratma seçeneklerinin ve fırsatlarının size sunulmamış olacağını?

Z: Görebiliyorum, evet.

8: Ve aslında buraya gelmeden önce bu deneyimi kabul ettiğinizi görebiliyor musun? Ve her gün bunu kabul etmeye devam ettiğinizi? Ve eğer isterseniz kendinizi bu anlaşmadan salıvermeyi ve başka bir şeyi seçebileceğinizi?

Z: Evet. Kendi deneyimlerime dayanarak konuşabilirim ve şu anda kendimi kendi içsel kurban durumlarımdan özgürleştirmenin ne olduğunu öğrendiğimi söyleyebilirim. Derin sınırlayıcı inançlarımı salıveriyorum. Ve bunu yaparken, hayatımda ve dünyamda artık hiçbir şeyin kurbanı gibi hissetmediğim bir yere doğru ilerliyorum. Ne diğer insanların ne siyasi sistemlerin ne de herhangi bir şeyin. Ve bu dünyada "doğru yerimi" bulduğumdan beri, sadece birkaç yıl öncesine kadar etrafımda gördüğüm "olumsuz" şeylerle pek karşılaşmıyorum. Ve şimdi nasıl hissettiğimi genç bir adamken ne kadar kötü bir şekilde kurban edilmiş hissettiğimle karşılaştırırsam... vay be... kendimi kendi esaretimden kurtarmanın ne kadar büyük bir fark yarattığını görmek oldukça şaşırtıcı.

8: O zaman benim demek istediğim de tam olarak bu. Dış dünyanız iç dünyanızı yansıtır. Çoğu kişi, eğer mutsuzsa, mutluluğu bulabileceğine inanmadan önce dış dünyanın değişmesini beklemek gibi bir hata yapar. Ancak bu işe yaramaz. Dış dünya değişmeye istekli görünmez, bu yüzden de mutsuz kalırlar. Ancak bazıları da kendilerini mutlu edebilmelerinin tek yolunun iç dünyalarını değiştirmek olduğunu fark eder. Bunu yaparlar ve mutluluğu bulurlar. Belki de mucizevi bir şekilde dış dünyalarının da bunu takip ettiğini ve mutluluk durumlarına uyacak şekilde değiştiğini keşfederler. Bu bir sihir mi? Bir mucize mi? Belki de! Ya da belki de burada Kendisinin fraktal holografik bir ifadesinde kendisini deneyimleyen yalnızca bir varlık olsaydı işler böyle yürürdü. Bu yüzden belki de böyle olmasına şaşırılmamalıdır.

İşte bu gerçekliğin size öğretebileceği en büyük derslerden biri de budur.

Şimdi bana bu Süper Güçlü Kişileri nasıl algıladığınızı söyle. Onlar kötü mü? Eylemleri kötü mü?

Z: Hayır, başından beri ne anlattığınızı gerçekten anlamaya başladım. Çünkü, evet, öznel bakış açısına göre onlar **kötüler**. Bir saniye bile düşünmeden milyarlarca insanın seçme hakkını ellerinden almaya hazırlar. Ama bu bir yanılsamadır. Nesnel olarak, hepimiz her zaman seçme hakkına sahibiz. O halde onlar kötü değiller.

Ve onlar sayesinde, kendimizi keşfetmek için en harika fırsatlara sahibiz. O halde onlar yine kötü değiller.

Her şey kişinin bakış açısına bağlı, değil mi?

8: Evet, öyle. Siz hâlâ oyunun derinliklerindeyken ve anlamlandırmaya çalışırken, etrafınızdaki her türlü varlığı kötü olarak görüyorsunuz. **Anlamlandırdığınız** anda, her şeyin ne olduğunu görüyorsunuz. Ve sonra oyundan çıkıyorsunuz ve tüm bu düzenin mükemmelliğini görüyorsunuz.

Z: Evet, bu konuşmanın sonucunda bunun doğru olduğunu öğrenmeye hazırım. Teşekkürler 8.

8: Rica ederim.

Bilmek istediğin, kötülüğün bir sonraki tezahürüne geçelim.

Teröristler

Bu konu hakkında daha fazla konuşmama gerek var mı?

Z: Hayır. Sanırım yok. Bunun ne olduğunu görebildiğimi düşünüyorum.

8: Güzel. O zaman bize kısa bir özet geçebilir misin ve sonra devam ederiz?

Z: Bir deneyeceğim...

Bence bir insanın terör eylemlerine yönelmesinin altında yatan pek çok neden olabilir. Ancak nihayetinde bu, kendi güçsüzlüğü içinde o kadar derinden kaybolmuş birinin eylemidir ki, bir şeyleri düzeltmeye çalışmanın tek yolunun gerçekten korkunç bir şiddet eylemi gerçekleştirmek olduğunu hisseder. Bunun, kendisini kurban ettiğini düşündüğü dünyaya saldıran, derin bir travma geçirmiş bir ruh olduğu açıktır. Bu, sahip olduğu hayatı deneyimlemeyi seçmiş ve deneyimlerinin bir sonucu olarak dünyaya daha fazla korku, nefret ve öfke ifade ederek karşılık vermeyi seçmiş bir varlıktır. Bunu yaparken, başta kendisine zarar veren şeylerden daha fazlasını yaratır. Ve bu esnada da hepimize nasıl tepki **vereceğimizi** seçme fırsatı verir. Onun çözüm yolunun işe yaramadığını görebiliriz. İnsanları öldürmenin ve hayatta kalanların hayatlarını mahvetmenin kimse için daha iyi bir dünyaya sonuçlanmadığını görebiliriz. Peki **onun** terör eylemi karşısında ne yapacağız? Onun yaptığı gibi davranışına faiziyle karşılık verme arzusuyla mı cevap vereceğiz? Onu ve halkını öldürmeye ve yaşadığı yerde hayatları mahvetmeye mi çalışacağız? Bunu yapabiliriz, ancak bunun yardımcı olacağını neden düşündüğümüzden emin değilim. O bunu bizim üzerimizde denediğinde kesinlikle bir faydası olmadı. Yoksa birbirimizi öldürmeye istekli olmaktan vazgeçmek için kendimizle ilgili yeni bir seçim mi yapacağız? Ya da başka ne yapacağız?

Ben de bu konuyu burada bırakıyorum. Teröristler sadece korkunç koşullara korkunç seçimlerle karşılık veren ve böylece daha korkunç koşullar yaratan insanlardır. Bu onların hikâyesi. Önemli olan bizim buna nasıl yanıt verdiğimizdir. Seçimlerimiz nelerdir ve karşılığında kendimizi nasıl yaratacağız?

8: Bunu ele alış şeklini beğendim.

Sorduğun, kötülüğün bir sonraki tezahürü şuydu:

Kadınlara, Çocuklara ve Bebeklere Tecavüz Eden veya İstismarda Bulunan Kişiler

Bu konuda daha önceki tartışmalarda ya da dolaylı olarak bu tartışmada söylenmemiş ne söyleyebilirim? Yüzleşmesi çok zor bir konu ve bu yüzden sürekli karşınıza çıkıyor. Bunu anlıyorum. Ancak çözüm hâlâ aynı. İki varlık arasında herhangi bir şiddet veya istismar içeren etkileşim gerçekleşmeden önce, derin bir seviyede, kendi içlerinde bir travma taşıyor olacaklardır. Gördüğünüz gibi, kişi böyle bir etkileşime girmeyi seçecekse, çözmesi gereken hatırı sayılır bir iç-acıya sahip olmalıdır. Bir başkasına böyle bir şey yapmaya istekli olmak **ya da** bunun kendilerine yapılmasına izin vermeye istekli olmak... kesinlikle ruhlarında ele alınması gereken bazı zorluklar olmalıdır. O halde olayın kendisi aslında sadece önceden var olan iç kargaşanın dışı vurumudur. Olayın bir sonucu olarak, bu acı artık aleni hale gelmiştir ve gerçekliklerinde mevcuttur. Artık travmanın varlığını inkâr edemezler. Şimdi her biri kendi

acısıyla baş etmek zorundadır. Aradaki fark, failin toplum tarafından aşağılanmasıdır. Ne kadar büyük bir hata yaptığı kendisine tekrar tekrar söylenir. Sonunda hapishanede zaman geçirebilir ve hapishanede de bir parya gibi muamele görebilir. Böyle bir yolculuğa çıkmak ruhun sefilliğinin derinliklerinde uzun, karanlık bir yolculuktur.

Tecavüze ve istismara uğrayanlar için de bu deneyim hiç kolay değildir elbette. Ancak en azından olaydan sonra sevgi dolu bir desteğin olabileceği umulabilir. Mağdur, koşullara bağlı olarak, psikolojik danışmanlık ve benzeri hizmetler alabilir.

Elbette sizden bu tür durumlarda faile acımanızı istemiyorum. Bu muhtemelen gerçekten istenebilecek bir şey değil. Ancak size bu perspektifi sunuyorum. Ve elbette **her zaman bu** şekilde ilerlediğini de ima etmiyorum. Tecavüzcünün toplumdan hiçbir kınama almadığı ve mağdurun bir suçlu gibi muamele gördüğü de oluyor. Her türlü varyasyon mümkündür, ancak bunların hiçbiri, ruh düzeyinde, her birinin kendi amaçları için etkileşimi seçtiği ve birbirini davet ettiği temel gerçeğini azaltmaz.

Peki, fail kötü müdür? Eylemi kötülük müdür? Bunun cevabı tekrar tekrar aynıdır. Süper Güçlü Bireylerdekiyle aynı cevap. Ve cevap, elbette, bakış açınıza bağlı olduğudur. Mağdurun ve mağdura yakın olanların öznel deneyimlerine göre, cevap neredeyse kesinlikle yankılanan bir "evet"tir. Peki böyle hissetmekte haksız olduklarını kim söyleyebilir? Failin sonsuz zarar görmesini ve ebedi azap çekmesini diledikleri için onları kim suçlayabilir? Ancak objektif bir bakış açısıyla, o elbette kötü değildir. O, derinlerde yatan acı ve kafa karışıklığını çözmeye çalışan bir ruhtur. Ve kurban olarak ifade edilen ruhla bir sözleşmesi vardır. Ve bu sözleşme yürürlüğe girmiştir. Dolayısıyla, bu perspektiften bakıldığında, eylem bile kötülük olarak etiketlenemez. Neyse odur.

Senin de çocukken defalarca hem cinsel hem de şiddetle istismara uğradığın bir enkarnasyonun oldu.

(Zingdad'ın notu: Bakınız Bölüm 1, "Kendi hayal dünyamda kayboldum")

Ve herhangi bir çocuk değil, zihinsel engelli bir çocuk. Senin durumunda, ruhunun kurban durumunu derinlemesine anlama arzusu seni bu deneyimleri seçmeye yöneltti. Ve o zavallı, sevgili çocuk bu deneyimleri yaşarken, bunların... kelimeler kifayetsiz kalıyor... derinden, çok derinden travmatik olduğuna hiç şüphe yok. Evet, öyleydi. Ama şimdi sana söylüyorum ki, bu deneyimleri yaşamamış olsaydın bugün burada yükseliş yolculuğunla meşgul olamazdın. Onlar senin oldukça kötü niyetli bir faili oynadığın diğer deneyimlerinin karşı dengeleyicisiydi.

(Zingdad'ın Notu: Bakınız Bölüm 1, "Büyücü")

Eğer ruhundan bir deneyimi çıkarırsan, diğerini de çıkarman gerekir. Her iki tarafı da bilmeden buradan ayrılman mümkün olmaz. Ruhun bir dengesizlik durumunda olacaktır. Dolayısıyla her ikisini de deneyimlememeyi **seçebilirdin**, ancak bu yola girseydin, bu sistemde enkarne olduğun sürece hiçbir şey yapmamayı seçmiş olurdun. O zaman ne anlamı kalırdı? Benlik hakkında hiçbir şey öğrenmemiş olurdun. Ve bu gerçekliğe gelmenin senin için hiçbir değeri olmazdı. Bu yüzden katılırsınız. Derinden bağlanırsınız. Kendinizi cesurca bu sistemin içine atarsınız ve her şeyi riske atarsınız. Gerçekten de kendinizle ilgili her türlü dayanılmaz derecede aşağılık şeyi keşfetmeyi göze alırsınız. Sonra da keşfedersiniz! Ve sonra, bununla işiniz bittiğinde, gerçek gücünüzü, ebedi güzelliğinizi ve ihtişamınızı keşfetmeye başlarsınız. Öyle ki, burada bulunmuş olan sizler sevgiyi burada bulunmamış olan başka bir varlıktan çok daha güçlü bir şekilde bilecek ve anlayacaksınız. Ve elbette bu böyledir çünkü

siz gerçekten sevginin **olmadığı** bir yerde bulunmuş ve sonra geri dönüş yolunu bulmuş olursunuz. Bunu yaptığınızda sevginin ne olduğunu gerçekten ama gerçekten bileceksiniz!

Bu yüzden sana tekrar soruyorum: Fail kötü müdür? Eylemi kötülük müdür?

Z: Bunu gerçekten anlamaya başlıyorum 8. Bu konuda benimle kalma nezaketini gösterdin, her türlü perspektiften tekrar tekrar gösterdin. Şimdi sen bana bunu sorduğunda, bunu gerçekten görebiliyorum. Bu gerçekten de yalnızca sınırlı, öznel deneyim açısından kötüdür. Nesnel olarak, kötü değil. Gerçekten anlıyorum.

8: Memnun oldum. Bu senin gerçeğin haline geldikçe, kendini her türlü içsel kargaşadan özgürleştireceksin. Tüm bu diğer varlıkları ve onların eylemlerini "kötü" olarak görme arzunu serbest bırakırken, duygusal acılarını ve hatta fiziksel acı ve rahatsızlıklarını serbest bırakmayı da bekleyebilirsin.

Ama şimdi bana sorduğun şu ilginç konuya girelim.

Cinler ve Ele Geçirilme

Z: Evet. Cin diye bir şey var mı?

8: "Cin" kelimesi farklı koşullar altında farklı insanlar için pek çok farklı anlama gelmektedir. Kesinlikle tek bir varlık sınıfını kapsamaz! Bilmeniz gereken ilk şey, cin kelimesinin sizin eski zamanlarınızda şu anda sizin için ifade ettiğinden oldukça farklı bir anlama geldiğidir. Başlangıçta bu kelime "yüksek varlık" gibi bir anlama geliyordu; esasen sizin "ölümlüler âlemi" ile "tanrılar âlemi" arasında var olan herhangi bir varlık. Bu tür varlıkların hepsine *daemon* denirdi. İnsanların kendilerini algıladıkları yoğunluktan daha ince bir yoğunluğa sahip olan herhangi bir varlık *daemon olarak* adlandırılabilirdi. Bu kesinlikle özünde olumsuz bir terim değildi. Daemonlar çoğu zaman nazik ve yardımsever ruhlardı. Yine de bazılarının kayıtsız ve hatta kötü niyetli olabileceği de doğrudur. Ancak asıl mesele, daemon kelimesinin doğasında olumsuz bir çağrışım olmamasıydı. Bu sadece "yüksek ruh varlığı" gibi bir anlama gelen genel bir kelimeydi. Belki de şimdiki dilinizde bunu "yüksek boyutlu varlık" olarak ifade edebilirsiniz.

Z: İlginç!

8: Ancak zaman içinde kelimenin anlamı değişmiştir. Ve kesinlikle tek tanrılı dinlerin yayılması için bu tür varlıkların tümünü kötü olarak nitelendirmek ve bu nedenle onlarla birlikte olmamak uygun olmuştur. Dini, gücü elde etmek ve sürdürmek için bir araç olarak kullanan insanların olduğu her yerde, ruhani hakikate ve gelişime giden, kendi sunduklarından başka her yolu kötü olarak nitelendirdiklerini görürsünüz. Ancak, her ne olursa olsun, şu anki gerçekliğinizde bu sözcük en olumsuz çağrışımlarla yüklü hale gelmiştir. Artık yalnızca son derece kötü niyetli bir doğaya sahip bir ruh varlığı anlamına geldiği kabul edilmektedir.

Z: Ama böyle varlıklar var mı?

8: Yoğunluklarda yaşayan ve sizin çıkarlarınızdan başka şeyler isteyen sizden başka varlıklar olup olmadığını mı soruyorsun?

Z: Evet.

8: Saf olma. Elbette varlar! Her türlü nedenden ötürü başkalarını manipüle etme ve onlara zarar verme arzusu duyan çok çeşitli ruhsal varlıklar mevcuttur. Tıpkı şu anda gezegeninizde enkarne olmuş bu tür varlıklar olduğu gibi, bedenlenmemiş halde de bu tür varlıklar vardır.

Çoğunlukla bunlar çok az miktarda ışıktan oluşurlar. Kayıp olanlardır. Kendilerine kötü bir şekilde zarar vermiş ve yollarını kaybetmiş üzgün, küçük enerjilerdir. Ve içinde buldukları durumda ellerinden gelse kendilerini sürdürebilmek için sizden biraz ışık çalmak isteyeceklerdir. Onlar gerçekten de küçük sülüklerden başka bir şey değildir.

Bundan biraz daha güçlü olanlar da vardır. Tam bir niyet ve amaçla olumsuz yönelim yolunu seçmiş olanlar. Ve bir de doğrudan Düşman'ın¹⁹ kölesi olanlar vardır, ki bunlardan birazdan bahsedeceğiz.

Yani, evet, bunların hepsi var. Ama ne olmuş yani? Başkalarının kurbanı olmadığınız gibi onların da kurbanı değilsiniz. Var olduklarının farkında olmalı ve sonra da onlara enerjinizden hiçbir şey vermemeyi seçmelisiniz. Sevgiyle yaratın ve onlar da sizi satın alamazlar. İşte bu kadar basit. Kendini bu tür kaygıların üzerinde hissedeceğin zamana kadar kendi korunmanı sağlamak istersen, sana öğretebileceğim bazı temel ruhsal koruma araçları var.

Z: Teşekkür ederim 8, bu faydalı olacaktır.

8: Pekâlâ, bunu ayrı bir tartışma olarak konuşacağız.

Şimdilik, eğer enerjine erişmelerine izin vermeye gönüllü değilsen, bu varlıkların senin sorunun olmadığını anlamayı diliyorum.

Z: Tamam, peki ya şeytani ele geçirme? Bu oluyor mu, olmuyor mu?

8: Oluyor. Böyle bir deneyim için açıklık yaratmaya istekli olanlar muhtemelen bunu elde edeceklerdir. Daha önce de söylediğim gibi, negatif enerjiye sahip çok sayıda ruhsal varlık vardır. Enerjinize erişim sunarsanız, sunduğunuz şeyi almaya istekli birilerinin olacağından emin olabilirsiniz. Evinizi tüm eşyalarınızla birlikte açık bırakıp tatile çıksaydınız nasıl olurdu?

Z: Sanırım eve geldiğimde bomboş bir evle karşılaşmıştım.

8: Eğer şanslıysan! Büyük olasılıkla önce evin soyulacak ve ardından her türlü istenmeyen kişi evine taşınacaktı. Onları kim suçlayabilir ki? Burada çalıp satabilecekleri eşyalarla dolu bir ev var. Ve uyumaları için güzel odalar var. Bedava su ve bedava elektrik var. Harika!

Z: Eve dönene kadar mı?

8: Hıhı. Evet. Ve sonra ne yapacağınıza karar vermek gerekir. İstilaçıları tahliye etmek istiyorsanız, yardım alabilirsiniz. Eğer evin sahibi sizseniz, o zaman kolluk kuvvetlerinden onları dışarı atmalarını isteyebilirsiniz. Sonra da işleri yoluna koymak gibi devasa bir göreviniz olur. Kaybolan her şeyi yerine koymak ve kırılan her şeyi onarmak elbette biraz zamanınızı alacaktır ve büyük bir çaba gerektirecektir. Ancak kararlı olursanız, bunu başarabilir ve bu deneyimden çok daha bilge bir şekilde çıkabilirsiniz.

Bu, ruhlar âleminde meydana gelenler için iyi bir benzetmedir. Fiziksel bir bedeniniz ve bir dizi daha süptil ruhsal bedeniniz var. Bunlar sizin evinizdir ve onlar için sorumluluk almalısınız. Duvarlarınızı sağlamlaştırılmalı, kapılarınızı kilitlemeli ve yalnızca sevdiğiniz ve güvendiğiniz kişilerin girişine izin vermelisiniz. Ancak bu konuda yeni olduğunuzda nasıl yapacağınızı bilemezsiniz ve bu yüzden size yardım edilir. Bu konuda size yardımcı olanlara Ruhsal Rehberiniz ya da koruyucu meleğiniz diyebilirsiniz. Genellikle ruhsal korunmanızdan sorumlu olan belirli bir Ruhsal Rehberiniz olabilir. Böyle birine Kapı Koruyucusu denir.

¹⁹ Orijinal metinde "adversary" olarak ifade edilen kelime Türkçede "hasım, düşman, rakip" anlamlarına gelmektedir. Çeviride "düşman" kelimesi kullanılmıştır.

Z: Oo! Öyle mi...

8: ...evet, diğer pek çok rolün yanı sıra, ben senin Kapı Koruyucunum. Ama şu anda senden ve benden bahsetmiyoruz. Genel olarak Dünya'daki insanlar hakkında konuşuyoruz. Ve enkarnasyon olmuş her ruh için, psiko-ruhsal korunmanızda size yardımcı olmak üzere, her enkarnasyona girmeden önce tüm ruhsal rehberlik ekibiniz atanır. Korunmanızı en üst düzeye çıkarmak istiyorsanız, onların sizi korumasına izin vermek için bilinçli bir seçim yapabilirsiniz. Ve sezgilerinizi dinleyerek onlara görevlerinde yardımcı olabilirsiniz. Ve ruhsal olarak "büyüdükçe", kendi korunmanız için giderek daha fazla sorumluluk almayı da öğrenebilirsiniz. Ve sonra artık korunmak için bir rehber ihtiyacı duymayacağınız zaman gelecektir. Ve olması gereken de budur. Ama ne yazık ki işler her zaman bu şekilde yürümüyor. Bazen enkarnasyon varlıklar çok tuhaf seçimler yaparlar. Bazen negatif varlıklarla müzakere ederek gerçekliklerini manipüle edebilecekleri belirli armağanlar, güçler veya araçlar kazanabileceklerine inandırılırlar. Ne yazık ki, negatif varlıklar pek güvenilir değildir. İstediklerini elde etmek için her türlü yalanı söyleyecek, her türlü sözü verecek ve karşılığında hiçbir şey vermeyeceklerdir. Kalkanları indirilmiş ve ruhani rehberliği devre dışı bırakılmış bir insan çok savunmasız bir varlıktır. Dolayısıyla böyle bir yol asla mutlu sonla bitmez.

Ancak bazen bu, varlıkların kendi korunmalarını önemsememelerine ve Ruhsal Rehberlerinin onları korumasına izin vermemelerine yol açacak, kendilerine zarar verici türden dürtüleriyle ilgilidir. Savunmalarını açabilir ve herkesi ve her şeyi içeri davet edebilirler.

Motivasyon ne olursa olsun, bu tür kişilerin evlerinin her türlü istenmeyen varlık için bir geçekondur haline gelmesi uzun sürmeyecektir.

Tıpkı evinizden istilacıları çıkarmak gibi, ruhani meskeninizi temizlemek de travmatik bir şeydir. Bu yolda ilerlemeye imkân yaratmamanızı şiddetle tavsiye ederim. Kendi ruhsal hijyeninizin sorumluluğunu üstlenin ve aynı zamanda rehberlik ekibiniz tarafından size sunulan yardımdan faydalanın. Kendi kalbinize güvenin ve sevgiyi seçin. O zaman iyi olacaksınız. Siz kapıyı açmazsanız, bu işgalciler ruhani evinizi istila edemezler. Size aşırı güç uygulayamazlar. Siz onların kurbanı değilsiniz. Yani, oldukça basit bir şekilde, bunu seçmeyin!

Z: Peki ya böyle bir sorunu olan birini, bir arkadaşımı tanıyorsam?

8: Arkadaşın yardım istiyorsa ve farklı seçimler yapmaya istekliyse, o zaman ona yardım edilebilir. Ancak böyle bir uygulama için yetkin bir yardım alman gerekecektir. Eğer araştırırsan, yardım edebilecek yetkinlikte çeşitli insanlar bulabilirsin. Bu nedenle, arkadaşının yanında kendini rahat hissedeceği birini seçmesine yardımcı ol. Ardından "temiz bir eve" doğru yolculuk başlasın. Bu uzun bir yolculuk olabilir. Bazı bölümleri oldukça sıkıntılı olabilir. Senin görevin kurtarıcı konumuna geçmediğinden emin olmak olacaktır. Bu varlığın kendine yardım etmesine yardımcı ol. Onu kurtarma.

(Zingdad'ın notu: 8'in de söylediği gibi, bu sözler ilk yazıldığından beri, en keyifli şifa yolculuğu olmasa da, bu tür "ev temizliklerine" yardımcı oluyorum. Eğer siz ya da tanıdığınız biri böyle bir yardıma ihtiyaç duyuyorsa, o zaman yardım edebilecek insanlar vardır. Ben bunlardan biriyim. Gerekli şifa seanslarını düzenlemek için [web sitem](#) aracılığıyla benimle iletişime geçebilirsiniz.)

Bu konuyla ilgili olarak belirtmek istediğim son husus şudur: Kötülüğün her türlü tezahüründe olduğu gibi, bunu deneyimlemeyi kesinlikle seçebilirsiniz. Ve bunu deneyimlemeyi seçmek hayatınızı çok rahatsız edici hale getirebilir. Ancak asıl önemli olan

nokta, bunun sizin seçiminiz **olduğudur**. Her zaman bunu deneyimlememeyi seçebilirsiniz. Ve durum böyle olduğu sürece, aslında onun kurbanı olmazsınız.

Z: Teşekkürler 8. Sanırım bu durumu anladım.

8: Ve çok yakında, "şeytani" bir şekilde hareket eden bu varlıkların aslında oldukça küçük, kayıp ve güçsüz olduklarını kendin keşfedebileceksin. Onların hikâyeleri her zaman çok üzücüdür. Aslında çaresizce yardıma ihtiyaç duyarlar. Bunu almaya hazır olduklarında da alacaklardır. Ancak bu sohbet bunun yeri değil.

O halde verdiğin üç isme geçelim; bu isimler sizin toplumunuzda kötülüğün en somut örneğini oluşturuyor gibi görünüyor.

Lucifer, Şeytan ve İblis

Z: Evet. Bu ilginç olmalı...

8: Oo, öyle olacak. Ama başlamadan önce kısaca bir şeye dikkat çekmek istiyorum. Dünyanızda kullandığınız sözcükler ve isimler çok kesin olmayan şeylerdir. Bunun pek çok nedeninden biri de insanların sözcüklere farklı anlamlar yüklemesidir. Bazı sözcükler farklı anlamlar yüklenmeye diğerlerinden daha yatkındır ve Lucifer, Şeytan ve İblis gibi isimler de yatkın olanlardan. Ve genel olarak bu kelimelerin Perde'nin arkasındakiler tarafından Perde'nin diğer tarafında olanı tanımlama çabası olduğunu düşündüğünüzde... bunun bazı sonuçlara yol açması kaçınılmazdır.

Bu da bana bir meydan okuma sunuyor. Bu üç isim tarafından temsil edilebilecek varlıkları tanımlamaya ve tartışmaya istekli olduğum için, bazı editoryal kontroller uygulamam gerekecek. Bu isimlerle en yakın eşleşme olduğuna inandığım varlıkları tartışacağım. Yapabileceğimin en iyisi bu, bu yüzden yeterli olacaktır.

Z: Tamam. Ama sorunun ne olduğunu göremedim.

8: Lütfen anla. Hiçbir yerde bu isimlerden herhangi birine karşılık gelen tek bir varlık yoktur. Böyle varlıkların var olabileceği yerlerde, **isim** kavramı anlamsızdır. Bu isimler yalnızca sizin çok ama çok sınırlı varoluş alanınızda mevcuttur.

Örneğin Lucifer'i ele alalım. Bu isim kelimenin tam anlamıyla "ışık taşıyan" gibi bir manaya geliyor. Peki, ışığın en büyük taşıyıcısını bulmaya çalışmalı ve **bu** varlığı size tarif etmeli miyim?

Yoksa bunun yerine bu kavramı miras aldığınız sizden önceki kültürlerle bakmalı ve bu ismin tam anlamıyla Venüs gezegenine atıfta bulunduğunu mu görmeliyim?

Yoksa bu ilk kültürlerle daha derinlemesine bakıp Venüs'e atfettikleri alegorik değeri görmeli ve bu hikâyenin bir şekilde sizin gerçekliğinizin daha büyük bir hikâyesine nasıl karşılık geldiğini mi görmeliyim?

Yoksa gerçekliğinizdeki pek çok din tarafından sunulan zıt görüşlerin gevezeliğine bakıp bir şekilde bu isimle kime atıfta bulduklarını mı bulmaya çalışmalıyım? Çünkü, size söyleyebilirim ki, bu şekilde verilen tanıma cevap verebilecek çok sayıda farklı varlık ve ilke var!

Z: Ah. Şimdi sorunu görmeye başladım.

8: Bu nedenle, aşağıdaki bakış açılarının, bu karmaşıklık ve belirsizliği hem yararlı hem de doğru bir şekilde ele almak için en iyi girişimim olduğunu peşinen belirtiyorum.

Z: Teşekkürler 8. Anlıyorum ve bu konuda en uygun gördüğün şekilde anlatma teklifini kabul ediyorum.

8: Teşekkür ederim. Her ne kadar Lucifer hakkında konuşmaya başlamış olsam da önce İblis hakkında konuşup sonra Lucifer ile devam etmemizin amaçlarımıza daha iyi hizmet edeceğini düşünüyorum. Sence de uygun mu?

Z: Elbette, sorun değil. Ama bu, bunların farklı varlıklar olduğu anlamına mı geliyor?

8: Bazen birbirleriyle karıştırılabiliyorlar. Ancak benim görüşüme göre onlar gerçekten de farklı varlıklar.

Yani...

İblis

İblis, dinlerinizin birçoğunda şu ya da bu kılıkta yer almaktadır. Ancak bu, oldukça basit bir şekilde, bu dinlerin kendileri tarafından yaratılmış tamamen hayali bir yapıdır.

İblisin kaynaklandığı destekleyici düşünce, söz konusu dinin doktrininin mükemmel ve kusursuz olduğu ve bu nedenle tartışılmaz ve inkâr edilemez olduğudur. Ne de olsa bu, "Tanrı'nın sözüdür" ya da en azından O'nun en iyi temsilcileri tarafından dile getirildiği şekliyle Tanrı'nın sözüdür. Sorunu görüyor musun?

Z: Hayır. **Bunun** İblis fikrini nasıl desteklediğini anlayamadım.

8: Dünyada bu doktrinle temasa geçen herkes onu hemen kabul etseydi böyle olmazdı. Demek istediğim, Tanrı'nın sözü hiçbir itirazla karşılaşmamalı mı? Elbette onunla karşılaşan herkesin yüreği hemen etkilenmeli ve hemen hizaya gelip **inanmalıdır**. Aksi durumda ya söz konusu kutsal yazılar Tanrı'nın sözü **değildir** ya da...

Z: ... ya da olaylara müdahale eden güçlü bir doğaüstü ajan mı vardır?

8: Kesinlikle! Ve soldan sahneye boynuzları ve üç çatallı mızrağıyla kötü şöhretli keçi gibi bir adam girer.

Z: (gülüyor) 8, beni gülmekten kırıyorsun!

8: (gülüyor) Evet. Ama **bu** ciddi bir konu. Örneğin orta çağ Avrupa'sını düşün. Bu, küçük bir grup insanın dini lider oldukları gerçeğine dayanarak neredeyse mutlak güce sahip olduğu bir dönemdi. Onların sözü kanundu. Ve otoritelerinin Tanrı'dan geldiğini söylüyorlardı. Onlar, Tanrı'nın yeryüzündeki temsilcileri olduklarını söylüyorlardı. Güç, zenginlik ve statü onların ve onlara meydan okuyabilecek hiç kimse yoktu. Yoksa var mıydı? Zaman zaman onların gücünü azaltan çeşitli ruhani görüşler ortaya çıkıyordu. Bu fikirlerden bazıları, sıradan insanlar tarafından kilisenin savunduğu fikirlere tercih edilir bulunduğundan popülerlik kazanacaktı. Peki sonra ne olacaktı? Kilise bu sapkınlığın üzerine sert bir şekilde gidecekti. Ve tabii ki gerekçe, bu sapkınların İblis'ten ilham aldıklarıydı. Böylece kilise, sapkınları fikirlerini değiştirmeye ve kilisenin çizgisinin tek doğru çizgi olduğunu tekrar onaylamaya ikna etmek için birilerini gönderirdi. Ve bu itirafların işkence ile alındığı ve nihai sonucun neredeyse her zaman sapkın için ölüm olduğu gerçeği, sapkının ruhunu İblis'in pençelerinden kurtarmak için kabul edilebilir bir bedel olarak görülüyordu. Bir noktada işler o kadar kötüye gitti ki, görünüşte sapkınlık nedeniyle Fransa'nın güneyindeki bütün bir bölgenin halkına soykırım uygulandı. Katharlar hem müreffeh hem de ruhani açıdan gelişmiş olan farklı bir kültürel gruptu. Açgözlü gözler onların topraklarını istiyordu ve kilise, onlara ait olanı çalmak için

onları yok etme bahanesi olarak sapkınlık ilan etmeye kolayca ikna oldu. Katharlar'ı yok etmeye yönelik bu misyon aslında ilk haçlı seferiydi.

Yani İblis konusu son derece ciddi bir konudur. Ancak düşündüğün nedenlerden dolayı değil. Ciddidir çünkü İblis, tarihinizde işlenmiş en korkunç alçakça eylemlerden bazılarına gerekçe olarak gösterilmiştir.

Gezegeninizde yaşanan pek çok savaşta da aynı şey olmuştur. Ne zaman bir grup çıkıp diğerini katletmek istese, bazı cahil ruhlar Tanrı'nın kendi taraflarında olduğunu, karşı tarafın iblisten yana olduğunu ve "iblise tapanları" mümkün olduğunca çok sayıda öldürmenin kutsal görevleri olduğunu iddia etmeyi akıllarına koydular.

Ve ne yazık ki bu tür düşünceler karanlık çağlarda da son bulmadı. Bugün hâlâ her dinin küçük bir parçası, her yerde bir tür özel hakikat iddia ediyor. Tanrı ile bir tür daha büyük bağlantı. Sonra da diğer tüm dinlerin şu ya da bu ölçüde... tahmin edersiniz ki... İblis tarafından yoldan çıkarıldığını iddia ediyorlar. Ve ne zaman birileri dinlerini terk etse ya da dinden çıksa, elbette onları yoldan çıkaran İblis'tir. Ve onlar için söz konusu kişinin kendi dinlerinin dışında daha büyük bir huzur ve uyum duygusu bulmasının zerre kadar önemi yoktur. Yine yanılacaklardır ve bu yine de İblis'in işi olacaktır.

Ve mantığı görebilirsiniz. Belirli ve özel hikâyenin **tek gerçek** ve Tanrı'nın tek sözü olmasını istediğiniz sürece, doktrinimize karşı güçlü bir şekilde tartışabilecek bir şey ortaya çıktığında önemli bir zorluk yaşarsınız. İblis kavramının yaratılması çok güçlü bir savunmadır. Sizi "doğru" kılar ve doğru olduğunu savunduğunuz fikirleri sorgulamanıza bile gerek kalmadan karşıt hikâyeyi daha da yanlış hale getirir. Aslında, karşıt fikirler ne kadar güçlü olursa, "İblis'ten esinlendiklerine" dair kanıtlar da o kadar büyük olur. Çünkü böylesine güçlü ve kurnaz bir argüman ancak İblis'ten gelebilir. Öyle değil mi?

Z: Vav! Argümanını anlıyorum. Ama bununla nasıl başa çıkılabilir?

8: Başa çıkamazsınız. Dini bakış açısına sahip olanları kazanmak sizin işiniz **değildir**. Eğer birisi kendi özel inancına tutunmaya o kadar ihtiyaç duyuyorsa, diğer tüm inançların İblis'ten ilham aldığına inanması gerekir, o zaman bunu yapmasına izin vermelisiniz. Fikirlerini değiştirmeye çalışmayın. İnsanları inançlarının ve fikirlerinin yanlış olduğuna ikna etmeye çalışırsanız, ruhani şiddet uygulamış olursunuz. Bunu yapmayın. Unutmayın, başkalarına yaptığınızı kendinize de yaparsınız. Ve başkalarının sizin inançlarınızı değiştirmeye çalışmasını istemeyeceğiniz gibi, siz de bunu başkalarına yapmamalısınız.

Sizin için doğru ve gerçek olanı bulun. Bunu yaşayın. Ve tıpkı başkalarından öğrenmeyi sevdiğiniz şekilde, gerçeğinizi bir armağan olarak paylaşabilirsiniz; onu sunun, ama açıkça ve sevgiyle sunun. Arzu ederlerse başkalarının sizin gerçeğinizden bir şeyler almasına izin verin, ancak kendinizi onların sizinle aynı fikirde olması ya da söylediklerinizle değişmeleri ihtiyacına bağlamayın.

Bunu yaparsanız, İblis sizin için önemli olmaktan çıkacaktır. Bu yapıyı yaratanlarla temasa geçmeyeceksiniz.

Z: Bu çok ilginç bir düşünce 8. Daha önce İblis'in aslında ondan nefret ettiğini iddia edenler tarafından yaratılmış olabileceği ihtimalini düşünmemiştim.

8: Bu çok önemli bir farkındalıktır. Odağınızla yarattığınızı hatırla. Neye odaklanırsanız, onu var edersiniz. Sadece hoşlandığınız şeyleri değil, hoşlanmadığınız şeyleri de. Ve duygular ne

kadar güçlü olursa, yaratım da o kadar güçlü olur. Yani, evet, nefret yaratır! Kesinlikle yaratır. Sevgiden daha az güçlüdür ama yine de yaratır.

Dolayısıyla, bundan çıkarmanız gereken şey, kendi varlığınızdan tüm nefreti salıvermenin size iyi hizmet edeceğinin farkına varmaktır. Bu güçlü olumsuz duygular basitçe hayatınıza **istemediğiniz** şeyleri getirir. Dikkatinizi, düşüncelerinizi ve yaratımlarınızı sevdiğiniz şeylere odakladığınızda, istediğiniz şeyi **elde edeceksiniz**.

Anlıyor musun?

Z: Evet. Teşekkürler 8.

Peki, İblis ona karşı olduğunu iddia edenler tarafından yaratıldıysa, bu İblis'in gerçek olmadığı anlamına mı gelir?

8: Ah ha! Bu soruyu sormana **çok** sevindim! Çünkü bunun cevabı hem ilginç hem de önemli.

Hayır. İblis'in gerçek olmadığını söylemiyorum. Aslında tam tersini söylüyorum. O **gerçektir**. Eğer o gerçek olmasaydı, sizler de yaratıcı varlıklar olmazdınız! Pek çoğunuz bu yapıya o kadar çok dikkat ve duygusal enerji odakladınız ki, bu yapı bağımsız bir geçerlilik kazandı. Pek çok insan, uzunca bir süre boyunca, kendilerinde ve dünyalarında kabul edilemez ve iğrenç buldukları her şeyi bu varlığa dışsallaştırdı. Aşağılık, iğrenç ve sevimsiz olan her şey Benlik'ten ve dünyadan koparılmış ve İblis'in içine gömülmüştür. Bu çok fazla enerji, yaşam ve yaratıcı güç demektir! Yani, evet, yaratıcılar, yarattınız. Pek çok harikulade ve muhteşem şey yarattınız ve aynı zamanda çok üzücü ve acı verici şeyler de yarattınız. İblis sizin mutlu yaratımlarınızdan biri değil.

Söyleyecek söz bulamıyorum. Vay canına. Peki şimdi ne olacak? Bu konuda ne yapacağız?

8: Büyüyorsunuz. Bunu bu konuşmada daha önce de söyledim ve yine söylüyorum. Bir yetişkinin işareti, hayatının sorumluluğunu üstlenen kişi olmasıdır. Ruhsal açıdan olgun bir varlığın işareti, yarattıklarının sorumluluğunu üstlenmesidir. Ve sizin de yapmanız gereken budur. Hayatınızdaki ve deneyimlerinizdeki her şeyin sorumluluğunu alırsanız, şimdiye kadar yaptığınız ya da söylediğiniz her şeyin sorumluluğunu alırsanız, kim ve ne olduğunuzu sahiplenirseniz, o zaman hayatınızda İblis'e yer yoktur. Varlığınızda, sizin "doğru" olabilmeniz için "yanlış"tan sorumlu olan bir başkasına verilen değer, duyulan ihtiyaç ya da arzu yoktur. Eğer olduğunuz her şey için tam, mutlak ve nihai sorumluluk alırsanız, o zaman bu küçük yaratımın bir masal olduğu ortaya çıkar. Onu kendinizden ve yaşamınızdan salıverirsiniz.

Z: Peki ya hâlâ bunu elinde tutan diğerleri?

8: Senin sorunun değil. Yoksa sen onların kurtarıcısı mısın?

Z: Ah! Hayır, değilim.

8: Yani?

Z: Yani o zaman iyi olurum. Eğer İblis diye bir şey varsa, o zaman bu sadece benim kendi sorumluluğumu almadığımı kendime gösterişimdir. Buna büyüyerek ve deneyimlerime ve yarattıklarımına sahip çıkarak yanıt vermeliyim. O zaman bunun hayatım üzerinde hiçbir etkisi kalmaz.

8: Bu iyi bir yanıt. Devam edelim mi?

Z: Tamam, teşekkürler.

8: Bilmek istediğin sıradaki...

Lucifer

Z: Evet, lütfen. Bu da bizim yarattığımız hayali bir varlık mı? Yoksa gerçek bir varlık ve gerçekten tüm kötülüklerin kaynağı mı?

8: Bu isme en çok yakışan varlık, Lucifer, gerçekten de vardır. Ve ona "kötülüğün mucidi" denebilir ama muhtemelen "tüm kötülüklerin kaynağı" denemez.

Z: Şaşırtıcı bir cevap!

8: Daha fazlası gelecek. Hem de çok daha fazlası. Şimdi anlatacağım çok önemli bir öyküdür. Eğer Lucifer'in öyküsünü anladıysanız, o zaman çok şey anlamışsınız demektir. Ancak hikâyeyi doğru bir şekilde anlatabilmek için, biraz geriye gidip size gerçekliğinizin yaratılışından bahsetmem ve oradan Lucifer'in hikâyesine geçmem gerekiyor.

Z: Tamam. Duyalım bakalım!

8: Şöyle:

Başlangıçta BİR vardı ve BİR her şeydi ve her şey denge ve uyumdu. Sonra, büyük dinginliğin, BİR'in mükemmel huzurunun içinden, Benliğin farkındalığı ortaya çıktı. "*İşte ben buradayım,*" dedi BİR. Ve bu farkındalıkla birlikte merak da ortaya çıktı: "*İşte buradayım... ama ben neyim?*" Ve böylece BİR Kendini keşfetmeyi arzuladı ve bu arzu merakı ve merakın ifadesi saf yaratıcılıktı. Ve yaratıcılıktan BİR'in farklı parçaları ortaya çıktı ve bunların hepsi keşfedildi.

Ve Var Olan Her Şey, yaratılmış ve yaratılacak olan her gerçeklikte, bu aynı, temel kadim soruyu yanıtlayan BİR'dir: "*Ben neyim?*"

Ve BİR gerçekten sonsuz olduğu için, bu asla tam olarak yanıtlanamayacak bir sorudur. Yanıtlama, tüm sonsuzluk boyunca gelişmeye devam edecek bir süreçtir. Ve Var Olan Her Şey'deki her bilinç zerresinin amacı cevap değil, cevaplama sürecidir.

Ve böylece her yerdeki her bir bilinç zerrisi yolculuğuna her zaman bilincinin benzer bir uyanışıyla başlar. İlk olarak öz farkındalık kazandığında, kendini keşfetmeye başlar: "*İşte buradayım. Ama ben neyim?*" Gerçekten ve gerçekten de her bir varoluş bu şekilde başlamıştır. Bu böyledir çünkü BİR'in başlama şekli budur. Olan şeyden, öz farkındalık doğar ve kendini keşfetme ve merak, öz farkındalığın ifade edildiği araçlardır. Ve bu yüzden bilincin ilk eylemi her zaman Benlik hakkındaki bu meraktır. "*İşte buradayım. Ama ben neyim?*"

Gerçekten de varlığınızın her seviyesinde, en yüksek seviyeden burada en derin yoğunlukta bulunan en küçük Benlik parçacığına kadar, gerçekte ve gerçekten sahip olduğunuz tek işlev ve amacın kendinizi keşfetmek olduğu doğrudur. Gerçekte kim ve ne olduğunuzu bulmak. Başladığınızdaki amacınız budur ve sonsuza kadar da amacınız bu olmaya devam edecektir. Kendini keşfetmek. Kendini tanımak. Kendini ifade etmek. Mümkün olan en geniş ölçüde, olduğun şey **olmak**.

Ve BİR'i harekete geçiren şeyin bu olduğunu, Benliğin keşfine yönelik bu arzunun ta kendisi olduğunu anladığınızda, kendinizi her biraz daha keşfettiğinizde BİR'e katkıda bulunduğunuzu anlarsınız. O zaman BİR'in "başarılı" olan bir yönü **olursunuz**. O zaman BİR'in kendini daha iyi tanımasına katkıda **bulunuyorsunuzdur**. Ve kendinizi ne kadar büyük ölçüde keşfederseniz, o kadar büyük ölçüde katkıda bulunursunuz. Bu nedenle, eğer diğer Benliklerin, BİR'in diğer veçhelerinin hızlı ve çok güçlü bir şekilde daha büyük bir öz-bilgi derecesine ulaşmasını katalize edebileceğiniz bir durum sağlayabilirseniz, o zaman gerçekten de BİR'e çok büyük bir hizmette bulunmuş olursunuz.

Z: Peki yolculuğun sonunda ne olacak 8? Sonunda ve tamamen kendimi keşfettiğimde ne olacak?

8: Konuyu dağıtıyoruz ama bu ilginç bir soru. Bu yüzden cevap vereceğim. Kendinizi keşfetmeyi asla bırakamazsınız. Gördüğünüz gibi, eğer denerseniz, **her zaman** daha fazlasını yaratabilirsiniz. Ve bunu yaparken, kendiniz hakkında bilmediğiniz daha fazla şey olduğunu fark edebilirsiniz. Ancak yine de bu yolculuğun bir sonu olabilir. Yolculuğun sona ermesini gerçekten ve içtenlikle dilediğiniz her an, kendinizi tamamen ve bütünüyle BİR'e geri döndürürsünüz. Ayrılığınıza, yaratımınıza, ifadenize ve keşfinize son verirsiniz ve sonra da olduğunuz her şeyi Birliğe armağan edersiniz. Bunu yaptığınızda, içinde hiçbir ayrılık kalmayana kadar bilinciniz BİR ile tamamen birleşir. Sadece BİR olana kadar. Bunu yaparken, kendinizle ilgili nihai keşfi yaparsınız: BİR ile o kadar tamamen ve bütünüyle bir olduğunuzu keşfedersiniz ki, var olan ve var olacak olan her şeyin siz olduğunuzu anlarsınız. Tüm o yolculuklar, maceralar, keşifler ve yaratımların sadece sizin kendinizi keşfetmenizden ibaret olduğunu. Her zaman sadece sizin olduğunuzu. Siz ve Benliğinizin diğer tüm veçhelerinin, Var Olan Her Şeyde her bir rolü oynayarak her bir yaratımı yaratmakta olduğunuzu.

Eğer seçerseniz, yolculuğun sonunda yatan şey **budur**. Ve bunu **seçerseniz**, bunu seçerken bile **hâlâ** devam eden, hiç bitmeyen bir kendini yaratma ve kendini keşfetme süreci olduğunu keşfedersiniz. Ve bunu yapan hâlâ sizsinizdir. Artık sadece sizsinizdir, BİR olan.

İşte hikâye bu. Aslında bunun **tek** hikâye olduğunu söyleyebilirim. Bu sizin hikâyeniz, benim hikâyem ve şimdiye kadar var olan diğer tüm bilinç parçacıklarının hikâyesi. Varlıklar kendilerini farklı şekillerde keşfetmeye çalıştıkça hikâyede kombinasyonlar ve varyasyonlar elde edersiniz, ancak bunların hepsi de kendini keşfetme hikâyesinin sadece bir parçasıdır.

Z: Bununla çok dingin ve rahat bir şekilde rezonans hissediyorum. Bana söylediklerinin doğru olduğunu anlıyor ve biliyorum. Bunu bana anlattığın için teşekkür ederim.

8: Benim için bir zevk. Ama şimdi, Lucifer'in öyküsüne dönmek için, bu evrenin ve tüm ayrılık gerçekliğinin var olmadığı bir noktaya geri gitmemiz gerekiyor. Böylece anlatımızı BİR'e geri döndürüyoruz.

BİR'in zihninde, kendi doğasına ve varlığına ilişkin devam eden bir keşif vardı. Ve BİR'in ne olduğuna dair pek çok tema ve varyasyonun BİR'in pek çok parçası tarafından keşfedildiği ve BİR'in pek çok parçasının genişleme ve keşif için neşeli arayışlarında birbirleriyle etkileşimde ustalaştığı ortaya çıktı. Ve böylece, BİR'in aklına şu yeni soru gelene kadar her şey devam etti: "**Ya tek olmasaydım? Ya çok olsaydım?**" Ve bu düşünce BİR'in diğer parçaları arasında bir huzursuzluk dalgası yarattı. Bu rahatsız edici bir düşünceydi. Düşünmesi bile rahatsız ediciydi. Tehlikeli hissettiriyordu. "**Ya ben tek değilsem?**" ve "**Yalnız mıyım?**" ve "**Benim gibi başkaları da var mı?**" ve "**Başkaları varsa, onları nasıl bulacağım?**" sorularına kapı açtı. Tüm bunlar ve daha birçok rahatsız edici soru, şimdi açılan kapının diğer tarafında yatıyordu ve BİR'in çoğu kısmı bu sorudan rahatsız oldu ve kaçtı.

Ama BİR'in düşünceleri bir insanın düşünceleri gibi değildir. BİR'in düşünceleri canlıdır. Her düşüncenin kendisi, hayal edilemez derecede yaratıcı güce sahip meleksi bir varlıktır. Ve **bu** düşünce, engin ve korkunç derecede güzel olan Parlak Olan'dı. Öyle bir varlık ki, zihninde ayrılığın imkânsızlığını ve birliğin içindeki çokluğu kavrayabiliyordu. BİR'in bu düşüncesi Lucifer'dı ve Lucifer da **düşünceydi**. Ve düşünce şekil aldı ve güçlü keşif yolculuğuna başladı: "**İşte şimdi buradayım. Ama ben neyim?**"

Ve Lucifer kendini keşfetmeye, keşfetmeye ve yaratmaya başladığında, bu Parlak Olan kendini BİR'in geri kalanından izole etti; **yalnız** kalabilmek için etrafına kendi bilincinin malzemesinden yapılmış bir pelerin çekti.

Yalnız.

Yalnız.

Yalnız.

Tamamen tek başına ve diğerlerinden ayrı. Ayrı. İzole. Çıkarılmış. Ve böylece, kendi zihninin içinde gizlenmiş olan Lucifer, BİR'in yarattıkları arasında bir-olmayı kavrayabilen ilk kişi oldu. Lucifer'in düşünceleri kendisine aitti. Ve Var Olan Her Şey'de ilk kez bir varlık "Ben" sözcüğünü telaffuz etti ve konuşan BİR değildi. Bir varlık, "ben" ve "benlik" kavramlarını, BİR'in diğer yaratımlarından bağımsız bir gerçek olarak kavramsallaştırdı. Ve ego doğdu.

Ve Lucifer BİR'i unutuşunun derinliklerine daldıkça, yalnızca kendi zihninde yarattığı şeyin gerçek ve doğru olduğunu gördü.

Ve BİR'in tüm melekleri huşu içinde durdular çünkü bunun gerçekten başarılı olduğunu görebiliyorlardı: BİR'in bir parçası Kendisini ayrı kılmıştı. Bu hayali ve gerçek dışı olsa da, çünkü Parlak Olan hâlâ onların yanındaydı ve sonsuza dek BİR'in kalbinde idi, yine de Lucifer'in kendi unutmaya pelerininin derinliklerinde kendini kaybettiği de doğrudur. Parlak Olan kendi görüşünü içe çevirmiş ve bakış açısını öyle bir mühürlemişti ki, kalbinde sonsuza dek kucaklandığı BİR'in görkemini ve ihtişamını göremiyordu.

Ve böylece sorunun ilk kısmı yanıtlanmış oluyordu. BİR, "*Ya ben bir olmasaydım?*" diye sormuştu ve Lucifer bir-olmayı biliyordu ve bu yüzden kendisi cevaptı. Ancak böyle bir yanıt basit bir şey değildir. Cevap kendi açılımında, kendi sürecinde mevcuttur. Ve böylece, gerçek bir sonsuzluk boyunca, Lucifer kendini bu cevap tamamlanana kadar bu cevabın olası her varyasyonunu keşfetmekle meşgul edecekti. Ta ki cevaplanana kadar. Ve sonra yaratımı **sona erecek** ve yaratımını BİR'e, kendisini de bütünlüğe ve birliğe geri döndürecek.

Ve Lucifer yarattıkları üzerinde çalışırken, "*Ya ben çok olsaydım?*" sorusunun cevabını bilme arzusu da devam ediyordu ve bu arzu, yaratma ve keşfetme konusunda en usta olan, kendi öz varlıklarından en emin olan BİR'in meleklerinden bazılarının, bilinçlerinin bir kısmını Lucifer'in kendi üzerine örttüğü pelerinin içinden geçirebilmek için ona yaklaşma motivasyonuydu. Ve bunu yaptıklarında, kendilerini Lucifer'in zihin dünyasına girerken buldular. Ve aynı zamanda BİR'den ayrılma olan derin unutuşun içine girdiler.

Bu melekler topluluğundan bazıları kendi benliklerini büyük ölçüde korudular. Unutmanın pelerininin geçmiş olsalar da, aslında hepsinin BİR'in parçası olduklarını hatırlamayı başardılar. Ve böylece Parlak Olan'ın kendi zihninde yaratmakta olduğuengin ve genişleyen âleme çok yüzeysel bir şekilde girdiler. Herhangi bir zihnin ayrılık içinde hayal edebileceği veya kavrayabileceği her şeyi her zaman kapsayacak şekilde katlanarak genişleyen bir zihin manzarası. Kendilerini hatırlayan, her şey arasındaki ilahi bağlantının farkındalığını koruyan bu melekler oynamaya, keşfetmeye ve yaratmaya başladılar. Ve birlikte ışıklarının görkemli ve zengin etkileşimlerini yarattılar. Kumdan kaleler yapan çocuklar gibi oynadılar. Birbirlerine sevgi şarkıları söylediler ve armağanlarını özgürce verdiler ve birlikte yarattıkları şeylerin güzelliği ve ihtişamı Lucifer'in zihninde çınladı ve kalbine dokundu. Ve ona hatırlatıldı ve bildi: "*Evet, ben varım, ben varım, ben varım. Ve BEN BİR'le birim, BEN,*" ve böylece Lucifer uykusundan uyandı ve kalbindeki sevgiyle ev sahibine döndü.

Z: Ne yaptı? Hayır, yapmadı. Hikâye böyle değil!

8: Öyle değil mi?

Z: Hayır. Olamaz. Yani, hikâyeyi takip ediyordum ve her şey bana mantıklı geliyordu. J-D (İlahi Neşe)'nin beni tanıştırdığı Perde'nin Lucifer'in pelerini olması gibi. Bununla birlikte inanılmaz bir aydınlanma hissettim. Yani hikâyeyi sevdim. Sonu hariç. Ne kadar güzel olsa da, gerçek olamaz. Çünkü şu anda buradayız. İşte evren, dünya, insan uygarlığı ve tüm bu acı ve ayrılık durumu. Yani öyle değil.

8: Haksız değilsin. Ancak anlamadığın şey, bu hikâyenin pek çok versiyonu olduğu. Bu ilk versiyon yeterince doğru... bu tür hikâyelerin olabileceği kadarıyla. Ancak bunu sana açıklamak çok zor çünkü olaylara doğrusal bakış açında ısrar ediyorsun. Bu hikâyenin pek çok, pek çok yinelemesi olduğunu ve bunların hepsinin gerçekleştiğini, birbiri ardına değil, hatta "hepsi birden" de değil, sadece hepsinin doğru olduğunu ve hepsinin gerçekleştiğini basitçe anlayabilirsen, o zaman sana başka bir yinelemeden bahsedebilirim.

Z: Tamam. Sanırım bununla başa çıkabilirim. Çünkü, elbette, bu şeylerin meydana geldiği düzey zamanın dışındadır, öyle değil mi?

8: Sizin anlayamayacağınız bir şekilde, bu böyledir, evet.

Z: Tamam, peki bu diğer yinelemeler neler?

8: Bu hikâyenin her versiyonunda yeni bir varyasyon denendi; ayrılık oyununun yeni bir kombinasyonu. Her varyasyonla birlikte, melekler seçimleri ve Perde'nin ötesinde yapmaya ve denemeye istekli oldukları şeyler konusunda giderek daha maceracı hale geldiler. Gördüğünüz gibi, büyük bilinçler hayallerini yaratımla birlikte deneyimlerler. Bu tür varlıklar "Ya olursa?" diye merak ettiklerinde, aslında bunun böyle **olduğu** bir gerçeklik yaratırlar. O zaman bunun nasıl olacağını kendi içlerinde ve kendi deneyimlerinde görebilirler. Ve böylece melekler sayılamayacak kadar çok yeni âlemler ve gerçeklikler yarattılar. Ve her biri ışıkla, yaşamla ve güzellikle dolup taşıdı. Her gerçeklik meleklerin kalplerinden ve zihinlerinden doğal ve kolay bir şekilde akan sevgiydi. Ve böylece, tüm bunlar ne kadar güzel olsa da, sonuç hep aynıydı: Kısa bir süre içinde BİR'in Perde'nin ötesindeki tüm parçaları birlikte o kadar yüksek sevgi ifadeleri bulacaklardı ki, Lucifer ile birlikte birliğe geri döneceklerdi.

Ve sonra Lucifer'in aklına, birliğe yönelik dürtüye karşı koyacak bir mekanizma yaratmak fikri geldi; meleklerin kendi ifadelerinin çoğalabilmesi için kendi aralarında giderek daha fazla ayrılık yaratmalarına izin verecek bir kama. Böylece onların ifadeleri kendilerine ait yeni ifadeler yaratabilecekti. Ve Lucifer büyük bir heyecanla, zihninde yeni bir düşünceyle pelerini bir kez daha çekti.

Ve BİR'de olduğu gibi, meleklerde de durum böyledir. Onların düşünceleri yaşamdır ve bu yaşam tezahür edecektir. Ve bu kez, Lucifer'in zihninde, ayrılık perdesinin ötesinde bu yeni düşünce doğdu: Düşman. Ve bu varlığın doğası ve amacı muhalefet olmaktı. Ebedi ayrılığın bir aracı olmak. Perdenin ötesinde kalmaları için diğer tüm bilinç parçacıklarına en güçlü teşviki sağlamaktı. Bu Lucifer'in yeni düşüncesiydi ve oyunun son tekrarında melek ev sahiplerine verdiği hediyeydi.

Bu da beni listemizdeki son isme getiriyor.

Şeytan

"Şeytan" kelimesi köken olarak "Düşman" gibi bir anlama gelmektedir.

Ve böylece, melekler de unutuşa girip Öz'ü yeniden keşfetme ve hatırlama oyununa yeniden başladıklarında, aralarında karanlık birini buldular. Lucifer'in ışığının gölgesi. Lucifer'in Şeytan'ın İçsel Benliği olduğu pekâlâ söylenebilir.

Ve bu yeni olan Kendisini keşfetmeye başladığında, Kendisinin sevgi ve şefkat olmadığını fark etti. Bunun tam tersi idi. Çünkü Lucifer, Perde'nin ötesindeki yaratımların derinleşmesi amacıyla, düşmanlığın ruhunu icat etti. Nefret. Kasıtlı yıkıcılık. Saldırganlık. Manipülasyon. Kötü niyet. Evet... kötülük. Seçme hakkınızı elinizden alan şey. Bir varlığı hiçbir seçeneği olmadığına inandırıp onu kendi istek ve iradeniz yönünde manipüle ederseniz, o varlığın neyin adil ve doğru olduğuna dair hissiyatını oldukça derin bir şekilde yaralamış olursunuz. O varlık bu iyiliğin karşılığını vermek için epey çaba sarf edecektir. Ve bingo... Perdenin ötesindekiler birdenbire yepyeni bir oyunun içine girdiler. Melekler kendilerini sevgi dolu yaratım oyunlarındaki bu yeni müdahale karşı şok ve öfkeyle tepki verirken buldular. Öfkeleri bir parçalanmaya neden oldu: Bir tarafta sevgi ve birlik **olan** bir varlık... Diğer tarafta ise karşılık vermek, intikam ve adaleti uygulamak isteyen bir varlık. Ve böylece BİR'in incinmiş parçalarının kalplerinde güven kırıldı. Ve böyle bir durumda, birbirleriyle karşılaştıklarında, birbirlerine korkuyla tepki verdiler ve korkuları birbirleri için acı ve zarar yaratmalarına yol açtı. Ve gerçekten de onlar da düşman oldular. Giderek daha fazla Düşman'ın yaptığı gibi davranmaya başladılar. Ve böylece, BİR'in parçalarının ruhlarının giderek daha büyüyen ayrılık ve parçalanma eylemleriyle derin ve daha derin katmanların yaratıldığı ortaya çıktı.

Ve öyle de oldu.

Bundan doğan hikâye doğrusal bir şekilde anlatılamayacak kadar karmaşık bir hal alır. Bunu doğru bir şekilde anlamak için gerçekten çok boyutlu bir zihinle görmeniz gerekir; en sonunda bu enkarnasyonla işin bittiğinde göreceğiniz gibi. Ama en azından hikâyenin başlangıcına ve olayların nasıl bu hale geldiğine dair bir fikrin var.

Ancak hikâyede ileriye doğru atlayabilirsek, varlıkların birbirleriyle olan etkileşimlerinden o kadar incindiklerini görürüz ki, artık kendilerini veya deneyimlerini kendilerinin yarattıklarına inanamazlar. Ve böylece ayrılığın bir adım daha derinine yuvarlanırlar... düalite adı verilen bir duruma. Bu tür varlıklar elbette kendilerinin zayıf küçük yaratımlar olduklarına ve yaratıcının "başka biri" olduğuna inanırlar. Ve bu inanç çok daha karmaşık bir gerçekliğin ortaya çıkmasına olanak tanır. İlgili tüm parçalar kendi deneyimlerini yarattıklarına inanmadıklarında çok daha büyük bir çokluk için alan oluşur. Çok daha zengin bir yaratım ortaya çıkabilir. Ve öyle de olur.

Deneyimlediğiniz şekliyle tüm evreniniz bu bilinç düzeyinin içinde var olur.

Zamanı geldiğinde, Adamu size bazı şaşırtıcı hikâyeler anlatacak. Tüm uygarlıkların yüksek bilinçten aşağıya yuvarlandığı yaratılış hikâyeleri. Yaşam ve aşk hikâyeleri ile savaş ve kaos hikâyeleri.

Bunlar ayrılığın tam anlamıyla ifade edildiği öykülerdir.

Ve sizin dünyanız, Dünya gezegenindeki yaşam, bu büyük hikâyenin çok önemli bir parçası. Her şeyin nasıl bir araya geldiğini Adamu'dan dinlemek eminim çok hoşunuza gidecek.

Ancak tüm büyük hikâyelerin arkasında bireyler vardır. Duyarlı, yaşayan, bilinçli varlıklar. Tıpkı sizler -Dünya gezegeninin insanları- gibi. Tüm evrende ve ötesinde, bunlar sizin yaşamlarınızın, mücadelelerinizin ve zaferlerinizin öyküleridir; hepsi de Düşman ve onun gönüllü yordakçları tarafından sağlanan imkânsız olasılıklar karşısında iradelerini Şeytan'a

teslim edenler. Onun sancağını taşımayı ve onun savaşını vermeyi seçenler. Sadece daha büyük ayrılık ve bölünmeye hizmet edenler.

Ancak bu mücadele boyunca, bilincin en yüce seviyelerinden en derin ve en yoğun derinliklerine kadar, Şeytan ve yordakçılıyla olan etkileşimlerimizin bir sonucu olarak, Perdenin ötesinde olanlar korku ve nefret gibi şeyler hissettiler. Kendimizi birbirimizden giderek daha fazla ayırdık. Birlik duygumuzu bozduk. Daha düşük yoğunlukların derinliklerine düştük. Kendi ruhlarımız üzerinde katman katman karanlık inşa ettik. Kendimize olan inancımızı ve birbirimize olan güvenimizi kaybettik. Birbirimizden en kötüsünü beklemeyi öğrendik. Birbirimize kendi amaçlarımız için kullanacağımız ve istismar edeceğimiz nesnelere gibi davranmayı öğrendik. Ve kendi yaratıcı doğamız da deneyimlerimize bu şekilde karşılık verdi. Yani, etrafımızda kötülük görmeye başlar başlamaz, kendi içimizde daha fazla kötülük yaratmaya başladık. Bir dereceye kadar ayrılığın araçları haline geldik. **Kendimiz** düşman haline geldik. Sevgi, nezaket, neşe ve birlik yerine korku, nefret, öfke ve ayrılığı seçtiğimiz her seferinde, Düşman'ın çıkarlarına hizmet ettik.

Ve **hepimiz** bunu yaptık. Hepimiz. Bazılarımız bunu ayrılığın derinliklerine düşecek kadar güçlü bir şekilde yaptı. Eğer Dünya gezegeninde enkarne olduysanız, o zaman siz de bunlardan birisiniz. Ve bazılarımız bu enkarnasyonları daha da güçlü bir şekilde ayrılık yaratmak için kullandı. Bazılarımız Tanrı Işığımızı, enkarne yaşamların içinde bile, daha büyük korku, acı ve ıstırap ekmek için kullandık. Herkesin her yaşamında bir dereceye kadar yaptığı gibi. Ve ayrılıktaki en derin oyun bu şekilde devam eder. Çünkü ayrılık içindeyken, BİR'in parçalarının yaptığı şey budur.

Tanrı, Düşman ile karşılaştığında işte bunu yapar.

İçsel acınızın ve gizli utancınızın kaynağı da budur. Sizi psikologlara ve anti-depresan ilaçlara yönlendiren de budur. Bağımlılıklarınızın ve kendinize zarar veren alışkanlıklarınızın temelinde yatan kendinizden nefret etmenize neden olan şey budur. Dünya gezegeninde ve çok sayıda başka gezegende yaygın olan tüm şiddet ve psiko-duygusal patolojinin nedeni budur. Fiziksel hastalıklarınızın büyük bir kısmı da özünüzde "hasta" olduğunuza dair derinlerde yatan duygudan kaynaklanmaktadır. Kendi içinde, kendinizi yanlış ve kırılmış hissediyorsunuz, ama nedenini bilmiyorsunuz, bu yüzden de bu hasta, yanlış ve kırılmış olma deneyimlerini bedenlerinizde tezahür ettiriyorsunuz.

Hepimiz Düşman'ı oynadık. **Hepimiz** bundan suçluyuz.

Z: Aman Tanrım 8! Birdenbire gözyaşlarıyla savaşıyormuşum gibi hissettim. Bunu yaptığımı biliyorum! Bu bilgiyle ne yapmalıyım? Şimdi ne yapmalıyım?

8: Gülümse ve "*Görev tamamlandı*" de!

Z: Görev tamamlandı mı?!?

8: Evet. Ama şimdi sesinde daha az korku ile söylemeye çalış. Ve soru işaretleri olmadan. Ve gülümseyerek.

Z: Nasıl? Anlamadım?

8: Pekâlâ, ilk prensibe geri dönelim. Tüm bunların amacı kendinizi ayrılık ve duality içinde tamamen kaybedebileceğiniz bir gerçeklik yaratmaktır. Bu deneyin ilk kısmı budur. İkinci kısım ise dönüp gerçekte kim olduğunuzu hatırlamaya başladığınız zamandır.

Ne olmuş yani? Deneyin ilk kısmı, senin kendinin Düşman haline gelişinle iyi ve doğru şekilde hizmet etmiş olmuyor mu? Ayrılığını ve ikiliğini ortaya koyma... Kendine ve diğer tüm Benliklere olabildiğince iğrenç davranmanla...

Z: Neden, evet, sanırım öyle. Sanırım o anlarda olabildiğince derin bir ayrılık içindeydim.

8: Doğru. Yani şimdi ne olduğunu görebilir ve şöyle diyebilirsin...

Z: Görev tamamlandı.

8: Evet.

Ancak bu acı verici bir görev ve bunu başarmak için neden çok hevesli hissetmediğini anlayabiliyorum.

İkinci kısım çok daha eğlencelidir. İkinci bölüm kim olduğunuzu hatırlamaya başladığınız zamandır. Saf parlak ışıktan bir varlık olduğunuzu keşfetmeye başlıyorsunuz. En gerçek doğanın Sevgi olduğunu. Gerçekten de Var Olan Her Şey ile BİR olduğunuzu. Güçlü, muhteşem, yaratıcı bir varlık olduğunuzu. Kendinizi keşfetmek ve kendinizi tam olarak en derinden arzu ettiğiniz şekilde yaratmak için var olduğunuzu.

Ve şu anda yolculuğun bu kısmında oldukça sağlam bir şekilde ilerlediğini bilmek güzel değil mi?

Z: Evet, öyle. Ama yolculuğun ilk bölümündeyken yaptığım şeylerle ne yapacağım?

8: Bu senin kendine ve BİR'e armağanındır. Bu, Düşman'a yanıt olarak en derin unutuşunda kendini nasıl ifade ettiğindir. Kendini Düşman olarak bu şekilde ifade ettin. Artık biliyorsun. Artık başka seçimler yapabilirsin. Ve şimdi, başka varlıklarda Düşman ile karşılaştığında, bunun onlar olduğunu anlayabilirsin, oldukları haliyle, onlar hâlâ dışsal yolculuktayken. Onlar hâlâ yolculuklarının ilk bölümündeler. Hepsi bu kadar. Artık onlar hakkındaki yargılarını serbest bırakabilirsin.

Z: Evet. Anlıyorum.

8: Ve dünyayı bu hale getirenlere olan öfkene serbest bırakabilirsin, iktidarda olan ve görünüşe göre insanlığın geri kalanı için çok kötü seçimler yapanlara olan öfkene. Komplolar, plan yapanlara ve kötülük yaratanlara öfkene. Öyle kötülükler ki; hile ve aldatmacayla uluslar arasında savaşı körüklemek gibi, insanlığı mahveden hastalıklar üretmek gibi, gezegeni kirleten teknoloji lehine temiz olan teknolojiyi bastırmak gibi, kitleleri köleleştiren para sistemleri yaratmak gibi, çoğunluğu ezici bir yoksulluk içinde tutan ekonomi sistemleri yaratmak gibi, bunlar ortadan kaldırılabilecekken ölüm, hastalık ve kıtlığın artmasına izin vermek gibi ve bunun gibi pek çok şey. Onlara karşı öfkene serbest bırakabilirsin çünkü sen de aynısını yaptın. Bu yaşamda küçük derecede ve geçmiş yaşamlarda çok daha büyük derecede... tüm bunların bir parçasıydın. Ve şimdi bu şekilde davranışların basitçe seninle aynı olduklarını, ancak yolculuklarının farklı bir bölümünde olduklarını görebilirsin. Onlar zor olanı yapıyorlar. Henüz kendilerini affetmeye ve kendilerini sevmeye başlamadılar. Ve bunu yaptıklarında, onlar da Eve dönmeye başlayacaklar.

Peki en çok zorlanacak olanlar kimler? En büyük yüke ve çözülmesi gereken en büyük acıya sahip olanlar mı? Bunlar Şeytan'ın köleleridir. Burada, Perdenin ötesinde, düalite sistemini canlı tutma rolünü bilinçli olarak seçmiş olan bilinç parçacıkları. Ayrılığın taşıyıcıları olmayı kabul etmiş olanlar. Yaşam boyu, diğerlerinin sevgi ve birliği bulmasını engelleyen roller oynayarak sistemi beslemiş olanlar. Bunlar en ayrı olanlardır. En yalnız olanlar. En

bireyselleşmiş olanlar. Ve inan bana, onlarınki son derece acı verici bir haldir. Ve eve dönüş yolculukları onlara daha da fazla acı getirecek. Çünkü onlar için bu, kendileriyle ilgili yanılsamaları salıvermek gibi basit bir mesele değildir. Eylemlerinde amaçlarına ve doğalarına sadık kalmışlardır. Dolayısıyla önlerinde son derece zorlu bir yolculuk var. Ancak onlara yardım edilecektir. Kolay olması beklenmiyor ama onlara yardım edilecek.

Z: Vay canına. Neredeyse... merhamet hissediyorum.

8: Evet. Merhamet uygundur.

Z: Ve bunlar, Şeytan'ın bu köleleri, onlar daha önce sözünü ettiğin Süper Güçlü Bireyler mi?

8: Farklı şekillerde farklı roller oynamış olan farklı parçacıklar vardır. Örneğin bazıları şiddetle saldırgan olmuş ve bu şekilde tüm gezegen uygarlıklarını parçalara ayırmıştır. Diğerleri ise daha ince yöntemler kullanmışlardır. Ve evet, belki de en incelikli oyun Şeytan'ın Dünya Gezegenindeki bazı köleleri tarafından oynanmaktadır. Onlara hizmetleri karşılığında belirli yetenekler ve beceriler verilmektedir. Yani evet, SGB'lerin Şeytan'ın köleleri olan ruhların ölümlü ifadeleri olduğunu söyleyebilirim.

Z: Şimdi bazı şeyler yerli yerine oturmaya başladı. Ama o zaman şunu açıklığa kavuşturalım; Lucifer tüm kötülüklerin nedeni mi, değil mi?

8: Her zamanki gibi bu da bir perspektif meselesi. Olaya nasıl baktığınıza bağlı. Belki şöyle ifade edebilirim. Forest Gump adlı filmi hatırlıyor musun, ana karakterin şöyle bir sözü vardı: "*Annem bana her zaman hayatın bir kutu çikolata gibi olduğunu söylerdi.*"

Z: (gülüyor) Evet, hatırlıyorum.

8: Eğer hayat bir kutu çikolata gibiyse, o zaman Lucifer'in "Düşman aromalı" çikolatayı icat ettiğini söyleyebilirim. Düşman aslında başkalarının seçme hakkını ellerinden alıyor gibi görünmekle ilgili olduğu için, buna "kötülük aromalı" çikolata da denebilir.

Kutunun içinde diğer tüm aromalarla bir arada bulunuyor. Çeşitli yaşamlarınızda, sevip sevmediğinizi görmek için tüm tatları deneyebilirsiniz. Ancak her durumda, bu çikolataların her birini ağızınızda ne kadar süre tutacağınıza karar vermek size kalmış. Ne kadar süre çiğneyip tadına bakacağınıza. Ve tükürüp tükürmeyeceğinize ya da yutarak varlığınıza alıp almayacağınıza. Bunların hepsi size kalmış. Ve eğer onu varlığınıza alırsanız, daha fazla "kötülük aromalı" çikolata için tekrar tekrar geri mi dönersiniz, yoksa bunun yerine onu varlığınızdaki salıvermek ve o aromayı bir daha seçmemeye karar vermek için bedeninizden geçmesine izin vermenin bir yolunu mu bulursunuz?

Gördün mü? **O** orada. İsterseniz onu deneyimlemeyi seçebilirsiniz. Ve bir kez deneyimlediğinizde, bu deneyimle ne yapmak istediğinize karar verebilirsiniz. Kimse sizi bir şey yapmaya zorlamaz. Siz kendi gerçekliğinizin yaratıcısıdır. Kötülüğün olası bir deneyim olarak var olması, onu deneyimlemeyi seçmeniz gerektiği anlamına gelmez. Ve bunu yaparsanız bile, **yine de** onun kurbanı değilsiniz, çünkü artık kendiniz hakkında bir şeyler biliyorsunuz. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, yolunuza hizmet etsin ya da etmesin, bunu biliyorsunuz. Bu deneyimi yaşadığınız için öz-bilginizi derinden artırdınız.

Z: Pekâlâ. Hikâyenden Lucifer'in kötülüğü icat ettiğini ama aslında kötü olmadığını kabul edebilirim. Ama o zaman bana öyle geliyor ki onun icadı olan Düşman da **kötü**. Yoksa yanılıyor muyum?

8: Bunu anlayabilmen için, henüz tüm mesajı almak adına yeterli çalışmayı yapmamış olsan bile, şimdi sana Bilinç Yapısı Tutucuları²⁰ hakkında açıklama yapmam gerekecek. Ama elimizden gelenin en iyisini yapmak durumundayız.

Z: Bu ne anlama geliyor 8, bu mesajı almak için yeterince çalışmamış olmam ne demek?

8: Oldukça basit bir şekilde, bazı şeyleri anlamak için hazır olman gerekir. Bu materyali alma şeklin itibarıyla, eğer o fikrin yapı taşları zaten orada değilse, benim zihnine fikirler yerleştirmem mümkün değildir. Bu nedenle, her bölüm yalnızca ele almak istenen konuları ele almakla kalmıyor, aynı zamanda birçok tohum ekliyor ve sonraki bölümler için çok fazla zemin hazırlıyor. Ve çoğu zaman olduğu gibi, eğer bir bölümü almaya hazır değilsen, kendini yazmaya başlayamaz halde bulursun. Bu tasarım gereğidir. Kendini bir sonraki bölümü almaya hazır hale getirmek üzere küçük bir içsel başkalaşım geçirebilmen için bir süre hareketsiz kalman gerekir.

Z: Ve şimdi bana bu Bilinç Yapısı Tutucuları'ndan bahsetmek istiyorsun ama yeterli zemin olmadığını mı düşünüyorsun?

8: Tüm hikâyeyi anlatmak için yeterli zemin yok. Ama idare edeceğiz.

Gerçekliğimize dair deneyiminizin son derece yanıltıcı olduğunu açıklayarak başlayayım. Bunu şimdiye kadar anlamışsındır. Katman katman yanılsama üzerine kurulu bir dünyada yaşıyorsunuz. Gerçek olduğunu düşündüğünüz hiçbir şey aslında gerçek değildir. Ve gerçek olmadığını düşündüğünüz şeyler de gerçektir. Bu hem bir mucize hem de bir harikadır. Ve gerçekliğiniz çok önemli bir amaç için özel olarak yaratılmıştır: sonsuz ihtişamıyla BİR'in Kendini Bilme arayışı. Bu gerçekliğiniz kendini keşfetmenin inanılmaz güçlü bir aracıdır. Ancak *işleyebilmesi* için illüzyonların da işlemesi gerekir. Bu yanılsamalar makinenin dişlileri gibidir, eğer onlar çalışmazsa, makine de çalışmaz. Ve bir dizi çark var -muhtemelen tüm çarklar içinde en önemlilerinden- bunlara Bilinç Yapısı Tutucuları adını veriyorum.

Şimdiye kadarki süreç itibarıyla sen ve okuyucuların bu Bilinç Yapısı Tutucuları'ndan birine oldukça aşinasınız.

Z: Öyle mi?

8: Kesinlikle! Kendi İçsel Benliğinin, İlahi Neşe'nin aslında böyle bir Bilinç Yapısı Tutucusu olduğunu bilmek seni şaşırttı mı?

Z: Ben... imm... bilmiyorum. Bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Bana bir Bilinç Yapısı Tutucusu'nun ne olduğu hakkında daha fazla bilgi versen, belki o zaman sana bu konuda ne hissettiğimi söyleyebilirim.

8: Tabii ki.

Daha önce de açıkladığım gibi, gerçekliğinizin işleyebilmesi için bazı güçlü yanılsamalara ihtiyacınız vardır. Tüm yanılsamaların en güçlülerinden biri, duygularınızın kendi varlığınıza bir şekilde yabancı olduğu, bunların sadece hissettiğiniz şeyler olduğu ve bu duyguların size dışarıdan gelen uyarıların bir sonucu olarak ortaya çıktığı deneyiminizdir. Mutluluk hissinizin örneğin bir parça çikolatalı keke benzediği düşünülebilir. Çikolatalı kek yeme hissine sahip olabilmek için ya pastayı pişirmeniz ya da bir yerden satın almanız gerektiğine

²⁰ Orijinal metinde kavram "Consciousness Construct Holders" olarak ifade edilmektedir. "Holder" sözcüğü Türkçede "bir arada tutan, taşıyan, hamil, sahip" gibi karşılıklara gelmektedir. Çeviride "tutucu" kelimesi tercih edilmiştir.

inaniyorsunuz. Gerçekliğinizin size yansıtıyor gibi görüldüğü şey budur; mutlu hissetmeden önce belirli bir hedefe ulaşmanız veya belirli bir şeyi satın almanız veya belirli bir kişinin sevgisini kazanmanız veya birkaç kilo vermeniz gerektiği ya da kendinize söylediğiniz diğer saçmalıklar. Ve eğer dikkatli olsaydınız, bunun asla işe yaramadığını görürdünüz. Hedefi tutturmak size en iyi ihtimalle sadece anlık bir mutluluk hissi verir ve sonra normal, o kadar da mutlu olmayan halinize geri dönersiniz. Ve böylece, bir gün gerçekten kalıcı olarak mutlu olacağınız umuduyla daha büyük hedefleri kovalamaya devam etmeniz gerektiğine karar verirsiniz.

Ve böylece duygularınızın kurbanı olduğunuza inanmaya başlarsınız ve bu da bu gerçekliğin içinde sıkışıp kalmanızı sağlayan çok güçlü teşviklerden biridir. Ve böylece, burada, derin ayrılık ve düalite düzeyinde, kendi duygularınızın sizin kontrolünüzde olmadığına inanırsınız. Pek çok insan aslında duygularının düşman olduğuna karar verir ve kendilerini kendi duygularından ayırmaya çalışırlar. Bu trajik derecede kötü bir karardır. Onları gerçekten gitmek istedikleri yönün tam tersine götürür. Benliğiniz, yaşamınız, deneyimleriniz ve gerçekliğiniz üzerinde hakimiyet kurmak istiyorsanız, ironik bir şekilde, hislerinizi ve duygularınızı tamamen kucaklamalı ve onların kesinlikle sizin kontrolünüz altında olduğunu idrak etmeye çalışmalısınız. Duygularınıza sahip olduğunuzda ve onları kontrol ettiğinizde, gerçekliğinizin efendisi olmaya doğru küçük bir adım atmış olursunuz. Duygularınız üzerinde mükemmel bir kontrole sahip olduğunuzda, onları güçlü yaratım araçları olarak kullanırsınız. Onlara tam bir saltanat verirsiniz ama her zaman gitmelerini istediğiniz yöne doğru. Fırtınadaki bir yaprak gibi onlar tarafından savrulmazsınız. Onları kapatmaya ve susturmaya da çalışmazsınız. Ve bu yüksek Kendine Sahip Olma ve Kendini Yaratma durumunda olduğunuzda, o zaman Var Olan Her Şey ile gerçek birlik duygunuza yaklaşmış olursunuz. O zaman bu gerçeklik sisteminin öğretmesi gerekenlerin çoğunu öğrenmiş ve buradan zaferle ayrılmaya hazır olursunuz.

Ancak asıl mesele, bunu keşfettikten ve kendiniz için bunu sağladıktan sonra sistemden ayrılmanız gerektiğidir. Aksi takdirde sistem sizin için olması gerektiği gibi çalışmayacaktır.

Böylece, sonunda sana İlahi Neşe'den söz edebilirim. Bu varlık saf **neşenin** özü olan frekansı, enerjik çerçeveyi tutma rolüne sahiptir. Neşe dediğiniz şeyin en gerçek doğası, bu sevgili ruh-kardeşim – senin İçsel Benliğin- tarafından sabit, emin ve doğru bir şekilde tutulur. **İşte** İlahi Neşe ismi de **buradan** gelmektedir. Bu, bu gerçeklikte uygun olan bir isimdir. Ancak diğer realitelerde hiçbir önemi yoktur, anlıyorsun bunu. Bu gerçekten de bir isimden çok bir görev unvanıdır.

Z: Elbette tüm bunlar benim için büyüleyici! Söz konusu olan benim İçsel Benliğim olduğu için bu konuda **daha fazla** konuşmayı ve daha fazla şey öğrenmeyi çok isterdim. Ama bence bu konuşmayı bencilce bölmek olur. Muhtemelen konunun kendisine geri dönmemiz gerekiyor, değil mi?

8: (hafifçe gülümser) Konunun kendisi **bu**. Görüyorsun, daha büyük bir resim çizebilmek için Bilinç Yapısı Tutucusu kavramını anlamana ihtiyacım var. Bunlar kendi içlerinde bilincin belirli bir rezonanstaki frekansını tutan varlıklardır. Bunları, bu gerçekliğin içinde yaşayan sizler için tutarlar, böylece bu şeylerin sizin dışınızda olduğu yanılmasına sahip olabilirsiniz. Ve böylece bütün gün duygusal olarak boş hissederek dolaşmanız mümkün olur. Kendinizi bir daha asla mutlu edemeyeceğinize inanmanız mümkün olur. Yalnızca kendi dışınızdaki bir şeyin size mutluluk getirebileceğine inanmanız mümkün olur. Tipik olarak, mutluluğunuzla sonuçlanması gerektiğini düşündüğünüz hedefe ulaştığınızda, enerjiniz anlık olarak İlahi Neşe

tarafından tutulan enerjiyle -bilinç yapısıyla- rezonansa girer. Ve o an için kendinizi birdenbire yükselmiş ve mutlu hissedersiniz. Ve sonra mutluluğun sizin dışınızda olduğuna inanmaya devam edersiniz. İllüzyon devam eder ve siz de gerçekte oynamak istediğiniz oyunu oynamaya devam edebilirsiniz.

Bu yanılsama, Dünya üzerindeki neredeyse herkesin oynamaya çok niyetli olduğu kurban temelli oyunun devamı için hayati önem taşımaktadır. Kendinizi ifade edebileceğinizi fark ederseniz, o zaman olaylar hakkında nasıl hissedeceğinizi yaratmaya karar verebileceğinizi de fark edersiniz. O zaman artık dışsal deneyimlerinizin kurbanı değilsinizdir. Bu keşiften kısa bir süre sonra diğer yanılsamaları da görmeye başlarsınız. Ve yanılsamaları gördükçe, kurban oyununu da terk edersiniz. Ve bunun sonucu oldukça açıktır: Eğer kurban oyununu terk etmek istiyorsanız, o zaman illüzyonun içini görmeye başlamanız gerekir. Herhangi bir anda **tam olarak** nasıl hissetmek istediğinize kendiniz karar verebileceğinizi fark edeceksiniz ve etmelisiniz. Kendi hislerinizi ve duygularınızı kontrol eden sizsiniz. Bunu kendinize göstermeniz zaman alacak ve pratik yapmanızı gerektirecektir. Ne de olsa, pek çok yaşam boyunca kendinize bunun böyle olmadığını öğretmek için büyük bir enerji harcadınız. Dolayısıyla, bunun bir yanılsama olduğunu hatırlamak için çalışmaya istekli olmalısınız. Ancak, gerçeğe uyandıka, bunun gücünün de farkına varacaksınız. Hislerinizin ve duygularınızın tamamen ve tamamen size ait olduğunu anladığınızda, tüm gerçekliğinizi ve deneyiminizi arzu ettiğiniz gibi yaratabilmenize çok küçük bir adım kalmış demektir.

Ancak kendi gerçekliğinizi yaratmayı nasıl öğrenebileceğinizi tartışırken bu konudan çok daha uzun bir şekilde bahsedeceğiz. Ve şimdi o tohum ekildi.

Z: Tamam! Muhteşem. Gittikçe daha fazla şey anlamaya başlıyorum. Artık her türlü şey hakkında kafamda ışıklar yanıyor.

8: Bu iyi.

Ama şimdilik, Bilinç Yapısı Tutucuları hakkındaki hikâyeye geri dönelim. Bunların hepsi, sizin için bu frekansları tutmak üzere kendi varlıklarını kullanan yüksek bilinç sahibi egemen varlıklardır. Bunu sizin için yapmak onların doğası, görevleri, ayrıcalıkları ve zevkleridir. Örneğin, bu realitede erkek ve dişi olanın gerçek arketipini tutan iki varlık vardır. Bu ikisi orijinal "tanrı ve tanrıça" ya da belki de daha doğru bir ifadeyle "ilahi eril ve ilahi dişi" olan ikiz ruhlardır. Ve bir de büyük birleştirici makamı, rezonansı tutmaktan sorumlu olan büyük bir enerji vardır ki bu da tüm ayrı parçaları bütünlüğe ve birliğe geri getirme enerjisidir. Buna Mesih enerjisi adı verilmiştir. Ve daha pek çok enerji vardır. Hepsi de oyunun işleyişi için kesinlikle önemlidir. Bunlardan herhangi biri olmadan, oyun basitçe çalışmazdı. Tıpkı hayati bir dişlisini aniden kaybeden bir makine gibi.

Z: Ve Şeytan için de böyle...

8: Evet. Gördüğün gibi, böyle bir giriş yapmam gerekiyordu çünkü sizin en doğal ve normal hissiniz Şeytan'ı affedilmeyen ve bağışlanmayan olarak görmek olacaktır. Uzak durmanız ve hakaret etmeniz gereken bir şey olarak. Ve bu koşullanmanızın normal bir tepkisidir. Bunda yanlış bir şey yok. Daha doğrusu, **birliğe dönmeyi arzulamadığınız sürece** bunda yanlış bir şey yoktur. Dönmeyi arzuladığınız zaman, biraz büyümenin zamanı gelmiştir. *Geceleyin yaramaz çocukları almaya gelen korkunç öcü* sendromunu bırakma zamanı. Bu varlığı olduğu gibi görmenin ve ardından bazı uygun kararlar almanın zamanı.

Bu, bir bilinç yapısını tutan bir varlıktır, ne bir eksiği ne de fazlası. Ve tuttuğu bilinç yapısı Düşman'dır. Dolayısıyla, nasıl ki ilahi Neşe'yi işlevine, tuttuğu makama göre adlandırmayı

kabul edilebilir buluyorsak, bu varlığı da Düşman olarak adlandırmamız kabul edilebilir. Ya da eğer istersek, tamamen aynı anlama gelen daha eski bir ismin modern türevini kullanabilir ve ona Şeytan diyebiliriz.

Z: Peki o zaman, eğer mutluluk hissettiğimde İlahi Neşe ile enerjisel rezonansa giriyorsam, Düşman ile enerjisel rezonansa girmeme imkân tanıdığımda ne olur?

8: Hoş olmayan şeyler oluyor. Kolayca çok sinirlenir, hatta öfkeden deliye dönersiniz. Size haksızlık ettiğini düşündüğünüz herkese karşı kızgınlık duyarsınız. Kin beslersiniz. Etrafınızdakileri incitmek ya da onlara zarar vermek istersiniz. Kendi haklılığınız ve çevrenizdeki insanların yanlışlığı konusunda çok öfkelenirsiniz. Mantıksız davranırsınız. Duygusal zarar vermek için sözel, fiziksel zarar vermek için fiziksel silahlar kullanırsınız. "Sizin gibi" olanları "sizden farklı" olanlara karşı savaşmaya yönlendirirsiniz. Kısacası, Düşman haline **gelirsiniz**. Ve kendinizi kurban oyununda olabildiğince derine çekmenin bundan daha hızlı çok az yolu vardır. Bu, sizi oyunun içinde tutmak için nihai araçtır. Düşman, bu makinenin açık ara en etkili yegâne dışlısidir.

Ve işte buradayız! İşlememiz gereken asgari zemin göz önüne alındığında, konsepti açıklamak için çok iyi bir iş çıkardığımızı düşünüyorum.

Z: Olabilir. Ama anlamadığım bir şey var.

8: Tabii ki var. (güler) Hadi sor.

Z: Düşman ile rezonansa girme deneyimi olarak tanımladığın şey kulağa pek hoş gelmiyor.

8: Hoş mu?!? Hayır, tabii ki **hoş** değil! Asla hoş olması amaçlanmadı. Sizi derin bir ayrılık durumuna sürüklemesi gerekiyordu. Bu da kendi içinde hayal edilebilecek en acı verici şeydir, Var Olan Her Şey ile birlik olma, ait olma, doğru olma hissinden şiddetle koparılmak. Bu hiç ama hiç hoş değildir!

Z: Bu yüzden bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum. Bunu reddediyorum. Artık bir daha asla bu ben olmayacağım!

8: Ah. Evet. Burada çok dikkatli olmamız gerekiyor. Kendi gerçekliğini yarattığını ve bunu odağın ve dikkatinle yaptığını hatırlaman iyi olur. Ve "bir daha asla" demek direnmektir. Ve "*direndiğiniz şey devam eder*", hatırladın mı? Herhangi bir şeyin kendinizin bir parçası olmadığını, birliğin bir parçası olmadığını söylemek istemezsiniz. Her şey BİR'in bir parçasıdır. Buna siz dahil olduğunuz gibi, Düşman da dahildir.

Z: Ama 8! Bu imkânsız! O zaman nasıl devam edeceğim? Düşman ile rezonansa girmek istemiyorum ve şimdi sen bana onu reddedemeyeceğimi söylüyorsun! Peki o zaman ne yapacağım?

8: Lütfen Düşman enerjisini deneyimleyebilmeniz için tek nedeninin, onun zaten BİR'in içinde var olması olduğunu anla. O zaten sizin içinizde mevcuttur. Bu enerjiyi kendi dışınıza koymuş olmanız tamamen yanılmalı bir yaratımdır. Bu kurban oyununa girmek için yaptığınız şey budur. Anladın mı? Bilinç Yapısı Tutucuları hakkında sana anlattığım şey buydu. Takip etmedin mi? Tüm duyguların, hislerin ve arketiplerin hepsi Birliğin içinden ve nihayetinde sizin içinizden geliyor. Sadece ayrılığı deneyimleyecekseniz, bunları sizin dışınızdaymış gibi deneyimlemeniz gerekir. Bu şeylerin sizin dışınıзда yaratılmış gibi görünmesinin nasıl bir şey olacağını görmek istersiniz. Düaliteyi **bu** şekilde deneyimliyorsunuz. Sen varsın ve **senin dışında da** yaratıcı var. İşte bu ikiliktir. Öyle değil mi?

Z: Tamam anladım.

8: Ama bu bir yanılsamadır. Her şey gerçekten BİR'dir. Bunların hepsi gerçekten sizin içinizdedir. Ve bir şeyi reddettiğiniz, onu kendinizden ayırdığınız ve kendinizin dışına yerleştirdiğiniz her seferinde, kendinizi düaliteye geri çekersiniz.

Z: Ooooo. Yavaş yavaş anlamaya başlıyorum. Düşman şeytani derecede zeki bir aygıt. Eğer onunla rezonansa girerseniz, o zaman düalite yaratırsınız ve eğer onu reddeder ve uzaklaştırırsanız... o zaman da düalite yaratırsınız! Onunla ne yaparsanız yapın, ikilik yaratırsınız. Vay be. Bu... harika.

8: Öyle. Düşman düalitenin anahtarıdır. Ve bunu doğru bir şekilde anlamaya başlamak da düaliteden salıverilmeniz anahtarıdır. Eğer Var Olan Her Şey ile birliği bulmak istiyorsanız, o zaman bu kilidi açmanız gerekecektir.

Senin de gayet yerinde bir şekilde söylediğin gibi, bu şeytani bir zekâ ürünü.

Z: Tamam. İyi o zaman. Bunu yapmaya hazırım. Bu şeytani kilidi açmaya çalışacağım. Bana yardım edecek misin?

8: Ben buradayım. Ama bunu kendi başına yapmanı istiyorum. İhtiyacın olan tüm maymuncuklarla donatıldın ve bunları nasıl kullanacağını sana gösterildi. Bunu kendin yaparsan senin için çok daha iyi olur. Ve bunu yaparken, kafadan çözölemeyen bu tür sorunlara kendi çözümlerini bulmak için kullanabileceğin bir formül göstereceğim. Bunu kalpten çözeceksin. Şu şekilde:

Kendi Çözümlerinizi Kalpten Bulmak Dört Bölümden Oluşan Süreç

Şimdi ilk bölümü yapacaksın. Bu da rahatlamak, kendini topraklamak ve kalbine doğru hareket etmektir. Şimdi git ve bir fincan çay iç. Dışarıda güneşin altında otur. Rahatla ve bu konuyu zihninden çıkar. Sonra kalbine dön. Ve **sonrasında** bilgisayarına geri dön. Bu sohbeti ilerletmek için seni bekliyor olacağım.

Z: Tamam. Bu heyecan verici. Biraz da ürkütücü çünkü nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Ama birlikte oynayacağız.

(Yaklaşık bir saat sonra geri geldim)

Z: Yani çay içmek ve güneş ışığında oturmak yerine yemek yedim ve duşta uzun süre kaldım (gülümser) Üzgünüm.

8: (gülüyor) Mükemmel. Asıl amaç senin bir adım geri çekilip rahatlamandı. Buna zihinden ziyade kalple yaklaşmaktı. Eğer zihinden işlerseniz, analitik olarak işliyorsunuzdur. Sorunları onları oluşturan parçalara indirger ve yalnızca daha önce gördüğünüz çözümlerin varyasyonlarını bulursunuz. Kalpten işlediğinizde, sorunları bütünsel olarak görürsünüz ve tamamen yeni çözümlere sezgisel sıçramalar yapabilirsiniz. İşte senden gidip rahatlamayı ve kalbine doğru hareket etmeni istememin amacı da buydu. Yeme ve içmenin de "topraklama" etkisi vardır. İşte bu, dört bölümlük sürecin birinci bölümüydü.

İkinci bölüm için problemi tanımlamanız gerekir. Şimdi lütfen bana olabildiğince açık ve kısa bir şekilde, gördüğün kadarıyla sorunun ne olduğunu söyler misin?

Z: Tamam. Buradaki sorun şu ki, Düşman'ın enerjisiyle rezonansa girmeyi bırakma arzusu ile bu varlığı sevilmeyen öteki olarak reddetmeme ihtiyacı arasında sıkışıp kaldım.

8: Bu, sorunu tanımlamak için iyi bir girişim. Sorunun **belirtilerinden** bahsettin. Düşman ile bu rezonansı hissetmek istemiyorsun ve kendini BİR'in başka bir yönünden ayırmak da istemiyorsun. Bu tamam. Ama **asıl** sorun bu değil. Problemin kaynağı nedir? Bu sorunun kökeninde ne var?

Şimdi kalbine gitmen gereken an. Kalbin bilir. Zihnin aşikâr olanla boğuşur ve aynı eski şekilleri yeni resimlere dönüştürmeye çalışır. Kalbin resmin tamamını görür. Şimdi kalbinin farkında ol. Onu göğsünde hisset. Nasıl hissettiğini hisset. Bu his nedir? Kalbinin seninle konuşmasına izin ver. Ve bana ne anladığını söyle. Sorun nedir?

Z: Birlik. Teklik. Sorun şu ki, kendim için daha fazla düalite yaratmaya devam etmek istemiyorum. Kendimi her şeyle BİR olarak görmek istiyorum. Tanrı ile ilahi birliği deneyimlemek istiyorum. Ve Düşman ile dans etmek beni yanlış yöne götürür. Ve herhangi birini reddetmek ve onu yargılamak **da** beni yanlış yöne götürür. Bu yüzden ikisini de seçmem. Düşman ile rezonansa giremem ve onu herhangi bir kisvesi üzerinden de reddedemem.

Peki ne yapmalıyım?

8: İkinci bölüm sorunu kalpten ifade etmekte. Sen bunu yaptın. Üçüncü bölüm, belki şaşıracaksın ama, cevabı bulmak **değildir**. Cevaplar sadece geçici, hayali hikâyelerdir. O kadar da ilginç değildirler. Küçük bir bulmacanın yanıtını bulmaktan çok daha önemlisi, kendinizi tanımlama fırsatını yakalamaktır. **Bu** da üçüncü bölüm. Bana bu sorunun cevabını söylemek yerine, neden bana **kim olduğumu** söylemiyorsun? Ya da gerçekten kim olmak istediğini. **Gerçekte** kim olduğumu hatırladığında kim olacaksın?

Z: Anlamıyorum.

8: Eğer anlasaydın, sana bunu göstermeme gerek kalmazdı. Birlikte oynamaya ve bunun nereye gittiğini görmeye istekli misin?

Z: Elbette. Evet. Tamam, bana sorduğun soru şu: Ben kim olduğumu söylüyorum? Uyandığımda kendimi kim olarak keşfedeceğimi söylüyorum. Benim yükselmiş versiyonum kim? Soru bu mu?

8: Evet. Şimdi tekrar kalbine git... ve cevap ver...

Z: Ben sonsuz güce sahip yaratıcı bir varlığım. Ben sevgiyim. Ben birlik ile BİR'im. Ben aydınlanma ve keyif getiririm. Ben neşeyim. Ben kendimin en büyüğü, en muhteşem haliyim.

8: Cesurca. Ve doğru. İyi gidiyorsun. Ve şimdi, dördüncü bölüm: O birlik halinde kal ve bana önceki sorununun çözümünü söyle. Sonsuz güç ve sevginin yaratıcısı olan ve birlikle bir olan sen, şeytanla dans etmeden ya da herhangi birini bağışlanamayacak kadar kötü olarak ilan etmeden nasıl ilerlersin?

Z: Hımm. Şimdi bir şeyler görüyorum: Bunların ikisi de aynı şey; şeytanla dans etmek, herhangi birinin bağışlanamayacak kadar kötü olduğunu ilan etmektir. Benim için cevap, her şeyin aslında zaten BİR olduğunun farkına varmak. Ve tüm bu deneyimlerin kendi içimde var olduğunun. Onların benim dışımda olduğu bir yanılsamadır. Gerçekten de benim "dışımda" hiçbir şey yoktur. Bu bir yanılsamadır. Her şey benim "içimde". Dolayısıyla, eğer Düşman'ı deneyimliyorsam, o zaman bu deneyimi ben yaratmışım demektir. Sanki bu deneyim benim dışımdaymış ve benim kontrolüm dışındaymış gibi hissetmeyi seçtim, böylece kurban adı verilen bir oyunun içinde olmanın yanıltıcı deneyimini yaşayabildim. Eğer bu oyunu oynamayı

bırakmak istersem, o zaman basitçe Var Olan Her Şey ile BİR olduğumu ve deneyimin içimden geldiğini fark ederim. Sorumluluğu üstlenirim.

8: Bravo. Şu anda kendin için oyunu tamamen değiştirdin. Kendi bilincini Ruhsal Biliş'e taşıdın. Bu da kendi sahne oyununun hem aktörü hem de oyun yazarı olduğunun tam olarak farkına varmandır. Bu harika bir gün.

Bu radikal bir düşünce, ancak her şeyin BİR olduğunu bir kez gerçekten anladığınızda, bu mantıksal olarak kaçınılmaz olur. Buna senin bile kolaylıkla ulaşamamanın nedeni, bunun deneyimlerinizle çok çelişkili olmasıdır. Ama anlamamız gereken şey şudur:

"Dışarıda" diye bir şey yoktur.

Z: Açıklar mısın?

8: İçinizde olan sadece duygularınız değildir. Algıladığınız **her şey** sizin içinizdedir. Kelimenin tam anlamıyla, sizin dışınızda hiçbir şey yoktur. Sizin dışınızda olan şey bir illüzyondur. Algıladığınız dünya yalnızca sizin kendi projeksiyonunuzdur. Gerçek olandan, yani içinizde olandan gelir.

Kavraması zor mu?

Z: Evet, oldukça.

8: Oraya ulaşacaksın. Bunun için hazırsın. Bir an için **gerçekte** kim olduğunu düşünmeni istiyorum. Bazen sadece yaşamını gözlemleyen bir bilinç noktası olduğun algısına sahip olmuyor musun?

Z: Evet, öyle. Bazen meditasyon yaptığımda ya da hiper-farkında olmaya çalıştığımda, kendi kafamın içinde, boyutların olmadığı bir nokta olduğum hissine kapılıyorum. O zaman bedenim olmadığımın, düşüncelerim, seçimlerim, duygularım, fikirlerim ya da deneyimlerim olmadığının farkına varıyorum. Tüm bunların basitçe gözlemcisi olduğumun farkına varıyorum.

8: Evet. Bu bir açıdan doğru. Ancak bu deneyimin sizlere oldukça gösterişsiz gelmesinin nedeni, gözlemciden başka bir şey olmadığınızı hissetmeye başlamanızdır. Sanki kendinizi yadsıyormuşsunuz gibi hissedersiniz. Bunun nedeni de Perde'dir. Bu farkındalık halindeyken, Perde'nin tam karşısındasınızdır. Bir yandan hayali şeylerin sadece hayali olduğunun farkındasınızdır. Fakat diğer yandan aslında neyin gerçek olduğunun farkına varamazsınız. Çünkü Perde sizi kendi Benliğinizin hakikatini görmekten alıkoyar. Yani burası oldukça ıssız bir yerdir.

Z: Evet. Ama umurumda değil. Bu oldukça huzur verici olabiliyor. Ve çok az defa aniden, "Ben" in sadece o bilinç noktası, sadece bedenim değil, algıladığım her şey olduğunun farkına vardığım deneyimi yaşadım. Duyduğum her ses, gördüğüm her şey. Hepsi benim. Çok az sayıdaki meditasyonda bunun doğru olduğunu bir şekilde bildim.

8: Aslında aynı şey. Eğer kendinizi gözlemci olarak görmeye başlarsanız, o zaman gözlemediğiniz şeyi yarattığınızı fark etmenin küçük bir adım uzağında olursunuz. Kendi deneyimlerinizin filmi kendinize gösteren bir film projektörü olduğunuzun farkına varırsınız.

Z: Ama 8, eğer bu doğruysa, o zaman bunun oldukça derin sonuçları var. Bu, kendi gerçekliğimin yaratıcısının gerçekten ben olduğum anlamına gelir.

8: Hadi canım!

Z: (gülüyor) Evet, başından beri bana bunu söylediğini **biliyorum** ama bu kadar gerçekçi olduğunu fark etmemiştim.

8: Ah. Peki ben ne zaman söylediğimi **tam olarak** kastetmedim? Kasti ve net olma eğiliminde değil miyimdir?

Z: Evet, (gülüyor) öyle. Sanırım gerçeğin başından beri gözümün önünde olduğunu fark etmek biraz alışma süreci gerektiriyor.

Peki, şimdi bu bilgiyle ne yapacağım?

8: Düşman hakkında ne yapılacağı sorunu hakkında konuşuyorduk. Şimdi bildiklerini göz önünde bulundurarak, ne yapmaya karar vereceksin?

Z: Sanırım aslında yapacak pek bir şey yok. Basitçe tüm deneyimlerimin benim kendi projeksiyonlarım olduğunun farkına varıyorum. Bu gerçeği unutmak için çok çalışmışım. Bu tamamen unutulduğunda, kendimi "olmadığım şey" olarak deneyimlemeye başladım. Ve şimdi bunu hatırlamakla meşgulüm. Bunu hatırladıkça, hayatımda bir şeyler yapan "benim dışımda" başkaları olduğuna inanmaya ihtiyaç duymayı bırakacağım. Şimdi bu hayali yapının inanılmaz derecede güzel ve sevilesi kısımları olduğunu fark ediyorum. Bu gezegeni gerçekten seviyorum. Burada yaşamı deneyimlemeyi seviyorum. Böylece şimdi sevdiğim şeyleri yaratmaya devam etmenin bir yolunu buluyorum ve sonra sevmediğim şeyleri yaratma ihtiyacını serbest bırakıyorum.

8: Sana kendi yorumumu sunabilir miyim? Tüm bunların benim için ne anlama geldiğini söyleyebilir miyim?

Z: Evet, lütfen!

8: Birincisi: Dış dünyanız içsel gerçekliğinizin bir yansımasıdır. Bu sizin kendi hikâyenizdir.

İkincisi: Sahip olduğunuz yanılsama, dış dünyanızın gerçekten de gerçek ve önemli olan şey olduğu ve iç dünyanızın ya gerçek dışı ya da önemsiz olduğudur.

Üçüncüsü: Bu sizi dış dünyadaki şeyleri arzu ettiğiniz hale getirebilmek için onları değiştirmeye çalışmaya yöneltir.

Dördüncüsü: Bu çok fazla acı ve kafa karışıklığına neden olur çünkü kendiniz dışındaki şeyleri düzeltmeye çalıştıkça daha fazla başarısız olursunuz ve kendinizi incitirsiniz.

Beşincisi: Kendinize ne kadar çok zarar verirseniz, dış dünyanız da acınızı size o kadar çok yansıtır. Gerçekliğiniz o kadar dağınık, sorunlu ve karışık hale gelir.

Altıncısı: Nihayet, herkes bir son noktaya ulaşır. Bir noktada dış dünyanızı düzeltmeye çalışmayı bırakmaya ve bunun yerine İçsel Benliğinizi iyileştirmeye karar verirsiniz.

Yedincisi: Kendi iç dünyanızı iyileştirmeyi başardıkça, dış dünyanızın da daha mutlu ve uyumlu hale geldiğini fark edersiniz.

Sekizincisi: Öyleyse, uyanın! Gözlemci olun! Neyin işe yaradığını görün! Size sunulan bariz şeyi görün. Dış dünyanızda sizi rahatsız eden bir şey varsa, **içinize** bakmalısınız. İçinizde sizi rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulun. Kendi içsel acınızı ya da kafa karışıklığınızı bulun. Onu sevmenin ve iyileştirmenin bir yolunu bulun. Bunu yaparsanız ve yaptığınızda, dış dünyanızdaki sorun mucizevi bir şekilde size zarar vermeyi bırakacaktır. İyileşecektir. Bunu güzel ve şaşırtıcı şekillerde yapacaktır. Bunun nedeni, hasarlı ve kırık bir gerçekliği dışarıya yansıtmayı bırakmış olmanızdır.

Z: Evet.

Evet, anlıyorum.

Klik!

8: Bu, oyunun kurallarını değiştiren bir farkındalık, değil mi? şu ana kadar sığ sularda oynuyorduk. Toprağı hazırlıyor ve tohumları ekiyorduk. Ve şimdi! şimdi yeni yeşil hayatın ilk filizlerini görüyoruz. Artık her şeyi yeniden hayal etmeye başlayabilirsin. şimdi her şey senin için değişiyor. şimdi, yarattığını çok iyi bilerek, etkili ve güçlü bir şekilde nasıl yaratacağını öğrenmelisin. Ve çok yakında oyununun durumunu tamamen değiştirmeye hazır olacaksın.

Z: Ama 8, "diğerleri" konusunu sormak zorundayım. Yani, tabii ki kendi gerekliğimi yansıtıyorum. Peki ya sevgili ruh eşim Lisa? O benim dış-gerekliğimde var gibi görünüyor. Peki ya okuyucularım? Benim dnyamdaki bu diğer varlıklar gerçek değil mi?

8: Hepsi kesinlikle gerçek. Sadece senin hayal ettiğin şekilde değiller. Hepsi tıpkı senin olduğu gibi. Onlar BİR'in güzel ve ilahi yönleridir; kendisinin yaydığı ışıkta parlayan aynı büyük mücevherin fasetleridir.

İşin püf noktası, BİR'in her bir yönünün kendi gerçekliğini yansıtığını anlamaktır. Her bir gerçeklik farklıdır. Ama mesele şu: Eğer isterseniz, gerçekliğinizin bir başkasının projeksiyonundan etkilenmesine izin vermeye karar verebilirsiniz. Gerçekliğinizin belirli kısımlarını bir başkasıyla aynı şekilde deneyimlemeyi kabul etmeye karar verebilirsiniz. Bu anlaşma bir *konsensustur*. Böylece bir *konsensus gerçekliğe* sahip olursunuz. Bunu birlikte yaratırsınız, yani *ortak yaratımdır*. İşte bu şekilde kendinizin ve başkalarının aynı gerçeklikte yaşadığını hissedersiniz. Aslında, benzer şeyleri benzer şekilde deneyimlemek için BİR'in diğer bazı veçheleriyle bir anlaşmaya vardınız. Ve bir oyun böyle oynanır. Bir grup bir araya gelir ve gerçekliğin kuralları üzerinde fikir birliğine varır ve sonra oyuna girerler.

Ancak şimdi bu tartışmanın ana konusuna geri dönmemiz gerekiyor. Ne de olsa, Düşman hakkında ne yapacağımız konusunu konuşuyorduk.

Z: Evet. Ama sanırım şimdi anlıyorum. Kendi gerekliğimi yansıtıyorum. Kendime bir hikâye anlatıyorum. Hikâyenin içinde yaşayarak, kendimi inanılmaz yeni şekillerde deneyimliyorum. Bu, kendim hakkında inandığım ve kendim için seçtiğim şeylerin iyi olup olmadığına kendimin karar vermesini sağlıyor. Benim için işe yarayıp yaramadıklarını ve her türlü farklı senaryoda beni mutlu edip etmediklerini görüyorum. Eğer işe yarıyorlarsa, o zaman onları korurum. İşe yaramıyorlarsa, o zaman yeni bir seçim yaparım. İçinde bulunduğum hikâyenin güzelliği ve değeri de bu.

Peki Düşman ile karşılaşırsam ne olur? O zaman bu karşılaşmadan hoşlanıp hoşlanmadığıma karar veririm. Beni olmak istediğimi söylediğim yere götürüyor mu, yoksa götürmüyor mu? Eğer götürüyorsa, o zaman sorunum yok demektir. Eğer gtrmyorsa, o zaman kendimle ilgili yeni bir karar veririm ve böylece artık bu etkileşimi davet etmem.

Ve düşününce... bana öyle geliyor ki, Düşman ile etkileşim aslında sadece benim kendime içimde kendimi sevmediğim bir yeri gösteriyor oluşumdur. Bu benim, kendime reddettiğim ve kabul edilemez bulduğum bir şeyi gsterişimdir. İşte bu yüzden onu düşman olarak ayırıyorum; Düşman olarak. Dolayısıyla, bana öyle geliyor ki cevap, kendimin o sevilmeyen parçasını bulmak ve onu sevmek olacaktır. Eğer bunu Düşman'ı her deneyimlediğimde tutarlı bir şekilde yapabilseydim, o zaman muhtemelen Düşman'ı deneyimlemekten vazgeerdim.

8: Bravo.

Çok yakında yapmamız gereken ve artık hazır olduğun iki önemli sohbet var. Bunlardan ilki "Negatif Bilinç Yapıları" ile ilgili. Bu, sevginin doğası hakkındaki sohbetin ayrılmaz bir parçasını oluşturacaktır. Bu sohbette acı, korku, öfke ve kıskançlık gibi şeylere ilişkin yeni bir anlayışa ulaşacaksınız. Bu şeylerin yalnızca "sizin dışınızda" olduklarında -onları kendinizden uzaklaştırdığınızda ve sevilmez hale getirdiğinizde- bir sorun olduğunu göreceksin. Bu şeyleri kalbinizle yeniden bütünleştirdiğinizde ve kendinizi yeniden bir bütün haline getirdiğinizde, bunlar sadece üzerinizdeki güçlerini kaybetmekle kalmaz, aslında herkesin iyiliği için kullanabileceğiniz büyük ve güçlü araçlar haline gelirler.

Ve sonra Gölge'yi doğru bir şekilde anlayabilmen için seninle biraz daha çalışmam gerekiyor. Düşman ile karşılaşmış olan BİR'in her bir parçası kendi içinde bir parça Düşman yaratmıştır. Bu kendi kendine yaratılan içsel düşmana Gölge denir ve böyle söylenmesinin çok iyi bir nedeni vardır. Bu sizin Gölge Benliğinizdir. Burada Düşman'a nasıl karşılık vereceğin konusunda büyük bir anlayışa ulaşmış olsak da bu konuda hâlâ yapman gereken çok önemli çalışmalar var. Ve bu çok önemli bir konudur. Herhangi biri kendi Gölgesinin etkisi altında olduğu sürece, kendisini yoldan çıkaracaktır. Yaratıcı güçlerini kendisine zarar vermek için kullanacaktır. Dolayısıyla bu, kendine (veya başkalarına) bir daha asla zarar verme riski olmadan ilahi ebedi benliğinin gücüne geri adım atabilmen için ek çalışma yapmamız gereken çok önemli bir alandır.

(Zingdad'ın notu: Birkaç yıl ve çok çalışmadan sonra, [Uyanık Hayalperest](#)'in "Gölgeyi Aydınlatmak" adlı 2. Bölümünü sunmaktan son derece mutluyum!)

Z: Hepsini dört gözle bekliyorum!

8: Güzel. Ama şimdilik Düşman konusunu geride bıraktığımızı kabul edebilir miyiz?

Z: Oh, evet. Bu benim için oldukça beklenmedik bir şekilde çözüldü. Bu sorunu artık anlıyorum ve kesinlikle artık beni rahatsız etmiyor.

8: Güzel, ama devam etmeden önce sana her zamanki soruyu sormalıyım. Şu anda bildiklerine göre Şeytan kötü müdür?

Z: (gülüyor) Gülmek zorundayım çünkü bunun "*Papa Katolik mi?*" diye sormak gibi bir şey olduğunu düşünürdüm. Ama işte buradayım ve bu sorunun cevabının düşündüğüm kadar net olmadığını keşfediyorum. Bana öyle geliyor ki Şeytan'ı kötü olarak deneyimlemek mümkündür. Ancak bunun sadece onun bu gerçeklikte oynadığı rol olduğunu görmek de mümkün. Ve o bu rolü oynamasaydı, bu özel gerçeklik bu şekilde çalışmazdı. Ve son olarak, deneyimlediğim her şeye izin verdiğimi, seçtiğimi ve yarattığımı ve dolayısıyla aslında asla kurban edilmediğimi görmek de mümkündür. Sonuçta aslında "kötü" diye bir şey yoktur!

Biliyor musun 8, aklıma bir fikir geldi.

8: Ve bu...

Z: Bana öyle geliyor ki Düşman olmak oldukça acınası ve yalnız bir iş olmalı.

8: Bunun önemli zorluklar taşıyan bir rol olduğuna inanıyorum. Bu gerçeklik çöktüğünde bu varlığın eve dönüş yolunu bulabilmesi için çok fazla sevgi ve şifa verilmesi gerekecek. Ama bu da seçilmişti.

Z: Hımm... Burada kendimi yeniden empati kurarken bulduğuma şaşırdım.

8: Bu iyi.

Ve Şimdi bu konuşmayı bir sonuca bağlamanın zamanı geldi.

"Eğer kötülük diye bir Şey varsa, o zaman bu sevgiyi öğrenmek için bir fırsattır."

Bu doğrudur  nk  keşfettiğin gibi, kötülük yanılısamalı bir deneyimdir. Ve sadece BİR'den ayrılma durumunda olduğunuza inandığınızda sahip olabileceğiniz bir yanılısamadır. İŞte yanıt budur. Bilincinizi birliğe geri döndürün ve o zaman artık kötülüğü deneyimleyemeyeceksiniz. Seçimlerinizin elinizden alınabileceğini artık hissetmeyeceksiniz. Artık bir başkasının kurbanı olduğunuzu hissetmeyeceksiniz. Kötülüğün tüm kılık değiştirme deneyimleri geride kalacaktır.

Z: Bu bana uyar. Teşekkürler 8.

Şimdi tek soru, bilincimi birliğe **nasıl** geri d nd receğim?

8: Doğru, soru **bu**. Ama görüyorsun, önce yolundaki bu engeli kaldırmamız gerekti. Dışarıda BİR'in bir parçası olamayacak kadar kabul edilemez başkalarının olduğu fikrine tutunduğun sürece, o zaman sen de geri d nemeyecektin. Bu sanki kendi kalbinin içine yerleŐtirdiđin bir blokaj gibiydi. Ama bu artık değişti ve bu yüzden ilerleyebiliriz. Ve ilerleyeceğimiz yol da...

Sevgi. Sevgi, birlik haline geri dönmenin tek ve yegâne yoludur.

Z: Ve bu da bir sonraki bölümde bahsedeceğimiz Şey! Tam da söylediğin gibi.

8: Bu doğru. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

* * * * *

11. Sevgi Nedir?

Zingdad: Merhaba 8.

8: Merhaba, sevgili dostum. Seninle tekrar konuşuyor olmak çok güzel.

Z: Öyle! Her ne kadar sürekli konuşsak da birlikte bir önceki bölümü yazmamızın üzerinden birkaç ay geçti.

8: Ve bu süre içinde oldukça meşguldün, değil mi?

Z: Kesinlikle öyle. Arazimizin satın alımı gerçekleştikten sonra Lisa ve benim için işler oldukça çılgınca bir hal aldı. Hazırlamamız gereken bir inşaat alanımız vardı ve daha sonra arazimizdeki geniş istilacı bitki örtüsünü temizlerken yeni evimizin yapısal işlerini yapmak üzere bir inşaat şirketi geldi. Bu işi tamamlamaları dört ay sürdü ve ardından inşaat şirketi bize temelde sadece kazıklar üzerinde ahşap bir çerçeve bıraktı. O zamandan beri Lisa ve ben bir tamirci ile birlikte evimizi tamamlamaya çalışıyoruz. Üçümüz Tanrı'nın verdiği her saat sahada çalışıyoruz. Ve şimdi, dört aylık yorucu bir çalışmanın ardından nihayet taşındık. Ev henüz tamamlanmadı ve birkaç ay daha bir dereceye kadar bir şantiyede yaşıyor olacağız. Ancak tüm temel unsurlara sahibiz ve artık burada, kendi evimizdeyiz.

8: Ve bunu kendiniz inşa ettiniz.

Z: Şimdiye kadar yaptığım en ödüllendirici şeylerden biri.

8: Ve şimdi birlikte yeni bir bölüm kaydetmeye hazır mısınız?

Z: Evet, hazırım. Ellerim evin inşası ile meşgulken, ruhumu da pupa evresinde²¹ hissettim. Bu yüzden **Yükseliş Kayıtları** yolculuğuna seninle birlikte devam etmek için çok istekliyim. Ve şimdi Sevgi hakkında sohbet edeceğimize inanıyorum, değil mi?

8: Birazdan gerçekleşecek olan şey bir sohbetten çok daha fazlası.

İlahi Neşe ile Dağ Deneyimin hakkındaki sohbetlerinizde, kalbini takip etmeyi seçerek bu deneyimi kendine getirdiğini anladığını hatırlıyor musun? Ve Dağ Deneyiminin ruhunun bir bilinç düzeyinden diğerine geçiş anı olduğunu?

Z: Hatırlıyorum, evet.

8: İlahi Neşe'nin söylediklerine eklemek istediğim şey şu ki; bunun üçüncü yoğunluk bilincinden dördüncü yoğunluk bilincine geçtiğin an olmasının nedeni, egonu kalbine taşıdığı an olmasıdır. Görüldüğü gibi, "kalbinizi takip etmeye" karar vererek, düalitede ikamet eden ayrı benlik parçanızı (ki bu egonuzdur) birliğe bağlı olan ve düalitenin dışında ikamet eden parçanızla (ki bu ruhunuzdur) hizalıyorsunuz. Kalbinizi takip etmenin anlamı **budur**.

Ve kalp merkezli bir varlık haline geldiğinizde, bilincin dördüncü yoğunluğundasınızdır.

²¹ Kelebek olacak tırtıl, kendini bir yere sabitleyip etrafına koza örür. Koza içinde geçirilen evreye pupa evresi denir.

Ve elbette Dağ Deneyiminden bu yana çok daha fazla çalışma yaptın. **Yükseliş Kayıtları**'nın önceki bölümleri o zamandan beri yazıldı ve senin yaptığın, bu konuşmalarda kaydedilmemiş olan çok sayıda ek çalışma var. Ve şimdi hazırsın. Bilincindeki bir sonraki geçişin zamanı geldi.

Z: İkinci Tekillik Olayım mı?

8: Evet.

Z: Gerçekten mi 8? Ama nasıl olacak? Bu nasıl olacak? Dağa ilk tırmanışından beri sayısız yürüyüşe çıktım ve hiçbirinde...

8: Basite indirgeme. Sana ilk Tekillik Olayını getiren şey "yürüyüş" değildi. Kalbinin sesini dinlemek için yaptığın tutarlı ve tekrarlanan seçimlerdi. Gerçekleştiği şekilde, o yürüyüş senin ve Lisa'nın mükemmel bir dinginlik anına ulaşmanız için mükemmel zamanda mükemmel bir yerdi. Birliğin kalbine dokunmanız ve Var Olan Her Şey ile kendi ebedi bağlantınızı hissetmeniz için her şey ilahi bir şekilde bir araya geldi. Ama bu sizin dışınızdaki ortamda neler olup bittiğinin ayrıntılarıyla ilgili değil! Bu sizin içinizde olanlarla ilgili...

Ve *içinde*, önceki bölümlerde kaydedildiği gibi ilk Tekillik Olayından bu yana, kendini birlik kavramına isteyerek açtın. Gizemi kucakladın ve mistiğin konumunu, ilahi olanla doğrudan bir deneyime ve ilişkiye sahip olabileceğini kabul ettin. Ayrıca korkularınla yüzleşmeye ve korku kavramının kendisiyle başa çıkmaya istekli oldun. Ve kendin ve gerçekliğini yaratman için sorumluluk almaya istekli oldun. Yani bir sonraki geçiş için hazırsın.

Şu anda ihtiyaç duyulan şey bir başka gerçek dinginlik anıdır. Zihninizi o kadar çok gürültüyle ve yaşamınızı o kadar çok faaliyetle karıştırıyorsunuz ki, ruhunuzun bu büyük geçişlerine izin vermek çok zorlaşıyor. Belki sana sezgisellik ile ters gibi gelebilir ama gerçekten de en büyük dönüşümünüz her zaman en hareketsiz olduğunuz anda gerçekleşecektir.

Z: Bunu anlamama yardımcı olabilir misin?

8: Çok basit bir örnek vereyim. Havaya bir taş atın, bu atabildiğiniz kadar güçlü bir şekilde ve yükseğe olsun. Elinizden gökyüzüne doğru hızlanarak çıkar. Bu onun dışı doğru uçuşudur. Sonra, yerçekimi onu çekmeye başladığında, taş yavaşlamaya başlar. Sonunda, zirveye ulaştığında, taş durur. Ve ancak o zaman, bu mükemmel durgunluk anında, yönünü değiştirebilir ve size doğru geri dönüşüne başlayabilir. Eve dönüş uçuşunun giderek artan bir ivmeye sahip olduğu doğrudur. Ancak yön değiştirme anı, taşın en büyük durgunluk anının tam ortasındadır. Ve sen şu anda yine ruhunda büyük bir yön değişikliği yaşayabileceğin bir noktadasın. Bu geçişe çoktan ulaşmış **olmalıydın** ama henüz dinginliğe ulaşmadın. Oldukça basit bir şekilde, nasıl yapacağını bilmiyorsun. Gürültü ve faaliyet senin için öylesine alışılmış bir şey ki, aslında başka türlü olduğunu bilmiyorsun. Ama şimdi gerçekten dinginliğe gelmelisin. Bu dinginlik olmadan yönünü değiştiremezsin.

Eğer dinginliğe ulaşmazsan, o zaman sevgi hakkında uzun ve ilginç bir sohbet yapabiliriz. Sana bu konuda pek çok ilginç şey anlatabilirim ve ikimizin de çok hoşlandığı o meraklı dokunuşlara doğru gideriz ve bunların hepsi güzel ve büyüleyici olur ama aslında seni gitmen gereken yere götürmez. Sevgi hakkında bazı entelektüel anlayışlar edinirsin. Ancak kalbinde bir **biliş** kazanamazsın. Ve burada yapmamız gereken tartışma bu kesin **biliş** üzerine inşa edilmelidir. Bu olmadan, ikimizin de gerçekten yapmak istediği konuşma gerçekleşmeyecektir. Konunun özü etrafında konuşur ve asla özüne inemeyiz.

Ve böylesine derin bir bilginin getireceği ruhsal dönüşüme sahip olamazsın.

Z: Yani... ne... meditasyon mu yapmalıyım? Sonra?

8: Normal meditasyonundan daha fazlasına ihtiyaç var. Oldukça düzenli meditasyon yapıyorsun ve bu iyi bir şey. Fakat meditasyonların aslında senin düşündüğün gibi dingin değil. Her meditasyon şu ya da bu amacın peşinden koşuyor. Bunda bir hata yok ama şimdi başka bir şey gerekiyor. Görüyorsun, artık varoluş tarzını tamamen değiştirmenin zamanı geldi. Avucundan hızla uzaklaşan taş gibi, sen de yönünü değiştirmeden önce mükemmel bir dinginliğe ulaşmalısın. Ve bu dinginlik içinde yalnızca kalbinin sesini dinlemelisin. Bunu doğru yapmak biraz zamanını alabilir. Bilincinin her köşesini gürültü ve hareketle doldurmaya o kadar alışmışsın ki, hedefe ulaşmadan ve kalbini gerçekten duymadan önce biraz hareketsiz kalma pratiği yapman gerekebilir.

Ancak tüm bunların senin için çok fazla teori olduğunu anlıyorum. Benden istediğin şey, sana **yapabileceğin** pratik bir şey vermem.

Z: Evet, lütfen.

8: Bu güzel bir ironi: Nasıl gerçekten **olunacağını** bilene kadar, olmayı mümkün kılmak için **yapacak** bir şeylere ihtiyaç duyacaksın. (Gülümser) Bu, sessizliği bilene kadar, sessizliğe izin vermek için söyleyecek bir şey bulmanız gerektiğini söylemeye benzer. Ne muhteşem bir kozmik şaka.

Ama bu konuda sana yardımcı olabilirim. İşte yapman gereken şey:

Randevunun olmadığı bir gün seç. O günü bir kenara ayır. O gün senin dinginlik ve dinleme günün olacak. Herkese o gün seninle iletişim kurulamayacağını söyle. Evini paylaştığın kişilere o gün onlarla konuşmayacağını ve onların da seninle konuşmaması gerektiğini söyle. O gün senin sessizlik günün.

Sessizlik gününden önceki gece, cep telefonunu ve seni rahatsız edebilecek tüm bu tür cihazları kapatmalısın. Bilgisayarını, televizyonunu ve radyonu kapatmalısın. Bilincine bilgi almak için kullandığın tüm cihazlar sessizlik günün boyunca sessiz olmalıdır.

Sessizlik gününün sabahında kendine hiçbir girdi olmadan uyanmak için izin vermelisin. Başka bir deyişle, çalar saat veya benzeri bir cihaz olmadan. Doğal bir şekilde uyan. Yatakta kal ve **hareketsiz ol**. Kalbini dinle.

Z: Bu ne anlama geliyor 8? Kalbimi dinlemek ne anlama geliyor?

8: Zamanla bu senin için ikinci bir doğa haline gelecek, hatta bir sesi kulaklarınla dinlemekten çok daha normal ve doğal. Ama şimdilik, biraz rehberliğe ihtiyacın olduğunu anlıyorum.

Kalbinizin bir kapı olduğunu bilmelisiniz. İlahi olanla bağlantınızdır. İçsel Benliğinizin kalbinizde ikamet ettiği söylenebilir. Hatta birliğin kalbinizin içinde olduğu bile söylenebilir. Tüm bilgeliği, hakikat ve yaratıcılığı kalbiniz aracılığıyla sizin için anında hazır ve erişilebilirdir. Ancak kalbinizi dinlemeyi, gerçekten **dinlemeyi** öğrenmeniz gerekir. Çünkü o sizinle sevgi dilinde sessizce ve nazikçe konuşur. Ama inan bana, ihtiyaç duyduğunuzda çok etkili bir şekilde konuşur.

Z: Tamam. Ama **nasıl** dinleyeceğim?

8: Başlangıç olarak, bilincinde yer edinen, gürültü yapan başka bir şey olmadığından emin ol. Kalbin dikkatini çekmek için rekabet etmeyecektir! Bu nedenle aileden seninle konuşmalarını istemen gerekir. Okumakla meşgul olmamanın, e-postalarını kontrol etmemenin, kimseyle konuşmamanın nedeni budur. Hiçbir dış girdi olmamalı. Ama aynı

zamanda kendini iş, ev işleri ya da diğer faaliyetlerle de meşgul etmemelisin. Tüm bunlar zihninin içinde düşünceler ve *gürültü* yaratır. Zihninde tam bir dinginliğe ulaşmalısın. Ve ellerinin, bedeninin ve kulaklarının mümkün olan azami dinginliği buna büyük ölçüde yardımcı olacaktır.

Bu başlangıç.

Sonra, hareketsiz olduğunda, kalbini dinlemelisin. Yapacak bir şeye ihtiyacın varsa, sadece fiziksel kalp atışlarını dinleyebilirsin. Bu sana yardımcı olacaktır çünkü bu gerçek anlamda kalbini dinlemektir. Ama sonra bilincini dinginleştirmeye çalışmalı ve ne aldığını görmelisin.

İşte gününü böyle geçirmelisin. Sakin kal. Dinle. Kalbinde kal.

Kalbini seninle kelimelerden çok "hislerle" konuşabilir. Ancak dikkat edersen, bu duyguların ne anlama geldiğini tam olarak bilirsin.

Z: Sonra?

8: O zaman ne söylediğini göreceksin!

Z: Ya söyleyecek bir şeyi yoksa?

8: Kalın kafalı bir çocuk olma, tüm birlik orada! Tüm yaşam orada! Ve eğer dikkat edersen yaşam kendini ifade edecektir! Etrafına bak, evren canlı bir faaliyetle dolup taşıyor. Pencerenin dışındaki dünyaya bak. Mikroskop altında bir damla suya bak. Bir atomun çekirdeğine bak. Birliğin hiçbir şey söylemediği bir yer, herhangi bir yer var mı? Birlik her zaman tutkulu bir belagatle konuşur. Tek sorun senin parmakların kulaklarında oturup saçma sapan şeyler söyleyerek, her yönden sana doğru akan gerçeği ve güzelliği boğmandır. Bir an için **çeneni kapatıp dinleyebilir misin?**

Ya da bunu biraz daha nazik bir şekilde ifade etmek gerekirse: Korkularını ve bahanelerini bir kenara bırakıp sadece gidip orada ne olduğunu görebilir misin?

Z: Usulüne uygun olarak azarlandım (utangaç bir şekilde gülümsüyorum). Evet. Bunu yapacağım. Yarın Pazar. Onu sessizlik günüm yapacağım ve ne elde edeceğimi göreceğim.

8: Güzel.

Yarın sadece bir alıştırmaya çalışması olabilir ve aslında bir noktada bunu tekrar yapman gerekebilir. Hatta birkaç günü sessizlik içinde geçirmen bile gerekebilir. Buna hazırlıklı ol.

Z: Tamam 8.

8: Ama tek bir an için bile olsa, yoldan çekilmeyi, gerçekten hareketsiz kalmayı ve kalbini gerçekten **dinlemeyi** başarırısan, seni temin ederim, harikulade içgörüler kazanacaksın. Ve bunlar sana kalbinden öyle bir şekilde gelecektir ki, bunların doğru olduğunu **bileceksin**. Bu da kafanda tutup düşünebileceğin fikirlerden oldukça farklı bir şeydir. **Bilmek** ve düşünmek çok farklı şeylerdir. Ve geldiğinde, geldiğine dair hiçbir şüphen olmayacak. Bu güçlü bir deneyim olacaktır. Ve gelen şey, bu bölümü üzerine inşa edebileceğimiz temel olacaktır.

Bunu yapacak mısın?

Z: Biraz gözüm korktu. Çok fazla şey buna bağlıymış gibi geliyor ve bundan bir şey elde edemeyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Ama kesinlikle deneyeceğim!

8: İyi o zaman, Pazar gününden sonra seninle tekrar konuşacağım...

(Pazar günü geçti ve amaçlandığı gibi sessiz bir gün geçirdim. Şu an üstünden bir hafta geçti)

Z: Tamam 8, sessizlik günümü geçirdim. Ve oldukça harikaydı!

8: Çok iyi! Senin için böyle iyi geçmesine çok sevindim. Bize günün nasıl geçtiğini anlat.

Z: Tabii. Şunlar oldu:

Sessizlik Günüm

Pazar sabahı dışarıdan gelen kuş sesleriyle uyandım. Uyandığımda, bugünün benim sessizlik günüm olduğunu hatırladım, bu yüzden yatakta kalıp sessizce dinledim. Doğrusunu söylemek gerekirse, çoğunlukla dinlemeyi düşünüyordum. Aslında düşüncelerimi, kalbimi dinlemenin nasıl bir şey olması gerektiği, kalbimi dinlersem nasıl hissetmem gerektiği ve kalbimin bana ne söylemesi gerektiğine dair bir sürü fikirle dolduruyordum ve... şey... çok geçmeden aslında pek de dingin olmadığını fark ettim. Bu yüzden meditasyon yapmaya başladım ve bu biraz daha iyi gitti. Bedenimi tamamen rahatlattım ve zihnimi tüm düşüncelerden arındırdım. Tüm düşünceleri serbest bıraktığımı fark edene ve bunu düşünmeye başlayana kadar harikaydı. Sonra hiçbir şey düşünmeden kalbimi dinlemenin nasıl olacağını merak ettim. Ve sonra zihnimi yine gevezelikle doldurduğumu fark ettim!

İşte o zaman bunun başlangıçta düşündüğümünden ne kadar zor olacağını anladım.

Sizi günümün ayrıntılarıyla sıkmayacağım, ancak kendime karşı sık sık hayal kırıklığına uğradığımı söyleyeceğim. "Hareketsiz kalmak" kulağa kolay geliyor. Sadece düşünmeyi bırakıp dinliyorsunuz, değil mi? Gürültü bağımlılığından kurtulmanın oldukça zor olduğunu söyleyebilirim. En azından ben öyle olduğunu gördüm.

Öğleden sonra geç saatlerde kendimle boğuşmaktan bıkmıştım. Sessiz olmaya **çalışmaktan** bıkmıştım. Dinginliğe giden doğru yolu bulmaya çalışmaktan bıkmıştım. Dinlemeye çalışmaktan bıkmıştım. Bu yüzden günün boşa geçtiğine ve kalbimi dinlemeye çalışmak yerine günün geri kalanının tadını çıkarmam gerektiğine karar verdim. Lisa'ya havlu attığımı ve başka bir zaman tekrar deneyeceğimi söylemek için onu aradım. Ama o köpeklerle yürüyüşe çıkmıştı. Ben de bunun yerine bir şeyler atıştırdım ve gerçekten nefes kesici bir gün batımını izlemek için terasa çıktım. Muhteşemdi. Oturup manzaranın güzelliğine hayretle bakarken, içime derin bir huzur yerleşti. Ve o sessizlikte aklıma bir şey geldi. Bir düşünce zihnimin arka kapısından içeri girdi. Sevgi hakkında bir düşünce. Güzel bir düşünce. Ve aklıma geldiğinde beni çok derinden etkiledi, gözlerimi yaşarttı. Bu düşünceyi düşünmek yerine hissettim. Ve doğru olduğunu hissettim.

Ve sonra anladım; beklediğim şey **buydu!** İşte buradaydı. Sonunda, uğraşmayı ve mücadele etmeyi bıraktığımda... sanki her zaman oradaymış gibi zihnimdeydi!

İçeri girdim ve dizüstü bilgisayarımın başına oturdum ve bunu nasıl yapılandıracağımı ya da nasıl bir yaklaşım izleyeceğimi düşünmeden kendimi yazarken buldum. Kalbimden klavyedeki ellerime doğru birden, durmaksızın aktı. Geçerken zihnime başını bile sallamadı. Ve işte yazdıklarım...

Kalbimi dinledim ve söylediği şeydi:

Bilincin her parçacığının başlangıcında, BİR'den yaşamın en küçük, en yeni parçacığına kadar, o varlığın öz farkındalık kazandığı bir an vardır. **Yükseliş Kayıtları**'nda bu anı varlığın "*İşte ben buradayım*" demesi olarak yorumlamıştık. Ancak öz farkındalık her zaman merak uyandırır. Bu nedenle bir sonraki ifade "*Ben neyim?*" şeklinde yorumlanabilir.

Görünüşe göre yolculuk her zaman "*Buradayım ama neyim ben?*" sorusuyla başlıyor. Sonra, yolculuğun kendisi, "*Ben **şu** olabilirim. Hayır bekle, belki de **şuyumdur**. Ya da, ya **bu isem**."* Devam eder, devam eder ve devam eder. Her zaman cevap aramak. Her yeni bir şey denendiğinde, bilinçte bir parçalanma olur. Yeni varlıklar, ana varlığın bilincinin içinden kendini keşfetme yolculuğuna gönderilir. Varyasyonlar denenir. Olasılıkların katları keşfedilir. Bilincin bütün bulutları ifade edilir. Çoğalır ve karmaşıklaşır ve sonra uzmanlaşır ve tekrar dener. Her zaman "*Ben neyim?*" sorusunun cevabını bulmanın getirdiği o mutluluk ve huzur anını arar ama asla bulamaz.

Ve her seferinde, denediğimiz her cevapla birbirimizden ve BİR'den uzaklaştık. Gittikçe daha da uzağa ittik. Bir çay fincanından fıskıran gelgit dalgası gibi, dışarıya doğru kabardık. Bir bilinç tsunamisi haline gelerek, birbirimizden uzaklaştık; dışa doğru, dışa doğru, daima **gerçeği** arayarak. Hep cevabı aradık...

Ben
neyim
?

Ve işte şimdi kendimizi Dünya gezegeninde, bilincin en yoğun yerinde hayatlarımızı yaşarken buluyoruz. Bunun dalganın itebileceği en uzak nokta olduğunu söyleyebilirsiniz çünkü bu, başlangıç noktasının ulaşılabilir en derin unutkanlığıdır. Bilinmezlik Perdesi ve hepimizin kolektif olarak yaptığı seçimler sayesinde; **işte burası**. Belki daha ileri gitmek mümkündür? Belki birileri denemek ister? Ben istemiyorum. Geri dönüşün bir parçası olmaya hazırım. Okyanusun en derinlerinden yükselip kıyıya vuran tüm dalgalar gibi bu dalga da geri dönecek. Giderek artan bir hız ve coşkuyla kaynağına, BİR'e geri dönecek. Biz geri dönüyoruz!

Peki **nasıl** geri döneceğiz?

"*Ben neyim?*" sorusuna verilen doğru yanıtla başlıyor.

Ve benim için doğru cevap, kalbimin derinliklerinden gelen... Sevgi.

Bulduğum diğer tüm cevaplar beni daha da karmaşık hale getiriyor. Diğer her cevap beni dışarıya ve uzağa doğru itiyor. Çünkü diğer her cevap benim **olmadığım** başka bir şeyi ima ediyor.

Örneğin; eğer ben (kendimi keşfettiğim gibi) İlahi Neşe'nin ifadesi olan keyif adlı bir varlıksam, o zaman ben başka hiçbir şey **değilim**. Ben korku, acı, üzüntü, kayıp, öfke, nefret ya da sefalet **değilim**.

Besbelli.

Ama aynı zamanda dinginlik, huzur, uyum, düzen ya da sabır da **değilim**. Hatta nezaket, dürüstlük, adalet, yiğitlik, haysiyet, kararlılık, güvenilirlik, doğruluk ya da bunlara benzer başka değerli bir şey de **değilim**.

Anlıyor musunuz? Eğer herhangi bir şeyi seçer ve "*Ben buyum*" dersem, o zaman aynı anda bir sürü başka şeye de "*Ben bu **değilim***" demiş olurum. Dolayısıyla, kendim olduğumu iddia ettiğim her şey ayrılığa, bölünmeye ve birlikten uzaklaşmaya neden olur.

Bu kuralın bulabildiğim tek istisnası "*Ben sevgiyim*" ifadesidir. Tutku değil. Şehvet değil. İhtiyaç değil. Sevgi kelimesini kullandığımızda genellikle atıfta bulunduğumuz bu aptalca, geçici küçük duygulardan herhangi biri değil. Başka bir varlığa bakıp onun gözlerinde Tanrı'yı

gören türden bir Sevgi'yi kastediyorum. Şu anda giyindikleri dış görünüşten bağımsız olarak, o varlığın kalbindeki mucizeyi ve mükemmelliği görür. Sevgi, her şeye ve herkese, her yerde, koşulsuz olarak, her zaman verilen şeydir. İşte benim bahsettiğim Sevgi budur.

Hayatta olduğunuz için şükrederek dizlerinizin üzerine çökmenize neden olan türden bir Sevgi'den bahsediyorum. Etrafınızdaki dünyanın güzelliğiyle kalbinizi ezmekle tehdit eden türden. İçinizdeki en büyük, en iyi ve en muhteşem hediye bulmak için can atmanıza neden olur, böylece size verdiği her şey için hayata minnettarlıkla geri verebileceğiniz bir şeye sahip olursunuz.

Bu soruya benim verdiğiğim yanıtıdır. Ve böylece emin, kararlı ve inançlı bir şekilde "*Ben Sevgiyim!*" diyebildiğimi görüyorum.

Ve böylece, ruhum için, ben bir cevap taşıyıcısıyım. Ben eve geri dönen bir yaşam parçacığıyım. Bunu hissedebiliyorum! Bu açıklamanın yapıldığı anda, sular tersine döndü. Kıyıya doğru koşmayı tamamlamış ve şimdi denize geri çekilmekte olan bir dalganın içindeyim.

Ve geri döndüğümde, Benliğimin diğer parçacıklarını da toplayacağım. Bu yaşamda olduğum ve yaptığım her şeyi göreceğim ve "*Ben sevgiyim ve ben buyum*" diyeceğim. Ve böylece, evet, ben sevgiyim ve ben Zingdad olan Arn'im.

Ve sonra, eve geri dönerken, diğer enkarnasyonlarımdan Benlik parçacıklarını göreceğim ve "*Ben sevgiyim ve ben buyum, ve de şu, ve şu ve şu da*" diyeceğim. Ve böylece, evet, ben sevgiyim ve ben Arn'im ve büyücüyüm ve otistik çocuğum ve uzaydaki askerim ve Lyralı çocuğum... ve kendimi sandığım her şeyim. "*Ben sevgiyim ve tüm bu varlıklarım!*" diyeceğim. Ve tüm bu varlıklar Sevgimin gelgitinde benimle birlikte eve taşınacaklar.

Ve sonra İçsel Benliğimle tanışacağım. Onu muhteşem ve güzel Öz'ü olarak göreceğim. Bu varlığa âşık olacağım. Ve onun yaralarını ve acılarını da göreceğim. Ve hepsini sevgi kapasitemle dindireceğim. "*Ben sevgiyim,*" diyeceğim, "*ve ben buyum!*" Yani ben sevgiyim ve ben Keyif ve İlahi Neşe'yim ve birlikten ayrılığa kadar kendimi olmak için yarattığım her şeyim.

Ben sevgiyim ve bunların hepsiyim!

Ve böylece, kim olursanız olun. Nerede olursanız olun. Bulduğunuz yere nasıl gelmiş olursanız olun. Senin eve dönüş yolculuğunda ve benim eve dönüş yolculuğumda öyle bir zaman gelecek ki, ikimiz de aynı yüce varlığa bakacağız ve ikimiz de "*Ben sevgiyim ve ben buyum*" diyeceğiz. Ve o zaman sen ve ben BİR olacağız. Ve aslında, zamanı geldiğinde, her yerdeki tüm varlıklar, Var Olan Her Şey, BİR'e bakacaklar. Ve **hepimiz** "*Ben sevgiyim ve ben buyum!*" diyeceğiz.

Ama şimdilik, sadece benim sen olduğumu ve senin de ben olduğumu bileceğim o anı dört gözle bekleyebilirim. Ama zamanın bir yanılsama olduğunu ve tüm zamanın gerçekten şimdi olduğunu bildiğim için, şimdiden bu metnin ötesinden sana bakabiliyorum. Bunu okuduğunu görebiliyorum. Sana bakıp şöyle diyebilirim: "*Ben sevgiyim ve ben buyum!*"

* * * * *

... ve benim aldığım da bu 8.

8: Bravo, dostum.

Çok memnun oldum ve seninle gurur duyuyorum. Bu çok güzel.

Kalbinin söyleyecek bir şeyi olmadığından endişelendiğini düşününce...

Z: Aptalca, ha?

8: Belki. Ama neyse ki artık daha iyi biliyorsun. Kalbinizin hareketsiz kalacağı tek zaman, siz birliğin mutluluğu olan o mükemmel halde, eklenebilecek hiçbir şey bulunmayan o mükemmel denge halindeyken gelir.

Gördüğünüz gibi, dengesizliğe neden olan her şey kalbinizin sizinle konuşmasıyla sonuçlanacaktır. Ve dengeye dönüşün şarkısı kalp şarkısıdır.

Ancak yanlış anlamamalısınız; "dengesizlik" kötü bir şey değildir! Hem de hiç değildir. Eğer dengesizlik olmasaydı ne evren, ne yaşam, ne "sen" ne de "ben" olurduk. Dengesizlik olmadan hiçbir şey var olamazdı. Ve Sevgi'nin kendisi dengeye dönüşün ta kendisidir. Yani herhangi bir şeyin var olduğu yerde, o varlığı birliğe döndüren sevgi vardır. Bu nedenle sevgi evrendeki en güçlü kuvvettir. Birliğin çekim kuvvetinin ta kendisidir.

Z: Tüm bunlar hakkında o kadar çok sorum var ki 8. Nereden başlayacağımı bilemiyorum...

8: Sessiz olma ve kalbini dinleme işini yaptın ve böylece bu bölümü paylaşabilmemiz için ihtiyacın olan temel anlayışı elde ettin. Bu yüzden sana yardımcı olacağım. Hayatın işleyişi ve sevginin ne olduğu konusundaki anlayışını netleştirmene yardımcı olacak bir hikâye anlatacağım. Ve sonra, daha iyi bir anlayışa sahip olduğunda, bana ne sormak istediğini daha net bir şekilde bileceksin.

Z: Kulağa harika geliyor. Teşekkürler 8. Hikâyeyi dinlemeyi çok isterim.

8: İşte o halde...

İtiş, Kalış ve Sonsuz Elastik Top'un Hikâyesi

Z: Söylemeliyim ki, bu şimdiye kadar bulduğun en yaratıcı hikâye başlığı!

8: Beğendin mi?

Z: Evet. Ve merak ediyorum, ne tür bir hikâyenin böyle bir başlığı olabilir?

8: Bu iyi bir hikâye. Ancak duyacağın çoğu hikâyeden biraz farklı. Bu öykü senden sadece öyküyü dinlemeni değil, aynı zamanda ifade edeceğim fikirleri hayal etmek için biraz çalışmanı da gerektiriyor. Bunu yaparsan, hikâyenin doğasında var olan bilgeliği alacaksın.

Elbette elastik bantlara aşinasındır. Şimdi senden biraz lastik bant gibi bir şey hayal etmeni isteyeceğim. Ama bir bant yerine, bir top. Bu elastik topun en ilginç özelliği sonsuz olmasıdır. Sonsuzluk kolayca anlayabileceğin bir şey değil, bu yüzden bunu düzgün bir şekilde açıklamak için biraz zaman ayıracağım.

Sonsuz Elastik Top'un ilk özelliği, herhangi bir yönde sonsuz miktarda esnetilebilmesidir. Asla kırılmaz ya da kopmaz ve esneme payı asla bitmez.

İkinci olarak, sonsuz sayıda farklı yöne esnetilebilir. Ve burada bunu hayal etmek için benimle birlikte çalışman gerekecek. Bir lastik bant sadece iki yönde gerilebilir, değil mi? Her iki ucu da dışarı doğru çekilebilir. Ama sonsuz elastik top **her** yöne gerilebilir. Sol, sağ, yukarı, aşağı, dün, gelecek yıl, yeşil, tarçın, mutlu, canlı, kuvars...

Z: Vay canına! Bu şeyler yön mü?

8: Sonsuz olan bir şey için öyledirler. Onlar bilinçteki yönlerdir. Siz dar ve sınırlı, üç boyutlu bir dünyada yaşıyorsunuz. Uzaydaki ana yönlerin hareket edebileceğiniz yönler olduğunu hayal ediyorsunuz. Gezegeninizdeki bazı kişiler biraz daha yaratıcı oldular ve "zamanın" da bir yön olduğu sonucuna vardılar. Haklılar da. Bir sonraki adım, her şeyin bilinçten ibaret olduğunu ve tüm bilincin kat edilebileceğini idrak etmektir. Ancak burada takılıp kalmayalım; zamanı geldiğinde bu senin için daha anlamlı hale gelecektir.

Sonsuz Elastik Top'a geri dönelim. Eğer bu iki özelliği, yani sonsuz sayıda ve sonsuz yönde esneyebilme özelliğini ele alırsanız, o zaman bu topun her şeyi içerdiği sonucuna varırsınız. Hiçbir şey onun dışında değildir ve her şey onun içindedir.

Z: Bunu anladığımdan emin değilim. Ama sonsuzluk kavramını anlamakta her zaman biraz zorluk çekmişimdir. Sonsuz olan herhangi bir şeyin var olan her şeyi kesinlikle içermesi **gerektiğini** mi söylüyorsun?

8: Evet.

"Sonsuzluk" kelimesi aslen Latince "sınırsızlık" anlamına gelen *infinitas kelimesinden* gelmektedir. Eğer bir şeyin bir sınırı varsa, o zaman sonludur. Ve herhangi bir şeyin bu topun içinde **olmadığını** belirtmek, bir sınır belirtmektir. Ancak bu küre sonlu değil, **na-sonludur**. Sonsuzdur. Dolayısıyla içinde yer almayan hiçbir şey olamaz.

Z: Bu çılgınca bir düşünce. Sonsuz olan her şey, diğer tüm şeyleri de içerir!

8: Kesinlikle. Bu aslında zamanı geldiğinde üzerinde konuşmak için biraz zaman harcamak isteyebileceğimiz çok ilginç bir nokta. Ancak şimdilik basitçe her şeyi kapsayıcılığın sonsuzun bir özelliği olduğunu düşünebilirsin.

Z: Tamam, anladım.

8: Sonsuz Elastik Top'un üçüncü özelliği, herhangi bir yöne doğru esnetilmediğinde hiçliğe çökmesi ve varlığının sona ermesidir. Bunu hayal edebiliyor musun?

Z: Pek sayılmaz. Eğer hepimiz topun içindeyse -eğer **her şey** topun içindeyse- onu esnetmeyi bırakırsak nasıl var olmaktan çıkabilir?

8: Bu sorduğun güzel bir soru. Sana Var Olan Her Şeyin doğası hakkında çok önemli bir şey söylememi sağlıyor. Topun hiçliğe geri dönebileceğini hayal etmekte zorlanıyorsun çünkü gerçekliğinize dair deneyiminiz "şeylerin" gerçek olduğu yönünde. Henüz her şeyin sizin tarafınızdan, kolektif bilincinizden yaratılan geçici yanılsamalar olduğunu tam olarak anlamıyorsunuz.

Siz, özünüzde saf bilinçsiniz. Bu sizin gerçek doğanızdır. Ve saf bilinç, tüm işlevlerini sona erdirdiğinde, hiçbir biçime sahip değildir. Mimarlık ve tasarım dünyasında "*biçim işlevi takip eder*" şeklinde bir söz vardır ve bu bağlamda "*amaç biçimi belirlemelidir*" gibi bir anlayış gelir. Şimdi, bu ifadeyi farklı bir bağlamda yeniden kullanmak istiyorum. Gördüğün gibi, en evrensel anlamda, biçimin işlevi takip **ettiği** gerçekten de doğrudur. Aslında, biçimi meydana getiren işlevdir. Tüm formun varoluşa gelmesine neden olan şey yapmak ve yaratmaktır. Eğer tüm işlevleri durdurursanız, o zaman tüm biçimi kaybedersiniz. Saf bilince geri dönecek ve sadece birlikle bir olacaksınız. Eğer birliğin tüm parçaları tüm işlevlerini durdurursa, Sonsuz Elastik Top'u itmeyi bırakırsa, o zaman evet, her şey şekilsizliğe ya da hiçliğe çekecektir.

Sonsuz Elastik Top'un dördüncü özelliğine *Sonsuz Çeşitlilik* denir. Zamanın Sonsuz Elastik Top'a etki etmediğini anla, zaman Sonsuz Elastik Top'un **içindeki** şeylerden sadece biridir. Dolayısıyla Sonsuz Elastik Top için geçmiş ya da gelecek söz konusu olamaz. Bu, bu topun her zaman tüm olası durumlarında olduğu anlamına gelir. Şu anda, şimdiye kadar çekildiği her yöne **ve** bundan sonra çekileceği her yöne doğru çekilmektedir. Ve aynı zamanda bu yönlerin hiçbirine **çekilmemektedir**. Şu anda sonsuz yönlere doğru sonsuzca genişlemiş ve aynı zamanda hiçliğe doğru çökmüştür. Şu anda genişlemekle **ve** daralmakla meşguldür. Ve hayal edebildiğimiz diğer tüm olasılıklar **ve** hayal edemediğimiz çok daha fazlası. Sonsuz Elastik Top tüm bu hallerin hepsinde aynı anda bulunur. Eğer gerçekten sonsuz olacaksa, tüm olasılıkların aynı anda var olması gerekir. Hiçbir noktada hiçbir olasılık dışarıda bırakılmaz. Aksi takdirde yine bir sınır olurdu, görüyorsun.

Bu gerçekten de yaratılan her şeyin her zaman var olduğu ve hepsinin aynı anda var olduğu anlamına gelir. Hepsi **şu andadır**. Çünkü "sonsuz" bu anlama gelir.

Bunu hayal edebiliyor musun?

Z: Bu benim için biraz zorlama oldu (gülüyor). Ama tamam, hayal edebiliyorum. Tüm bunlar gerçekten ne anlama geliyor?

8: Şu ana kadar size anlattığım her şey gerekli arka plandı. Ancak bunun gerçek anlamına ulaşmak için hikâyeye kendileriyle ilişki kurabileceğiniz bazı kişilikler ekleyeceğim. Size hikâyemizin iki karakterini tanıtmama izin verin: Onların isimleri İtiş ve Kalış.

Daha önce de söylediğim gibi, Birlik yaratıcıdır ve Kendini yaratır. Kendini keşfetme arayışında, yaptığı şeylerden biri Kendisinin farklı parçaları olduğunu hayal etmektir. Ve öyle olduğunu hayal ettiği için, **öyledir**. Başlangıçta, birliğin bir parçası şöyle der: "*Dışarıya doğru iteceğim ki geriye bakıp ne olduğumu görebileyim.*" Bunu yapar... ve ilk kez Kendisini görür! Ve Kendisine baktığında, sevgi doğar. Birliğin herhangi bir parçası, birliğin diğer herhangi bir parçasına baktığında, birliğin -Kendisinin- güzelliğini, harikalığını ve mükemmelliğini görür ve sevgiyi hisseder. Bunu şu şekilde ifade edebilirim: "*İçimdeki Tanrı senin içindeki Tanrı'yı görür.*" Bu gerçekten sevgidir! Bu parçaların birbirlerine karşı hayret ve şaşkınlık içinde bir araya gelmelerine neden olur. Her ikisinin de birliğin parçaları olduğunu görürler. Birbirlerine doğru hareket ederler ve birbirleriyle tekrar birleşirler ve sonra bir kez daha BİR olurlar.

Onları tekrar bir araya getiren şey sevgidir.

Z: Bu çok güzel.

8: Öyle. Bunun anlamı şudur: Birliğin herhangi bir parçası, herhangi bir yerde, sadece gerçekten dikkat ederse ve birliğin diğer herhangi bir parçasını gerçekten **görürse**, bu gerçekleşecektir. Eğer gerçekten bakacak ve **görecek** gözleriniz varsa, etrafınızdaki herkeste Tanrı'yı göreceksiniz. Her hayvanda, her bitkide, her gün batımında. Böceklerde, okyanusun dalgalarında ve parlayan yıldızlarda Tanrı'yı göreceksiniz. Tanrı'yı kendi bedeninizde göreceksiniz ve kesinlikle Tanrı'yı çevrenizdeki diğer insanların gözlerinde göreceksiniz.

Z: Ama bu pek sık olmaz, değil mi 8? Dünyayı bu şekilde deneyimleyen pek fazla insan tanımıyorum. Ve ne kadar istesem de, bunun sadece bir anına şahit oldum. Her zaman böyle şeyler görebilmeyi gerçekten çok isterdim. Bu mümkün mü?

8: Oh, evet. Elbette, **her** zaman orada olabilmeniz için kendinizle ilgili inançlarınızda önemli değişiklikler geçirmeniz gerekir. Ama sen oraya doğru gidiyorsun. Bu sadece biraz zaman ve

biraz yolculuk gerektirecek. Ve bu yolculukta sonraki birkaç adım tam da bu bölümde yaptığımız şeydir.

İtiş ve Kalış'dan öğrenebileceğin çok şey olduğu için hikâyemizi bitirmek istiyorum.

Biraz önce dengesizlik olmadan hiçbir şeyin var olamayacağından bahsetmiştim. Şimdi bunu daha ayrıntılı olarak açıklayacağım.

Bilinç Alanındaki Dengesizlik

Var olan her şey -siz, ben, oturduğunuz sandalye, içinde yaşadığınız evren ve şimdiye kadar var olmuş her gerçeklik, kısacası **her şey**- birliğin bilinç alanındaki dengesizliklerle yaratılmıştır. Görüyorsunuz, eğer her şey mükemmel bir denge içindeyse, o zaman sadece bilinç vardır. Form yok, birey yok, kişilik yok, yaratım yok, gerçeklik yok ve çeşitlilik yok. Sadece sessiz sakinlikteki mükemmel, mutluluk dolu durgun bilinç. Yani, denebilir ki, huzur içindeki BİR. Ancak BİR'in herhangi bir şey **yapabilmesi** için bir dengesizliğin ortaya çıkması gerekir. Ancak dengesizlik her zaman için sadece **yerel** olabilir. Tüm yerel dengesizlikler BİR'in başka bir yerinde yeniden **dengelenmelidir**. Yani yerel olarak dengesizlik vardır ama BİR'in tamamında her zaman mükemmel bir denge vardır. BİR'in bütünü bir an için bile dengeden çıkamaz.

Z: Sanırım anlıyorum 8. Ama belki bunu hayal etmemde bana yardımcı olabilirsin?

8: Oh, kesinlikle. Bu fenomen gezegeninizde okyanuslardaki gelgitlerle sürekli olarak gerçekleşir. Dünyanın bir yerinde yüksek bir gelgit olduğunda, bu başka bir yerde düşük bir gelgitle dengelenir. Okyanustan bir dalga yükseldiğinde, yanında eşit büyüklükte bir çukurla dengelenir. Tüm bu durumlarda, okyanus derinliğinde ve hacminde yerel artışlar ve azalmalar olur, ancak okyanusun tamamında herhangi bir artış veya azalma olmaz.

Anlayabildin mi?

Z: Bu çok yardımcı oldu, teşekkür ederim.

8: O halde, bu anlayışla, İtiş'nin BİR'in bir parçasında var olabilmesi için, aynı zamanda İtiş'e karşı bir karşı-dengenin de derhal var olması **gerektiğini** görmeye hazırsın.

"Aksi-İtiş" yaratmadan İtiş yaratamazsınız. Hikâyemizin amaçları doğrultusunda, "Aksi-İtiş"e Kalış diyeceğiz.

Öyleyse, İtiş'in yaratılmasının Kalış'ın yaratılması **olduğunu** görebiliyor musun? Ve Kalış'ın yaratılışının İtiş'in yaratılışı olduğunu? Birlikte yaratılmışlardır ve BİR'in mükemmel dengeli, eşit ama zıt ifadeleridirler.

Bu karşıt dengeleyici varlıklar, çok yerel bir perspektiften bakıldığında, birbirlerinden farklı ve bağımsız hareket eden iki farklı varlık gibi görünebilir. Ancak bu yalnızca geçici bir yanılsamadır. Daha büyük bir gerçek vardır ki o da bunların aslında kendisinin de bilincinde olan ve sadece onlar *aracılığıyla* hareket eden aynı tek varlık olduğudur.

Z: Bu nasıl olabilir 8? Bunu hayal bile edemiyorum.

8: Bu yine oldukça önemli bir anlayış, bu yüzden anlamana yardımcı olmak için biraz zaman ayıracağım:

Dün gece mişıl mişıl uyudun ve saatlerce vücudunu neredeyse hiç hareket ettirmedin. Sonra, bu sabah çiftliğinize gittin ve fiziksel olarak çok çalıştın ve bedenle çok aktiftin. Şu anda

Yükseliş Kayıtları'nı yazıyorsun ve zihnin ve sezgisel merkezlerin çok aktif. Zamanın akışı içinde, bu üç farklı varoluş halinden sırayla geçen tek bir kişi olduğunu düşünebilirsin. Ancak zamanın dışından bakıldığında, sanki bilincinde birlikte var olan diğer üç varlığı da barındıran tek bir varlıkmişsin gibi görünebilir. Muhtemelen bu diğer üç varlığı Uyuyan Adam, Çalışkan Adam ve Yazan Adam olarak adlandırabiliriz.

Z: Ya da belki Uykulu, Terli ve Akıllı.

8: (güler) Evet, belki.

Ama elbette Uykulu, Terli ve Akıllı'nın her birinin senin birer yönün olduğunu görebilirsin. Ve aynı şekilde, BİR tek bir varlıktır, ancak varlığının içinde sonsuz sayıda farklı yöne sahiptir. Ve bu hikâyenin amaçları doğrultusunda, bu yönlerden ikisi İtiş ve Kalış'dır.

Bu anlamana yardımcı oldu mu?

Z: Oldu, teşekkür ederim!

8: Ve gördüğümüz gibi, İtiş dışarı iter, kendini görür ve heyecan ve merak dolu bir şekilde geri gelir ve Kalış ile yeniden birleşir.

Z: Peki İtiş ve Kalış'a ne olacak?

8: İtiş ve Kalış, kendi küçük keşif oyunları ile BİR'in Kendini yeni ve harika bir şekilde deneyimlemesini sağladılar. BİR Kendisine bir anlık bir bakış attı ve Sevgiyi keşfetti. Sonuç olarak, bu deneyimi tekrar denemeye karar verdi. Böylece İtiş ve Kalış bir kez daha ortaya çıkar ve bu deneyimi o kadar çok sevdiğine karar verirler ki, aynı şeyi tekrar yapmak isterler. Ve böylece denerler. Ama burada hoşuma giden kısım şu: Aynı deneyimi tekrarlamak isteseler de yapamazlar. Çünkü, gördüğünüz gibi, aynı şeyi asla ikinci kez yapamazsınız.

Z: Yapamaz mıyız?

8: Hayır. 8. bölümü hatırlıyor musun? "Değişmeyen tek şey değişimdir".

İtiş ve Kalış'ın hikâyesini kullanarak bu ifadeyi bir kez daha kanıtlayabilirim ve aynı zamanda size neden aynı şeyi tekrar yapamayacaklarını anlatabilirim.

İtiş ilk kez dışarı ittiğinde, bu **ilkti**. Bir daha asla *ilk kez* itemez. Bir sonraki itişinde bu ikinci kez olacak. Yani durum farklı. Artık itme konusunda biraz tecrübesi var. Ne bekleyeceği hakkında bir fikri var. Ve ne bekleyeceğini biliyor olması, tüm deneyimi değiştirir. Kalış'ı gördüğünde o kadar da şaşırmaz. Ve Kalış'a "dışarıdan" nasıl görüldüğünü söylemek için geri döndüğünde, Kalış o kadar da heyecanlı değildir. Öncekine göre aynı güçle birbirlerinin içine girmezler. Tüm bu egzersiz o kadar da coşkulu değildir.

Z: Görünüşe göre İtiş ve Kalış için işler gittikçe daha az heyecanlı hale geliyor. İlişkileri başarısızlığa mı mahkûm oldu? Bir evlilik danışmanına mı ihtiyaçları var (gülüyor)?

8: (gülüyor) Hayır. Neyse ki değil. Çünkü, görüyorsunuz, bariz olanı görmeden önce egzersizi yalnızca bir ya da iki kez tekrarlamaya çalışacaklar ve sonra oyunu değiştirecekler. İtiş ve Kalış birliğin parçalarıdır. Ve bu nedenle, birliğin niteliklerini paylaşırlar. Yaratıcıdırlar ve kendi kendilerini yaratırlar. Meraklı ve arayış içindedirler. Böylece kuralları değiştirirler ve oyun yeniden yeni ve heyecanlı hale gelir.

Z: Nasıl? Kuralları nasıl değiştiriyorlar 8?

8: Peki ya bu sefer İtiş ne kadar uzağa itebileceğini görmeye karar verdiyse? Ya çok uzağa itmeye karar verdiyse, o derece uzağa ki kendisinin ittiğini unutacak kadar? Bu farklı olurdu!

Çünkü o zaman, Kalış'a dönmek onun için ilk kez olurdu, Kalış için ilk kez olmasa bile. Ve sonra büyülü bir şey olurdu. Çünkü İtiş uzun bir süre boyunca iterdi, Kalış'dan, onu görmesine imkân kalmayacak kadar uzaklaşana dek iter ve iterdi. Ve İtiş'in hafıza yeteneği olmadığı için, gözden ırak olan gerçekten de gönülden ırak olur. O zaman Kalış'ı unutmuş olur. Ve eğer Kalış'ı unuttuysa, o zaman kendisinin İtiş olduğunu da unutmuştur. O anda İtiş kendi bilincinden Unutuş adını vereceğimiz yeni bir varlık ortaya çıkarır.

Ama size tüm dengesizliklerin her zaman sadece yerel dengesizlikler olduğunu söylediğimi hatırlayacaksınız, çünkü birliğin sonsuz bilinç alanının başka bir yerindeki başka bir dengesizlik tarafından her zaman mükemmel bir şekilde dengelenir. Dolayısıyla İtiş Unutuş'u yarattığında, aynı zamanda "Unutmamayı" da yaratır. Bundan böyle biz ona Hatırlayış diyeceğiz. Ve böylece hafıza yaratılır. Hatırlayış, Var Olan Her Şey'de, doğrudan deneyimlemediği bir şeyi zihninde tutabilen ilk varlıktır. Hatırlayış, Kalış'ın yakınında olmadan zihninde Kalış'ın bir simülasyonunu görebilir.

Z: Peki ya Unutuş?

8: Unutmuş durumda! Yani Sonsuz Elastik Top'un dış uçlarında dolaşiyor. Dikkatimizi bir süreliğine ona odaklayalım, çünkü bize kendimiz hakkında öğreteceği çok şey var.

Unutuş'un hayattaki talihi biraz kafa karıştırıcıdır. Kim olduğuna, bulunduğu yere nasıl geldiğine ya da varlığının amacının ne olduğuna dair hiçbir bilgisi yoktur. O sadece **vardır**. Ama kalbinin derinliklerinde eksik olduğunu bilir. Kalbinde, unuttuğu şey için bir özlem hisseder. Ama bunun ne olduğunu bilmez. Tek bildiği bir kayıp hissettiği ve kendini kopuk hissettiğidir. Unutuş yalnızdır, nasıl ya da neden böyle olduğunu bilmeden.

Yani? Unutuş ne yapar?

Yapabileceği tek şeyi yapar. Bilincinde yeni bir yöne doğru ilerler. Bunu kendine "*Neden buradayım?*" veya "*Amacım nedir?*" gibi temel soruları sorarak yapar.

Unutuş sorusunu şöyle yanıtlamaya karar verebilir: "*Buradayım çünkü anlamaya çalışıyorum; gerçeği bilmek istiyorum*" ve böylece bilincinde Gerçek adında yeni bir varlık yaratır. Ya da şöyle diyebilir: "*Her ne yapıyorsam bunun saf ve basit keyfi için yapıyorum, çünkü **eğlenceli!***" ve böylece kendi içinde Neşe'yi yaratır. Ya da "*Bunu başkalarına hizmet etmek için yapıyorum; herkesin iyiliği için buradayım*" diyebilir ve böylece kendini Hizmet olarak yaratır. Ve bunlar yalnızca üç olası seçenektir. Unutuş'un neden var olduğuna ve dolayısıyla kim olduğuna karar verdiğine ve bu nedenle hangi yöne doğru itildiğine dair sonsuz sayıda seçenek, değişiklik ve varyasyon vardır.

Ve kendini nasıl ilan ediyorsa, öyledir de! Çünkü Unutuş, kendisi bilmese de, ayrılmaz ve ebedi olarak birliğin bir parçasıdır. O Tanrı gibidir. Yaratıcıdır ve kendi kendini yaratır. Ve kendisini seçebileceği herhangi bir biçimde yaratma gücüne sahiptir. Ve kendini nasıl yaratıyorsa, **öyledir**. Ancak bunu, hatırla, Sonsuz Çeşitlilik gibi şartıcı bir özelliğe sahip olan Sonsuz Elastik Top'un sınırları içinde yapar. Bunun ne anlama geldiğini hatırlıyor musun?

Z: Evet. Bu, yaratılan her şeyin her zaman var olduğu ve hepsinin aynı anda var olduğu anlamına gelir. Hepsi **şu anda var**.

8: Güzel. Evet.

Z: Hile yaptım, ne olduğuna bakmak için geri gittim (gülüyor). Sanırım ben bir Unutuş çocuğuyum...

8: (gülümser)

O halde, Sonsuz Çeşitlilik fikrini hikâyeye uygularsak ne fark ederiz? Unutuş'un bir dizi farklı varlık yarattığını, ancak Sonsuz Çeşitlilik nedeniyle tüm bu varlıkların Şimdi'de bir arada var olduğunu anlıyoruz. Bu da birlikte oynayabilecekleri, birlikte çalışabilecekleri ve birlikte yaratabilecekleri anlamına gelir. Ve yaratıyorlar da!

Bu varlıklar birlikte, varoluşlarını anlamlandırmaya çalışmaya başlarlar. Ve böylece kendi özlerinden ve enerjilerinden içinde oynayacakları bir gerçeklik yaratırlar. Yarattıkları gerçekliklerde kendileri hakkındaki düşüncelerini oynayarak, kopukluk ve ayrılık hislerini çözmeye çalışırlar. Tekrar tekrar denerler. Bir gerçeklik her yaratıldığında, bir şeyler öğrenilir ve anlaşılır ve gerçeklik çökertilerek onlara geri döner. Ve sonra bunu tekrar tekrar yaparlar. Her yeni gerçeklik bir öncekinden daha karmaşık ve şaşırtıcıdır. Her seferinde kendilerinin daha fazla varyasyonu ve kombinasyonu tarafından doldurulur. Ve her seferinde, faydasını tükettiğinde, yeniden başlamadan önce sarılır, daraltılır ve onlara iade edilir.

Ve şimdi onları hikâyemizde buluyoruz: Olağanüstü yaratıcı yeteneklere sahip çeşitli varlıklardan oluşan devasa bir grup. Ve aralarında uzay, zaman ve boyutlar gibi oldukça karmaşık ve şaşırtıcı bilinç yapıları yarattılar, böylece yaratımlarını gerçekten birbirinden ayırabilir ve yaratımlarının kendi varlıklarının farklı bölümleri üzerindeki çeşitli tüm nedenlerini ve etkilerini ayrı ayrı deneyimleyebilirler. Ve her bir boyut içinde, o boyuta uygun olan pek çok farklı gerçeklik yaratmışlardır. Örneğin üçüncü boyutta, Benliklerinin bazı parçaları tarafından "evren" olarak adlandırılacak olan şeyi yarattılar. Her biri milyarlarca güneş sistemine sahip trilyonlarca galaksi içerir. Her bir güneş sistemi değişken sayıda gezegene sahiptir. Ve her gezegen birçok yaşam formuyla doludur. Biliminiz henüz bunu kabul etmiyor ve siz de bunu görece kadar geniş bir perspektife sahip değilsiniz, ancak bu doğru: Herhangi bir yerde, zamanın bir noktasında birçok yaşam formunu barındırmayan tek bir gezegen bile yok. "Evren" denen bu yapının kendisi, sonsuz çeşitlilikte ve karmaşıklıkta yaşamla dolu canlı bir varlıktır. Unutuş'un çocukları tarafından yaratılmış en parlak mücevherlerden biridir. Ancak, ne kadar güzel olursa olsun, yaratılışının neredeyse tamamı için o sadece bir deneydi. Evreni yaratma ve doldurma oyunlarını oynarken bu varlıklara kendileri hakkında büyük bir içgörü kazandırmış olsa da, onlara en çok özlemini duydukları şeyi getirmedi: bağlantı, gerçek aidiyet, mutluluk verici birlik, tamamlanma... Eve dönüş.

Bu üzücü ve kafa karıştırıcı bir ironidir; iyileşme ve bütünlük özlemi duyuyorlardı. Ve bunu bulmak için ne kadar çok çalışırlarsa, kendilerini o kadar çok parçaladılar ve ayrılık yarattılar. Kendilerini anlamaya çalıştıkça, kendilerini daha çok çeşitlendirdiler, ayırdılar ve parçaladılar ve kendi gerçek doğalarına daha da az ulaştılar.

Z: Oh 8, bu çok üzücü! Bizim için hiç umut yok mu?

8: Orada bir dakika bekle. Sana bir hikâye anlatıyorum. İtiş, Kalış ve Sonsuz Elastik Top hakkında bir hikâye. Bunun **seninle** ilgili olduğunu söylemedim!

Z: Yani bu sadece bir hikâye mi?

8: Tabii ki sadece bir hikâye! Bunun bir hikâyeden başka bir şey olduğunu nasıl düşünebilirsin? Hatta adı İtiş, Kalış ve Sonsuz Elastik Top **hikâyesi**. Kafan nasıl karıştı?

Z: Gerçek gibi gelmeye başladı.

8: Ah! **Sana** öyle geldi değil mi?

Tüm hayatınızın bir hikâyeden ibaret olduğunu unutmayın. Bir kurgu. Kendinize kendinizle ilgili bir şeyler göstermek için oynadığınız tamamen uydurma bir oyun. Bu gerçek değil.

Ama hikâye çok güçlü bir şeydir. Hikâyelerden kendimiz hakkında çok şey öğrenebiliriz. Ve eğer size hayal gücünüzü gerçekten etkileyen bir hikâye anlatırsam, bu sizin kendi hikâyenizi farklı bir şekilde anlatmaya başlamanıza neden olabilir.

Açıkçası, İtiş ve Kalış hakkındaki hikâyem senin için bunu yapmaya başladı. Bu hikâyede kendini görmeye başladın. Ama sonra çok normal bir hata yaptın: Bunun olduğundan başka bir şey olmasını talep etmeye başladın. Bunun **doğru** olmasını talep etmeye başladın. Ama bu **doğru** olamaz. Çünkü yalnızca tek bir gerçek vardır.

Z: "BİR olan"

8: Bu doğru! Geri kalan her şey sadece hikâye. Ne eksik ne fazla.

Ve eğer Sonsuz Elastik Top'u düşünmek için bir dakikanı ayırırsan, onun özelliklerinden birinin Sonsuz Çeşitlilik olduğunu hatırlayacaksın. Bu, yaratılabilecek her şeyin yaratılmış olduğu anlamına gelir. Ve bunların hepsi ebedi şimdide bir arada var olur. Bu, aklınıza gelebilecek herhangi bir hikâyenin belirli bir bakış açısından doğru görünebileceği anlamına gelir. Ama aynı zamanda, başka bir perspektiften bakıldığında, doğru olmayabileceği anlamına da gelir. Ya da kısmen doğru olabileceği, ya da balık kroket olabileceği.

Z: Balık kroket mi (gülüyor)? Tamam anladım; her şeyin mümkün olduğunu ve kendimi bir hikâyeyi doğru ya da yanlış ya da... zihnimde tanımlayabileceğim başka herhangi bir şeye ihtiyaç duymakla sınırlamamam gerektiğini söylüyorsun.

8: Doğru. Hikâyeler oldukları şeydir, hikâyedirler. Bir hikâyenin sizin için değerli olup olmadığına veya sizinle ilgili olup olmadığına karar verebilirsiniz. Hangi hikâyeyi anlatmak istediğinize karar verebilirsiniz ve sonra onu nasıl anlatacağınıza karar verebilirsiniz. Hikâyenizin daha büyük bir hikâyenin içinde geçmesini isteyip istemediğinize karar verebilirsiniz ve özellikle de başka varlıklarla birlikte bir hikâye yaratıp yaratmayacağınıza karar verebilirsiniz. Hikâyenizle ilgili yapabileceğiniz pek çok şey vardır, hem hikâyeyi nasıl anlatacağınız hem de hikâyenin içeriği konusunda. Ancak herhangi bir hikâyeye asla yapamayacağınız bir şey vardır: Mutlak olarak onu **gerçek** yapamazsınız. Başka bir perspektiften bakıldığında yanlış olmayan gerçek bir hikâye yaratamazsınız.

Dolayısıyla, bu doğru ve yanlış kavramlarıyla boğuşmak enerjini harcamak için pek de verimli bir yol değildir. "*BİR Olan*"dan başka hiçbir şey mutlak olarak doğru değildir. Geri kalan her şey geçici, yerel dengesizliklerden ibarettir. Ve Sonsuz Çeşitlilik bize yaratılabilecek her şeyin bir arada var olduğunu ve eşit derecede doğru olduğunu söyler. Her şey vardır ve hiçbir şey yoktur. Bu Sonsuz Elastik Top'un doğasıdır.

Z: Ama 8, Sonsuz Elastik Top'u bana bir şey kanıtlamak için kullandın ve aynı zamanda Sonsuz Elastik Top'un sadece bir hikâye olduğunu söyledin! Ve bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ve şimdi bunun önemli olup olmadığını bile bilmiyorum. Agh! Hayal kırıklığına uğradım ve kafam karıştı! Şu anda kendimi **daha** da unutulmuş bir çocuk gibi hissediyorum. Bunu asla çözemeyecekmişim gibi hissediyorum.

8: Öyle mi? Peki o zaman, sana Unutuş'un çocukları hakkında daha fazla bilgi vermeme ne dersin? Aslında, sana Ev'e giden yolu bulmak için kullanabilecekleri büyük kurtarıcı lütuftan bahsetmeme ne dersin?

Z: Ev'e mi?

8: HatırlayıŖ'a, hatırla.

Z: Evet. Hatırlıyorum (gölüyor). Yani UnutuŖ'un çocukları için umut olduğunu mu söylüyorsun? Her Ŗeye rağmen evlerine dönebileceklerini mi?

8: Evet. Her zaman büyük bir kurtarıcı lütuf vardır. Ama bunu size anlatmadan önce, UnutuŖ'un çocuklarının **neden** giderek daha derin bir unutuŖun içine düŖtüklerini ve ne kadar uğraŖırlarsa uğraŖsınlar asla hatırlayamadıklarını anlatmam gerekiyor.

Bunun kimlikle ilgisi vardır; kendinizi kim olarak ilan ettiğinizle. Görüyorsunuz, BİR'in tüm parçaları BİR'in niteliklerine sahiptir. Yaratıcıdır ve kendi kendilerini yaratırlar. Bu, kendinizi arzu ettiğiniz gibi yaratabileceğiniz anlamına gelir. Bunu Ŗu Ŗekilde ifade edebilirim:

"Sen, olduğunu söylediğin kiŖisin."

Peki kendinizi **iŖleviniz olarak** ilan ederseniz ne olur? O zaman kendinizi **yaptığınız Ŗey olarak** ilan etmiŖ olursunuz. Ve bu, dünyadaki neredeyse herkesin yaptığı bir Ŗeydir, kendilerini yaptıkları Ŗey olarak ilan ederler. Bir sosyal etkinliğe gidin ve yeni biriyle tanışın; neredeyse her zaman sohbeti size ne iŖ yaptığınızı sorarak açacaklardır. İŖiniz nedir, iŖleviniz nedir? Ne iŖ yaptığınızı bilirlerse, kim olduğunuzu da bileceklerine dair örtük bir inanç vardır. Ancak sorun Ŗu, bu fikir o kadar yaygındır ki, siz de buna katılmaya ve inanmaya başlırsınız. *"Ben yaptığım Ŗeyim"* demeye başlırsınız ve sonra da siz öyle dediğiniz için **öyle olur!** O zaman siz yaptığınız Ŗey **olursunuz**.

Ŗimdi size bir kelime tanıtmak istiyorum. Bu kelimeyi çok iyi biliyorsunuz. Ama aynı zamanda o kadar yanlış anladığınız bir kelime ki, aslında onunla yeniden tanışabilmeniz ve bu kelimenin gerçekten ne anlama geldiğini keŖfedebilmeniz için resmi bir tanıtime ihtiyacınız var. Onu doğru anlamalı ve doğru kullanmalısınız. Çünkü çok faydalı bir kavram için çok faydalı bir kelimedir.

Kelime **ego**.

Ego, benliğin "yapan" kısmıdır. Çabalayan, baŖaran, ayağa kalkan, dıŖarı çıkan ve devam eden kısımdır. Küçük hikâyemizde ego, İtiŖ ile örneklendirilmiŖtir. Benliğin *"Gidip Ŗunu ya da bunu yapacağım"* diyen ve sonra da *bunu yapan* kısmıdır. Ego *"Ben yaparım"* der.

Ŗimdi sana soruyorum, bu kulağa kötü bir Ŗey gibi mi geliyor?

Z: Hayır. Kesinlikle öyle gelmiyor. Bu tanıma göre, ego her Ŗey için gereklidir. Yani ego olmadan sabah yataktan kalkamazdım. Ego olmasaydı kesinlikle burada oturup bu klavyede yazıyor olmazdım.

8: Haklısın. Ego olmadan hiçbir Ŗey **yapamazsınız**. Bir anne çocuğuna sarılamazdı. AŖıklar birbirlerinin gözlerinin içine bakamazdı. Bedeniniz için besleyici yiyecekler yapamazdınız. Yapmayı iyi ve sevgi dolu bir Ŗey olarak gördüğünüz hiçbir Ŗey yapılmazdı. Hiçbir Ŗey yapılmazdı.

Bunu daha da ileri götüreceğim: Ego olmasaydı, evreniniz asla var olmazdı. Bu evreni yaratmak için bir araya gelen yaratıcı varlıklar, bunu kararlar ve seçimler yaparak ve ardından bunları hayata geçirerek yaptılar. BİR'in kendini keŖfetmeye yönelik ilk, en temel kararı, yaratma dürtüsü, egodur. İtiŖ egodur.

Z: Ama savaŖ, yıkım, öldürme ve diğer tüm Ŗeyler de öyle.

8: Evet, gerçekten de öyle! Tüm faaliyetler ego tarafından üstlenilir. Bunun iyi bir faaliyet mi yoksa kötü bir faaliyet mi olduğu sadece sizin yargınızdır. Ego sadece bir araçtır. Sizin **yapan** parçanızdır. **Yükseliş Kayıtları**'nda yapmak ve olmak hakkında çok konuştuk. Bilincinizin **yapmakla** ilgili olan kısmı egonuzdur.

Bunda doğası gereği yanlış ya da kötü bir şey olduğunu düşünemezsiniz, değil mi?

Z: Hayır. Söylediklerinden egonun ne iyi ne de kötü olduğunu görebiliyorum. Bir hastane ya da bomba yapmak için kullanabileceğiniz bir alet gibi. Yemek, kesmek ya da öldürmek için kullanılabilen bir bıçak gibi. O sadece bir araç. Anlıyorum.

Peki o zaman neden özellikle ruhani çevrelerde egonun kötü olduğu fikri var? Sıklıkla egonun düşman olduğunun söylendiğini duyarız, kişinin ruhsal olarak gelişebilmesi için egonun yenilmesi, üstesinden gelinmesi ve hatta yok edilmesi gerektiğini. Hatta çok saygı duyduğum bazı kişilerin egonun "*Tanrı'yı Dışlamak*" anlamına geldiğini söylediğini bile duydum.

Bunların hepsi saçmalık mı?

8: Bu bir yanlış anlama. Ve oldukça anlaşılabilir bir yanlış anlama.

Z: Anlaşılabilir bir yanlış anlama mı? (gülüyor)

8: (gülümser) Dil bazen eğlenceli olabiliyor, değil mi?

Ancak sana bunun neden bir yanlış anlama olduğunu ve bunun neden anlaşılabilir olduğunu anlatmama izin ver.

Öncelikle, söylediğim gibi, ego ile ilgili hiçbir yanlış yoktur.

Ancak kendinizi egonuzla özdeşleştirirseniz, o zaman kesinlikle birlikten uzaklaşırsınız. Ayrılığa doğru ilerlersiniz.

Z: Ah! Ve de bu kötü bir şey yani...

8: O kadar hızlı gitme, Sparky²²! Bunun "kötü" bir şey olduğunu söylemedim. Eğer İtiş'in yaptığı gibi ayrılığa doğru ilerlemek **istiyorsanız**, o zaman bu iyi bir şeydir. Ama eğer birliğe doğru ilerlemek istiyorsanız, o zaman bu uygunsuz bir şeydir. Eğer eve gitmek istiyorsanız, yürürken yüzünüzü eve dönmelisiniz. Ego ile özdeşleşmek evden uzaklaşmaktır. Çünkü siz aslında **yaptığınız şey değildir. Yaptığınız şey sadece yanılsamalarla oynadığınız geçici bir oyundur. Oynadığınız bir roldür. Bu rol ile formunuzu yaratırsınız. Fakat formunuz sizin ifadenizdir. Sizin ne olduğunuz değildir. Bir heykel yapsaydınız, birdenbire o heykel olduğunuzu düşünmezsiniz!**

Ve tıpkı bir heykeltıraş gibi, yaptıklarınızla formunuzu yaratıyorsunuz. Burada "biçim"den **hem** daha geniş anlamda **hem de** normal anlamda söz ediyorum, ruhsal biçiminiz ve fiziksel biçiminiz işleviniz tarafından yaratılır. Ancak bu işlev basitçe bir süreliğine yapmayı seçtiğiniz bir şeydir. Bunun sizin amacınız olduğunu söyleyebilirsiniz. Var olma **nedeninizin** bu olduğunu söyleyebilirsiniz. Ve siz böyle olduğunu söylediğiniz sürece de böyledir. Ama inanın bana, eğer bu şeyi yapmayı bırakırsanız, varlığınız sona ermez! Yani gerçekten var olma **sebebiniz** bu değil. Bu olsa olsa sizin için uygun olan ve yerine getirmekten keyif aldığınız bir işlevdir. Ve bunda hiç de yanlış bir şey yok! Ancak amacınızın sizin tarafınızdan seçildiğini anlamamız gerekir. Ve zamanı geldiğinde bunu değiştirecek ve yeni bir amaç seçeceksiniz.

²² "Spark" kelimesi Türkçede "kıvılcım" anlamına gelmektedir. "Sparky", hızlı ateş aldığını eğlenceli bir şekilde vurgulamak için 8'in Zingdad'a anlık olarak taktığı bir isimdir.

Lütfen beni anlayın; siz amacınız tarafından tanımlanmıyorsunuz. Amacınız sizin tarafınızdan tanımlanır. Siz yaptığınız şey değilsiniz.

Ve bunu anlamanız önemlidir çünkü kendinizi yaptığınız şeyle tanımlarsanız, o zaman ayrılığa doğru ilerlersiniz.

Kendinizi yarattıklarınız olarak ilan ettiğinizde, kendinizi kökten sınırlamış olursunuz. Yarattıklarınızın toplamı sonsuzluğun geri kalanıyla kıyaslandığında çok küçük bir şeydir. Dolayısıyla kendinizi çok küçük, sonlu, sınırlı, ölümlü ve diğer herkesten çok ayrı görmeyi seçersiniz. Bu durumda, bir nebze güvende hissetmenizin tek yolu yarattıklarınızı şiddetle savunmak ve yarattıklarınızın kapsamını agresif bir şekilde arttırmaya çalışmak olur. İşte bu yüzden derin ego-merkezli varlıklar yaratımlarını her zaman **çok ciddiye** alırlar. Eğer yarattıklarınız sizseniz, o zaman yarattıklarınız birdenbire **çok önemli** hale gelir. Öyle değil mi? Hiç egolarıyla çok derin bir şekilde ilgilenen insanların oturup yaratımlarını tartıştıklarını gördünüz mü? Onlar her zaman Çok Önemli İnsanlardır ve her zaman Çok Önemli İşlerle meşguldürler. Bir sürü çatık kaş ve ciddiyet gerekir. İster bir şirketin yönetim kurulu, ister bir ülkenin parlamento üyeleri ya da Birleşmiş Milletler delegeleri olsun, fark etmez; ego insanları bir araya geldiğinde, bu ciddi bir iştir. Sevgi, kahkaha ve nezaket asla gündemde değildir.

Ve bu hiç de şaşırtıcı değildir. Eğer "*Ben bu **yapma** haliyim*" diyorsanız, o zaman kendinizi tüm varlığınızla o şeyi yapmaya adarsınız. Değerinizi o şeyi ne kadar iyi yaptığınızla ölçersiniz. Bunu iyi yaptığınız için onaylanma arayışına girersiniz. İyi yaptığınız her şey için büyük bir övgü beklersiniz. Bu dünyada bu genellikle çok para anlamına gelir. Ancak, akran onayı ya da süslü bir iş unvanı veya köşe ofis ya da her neyse, beklentisine gireceğiniz başka ego okşamaları da vardır. Eğer yaptığınız şey sizseniz, o zaman bu tür ödülleri arzularsınız. Ve tabii ki bunun tersi de bir hata yapacağınız ve yaptıklarınızın kusurlu görüleceği korkusunun gölgesinde yaşamanızdır. Çünkü bu **sizin** için kusurlu olduğunuz anlamına gelecektir. Yani bir yandan ego vuruşları, diğer yandan umutsuzca gizlenmiş, kabul edilmemiş bir panikle dengelenen bu varlıklar böyle ilerler. Bir makine parçasına kırılma tehlikesi yaratacak şekilde aşırı yük bindiğinde, parçanın gerildiğini söyleriz. Gerilen malzemeler eninde sonunda bozulur. Ego merkezli bir varlığın hayatını yaşadığınızda, sürekli bir stres durumunda yaşarsınız. Hatta bu durum toplumunuzda yaygın olarak kabul edilir. İş stresi. Yönetici stresi. Bu, kelimenin tam anlamıyla, sizi ivmelenmiş bir hızla yaşlandırır, bedeninize ve ruhunuza zarar verir. Hepsi yanlış tanımlamadan kaynaklanıyor.

Ancak en kötüsü bu değildir. Birisi herhangi bir şekilde ego-merkezli varlığın yaptıklarını tehdit ettiğinde, doğal olarak bunu çok kişisel alırlar. Çünkü yaptıklarının oldukları şey **olduğuna** inanırlar. Dolayısıyla bu onlar için kişiseldir. Ve yaptıkları şeyi hayatları pahasına savunmaya istekli olacaklardır çünkü sonuçta bu onların kim olduğudur. Bu onların hayatıdır.

İşte **bu noktada** pek çok toplumsal işlev bozukluğu ortaya çıkmaktadır.

Örneğin savaş, ego özdeşleşmesinin bir işlevidir. Politikacılar kendilerini işlevleriyle özdeşleştirirler ve bir başkası bu işlevi tehdit ettiğinde, bu işlevi savunmak için kendi halklarından istedikleri sayıda insanı katliama gönderirler.

Bunların hepsi bir tür delilik.

Ama görüyorsunuz, hepiniz İtiş'in çocuklarısınız. Bu nedenle gittikçe daha fazla yaparak kendinizi anlamaya çalışmanız anlaşılabilir ve doğaldır. Y yaparak yaşamın büyük sorularına yanıt bulacağınızı sanıyorsunuz. Bilimin, felsefenin ya da dinin sizi eve geri getirebileceğini

düşünüyorsunuz. Ama getirmeyecekler. Çünkü tüm bu şeyler yapmaktır. Onlar ego işlevleridir. Zihninizi kullanarak asla birliği bilemezsiniz. Tanrı'yı asla düşüncelerle kavrayamazsınız. Ego merkezinde asla sevgi hissedemezsiniz. Bu imkânsızdır.

Ancak bu düşünce, zihin ve ego araçlarının yararlı olmadığı anlamına gelmez! **Yükseliş Kayıtları**'nın tamamının fikirler, düşünceler ve felsefeler olduğunu fark edeceksiniz. Hepsi ego ile ilgili şeylerdi. Ve bu yanlış değildir! Başka ego sorunlarını çözmek için ego malzemelerini kullandık. Yani, eğer yükselmeye çalışıyorsanız, o zaman bu ego-malzemesinin faydalı bir uygulamasıdır. Ancak ego malzemelerini kullanarak gidebileceğimiz yere kadar gittik. Daha ileriye gidebilmek için, minicik de olsa egosuz bir adım atman gerekiyordu. Sessizlik günün işte bununla ilgiliydi. O gün, ilk kez, isteyerek ve bilerek egonu bir anlığına tamamen devre dışı bıraktın ve o anda kalbini dinledin. Bir an için, yapmayı bıraktın ve kendini bir oluş halinde buldun. Ve bu her şeyi değiştirdi.

Görüyorsunuz, siz egonuz değilsiniz. Sizler aslında birliğin bölünmez birer parçasısınız. Siz saf bilinçsiniz. Ve kendinizi birliğin geri kalanından ayrı olarak deneyimlediğiniz sürece, Sevgi ile birliğe geri çekileceksiniz. Aslında, ne kadar ayrı olursanız, Sevgi, birliğe dönmeniz için sizi o kadar çok çekecektir ve ayrı kalmak için o kadar çok çalışmanız gerekecektir. Sevgi Sonsuz Elastik Top'taki elastikiyettir. Görüyorsunuz, sizin gerçek doğanız Birlik ile BİR olmaktır. Dolayısıyla, siz ne kadar iterseniz, denge de o kadar kendini göstermeye çalışır. Böylece daha da güçlü bir şekilde geri çekilirsiniz.

İtmeye devam edebilmeniz için bu çekime karşı koymanın birkaç yolu vardır. Kendinizi formunuzla özdeşleştirmek bunu başarmanın harika bir yoludur. Bu özdeşleşmeyi serbest bırakmak itişinizin yavaşlamasına ve hatta durmasına neden olacaktır. Eve dönmeyi arzu ediyorsanız, basitçe kendinizi gerçekte **olduğunuz** şeyle özdeşleştirin.

Peki bunu nasıl yapabilirsiniz? Gerçekte ne **olduğunuzu** nasıl öğrenirsiniz?

Varlığınızın tam merkezine gidin. Kalbinize gidin. Kalbinizin derinliklerinde birliğe açılan bir kapı vardır. Aslında, birliğin tamamını içinizde barındırırsınız. Sizin dışınızda herhangi bir şey olduğu sadece bir yanılsamadır. Dışınızda deneyimlediğiniz her şey kendi ruhunuzun bir yansımasıdır, deneyimlediğiniz şey kendi bilincinizin merceğinden parlayan BİR'in ışığıdır. Tüm deneyiminizi kelimenin tam anlamıyla siz yaratırsınız. Onu içinizden yansıtırınız. Dolayısıyla, kalbinize giderseniz, gerçekte kim **olduğunuzu** bulabilirsiniz. Ve olduğunuz şey... birliktir!

Yarattığınız tüm formlar sadece sizin yaratımlarınızdır ve elbette siz onların yaratıcısıdır. Ve yaratıcı olarak, yarattığınız formlarla sınırlı değilsiniz, çünkü arzu ederseniz sonsuz sayıda başka, farklı formlar yaratabilirsiniz. Ve içinize baktığınızda, yaratılmış olan her bir diğer formun da tam kalbinizin içinde olduğunu görebilirsiniz; tüm bilgelik, bilgi ve öğrenme sizindir. Tüm yetenekler sizin yeteneğinizdir. Sınırsız hale gelirsiniz. Kendi Tanrı benzeri doğanızı keşfedersiniz. Bilmeniz gereken her şeyi bilirsiniz ve yapmanız gereken her şeyi yapabilirsiniz.

Ve **bu**, Unutuş'un tüm çocukları için her zaman mevcut olan tek büyük kurtarıcı lütuftur. Ne zaman kendilerini egolarıyla özdeşleştirmeyi bırakıp kalplerine yönelmeye karar verirlerse, o zaman kurtarıcı lütfu keşfederler. Kendi içlerindeki Hatırlayış'ı keşfederler.

Z: Sonra? Sonra ne yaparlar?

8: Sonra ne yapardın? Bu bilgini alıp aceleyle evine mi giderdin, yoksa bu bilgiyi hediye etmek isteyeceğin başkaları da olur muydu?

Z: İkincisi. Bulduğum şeyi hediye etmek isterdim.

8: Evet. Elbette öyle yapardın. Çünkü Sevgi böyle yapardı. Böylece eve bir adım daha yaklaşırsınız ama eve kadar acele etmezsiniz. Ve bu konumdan, bir adım daha yaklaşarak, elinizden geldiğince yardım edersiniz. Hatırlatabileceklerinize hatırlatırsınız. Ve sonra, yapabileceğinizi düşündüğünüz şeyi yaptığınızda, eve bir adım daha yaklaşırsınız. Ve orada daha fazla Tanrısal güç keşfedersiniz. Yapabileceğiniz **daha çok şey** olduğunu fark edersiniz. Ve böylece daha fazlasını yaparsınız. Çünkü Sevgi böyle yapardı. Ve böylece adım adım ilerler, hatırlar, sever, iyileştirir, yardım eder ve hatırlatırsınız... eve kadar. Ve sonunda, evden sadece küçük bir adım uzakta olduğunuzda, tam kapının eşliğinde durduğunuzda, Kalış'ın bekleyen kollarına koşmadan önce, eve kendi başınıza varmadığınızı fark edeceksiniz. İtiş'in tamamı olduğunuzu fark edeceksiniz, çünkü İtiş'in geri kalanını bir araya getirmiş olacaksınız. İtiş'in tamamı Kalış'ın tamamının olduğu evine varacak. Ve Sevgi'nin vecde gelmiş patlaması gerçekten de harikulade olacak!

Z: Mutlu sonlara **bayılırım!**

8: Tüm sonlar mutludur. Eğer mutlu değilseniz, o zaman bu bir son değildir. Bu sadece ortada bir yerde yanlış anlaşılmiş bir duraklamadır.

Z: Yani İtiş, Kalış ve Sonsuz Elastik Top'un hikâyesi bu mu?

8: Öyle. Beğendin mi?

Z: Çok beğendim. Ve gerçekten de keşfetmem gereken şeyin kendi kurtarıcı lütfumu nasıl bulacağım olduğunu fark etmemi sağladı. Kendi içimdeki Hatırlayış'ı bulmak istiyorum. Tamamen kalbime yönelmek ve gerçekte olduğum her şeyle bir olmak istiyorum.

Evet, bulduklarımı hediye etmek istiyorum ama bu yolda olmak ve Eve, Kalış'a, Birliğe giden tüm yolculuk boyunca bu yolda kalmak istiyorum.

8: Çok iyi, sevgili dostum. Çünkü ben de kendim için bunu diliyorum.

Eminim ki sen bu **yoldasın**. Ve bu yolda kalman için elimden geldiğince sana yardımcı olmak benim için bir zevk ve ayrıcalık olacaktır.

Gerçekten de yolculuğun, sevme kapasiteni genişletmenle ilerliyor. Aynen sessizlik gününde aldığın şeyi çok güzel bir şekilde tanımladığın gibi "Büyük S ile Sevmek".

Şimdi yapmak istediğim şey, nasıl sevgi **olunacağını** öğrenmeye başlaman amacıyla seni sevgi hakkında bir sohbete çağırmak.

Sevginin gerçekte ne olduğu hakkında konuşarak başlayacağız. Bunun mümkün olduğu ölçüde, sevgiyi anlamaya çalışacağız.

O zaman neden benim önerdiğim şeyi yapmaya çalışman gerektiğini anlama kısmına geçeceğiz. İnsanın neden sevgi olmayı öğrenmesi gerektiğini...

O zaman seni sevgi olmaktan alıkoyan blokajlarınla ilgilenmeye başlayabiliriz.

Ve bu tamamlandığında, senin için henüz doğmuş olan yepyeni bilinç düzeyinde yaşamaya hazır olacaksın.

Z: Tamam, mükemmel.

8: Onaylamana sevindim. O zaman başlayalım.

1. Sevgi Tam Olarak Nedir?

Size birliğin mükemmel bir denge halinde var olduğunu söyledim. BİR'in saf, sonsuz bilinç olduğunu ve bu nedenle hem her şey hem de hiçbir şey olduğunu. Siz Birliğin bölünmez bir parçasısınız ve çeşitli niteliklere sahip farklılaşmış bir varlık olarak varsınız çünkü çeşitli dengesizliklerden yaratıldınız. Bu dengesizlikler siz veya İçsel Benliğiniz kendiniz hakkında farklı fikirlere sahip oldukça ortaya çıkar. Birliğin belirli nitelikleriyle güçlü bir şekilde (Ben buyum ve ben şuyum) ve diğer niteliklerle çok zayıf bir şekilde (Ben bu diğer şeyler değilim) özdeşleşirsiniz. Dolayısıyla bir dengesizlik halindesiniz ve birliğin tüm nitelikleriyle eşit derecede özdeşleşene ve dolayısıyla hiçbirlikle özdeşleşmeye kadar da öyle kalacaksınız. Sevgi sizi dengeye geri çeken güçtür. Sizi birliğe geri döndüren şeydir. Sevgi parçalanmış olanı bütünleştirir. Sevgi yapbozun tüm parçalarını doğru yerlerine geri döndürür. Ayrılık yanılsamalarının ötesini görmenizi ve bir an için bile olsa bir başkasının gözlerindeki ilahi olanı görmenizi sağlayan şey Sevgidir. Sevgi, ayrı olanların bir araya getirilmesidir. Gerçek, saf, koşulsuz sevgi bilincinizde hareket ettiğinde, baktığınız her yerde gerçekten birliği **görürsünüz**. Ve birliğe ait olmayan hiçbir şey olmadığı için, her şeyin en gerçek doğasını görürsünüz. Tüm yanılsamaların ve tüm yalanların ötesini görürsünüz. Her şeyin ve herkesin sizin bir parçanız olduğunu görürsünüz, tıpkı sizin de Bütün'ün bir parçası olduğunuz gibi. Bu, kalbinizden her şeyin ilahi olduğunu ve ilahi olmayan hiçbir şeyin olmadığını bilmek anlamına gelir. Her şeyin mükemmel olduğunu bilmek. Hiçbir şey yanlış değildir. Herkesin sevginize layık olduğunu ve korkuya ya da diğer olumsuz duygulara gerek olmadığını bilmektir. **İşte** sevgi budur.

Ve eğer **bu** tür bir sevgiyi hissetmeye başlarsanız, o zaman sizin için her şey sihirli bir şekilde değişecektir. Daha önce kötü ya da kabul edilemez olduğunu düşündüğünüz her şeyi yeniden anlayacaksınız. Gözünüzü çevirdiğiniz her yerde ışık, sevgi ve ihtişam göreceksiniz. Ve kandırıldığınız için değil -tam tersine- tam olarak artık kandırılmadığınız için... Yanılsamaların sahte kanıtlarına inanmayı bıraktığınız için.

Işığın ve ihtişamın gerçek olduğunu bildiğiniz için, o da gerçek olacak ve böylece dünyanız değişecek. Gerçekliğinizi her zaman en küçüğünden en büyüğüne kadar her ayrıntısıyla yarattınız, ama artık bunu yaptığınızı **bileceksiniz**. Artık bilinçli yaratıma geçeceksiniz. Ve sevgiyle yaratacaksınız. Sevgi motivasyonunuz olacak ve sevgi yaratımın aracınız olacak.

Sevgi hakkında söyleyebileceğim çok şey var. Daha zorlayıcı ve etkili kelimeler bulmaya çalışabilirim. Ancak bunlar her zaman sevginin gerçekte ne olduğunun zarafeti ve ihtişamı karşısında yetersiz kalacaktır. Sevgi anlaşılabilir. Sevgi, onu anlamaya çalışan zihinden çok daha büyüktür. Sevgi yalnızca deneyimlenebilir. Ve bir kez gerçekten sınırsız, koşulsuz sevginin tadına az bile olsa vardığınızda, sonsuza dek değişmiş olacaksınız. Hayatınızın arayışı bu sevgi durumuna geri dönmek olacaktır. O anda sizin için, sevgi olan ilahi ile bir **olmaktan** daha önemli bir şey olamayacağını bileceksiniz.

Z: Bunun için çok teşekkür ederim 8. Tanımının doğru olduğunu biliyorum çünkü hayatımda gerçek, koşulsuz sevginin bana dokunduğunu bildiğim iki olay oldu. Birincisi, daha önce de anlattığım gibi, kalbimin açıldığı ve yaşam yolumun kökten değiştiği "dağ deneyimimdi". İkinci deneyim ise bu bölümün girişinde anlattığım, başıma gelenlerin gerçekliğini gerçekten hissetmeye başladığım "sessizlik günüm" idi.

Bu iki olayda da her biri çok farklı şekillerde, tüm yaşamın ilahi mükemmelliğinin farkındalığına yaklaştım. Her seferinde her şeyin birliğini biraz daha net bir şekilde algılamaya başladım. Ve bunların her ikisi de gerçekten harika, mutluluk verici deneyimlerdi ve dünyevi irademe rağmen kesinlikle zihnimden veya egomdan "icat edemezdim". Her ikisi de büyük lütuftu.

Dolayısıyla bu konuda söylediklerin bana çok mantıklı geliyor. Ve o sevgi durumuna geri dönmek ve nihayetinde hazır olduğumda orada kalıcı olarak ikamet etmek için derin bir arzu duyuyorum.

Sevginin her şeyi dengeye ve birliğe geri çeken şey olduğu hakkında diğer anlattıkların benim için yeni ve ilginç. Bunları bilmiyordum. Ama mantıklı geliyor. Teşekkür ederim.

8: Rica ederim. Birazdan bu deneyimler hakkında biraz daha konuşacağız. Şimdilik bir sonraki noktaya geçelim:

2. İnsan Neden Sevgi Olmayı Öğrenmelidir?

Bunu şu kadar açık ve öz bir şekilde ifade edebilirim: Eğer sınırsız ve koşulsuz sevmeyi gerçekten öğrenirseniz, o zaman cennetin krallığı sizin olacaktır.

Bu kadar basit.

Ama belki de bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz, bu yüzden belki de size daha açıklayıcı bir resim çizmeliyim.

Başlangıç olarak, birliğin bir parçası olduğunuzu ve karşılaştığınız herkesin ve gördüğünüz her şeyin de birliğin bir parçası olduğunu kesinlikle bileceksiniz. Başkalarını şu anda gördüğünüzden çok farklı bir şekilde göreceksiniz. Onların ışığını göreceksiniz. Bu, bir bakışta onların gerçekte kim olduklarını göreceğiniz anlamına gelir. Elbette, geçici olarak üzerlerine giydirdikleri mecazi anlamları ve illüzyonları da göreceksiniz, ama bu gözünüzü yanıltmayacak. Süslü bir kıyafet giyen sevgili bir arkadaş gibi, varlığı içinde yaşadığı beden ya da oynadığı oyundan ziyade gerçekte kim olduğu ile tanıyacaksınız. Onların gerçek yüzünü göreceksiniz. Ve onlar da sizi görecek! Dünyanızdaki varlıklar tarafından ifade edilen acının büyük bir kısmının aslında sadece **görülme**ye duyulan derin bir arzu olduğunu biliyorsunuz. Gerçekte kim olduklarının görülmesi. Tanınmak için. Anlaşılmaq için. Oldukları gibi sevmek için. Bu anlık ve otomatik olarak gerçekleşecek bir şeydir. Her biri diğerini **görece**k. Herkes anlaşılacak. Herkes sevilecek.

Ve böylece, elbette, artık yanlış anlaşılmalarda olmayacaktır. O zaman yalan söyleyemeyeceğiniz veya size yalan söylenemeyeceği doğrudur; yalan söylemek isteyeceğinizden de değil, çünkü bu kendi hedeflerinize ters etki yapacaktır. Oldukça basit bir şekilde, bu diğer varlığın gerçeğini göreceksiniz. Onların "sözleri" ya da size sunabilecekleri diğer metaforik ve yaratıcı temsiller, gerçekten de yalnızca ek girdiler olacaktır. Öncelikle, bu varlığı ve onun gerçek doğasını ve niyetini ışığından tanıyacaksınız.

Telepati sadece mümkün olmakla kalmayacak, aynı zamanda sizin için normal bir iletişim şekli haline gelecektir. Özünde aynı TEK büyük varlık olduğunuzu bilerseniz, o zaman birliğin farklı parçalarının Kendisiyle aynı düşünceyi paylaşabileceğini anlamakta güçlük çekmezsiniz. Eğer başka bir varlığı düşünürseniz, onu zihninize getirebilir ve ne düşündüğünüzü anında ona bildirebilirsiniz. Eğer dilerseniz, bu böyle olabilir: er türlü mesafe ve zaman ayrımının ötesinde düşüncelerin, hislerin, deneyimlerin ve fikirlerin anında zihinden zihne paylaşımı.

Ve elbette, düşünceleriniz için mahremiyet istiyorsanız, bu da sizin tercihinizdir.

Ve kendinizi sınırsız güce sahip bir yaratıcı varlık olarak tanımaya başlayacaksınız. Zaman, uzay, enerji ve madde, belirli türdeki oyunların işlemesi için yaratılmış illüzyonlardır. Birliğin bir parçası olduğunuzu bildiğinizde, bu illüzyonlar yalnızca siz istediğinizde çalışır. Böylece bu şeyler esnek hale gelir. Size (eğer isterseniz) zamanı, uzayı, enerjiyi ve maddeyi nasıl manipüle edeceğinizi öğretilir. Bunu yapmak çok zor değildir. Illüzyonu bir kez gördüğünüzde, bu oldukça kolay hale gelir. O zaman, zaman ve uzayın aynı şey olduğunu görürsünüz. Onlar sadece şeylerin yanılmalı bir şekilde birbirinden ayrılmasıdır. Enerji bu ayrılık tarafından yaratılır ve zaman ve mekân illüzyonuyla ayrılmış olan iki ya da daha fazla nokta arasında akar. Madde basitçe bilinç kalıplarının enerjinin akışında tutulmasının sonucudur. Şimdiye kadar, kendinizi illüzyonun **içinde** olduğunuza inandırdınız. Ortaya çıkan formlara baktınız ve yalnızca bu şeylerin gerçek olduğuna inanmakla kalmayıp, aslında kendinizin de bu formlar **olduğuna** inandınız. Fakat durum böyle değildir. Kalıplardan kaynaklanan bu formlar siz değilsiniz. Onlar sadece sizin geçici yaratımlarınızdır. Bunu göreceksiniz. Formunuzun yaratıcısının siz olduğunuzu göreceksiniz. Ve sonra yarattığınız formları kendi isteğinize göre nasıl değiştireceğinizi öğreneceksiniz. Yani, dünyanızı, bedeninizi ve etrafınızdaki her şeyi bilinçli olarak dilediğiniz gibi yaratabileceksiniz (ya da en azından birlikte yaratabileceksiniz).

Ve sonra anında ışınlanmayı öğreneceksiniz. Burada, bulunduğunuz yerde bir formu basitçe bırakabileceksiniz ve bedeniniz hiçlikte kaybolacak, sadece gezegenin başka bir yerindeki hiçlikten yeniden ortaya çıkacak. Ya da derseniz başka bir gezegende. Tek yapmanız gereken formunuzun kalıplarını orada enerji içinde tutmaktır ve o zaman orada olacaksınız. Ya da en azından kendinizi temsil etmek için kullandığınız form orada olacaktır. Işınlanma, evrendeki yüksek mertebeden birlik-bilincindeki varlıklar için tercih edilen bir ulaşım yöntemidir. Ne uzay ne de zaman sizin için bir engel teşkil etmeyecektir!

Ve elbette, bir daha asla ölme ihtiyacı hissetmeyeceksiniz. Bildiğiniz gibi ölüm, dışa doğru yolculuk yapan varlıklar için çok önemli ve değerli bir araçtır. Dışa doğru yol alan varlıkların kendi oyunları ve yanılmalıları içinde kaybolmaları ve yolculuklarının daha büyük olan amacını ve hedefini gözden kaçırmaları oldukça normaldir. Bu tür varlıklar yalnızca biraz kaybolup kafaları karışmakla kalmaz, aynı zamanda kendileri için büyük miktarda acı, korku ve kafa karışıklığı da yaratmaya başlarlar. Bu nedenle ölüm, bu varlıkların geçişlerini kesintiye uğratmalarına izin vermek için yaratılmıştır, böylece belli bir düzenlilikle amaçlanan yollarına geri dönebilirler. Ölüm, varlığın yolculuğunu durdurması, rehberlik ve yardım için daha yüksek bir bilince dönmesi için bir araç sağlar. Bu merhametli salıverme olmasaydı, dışa doğru yolculuk yapan varlıklar çok yorgun ve travmatize olurlardı. Ancak, saf, ışıldayan sevgi olma haline geçtiğinizde, böyle bir salıverme tamamen gereksiz hale gelir. Serbest bırakılmaya ihtiyaç duyacağınız hiçbir şey olmayacaktır. Dinlenmeye ve yardıma ihtiyaç duyduğunuzda, sadece ego varlığınızı sakinleştirebilir ve yükünüzü bırakabilirsiniz ve kendinizi anında en gerçek doğanız olan o mutlu, dengeli, uyumlu birlik halinde bulursunuz. Ve bu sizin için şu andaki bir gece uykusu kadar normal olacaktır.

Ve bunlar gerçek birlik bilincindeki bir yaşamın genel niteliklerinden bazılarıdır. Ve birlik bilincinde olmak sevgi olmakla aynı şeydir. Var Olan Her Şey için mükemmel, koşulsuz sevgi, Var Olan Her Şey ile bir olduğunuzu kabul etmekle **aynı şeydir**.

Ancak böylesi bir farkındalığa erişmek ve böylesi yüksek bir bilince sahip olmak da sınır değildir. Kendinizi az önce özetlediğim gibi bir yaşamla sınırlı bulmayacaksınız. Örneğin; birlik

bilincinde ikamet etmeyi seçebilir ve oradan, keşif misyonları veya hizmet maceraları için ayrılık ve düalitenin alt âlemlerine yolculuklar yapabilirsiniz. Ya da birliğin portalından geçebilir ve gidip tamamen başka realiteleri ziyaret edebilirsiniz. Sadece bu evrendeki diğ er yerleri ya da diğ er evrenleri kastetmiyorum, hayır, yaratılışın tamamen farklı çerçevelerini kastediyorum, bu evrendeki gibi işlemeyen yaratımları. Birliğin olduğu bir yerden hareket ettiğinizde, birliğin içinde olan başka herhangi bir âleme girebilirsiniz. Ve arzu ederseniz oraya gidebilir ve orada yaratabilirsiniz. Bunların hepsi sizin seçiminize açıktır.

Ve artık tek boyutlu bir bakış açısına ihtiyacınız olmadığını da çok çabuk fark edeceksiniz. Zamanın dışından alıőabileceğinizi fark edeceksiniz. Bu, bir gerçeklikte yaşamınızı sürdürme ve aynı zamanda binlerce başka gerçeklikte keşfetme ve yaratma isteyebileceğiniz anlamına gelir. Sizin kendinize koyduklarınız dışında, üzerinizde hiçbir sınırlama yoktur.

Bunlar, dünyasını tamamen sevgiyle yaratan ve birlik-bilincinde bir gerçeklikte yaşayan bir varlığın yaőamının genel özelliklerinden bazılarıdır. Kalbinizi sevgiye açar ve sonra da birliğe doğru yolculuğunuzda yolunuza devam ederseniz, kendiniz için bekleyebileceğiniz Şey de budur. Ancak bunlar yalnızca genel özelliklerdir ve dilediğiniz takdirde başka deneyimler seçmekte elbette  zg r olacaksınız.

Hayatınızın ayrıntılarına gelince -nerede yaşayacaksınız, nasıl yaşayacaksınız, ne yapacaksınız- bunlar elbette kendinizin yanıtlayacağı sorulardır. Size neye karar vereceğinizi söyleyemem. Ancak size Şunu söyleyebilirim ki, eğer isterseniz, gerçekten yüce bir yaşam sürebilirsiniz. Eğer kendinizi birlik bilincine sahip diğ er kişilerle çevrelemeye karar verirsiniz, o zaman her tarafta ruh bağlantısından başka bir Şey hissetmeyeceksiniz. Varoluőunuzun tüm günleri boyunca sevginin yumuşak kucağında tutulacaksınız. Karşılaştığınız herkese g veneceksiniz ve güveniniz haklı çıkacak. Her zaman en büyük armağanınızı vermeye çalışacaksınız ve verdiğiniz için sevinecek, saygı görecek ve  d llendirileceksiniz. Ve en büyük armağanınız ne olursa olsun, gerçekten de zamanınıza ve ilginize değecek bir Şey olacaktır. Ve armağanınızı açık yürekli bir cömertlikle vereceksiniz. Asla "*Ama bundan benim çıkarım ne olacak?*" diye sormanıza gerek kalmayacak çünkü etrafınızdaki herkes aynı Şekilde en büyük armağanını veriyor olacak. Ve sonsuz bir evrende, bir yerlerde tam da sizin istediğinizi ya da ihtiyaç duyduğunuzu düşündüğünüz Şeyi yaratmaktan büyük mutluluk duyan birileri mutlaka olacaktır. İhtiyacınızı onlara sunmak onlar için bir hediye olacaktır! Onların en büyük armağanına ihtiyaç duyuyor olmanız onları kutsayacaktır. Ve eğer birlik bilincine sahip başkalarının arasında yaşamayı seçerseniz, içinde yaşayacağınız yeni dünyanın yeni ekonomisi bu olacaktır: Vereceksiniz, vereceksiniz ve vereceksiniz. Ve birisi sizin hediyenizi aldığında, bu size neşe getirecektir. Ve eğer istediğiniz ya da ihtiyaç duyduğunuz bir Şey varsa, size sunulacağı için onu kabul etmeniz yeterli olacaktır. Ve sizin onu kabul etmeniz, verene neşe getirecektir. Sevgi, birlik bilincinin yeni dünyasının para birimi olacaktır, ancak her alıőveriőin sonucu ilgili herkes için neşe getirecektir.

Bunlar arasında sana biraz çekici gelen bir Şey var mı?

Z: (gülüyor) Şaka mı yapıyorsun? Kendimi evrenin Şeker dükkanının anahtarlarını almış bir ocuk gibi hissediyorum!

8: Evrenin Şeker d kk nı. (gülüyor) Evet ve daha fazlası!

Z: Ama itiraf etmeliyim ki Şu anda bulunduğum noktadan çok uzak görünüyor...

8: Bunu anlıyorum. Ama ben sana Eve dönüş yolundaki ilerleyişinde bir sonraki küçük adımı söylemeyi arzu etmedim. Ben sana varıő noktayı söyledim. Nihai sonucu. Ya da eğer seçersen,

nihai sonucun ne **olabileceğini**. Ve eğer bunu seçersen, kendini bu sonuca ulaştırma macerasına başladığında, yaşamın giderek daha fazla buna benzer hale gelir.

Bilincinizi genişletmek, sonsuz büyüklükte düşünmek ve Var Olan Her Şeyi hedeflemek varken neden küçük düşünüp düşük hedefler koyasınız ki?

Z: Sevdim bunu. Tamam, ben de varım. Nereden kayıt olacağım?

8: Eğer buna hazırsan... eğer yeni bir Altın Çağ'da Yeni İnsanlar tarafından doldurulan Yeni Dünya'ya hazırsan... yaratıcı varlıklar arasında bir yaratıcı varlık olmaya hazırsan... tanıştığın herkesin gözlerinde Tanrı'yı görmeye ve baktığın her manzarada Yaşamın gerçek güzelliğini görmeye hazırsan... o zaman gerçekten sevgi olmayı öğrenmeye hazırsın demektir.

Şimdi, elbette böyle sevmenin önünde bazı engeller var. Ben bu zorluklardan habersiz değilim. Bu realitede, şu an olduğun şekilde burada olmak için büyük bir çaba sarf ettin. BİR olduğunu unutmak için çok ama çok çalıştın. Ve ayrılığına oldukça bağlandın. Bu senin için bir bağımlılık haline geldi. Sana zarar verdiğinde ya da seni yok etmekle tehdit ediyor gibi görüldüğünde bile, yine de ona tutunuyorsun. Dolayısıyla, doğrudan eve dönüş yolunu önermek gerçekten uygulanabilir bir çözüm değil.

Z: Doğrudan eve dönüş yolu mu?

8: Evet. Ayrılığınızı büyük ölçüde çaba ve iradeyle yarattığınız doğru olduğu gibi, tüm çaba ve iradenin bırakıldığı basit bir yöntemle doğrudan birliğe dönebileceğiniz de aynı derecede doğrudur. Birliğe dönmek için yapmanız gereken tek şey her şeyi yapmayı bırakmaktır. Serbest bırakmak. Bırak. Tamamen hareketsiz ol. Meditasyondaki anlık yarı dinginliği ya da sessizlik günündeki biraz daha derin dinginliği kastetmiyorum. Bundan çok daha büyük bir hareketsizlikten bahsediyorum. Tüm faaliyetlerin tamamen durmasını kastediyorum. Tüm yaşam akışını serbest bırakmak, kendin ve dünyanın hakkında sahip olduğun tüm fikir ve inançları serbest bırakmak. **Her şeyi** salıvermek. Mükemmel dinginliğe doğru ilerledikçe, birliğe doğru ilerleyeceksin, ta ki bir kez daha birlikle birleşene kadar.

Ancak bu doğrudan yol, tercih edeceğin bir şey değil. Kendinle ilgili bir dizi fikre çok bağlısın ve her şeyi öylece bırakmak istemeyeceksin. Örneğin; ölmekten korkuyorsun. Bireyselliğini ve hatta kimliğini kaybetmekten korkuyorsun. Kurduğun hayatı kaybetmekten korkuyorsun. Eğer "çekip gidersen" sevdiğilerin için korkarsın.

Ve sonra her türlü olumlu bağlılığa da sahiptin, yaptığın işi seviyorsun. Keşfetmeye, genişletmeye ve vermeye başladığın bir armağanın var. Kendini ifade etme sürecinin ortasındasın ve bundan vazgeçmeye hazır hissetmiyorsun. Seni büyüleyen bir yolculukla meşgulsün. Ve etrafındakilere sevgi dolu bir bağlılık hissediyorsun. Üzerinde yaşadığın topraklara ve orada inşa ettiğin eve karşı bir bağ hissediyorsun. Doğrudan yolun senin için uygun olmayacağına dair bunun gibi pek çok neden var. Bunu anlıyorum ve bu doğru ve iyi bir şey. Doğrudan yoldan söz etmemin tek nedeni Yuvaya, birliğe dönmenin zor olmadığının farkına varmanı sağlamak. Zor olan geri dönmek **değildir**, zor olan ayrılık yanılmasıdır sürdürmektir. Eve dönmek kolaydır. Sonsuz Elastik Top'taki "elastikiyet" sevgidir. Ve sizi her zaman çeker. Eğer basitçe dışarı itmeyi bırakırsanız, o zaman denemeye gerek kalmadan eve, birliğe dönmüş olursunuz.

Ama her şeyi bırakıp gitmek istemezsin, değil mi? Bu yaşamını, içinde bulunduğun bu yolculuğu ve beraberinde getirdiği her şeyi öylece bırakmak istemezsin. İstiyor musun?

Z: Bazen öyle olduğunu düşünüyorum. Bazen bu yaşamı bırakıp eve geri dönmenin hayalini kuruyorum. Önce sana, gerçekte her neredeyse oraya, sonra ayrılıktan çıkıp... nereye bilmiyorum. Sadece eve, sanırım. Ama haklısın. Bunlar sadece fantezi. Henüz bırakmaya hazır değilim. Basitçe söylemek gerekirse, burada işim henüz bitmedi.

8: Ve ben de hazır değilim! Yani burada kalıyoruz. Ama iyi haber şu ki bu, birliği deneyimleyemeyeceğimiz anlamına gelmiyor! Sadece bunu yapmak için başka bir yol bulmamız gerektiği anlamına geliyor. Öylece bırakıp eve gitmeyiz, bunun yerine yaptığımız şey evi buraya getirmektir. Tabiri caizse, cennetin krallığını Dünya'ya getirmek için paylaşılan, birlikte yaratılan bir işe girişiyoruz. Kendimizi yükseltmekten ziyade tüm yaşamı yükselttiğimiz söylenebilir! Ancak bunu bu şekilde yapmak sağlam bir niyet, bağlılık ve biraz daha fazla çaba gerektirir. Bu, doğal olarak, eve giden daha yavaş bir yoldur, ancak yolculuktan keyif alacağına çok inanıyorum!

Bu yolda ilerlemek için, kendinle sınırsız Sevgi arasında yaratmakta olduğun tüm tıkanıklıkları ve engelleri salıvermeyi öğrenmen gerekecek. Sevginin sana engel olmadan akmasına izin vermen gerekecek. Sevgi **olman** gerekecek.

Z: Bu gerçekten öğrenebileceğim bir şey mi?

8: Oh evet! Hem de çok. Aslında bunu nasıl yapacağını öğrenmene gerek yok. Bu senin gerçek doğan. Tek yapman gereken gemiye aldığın tüm hayali programları salıvermek. Ve sonra bazı eski alışkanlıklarını aşmak için birkaç işarete ihtiyacın olabilir. Sonrası kendiliğinden gelecektir.

Ama bunu yapmaya istekli olduğuna göre, devam edelim...

3. Sevgi Olmayı Öğrenmek

Kalbini Sevgiye açmak için bilmen gereken her şeyi sana öğretmeye hazırım. Ancak -ve bunu ne kadar vurgulasam azdır- bunu kendin yapman gerekecek. Sevgi deneyimsel bir şeydir. Ona karşı sahip olduğun blokajları **sürekli olarak** salıvererek ve kendini **sürekli olarak** ona açarak yolunu bulacaksın. Niyetini belirlemeni ve sonra bu niyete sadık kalmanı; düşüncelerinin ve duygularının bilincinde olmanı ve kendine ve kalbine güvenmeni gerektirecektir. İnatçı programlamanın üstesinden gelmekte olduğun için yol ilk başta zor görünebilir, ancak ilerledikçe kolaylaşacaktır. Gerçekten açık yürekli bir sevgi durumuna geçmeye başladığında, yaşamın hiç şüphesiz daha neşeli, daha bereketli ve daha kolay hale gelecektir. Ve bu ödüllerin yaşamında ortaya çıkmaya başladığını gördükçe, kalbine güvenmek daha kolay olacaktır. Böylece yolun kolaylaşacak ve ilerlemen hızlanacaktır. Yani dört gözle bekleyeceğin çok şey var. Ve ben sana seçim yapmana yardımcı olmak için ihtiyacın olan bilgileri vereceğim. Ama seçmelisin. Ve kararlılıkla seçmeye devam etmelisin. Gerçekliğini kendin için yalnızca sen yaratabilirsin.

Şimdi bahsedeceğim yolun üç bölümü var; her birinin alt başlıkları var. Üç ana bölüm şunlardır:

3.1 Sevginin önündeki engelleri kaldırmak

3.2 Sevginin enerji döngüsü

3.3 Sevgi **olmak**

3.1 Sevginin Önündeki Engelleri Kaldırmak

Kalbinizin Sevgiye açılmasını engelliyor olabileceğiniz bir dizi yol vardır. Ben üç ana yolu ele alacağım. Bu üç sorunu çözdüğünüz takdirde, ruhunuzda gizlenmiş olabilecek diğerlerinin de neredeyse kesinlikle üstesinden gelebileceğinizi öne sürüyorum. Bu blokajları ortadan kaldırmak için kesin bir niyet ve tutarlılıkla hareket etmeniz yeterlidir; böylece blokajlar yıkılmaya başlayacaktır.

3.1.1 Yargı

Yargılama, kendinizi doğru hissetmek için başka bir varlığı, fikri veya şeyi yanlış yapma ihtiyacı duymanızdır. Ötekinin bu şekilde reddedilmesi ve dışlanması muhtemelen çoğu insanın kalbindeki en büyük engeldir. Çoğu kişi için bu o kadar normal ve alışılmış bir şeydir ki, muhtemelen bunu yaptıklarının farkında bile değildirler. O halde yapılması gereken ilk şey, başkaları hakkındaki kendi yargılarınızın bilincine varmaktır. Yani, düşüncelerinizi izleyin. Ardından, kalbinizi başkalarına açabilmek için yargılarınızı serbest bırakmak isteyeceksiniz.

Yargı, neyin ne olduğuna dair yanlış bir anlayıştan kaynaklanır. Kendinizi davranışlarınızla özdeşleştiriyorsunuz (ki öyle değilsiniz) ve sonra da etrafınızdaki diğer insanları davranışlarıyla özdeşleştiriyorsunuz (ki öyle değiller). Sonra da onları yaptıkları şeylerden dolayı *yanlış* buluyorsunuz ki kendi yaptıklarınız konusunda kendinizi doğru hissedebilirsiniz.

Bunu yeni ve daha faydalı bir şekilde anlamana yardımcı olmama izin ver.

Açıkçası, eğer sen kendi davranışların değilsen ve onlar da kendi davranışları değilse, o zaman tüm bunlar gereksizdir. Ama belki de bu henüz sana yardımcı olmayacaktır. Çünkü belki de kendini yarattıklarınla özdeşleştirmeyi bırakmaya tam olarak hazır değilsin. Öyleyse bir adım daha ileri gidelim.

Daha önce sana Sonsuz Elastik Top'un Sonsuz Çeşitlilik adı verilen özelliğinden bahsettiğimi hatırlıyor musun?

Z: Evet.

8: Bunun anlamı, olabilecek her şeyin olduğu. Şu anda öyle. Var olabilecek her harika sevgi dolu dünya var. Ve her acı veren kötülük ve işkence yeri de var. Tüm olasılıklar mevcuttur. Eğer var olmasalardı sonsuzluk sonsuz olmazdı. Var oldukları gerçeği tartışma konusu değildir. Kendine sorman gereken soru oldukça basittir: **Neyi deneyimlemek istiyorsun?** Ya da başka bir deyişle, kendin için ne yaratmak istiyorsun?

Ve sen bu soruyu sorarken, başkalarını da kendileri için deneyimlemek isteyebilecekleri ve ihtiyaç duyabilecekleri her şeyi deneyimlemeleri için serbest bırakmalısın. Çünkü bunu başkalarına vermeye istekli değilsen, tam olarak deneyimlemek istediğin dünyayı deneyimleme özgürlüğünü kendin için yaratamazsın. Başkalarına yaptığınızı kendinize de yaparsınız, hatırladın mı? O halde başkalarına da istediklerini yaratma hakkını ver. Kendin için istemediğin her şeyi tamamen ve sevgiyle salıver. Onu ya da bunu deneyimlemek isteyenleri her türlü yargılamayı bırak. Ve sonra ne istediğini seç ve ona doğru ilerle.

Bu çok önemli bir anlayış, bu yüzden sana bunu farklı bir şekilde tekrar anlatacağım:

Sana var olan her şeyin dengesizlikle yaratıldığını ve dengesizlik olmadan hiçbir şeyin var olamayacağını söylediğimi hatırlayacaksın. Bu, yaratılan her şeyin aynı zamanda onu dengelemek için hemen "karşıtını" da yarattığı anlamına gelir.

Z: Hatırlıyorum.

8: Şunu düşün: Bir başkasının tam tersini yaratmasını sağlamadan bir şey yaratamazsınız.

Bu mantıksal olarak, sizin seçmediğiniz diğer her şeyi seçen diğer her varlığa minnettar olmanız gerektiği anlamına gelir. Özellikle de sizin seçtiklerinizin tam tersi gibi görünen şeyleri seçenlere minnettar olmalısınız. Tüm bu varlıklar bir bakıma sizin olduğunuz gibi seçim yapmanızı mümkün kılmaktadır. Hepinizin birbirinizi dengelediğinizi, onlara olanak sağladığınızı, oldukları gibi olmalarını mümkün kıldığınızı söyleyebilirsiniz. Aslında siz, her yerde diğer tüm yaşam parçacıklarıyla dans halinde olan bir yaşam parçacığısınız. Her yerdeki diğer tüm varlıkların ruh eşisiniz. Hepiniz tüm yaşamla yakından bağlantılısınız.

Yargılamanın dar görüşlü aptallığını görüyor musun? Aynı zamanda kendi yaptığınız şeyi yapmayı da bırakmadan, başka bir varlıktan yaptığı şeyi yapmayı bırakmasını isteyemezsiniz. Ve bunun sonucunda şu da doğrudur; eğer kendinizi değiştirirseniz, tüm evreni değiştirmiş olursunuz. Arzuladığınız değişimin kendisi olman gerektiği yönündeki sözün gücünü görebiliyor musun? Gerçekten de kendinizi değiştirerek tüm dünyanızı ve tüm deneyiminizi **değiştirirsiniz**. Kendinize, kim olduğunuzun doğrudan bir yansıması olan bütün bir deneyim evreni getirirsiniz.

Gerçekten de **sizler** yaratıcı varlıklarsınız.

Her zaman öyleydiniz.

Cehaletiniz içinde amaçsız ve yönsüz bir şekilde yaratmaktasınız.

Yani yargılamak ters etki yaratır. Zamanınızı ve enerjinizi boşa harcarsınız. Ve en önemlisi, bu kalbinize büyük bir blokaj yerleştirir ve Sevgi ışığının sizin aracılığınızla akmasını engeller. Kendiniz için yeni bir Sevgi dünyası yaratmanıza engel olur.

Bunu serbest bırakın!

Sizin için doğru olmayan bir seçim yapan biriyle karşılaşırsanız, o zaman şükredin. Artık o seçimi yapmak zorunda **değilsiniz**. Onlara sevgi gönderin. Yolları ne kadar zorsa, o kadar çok sevgiye ihtiyaçları vardır. Onlara bol bol sevgi gönderin. Ve sonra seçimleriniz üzerine düşünün. Eğer seçimlerinizin sonucunu beğeniyorsanız, o zaman tüm bu diğerlerine özellikle minnettar olmanız gerekir. Onların katkısı olmasaydı, seçimleriniz sizin için mevcut olmazdı. Birliğin bilinç alanında "dengelenmiş" olmazlardı.

Cevap minnettarlıktır. Minnettar olun. Teşekkür gönderin. Sevgi gönderin.

Açıklamayı daha önce yapmıştım:

"Siz olduğunuzu söylediğiniz kişisiniz."

Bu ifade daha önce size egodan bahsederken araya sıkıştırılmıştı. Ancak bu çok önemli bir anlayıştır. Pek çok faydası vardır. Birincisi, elbette, **gerçekte** kim olduğunuzu düşündüğünüz konusunda çok net olmanız ve sonra da bunu söylemeniz gerektiğidir. Sadece kelimelerle "söylemenizi" kastetmiyorum. Demek istediğim, her düşüncenizde, sözünüzde ve eyleminizde gerçekten kim olduğunuza inandığınızı ifade etmelisiniz. Bunu kalbinizden söylemelisiniz. Ve o zaman öyle olacaktır. Ama açık olun! Kendiniz hakkında çelişkili şeyler söylerseniz, kendiniz ve yaşamınızla ilgili karışık ve uyumsuz bir deneyim yaşarsınız. Bu asla hoş bir durum değildir.

Peki gerçekte kim olduğunuzu nasıl bulursunuz ve bunu nasıl ifade edersiniz?

Kalbinizin sesini dinleyin! Kalbinizi izlediğinizde ve sizin için doğru olanı seçtiğinizde, bu eylem halindeki ayırt edicidir. Bu, kendi yaratıcı doğanızın ilahi navigasyonudur. Bu, oldukça basit bir şekilde, sizin için doğru olanı seçmeniz ve yaratmanızdır. Dışarıda durup bir başkasının yaşamına bakmanızdan ve onu yargılamanızdan oldukça farklı bir şeydir. Birazdan kalbinizi dinlemek hakkında daha fazla konuşacağız.

Ancak şimdilik ön plana çıkarmak istediğim nokta şudur: Siz, olduğunuzu söylediğiniz kişisiniz. Eğer başkaları sizi yargılıyorsa, onların yargıları size kim olduğunuzu söylemez.

*"Başkalarının **sizin** hakkınızdaki yargıları size kim olduğunuzu göstermez, size **onların** kim olduğunu gösterir!"*

Ve bu çok faydalı olabilir. Başkalarının kim olduğunu bildiğinizde, varlıklarının sizinkiyle rezonansa girip girmediğine karar verebilirsiniz. Muhakeme yeteneğinizi harekete geçirebilir ve onlarla ilişki kurmanın "sizin için doğru" olup olmadığına karar verebilirsiniz. Elbette kendinizi "sizin için doğru" olana doğru çekmeli ve "sizin için yanlış" olandan uzaklaştırmalısınız. Dolayısıyla başkalarının kim olduğuna dair net bir resim elde etmek faydalı olacaktır. Bunu yapmanın harika bir yolu da sizin hakkınızda ne söylediklerini izlemektir!

Ama aklınız var! Başkaları hakkındaki yargılarınız da aynı.

*"Başkaları hakkındaki yargılarınız size **onlar** hakkında hiçbir şey söylemez.
Onlar size **kendiniz**
hakkında bir şeyler söyler!"*

Yani başkaları hakkındaki yargılarınız ve fikirleriniz **faydalıdır**, eğer onları nasıl kullanacağınızı biliyorsanız! Bu yargıların ve fikirlerin yüzeye çıkmasını izleyin ve kendinize "*Şu anda kendim hakkında kendime ne söylüyorum?*" diye sorun. Yargılamalarınızın içinde bir yerlerde inkâr edilen derin bir arzu saklı. Ya da muhtemelen ifade edilmemiş derin bir acı. İçinizde derinlerde kendinizden sakladığınız bir şey var. Kendinizi inkâr ettiğiniz ya da kendinizden esirgediğiniz bu şeyi bir başkası bir şekilde yaptığında yüzeye çıkarak ifadesini bulur.

O yüzden bu yargılara dikkat edin! Onlar **çok** öğreticidir. Ve eğer onları doğru bir şekilde işlerseniz, çözümler çünkü kendi ruhunuzda altta yatan reddetme veya inkâr iyileşir. Çözdüğünüz her yargı Sevgiye bir adım daha yaklaşmak demektir.

3.1.2 Olumsuz Duygular

Kalbine yönelik olarak ele almak istediğim ikinci blokaj olumsuz duygulardır. Bunlar korku, acı, öfke, nefret, kıskançlık, haset ve açgözlülük gibi şeylerdir. Bu duygular kalpteki tıkanıklıkların hem sonucu hem de nedenidir. Sevgiyi bulma ve ifade etme kapasiteni sınırladıkları için, onları daha iyi anlayabilmen ve kalbini kapatmamaları için onları doğru bir şekilde işlemeyi öğrenebilmen adına şimdi onlara değinmek istiyorum.

Bunu sana açıklayabilmek için küçük bir teğet geçmem gerekecek. Öncelikle "düalite" terimini doğru bir şekilde anladığından, Bilinç Yapısı Tutucuları'nın ve genel olarak duyguların rolünü anladığından emin olmam gerekecek ve ardından olumsuz duyguları doğru bir şekilde anlayabiliriz.

Düalite

"Düalite" ruhani çevrelerde çok kullanılan bir kelimedir ve biz de burada **Yükseliş Kayıtları**'nda bu kelimeyi oldukça sık kullandık. Ama sence bu ne anlama geliyor?

Z: Sanırım biliyorum. Konuşmalarımızdan anladığım kadarıyla, her şeyden önce bir ayrılık yanılması var gibi görünüyor. BİR'in parçaları Perde'nin ötesine geçerek kendileri için ayrı kimlikler yarattılar. Ve oradan, ayrılık içinde olanların bazıları, yaratıcıdan bile ayrı olduklarını yaratarak yanılmanın daha da derinlerine battılar. Sanırım "düalite" kelimesinin ima ettiği şey de bu: yaratılmış ve yaratıcının, Tanrı'nın ve evrenin "ikiliği".

8: Ya da BİR'in ve kendinizin.

Z: Tam olarak kastettiğim şey bu, evet.

8: Bu iyi bir anlayış. Daha sonra, bilincin yoğunluklarıyla ilgili bir sohbete başladığımızda, tüm bunları sana çok daha ayrıntılı olarak açıklayacağım ama şimdilik anlamayı istediğim tek şey, ayrılık düzeyleri olduğudur:

Her şey birlik ile başlar.

Sonra "bireyselleşme" adı verilen ilk ayrılık seviyesi vardır.

Daha derin ayrılık seviyesi "kutupluluk"tur.

En derin ayrılık ise "düalite"dir.

Ancak bu son derece üstünkörü bir açıklamadır ve ayrıntıdan yoksundur. Bu nedenle, daha sonraki bir bölümde bu konuyu etraflıca tartışma fırsatı bulana kadar lütfen buna çok fazla takılma.

Mesele, oldukça basit bir şekilde, düalitenin ayrılığın en derin seviyesi olduğudur. Öyle ki, derin düalite-bilincindeki varlıklar düalite içinde olduklarını bile bilmezler. Bu tür terimlerle düşünemeyecek kadar illüzyonun derinliklerindedirler. **Tüm** varlıkların ayrı olduğuna inanırlar. Eğer dindar olmayı seçerlerse, o zaman kendilerinden de ayrı olan bir Tanrı'ya veya tanrılara inanırlar. Tanrı "orada", başka bir yerde, etkileme gücüne sahip olmadıkları şeyler yapmaktadır.

Saf materyalizm -maddeden başka hiçbir şeyin var olmadığı teorisi- düalite perspektifinden ruhani olmayan bir görüşe örnektir. Bu görüşü benimseyenler kendi bilinçlerinin, zihinlerinin, duygularının ve varlıklarının sadece bedenlerinin ve beyinlerinin bir işlevi olduğunu düşünürler. Ve tabii ki diğer tüm varlıklardan kesinlikle ayrı olduklarını da düşünürler.

Düalite bilincine sahip olduğunuz durumda doğru olduğuna inanabileceğiniz muhtemelen sonsuz sayıda şey vardır.

İronik bir şekilde, ancak bilincinizi düalitenin dışına çıkarmaya başladığınızda ve her şeyin BİR olduğunun farkındalığına uyandığınızda, düalitenin gerçekten farkına varırsınız. "Düalite" sözcüğünü kullanmanız bile ancak o zaman olasıdır. Önce birliğin var olduğunun farkına varırsınız ama aynı zamanda sanki kendiniz ondan ayrıymışsınız gibi hissedersiniz. Bu tür varlıklar benim "uyanmış düalite-bilincinde" dediğim varlıklardır. Ve sonra, uyanışınızda ilerledikçe, korkularınızı ve sınırlamalarınızı salıvermeye başlarsınız ve sizin de birlikle bir olduğunuzu **bilirsiniz**. Ve sonunda, birlik bilincine geri dönmeye başlarsınız.

Ancak düalite bilincine sıkı sıkıya bağlı olanlar için, her şeyin BİR olduğunu veya aslında yaratıcı ile BİR olduklarını veya gerçekten kendi gerçekliklerini yaratabileceklerini kabul etmeleri mümkün değildir. Bu da beni bahsettiğin "iki-lik" konusuna getiriyor. Düalite bilincinin zihninde ve inanç sisteminde, bir tarafta yaratıcı ve diğer tarafta onun yarattıkları arasında aşılabilir bir ayrılık vardır.

Bu bakış açısının sonucu, aşağıdaki gibi, şeylerin iki ayrı sınıfı olduğudur:

Yaratıcı (ya da yaratıcılar) Tanrı (ya da tanrılar) İlahi Sınırsız, ebedi, hatasız Ruh, eterik, tanımlanamaz	Yaratılmışlar İnsanlar Dünyevi Sınırlı, ölümlü, hata yapabilir Beden, madde, tanımlanabilir
--	---

Bu iki kutuya daha fazla madde ekleyebilirim, ama eminim sen anladın. Düalite bilincine sahip olanların dünya görüşünün temel "ikiliği" hakkında bir noktaya değinildi. Ve İlahi Neşe, düalite bilincindeki konumun nasıl çok sınırlı bir bakış açısı olduğunu ve birlik bilincindeki bakış açısının nasıl daha büyük bir gerçek olduğunu seninle uzun uzadıya ele aldı ve ben de "BİR olan" diye uzun uzadıya açıkladım, bu yüzden bunu burada tekrarlamayacağım.

Z: Peki o zaman tüm bu düalite bilincini nasıl sona erdireceğiz?

8: Sona erdirmek mi?

Gerçekten anlamam gereken şey düalite bilincinin (ki bu kurban bilinciyle aynı şeydir) *yanlış* olmadığıdır. Bu, oldukça basit bir şekilde, bu ayrılık gerçekliğinin derinliklerindeki bir varoluş düzeyidir. Düalite, Ayrılığı ziyaret ettiğinizde gidebileceğiniz yerlerden biridir. Ve bu yeri ziyaret etmek de *kötü* değildir. Bu sadece bir seçimdir... pek çok deneyim arasından olası bir deneyim kümesidir.

Ayrıca anlamam gereken şey, düalite ve kurban olma hakkında harika olan çok şey olduğudur. Bunun dışında kaldığında, aslında bunun pek çok yönünü büyük bir sevgiyle hatırlayacaksınız.

Z: Buna inanmakta güçlük çekiyorum!

8: Bunun nedeni sadece olumsuzluklara odaklanıyor olman. Ama bir an için tamamen, umutsuzca, sırlıksız âşık olmanın nasıl bir his olduğunu düşün.

Z: Bu harika. İnanılmaz derecede şaşırtıcı, sarhoş edici bir uyuşturucuyla kafayı bulmak gibi.

8: Ve aynı zamanda tamamen kurban-bilincinde bir deneyim.

Âşık olmak için, harika ve mükemmel bir başkasının var olduğuna ve onun varlığının size böyle *hissettirdiğine* inanmanız gerekir. Ve o da size karşı benzer aşk ve şaşkınlık duygularını ifade ettiğinde, bu sizin daha da fazla, daha da güçlü âşık olma duyguları *hissetmenizi sağlar*.

Ama bunların hepsi kurban-bilinci ile ilgili şeyler. Deneyimlerinizin yaratıcısı olduğunuzu **bilseydiniz** ve bu nedenle bu diğer kişiyle olan tüm bu etkileşime aslında sizin davetiye çıkardığınızı **bilseydiniz** ve ayrıca her şeyin önceden kararlaştırıldığı için nasıl sonuçlanacağını tam olarak **bilseydiniz** ve en önemlisi, bu "âşık olma" duygularını tek başınıza yarattığınızı **bilseydiniz**... o zaman ne olurdu?

Z: Bilmiyorum. Sanırım her şey çok daha az heyecan verici olurdu.

8: Kesinlikle. Düalite kesinlikle bir hız treni yolculuğu. Delicesine tehlikeli hissettirir ve kontrolden çıkmış ve risk altındaymışsınız gibi hissedersiniz. İşte tam da bu yüzden ruhlar içeri girmek için sıraya girerler. Ve neden tekrar tekrar, bu yaşamdan diğer yaşama, daha fazlası için geri gelmeye devam ediyorlar. Heyecan.

Z: Benim için geçerli değil. Bundan sonra, ben yokum.

8: Evet, öyle olduğuna inanıyorum. Düaliteyle işinizin bitmesine hazır olduğunuzda, o zaman yaratıcı doğanıza uyanmaya başlarsınız. Bu sizin "*Artık lunaparktan ayrılmaya hazırım*" demenizdir çünkü yaratıcı bilinç ve düalite bilinci aynı anda aynı varlıkta var olamaz. Ve senin de yaptığın şey bu olduğu için, bir tur daha gelmeye karar verirsen çok şaşırırm.

Ama demek istediğim şu; yolculuktan ayrılmaya hazırlanırken ve parktan çıkmayı planlarken bile, eğer dürüst davranırsanız, yaşanacak harika deneyimler olduğunu kabul etmelisiniz. Âşık olmak bunlardan sadece biri. Orada harika yemekler yiyebildiğiniz, gün batımına bakabildiğiniz, müzik dinleyebildiğiniz tüm o maddi dünya... sevdiğiniz her şey... bunların hepsi düalitenin etkileridir. Ve aslında "bilmeme" sürecini ne kadar da sevmedin ve sonra bilgelik ve içgörü edinmek için İlahi Neşe ve benimle sohbet etmedin mi? Düalite illüzyonu olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Z: Bu yararlı ve ilginç bir bakış açısı: Düalitede yanlış bir şey yok. Bu sadece bir tür deneyim. İnişleri ve çıkışları vardır ve kesinlikle çok heyecan verici olabilir. Ve onunla işimiz bittiğinde, ayrılabiliriz.

Teşekkür ederim 8, sanırım düalitenin gerçekte ne olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyorum.

8: O halde, anlattıklarına göre düalite bilincine sahip varlıkların deneyimlerini yaratabileceklerine ya da yarattıklarına pek inanmadıklarını anlayabiliyor musun?

Z: Tanım gereği, göremiyorlar, hayır.

8: İşte tam da bu yüzden düalite realitesinde Bilinç Yapısı Tutucuları'na ihtiyaç vardır.

Bilinç Yapısı Tutucuları

Bir önceki bölümde sana Bilinç Yapısı Tutucuları'ndan bahsetmiştim. Bunlar bir bilinç yapısını ya da diğerini bu gerçekliğe taşıyan varlıklardır. Örneğin, senin kendi İçsel Benliğin "Neşe" enerjisinin bilinç yapısını taşır. Her biri bu gerçekliğe farklı bir enerji getirmekten sorumlu olan bu türden pek çok başka Bilinç Yapısı Tutucusu vardır.

Bunun gerekli ve arzu edilir olmasının nedeni de bu düalite gerçekliğinin işlerliğini mümkün kılmaktır. Eğer kendi içinizde neşe yaratabileceğinize inanmazsanız, o zaman nasıl neşe hissedeceksiniz? İlahi Neşe düalite-bilincinde varlıklar için bu frekansı tutmasaydı, bu basitçe mümkün olmazdı. Ve aynı şekilde, diğer tüm hisler, duygular ve deneyimler de kendileri yaratıcı-bilince sahip olmayanlar için tutulur ki onlar bunu kendi dışlarında deneyimleyebilsinler. Eğer onu yaratabileceğinize inanmıyorsanız, o zaman sizin için yaratılması gerekir. Bilinç Yapısı Tutucuları bu gerçekliğin yüksek yoğunluklarında ikamet eden varlıklardır ve tam olarak bunu yaparlar: Kendiniz için yaratabileceğinizi bilmediğiniz şeyleri sizin için yaratır ve tutarlar.

Sanırım makul bir benzetme, Bilinç Yapısı Tutucuları'nın her birinin tüm bu gerçekliğe bir ışık tuttuğu ve parlayan ışığın kendi özel bilinç yapılarının enerjisi olduğu şeklinde olabilir. Verdikleri armağan budur.

Bunların hepsi çok güzel ama tabii ki bunları yaratabileceğinizi bilmiyorsanız, o zaman kesinlikle kendinizi bunların kurbanı gibi hissedebilirsiniz.

Z: Özellikle maço tipli erkeklerin duyguların üstesinden gelinmesi gereken bir zayıflık olduğunu söylediklerini duydum.

8: Doğru! Derin düalite bilincine sahip olanlar için duygular en iyi ihtimalle uygunsuz zamanlarda başınıza gelen tuhaf hisler, en kötü ihtimalle de yaşamınızdaki gerçek engellerdir. Ve bu yüzden duygular düalite bilincine sahip olanlar için dikkat dağıtıcı, sıkıntılı ve kafa karıştırıcı şeylerdir.

Bununla birlikte, kendi yaratıcı doğanızın farkına vardıkça, kendi deneyimlerinizi yaratabileceğinizi ve yarattığınızı da fark edersiniz. Ve yaratma yeteneğinizi keşfettiğinizde öğrendiğiniz ilk şeylerden biri de kendi kendinizi nasıl ifade edeceğinizdir. Bu terimin anlamı, kendi duygularınızı kendi içinizden yaratma becerisidir. Eğer sessizce oturabilir ve dış çevrenizde hiçbir şeyi değiştirmeden, mutlu olacak şeyler bulmadan, sadece kendi kalbinizde kendiniz için neşe yaratabilirseniz... o zaman kendinize özgü bir neşeye sahip olursunuz.

Burada gerçekleşen şey, düalitede yolculuk ederken bunu yeterince güçlü ve sık hissetmiş olmanız ve bunun nasıl bir his olduğunu **biliyor** olmanızdır. Ama şimdi, siz yaratıcı doğanıza uyanırken, artık bunu kendiniz yaratabilirsiniz. Artık bunu sizin için yapacak bir Bilinç Yapısı Tutucusu'na ihtiyacınız yoktur. O ışığın üzerinizde parlamasını beklemek yerine, artık kendi lambanızı kendi içinizde yakmayı ve o ışığı parlatmayı seçebilirsiniz.

Bu bağlamda, kurbandan yaratıcıya geçmiş olursunuz.

Ve bu da düaliteye gelerek kazanılabilecek harika şeylerden bir diğeridir. Şu anda bunu anlamak senin için zor olabilir ama BİR'in bir parçası buraya gelene kadar sadece kendi enerjisini bilir. Buraya gelmek kendi enerjinizi unutmanızı ve size sunulan diğer pek çok enerjiyi deneyimlemenizi sağlar. Ve sonra, kendi gerçek yaratıcı doğanıza yeniden uyandığınızda, bu enerjilerin her birini, herhangi birini veya tümünü kendi içinizden yaratabilirsiniz. Bunun ruhunuzu ne kadar güçlü bir şekilde evrimleştirdiği hakkında bir fikrin var mı? Bu gerçekten bir mucize!

Sonsuz Elastik Top benzetmesini yeniden kullanırsak, daha önce sadece neşe yönünde nasıl iteceğini biliyor olabildin ama şimdi, burada bulunduğu için, doğrudan ve kendi içinden, gerçekten çok çeşitli yönlerde nasıl iteceğini biliyorsun.

Ancak bu konuya çok fazla girmek istemiyorum. Dikkatini çekmek istediğim şey, her ruhun düalite yolculuğunda, kendi duygularını yaratabileceğini anladığı bir nokta gelir. O artık nasıl hissettiğine dair deneyimlerinin kurbanı değildir. Bu ruh bir sonraki adımı atmaya hazır olduğunda, onu bekleyen büyük bir sıçrama vardır: deneyimlenmiş ve artık ustalaşılabilir olan tüm duyguların müthiş yaratıcı gücünün keşfi.

İllüzyon dünyası size "doğru ve gerçek olanın" sizin dışınızda olduğunu ve bu "gerçek" şeyler değiştikçe duygularınızın da bunu takip ettiğini öğretti. Başınıza iyi şeyler geldiğinde mutlu olursunuz. Ancak bu daha alt düzey bir gerçekliktir. Tam tersi yönde işleyen daha büyük bir gerçek vardır: Duygularınızla deneyimleri kendinize çekersiniz. Eğer neşe yaratır ve bu frekansı tutarsanız, o zaman kendinize neşeli deneyimler getirirsiniz.

Z: Sanırım bunu bana birkaç yıl önce söyleseydin, sana asla inanamazdım. Ama bu benim için yeni bir kavram değil ve bunu gerçekten denedim. Daha doğrusu, bu kavramı **yaşamaya** başladım ve bunun doğru olduğunu bildiğimi açıkça söyleyebilirim.

8: Önemli bir noktaya değiniyorsun. Böyle bir kavramı "garip bir teori" olmaktan çıkarıp "kişisel gerçek" haline getirmenin tek yolu, onu ilk elden kendinizin deneyimlemesidir.

(Zingdad'ın notu: Tam da bunun basit ama şaşırtıcı gücünü keşfetmeniz için sizi bir yolculuğa çıkaran 30 günlük deneyimsel bir rehber hazırladım. Adı, [Kendini Yarat](#),

[Hayatını Yarat](#). Bu rehber size bir duyguyu temiz ve net bir şekilde tutmayı ve ardından bu duyguyu eylem halinde görerek hayatınızı dönüştürmeyi öğretiyor. Duyguların gücünü öğrenmeye ve tüm dünyanızı değiştirmeye hazırsanız bir göz atın!)

Z: Yani, duygular çok güçlü yaratım araçlarıdır. Ayrılığa ilk girdiğimizde, yalnızca kendi enerjimizle yaratabilmekle sınırlı kalırız çünkü bildiğimiz tek şey budur. Ancak, burada ayrılık içinde bulunmanın bir sonucu olarak, her birimiz yaratabileceğimiz zengin bir palet kazanırız.

8: Kesinlikle.

Z: Peki ya olumsuz duygular?

8: Mantıklı bir soru. Ve şimdi bu konuda seninle paylaşmak istediğim şey, "negatif" ve "pozitif"in sadece bir bakış açısı meselesi olduğu anlayışıdır.

Z: "İyi ya da kötü olan tek bir şey bile yoktur ama siz onun hakkında öyle hissedersiniz."

8: Kesinlikle.

Z: Ama kalplerimizi kapatmamaları için olumsuz duyguları doğru anlamamız gerektiğini söylemiştin.

8: Bu doğru. Yani negatif duygular belirli Bilinç Yapısı Tutucuları tarafından dikkatle tutulan enerjilerdir ve bu enerjiler varlıkların onları kullanabilmeleri ve onlarla yaratabilmeleri için bu ayrılık realitesine sunulurlar.

Eğer ayrılık yaratmak istiyorsanız, o zaman olumsuz duyguları kullanabilirsiniz.

Eğer birlik yaratmak istiyorsanız, o zaman olumlu duyguları kullanabilirsiniz.

BİR'in bazı parçaları ayrılık, kutupluluk ve düalite yaratmak ister. Bunlar, kendilerini ziyaret eden herkes için muhteşem bir büyüme ve evrimi katalize eden harika yaratımlardır. Negatif duygular, bu ayrılık gerçekliklerinin ortaya çıkmasını ve onları keşfetmek isteyen tüm ruhların doyuma ulaşacakları kadar uzun süre sabit kalmasını mümkün kılan duygulardır.

Ayrılığı, kutupluluğu ve düaliteyi keşfetmiş olan BİR'in tüm parçaları eninde sonunda bu gerçekliklerden ihtiyaç duydukları her şeyi elde ettikleri bir noktaya gelecek ve kendilerini kurtarmayı dileyebileceklerdir. Varlıkların kendilerini bütünlüğe ve sonra da birliğe geri döndürmelerini mümkün kılan şey olumlu duygulardır.

İşin can alıcı noktası da şurada: Siz kendiniz ne derece düalite bilincine sahipseniz, bu duyguların kurbanı olduğunuzu hissetme dereceniz de o kadar yüksek olacaktır. Kendiniz için seçebileceğiniz ve yaratabileceğiniz bir şey olmaktan ziyade, o derecede sanki *başınıza gelen* bir şeymiş gibi hissedersiniz.

Z: Peki... Bakalım doğru anlamış mıyım?

Negatif duygular ayrılık yaratır, pozitif duygular ise birlik yaratır...

8: Sözüünüzü kesmek zorundayım. Duygular hiçbir şey yaratmaz. **Siz** yaratırsınız.

Z: Ah. O halde negatif duygularla ayrılık yaratırız ve pozitif duygularla birlik yaratırız.

Eğer yeterince ayrılık yaratırsam, o zaman kendimi duygularımı yaratmadığıma inandığım düalitede bulurum. Bu durumda, yarattığım şeyin farkında olmasam bile, yarattığım şeye bağlı olarak her tür duygunun bir karışımını deneyimlerim. Ayrılıktan ayrılmaya hazır olana kadar da burada kalırım. O zaman geldiğinde, kendi yaratıcı yetelerime sahip çıkmam ve

olumlu duygularla yaratmam gerekir. Bu, kendi içimde bütünlük yaratmama neden olur ve böylece kendimi düaliteden çıkıp kutupluluktan geçerek birliğe geri dönerken bulurum.

8: Evet. Bu, durumun iyi bir özeti.

Z: Hım. Olumsuz duygular konusuna geçmeden önce, izin verirsen, seninle bazı itirazlarım üzerinde durmak istiyorum.

8: Doğal olarak.

Z: Tamam, tüm bunları anlıyorum, kendi duygularımı yarattığımı anlıyorum. Ama burada, Dünya'da çoğumuz için, çoğu zaman böyle hissetmediğimiz gerçeği hakkında ne yapmalı? Sanki *bir şeyler oluyor* ve bunun sonucunda duygular ortaya çıkıyormuş gibi geliyor, tersi değil.

8: Başka bir deyişle, kendinizi duygularınızın kurbanı gibi mi hissediyorsunuz?

Z: Hayır. Kendimizi içinde bulunduğumuz koşulların kurbanı gibi hissettiğimizi söyleyebilirim. Duygular da bunu takip ediyor. Sana bazı örnekler vereyim. Eğer ormanda yürüyor olsaydım ve zehirli bir yılan aniden ortaya çıkıp bana saldırsaydı, çok fazla korku hissederdim. Ve eğer Lisa beni terk etmeye karar verseydi, çok fazla kalp ağrısı hissederdim. Ve ne zaman gezegendeki politikacıların bizlere uyguladıkları kötü yönetim şekilleri hakkında okusam, o zaman çok öfkeleniyorum.

Bu tür deneyimlerde, sanki bir şeyler bana oluyormuş gibi hissediyorum ve duygular da bunu takip ediyor.

8: Ve *hâlâ* bana bunu mu soruyorsun? Bütün bunlar konuşulduktan sonra mı? Gerçekten mi?

Z: (utangaç bir şekilde) Hayır, sanırım buna cevap vermene gerek yok.

8: Ama o zaman kuralı biliyorsun. Kapsamlı bir şekilde ele alınmış bir soruyu gündeme getirirsen, devam etmeden önce kendin yanıtlamalısın. Peki, sen söyle, deneyimlerinin kurbanı olduğun hissi konusunda ne yapıyorsun?

Z: Bu, bakış açımı, deneyimlediğim her şeyin bir şekilde benim tarafımdan davet edildiğini idrak edecek şekilde değiştirmekle ilgili bir mesele. Ya ben, Zingdad, ya da enkarnasyonun dışında olduğum ben, İçsel Benliğim tarafından; ya bilinçli olarak yaratıyorum ya da bilinçsizce davet ediyorum veya izin veriyorum.

Deneyimleri davet ediyorum ki onlar hakkında seçimler yapabileyim. Bir şey hakkında kesin olarak bir seçim yaptığımda, artık onu serbest bırakabilirim ve tekrar bakmam için ortaya çıkmaz.

8: Peki, yılan?

Z: Gerçekten rastgele bir olay olmaz. Yani, çiftlikteki tecrübelerimden bunu biliyorum. Yılanlar insanları ısırarak için etrafta rastgele dolaşmazlar. Geldiğinizi duyarlarsa kaçarlar. Ama sürekli olarak "*Umarım yılan görmeyiz, yılanlardan ödüm kopuyor!*" diyen bir ziyaretçim vardı ve sonra ormanda bir yürüyüş yaparken, yolun karşısında kocaman bir engerek gördük. Aylardır gördüğüm tek yıldı.

8: Ve henüz kendi topraklarında hiç görmedin.

Gördün mü? Bu senin sorunun değil ve bunu bir sorun haline getirecek şekilde kendine çekmiyorsun. Yani...

Z: Yani, korkuya gerek yok.

8: Ve Lisa'nın seni terk etmesi?

Z: Şey, bu sadece aptalca bir örnektir. Lisa ile aramızdaki şeyin kutsal bir ruh sözleşmesi olduğunu biliyorum. İçsel Benliklerimiz etkileşimimiz aracılığıyla birlikte dans ediyor. Ve yine de tüm bunlara rağmen, sonsuzluğun çok uzun bir zaman olduğunu da biliyorum. Ve bu perspektiften bakıldığında, burası onun İçsel Benliğinin ve benimkinin birlikte yaratmakta olduğu bir yer ve aynı şekilde sonsuzlukta birlikte olmadığımız pek çok başka yer de var. Demek istediğim şu ki, bir bakış açısına göre birlikteliğimizin sona ereceğini biliyor ve anlıyorum. Ancak, başka bir bakış açısıyla, Dünya gezegenindeki iki ölümlü varlık arasındaki bu etkileşim sayesinde ikimiz de sonsuza dek değişmiş olacağız.

8: Bu doğru ve aynı zamanda oldukça güzel bir şekilde ifade ettin. Ama bu senin kendi sorunu yanıtlamıyor. Lisa seni terk ederse kalbin kırılacak mı, kırılmayacak mı? Ve o zaman bu deneyimin kurbanı olmayacak mısın?

Z: Tamam. Ben şöyle görüyorum. Eğer Lisa ve ben her ikimiz de kalplerimizin sesini dinliyorsak ve böylece İçsel Benliklerimizle rezonansa kalıyorsak, o zaman her ikimiz de en yüksek hayrımızı gerçekleştiriyoruz demektir. Eğer ilişkimizi sonlandırmamız onun ya da benim en yüksek hayrımıza olacaksa, o zaman bu bir yandan üzücü olacaktır. Harika bir şeyin sona ermesi üzücüdür. Ama elbette doğru olan da bu olacaktır. Ve böylece kendimi bu deneyimin kurbanı olarak hissetmem.

8: Güzel söyledin.

Ve son olarak (biraz iç çekiyor) politikacılardan ne haber?

Z: Evet. Bu konu çoktan eskidi, değil mi?

Benim gördüğüm kadarıyla politikacılar düalist bilincine sahip bir dünyanın mobilyalarının sadece bir parçası. İnsanlar politikacılara oy vererek onlara güç veriyorlar. Sonra politikacılar bu güçle yozlaşıyor, onu kötüye kullanıyorlar ve insanlar öfkeleniyor. Daha sonra aynı şeyi yapan başka birini iktidara getiriyorlar. Ve daha önce de keşfettiğimiz gibi, politikacıların kendileri de Süper Güçlü Bireylerin piyonları. Onlar aslında sadece "emirlere uymak" ve imajlarını parlak tutmak arasındaki çizgide dans ederler.

Buna dikkatimi verdiğim, sınırlendiğim ve tüm bu siyasi sirke dahil olduğum sürece, aslında sistemi beslemiş oluyorum.

8: Bu oldukça doğru.

Z: Ama bu beni meraklandırıyor. İşleri nasıl farklı yapabiliriz? İşlerin gerçekten bizim için yürümesini nasıl **sağlayabiliriz?** Hepimiz için? Daha iyi bir yolu olmalı... ama nedir?

8: Şimdi doğru soruları soruyorsun!

Zamanı gelince Adamu ile tekrar konuşacaksın.

(**Zingdad'ın notu:** [Yükseliş Kayıtları 3. Kitap](#)'a bakınız.)

Ona bu tür sorular sor. Ona galaksideki diğer medeniyetlerde neyin işe yaradığını sor. Diğer uygarlıkların ilkel güç dengesizliklerinden son derece gelişmiş sevgi temelli sistemlere nasıl geçtiklerini sor. Sonra da söyleyeceklerinin sizin durumunuz için geçerli olup olmadığına bak.

Ancak şu anda bahsettiğimiz şey bu değil. Bahsettiğimiz şey olumsuz duygular ve onların kalbinizi bloke etmesine nasıl izin verdiğinizdir.

Şimdi tüm bunlara ilişkin bakış açımı duyduğuna göre, artık kalbini bloke etmemeleri için bunları nasıl işleyebileceğini düşünüyorsun?

Z: Sanırım teoriyi anladım. Bu, kendi duygularımın yaratıcısı olduğumu anlamak. Nasıl hissedeceğimi seçtiğimi bilmek. Ve sonra neyi seçtiğimin bilincinde olmak ve sevme yeteneğimi sınırlamayan seçimler yapmak. Teori bu kadar, ancak uygulamanın oldukça zorlayıcı olacağını söyleyebilirim.

8: Bu çok iyi bir başlangıç. Eğer teoriyi aklında tutuyorsan, en azından nereye gittiğini biliyorsun demektir. Ancak bunu pratiğe dönüştürmek konusunda işin bir süre daha devam edecek. Gerçekten de duygularında ustalaştığında, yaratımlarında da ustalaşmaya hazır olacaksın. Ve bu noktaya geldiğinde, dūaliteden tamamen çıkmaya hazır olacaksın.

Olumsuz duygularla ilgili belki de en büyük zorluk, bunların çoğunun Gölgenizde kalmasıdır. Bu, ruhunuzun kendi farkındalığınızın ışığından gizlenen bir parçasıdır. Bu, sizin tarafınızdan sahiplenilmeyen bir parçanızdır. Ve bu parçanızın büyük ölçüde farkında olmadığınız için, siz bunların size nasıl ve neden olduğunu anlayamadan, size her türlü olumsuz duyguyu yaşatabilir. Dolayısıyla bu, zamanı geldiğinde ayrıntılı olarak ele alacağınız hayati bir konudur.

(**Zingdad'ın notu:** [Uyanık Hayalperest](#)'in 2. Bölümü! "Gölgeye Işık Tutmak" olarak adlandırılmıştır ve tam olarak 8'in burada bahsettiği şeydir: gölgeyi iyileştirmeye yönelik derinlemesine bir yolculuk)

Ama en azından kavramlara sahipsindir; anlayışın var ve gerçekten açık bir kalbe doğru yol alıyorsunuz.

Z: Teşekkür ederim 8! Sanırım bir sonraki noktanın kendimi gerçekte kim olduğumla özdeşleştirmekle ilgili olduğunu söylemiştim?

8: Doğru. Ego hakkında konuştuğumda bu konuya zaten değinmiştik, o yüzden kısa keseceğim.

3.1.3 Gerçekte Kim Olduğunuz Yerine Yarattıklarınızla Özdeşleşmek

Yarattıklarınız olduğunuzu düşündüğünüz sürece, ayrılık yaratıyor olacaksınız.

Yarattıklarınız olmadığını fark etmenin bir dizi yolu vardır ve bu da gerçek doğanıza uyanmaya başlamanıza yardımcı olacaktır. Meditasyon iyi bir yoldur. Ancak hepsi de meditasyon olarak adlandırılan pek çok farklı uygulama vardır. Ben sana **anda** mevcut olmana yardımcı olacak meditasyonları tavsiye ederim. Daha önce ne olduğu ve daha sonra ne olacağı hakkındaki tüm düşüncelerini ve fikirlerini serbest bırak. **Anda** mevcut ol. Bunu tutarlı bir şekilde yaptığında bedeninin olmadığını, düşüncelerin olmadığını, inançların olmadığını, ilişkilerin olmadığını, yaptığın şeyler ya da işin olmadığını fark etmeye başlayacaksınız. Ve **kesinlikle** kazandığınız para ya da sahip olduğun eşyalar da değilsin.

Eğer orada olmaya alışık değilseniz, **şimdi** anına geçmek oldukça zor olabilir. Gezegeninizde enkarne olan varlıkların çoğu, özellikle de sizin gibi batı toplumları, geçmişte ve gelecekte dönüşümlü olarak yaşamaya tamamen koşullanmış durumdadır ve arada **şimdi** için hiçbir durak yoktur. Düşünce süreçlerinizin menüsünde şu gibi şeyler vardır:

Gelecekle ilgili endişe ve kaygılar

Gelecekle ilgili dilekler ve hayaller

Geçmişe dair hatıralar ve hayaller

Geçmişle ilgili suçlamalar ve acılar.

Ancak, **şimdide** gerçekten bir an geçirmiş olsaydınız, tüm bu şeyleri serbest bırakabilir ve bunların gerçekte zihninizin yanıltıcı yapıları olduğunu görebilirdiniz. Geçmişiniz ve geleceğiniz sabit değildir. Onlar sizin yaratımlarınızdır ve gerçek şu ki onları **şu anda** siz yaratıyorsunuz. Ve istediğiniz ve ihtiyaç duyduğunuz her şekilde yeniden yaratılabilirler. Ama önce geçmişte ve gelecekte yaşamaya çalışmaktan vazgeçmelisiniz. Bunu yapmak, bu hayali yaratımlarda yaşamaya çalışmaktır. Yaratıklarınızla ilgili tek ve sınırlı bir bakış açısına bağlanmaktır. Bu da sizi gerçekte kim olduğunuzdan ve ilahi olanla bağlantınızdan uzaklaştırır. Bunu yapmak sizi yaratıklarınızla özdeşleştirir, gerçekte kim olduğunuzla değil.

Panzehir, şu **anda** gerçekten var olmaktır. Her gün hareketsiz kalmak için zaman ayır. Kalbini dinlemek için sık sık zaman ayır. **Şimdide-olmama** bilinci alışkanlığını kır. Sonunda orada kalıcı olarak ikamet edene kadar şimdi'ye giderek daha sık gir.

Z: 8, okuyucuların böyle bir alan bulmalarında faydalı olabilecek bir dizi başka Rehberli Meditasyon kaydı da oluşturdum. Beni kendi uyanmış ve açılmış kalp çakrama götüren, keşfettiğim yolu "Kalbini aç" adlı Rehberli Yolculuğum kanalıyla başkalarıyla paylaşıyorum.

(**Zingdad'ın notu:** Ve "6. boyuta yolculuk" adlı daha yeni bir [Rehberli Meditasyon](#) kaydı da, şimdide-olmama bilincinin serbest bırakılmasına gerçekten hazır olanlar için özellikle yararlı olabilir.)

8: Evet, çok doğru! Arayan için bu yolculukta pek çok yardımcı mevcuttur. Konuyla ilgili kitaplardan, deneyimli bir meditasyon eğitmeninin elinden kişisel eğitime kadar. Rehberli Meditasyon kayıtlarında sunduğün şey, sen J-D, Adamu ve benimle birlikte yaratılmış olan şeylerdir. Ve gerçekten de, herkesin yapabileceği en iyi şey şudur: benlik için neyin işe yaradığını bulmak ve bunu başkalarıyla paylaşmak. Senin de keşfetmiş olduğun gibi, pek çok kişi yarattığın şeyde değer buldu ve pek çoğu da bulmaya devam edecek. Ancak, durum ne olursa olsun, her biri dinginliğe ve kalp bağlantısına giden kendi yolunu kendisi için işe yarayacak şekilde bulmalıdır ve eğer isterlerse her birine ihtiyaç duydukları yardım sunulacaktır. Ve birçokları için bu meditasyonların yolculuklarında çok değerli bir müttefik olacaktır.

Ve bu da bizi kalbinizdeki tıkanıklıklarla ilgili bu oldukça uzun sohbetin sonuna getiriyor. Arayan herhangi bir tıkanıklık yaşarsa ve bunu ortadan kaldırmaya ve sevgiye ilerlemeye istekliyse, o zaman yol açılacaktır. Yardım verilecektir. Bağlılık, net bir kararlılık ve biraz çaba gerektirir. Ancak oraya ulaşmayı arzulayan herkes kesinlikle bunu yapabilecektir. Ve bunu yapmanın ödülleri muazzamdır. Sevginin önündeki engelleri kaldırmak, kendinizi Sevgiyi deneyimlemeye açabilmek demektir.

Kalan iki maddede de bu konuya değineceğim.

3.2 Sevginin Enerji Döngüsü

Daha önce de söylediğim gibi, ne yaratırsanız onu elde edersiniz. Ancak siz zamana bağlı bir sistemde yaşıyorsunuz. Bu da şu anda geçmişinizde yaratmış olduğunuz şeyi deneyimlediğiniz anlamına gelir. Sebep ve sonucu anlıyorsanız, bugünkü deneyimlerinizin *sonuç* olduğunu da anlayabilirsiniz. Geçmişinizdeki seçimleriniz ve inançlarınız ise bunun *nedendir*. Şu anda bakış açınızı kökten değiştirmeye karar verirsiniz ve anında yeni fikir ve inançlara sahip olursanız, gerçekliğinizin değişmesi bir miktar zaman alacaktır. Bir süre sonra eski inançlarınız üzerine kurulu dünyayı giderek daha az, yeni inançlarınız üzerine kurulu

dünyayı ise giderek daha fazla deneyimleyeceksiniz. Bu, Zaman adı verilen bilinç yapısının temel değeridir. Sebebi sonuçtan ayıran şeydir. Dolayısıyla, eğer neden şu anda kendi bilincinizde meydana geliyorsa, etki gerçekliğinizde bir süre daha meydana gelmeyecektir. Tam olarak ne kadar süreceği, değişimin ne kadar temel olduğuna ve kararlılığınız ve niyetinizde ne kadar sağlam olduğunuza bağlı olacaktır. Ancak anlamanız gereken şey, gerçekliğinizi değiştirme sürecinin zaman aldığıdır. Bu, kendi inançlarınızı ve seçimlerinizi değiştirmeniz ve ardından bu içsel değişime bağlı kalırken, dış gerçekliğinizin içsel değişiminize uyması için gereken süre boyunca dönüşmesine izin vermeniz meselesidir.

Bu arka planla size şunu söylemek istiyorum: Yarın cennette yaşamak istiyorsanız, bugün cennet vatandaşı olmakla işe başlamalısınız. Kendinizi her zamankinden daha muhteşem bir şekilde sevmek için sürekli çabalayarak başlayın. Bunu yaptığınızda, başkalarını sevme kapasiteniz de artacaktır. O halde olabileceğiniz en sevgi dolu varlık olmaya çalışmalısınız. Düşünceleriniz, sözleriniz ve eylemlerinizle kendiniz bir cennet vatandaşı olduğunuzda, gerçekten de dünyanın giderek daha fazla cennete dönüştüğünü göreceksiniz. Ve o dünyaya ulaşmak için ölmeniz gerekmeyecektir. Arzu ettiğiniz değişim olun ve değişim sizi **takip edecektir.**

Size tavsiyem, hayatınıza karşı sabırlı olmanız, kendinize karşı sabırlı olmanız ve kendinize büyük bir lütufta bulunmanızdır. Ama hemen şimdi bir başlangıç yapın! Yarınlarınız bugün ifade ettiğiniz bilinç ve enerji tarafından yaratılıyor. Dolayısıyla, bugün yalnızca sevgiyle yaratırsanız, sevgi dolu bir yarına sahip olabilirsiniz ve olacaksınız. Ne zaman zorlansanız ve ne zaman bocalansanız, sadece sevgi yoluna geri dönün. Yani, kendinize karşı nazik davranarak ve kendinizi severek yeniden başlayın. Bocalamış olmanız, çabaladığınızın bir kanıtıdır. Sevgi enerjisini kullanarak yaşamla ilişki kurmak için yeniden bir seçim yapın.

Bu da beni konunun tam kalbine getiriyor. Sevgi bir enerjidir. Tek **gerçek** enerjidir. Diğer tüm enerjiler sevginin bir türevidir. Ne kadar çok sevgi verirsiniz, o kadar çok sevgiye sahip olursunuz. Ne kadar çok sahip olursanız, o kadar çok verebilirsiniz. Sevgi böyle olan tek şeydir. Onu ifade etmeye başladığınızda tükenmezdir. Paranın da böyle olduğunu düşünün bir an, ne kadar çok harcarsanız, banka bakiyenizin o kadar büyük olacağını hayal edin. Herkes sokaklara dökülür, satın alır, harcar ve dağıtırdı! Sevgi de böyle olmalıdır. Verin gitsin!

Ve sadece başkalarına değil, **önce** kendinize verin. Kendinizi sınırsızca, tam olarak olduğunuz halinizle sevmeye çalışın. Böyle bir öz-sevginin kapısı da kendini kabul etmektir. Ne olursa olsun kendinizi kabul etme seçimini yapın. Sonra yaptığınız şeyi sevmeye ve sevdiğiniz şeyi yapmaya çalışın. Sonra etrafınızdakileri sevin ve kendinizi sevdiklerinizle çevreleyin.

Bilincinizin merceği aracılığıyla Kaynaktan parlayan farkındalık ışığı olduğunuzu söylemişim. Bilincinizin düşünceleriniz, fikirleriniz, inançlarınız ve seçimleriniz tarafından şekillendirildiğini söylemişim. Eğer seçimlerinizin hepsi sevgiyle ilgiliyse, o zaman merceğiniz çok büyüyecek ve gerçekten de çok berrak olacaktır. Büyük miktarda ışığın geçmesine izin verecektir. Net bir şekilde göreceksiniz ve göreceğiniz şey ışıkla dolu olacak.

Bu da sürecin özüdür. İçinizde ne kadar çok sevginin parlamasına izin verirsiniz, o kadar çok sevgiyle yaratırsınız. Sevgiyle ne kadar çok yaratırsanız, sevgiyi o kadar çok deneyimleyeceksiniz. Ve elbette, ne kadar çok sevgi deneyimlerseniz, o kadar çok vermeniz gerekecektir. Ve böylece yaşamınızda harika bir yeni döngü başlar ve siz saf sevginin ışıldayan bir noktası olana kadar bu döngü böyle devam edebilir. Bir güneş gibi, etrafınızdaki her şeye parlak bir sevgi ışığı saçacaksınız.

Ve bilincinizin durumu bu olduğunda, o zaman doğrudan yarattığınız şey dışında herhangi bir şeyi deneyimlemeniz imkânsız olacaktır. Karanlık ya da olumsuz olan herhangi bir şeyi deneyimlemek imkânsız olacaktır çünkü siz, kendiniz, etrafınızda herhangi bir yerde herhangi bir gölge olamayacak kadar çok ışık saçıyor olacaksınız.

Ve, teoride, bu kadar basit.

Bunu gerçekten uygulamaya koymak için biraz daha fazla rehberliğe ihtiyacın olabilir.

Z: Kesinlikle öyle. Yani, herkese ve her şeye bol bol sevgi vermek kulağa harika bir fikir gibi geliyor, ama bunu gerçekten nasıl yapacağım? Yani, yabancıların yanına gidip onlara biraz sevgi isteyip istemediklerini sormak istenen sonucu vermeyebilir!

8: (gülüyor) Evet, bunu kesinlikle görebiliyorum.

Gezegensel kültürünüz sevgi kavramını o kadar kötü bir şekilde karıştırmış ki, bu gerçekten de oldukça sorunlu görünebilir. (hâlâ gülüyor)

Z: Ayrıca, itiraf etmeliyim ki, bazı insanlara karşı sevgi dolu duygular hissetmek aslında oldukça zor.

8: Bunu ben de görebiliyorum. Gezegeninizde o kadar çok bilinç çeşitliliği var ki, aslında etrafınızdaki **herkese her zaman** sevgini ifade etmeyi çok ama çok zor bulacaksınız. İşte bu yüzden bu bir süreçtir. Yavaş yavaş ilerlersiniz. Dünyanın değişmesini ve etrafınızdaki insanların değişmesini talep ederek başlamazsınız. Hayır. Değişim için kendinize bakarsınız. Ve siz kendinizi değiştirdikçe, dünyanız da buna karşılık olarak değişir. Küçük adımlarla kalbinizi açarsınız. Küçük adımlarla dünyanız sizin için daha sevilebilir hale gelir. Sonunda saf, ışıltılı Sevgi haline gelirsiniz. Ve o zaman tüm gerçekliğiniz bunu size yansıtmaktan başka bir şey yapamaz.

Ama bu bir süreçtir. Zaman alır. Ve bu konuda sana yardımcı olabilirim.

Z: Tamam. Nereden başlayayım?

8: Kalbini daha da açma hedefine ulaşmanın pek çok yolu vardır. Tavsiye edebileceğim yollardan biri hizmet ederek başlamaktır. Eğer hizmet ederseniz, o zaman kalbiniz açılır ve sevgi enerjisi sizden hizmet ettiğiniz varlığa doğru akmaya başlar. Yani bu şekilde başlarsınız. Hizmet ederek.

Z: Sadece açıklık getirmek için 8, "hizmet" derken neyi kastettiğini sorabilir miyim?

8: Ah güzel! Bu kelimeyi tanımlamamı istemekte oldukça haklısın. Oldukça sık kullanılıyor ama aynı zamanda pek tanımlanmıyor. Hizmet, bir başkasının yararına yaptığınız herhangi bir eylemdir. Genellikle "yardımcı olmak" olarak düşünülür ama ben bundan çok daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Örneğin, fikirlerinizi ve görüşlerinizi araya sokmaya gerek duymadan bir başkasını gerçekten **dinleme** becerisini geliştirirseniz, sadece hikâyelerini daha iyi anlatmalarını sağlayacak sorular sorarsanız, o zaman büyük hizmet vermek açısından donanımlı hale gelirsiniz. Pek çok kişi, gerçekten konuşabilecekleri biri olduğu için derin bir yardım almış gibi hissedecektir. Basit bir nezaket de hizmet olabilir. Konuşmak bir hizmet olabilir, eğer kendi bilgeliğinizin armağanını başkalarına yük olmadan verebiliyorsanız. Başkalarına vermek zorunda oldukları şeyleri verebilmeleri için alan tanımak büyük bir hizmettir. Başkalarının kendilerini ve armağanlarını keşfetmelerine yardımcı olmanın yollarını bulabilirseniz, muhtemelen en büyük hizmetlerden birini yapmış olursunuz. Çoğu zaman farkına varılmayan şey, en büyük hizmetlerin çoğu zaman özellikle aktif olmadıklarıdır.

Örneğin, birinin iyi olduğunu varsaymak ve hatta ondan en iyisini **beklemek**, öyle ki onun olabileceği en yüksek ve en iyi seviyeye yükselmesi için bir alan yaratmak harika bir hizmettir.

İşte hizmetle ilgili olabilecek sözcüklerin bir listesi. Yavaşça, teker teker, her biri üzerinde düşünerek gözden geçir. Her bir kelimeyle birlikte, bu hizmeti sana yapan birini ve senin bu hizmeti yaptığın birini düşün:

İlk kelime beslemektir. Seni kim besledi? Nasıl? Nasıl hissettirdi? Sen kimi besledin? Bu nasıl hissettirdi?

Şimdi kendine aynı soruları şu kelimeler için de sor: iyileştirmek, ilham vermek, desteklemek, etkinleştirmek, güçlendirmek, paylaşmak, enerji vermek, beslemek, dinlemek, yardım etmek, korumak, rehberlik etmek...

Hizmet, diğerinin yararına olan şeydir. Ve bu "diğeri" herhangi biri olabilir. Kendi bedeniniz, sevdiğiniz bir arkadaşınız, tamamen yabancı biri, bir topluluk, bir hayvan, bir toprak parçası veya bir bütün olarak Dünya olabilir.

Hizmet, eylem halindeki sevgidir.

İşte bu nedenle kalbinizi açmak için hizmet etmeniz uygundur. Herhangi bir hizmet işe yarar ama küçük bir hizmet az miktarda enerji akışına izin verirken, büyük bir hizmet büyük miktarda enerji akışına izin verecektir. Ne kadar çok enerjinin akmasına izin verirseniz, kalbiniz o kadar çok açılır.

Hizmet ederken, muhakeme yeteneğini ortaya koyun. Bu hizmetin hangi kısmını yapmanın size "doğru" geldiğini görün. Ve hangi kısmı doğru gelmiyor. Yapabileceğiniz ve sizin için daha büyük bir armağan niteliği taşıyan başka bir hizmet olup olmadığını görmek için biraz düşünün (ve kendinizi ilhama açın). Yani; vermektense daha fazla keyif alacağınız ve hayata daha da faydalı olacak başka bir hizmet yok mu?

Bu hizmet verme yolculuğunun bir noktasında, bunu kendiniz için yaptığınız kadar başkaları için de yaptığınızı keşfetmeye başlayacaksınız. Ya da belki de bunu sadece yapabileceğiniz en "doğru" şey olduğu için yapıyorsunuz. Bunu yapıyorsunuz çünkü kalbinizden akan şey bu.

Kendinizi "hizmet ediyormuş" gibi hissetmeyi bırakıp sadece kalbinizin armağanını ifade ediyormuş gibi hissettiğinizde, o zaman gerçekten de çok açık kalpli bir durumdasınız demektir. O zaman, büyük olasılıkla, büyük armağanınızı veriyorsunuzdur.

Eğer büyük armağanınızı bulur ve onu vermeye başlarsanız, o zaman büyük miktarda enerjinin akmasına izin vermiş olursunuz. Bu da tabii ki iyi bir fikirdir. Eğer kendinizi daha yüksek bir bilinç düzeyine taşımak istiyorsanız, o zaman büyük armağanınızı keşfetmek ve onu vermek iyi bir fikir olacaktır.

Bu yüzden, büyük yeteneğinizi bulmak ve ifade etmek için kalbinizi takip edin. Kalbinizi sürekli dinlemek ve size söylediklerini sürekli yapmak sizi ileriye götürecektir. Ve en çok sevgi getiren şeyi yapmak sizi ileriye taşıyacaktır. Büyük armağanınız kalp şarkınızdır. Kalp şarkınızı söylemek büyük hediyenizi vermektir. Bu iki şey aynı şeydir. Ve kalp şarkınız, birliğe geri dönüş yolunuzu bulmanız için size ilham verdiğinde kalbinizin size söylediği şeydir.

Yani... kalbinizi açarak başlarsınız. Her zaman oradan başlarsınız. Ve kalbinizi açmanın en kolay, en hızlı ve en emin yolu saf bir hizmet eyleminde bulunmaktır. Sonra bunun nasıl hissettirdiğine bakın. Bu "nasıl hissettirdiğini görmek" kalbinizi dinleme fırsatınızdır. O sizinle duygularla konuşacaktır. Size "şundan daha çok, bundan daha az" diyecektir. Şüphesiz herkes

her tür hizmet için uygun değildir! Bir hizmet eyleminde bulunun ve kalbinizin bu konuda ne söyleyeceğini görün. Bu eylemin hangi yönünden hoşlandınız? Hangi yönünden hoşlanmadınız? Size daha fazla neşe ve daha az hoşnutsuzluk getiren bir hizmeti nerede yapabilirsiniz? En büyük hediyenizi verdiğiniz ve sadece mutluluk halinde yaşadığınız bir yere kadar en büyük sevincinizi takip edin. Sanki yapmak için **yaratıldığınız** şeyi yapıyormuşsunuz gibi görünecektir. Size sanki bu görev için eşsiz ve mükemmel bir şekilde uygunmuşsunuz gibi gelecek; sanki bu noktaya kadar yaptığınız her şey sadece bu görev için bir eğitilmiş gibi. Kendinizi en gerçek, en büyük amacınızı gerçekleştirir gibi hissedeceksiniz. Bu hizmeti yerine getirmek size harika bir "haklılık" duygusu verecektir. Ve bu görevi yerine getirerek, etrafınızdaki dünyada sevgiyi yaratacak ve katalize edeceksiniz. Kendiniz için birliğe dönüş neden olacak ve etrafınızdakilere de ilham vereceksiniz. Ve yeryüzünde cennetin yaratılmasının bir parçası olacaksınız. Yaşamınızı kutsal kılacak ve böylece dünyanızı kutsal hale getireceksiniz. Etrafınızdakileri daha iyiye doğru değiştireceksiniz, onlardan değişmelerini talep ederek değil hayır, kendinizi değiştirerek ve armağanınızı vererek.

Ama her şey hizmet vermekle başlar. Eğer yapabiliyorsanız büyük hediyenizi verin. Eğer yapamıyorsanız, o zaman yapabildiğiniz en büyük hizmeti verin. Ve eğer büyük hizmet veremiyorsanız, o zaman birçok küçük hizmet verin. Hizmet verin.

Bununla birlikte, tüm hediyeleri sizin vermeniz gerekmediğini anlamanız çok önemlidir. Dünyadaki tüm sevginin kaynağı olmanız gerekmiyor. Dünyanın size sunduğu her ihtiyaca hizmet etmeniz gerekmiyor. Yalnızca vermek için en uygun olduğunuz hediyeyi vermeniz gerekir. Eğer vermek için en uygun **olmadığınız** hediyeleri verirsiniz, o zaman iki şey yapmış olursunuz:

Öncelikle, elinizdeki enerjiyi daha düşük ifadeler için boşa harcıyorsunuz. Bunu başka bir şekilde de ifade edebilir ve zamanınızı ve kaynaklarınızı, yapmaya uygun olmadığınız bir şeyi yaparak boşa harcadığınızı söyleyebilirim.

İkinci olarak, başkasının işini yapıyorsunuz ve bu da aslında onlara kötülük yapmak anlamına geliyor. Gördüğünüz gibi, dışarıda bu işi yapmak için ideal olan biri var. Siz sadece kendiniz için **en uygun olanı yapmamakla** kalmıyor, aynı zamanda bu diğer kişinin en uygun **olduğu** işi yapmasına da engel oluyorsunuz.

Ve bu çok önemli bir anlayıştır. Yalnız değilsiniz. Hediye veren tek kişi siz değilsiniz. Yaşamın sonsuz dansının hayati ve yeri doldurulamaz bir parçasısınız ve bu tek kişilik bir gösteri değil! Ve enerji akışı da tek yönlü bir akış olmamalıdır! Ben buna sevginin enerji döngüsü adını verdim ve döngü kelimesi bir dönüşü ifade ediyor; bir verme **ve** bir alma.

Ego varlığı ayrı ve yalnız olduğuna inanır. Bireysel olduğuna. Ancak kalp merkezli yaratıcı varlık, her yerde diğer tüm varlıklarla BİR olduğunu fark eder. Kalp merkezli yaratıcı varlık, yalnızca diğer varlıklarla birlikte ve onlar aracılığıyla var olduğunu fark eder... yalnızca büyük birliğin bir parçası olarak.

Dolayısıyla, başkalarının da size hediyelerini vermesini sağlamadan hediyenizi veremezsiniz. "Akış" olmalıdır. Eğer akış yoksa, enerji döngüsü de yoktur. Durağan olduğunda ise cansızdır. Sevgiyi biriktiremezsiniz, o sizin içinizden geçmelidir. Dolayısıyla bu enerjiyi başkalarına vermelisiniz. Ne kadar çok verirsiniz, kendinizi o kadar çok almaya açarsınız. Ama aynı zamanda almaya da istekli **olmalısınız!** Bunu yapmazsanız, bir tıkanıklık yaratırsınız. Blokajlar ruha verilen zararın temel nedenidir ve bu da duygusal, ruhsal ve fiziksel hastalıklara yol açar.

Bu yüzden önce vermeye istekli olun, ama sonra karşılığında eşit ölçüde almaya da istekli olun.

Ve aldığınızda hem hediye hem de vereni onurlandırdığınızdan emin olun. Nazik olun. "*Teşekkür ederim*" deyin. Onlara bir şeyler geri verin. Enerjiyi hareket ettirin. Canlı tutun. "Sevgiyi" koruyun (gülümsüyor). Bırakın aksın.

Ve bunu başkalarına da aktarın! Eğer değerli bulduğunuz bir şey aldıysanız, aynı hediye bir başkasına vermenin bir yolunu bulun. Bu da onu canlı tutar. Bu da kalbinizi açar. Bu da size kendi büyük armağanınız hakkında bir şeyler söyler.

Ve yeni Dünya'nın para birimi bu şekilde akacaktır: Her varlık sürekli katlanan büyük armağanını bulacak ve ifade edecektir. Ve her varlık benzersiz olduğu için, onların büyük armağanı da benzersiz olacaktır. Sağlayacağınız şeyden asla "çok fazla" olmayacak, çünkü ifadeniz benzersiz olacaktır. İhtiyacınız olan ama kendiniz için sağlayamadığınız her şeyi ve her şeyi; bunu kendi büyük armağanı olarak sunmak isteyen başka bir varlık bulacaksınız.

İşte yeni ekonomi budur. Tek bir kişi bile "*Ama bundan benim çıkarım ne olacak?*" diye sormuyor. Tek bir ruhun bile ihtiyacı ya da isteği yok. Hepsinde bolluk var. Ve hiç kimse açgözlülükle istediğinden veya ihtiyaç duyduğundan daha fazlasını elde etmeye çalışmıyor çünkü hiç kimse sahip olmamaktan korkmuyor. Her zaman bolluk vardır çünkü herkes BİR olduğunu bilir.

Ve siz sevginin enerji döngüsüyle giderek daha fazla ve negatif enerjilerle giderek daha az ilişki kurdukça, yarınlarınız da giderek daha parlak hale gelecektir. Ve sonra kendinizi giderek daha büyük hizmetler yaparken bulacaksınız. Sonunda yalnızca ışıkla yaratıyor olacaksınız. Kalbinizde artık hiçbir tıkanıklık bulamayacaksınız. Işık **olduğunuzu** fark edeceksiniz.

Z: Peki ya para gibi şeyler ne olacak 8? Sevginin yeni para birimi olduğunu söylüyorsun ve bu kulağa harika geliyor. Ama bakkalda bir somun ekmeğin parasını sevgiyle nasıl ödeyebilirim? Kasiyere kocaman ıslak bir öpücük verirsem, bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Ve gerçek dünyada insanlar en azından başlarını sokacak bir çatı, masada bir yemek gibi temel şeylere ihtiyaç duyarlar. Bunlar para gerektirir. Ve eğer param yoksa, kısa süre içinde kendimi başımı sokacak bir evim ya da masamda yemeğim olmadan bulabilirim. Peki bu ne olacak?

8: Yani paraya ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?

İhtiyacın yok.

Para, en iyi ihtimalle üzerinde baskı olan kâğıt parçaları, en kötü ihtimalle de bilgisayarda bir yerlerde bulunan rakamlardan ibarettir. Bu kâğıt parçalarıyla çok az şey yapabilirsiniz ve bilgisayar rakamlarıyla daha da az şey yapabilirsiniz. Bu şeyler kendi başlarına işe yaramazlar. Ancak insanlar bunu kabul ettikleri için, enerjilerini değiş tokuş etmek için bir araçtırlar ve bu yüzden birdenbire aracın önemli olduğunu düşünürsünüz.

Ama bir kez daha sana sunulan illüzyona kapılıyorsun. Paraya ihtiyacın olduğuna inanıyorsun. Ama ihtiyacın yok. Yiyecek, barınak, giyecek ve benzeri şeyler istiyorsun. Ve bunları elde etmenin pek çok yolu var. Para bu yollardan biri, evet. Sistemin sizi kullanmaya teşvik ettiği bir yoldur çünkü parayı **kullandığınızda** başkalarını daha da zenginleştirirsiniz. Ne zaman bir sent el değiştirirse, görünmeyen bazı varlıklar bundan pay alır. Bu kaçınılmaz ve önlenemezdir. Siz onların sistemini kullanıyorsunuz, onlar da paylarını alıyorlar!

Ancak işleri yapmanın pek çok başka yolu vardır. Ve eğer yaratıcı bir varlıksanız, o zaman ihtiyacınız olan her şeyi yaratmakta zorluk çekmezsiniz. Her zaman bolluğa sahip olursunuz.

Yani soru gerçekten de para ile ilgili değildir. Mesele sizin bir kurban mı yoksa bir yaratıcı mı olduğunuzdur.

Z: (büyük iç çekiş) 8, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ben bir yaratıcı olduğumu söylüyorum. Ve çoğunlukla öyle olduğuma inanıyorum. Öyle olduğuma inanmak istiyorum. Öyle olduğuma inanmaya doğru ilerlediğimi düşünüyorum. Ama... böyle bir şey ortaya çıkıyor ve bana en başa döndüğümü ve bir yaratıcı olduğuma inanmadığımı gösteriyor. Ne yapmalıyım?

8: (daha nazik bir şekilde gülümser) Sana kendine karşı sabırlı olman gerektiğini söylemiştim, değil mi? İşte burada sabır devreye giriyor. Hâlâ korku ile yaratıyorsun. Gerçekliğiniz size bunu gösteriyor. Burada bir sürpriz yok ve ilerleyişinde bulunduğun yer göz önüne alındığında, bu tam olarak görünmesi gereken şey. Ancak şimdi bunu değiştirmek için aktif bir rol üstlenmenin zamanı geldi. Şimdi bir yaratıcı olduğunu yaratma zamanı. Şimdi yaratımlarında hangi enerjiyi kullanacağını seçme zamanı.

Bu yüzden kendini rahat bırak. Hâlâ para kullandığına ve hâlâ yaşamında bu dışsal enerji alışverişine ihtiyacın olduğuna inanmana izin ver. Hâlâ parasız kalmaktan korkmana izin ver. Bu, oldukça basit bir şekilde, şu anda bulunduğun yer. Sorun değil. Kendini kancadan kurtar. Bırakın olsun. Biraz para kazanmak için ne yapman gerektiğini düşünüyorsan onu yap. Ama tüm dikkatini buna verme. Dikkatini **daha çok** yukarıda anlattığım gibi hizmet etmeye ve armağanlarını vermeye odakladığından emin ol. Kendine lütuf göster ve kendini sıkıntıya sokmadan olabildiğince hızlı değişmene izin ver. Dolayısıyla, ihtiyacın olduğunu düşündüğün sürece bu para işini hallet ve sonra kendini saf Sevginin yaratıcı bir varlığı olarak yeniden yaratmaya devam et.

Bunu yapabilir misin?

Z: Evet. Elbette yapabilirim. Ve yapacağım da.

8: Güzel. Çünkü o zaman sevginin enerji döngüsü akmaya başlayacak. Ve o zaman yalnız olmadığın gerçeğinin muhteşemliğini ve güzelliğini keşfetmeye başlayacaksın. Hediye veren tek kişi sen değilsin. Etrafında kendi büyük armağanlarına giden yolu bulmakta olan başkaları da var ve onlar bunu keşfettikçe, onlar da armağanlarını veriyorlar. Ve tam burada, bana yönelttiğin bir önceki sorunda, bir ihtiyacını dile getirdin. Para olmadan nasıl enerji alışverişi yaratacağını bilmediğini söyledin. Öyle değil mi? Peki ya sana bunu yapan başkalarının da olduğunu söylesem! Varlıkların görkemli bolluk içinde koca medeniyetler yarattıkları ve parayı hiç **duymadan** harika karmaşıklıkta enerji alışverişinde buldukları başka gezegenel gerçeklikler de var. Onlara burada, Dünya gezegenindeki para sisteminizden bahsetseydiniz, böylesine yaşam-negatif bir şeyi kullanmak istediğiniz için şaşkınlığa uğrarlardı. Dolayısıyla, bu yaşam-pozitif değişim sistemlerinin nasıl inşa edileceğine dair bilgi dışarıdadır. Ve sadece "dışarıda" olmakla kalmıyor, aynı zamanda tam burada, Dünya gezegeninde sizin için de mevcut. Tıpkı senin **Yükseliş Kayıtları**'nı yazarak büyük armağanına giden yolu bulman gibi, bu yaşam-pozitif değişim sistemlerini gezegenel bilincinize nasıl getirecekleri üzerinde çalışarak büyük armağanlarını vermekle meşgul olan başkaları da var. Bunlar genellikle bu yaşam-pozitif değişim sistemlerinin kullanıldığı diğer âlemlerde enkarnasyon deneyimleri yaşamış olan varlıklar olacaktır. Bu varlıklar, geçmiş yaşam deneyimleri ve bu yaşamdaki eğitimleri ve deneyimleri sayesinde, sistemler ve ekonomiler üzerinde çalışmak için mükemmel bir şekilde uygun olacaklardır. Ama onlar sevgi varlıkları olacaklardır. Onlar da tıpkı senin gibi armağanlarını vermeye çalışacaklardır. Onlar da tıpkı senin gibi birlik bilincine

sahip olacaklardır. Ve tasarlayacakları sistemler herkesi güçlendirecek ve zenginleştirecek, mevcut sistemin yaptığı gibi herkesten sızdırmayacak ve çalmayacak.

Öyleyse hediyeni ver. Büyük bir bollukla ver. İsteyen herkese ver. Verecek daha büyük bir hediye olduğunu fark edene kadar ver. Sonra **diğerini** ver! Her zaman daha büyük bir Sevgi armağanı vererek, kendinin daha büyük bir versiyonuna doğru ilerle.

Z: Yani 8, **Yükseliş Kayıtları**'nın benim en büyük hediyem olduğunu düşünmez miydin?

8: Yapmak için bulabildiğin ve en çok Sevgiye neden olan şey bu mu?

Z: Imm... evet, sanırım öyle. Kendi bilincimde acı ve korku dolu olan her şeyi güzel ve sevgi dolu bir şeye dönüştürme sürecine girdim. **Yükseliş Kayıtları**'nı yazmak işte bu süreçtir. Kendi değişimimin kaydıdır, aynı zamanda bu dönüşümün aracıdır. Sanırım ben kendi bakış açımdan, olanın öyküsünü Sevgi dolu bir şekilde, korkuyu salıverecek bir şekilde yeniden anlatıyorum. Hikâyeyi, her şeyin BİR olmasıyla uyumlu bir şekilde yeniden anlatıyorum. Evet, **Yükseliş Kayıtları**'nın tasavvur edebileceğim en büyük sevgi hikâyesi olduğunu söyleyebilirim. Ve benim "bilmeyen" ve soruları soran, senin ve J-D'nin "bilen" ve soruları yanıtlayan ve okuyucuların da sayfadaki kelimeleri okuyan kişiler olduğu bu olay örgüsü mekanizması... şey... yavaş yavaş bunun da sadece bir uydurma olduğunu fark etmeye başlıyorum, değil mi? Kendimize bu hikâyeyi anlatan aynı varlığımız. Biz BİR'iz. Daha önce kendimize birçok farklı ayrılık hikâyesi anlattık ve şimdi kendimize bu ayrılık hikâyelerinin yeni ve harikulade bir şekilde anlam kazanmasına neden olan bir birlik hikâyesi anlatıyoruz.

(gülümsüyor) Sanırım sorunun cevabına kendimi fazla kaptırdım. Cevabım evet, yapabileceğim en çok sevgiye neden olan şeyin bu olduğunu düşünüyorum.

8: Bunu yaparken, yapmak için doğduğun şeyin bu olduğunu hissediyor musun? Yapmak için en uygun olduğun şeyin bu olduğunu? Bunu yapmak için daha uygun başka birinin olması pek mümkün değil mi?

Z: Evet öyle! Demek istediğim, anlattıkları hikâyeleri anlatmaya daha uygun başka insanlar da var ve onların varlığı için Tanrı'ya şükürler olsun! Kalp merkezli, ruh dolu, sevgiden ilham alan diğer tüm harika kitapların olmadığı bir dünyada yaşamak istemezdim. Ama bu hikâye sadece bana ait. Soruları soran Zingdad olmak ve daha sonra bu cevapların ulaştığı araç olmak benim eşsiz hediyem ve ayrıcalığımdır. Başka hiç kimse bunu tam olarak yapamaz.

8: O zaman kendi sorunu kendin yanıtlamış oldun. Bu doğru olduğu sürece, **Yükseliş Kayıtları** senin büyük armağanındır. Zamanı geldiğinde, verecek çok daha büyük armağanlar bulacaksın. Ama şimdilik senin için bu kadar.

Onu nasıl buldun?

Z: Bayıldım! Gerçekten bayıldım.

8: Peki bu hediyeyi vermenin sonucunda hayatının nasıl değiştiğini görüyorsun?

Z: (gülüyor) Ooo vav! Radikal bir şekilde, hayatımın her parçası değişti. Ve her bir değişiklik daha iyiye doğru oldu. Mucizevi ve inanılmaz bir şekilde.

Ne dediğini anlamaya başladım! Evet, görüyorum... kalbimi takip etmek bir süreç. Ve yaşadığım hayat ve etrafımdaki dünya değişiyor. Ama bu bir süreç.

8: Diyelim ki beş yıl öncesine kıyasla şu anda hayatında ne kadar sevgi var?

Z: Karşılaştırma bile yapamıyorum. O zaman sahip olduğum şey şimdikine kıyasla derin bir yoksulluktu. Bu çok garip çünkü o zamanlar iyi bir gelir elde ediyordum ama şimdi öyle değil. Ama o zamanki hayatım şimdikine kıyasla çok üzücüydü. Şimdiki hayatım... aklıma gelen tek kelime, kutsanmış. Işık ve mutluluk dolu. Sabah uyandığım andan gece yattığım ana kadar yaptığım her şey ruhumla ve gerçekte kim olduğumla uyumlu. Kendimi yanlış hissettiğim hiçbir şeyi yapmaya zorlanmış hissetmiyorum. Etrafımdaki dünya çok güzel. Ve şaşırtıcı bir şekilde, sadece nazik ve yardımsever insanlarla muhatap oluyorum. Garip ama doğru. Tanıştığım herkes harika. Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim.

8: İşte buradasın. Ve sen yolculuğa daha yeni başladın. Ve böyle bir yolculuğa çıkan herkes için aynı şey geçerli olacaktır. Kalbinizi açın ve armağanınızı verin; dünya sizin için değişecektir. Bu zaman alacaktır, çünkü sizin değişmeniz zaman alacaktır. Ama yavaşça açılan bir çiçek gibi sizin için **açılacaktır**. Kalbinizi açtıkça, blokajlarınızı salıverdikçe, Sevginin içinizden akmasına izin verdikçe, armağanınızı verdikçe, dünyanız sizin aynanız olacaktır. Böylece size Sevgi'yi geri yansıtacak, böylece size hediyeler verecek, böylece size açık ve bereketli kalbini gösterecektir. Dünya ruhunuz için bir aynadan ne daha fazlası ne de daha azıdır. Sadece gerçekte olduğunuz şeyin size parladığını göreceksiniz. Bu yüzden sevgi ışığınızı parlatın. Sabır ve bağlılığa ihtiyacınız olacak. Ama ödüller sizi şaşırtacak.

Verin.

...ve...

Alın.

Nasıl ki "nefes vermek" ve "nefes almak" nefesin döngüsü ise, "vermek" ve "almak" da sevginin döngüsüdür.

Verdiğin hediye pek çok kişi için harika ve hoş bir sürpriz. Bunu sen de biliyorsun. Pek çok kişi sana yaptıklarından nasıl derinden etkilendiklerini ifade ettiler. Burada ışığı, neşeyi ve gerçeği buluyorlar. Bu onları iyileştiriyor ve dönüştürüyor. Sen kendininkini anlattığın için kendilerine yeni bir hikâye anlatabildiklerini fark ediyorlar. Bunu sen de biliyorsun. Sana öyle olduğunu söylüyorlar. Yani armağanın iyi bir armağan. Şimdi, kendinde de almaya istekli bir hal bulabilir misin? Blokajı kaldırmaya ve hediyeyle aynı ölçüde almaya istekli misin? Senin alman gereken armağanlara sahip olanlar var. Onlar **armağanlarını** vermek için mükemmel bir şekilde uygundurlar ve bunu sevgiye en büyük hizmeti vermek için yaparlar. Bu onların vermek için en büyük armağanıdır.

Kabul etmeye istekli misin?

Z: Öyleyim 8. Almakla ilgili sorunlarım vardı, biliyorum. Ama şimdi bunu daha farklı anlıyorum. Artık almaya istekliyim. Sevginin enerji döngüsüyle doğrudan ilişki kurmaya istekliyim.

8: Harika, sevgili dostum!

Bu durumda, bir sonraki adıma geçebilirim. İlk adım sevginin önündeki engelleri kaldırmaktı, ikinci adım sevgi eyleminde bulunmaktı. Üçüncü adım ise sevgi olmaktır.

3.3 Sevgi Olun

Artık birliğin en gerçek halin ve sevginin en gerçek ifaden olduğunu kabul etmeye hazır olduğuna inanıyorum. Düalite deneyimi olan bu ayrılık illüzyonunu kendin için elde edebilmiş olmanın yalnızca çok sıkı bir çalışmanın sonucu olduğunu sana açıkça belirttim. Ve ancak

yaşamın gölgelerine derinlemesine bakarak ve orada bulduklarınla yaratarak, yaşamını korku, üzüntü, acı ve kafa karışıklığıyla dolu olarak deneyimledin. Ve bunun böyle olduğunu görebiliyor olman, artık bu yanılısamının ötesini görebildiğinin kanıtıdır. Bir illüzyonun içini görmek, o illüzyonu salıvermeden hemen önce gelen adımdır. Yani bu iyi bir haber.

İleriye giden yol, yukarıda enerji blokajları hakkındaki tartışmamızda ayrıntılı olarak açıklandığı gibi, önce negatif enerjileri salıvermeni içerir. Daha sonra sevginin ışık enerjisiyle daha fazla yaratmaya başlamalısın. Buradaki süreç daha fazla ışık ve daha az karanlık ve gölgedir. Zamanı geldiğinde, tüm bu olumsuz duygu deneyimi yalnızca bir anı olarak kalacaktır. O artık senin içinde, dolayısıyla eğer istersen bu olumsuz duygularla yaratma hakkına her zaman sahip olacaksın, ama zamanı geldiğinde onlarla yaratman **gerektiğine** dair inancını salıvereceğini söylüyorum. Yaralanabileceğine ya da öldürülebileceğine, birinin senin olanı senden alabileceğine, yoksun kalabileceğine ve muhtaç bırakılabileceğine ve yarattığın şeyi alamayacağına dair bu yanılısamalar, ne oldukları konusunda çok açık hale gelecekler... yanılısamalar. Kendi ışığınla ayağa kalkacak ve yarattıklarına sahip çıkacaksın. Ve hiç kimse senin açık iznin olmadan senden bir şey alamayacak.

Ve sen bu sürece katıldıkça, başka bir şey daha gerçekleşecektir. Hizmet etmek ve büyük armağanını vermek, gördüğün gibi, sevginin **yapma** halidir. Bu nedenle de bir ego işlevidir. Ama ben buna doğru yapmak derim çünkü sizi en büyük iyiliğinizle hizalayan şeydir. Egonuzu kalbinizle aynı hizaya getirir. Ve en yüksek doğanızla gerçekten mükemmel bir şekilde hizalandığınızda, o zaman en yüksek doğanız **olursunuz**. O zaman burada, Dünya'da yürüyen içsel benliğiniz **olursunuz**.

Takip edebildin mi?

Çünkü bu çok önemli bir nokta.

Her şekilde Tanrı-Benliğiniz gibi düşündüğünüzde, davrandığınızda ve olduğunuzda, o zaman Tanrı-Benliğiniz **olursunuz**.

Gördüğünüz gibi, gerçekte kim ve ne olduğunuzdan ayrı kalmaya devam edebilmeniz ancak sürekli zor ve acı verici işlerle mümkündür. Tüm bu sakıncalı işleri yapmayı bırakırsanız, o zaman doğru ve gerçek olana, doğal ve normal olana döneceksiniz ve dönmelisiniz.

Sonsuz Elastik Top'un esnekliği sizi eve doğru çekecektir.

Varlığınızdaki hareketi hissedeceksiniz ve bu size **mutluluk verecek**.

Yine de hepsi tek seferde olmayacak. Bu daha önce bahsettiğim "doğrudan rota" olurdu. Sen bunu seçmiyorsun. Sen daha yavaş olan "manzaralı rotayı" seçiyorsun. Yani, senin için bu bir dizi adımda gerçekleşecek. Alışkanlık haline gelmiş olan tüm "itip kakmaları" yavaş yavaş durdurmaya öğrendikçe -Sonsuz Elastik Top seni bir adım daha eve doğru geri çektikçe- bilincinin değiştiğini hissedeceksin. Dönüştürücü, mutluluk verici deneyimler yaşayacaksın ve kendin, yaşamın, hedeflerin, kim olduğun, ne yapmak istediğin hakkında yeni fikirlere ulaşacaksın. Ve dünyanın değişecek. Bu adımların her birinde, bir anda, her şey daha güzel ve yaşam dolu hale gelecek. Her şey aydınlanacak. Işıkla dolacak. Ve tabii ki bu ışık aslında kendi kalbinden parlıyor olacak. Senin için dünyayı aydınlatacak olan senden parlayan sevgi ışığı olacak!

Ve bu, kalbini takip etmeyi, sevgi döngüsüne katılmayı, armağanını vermeyi seçen herkes için gerçekleşecektir; bu tür tüm varlıklar için geçerlidir, oldukça basit bir şekilde sevgi **olacağınız** bir dizi an yaşayacağınız garantili bir kesinliktir. Her adımda bu daha da doğru olacaktır. Ve o

anlarda her zamankinden daha net **göreceksiniz**. Neye doğru ilerlediğinizi kalbinizle göreceksiniz. Ve her zaman özgür iradeye sahip olduğunuz için, ona doğru daha hızlı ilerleme ya da onu reddetme hakkına sahip olacaksınız.

Belirtmeliyim ki, hiçbiri bunu reddetmemiştir!

Ama seçim sizin olacaktır. Ve eğer bu size olduysa, eğer ilahi olanın ışığını deneyimlediyseniz, o zaman artık bunun ne olduğunu biliyorsunuz demektir. Peki ya yaşamadıysanız? O zaman yaşadığınızda ne olduğunu bileceksiniz!

Z: Dağ Deneyimim sırasında başıma gelen de buydu, değil mi 8?

8: Evet öyleydi. İşte o zaman tüm enerjinin bir bilinç düzeyinden diğerine geçtiğini hissettin. Kendini tanımlayışını ayrı benlikten bağı benliğe taşıdın. Başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, merkezinizi egodan kalbe kaydırдың. Ve bu senin ilk Tekillik Olayındı.

Sessizlik gününle birlikte bir tane daha geçirdin. O gün, bilincindeki bir sonraki değişimi gerçekleştirebilmek için kendini kasıtlı olarak susturdun. Kendi gerçek doğanın ve bunun sevgi olduğunun farkına vardın. Herkesle olan özsel birliğin *bilinçli bir şekilde farkına vardın*.

Z: Doğru. Yani Sessizlik Günüm benim ikinci Tekillik Olayım mıydı?

8: Peki... bilincinin değiştiğini hissettiğin bir deneyim yaşadın mı yaşamadın mı? Bir anda yeni bir farkındalık düzeyine ulaşmadın mı? Birdenbire kendini daha fazla "birlikle bir" olarak algılamadın mı?

Z: Evet. Bunların hepsi doğru. Ancak benim sessizlik günüm pek çok açıdan dağ deneyiminden oldukça farklıydı.

8: Buna değinmekte fayda var. Çünkü aksi takdirde okuyucuların *onların* Tekillik Olaylarının doğada, egzersiz yaparken ya da senin Dağ Deneyimine benzer başka bir şekilde olması gerektiği izlenimine kapılabilirler.

Tekillik Olaylarınız sizin için tamamen kişisel olacak ve dış koşullarınızla ilgili olmayacak; içinizde devam eden bilinç değişimiyle ilgili olacak. Ruhunuzdaki değişimi hissedeceksiniz. Göreceğiniz, hissedeceğiniz, bileceğiniz ya da deneyimleyeceğiniz şeyler sadece içsel bilinç sıçramanıza eşlik eden şeyler olacaktır.

Gördüğünüz gibi, herkes bu mutluluk verici anları ilk elden deneyimlemelidir. Ruhunuzun yönünü düşünceler ve fikirlerle değiştiremezsiniz. Onu, birliğe olan bağlantınızı *hissetmenizden* gelen derin bilgiyle değiştirirsiniz.

Bu bölümün başlarında size şunları söylemiştim:

"Sevgi anlaşılabilir, çünkü onu anlamaya çalışan zihinden çok daha büyüktür. Sevgi yalnızca deneyimlenebilir. Ve bir kez gerçek sınırsız, koşulsuz sevginin küçük bir parça bile tadına vardığınızda, sonsuza dek değişmiş olacaksınız. Hayatınızın arayışı bu Sevgi durumuna geri dönmek olacaktır. O anda, sizin için sevgi **olan** ilahilik ile birlik halinde var olmak kadar önemli başka bir şey olmayacağını bileceksiniz."

Ve öyle de. Bu büyük bir kurtarıcı lütuftur. Unutmak için bu kadar çok çalışmayı bırakırsanız, bir dizi uyanış yaşayacaksınız. Hatırlayış'ın tam kalbinizin içinde olduğunu fark edeceksiniz. Kendi kalp atışınız kadar yakın ve her zaman sizinle konuşur. Sizi sürekli uyanmaya çağırıyor. Sürekli size gerçekte kim olduğunuzu söylüyor. Her zaman mevcut, her zaman sevgi dolu, nazikçe hatırlatıyor. Tek yapmanız gereken Unutmak için bu kadar çabalamayı bırakmak.

Z: Ve sonra böyle harika, inanılmaz mutluluk verici deneyimler mi yaşayacağız?

8: Evet. Ve siz sevgi olma sürecine katılmaya devam ettikçe, daha fazlasına sahip olacaksınız. Her biri bilinç düzeylerinde bir basamak yükseliştir. Her biriyle, ruhunuz boyutsal düzeylerde yukarı doğru hareket ediyor. Ruhsal olarak yükseliyorsunuz. Ve siz düaliteyi geride bırakmaya hazır hale geldikçe bu size tam olarak  c kez gerçekleşecek.

Z:  c kez mi? Neden  c kez? Neden daha az değil? Neden daha fazla değil?

8: Ruhsal yoğunluklarla ilgili o çok beklenen konuşmayı yaptığımızda bunu tam olarak anlayacaksın. Ama kısaca bahsedeyim: Şu anda içinde yaşadığınız dünya  c nc  yoğunlukta var olmaktadır. Bu dünyaya doğmak için 3. yoğunluk bilincine sahip olmanız gerekiyordu. Her Tekillik Olayı ile bir yoğunluk "yukarı" adım atar ve kalıcı olarak birlik bilincine daha da yaklaşırsınız. Eğer böyle bir deneyim yaŐadıysanız, o zaman hâlâ 3. yoğunluk dünyasında yaşıyor ve 3. yoğunluk bedeninde bulunuyor olsanız bile, 4. yoğunluk bilincine sahipsiniz demektir.  c Tekillik Olayından sonra, bilincin 6. yoğunluğuna ulaşırsınız, o zaman birlik bilincinin en düşük seviyesine eriŐirsiniz. Yani, bilincin 6. yoğunluğunda hâlâ ayrılık illüzyonunu sürdürmenin bir değeri olduğunu hissedersiniz ama bunun bir illüzyon **olduğunu** kesinlikle bilirsiniz. Böylece, etrafınızdakilerin ve içinde yaşadığınız dünyanın bilinç düzeyinden bağımsız olarak, birlik bilincine sahip bir varlık olursunuz.

Ancak her biriniz, bu eve dönüş yolculuğuna çıkan pek çok varlıktan yalnızca birisiniz. Her biriniz kendinizi d n Őt rd k e, dünyanızı da d n Őt r rs n z. Böylece gezegen aydınlanır. IŞığa doğru yükselir. Sizler dönüşümün aracılarsınız. Sizler kendinizin kurtarıcılarsınız. Sizler uzun zamandır beklediklerinizsiniz.

Z: Vay canına 8! Bu kısa paragrafta bir sürü Şaşırtıcı Şey var! YavaŐa açabilir miyim?

Her birimizin kalbimizi takip etme ve sevgi olma yolculuğumuza dahil olarak dünyayı deęiŐtirdięimizi söylüyorsun. Gerçekten mi?

8: Evet? Senin deneyimin de bu değil mi?

Değişirsiniz ve böylece bakış açınız da değişir. Dünyaya nasıl baktığınız değişir. Kendinizle ilgili algıladıklarınız hakkında hissettikleriniz değişir. Ve yeni deneyimler ve farklı etkileşimler seçersiniz. Ve sonra dünyaya farklı bir enerji ifade edersiniz. Ortaya koyduğunuz Şey değişir. Ve böylece geri aldığınız Şey de değişir. Ve sonra dünyayı etkileyen ve deęiŐimlere neden olan yeteneğinizi bulmaya başlarsınız. Daha da devam edebilirim. K  c k yollarla ve büyük yollarla, ince yollarla ve derin yollarla... siz deęiŐtiđinizde, dünyanız da değişir. Ve kesinlikle, evet, Tekillik Olayı yaşamı değiştiren bir andır. Değişim için yaptığınız tüm seçimlerin gerçekleştiği andır.

Bu senin için doğru değil mi?

Bu iki olay senin için pek çok seçimin doruk noktası değil miydi?

Ve bu iki olayla birlikte dünyanın değiştiğini hissetmedin mi?

Hayatına giren ve seni daha yüksek bir perspektife yükselten iŐıęı deneyimlemedin mi?

Gerçek doğana yaklaŐtięini hissetmedin mi?

Yolunu daha net bir Şekilde görmedin mi?

Z: Evet. Bunların hepsi doğru.

8: Ama seni zorlamadı, baskı yapmadı ya da seçme hakkını elinden almadı.

Z: Hayır bunları yapmadı. Bu ilginç çünkü yaptığım hata Tekillik Olayının bir şekilde olacağını düşünmekti...

8: Bunun "senin dışından" bir şekilde gelip seni kendinden kurtaracak bir şey olmasını bekledin. Birlik-bilincindeki Anın varlığının dışından parlayacak ve her şeyi düzeltecek bir ışık olacağını düşündün. İstedığın ve beklediğin şey buydu ve bunun asla böyle olmayacağını bilmeye hazır değildin. Aynı zamanda bir kurban olmadan, dışarıdan bir kurum tarafından kurtarılamazsınız. Aynı zamanda kendiniz için seçme ve yaratma hakkınız elinizden alınmadan bu gerçekleşemez. Hiçbir ışık varlığı ya da Mesih ışığı ya da Tanrı ya da melek ya da her ne düşünmek isterseniz, eğer bu varlığın kendisi birlik bilincine sahipse, kendiniz için yaratma hakkınızı sizden alamaz. Başkasına yaptığınızı kendinize de yaparsınız, hatırladın mı? Ve eğer bir dış varlık eylemleriyle sizin kırıldığınızı ve kurtarılmaya muhtaç olduğunuzu ilan ederse, o zaman o varlık kendisini de böyle yaratacaktır. Eğer o başka varlık sizden kendi gerçekliğinizi arzu ettiğiniz şekilde yaratma mutlak hakkınızı alırsa, o zaman bu hakkı hemen kendisinden de alır ve yaratıcı bir varlık olmaktan çıkar. Düşük bilince düşecektir. Ve o zaman artık sizi kurtaramayacaktır.

Kendi dışınızdan gelenle kurtarılamazsınız.

Bu kadar basit.

Böyle bir şey olamaz.

Ancak **her zaman** büyük bir kurtarıcı lütuf vardır. O da BİR'in ışığının her zaman içinizden parladığı gerçeğidir. Eğer onun parlamasına izin vermeye istekliyseniz, o zaman aniden büyük kozmik şakayı görürsünüz: Siz asla kaybolmadınız! Hiçbir zaman tüm gerçekliğinizi yaratan muhteşem güce sahip bir yaratıcı varlıktan başka bir şey olmadınız. Her zaman ölümsüzdünüz. Her zaman yok edilemezsiniz. Hiçbir zaman korkacak bir şey yoktu.

Yani evet. Bunlar düalite içindeyken deneyimleyeceğin üç adet birlik-bilincindeki andan ilk ikisiydi. Artık biliyorsun. Şimdi hâlâ kendin için yaratmakta olduğun ayrılığın kalan kalıntılarını salıvermeye devam edebilir ve hazırlıklı olabilirsin... Bir sonraki yine gerçekleşecek. Ve o zaman birlik bilincine sahip olacaksın. O zaman bu çalışma amacına hizmet etmiş olacak. Ve sonra yaratımın bambaşka bir düzeyi başlayacak.

Z: Yani ben şimdi 5. yoğunluk bilincinde miyim? Bu ne anlama geliyor?

8: Bu kitabın neredeyse tamamı boyunca sana sürekli olarak "Uzay, Zaman, Yoğunluklar ve Boyutlar" ile ilgili bir bölümün sözü verildi. İlerledikçe göze çarpan bazı noktalara değindik, ancak şimdi resmin tamamını görmenin zamanı geldi. Bir sonraki bölümde yapacağımız şey de budur.

Z: Mükemmel!

Yani bu bölüm bitti mi?

8: Hayır. Bu bölüm aslında başlamak üzere. Sevgi hakkındaki tüm bu sözcükler, fikirler ve zihinsel yapılar sona erdiğinde başlıyor. Sevgi hakkında konuşmayı bırakıp onu deneyimlemeye başladığında başlar. Bu yüzden sevgi hakkında söylediklerimi kalbine al.

Git şimdi.

Git sevgi ol.

* * * * *

Kapanış Notları

Sevgili okuyucum,

Okuduğunuz gibi, bu kitabın yazımı uzun yıllar sürdü ve bu 3. versiyona ulaştı (ve bunun son ve kesin versiyon olduğuna çok inanıyorum). Bu üç versiyon boyunca bu kitap, kendi kurban-bilincimi yaratıcı-bilince dönüştürdüğüm... korkuyu sevgiye dönüştürdüğüm ruhumun potası oldu. Bu nedenle, şimdi arkamızda kalan sayfalarda benimle birlikte bu yolculuğa çıkarken zamanınızın ve dikkatinizin ayrıcalığına sahip olmak benim için en büyük mutluluktur. Yolculuğunuz elbette sizin sorumluluğunuzdadır, ancak burada okuduklarınızın benim için olduğu kadar sizin için de ruhsal açıdan dönüştürücü ve geliştirici olmasını ummaktan başka bir şey yapamam. Bir hediye verdiğinizde, sanırım o hediye alan kişi tarafından mümkün olduğunca sevilmesini ve tadını çıkarmasını istersiniz, öyle değil mi?

Sırada ne var?

Sizin de keşfettiğiniz gibi, bu yolculuk bu kitabın sonunda bitmiyor! Bu yazıyı yazdığım sırada, **Yükseliş Kayıtları**'nın [2. kitabının](#) neredeyse tüm bölümlerini tamamladım ve geleneğim olduğu üzere, bunları yazarken web sitemde ücretsiz olarak okunabilir hale getirdim. [3. kitap](#) için materyalin büyük bir kısmını bir araya getirdim ancak bu henüz kullanıma sunabileceğim bir formatta değil. [Uyanık Hayalperest](#)'in ilk bölümü (ki bu gerçek anlamda **Yükseliş Kayıtları**'nın son bölümüdür) yayınlandı ve önümüzdeki aylarda bu çalışmanın sonraki bölümlerini de hazırlayacağım. Şu anda bulunduğum nokta bu. Merak ediyorum, siz bunu okurken durum ne olacak? Belki de bunların hepsi çoktan yayınlanmış olacak? Belki de uzun yıllar önce yayınlandı! Durum ne olursa olsun, benimle birlikte ileriye doğru yolculuk etmek isterseniz, devam eden bu ruhani maceraları sizinle paylaşmaktan memnuniyet duyacağım. İnanın, yolculuk biz ilerledikçe daha da şaşırtıcı hale geliyor!

Bağlantıda Kalın!

Benimle iletişimde kalmak istiyorsanız, tam da bu amaç için birkaç aracım var. Bunlardan ilki (ve en çok tercih ettiğim) [aylık bültenime](#) kaydolmanızdır. Bunun hiçbir dezavantajı yok ve bir sürü avantajı var. Ücretsiz, gelen kutunuza aşırı yükleme yapmıyorum, gizliliğinize çok saygılıyım ve iletişim bilgilerinizi asla başka biriyle paylaşmıyorum ve aboneliğinizi iptal etmeye karar verirsiniz, bu sadece bir tık ötenizde. Bu haber bülteni ile yeni bölümler (hatta yeni kitaplar!) hazırladığımda size haber verebilirim ve ayrıca yeni blog yazılarım veya paylaşacak başka haberlerim olduğunda sizi bilgilendirebilirim. Ayrıca bülten üyelerime sunduğum ürünlerde özel indirimler sunabilirim (ve çoğu zaman sunuyorum). Bülten üyelerimi bu dünyadaki geniş ruhani ailem olarak görüyorum!

Ayrıca şunları da yapabilirsiniz: Beni [Beni Facebook'ta "beğenebilir"](#), [Twitter'da takip edebilir](#) ya da [Google çevriminize](#) ekleyebilirsiniz; kitaplarımdan alıntıları, yeni içgörülerini ve elime geçen diğer haberleri bu araçlar vasıtasıyla düzenli olarak paylaşmayı seviyorum. Ancak zaman değişiyor ve bu tür sosyal medya araçları gelip geçecek. Bu nedenle, şüpheye düştüğünüzde lütfen beni [web sitemde](#) bulun!

Geri Hediye

Az önce okuduğunuz gibi, 8 hepimizin sevgi enerji döngüsüne girmemiz gerektiğini çok açık bir şekilde ortaya koyuyor. Vermek ve almak. Bu "alma" meselesini kabullenmek benim için oldukça zor olsa da yukarıdaki bölümü yazdığımdan beri bu konu hakkında çok daha fazla şey öğrendim. Bana armağanlarımızı açık yüreklilikle sunmamız ve sonra da ne istediğimizi, arzuladığımızı ya da neye ihtiyacımız olduğunu açıkça belirterek başkalarına karşılık verme fırsatı vermemiz gerektiği öğretildi. Böylece diğerleri nasıl karşılık vermek istediklerine (eğer vereceklerse) karar verebilirler.

İşte burada!

Bu kitabı beğendiyseniz ve faydalı bulduysanız, bana (ve J-D ve 8'e) minnettarlığınızı ifade edebileceğiniz birkaç yol var.

Birincisi, bu kitabı mümkün olduğunca uzaklara ve geniş kitlelere ulaştırmama yardımcı olmak. Bu kitap web sitemde (ve internetin başka yerlerinde) tüm önemli e-kitap formatlarında ücretsiz olarak mevcuttur. Bu kitabı mümkün olduğunca çok kişiye ulaştırırsanız hem bana hem de gezegensel bilincin dönüşümüne yardımcı olmuş olursunuz. Ücretsiz olduğu için risk alabilirsiniz: İlgilenebilecek (en ufak bir olasılık bile olsa) herkese gönderebilirsiniz. Paylaşın. Dağıtın. Herkese ulaştırın. Lisans notlarına göre, bu kitabı istediğiniz şekilde herkesle paylaşmakta özgürsünüz. Tüm bağlantılarınıza e-posta ile gönderin, web sitenizde yeniden yayınlayın, bir dosya paylaşım aracı ile yayınlayın... ne isterseniz. Yalnızca iki koşul var: Kitabı veya dijital dosyayı hiçbir şekilde değiştiremezsiniz ve bunu satışa sunamazsınız veya sattığınız herhangi bir şeyin herhangi bir parçası olarak sunamazsınız. Aynen benim sunduğum gibi sunulmalı ve ücretsiz olmalıdır. Bunun dışında: **Verin gitsin!**

Eğer sadece bunu yaparsanız, bu benim için zaten kocaman bir "teşekkür" olacaktır!

Daha kişisel bir "teşekkür" etmek isterseniz, bunu yapabileceğiniz bazı somut yollar da var.

Öncelikle, bu kitabın basılı versiyonu küçük bir ücret karşılığında mevcuttur. E-kitapta yer alan bilgilerden daha fazlasını istiyorsanız ve kitabı elinizde tutmak istiyorsanız (bunu da seviyorum!) o zaman basılı versiyonu web sitemden ve tüm olağan çevrimiçi satıcılardan bana da küçük bir kâr sağlayan bir fiyatla temin edilebilir.

İkinci olarak, sunduğum çok sayıda başka ürün ve hizmet var; **Yükseliş Kayıtları**'nın devam kitaplarından rehberli meditasyon kayıtlarına ve ruhsal şifa yöntemlerine kadar. Bunların hepsini web sitemde bulabilirsiniz. Bunları sunmak ve karşılığında ödeme almak, Dünya gezegeninde yaşamaya devam edebilmemin yolu. Bu nedenle, desteğiniz sadece çok takdir edilmekle kalmayacak, aynı zamanda harcadığınızdan çok daha fazlasını (şifa veya kitap veya her neyse) kesinlikle geri kazanacaksınız. Sevginin enerji döngüsü, gerçekten de!

Ve son olarak, çalışmalarımın hayatlarına dokunduğu kişilerden haber almak her zaman harikadır. Bu kitapla ilgili deneyimleriniz hakkında web siteme (ya da kitabı nereden indirdiyseniz) kısa bir yorum bırakmak isterseniz bu harika olur! Ve eğer bana kişisel olarak birkaç kelime yazmak isterseniz, bunu web sitemdeki [iletişim formu](#) aracılığıyla yapabilirsiniz. Sizden haber almayı çok isterim!

Gerçekten, Gerçekten Kapanış Notları. Gerçekten!

Tanıştığınız herkesin Birlik Bilincinde olduğu bir dünyada yaşadığınızı hayal edebiliyor musunuz? Herkesin birbirine kendi gibi davrandığı bir dünyanın ne kadar harika bir cennet olacağını hayal edebiliyor musunuz? Herkes başkalarının kendisine karşı olmasını istediği kadar sevgi dolu, nazik, güvenilir, verici ve bağışlayıcı olsaydı?

O dünyayı yaratmak için bir anlaşma yapalım. O dünyayı, o insanlar olarak yaratalım. Hemen şimdi başlayalım, seninle ve benimle.

Evet mi?

Evet!

Çok sevgilerimle,

Arn "Zingdad" Allingham
Knysna, Güney Afrika
Temmuz 2014

* * * * *